Bệ Hạ, Nhận Mệnh Đi!

Contents

Bệ Hạ, Nhận Mệnh Đi! 3

1. Chương 1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 1-2: Hậu Cung Của Trẫm! . . . 4
3. Chương 2: Hoàng Tẩu, Ngực Của Ngươi Sao Kì Vậy! . . . 6
4. Chương 3: Mọi Chuyện Phát Triển Thật Không Bình Thường! . . . 9
5. Chương 4: Hôn Quân! . . . 11
6. Chương 5: Sắc Lập Trữ Quân . . . 14
7. Chương 6: Bí Mật Mưu Đồ . . . 16
8. Chương 7: Đại Tướng Quân . . . 19
9. Chương 8: Ghen Tị . . . 22
10. Chương 9: Hứa Hẹn . . . 24
11. Chương 10: Phong Ba . . . 27
12. Chương 11: Chỉ Đợi Gió Đông . . . 31
13. Chương 12: Hồi Mã Thương* . . . 33
14. Chương 13: Hành Thích Vua . . . 37
15. Chương 14: Đêm Trước Hải Đường Còn E Ấp . . . 40
16. Chương 15: Đường Hoa Vươn Đầy Nước Mắt . . . 43
17. Chương 16: Hiền Thần . . . 46
18. Chương 17: Loạn Tượng . . . 49
19. Chương 18: Hầu Bệnh (thượng) . . . 52
20. Chương 19: Hầu Bệnh (trung) . . . 56
21. Chương 20: Hầu Bệnh (hạ) . . . 59
22. Chương 21: Lập Hậu (1) . . . 62
23. Chương 22: Lập Hậu (2) . . . 65
24. Chương 23: Hẹn Hò . . . 69
25. Chương 24: Đại Quân Hồi Triều . . . 73
26. Chương 25: Ghen Tị . . . 76
27. Chương 26: Suối Nước Nóng . . . 80
28. Chương 27: Hòa Thân . . . 83
29. Chương 28: Hợp Mưu . . . 86
30. Chương 29: Hòa Đàm . . . 90
31. Chương 30: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân . . . 93
32. Chương 31: Làm Quỷ Cũng Phong Lưu . . . 96
33. Chương 32: Trúng Độc (1) . . . 99
34. Chương 33: Trúng Độc (2) . . . 102
35. Chương 34: Thân Này Đã Thuộc Về Thánh Thượng . . . 106
36. Chương 35: Tâm Trạng Bi Thương . . . 109
37. Chương 36: Đi Chùa Xem Bói . . . 113
38. Chương 37: Tâm Ý Không Tương Thông . . . 116
39. Chương 38: Tâm Ma Của Phượng Huyền . . . 119
40. Chương 39: Hoàng Thái Tôn . . . 123

41. Chương 40: Bị Bắt Cóc . . . 127
42. Chương 41: Bị Khuất Nhục (1) . . . 130
43. Chương 42: Bị Khuất Nhục (2) . . . 134
44. Chương 43: Tạ Nhân Rời Đi . . . 137
45. Chương 44: Mê Luyến . . . 140
46. Chương 45: Mưu Kế Của Thuần Vu Gia . . . 143
47. Chương 46: Quyết Tâm Của Phượng Huyền . . . 147
48. Chương 47: Thuần Vu Gia Pk Phượng Huyền, Thảm Bại! . . . 150
49. Chương 48: Ba Người Cùng Ngồi Một Bàn . . . 154
50. Chương 49: Điên Long Đảo Phượng . . . 157
51. Chương 50: Nghiêm Phạt Cùng Thương Tâm . . . 161
52. Chương 51: Chu Huyên Trở Về . . . 164
53. Chương 52: Đạp Thanh . . . 167
54. Chương 53: Kịch Liệt Truy Vấn . . . 171
55. Chương 54: Lục Kiều . . . 176
56. Chương 55: Mọi Chuyện Nảy Sinh Từ Một Bức Họa . . . 181
57. Chương 56: Bắt Gian Tại Trận . . . 186
58. Chương 57: Đánh Nhau . . . 191
59. Chương 58: Thích Khách Tại Yến Tiệc . . . 195
60. Chương 59: Bình Yên Trước Bão . . . 201
61. Chương 60: Chu Huyên Tạo Phản . . . 206
62. Chương 61: Ép Buộc . . . 210
63. Chương 62: Khanh Bổn Giai Nhân, Nề Hà Làm Tặc! . . . 215
64. Chương 63: Hướng Về Tây Bắc . . . 219
65. Chương 64: Sứ Giả Từ Kinh Thành . . . 223
66. Chương 65: Kết Cục Của Chu Huyên . . . 228
67. Chương 66: Thành Thân . . . 234
68. Chương 67: Hoàng Tổ Mẫu Sao Lại Là Nam??? . . . 238
69. Chương 68: Cố Sự Nạp Phi . . . 243
70. Chương 69: Khẩn Cầu Của Thuần Vu Gia . . . 248
71. Chương 70: Đối Diện Tranh Phong . . . 252
72. Chương 71: Rơi Xuống Hồ Nước . . . 257
73. Chương 72: Quyết Định Phong Phi . . . 261
74. Chương 73: Đoán Già Đoán Non . . . 266
75. Chương 74: Thục Phi & Hiền Phi . . . 271
76. Chương 75: Gặp Lại Tạ Nhân . . . 275
77. Chương 76: Lo Lắng Của Ân Chính . . . 280
78. Chương 77: Hành Quân . . . 284
79. Chương 78: Ai Lâm Hạnh Ai? . . . 288
80. Chương 79: Bị Chặn Đường Lui . . . 293
81. Chương 80: Uyển Lăng Vương Mưu Phản . . . 297
82. Chương 81: Bị Mai Phục Trên Sông . . . 301
83. Chương 82: Bệ Hạ, Tạ Nhân Đã Trở Lại! . . . 306
84. Chương 83: Hồi Trình . . . 311
85. Chương 84: Kinh Thành Nguy Khốn . . . 315
86. Chương 85: Đức Phi . . . 321
87. Chương 86: Vấn Tóc . . . 327
88. Chương 87: Chu Hoàng Hậu…?! . . . 332
89. Chương 88: Đại Kết Cục . . . 337
90. Chương 89: Phiên Ngoại 1. Giáo Dục Lễ Nghi . . . 343
91. Chương 90: Phiên Ngoại 2 – Hậu Cung Chân Loan Truyện (1) . . . 349
92. Chương 91: Phiên Ngoại 2 – Hậu Cung Chân Loan Truyện (2) . . . 353

Bệ Hạ, Nhận Mệnh Đi!

Giới thiệu
Editor: Mia TreeThể loại: Đam mỹ, trọng sinh, xuyên thư, đế vương thụ, NP nhất thụ đa công, HESố chương: 1 tiết tử

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/be-ha-nhan-menh-di

1. Chương 1: Tiết Tử

Editor: Mia Tree

Tuyên đế là con trai thứ bảy của Minh đế, em trai của Thành đế. Thành đế lên ngôi, được phong là Lâm Xuyên Vương. Hai năm sau, Thành đế băng hà, không con nối dõi, nên lập Tuyên đế.

[Lịch sử triều Hạ – phần ghi chép về Tuyên đế]

Tuyên đế Hạ Chí, là hoàng đế vĩ đại nhất của triều đại nhà Hạ – một triều đại giả tưởng không nằm trong dòng lịch sử. Con đường đi lên ngôi vị hoàng đế của hắn là một bộ tiểu thuyết lịch sử đấu tranh quân sự nhiều chương theo khuynh hướng tự sướng yy, thu thập hậu cung mỹ nữ, đầy đủ cay đắng ngọt bùi.

Phụ thân hắn Minh đế có bảy người con. Trải qua một hồi tranh đoạt người chết ta sống để giành ngôi vị Đông Cung, cuối cùng sống sót chỉ còn lại thứ tử Hạ Cự cùng người nhỏ tuổi nhất Hạ Chí. Minh đế băng hà, trước truyền ngôi cho Hạ Cự, xưng là Thành đế. Thành đế tính tình thô bạo, tin sủng gian nịnh, mấy lần ám hại Tuyên đế, may nhờ có sự kiên trì của tác giả nên luôn có người nhảy ra cứu viện kịp lúc mà thoát nạn.

Tuyên đế trải qua hai năm ẩn mình giấu tài, rốt cục dưới sự trợ giúp của đại tướng quân Chu Huyên mà bức chết Thành đế, đăng cơ làm hoàng đế.

Sau khi lên ngôi hoàng đế, hắn Bắc phạt di địch, Nam định trăm man, làm việc cẩn trọng, trục xuất gian nịnh, khiến cho thiên hạ thái bình, chính trị minh bạch, mở ra một thời kỳ huy hoàng rực rỡ cho lịch sử triều Hạ. Tác giả ca ngợi rằng, trong những năm Tuyên đế tại vị, tuyển chọn được nhiều nhân tài, văn hiền võ đức, nhất thống thiên hạ.

Ngoài triều chính, Tuyên đế cũng có được thành tựu sáng lạn không kém. Hoàng hậu, phi tử hiền thục xinh đẹp tuyệt trần. Thị nữ vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, vì hắn vào sinh ra tử. Nữ thích khách được phái tới giết hắn lại bị hắn thuyết phục, tự nguyện ủy thân. Đại tướng thủ hạ của hắn sau khi gặp lại bại lộ thân phận nữ phẫn nam trang, cuối cùng trở thành nữ tướng quân. Vị cung phi đáng thương đã hy sinh chính mình để đưa hắn ra cung trong lúc Thành đế âm mưu muốn giết hắn…..

Khi ba chữ 'Toàn văn hoàn' được hạ xuống, Tuyên đế nhìn lại nhân sinh của chính mình. Hắn vừa không vì tuổi trẻ hư hỏng mà hối hận, cũng không vì nhân sinh tầm thường vô vị mà xấu hổ. Điều duy nhất có chút đáng tiếc chính là "Lúc trước nếu sớm một chút nhìn ra A Nhân là nữ phẫn nam trang, đem nàng cũng thu vào hậu cung thì tốt rồi!"

Trong lúc Tuyên đế phát ra câu cảm thán ấy, mục bình luận cũng xuất hiện một cái tin nhắn quỷ dị: "Truyện hay, yêu yêu lắm. Soái ca trong truyện thật nhiều gian tình a! đáng tiếc mỹ nữ cũng quá nhiều đi, hơn nữa cái này mà gọi là kết thúc? thật quá không hạnh phúc! Tuyên đế bệ hạ ới ời, đợi ta, ta muốn viết đồng nhân văn!"

2. Chương 1-2: Hậu Cung Của Trẫm!

Tuyên đế giật mình hoảng hốt ngồi dậy.

Bốn phía thực ấm áp, ánh nến bập bùng bên ngoài rèm, mạn giường đem gió lạnh giữ lại bên ngoài, nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh. Ngồi trong chốc lát, hắn mới đi ra, cái khí lạnh ác liệt kia là đến từ trong lòng, khiến hắn bất an, có cái gì đó không tốt đã phát sinh.

Không đúng, không phải hắn nghĩ nhiều, hình như là có vấn đề thực sự. Tối hôm qua rõ ràng hắn lâm hạnh Tần tài nhân vừa mới vào cung, vậy người đâu rồi? còn nữa, giường này cũng không phải là giường tại Phương Ỷ điện?

Trải qua nhiều năm mưa gió, hắn một lần nữa cảm thấy nguy cơ bao trùm đỉnh đầu. Tuyên đế vén màn, nhấc thân xuống giường. Chân trần vừa chạm đất, âm thanh của một tiểu thái giám liền vang lên: "Vương gia, ngài sao có thể để chân trần trên mặt đất, cẩn thận kẻo nhiễm khí lạnh!"

Vương gia? Dám gọi hắn Vương gia? Hắn bao nhiêu năm làm Hoàng đế, vừa tỉnh lại liền đổi nơi ở, hạ nhân đem hắn trở thành Vương gia, chẳng lẽ trong triều có người học Chu Huyên năm đó… Khụ, như thế nào lại nghĩ tới việc này.

Tuyên đế hai mắt híp lại, hừ một tiếng, trên người nhất thời bá khí phát ra, khiến cho tiểu thái giám hoảng sợ té quỳ trên mặt đất: "Vương gia, ngài phong hàn mới khỏi, vạn lần không thể lại bị lạnh! nô tài hầu hạ Vương gia thay quần áo đi?"

Tiểu thái giám kia vừa ngẩng đầu liền lộ rõ khuôn mặt, chính là người hầu hạ hắn từ nhỏ, sau khi đăng cơ vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn – đại thái giám Vương Nghĩa! Nhìn nhìn lại cách bài trí trong phòng, vừa xa lạ lại vừa quen mắt – đây chính là bài trí tại Lâm Xuyên vương phủ trước khi hắn đăng cơ?!

Chẳng lẽ hắn còn chưa soán vị, một lần nữa trở về thời điểm tuổi trẻ?

Điều này không có khả năng. Thế nhân đều biết, thời gian như nước, ngày đêm chảy về hướng đông, người đã chết thì không thể quay trở lại, nào có chuyện người sống lại quay ngược thời gian trở về quá khứ?

Cho nên kỳ thật là hắn đang nằm mơ đi. Tuyên đế trầm trọng ngồi trở lại bên giường, nâng lên chân kêu Vương Nghĩa thay mình mang giày, tay trái luồng vào trong áo, hung hăng nhéo mình một cái.

Đau đến nỗi nước mắt xém tí rơi xuống.

Xem ra chuyện này không phải mộng, hắn lại trở về, trở về thời tuổi trẻ… Nói như vậy, có lẽ nào là lời hắn cầu nguyện hôm trước, nói muốn cùng A Nhân gặp lại một lần nữa, đem nàng thu vào hậu cung lọt vào tai vị thần tiên nào đó, vì thế thần tiên cho hắn cầu được ước thấy, khiến thời gian của hắn bị quay ngược?

Trời xanh có mắt! A Nhân, Lục Kiều, Thiếu Quân, hoàng tẩu,… của trẫm, đời này trẫm nhất định không phụ các ngươi, sớm đem các ngươi đón vào trong cung sủng ái!

Tuyên đế khóe miệng giương lên, lộ ra tươi cười, gương mặt từng được tác giả miêu tả bằng hằng vạn câu từ tuấn mỹ, liền tỏa sáng như ánh mặt trời, đôi con ngươi chuyển động tràn đầy khí phách, câu động nhân tâm. Hắn đứng dậy đi đến cạnh cửa, khoanh tay nhìn ra phía bên ngoài, tuyết đọng đầy mặt đất, lầu các, đình viện. Trong sân viện, tại nơi góc tường, một nhành mai đỏ rực vươn ra từ gốc thụ già, lấm tấm tuyết trắng, không trung bông tuyết lả tả bay, cảnh đẹp đến nao lòng.

Hắn tại hành lang bần thần một hồi, đột nhiên hỏi: "Vương Nghĩa, hiện giờ là ngày tháng năm nào?"

Vương Nghĩa vừa nghe hỏi, liền toát ra một thân mồ hôi lạnh: "Vương gia, ngài làm sao vậy? Có phải đêm qua lại nghĩ tới tiên hoàng, trong lòng rối loạn? Hôm nay là Cảnh Hưng năm thứ bảy, mùng 8 tháng chạp, ngài buổi tối còn phải vào cung ăn tết…"

Cảnh Hưng năm thứ bảy, chính là năm phụ hoàng hắn Minh đế băng hà. Tháng tám phụ hoàng băng hà, nhị ca Hạ Cự đăng cơ. Đến tháng giêng năm sau, nhị ca mới sửa đổi niên hiệu. Sau đó lại hai năm, nhị ca liền bởi vì hoang dâm vô đạo mà tự chịu diệt vong.

Trong hai năm này, hắn luôn phải ra sức phòng bị, tận lực bảo toàn chính mình. Nhị ca bởi vì tài hoa ôn nhuận của hắn, sự tán thưởng của các đại thần cùng sự yêu mến của dân chúng đối với hắn mà sinh lòng nghi kị, thậm chí từng cho người hạ độc hắn.

Một làn gió mát lạnh thanh khiết lẫn hương mai tràn vào phế phủ, làm đầu óc Tuyên đế tỉnh táo trở lại, rất nhiều chuyện cũ như ùa về. Cảnh Hưng năm thứ bảy, mùng 8 tháng chạp… này không phải là thời điểm hắn vào cung dự yến tiệc, suýt bị nhị ca độc hại, cuối cùng nhờ một vị phi tử không quen biết tương trợ mới ra cung được sao?

Sau này hắn vẫn muốn tìm lại vị hoàng tẩu kia để báo ân, đáng tiếc, có lẽ nàng đã bị hoàng huynh phát hiện, ngầm bị hạ độc thủ rồi. Đời này, hắn nhất định phải cứu ra người nữ tử đáng kính lại đáng thương ấy, sau khi đăng cơ liền phong nàng làm phi, đối xử tử tế với nàng một đời.

Tuyên đế nghĩ đến đây, trong lòng liền trào dâng nhiệt huyết, cẩn thận nhớ lại tên gọi của những người hầu hạ lúc trước, mở miệng kêu lên: "Tố Khỏa, Tố Trang, đến thay trẫm… khụ, thay bổn vương thay quần áo!"

Bên cạnh Vương Nghĩa đang sụt sùi bỗng nhiên ngẩng đầu: "Vương gia kêu ai vậy ạ? Trong phủ chúng ta không có người nào gọi là Tố Khỏa, Tố Trang?"

Hả? Chẳng lẽ hắn nhớ nhầm?

Tuyên đế cẩn thận lục lại trí nhớ, hai cái thị nữ lanh lợi nhẹ nhàng hiện ra rõ ràng trong hồi ức, tên gọi cũng là do hắn đặt. Hay có lẽ hắn nhớ nhầm ngày, hai nàng còn chưa đổi tên? Vì thế hắn liền gọi Vương Nghĩa lại phân phó: "Đi gọi thị nữ đến thay quần áo cho ta, xong rồi kêu Vương phi đến bồi ta dùng bữa sáng, đợi một hồi cùng ta vào cung."

Vương Nghĩa hoảng hốt sặc một tiếng liền quỳ sấp xuống dưới đất, nước mắt giàn giụa ôm chân Tuyên đế khóc nói: "Vương gia, nô tài biết ngài chịu ủy khuất, từ khi Hoàng Thượng đăng cơ tới nay, ngài ẩn nhẫn khắp nơi, khó xử đủ bề, nhưng vì tiên đế, ngài nhất định phải chống đỡ…"

"Ngươi làm sao vậy? Đứng lên mà nói!" Vương Nghĩa ở bên cạnh hắn nhiều năm, tư chất thông minh, làm việc hợp tâm ý, hôm nay thế nào lại giống như trúng tà, ôm chân hắn khóc không ngừng, còn trả lời như vậy?

Tuyên đế không kiên nhẫn đứng lên, rút chân ra, hướng cửa kêu một tiểu thái giám khác lại hỏi: "Vương phi đâu? Bổn vương đã thức dậy, kêu Vương phi dẫn người qua đây hầu hạ."

Thái giám kia cũng quỳ xuống, nằm trên mặt đất nơm nớp lo sợ đáp: "Vương… Vương… Vương gia, quý phủ… quý phủ của chúng ta… không có Vương phi ạ."

Không có Vương phi? Sao lại như vậy? Hắn mười bảy tuổi thành thân, cưới trưởng nữ của Ngự Sử trung thừa Từ Hiền là Từ thị, sau đó phụ hoàng lại ban cho hắn hai vị trắc phi là Thạch thị cùng Tề thị. Cảnh Hưng năm thứ bảy, hắn đã 22 tuổi, quý phủ làm sao mà không có Vương phi. Lẽ nào là hắn nhớ lộn, Từ thị hôm nay trở về nhà mẹ đẻ?

Nhưng mà Từ thị đi, hai vị trắc phi cũng không thể về nhà luôn chứ? Vương Nghĩa hôm nay thật sự quá mức khác thường, nói chuyện điên đảo. Ở đây nhìn y khóc sướt mướt, chi bằng đến hậu viện tìm hai đóa hoa hiểu lòng người kia. Tuyên đế hơi hơi nhăn lại mi, thấp giọng trách mắng: "Cái dạng kích động này còn ra thể thống gì? Vương phi không ở trong phủ, liền kêu trắc phi tới hầu hạ bổn vương."

Tiểu thái giám kia cũng sấp người xuống bắt đầu khóc: "Vương gia ngài còn chưa từng cưới vợ, trong phủ lấy đâu ra trắc phi a? Ngài hôm nay làm sao vậy, nếu phiền lòng cứ trút lên bọn nô tài, đừng để nghẹn trong lòng mà buồn hỏng mất."

Tuyên đế bị câu 'Chưa từng cưới vợ' làm nhất thời không nói nên lời, ngây ngốc một hồi rốt cục sinh khí. Hoàng hậu Từ thị đoan chính ôn nhu, Thục phi Thạch thị kiều diễm hoạt bát cùng Huệ phi Tề thị thanh lệ như nước của hắn đâu? Dù hắn là một hoàng đế tâm tính vui buồn không hiện ra mặt, gặp chuyện như vậy cũng liền nhịn không được nhíu chặt đôi mày, môi khẽ nhếch, nhìn hai tên thái giám hỏi: "Bổn vương chưa từng cưới vợ, vậy trưởng nữ Từ thị của Ngự Sử trung thừa Từ Hiền là gả cho người nào?"

Vương Nghĩa ngơ ngác mà nhìn hắn, nước mắt hai bên má cũng không dám lau: "Vương gia, ngài… nô tài nghe nói, Từ trung thừa đúng là có một nữ nhi, bất quá năm sáu năm trước đã gả cho Đông Cung thị đọc là Tiêu Lãng, hiện tại hài tử đều đã sinh hai đứa, ngài làm sao lại nhớ tới nàng?"

Không đúng, việc này thật kỳ quái.

Hắn rõ ràng sau khi khai phủ liền cưới thê nạp thiếp, hai tên thái giám lại nói trong phủ hắn không có Vương phi. Vương Nghĩa lại là tâm phúc nhiều năm của hắn, luôn trung thành và tận tâm. Không lẽ thần tiên hiểu lầm lời cầu nguyện của hắn, tưởng hắn thầm nghĩ chỉ muốn cưới A Nhân, không muốn Từ thị các nàng nữa, nên đem các nàng đều gả cho người khác?

Tuyên đế tâm loạn như ma, đem hai tên thái giám đuổi ra bên ngoài, khoanh tay bước vào vùng tuyết trắng, đi đến trước tư viện của Vương phi Từ thị.

Trong viện, cảnh trí vẫn giống như trong trí nhớ của hắn, mười phần trang trọng, phía trước là một vườn hoa lê, xung quanh phân tán mấy khối đá Thái Hồ, hai bên hành lang sơn màu đỏ tươi, vươn đầy tuyết. Vương Nghĩa đi phía sau ôm áo khoác lông cừu khẩn trương gọi hắn, hắn đều không nghe lọt tai, đi vào phòng ngủ bên trong. Nội thất lạnh lẽo, một tia nhân khí cũng không có.

Hắn xoay người rời khỏi, một đường đi đến tư viện của hai vị trắc phi. Tất cả đều giống nhau, trống trải lạnh lùng, chỉ có vài cái phó tì canh giữ viện. Hắn đứng trước cổng Nghi Tĩnh viện, nhìn hồng mai vươn tuyết trắng, thần sắc cô đơn uể oải.

Tuyên đế phủ thêm áo khoác lông cừu, nâng tay sờ sờ đỉnh đầu Vương Nghĩa, trong lòng thầm chảy nước mắt chua xót, tâm tình khẩn trương, ba người Từ thị đã cùng hắn vô duyên, Tố Trang, Tố Khỏa, Mị Cơ, Thanh Tuyết các nàng có thể nào cũng bị vị thần tiên kia gả cho người khác?

Bất quá còn có A Nhân, hẳn là sẽ gả cho hắn đi?

Thanh âm của Vương Nghĩa đánh vỡ nhớ nhung u sầu của hắn: "Vương gia, về phòng nghỉ ngơi thôi, buổi tối còn phải vào cung, dưỡng đủ tinh thần mới quan trọng."

Đúng vậy, buổi tối còn phải ứng phó Hồng Môn Yến của nhị ca, hắn tạm thời không thể bi thương. Phải chuẩn bị tinh thần, đề phòng độc hại của nhị ca, thuận tiện nghĩ xem làm cách nào đem vị tiểu hoàng tẩu kia cứu ra khỏi miệng hổ.

3. Chương 2: Hoàng Tẩu, Ngực Của Ngươi Sao Kì Vậy!

Buổi chiều, gió tuyết lớn, Vương Nghĩa liền đưa hắn vào cung bằng noãn kiệu.

Đến lúc này, Tuyên đế rốt cục nhận rõ, hậu viện tinh xảo tốt đẹp lúc trước của hắn đã hoàn toàn biến mất. Ngay cả thị nữ hầu hạ bên cạnh hắn chất lượng cũng thiệt thấp kém, dưa vẹo táo nứt, nhìn họ còn không bằng nhìn mấy tên thái giám.

Không lẽ trời cao muốn ban A Nhân cho hắn, nên trước khi thành thân hắn không thể có vài cái tiểu thiếp thông phòng ôn nhu hiểu lòng người làm bạn?

Thương tâm một hồi, bỗng nhiên lại thấy có chút may mắn. May mà hắn trùng sinh đến tuổi này, nếu quay về sớm vài năm, chẳng phải là làm hòa thượng càng lâu hơn sao?

Dù sao qua hôm nay, hắn liền muốn ở trong nhà giấu tài giả bệnh, rồi chậm rãi tìm kiếm thị tì Hạ Lạc, nếu tìm không thấy, lại nạp vài người mới cũng giống nhau thôi. Hai năm này, hắn càng phải hoang đường, càng phải bôi đen chính mình thì nhị ca mới càng yên tâm.

Vương phủ cách hoàng cung cũng không xa, nhưng vì trận đại tuyết, quan đạo lầy lội nhấp nhô, thập phần khó đi, chừng hơn một canh giờ mới đến. Đến gần cửa cung, tuyết trên đường đã được dọn dẹp, di chuyển cũng thuận lợi hơn. Kiệu hướng vào đại nội, một đường thông suốt.

Dọc đường đi quả thật còn gặp không ít người quen. Có trọng thần trợ hắn đăng cơ, cũng có tội nhân bị giết. Bọn họ đều mang bộ dáng tuổi trẻ khí phách hăng hái, đối với tương lai của chính mình cùng quốc gia đều không biết điều gì. Tuyên đế tươi cười khách sáo đáp lễ, trong mắt lại là bộ dáng của họ thật lâu về sau.

Thật kì quái, vì sao khi nhớ đến ái phi liền nhớ tới dung nhan kiều diễm của các nàng khi còn trẻ, mà khi nhìn đến các đại thần tuổi trẻ lại xuyên qua hiện trạng nhìn thấy bộ dáng bọn họ lúc về già?

Tuyên đế nghĩ, có lẽ hắn không phải là hạng người nhìn mặt mà bắt hình dong, cho nên so với bây giờ tuổi trẻ tinh thần phấn chấn, bộ dáng mập mạp, lão hủ liền thân thiết hơn đi.

Vì thế thái độ của hắn càng thêm hòa nhã, cùng vài vị sau này là lão thần mà hắn coi trọng một đường bắt chuyện, chậm rãi hướng Tập Anh Điện mà đi. Nửa đường đụng phải Chu Huyên, chỉ thản nhiên chào hỏi một tiếng. Hai người bọn họ thuở thiếu thời có giao tình thâm hậu, nhưng vì sợ nhị ca kiêng kị nên chỉ còn gặp gỡ trong bí mật, mãi đến khi Thành đế băng hà, Chu Huyên ủng lập hắn đăng cơ mới thôi.

Nhưng bọn hắn lại cũng không thể hòa hợp quân thần được bao lâu, Chu Huyên liền khởi binh tác loạn Tây Bắc…

Tuyên đế trong lòng thầm than một tiếng, đạp tuyết đi vào Tập Anh Điện. Trong điện ấm áp, ánh nến lay động, chiếu sáng cả cung yến, thức ăn tinh xảo thuần mỹ, cung nữ hầu hạ tới lui đều tươi đẹp hài hòa, cơ hồ có thể sánh với hậu cung đời trước của hắn.

Tuyên đế một mặt thưởng thức ca múa, một mặt cảm thán Thành đế xa hoa dâm dật. Phụ hoàng vừa qua đời không bao lâu, hắn liền không nghe lời can gián của quần thần, mở yến hội linh đình, này sao có thể trở thành tấm gương cho thiên hạ thần dân? Chẳng trách mới làm Hoàng đế hai năm liền chết bất đắc kỳ tử!

Thành đế cho tu sửa vườn ngự uyển, nạp mỹ nhân, nuôi dưỡng trân thú, một năm tiêu hao mấy trăm vạn lượng bạc trắng. Đến khi hắn kế vị, quốc khố đều trống rỗng. Hắn đành phải đem nội khố của mình ra để mở rộng quân trang, xây thành phòng địch. Hắn nhịn đau cắt giảm một nửa cung nữ, cũng không dám nạp vài cái phi tử.

Nhớ lại chuyện cũ càng thêm oán niệm, Tuyên đế hung hăng trừng mắt nhìn đám vũ cơ mặc tơ lụa quý giá nhảy múa, trên đầu cắm đầy trang sức bằng vàng, sau đó lại so sánh dung mạo kiều diễm cùng bộ dáng tinh xảo của họ, liền cảm thấy không sao đẹp bằng Lục Kiều của hắn.

Thành đế đứng dậy nâng cốc chúc mừng, mọi người liền đều đứng dậy theo. Lời ca tụng vang lên khắp cung điện. Sau ba tuần rượu, ánh mắt Thành đế bỗng nhiên rơi xuống người Hạ Chí, mỉm cười hỏi: "Tại sao sắc mặt hôm nay của Thất đệ có vẻ không được tốt ? phải chăng gió tuyết bên ngoài quá lớn, bị cảm lạnh?"

Tuyên đế vội vàng đứng dậy đáp: "Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần không việc gì."

Thành đế cười nói: "Đều là huynh đệ, không cần quá giữ lễ tiết. Lý Quý, đem Lâm Xuyên Vương đến bên cạnh trẫm, để trẫm cùng hoàng đệ gần gũi trò chuyện."

Tuyên đệ vội vàng tạ ơn, nhìn người hầu dời bàn, trong lòng nghi ngại không yên. Thật không đúng, đời trước Thành đế cũng không cho hắn dời bàn, vẫn ngồi giữa chúng thần, cùng mọi người nói chuyện uống rượu. Hạ độc cũng là sau chính yến, Thành đế lưu một mình hắn lại tại Thiên điện để đối ẩm, rồi hạ độc vào trong rượu.

Lúc này dời bàn, chẳng lẽ là đem việc hạ độc tiến hành sớm, chờ độc phát tác liền gọi người đem hắn đưa vào Thiên điện, ăn tươi nuốt sống?

Nhưng mà cái này cũng không quan trọng, quan trọng là nếu hắn bị hoàng huynh kê đơn sớm, vậy hắn làm sao gặp được tiểu hoàng tẩu ôn nhu kia đây?

Ngay khi bàn hắn được dời đến bên cạnh Thành đế, liền có thái giám đến thay hắn châm rượu. Tuyên đế làm bộ như mải mê xem ca múa, chỉ ngẫu nhiên gắp một đũa đồ ăn, rượu cũng chỉ nhấp môi liền buông, không uống vào bụng.

Thành đế nhìn hắn hồi lâu, thấy ly rượu thủy chung không vơi đi, liền mở miệng hỏi: "Hoàng đệ hôm nay không có hứng thú, hay là rượu trong cung không hợp khẩu vị, nên ngươi mới không muốn uống?"

Tuyên đế cả kinh trong lòng, đứng dậy cúi đầu tạ tội: "Thần đệ hôm nay có chút cảm lạnh, lồng ngực khó chịu, không dám uống nhiều rượu. Làm bệ hạ mất hứng, là tội của thần đệ."

Hắn thủy chung cúi đầu, ánh mắt rơi trên mặt đất, lại thấy một đôi giày thêu kim long thông thả đến trước mặt, một bàn tay vươn ra hơi dừng lại tại khuôn mặt hắn một chút, rồi chuyển hướng rơi xuống trên vai hắn: "Thất đệ không cần cẩn thận như vậy, chẳng lẽ trẫm vì một điểm nhỏ ấy mà trách phạt ngươi ? Ngươi không thể uống liền không miễn cưỡng, nơi này của trẫm liền giống như nhà của ngươi. Lý Quý, sai người mang lên cho Lâm Xuyên Vương một bát sữa nóng để xua khí lạnh."

Quái lạ, nhị ca hắn từ bao giờ lại biết diễn tiết mục huynh hữu đệ cung ? Tuyên đế tự nhiên cũng không thể không phối hợp, càng hạ thấp eo lưng: "Thần sợ hãi, thật không dám nhận."

Thành đế nâng cánh tay dìu hắn đứng dậy, thân thiết hòa nhã nói: "Sau khi phụ hoàng băng hà, trẫm mải bận rộn triều chính, sợ cô phụ sự nhắc nhở của phụ hoàng, không chiếu cố tốt cho thất đệ, trẫm là huynh trưởng thật cảm thấy thẹn trong lòng. Hoàng đệ về sau không cần cẩn thận như vậy, hoàng cung này của trẫm, chẳng lẽ không phải cũng là nhà của đệ hay sao?"

Tuyên đế nháy mắt liền rưng rưng lệ, chân thành đáp tạ một hồi, một lần nữa ngồi xuống, đem bát sữa nóng từng ngụm từng ngụm mà uống. Đợi không ai chú ý, liền phun ra trên khăn, nhét vào trong tay áo.

Tuy rằng không tránh khỏi một phần độc uống vào trong bụng, nhưng một ly rượu độc đời trước còn không giết được hắn, chút này thì có là gì. Chỉ cần qua giờ Dậu là có thể đến ngoài điện thử thời vận, nếu gặp được tiểu hoàng tẩu, liền không cần kêu nàng cứu mình, quan trọng là phải hỏi cho được thân phận của nàng, để mà về sau chiếu cố.

Thân hình nhỏ nhắn mềm mại như phảng phất trước mặt. Trong đầu một mảng hỗn độn, hắn thầm nghĩ giữ chặt ống tay áo của nàng, tay vừa quơ ra, liền nghe loảng xoảng dưới chân. Định thần nhìn lại, không thấy tiểu hoàng tẩu đâu, chỉ thấy ly rượu trên bàn rơi trên mặt đất.

Thành đế tự nhiên cũng thấy được tình huống của hắn, thân thiết xoay người lại hỏi: "Thất đệ làm sao vậy? thân mình không được khỏe?"

Tuyên đế cảm giác tám phần là bản thân trúng độc, bát sữa vừa rồi khẳng định có vấn đề, chỉ là lúc này độc cũng không giống như đời trước, hắn đời trước chỉ đau bụng, thần trí vẫn thanh tỉnh.

Tuyên đế đứng dậy trả lời, cảm thấy di chuyển có vài phần như nhũn ra: "Thần đệ mới vừa uống vài chén liền thấy say, vào bên trong điện nghỉ ngơi một lát, thỉnh bệ hạ thứ tội."

Hắn nói xong liền bảo Vương Nghĩa dìu đi ra ngoài. Thành đế thân thiết hỏi hắn hai câu, kêu hai tên thái giám: "Đưa Lâm Xuyên Vương đến Thiên Điện nghỉ ngơi, mang chút canh giải rượu tới."

Hai tên thái giám nhận lệnh một tiếng, vội vàng tách Vương Nghĩa khỏi bên người Tuyên đế, một trái một phải mang hắn lui ra ngoài. Tuyên đế phát run lui bước, trong lòng thầm nghĩ, nếu lại uống thêm một chén thuốc độc, mạng hắn đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không cứu được.

Đến Thiên Điện, hắn liền dựa vào trên tháp nghỉ ngơi, kêu Vương Nghĩa đem chút nước sạch đến, nhắm mắt lại, mặc cho mấy tên thái giám khuyên thế nào cũng không uống canh giải rượu.

Bọn thái giám không dám động chân động tay với hắn, khuyên nhủ vài lần liền tùy hắn nằm đó. Mùa đông, lò sưởi trong Thiên Điện được đốt đầy đủ, không gian cũng ấm áp hơn nhiều. Gió thổi nhè nhẹ làm đầu óc hắn có chút mê mang mụ mị, mãi đến khi Vương Nghĩa trở về, hầu hạ hắn uống xong chén nước mát, mới cảm thấy tốt hơn chút.

Ngây ngốc không biết bao lâu, bên ngoài tiếng sáo trúc cũng nhỏ dần. Tuyên đế đoán yến hội đã tan, liền kêu Vương Nghĩa đỡ đi ra ngoài. Nếu vận khí tốt, nói không chừng vị tiểu hoàng tẩu kia đã đến. Chẳng may không gặp được nàng, thì cũng thừa dịp này mà ra khỏi cung.

Vài tên thái giám trong điện muốn ngăn cản hắn, bị hắn phóng ra khí thế giận dữ trấn nhiếp tinh thần, không dám tiến lên dây dưa, chỉ đành đi theo phía sau hắn.

Ngoài điện gió Bắc lạnh lẽo thổi dữ dội. Lúc đi ra, Tuyên đế không khoác áo choàng lông cừu, bị gió lạnh thổi một cái, liền thấy buốt giá tận xương tủy, liên tục hắt xì, lúc bước qua đoạn hành lang gấp khúc, mém

trượt chân té ngã vào bụi hoa.

Hắn bất chấp bọn Vương Nghĩa theo phía sau, vội vã tiến về phía trước. Đi không bao lâu, liền thấy một nhóm cung nữ cầm đèn đang hướng về phía bên này, trong đó có một người tách ra, thẳng hướng về phía hắn mà đến.

Tuyên đế đứng tại chỗ nhìn chằm chằm thân ảnh kia, là tiểu hoàng tẩu mà hắn tưởng niệm sao? không biết là do ánh trăng mông lung hay do hắn trúng độc quá lâu, lại nhìn không rõ bộ dáng của người nọ, chỉ cảm thấy dưới ánh trăng da thịt trắng tựa tuyết, hai mắt sáng ngời, tóc đen mềm mại, trâm cài tựa mũ ô sa, quần áo có vẻ hơi dày, không hiện rõ dáng người.

Còn chưa kịp tỉnh táo, Tuyên đế đã vươn tay chạm trúng ngực nàng, đè ép tới. Đột nhiên hắn giật mình một cái, ý nghĩ trong đầu lướt qua không kịp đề phòng mà thốt lên: "Hoàng tẩu, ngực của ngươi sao kì vậy!"

4. Chương 3: Mọi Chuyện Phát Triển Thật Không Bình Thường!

Tuyết mãn sơn trung cao sĩ ngọa

Nguyệt minh lâm hạ mỹ nhân lai.

(trích Mai hoa thi của Cao Khải)

Dịch thơ:

Cao sĩ nằm coi khi tuyết phủ

Mỹ nhân đi ngắm lúc trăng soi.

(Nguyễn Hiến Lê dịch)

Vốn là cảnh tượng gặp gỡ bất ngờ tốt đẹp biết bao, nào ngờ ngực của mỹ nhân là một vùng đất bằng phẳng.

Có thể ở trong cung tự do đi lại, lại có cung nữ dẫn đường, mười phần chỉ có một người. Nghĩ đến đây, đầu óc Tuyên đế còn chưa trì độn quá thể, đầu gối như nhũn ra liền muốn quỳ xuống.

Đáng tiếc chân hắn hiện tại như không có sức, tay còn đặt ở trên ngực đối phương, toàn bộ thân mình liền hướng tới mặt đất mà thân mật.

"Cẩn thận" một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu Tuyên đế, Thành đế một tay ôm đỡ lấy hắn, tay còn lại đem người ấn vào trong lồng ngực của mình, trầm thấp cười sung sướng: "A Chí, đây là chính ngươi tự nhào vào lòng trẫm."

Mắt thấy tội khi quân sắp rơi xuống đầu mình, Tuyên đế vội vàng hít một hơi lấy lại sức, muốn quỳ xuống thỉnh tội. Nhưng Thành đế tay ôm cũng thật chặt, muốn quỳ cũng không thể quỳ, quần áo cọ tới cọ lui có chút hỗn loạn, lấy tư thế thật là phạm thượng mà tựa vào lòng Thành đế.

Thành đế hai tay gắt gao vây khốn hắn, nhìn về phía đèn đuốc sáng trưng của Thiên Điện như lẩm bẩm gì đó, rồi như lại nói cho người bên cạnh: "Hoàng đệ uống say vô lực, để trẫm dìu ngươi vào điện nghỉ ngơi đi."

Vài tên thái giám tới đón Tuyên đế, liền bị Thành đế đuổi đi: "Lâm Xuyên Vương khi còn bé từng té bị thương tại ngự hoa viên, lúc đó trẫm cũng tự mình đưa hắn về tẩm cung. Nay huynh đệ trẫm tuy đã trưởng thành, tình yêu thương vẫn trước sau không đổi, trẫm dìu hắn một hồi thì có làm sao?"

Tuyên đế rơi vào đường cùng, trơ mắt nhìn con đường ra cung càng ngày càng xa, không biết rượu độc hay còn cái gì khác nữa đang chờ hắn ở phía trước.

Tuyên đế đối tính mạng của chính mình cũng không đặc biệt lo lắng, khó khăn nguy hiểm nào mà hắn chưa từng gặp qua, giống như đã đi qua biển rộng mênh mông, còn phải lo ngại một con sông nhỏ bé hay sao?

Tuy rằng tình huống trước mắt có chút gấp gáp, Tuyên đế vẫn giữ thái độ bình tĩnh, mặt không đổi sắc theo Thành đế vào Thiên Điện. Lúc đến bên cạnh tháp, hắn liền muốn tạ ơn ngồi xuống, thân mình lại bị lôi kéo đi lên phía trước.

Thành đế thấy hắn có ý muốn dừng lại, ôn nhu nói: "Hoàng đệ uống say, lại bị cảm lạnh, vẫn là vào giường nghỉ ngơi đi. Tháp này quá nhỏ, trẫm sao có thể để ngươi chịu ủy khuất."

Không biết vì sao, cái tình huynh đệ nồng đậm này của Thành đế lại khiến Tuyên đế trong lòng rét run, cảm giác có chỗ không đúng lắm. Đến trước giường, Thành đế dìu hắn ngồi xuống, hắn mới chợt nghĩ đến chỗ âm mưu, liên tục từ chối: "Trước mặt bệ hạ, thần đệ nào dám tùy tiện ngồi. Thỉnh hoàng huynh ngồi trước."

Hắn trong lòng nghi ngờ không thôi, ánh mắt có chút lóe ra, không dám nhìn hướng Thành đế. Bất quá bởi vì dược lực, xoay chuyển không linh hoạt, cũng nhìn không ra có bao nhiêu tính kế, chỉ thấy sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt linh động câu nhân.

Thành đế nhìn hắn mỉm cười, rốt cuộc thả tay ra, lúc thu tay lại cố ý kéo hắn một phen, Tuyên đế đứng thẳng không xong, mất trọng tâm liền ngã nhào lên người Thành đế.

Không đợi Tuyên đế đứng lên, Thành đế liền phất tay cho đám thái giám cung nữ lui xuống: "Trẫm cùng thất đệ mấy ngày nay cũng chưa có dịp thân cận. Nhớ ngày đó hai ta huynh đệ hòa ái biết bao, từ khi phụ hoàng sinh bệnh, nhiều việc phát sinh khiến trẫm bận rộn, lại khiến A Chí âm thầm xa cách trẫm…"

Tuyên đế thầm giật mình, từ khi nào nhị ca lại tốt tính như vậy, còn không định cho hắn tội danh mạo phạm thánh giá? hắn thất thần một hồi liền cúi đầu đáp: "Thần đệ sao dám bất hòa cùng bệ hạ. Bệ hạ là người trong lòng thần đệ kính trọng nhất, chỉ là nay quốc sự bộn bề, thần đệ sao dám có tư tâm mà khiến bệ hạ thêm phiền não?"

Thành đế kéo thân hình cứng ngắc vào trong lòng, ánh mắt rơi xuống cái trán của Tuyên đế, từ trên khuôn mặt một đường đi xuống, nhìn thẳng vào trong lòng ngực đang phập phồng hô hấp, nghĩ muốn cởi ra cái áo kia, cũng không quá để ý Tuyên đế nói cái gì, chỉ tùy ý đáp một câu: "Hóa ra hoàng đệ không có khúc mắc gì với trẫm, trẫm thật yên tâm."

Thành đế tâm tư đang động, chung quanh lại không có người nhìn, lại càng không kiêng kị, ôm Tuyên đế đặt vào bên trong giường. Chính y cũng cúi người xuống, nửa đè ép lên, tay phải dò xét đi xuống. Bàn tay vừa mò vào trong áo liền bị Tuyên đế gắt gao giữ lại.

Mọi chuyện sao lại thành thế này, đời trước không phải phát triển như vậy a!

Tuyên đế trong lòng bi phẫn rít gào, trên mặt lại cứng ngắc tươi cười, nhanh bắt lấy cái tay của Thành đế, giả vờ không biết nói: "Đa tạ hoàng huynh yêu mến, thần đệ đã có Vương Nghĩa chăm sóc tốt, thỉnh hoàng huynh cũng sớm đi nghỉ ngơi đi."

Thành đế nửa nằm trên người hắn, cũng không vội rút tay về, ngược lại đem chân khóa đến bên hông hắn, cuối đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt hắn: "Hoàng đệ đây là muốn cùng trẫm ngủ sao? trẫm sẽ không cô phụ tấm lòng của ngươi, tối nay liền cùng ngươi ngủ a…. ngủ a…."

Thanh âm của Thành đế càng ngày càng thấp, cuối cùng rơi xuống đôi môi hắn, dùng đầu lưỡi khai mở, dò xét đi vào thật sâu. Hương khí ấm áp trong điện quẩn quanh giữa hai người. Nước bọt trong miệng Tuyên đế tích đọng ngày càng nhiều, không thể nuốt xuống, bèn theo đường hô hấp làm tắc khí quản, khiến hắn đột nhiên ho không ngừng.

Thành đế lúc này mới rời đi bờ môi của hắn, rút ra cái tay bị hắn cầm giữ, vỗ nhẹ trước ngực giúp hắn thuận khí, vỗ vỗ một hồi lại hướng vào bên trong quần áo mò mẫm. Tuyên đế nghiêng đầu hung hăng ho một trận, cảm thấy choáng váng, ngực chấn động sinh đau, nhất thời cũng không chú ý, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, đai lưng bên hông đã bị tháo xuống, hơn phân nửa lồng ngực tuyết trắng lộ ra bên ngoài.

Hắn không cần nghĩ ngợi, nâng tay tính cản lại, Thành đế liền bắt lấy cổ tay hắn kéo qua đỉnh đầu, vỗ về đôi môi vì nước bọt trào ra mà trơn bóng: "A Chí chớ lộn xộn, trẫm sợ không cẩn thận liền làm ngươi bị thương. Ngươi nghe trẫm nói, trẫm sẽ không khiến ngươi khó chịu."

Tuyên đế triệt để hiểu được quyết tâm của Thành đế, ra sức giãy dụa, dồn dập nói: "Hoàng huynh, ngươi và ta là quân thần, cũng là huynh đệ chí thân, thỉnh hoàng huynh cân nhắc, không thể làm ra cử chỉ loạn luân thế này!"

Thành đế khẽ cười một tiếng, thần sắc kiên định nhất quyết không buông, đem vạt áo của Tuyên đế kéo ra, một mặt hôn ghì lấy đôi môi hắn, mặt khác vuốt ve lồng ngực lõa lồ của hắn, ra sức âu yếm. Hắn đời trước được cung phi hầu hạ, thủ đoạn cũng không cao minh thế này.

Mặc dù đầu óc hắn đều nhớ rõ kinh nghiệm của đời trước, nhưng thân thể hiện tại lại không phải vậy. Mười bảy tuổi cưới vợ nạp thiếp so với hai mươi hai tuổi chưa có lấy một cái thị thiếp, thời điểm đối mặt với tình dục rõ ràng tạo ra phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Mặc kệ trong lòng có bao nhiêu không muốn, khi bị người khác tinh tế đùa bỡn, thân thể Tuyên đế vẫn không thể ức chế mà xụi lơ xuống, ngay cả thanh âm cũng trở nên phù phiếm, không khí lực.

Tay Thành đế kiên nhẫn xoa bóp, nhìn mặt Tuyên đế đỏ ửng, thở hổn hển, hứng thú cười cười, ghé vào lỗ tai hắn hỏi: "A Chí, trừ bỏ trẫm, còn có người nào chạm qua nơi này của ngươi không?"

Tuyên đế mờ mịt nhìn hắn, cơ thể bị lửa tình thiêu đốt đến choáng váng, từng đợt sóng khoái cảm dâng lên, bỗng chốc toàn thân run rẩy, một cỗ nhiệt lưu theo hạ thân phóng xuất ra ngoài, chảy đến trong tay Thành đế.

Chất dịch trắng lây dính trên quần áo hai người, Thành đế không để ý lắm, đem quần áo bẩn tùy tiện ném qua một bên, sau đó lại nâng Tuyên đế có chút vô lực lên, kéo hai tay của hắn đặt lên người mình: "A Chí, trẫm vừa mới giúp ngươi được vui vẻ, giờ đến lượt ngươi hồi báo lại trẫm đi?"

Tiểu hoàng tẩu thì không thấy đâu, bất ngờ gặp gỡ mỹ nhân lại biến thành hôn quân, Tuyên đế liền bi phẫn không chịu nổi, ngay cả ý hành thích vua cũng đã có, còn kêu hồi báo cái gì? Hắn hung hăng rút hai tay ra, cực lực áp chế sát ý, run rẩy đáp: "Thần…"

Vừa mở miệng, liền bị Thành đế trường tới đè lên: "Tối nay chúng ta không phân biệt quân thần. A Chí, vừa nãy ngươi trong lòng trẫm đạt được vui vẻ, chẳng lẽ lại là đạo nghĩa quân thần?"

Một câu này vừa nói ra, liền khiến Tuyên đế đỏ mặt tía tai, xấu hổ không chịu nổi. Vừa nghĩ đến chính mình xuất tinh bởi bàn tay lão luyện của nam nhân trước mặt, hắn liền nghiến răng nghiến lợi, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước, dưới sự phản chiếu của ánh nến, càng thêm mị ý câu hồn.

Thành đế trong lồng ngực như có lửa thiêu đốt, nuốt nuốt nước miếng một cái, một tay lôi kéo tay hắn di chuyển nhẹ nhàng trên người mình, một tay vuốt ve đôi môi hắn, ái muội thấp giọng cười nói: "A Chí, ngày trước trẫm thường kể chuyện xưa cho ngươi nghe, hôm nay huynh đệ chúng ta liền tại trên giường ôn lại chuyện xưa, ngươi thấy thế nào?"

Không đợi Tuyên đế đáp ứng, y liền cắn vành tai hắn, trêu đùa mà nói: "Ngày xưa tiên nhân Tiêu Sử có thể thổi tiêu dẫn phượng, sau lại cưỡi rồng mà lên trời. Hoàng đệ hôm nay cũng học theo tiên nhân, vì trẫm thổi tiêu, cùng chân long thiên tử trẫm đây hưởng lạc thú cõi tiên… thế nào?"

5. Chương 4: Hôn Quân!

Hành thích vua! Hắn hiện tại liền muốn thí cái mạng này! Dù sao tên hôn quân này cũng không con cái, trước đem người giết, sau truyền tin cho Chu Huyên vào cung hộ giá, tự mình đăng cơ, ai có thể ngăn cản?

Tuyên đế hít sâu một hơi, muốn bóp cổ Thành đế, nhưng ngặt nỗi vì tác dụng của dược lực, tay không tránh khỏi được sự giam cầm của y. Hắn càng nghĩ càng phẫn hận.

Tuyên đế vừa mới phát tiết một lần, toàn thân như nhũn ra, đừng nói hành thích vua, ngay cả ngồi cũng không có sức. Hắn trong lòng vẫn không nhụt chí, cố gắng tích góp thể lực từng tí một, bộ dáng này lọt vào mắt Thành đế, lạ giống như hăng hái cầu hoan.

Dáng người hắn vốn mảnh khảnh nhỏ nhắn, thường ngày lại được chăm chút bảo dưỡng, da thịt tựa ngọc dáng hình tựa lan, nay lại đang trong khoảnh khắc yếu đuối, tựa như thiên nga gãy cánh, càng khiến người ta có suy nghĩ muốn khi dễ. Thành đế vừa nhìn, hạ thân lại cứng rắn thêm. Không kiềm chế được kéo đầu hắn xuống, đem phần nam tính của chính mình nhồi vào trong miệng hắn.

Tuyên đế từng là một thiên tử phong lưu cả nửa đời trước, chuyện mây mưa cũng kinh qua bao lần, nhưng đối phương đều là nhuyễn ngọc ôn hương, nay rơi vài tình huống nhục nhã như vậy, cả ý nghĩ tự sát đều có.

Thành đế thở dài một tiếng, cũng không chờ hắn thích ứng, liền ấn đầu hắn, đâm vào thật sâu. Tuyên đế không thể thốt ra lời, bị vật kia chèn đến buồn nôn, cứng ngắc nằm đó, đôi mắt đỏ bừng, chỉ hận vật kia đi vào quá sâu khiến hắn không tài nào khép miệng cắn xuống được.

Thành đế vươn tay cực kì ôn nhu vuốt ve cái lưng bóng loáng của hắn, động tác không chút dè dặt, càng vuốt ve càng gấp gáp, hoàn toàn chìm đắm vào trong khoan miệng ấm áp ôn nhuận kia, khoái cảm từ sâu bên trong không kìm nén được, rốt cuộc lao ra ngoài. Một khắc phóng ra, y cũng rút cự vật khỏi miệng Tuyên đế.

Thành đế trong lòng thỏa mãn, nhịn không được cúi đầu xuống, đem đôi môi nhiễm đầy chất dịch trắng ngậm vào miệng, hôn ngấu nghiến.

Y lấy ra bình ngọc ở đầu giường, chấm chút thuốc thoa vào trong miệng hắn, nói: "Hoàng đệ chưa hành phòng bao giờ, trẫm sợ ngươi thừa nhận mây mưa nên ăn không tiêu, dùng cái này sẽ thấy tốt hơn."

Tuyên đế cắn chặt răng, một câu van xin cũng không nói. Nếu giãy dụa đã vô dụng, lại đợi không được người khác đến cứu, cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhục, bảo toàn bản thân, thù này mai sau tất báo. Chỉ là nếu bắt hắn ăn cái thứ thuốc này, trước mặt hôn quân trở thành trò hề, nhất quyết không thể.

Thành đế cúi đầu cười hai tiếng, đem thuốc bột ngậm vào miệng mình, dùng tay bóp chặt hai má, ép hắn mở miệng ra, rồi theo hôn môi mà đưa thuốc vào bên trong. Thẳng đến khi thuốc hòa cùng nước bọt, chảy xuống cổ họng Tuyên đế, Thành đế mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt sâu thẳm mà nhìn cảnh đẹp dưới thân: "A Chí thật đơn thuần, là bảo bối để yêu thương."

Hai cái chữ 'đơn thuần' này, so với đời trước của Tuyên đế tuyệt không quan hệ, trong lòng lửa giận bốc lên, ánh mắt như sắp cùng ánh nến tranh đua. Bất quá, hắn cũng cảm nhận được trong người mình có một ngọn lửa như thiêu như đốt phảng phất, hướng thẳng đến chỗ giao nhau của đốc mạch và xung mạch.

Thành đế quệt chút thuốc mỡ nơi đầu ngón tay, tiến đến chỗ mềm mại vô cùng kia, bắt đầu ôn nhu khai mở. Tuyên đế bị lửa dục thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt, vui thích thống khổ lẫn lộn làm toàn thân hắn run rẩy, từ nơi sâu nhất trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ như có như không.

Thành đế đem cự vật chậm rãi nhét vào miệng nhỏ phía dưới của Tuyên đế, trêu đùa vài câu: "Phụ hoàng từng trước mặt mọi người, khen A Chí là khối ngọc của hoàng thất, khi đó trẫm nghĩ, A Chí 'mỹ lệ tựa hoa, sáng ngời như ngọc'*. Nay tự mình chiêm ngắm, so với suy nghĩ ngày trước càng thấy tốt đẹp hơn vạn lần."

[*Chú thích:

Bản gốc ở khúc này là hai câu thơ:

Yêu cơ kiểm tự hoa hàm lệ

Ngọc thụ lưu quang chiếu hậu đình

Trích trong bài Ngọc thụ hậu đình hoa của Trần Thúc Bảo. Ở đây ta đã dịch lại thoáng ý hai câu thơ trên.]

Dưới tác dụng của thuốc kích thích, Tuyên đế bị Thành đế đặt dưới thân tùy ý đùa giỡn, đem thân thể hư nhuyễn vô lực của hắn làm thành đủ loại tư thế, lưu lại trên cơ thể hắn vô số dấu vết của ái ân.

Khi còn là hoàng tử, Thành đế đã thấy vị đệ đệ này phong thái vượt trội, luôn chói ngời giữa đám huynh đệ. Về sau phụ hoàng lại bệnh nặng, các hoàng tử bên trong thì hối lộ hoạn quan, bên ngoài thì kết bè kết phái, hãm hại lẫn nhau, chỉ có A Chí của y là an nhàn trong phủ, không tranh không đoạt, tâm tính so ra lại càng hợp ý y.

Cho nên trong các huynh đệ, y đặc biệt đối với hắn phá lệ chiếu cố. Sau khi đăng cơ, đám huynh đệ có tâm đoạt vị kia đều bị y diệt trừ, vợ con bị biếm làm thứ dân, lưu đầy quan ải. Duy nhất người đệ đệ này thì phong làm Lâm Xuyên Vương, kiêm Lễ bộ Thượng Thư, đối với hắn cũng không nghi kị.

Thành đế dùng lực nắm lấy eo của Tuyên đế, tỉ mỉ nhấm nháp thân thể kia, nhìn hắn ý loạn thần mê, nghe hắn vô lực rên rỉ dưới thân mình liền nghĩ "Trẫm đối với hắn tốt như vậy, nay hắn hồi báo lại trẫm cũng là điều tự nhiên. Tiếc là Lâm Xuyên Vương phủ lại nằm ngoài cung, nếu không đem người lưu lại trong cung thì càng tiện hơn nữa."

Một đêm điên đảo này, tựa như giấc mộng.

Sau khi Tuyên đế tỉnh lại, chỉ cười cười tự giễu. Nam nhân thì có cái gì tốt, mỹ nữ mới thật đáng yêu, Thành đế cho dù ngu ngốc không có phẩm chất, cũng khẳng định là ham mê nữ sắc, tối qua trúng độc nên chắc là gặp ác mộng đi.

Chờ cho thanh tỉnh một lúc sau, hắn liền nhận ra điểm không đúng. Eo lưng đều đau, trên người nhiều chỗ cũng cảm thấy đau đớn, ngay cả chỗ khó nói phía dưới cũng trướng rát phát đau? Cả bên trong đùi giống như bị giấy nhám chà qua, vừa nóng vừa khó chịu.

Hắn hoản loạn đưa tay sờ soạng dưới thân, mặc dù khô ráo sạch sẽ, nhưng thật sự sưng lên, đụng vào liền đau đớn không chịu nổi, ký ức hỗn độn đêm qua một lần nữa cuồn cuộn tràn về, đè ép từ lồng ngực đến cổ họng, khiến hắn lập tức muốn nôn.

Thì ra không phải nằm mơ, hắn thật sự bị Thành đế cưỡng gian.

Nhấc người liền muốn đứng lên hồi phủ, cánh tay chống đỡ không nổi thân thể, lại ngã trở về. Một thái giám thay hắn vén màn giường, nịnh nọt nói: "Lâm Xuyên vương, Thánh Thượng có chỉ, Vương gia đêm qua bị nhiễm phong hàn, cho phép ở lại trong cung tĩnh dưỡng một thời gian, không cần vội vã vào triều."

Tĩnh dưỡng cái gì! Còn ở lại trong cung thêm vài ngày, hắn liền phải đổi thành quần áo của nữ nhân, trở thành phi tử của Thành đế!

Tuyên đế cắn răng đứng dậy, hỏi tiểu thái giám kia: "Quần áo của bổn vương đâu? tìm một bộ nội y sạch sẽ cho bổn vương, sau đó nâng một cỗ kiệu tới, bổn vương không dám ở lại trong cung cấm, phải về phủ dưỡng bệnh!"

Tên tiểu thái giám sợ hãi rụt rè lui ra phía sau hai bước, quỳ trên mặt đất dập đầu: "Vương gia thứ tội, đây là ý chỉ của Thánh Thượng, thỉnh Vương gia lưu lại trong cung chờ bệ hạ trở về, còn có, Vương gia… cơ thể của ngài không thích hợp, không nên cử động nhiều, vẫn nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt."

Nói như vậy, tên hôn quân kia muốn giam hắn trong cung…..

Nằm mơ!

Tuyên đế nhanh chóng rời khỏi giường, không nói hai lời bắt đầu cởi áo, đang chuẩn bị đổi giày thì ngoài cửa truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân. Tuyên đế sắc mặt trắng bệch, động tác ngưng trệ. Thanh âm Thành đế lập tức vang lên: "A Chí, ngươi đang làm cái gì ? Chẳng lẽ trẫm đối đãi ngươi có chỗ nào không tốt, ngươi lại vội vã như vậy muốn rời khỏi trẫm ?"

Tuyên đế sát ý mãnh liệt, nhưng không dám biểu lộ mảy may, nương theo tóc dài che lấp thần sắc, khàn khàn khẩn cầu: "Thần tuy là hoàng đệ của bệ hạ, nhưng sớm đã trưởng thành khai phủ, không thể lại ở trong cung. Thỉnh bệ hạ cho phép thần rời cung, không thì sẽ có những lời đồn đãi không hay, tổn hại danh dự của bệ hạ cùng hậu cung phi tử."

Thành đế sắc mặt thoáng hòa hoãn xuống, đi tới phía trước, tự tay nâng hắn đứng lên, ôn nhu trấn an nói: "Trẫm cùng A Chí huynh đệ nhất thể, thân mình ngươi không tốt, ở lại trong cung tĩnh dưỡng có cái gì không được? Trẫm tự mình chăm sóc hoàng đệ chính là đạo nghĩa, người ngoài không thể nói gì. Hoàng đệ tâm tư quá nặng, việc này trẫm tự có lo liệu, ngươi chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được."

Phía dưới lớp quần áo của Tuyên đế còn lưu lại một đống dấu vết, nghe Thành đế nói ra lời đường hoàng như vậy, chỉ cười lạnh ngồi trở lại trên giường: "Thần sao dám trái lệnh bệ hạ, chỉ là xin hỏi Thánh Thượng, bệnh này của thần đến khi nào thì khỏi? thần ở lại đây dưỡng bệnh, muốn thay đổi quần áo một chút. "

Thành đế đuổi mọi người ra ngoài, ngồi vào bên cạnh hắn, cách lớp quần áo nhìn da thịt hắn nửa ẩn nửa lộ, nhịn không được vươn tay chạm vào vết hồng ngân ái muội. Tuyên đế đột nhiên lui về phía sau, đụng phải vết thương ở dưới, thét lớn một tiếng.

Thành đế nắm lấy cổ tay hắn, vòng tay từ sau lưng ôm chặt hắn vào lòng: "A Chí không cần hoảng sợ như thế, trẫm là chủ của thiên hạ, muốn đem ngươi quang minh chính đại nhét vào trong cung, có ai có thể ngăn cản được trẫm ?"

6. Chương 5: Sắc Lập Trữ Quân

Tuyên đế thân mình cứng đờ, hai tay run nhè nhẹ. Tay Thành đế càng siết chặt lấy, môi chạm vào vành tai hắn thì thầm: "A Chí tạm thời ở đây vài ngày. Trẫm đã sai người thượng nghị chuyện lập trữ quân (tức người sẽ nối ngôi hoàng đế), về sau ngươi dời đến Đông Cung, huynh đệ hai ta gặp gỡ cũng thuận tiện hơn."

Đời trước trăm ngàn phòng bị che giấu tài năng chỉ sợ bị y giết, đời này ngủ một đêm liền được lập làm thái tử? Tuyên đế trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn thà rằng về nhà trồng hoa nuôi cá, cũng không muốn bán thân để có được địa vị này.

Thành đế sau một lúc lâu không nghe hắn đáp lời, liền đem người ôm sát vào lòng, hỏi: "A Chí, trẫm vì người mà học tập Hán Ai Đế, ngươi nên báo đáp trẫm như thế nào đây?"

Không học tập ngươi cũng là hôn quân. Giang sơn này nếu không phải ta ra sức chống đỡ thì đã bị ngươi làm cho rơi vào tay kẻ khác!

Tuyên đế tức giận đến máu trào lên não, đánh bay cái tay của Thành đế, muốn rời khỏi ôm ấp của y. Thành đế ngược lại ôm càng chặt hơn, nhìn mu bàn tay hơi phiếm hồng, cười nói: "A Chí sao có thể xúc động như vậy. Nếu trẫm bị thương, ngày tháng tươi đẹp sau này, ai cùng ngươi sóng vai? Trẫm vốn tưởng rằng chuyện tối hôm qua làm ngươi mệt, hôm nay còn muốn cho ngươi nghỉ ngơi tốt, bất quá nếu hoàng đệ có tinh thần như vậy, không bằng chúng ta lại vui vẻ một trận…"

Y trở tay bắt lấy cổ tay của Tuyên đế, cúi đầu cắn một cái vào cổ hắn rồi ra sức liếm mút, tràn ngập ý tứ dụ hoặc. Tuyên đế cả người đều đau đớn, lại buộc phải nhận lấy sự nhục nhã này, hô hấp trở nên gấp gáp rối loạn. Thành đế tay đang đặt trên lồng ngực hắn cười nói: "Tim ngươi đập thật nhanh, vội vã như vậy muốn cùng trẫm ôn chuyện cũ?"

Tuyên đế không quan tâm đến dâm từ mị ngữ của y, cắn chặt môi nhẫn nhịn, tính toán chỉ cần ra khỏi hoàng cung liền lập tức muốn dấy binh tạo phản, mối thù thất thân ngày hôm nay, chờ hắn nắm được thiên hạ, nhất định đem tên hôn quân này bầm thây vạn mảnh!

Thành đế hừ nhẹ một tiếng, mở ra bờ môi của hắn: "Trẫm sủng ái ngươi nên mới để ngươi tùy tiện như vậy, nhưng nếu ngươi cứ không nhìn đến tâm ý của trẫm, trẫm cũng sẽ tức giận. Đến lúc đó, trẫm sẽ không săn sóc ngươi như vậy nữa, ngươi hiểu được chứ, A Chí?"

Tuyên đế cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên hiểu được tình thế của mình hiện tại. Hắn tương lai còn muốn lên làm hoàng đế, không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ rơi đại nghiệp. Thở dài một tiếng, tay buông xuống, nhắm mắt lại đáp: "Thần đệ… tùy hoàng huynh xử trí."

Thành đế ánh mắt liền nổi lên sắc thái phong lưu, đối với đáp án này cũng sớm biết trước, thân mật vuốt ve hai má hắn, khích lệ: "A Chí thật sáng suốt, trẫm sẽ không cô phụ ngươi" nói xong liền vén lên vạt áo của hắn.

Năm ngày sau, sáng sớm Thành đế liền lay hắn dậy, phân phó cung nhân thay hắn chải đầu mặc quần áo, lại tự tay cầm hộp phấn, tại cổ hắn thoa một lớp phấn che đi dấu vết bất nhã.

Tuyên đế trong lòng mơ hồ đoán được nguyên nhân, cũng không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu chờ Thành đế thay hắn điểm trang. Mọi thứ xong xuôi, Thành đế liền lôi kéo hắn bước ra khỏi tẩm cung, cùng ngồi long liễn.

Tuyên đế vội vàng chối từ không chịu, bị Thành đế cứng rắn kéo lên.

Màn kiệu vừa được thả xuống, Thành đế liền đem Tuyên đế ôm vào trong lòng, nói: "Hôm nay thượng triều sẽ nghị luận về việc lập trữ. Sau khi hoàn thành, A Chí liền có thể ở lại trong cung, cùng trẫm ngày ngày bên nhau, ngươi có cao hứng?"

Nếu hắn có thể vào triều, cũng liền cho thấy hắn đã lành bệnh, có thể hồi phủ. Nghĩ thế, Tuyên đế liền lộ ra tươi cười, cúi đầu đáp: "Thần đệ tự nhiên cao hứng, đa tạ hoàng huynh yêu mến."

Thành đế dùng đầu ngón tay xoa khóe môi của hắn, thần sắc kiêu ngạo: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, trẫm tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, vinh hoa phú quý mặc cho ngươi hưởng thụ."

Thượng triều, Tuyên đế vẫn đứng trong hàng ngũ quần thần. Thành đế ngồi trên long ỷ nhìn xuống chúng thần bên dưới, chậm rãi mở miệng: "Trẫm đã quyết ý lập Lâm Xuyên vương làm trữ quân, Khâm Thiên Giám thay trẫm định ngày, sang năm liền tiến hành đại lễ sắc phong."

"Lâm Xuyên vương hiện tại vẫn giữ chức vụ Lễ bộ Thượng Thư, giờ là cuối năm, sự vụ ở Lễ bộ tương đối nhiều, qua tết Nguyên Tiêu hẳn đem chức vụ này chuyển dời."

Còn hơn một tháng… Tuyên đế âm thầm nghĩ, liền khom người lĩnh chỉ tạ ân. Thành đế lại nói thêm: "Tuy rằng đại lễ sắc phong qua năm mới tiến hành, nhưng ý chỉ lập trữ trẫm đã thông qua, vậy nên qua tết Nguyên Tiêu, bàn giao chức vụ xong, hoàng đệ liền vào ở trong cung ở đi."

"Hoàng Thượng……" Trong điện có mấy lão thần định tiến lên can gián, Thành đế lại vung tay nói: "Trẫm đã quyết ý, các khanh không cần nhiều lời. Chỉ là tiểu triều chưa lập được thái tử, Đông Cung đã lâu không có người, phòng ốc không thể ở, Lâm Xuyên vương tạm thời sẽ ở tại Cảnh Phúc điện. Trẫm cùng Lâm Xuyên vương huynh đệ tương ái, Đông Cung nhanh chóng sửa chữa, chờ qua mùa đông Công bộ liền chuẩn bị, vì Lâm Xuyên vương mà xây dựng một Đường Lệ Lâu."

Y vừa nói vừa nhìn Tuyên đế, tình nghĩa trong mắt có thể thấy được rõ ràng. Tuyên đế chỉ cúi thấp đầu, không tiếp lời cũng chẳng tạ ân, trong lòng hung hăng mắng chửi.

Đường Lệ Lâu… kia không phải là đời trước xây dựng vì Trương quý phi sao? Thành đế ham mê kiến tạo cung điện, lại lấy danh nghĩa của hắn mà ngụy trang, hủy đi danh dự của hắn, khiến hắn trở nên giống y xa xỉ vô độ? hay là muốn cho thiên hạ đều biết, cái chức vị thái tử này của hắn, thật chất là… nam phi… được nuôi dưỡng trong cung……

Tan triều, có rất nhiều đại thần đến chúc mừng hắn, a dua nịnh nọt Thành đế yêu mến hắn cỡ nào, ca ngợi huynh đệ bọn họ thật là thủ túc tình thâm. Những người này lải nhải cái gì hắn cũng không nghe lọt lỗ tai, chỉ lướt qua đám đông hướng xa xa nhìn về phía Chu Huyên. Chu Huyên rời khỏi đại điện, cũng không cùng hắn chào hỏi, thẳng hướng cửa cung mà đi. Y đi khoảng hơn trăm bước, mới bỗng nhiên quay đầu nhìn một cái, liền đối diện với ánh mắt của hắn.

Tuyên đế hốc mắt nóng lên, cơ hồ muốn mở miệng gọi y. Nhưng xung quanh có chúng thần đang nói chuyện với nhau, hắn không thể tại thời điểm này mà mất khống chế. Hắn nhìn thấy Chu Huyên mỉm cười với hắn, tại khoảng cách xa xôi ấy, lấy khẩu hình mà nói: "Chúc mừng Vương gia."

Sau lưng hắn có thái giám tiến đến truyền chỉ, nói là Thành đế gọi hắn tạm thời hồi cung, muốn cùng hắn thương nghị nghi thức tế lễ của Nguyên Tiêu.

Tuyên đế theo bên hông đại điện đi ra ngoài, tiến tới ngự liễn của Thành đế. Vừa tiến vào trong liền bị Thành đế lôi kéo ngã vào trong lòng, mãn nguyện nói: "A Chí xuất thân tôn quý, dung mạo tài năng đều hơn xa nữ nhân hậu cung, Đông Cung cứ để bọn họ chậm rãi sửa chữa, về sau ngươi liền ở tại Cảnh Phúc điện, làm ái đệ của trẫm, cũng là ái phi của trẫm, tạo nên một hồi giai thoại của đôi ta…"

Thành đế thanh âm càng ngày càng thấp, tay đã mò vào trong vạt áo của Tuyên đế, lưu luyến không thôi. Thành đế cũng không dẫn hắn quay về Tập Anh điện mà đến thẳng Văn Đức điện, nơi thường ngày xử lý công việc, lấy cớ thảo luận công vụ, cho mọi người lui ra ngoài, đem hắn vào trong điện mà hoan dâm.

Đến khi trời tối, Thành đế rốt cuộc chịu cho hắn hồi phủ. Lúc đi còn lôi kéo tay hắn dặn dò: "Trẫm dùng tâm đối đãi ngươi, ngươi vạn lần không thể phụ tấm lòng của trẫm, trẫm có thể lập cũng có thể phế ngươi,

nếu ngươi dám sinh lòng riêng, trẫm tuyệt không tha thứ."

Tuyên đế khấu tạ hoàng ân, liền bước xuống bậc thang, ngồi nhuyễn kiệu mà hồi Lâm Xuyên vương phủ.

Kiệu vừa về tới nơi, hắn liền gọi người chuẩn bị nước tắm. Có mấy tiểu thái giám muốn tới hầu hạ, liền bị hắn đuổi ra ngoài. Hắn đem chính mình cọ rửa mấy lần, ra sức mà chà xát, đến nỗi nhiều chỗ nhiễm tơ máu.

Hắn cũng không quá để ý, đổi một bộ quần áo mới, đem đống quần áo cũ đều thiêu hủy, lấy khăn lau khô tóc, lại bảo Vương Nghĩa cầm hộp phấn đến, ngồi ở trước gương bắt đầu che lấp đống hôn ngân chói mắt kia. Sau khi chỉnh trang hoàn hảo, liền bảo Vương Nghĩa: "Đi gọi Thuần Vu trưởng sử đến đây, bổn vương có việc muốn cùng y thương nghị!"

7. Chương 6: Bí Mật Mưu Đồ

Lúc Thuần Vu Gia bước vào, Tuyên đế đang nửa nằm trên tháp mà uống rượu, thấy y tiến vào cũng không ngồi thẳng dậy, mười phần tùy ý kêu một tiếng: "Ấu Đạo", rồi bảo y ngồi vào bên cạnh bồi mình cùng nhau uống một chén.

Trong phòng không đốt lò sưởi cũng chẳng dùng huân hương, cửa sổ đều rộng mở, gió thổi vào khiến cả gian phòng thật thanh mát nhẹ nhàng. Thuần Vu Gia mang theo một hơi tuyết lạnh mà tiến vào, thấy không khí trong phòng không khác bên ngoài là bao. Hắn vội vàng thi lễ, ngồi xuống bên cạnh tháp, từ trong tay Tuyên đế tiếp nhận một chén rượu nồng, ngửa đầu uống cạn.

Trên người y mang một thân khí lạnh, tóc tai đều dính vài bông tuyết, uống xong chén rượu, cả người liền có chút run rẩy. Tuyên đế thấy y cả người đều lạnh run, liền kêu Vương Nghĩa: "Giúp Thuần Vu trưởng sử đổi một bộ quần áo khác, rồi đem thêm hai chậu than đến đây." Do dự một chút lại nói: "Đem cửa sổ cũng đóng lại hết đi."

Đã nhiều ngày sống trong cung cấm khép kín, bị loại không khí ấm nóng lẫn mùi huân hương của Tập Anh điện xông cho cả tâm và thân đều nặng nề. Bởi vậy sau khi hồi phủ, liền chịu không nổi cái loại khí tức này, cứng rắn gọi người mở rộng tất cả các cửa, đem lò than lẫn lư hương đều dẹp bỏ, chỉ uống vài chén rượu nóng để ấm thân.

Nhưng hắn tình nguyện bị đông lạnh, cũng không thể để người khác bị đông lạnh với hắn. Thuần Vu Gia chính là người mà hắn vô cùng trọng dụng sau này, dù là khi đăng cơ hay lúc Chu Huyên phản loạn, Tây nhung xâm lấn, đều là người này thay hắn bày mưu tính kế, ổn định đại cục. Cho nên dù biết Thuần Vu Gia trong triều kết bè kết cánh, nhận hối lộ, hắn cũng đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Làm thần tử quan trọng nhất là trung thành, mặc dù có chút tật xấu, cũng không phải không thể tha thứ. Ngay cả Chu Huyên có tâm phản loạn, hiện tại hắn cũng đều tính toán cho qua, chỉ cần kiềm chế, lung lạc y tốt, phòng y lại bước trên con đường kiếp trước không lối về. Huống chi chút khuyết điểm này của Thuần Vu Gia cũng không che lấp được những ưu điểm nổi bật của chính y.

Vạn nhất y tại nơi này của hắn bị đông lạnh đến bệnh, đến lúc cần dùng, người không thể đứng dậy, chẳng phải hắn tự làm hại chính mình sao?

Vương Nghĩa vội vàng đi ra ngoài phân phó người hầu thêm than vào lò sưởi, rồi tự mình đóng hết tất cả cửa sổ, lại ôm một bộ áo choàng lông cừu đến phủ lên người Tuyên đế. Lúc này Thuần Vu Gia cũng đã đổi quần áp trở về, hai má do bị đông lạnh mà đỏ bừng, thấp giọng tạ ơn: "Đa tạ Vương gia để ý, ta lúc nãy tiến vào liền muốn khuyên nhủ, thời tiết lạnh lẽo như vậy mà ngài lại mở hết cửa sổ để gió lạnh thổi vào? nhỡ bị đông lạnh mà sinh bệnh, thiên hạ chẳng phải sẽ trách cứ thần vô năng, không thể khuyên nhủ vương gia bảo trọng thân thể vàng ngọc, lúc ấy thần chỉ có thể lấy cái chết mà tạ tội."

Tuyên đế khẽ hướng ánh mắt ra bên ngoài, Vương Nghĩa hiểu ý liền mang theo tiểu thái giám rời đi, phân phó hạ nhân canh chừng ở phía xa, tránh cho bị nghe lén. Đợi đám người ở ngoài cửa đều đi xa, Tuyên đế mới mở miệng: "Ấu Đạo không cần giữ lễ tiết, lên đây ngồi đi. Ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi, chúng ta vừa uống vừa nói."

Thuần Vu Gia bình thường đối với Tuyên đế chỉ hơn vài phần ý tứ kính trọng so với người khác, cũng chưa từng được thân cận. Lần này y đột nhiên bị triệu kiến, chỉ bình tĩnh nghe theo cởi giày ngồi vào trên tháp, nhấp một chén rượu làm cho thân mình ấm lên, nói thẳng: "Vương gia triệu ta tới, phải chăng là vì chuyện lập trữ? ta còn chưa kịp chúc mừng vương gia nhập chủ Đông Cung, trước kính Vương gia một chén."

Tuyên đế nghe đến hai chữ 'lập trữ' liền nhíu mày buông chén rượu, tà mị dựa vào trên tháp, thật sâu than thở một tiếng. Thuần Vu Gia liền cũng buông chén, quỳ đứng lên: "Hay là bên ngoài đoán lầm, Thánh Thượng lập Vương gia làm trữ quân, không phải vì bản thân bệ hạ có ẩn tật, không thể trông cậy vào đường con cái?"

Tuyên đế không có mặt mũi nói ra lời thật, quá nửa ngày chỉ nói: "Thành đế hoang dâm bạo ngược, có được ngôi vị một cách bất chính, bổn vương không đành lòng nhìn thiên hạ chịu khổ, một lòng muốn chống lại sự tàn bạo này, cứu vạn dân khỏi cơn dầu sôi lửa bỏng, Ấu Đạo có nguyện ý trợ giúp ta?"

Thuần Vu Gia mặt không đổi sắc, nhìn chăm chú vào Tuyên đế, mắt không chớp một cái mà nghe lời lẽ phản nghịch được thốt ra, cúi đầu nhìn bàn rượu, hỏi: "Vương gia trong tay có bao nhiêu binh mã? trong triều có đảng phái đi theo? một tay vung lên liệu có thể có được dân tâm?"

Hiện tại tuy rằng không có, nhưng tiếp qua hai năm sẽ có. Tuyên đế trong lòng có chút không phục, lại có chút oán trách thái độ của Thuần Vu Gia so với đời trước bất đồng. Đời trước người này chính là kẻ tích cực nhất bồi đắp cho ý tưởng đăng cơ làm hoàng đế của hắn, như thế nào hiện tại chính mình nhờ y tương trợ, y lại phản đối ?

Tuyên đế giận dữ, ngã thân dựa vào trên bàn, nhìn chằm chằm Thuần Vu Gia: "Nếu ta nhất định muốn lật đổ bạo quân, nắm lấy quyền làm chủ thiên hạ?"

Thuần Vu Gia hơi nghiêng đầu đi, không chịu cùng ánh mắt hắn đối diện: "Vương gia tội gì phải làm vậy? Nay thiên hạ đã định, Thành đế đăng cơ cũng không gây ra chuyện gì quá đáng. Vương gia lại sắp được lập làm thái tử, người trong thiên hạ đều biết Thành đế đối với Vương gia huynh đệ tình thâm, nếu Vương gia lúc này muốn động thủ, đại nghĩa đều không ở bên chúng ta, vả lại, trong tay không có binh lực, dân tâm lại không hướng về……"

Bắt hắn phải nhẫn nhịn? hắn vào cung căn bản không phải làm thái tử mà chính là làm phi tử. Việc này lại không thể để cho ai biết…..

Tuyên đế cắn chặt răng, mặt không chút thay đổi tựa vào trên gối dựa, nghe Thuần Vu Gia nói: "Thành đế tuy rằng trước mắt chưa làm ra chuyện gì to tát, nhưng lại có một tật xấu lớn. Vương gia sao không hiến dâng mỹ nhân để lấy lòng hoàng thượng, sau lại dụ y trọng dụng gian nịnh, rời bỏ lương thần. Đến khi Thành đế mất nhân tâm, vương gia đứng ra chỉ rõ tình thế, tự nhiên có được lòng dân."

Cuộc trò chuyện rốt cuộc đến điểm mấu chốt, Tuyên đế chậm rãi buông hai đấm tay siết chặt, khóe môi nhẹ nhàng mỉm cười: "Lời của Ấu Đạo quả thật không tệ."

Thuần Vu Gia lại nói: "Vương gia nay đã thành niên, lại chuẩn bị nhập chủ Đông Cung, trước mắt quan trọng nhất là cưới vợ sinh con. Một khi vương gia có hài tử, Thánh Thượng lại không con, thiên hạ này liền vững vàng rơi vào tay Vương gia."

Thật sự là mưu thần! Ngay cả hắn thiếu chút nữa cũng quên mất chuyện lập phi. Chỉ sợ Thành đế sẽ không cho phép hắn cưới nữ nhi của đại gia tộc, nhưng không sao, chỉ cần nữ tử huệ chất lan tâm, ôn nhu mỹ mạo, có thể sinh cho hắn vài đứa con là được.

Tuyên đế đã muốn quên mất đời trước của mình hơn ba mươi tuổi vẫn không có con, một hồi liền sa vào trong ảo tưởng tốt đẹp, vươn tay nắm chặt lấy tay của Thuần Vu Gia: "Ta có Ấu Đạo, như Hán Cao Tổ có Trương Tử Phòng vậy."

Tuyên đế vẫn đang trong trạng thái lòng đầy kích động, Thuần Vu Gia lại toàn thân cứng đờ, một chút cử động cũng không dám. Khoảng cách giữa y và Tuyên đế thật sự quá thân mật, lại ở tư thế cao hơn nhìn xuống, chiếc cổ trắng nõn của người kia liền lộ ra trước mắt y. Tuy đã có phấn trắng che đậy, nhưng bị cổ áo cọ xát một hồi, những điểm hồng ngân nhợt nhạt cũng lộ ra vài phần.

Ngửi thấy mùi thơm thanh mát từ người Tuyên đế phát ra, nhìn hai má hắn ửng đỏ, mi mắt cong cong mị thái, mặc dù Thuần Vu Gia vẫn luôn đối hắn kính trọng, cũng không khỏi rung động trong lòng, nảy sinh vài phần phỏng đoán.

Bị bàn tay mềm mại trắng nõn kia nắm lấy, Thuần Vu Gia thật sự không dám tiếp tục nhìn tiếp, vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, gục đầu xuống đáp: "Ta sao dám tự so với Lưu hầu*. Là vương gia không chê ta ngu dốt mà thôi."

[*Chú thích: Trương Lương tức Trương Tử Phòng, là mưu sĩ nổi tiếng thời Hán Sở tranh hùng, đi theo Hán Cao Tổ Lưu Bang lập ra nhà Hán, trở thành đại công thần, sau được phong làm Lưu hầu.

Lời của editor: truyện này chủ yếu viết vì sở thích np của tác giả, và được chỉnh sửa cũng vì sở thích np của editor, vậy nên mọi người đừng mong chờ nó logic chặt chẽ hay có não gì đó, chỉ là một hồi giải trí trong lúc rảnh rỗi mà thôi…]

Tuyên đế không chuyên tâm, cũng không để ý chút tiểu tâm tư này của y, chỉ tỏ vẻ khó xử nói: "Không biết nên do người nào viết tấu khuyên Thành đế chấp thuận cho ta lập phi thì thỏa đáng. Nếu hôn quân cố tình khó xử, cần có người bên trong quạt gió thổi lửa…… Ấu Đạo, việc này liền do ngươi…… Ấu Đạo, Ấu Đạo…..!

Thuần Vu Gia lúc này mới chợt lấy lại tinh thần, cúi thấp đầu đáp: "Việc này không bằng vương gia cùng đại tướng quân nói chuyện, thần bất quá chỉ là một trưởng sử, kiến thức trí tuệ không thể sánh bằng đại tướng quân. Hắn…."

Chu Huyên trong tay nắm binh quyền, Lâm Xuyên vương lại là một cái vương gia nhàn tản, trong triều cũng không có đại thần thân cận, nếu mượn binh quyền của Chu Huyên để thượng vị, về sau khó tránh khỏi bị người dùng thế lực chèn ép. Nhưng nếu điều hắn đoán là sự thật, vậy thì thà dùng Chu Huyên còn hơn để vương gia chờ đợi trong đau khổ.

Nghe được ba chữ 'Đại tướng quân', Tuyên đế phục hồi lại tinh thần.

Hắn so Thuần Vu Gia tất nhiên là càng hiểu rõ con người của Chu Huyên, cũng biết y sẽ không cam lòng chỉ làm đại tướng quân. Nhưng bọn hắn suy cho cùng vẫn còn cái tình hữu nghị thuở nhỏ, đời trước cũng là y dốc sức phụ tá mình đăng cơ, ít nhất là trong hai năm này, Chu Huyên có thể tin tưởng được. Không bằng trước gặp mặt y, nhìn xem tâm ý của y có thay đổi hay không, có chịu phò tá hắn giống như kiếp trước.

Về phần Thành đế, nhiều ngày nhẫn nại như vậy, bất quá sau cùng cũng không khác biệt. Hắn là nam tử, trinh tiết thứ này cũng không phải không thể bỏ xuống được. Vội vàng hành động, một khi thất bại, hậu quả càng không tưởng nổi.

Tuyên đế theo bản năng nâng tay khẽ che lại cổ áo, dựa ở trên bàn, hai vai sụp xuống. Đôi làn mi nhẹ nhàng cụp xuống như hai cánh bướm, ánh mắt một mảng u tối, thâm sâu khó dò. Đôi môi có chút sưng, ánh nến chiếu vào khiến nó trở nên rung động diễm lệ.

Thuần Vu Gia trong lòng có quỷ, quay mặt không dám đối diện với hắn, khóe mắt lại như có như không cố tình liếc qua nhìn ngắm thêm vài lần, trong lòng cảm thán một tiếng.

Gian ngoài xa xa truyền tới tiếng trống canh tư. Tuyên đế lập tức ngồi ngay ngắn trở lại, sắc mặt có vài phần trắng bệt, thở ra một hơi thật sâu nói: "Sắc trời không còn sớm, Ấu Đạo trở về trước đi. Ta về sau vào triều làm việc, có nhiều chỗ không tiện gặp ngươi, ngươi có thể tự mình theo ý mà làm việc. Ta ở trong phủ lưu lại bảo vật có ấn triện để ngươi tiện sử dụng, dùng xong nói một tiếng với ta là được. Về phần Chu Huyên, ta tự có cách giải quyết, người không cần phải bận tâm."

Thuần Vu Gia nhìn Tuyên đế, tình cảm hồi hộp khó nén, trong miệng hơi có chút vị chua xót, chắp tay thi lễ, trong lòng tính toán những việc mình phải làm, xoay người rời đi. Y trên người còn mặc quần áo của Tuyên đế, gió lạnh thổi qua, hương thơm thanh mát thoảng qua truyền vào mũi, khiến y không khỏi nhớ tới cái nắm tay của Tuyên đế. Vì thế y lại thầm than một tiếng, bắt đầu bước lên con đường mưu triều

soán vị không thể quay đầu.

8. Chương 7: Đại Tướng Quân

Ngoài dự kiến của Tuyên đế, Thành đế mấy ngày nay không làm gì hắn. Mỗi ngày sau khi hạ triều chỉ triệu hắn đến trong cung ngồi một lát, cũng không cưỡng cầu hoan ái, sau khi rời cung, hắn liền có sức lực đi Lễ bộ xử lí sự vụ.

Hai mươi sáu tháng chạp, đại lễ triều bái tết Nguyên Đán trước tiên phải diễn luyện để tránh gặp sự cố. Tuyên đế tự mình quan sát, cùng các quan viên thảo luận chi tiết đại điển, lại đến dịch quán gặp sứ thần các nước, ngày ngày bận tối mắt tối mũi.

Ngoài ra, trong khoảng thời gian diễn ra lễ Thượng Nguyên*, Thành đế còn muốn tuần du một chuyến đồng thời đến Thừa Ân tự thắp hương cầu phúc, ra lệnh cho phó quan theo cùng. Tuyên đế sớm có ý muốn cùng đại tướng quân Chu Huyên gặp mặt một lần, thừa dịp này thông tin cho hạ nhân trong phủ, bí mật hẹn Chu Huyên tại phía sau núi của Thừa Ân tự.

[*Tết Nguyên Tiêu, giữa tháng Giêng]

Ngày mười chín, sau giờ ngọ (11h – 13h), sau khi kiểm tra Thừa Ân tự, liền cho phó quan trở về trước, tự mình ở lại trong chùa, lấy cớ du ngoạn mà tách khỏi chúng tăng.

Chu Huyên đã đến tại sau núi chờ hắn, cũng chẳng biết đã đợi bao lâu, áo choàng trên người bị cuồng phong thổi rơi xuống một tầng tuyết dày, có chút đông cứng.

Tuyên đế khoanh tay bước nhanh đi tới, Chu Huyên hướng về phía sau lưng hắn nhìn một hồi, đem mũ chùm và áo choàng cởi xuống đưa cho hắn: "Nơi này không phải là nơi để nói chuyện, ta ở trong núi có một tiểu ốc, thỉnh Vương gia đến đó ngồi tâm sự. Ta đi trước dẫn đường, Vương gia cứ chậm rãi theo sau."

Tuyên đế gật đầu đáp ứng, tiếp nhận áo choàng cùng mũ chùm, liền đi theo phía sau Chu Huyên, hướng về một con đường nhỏ lên núi.

Con đường nay tuy ngoằn nghoèo nhưng lẫn trong tuyết có cỏ dại, không khó đi. Chu Huyên đi thật chậm, một mặt đem đá vụn trên đường hất văng ra, mặt khác vui đùa niệm một câu thơ: "Ta cầm lấy tay, vì vương đi đầu."

Tuyên đế lòng chỉ nghĩ đến việc mưu phản, đâu có tâm tư đối thơ, liền thuận miệng một câu: "Tưởng nhớ đến chàng, cam nguyện ưu thương"*.

[*Nguyên bản là hai câu:'Nguyện ngôn tư bá, cam tâm thủ tật' trích trong bài thơ Bá Hề – Kinh Thi. Editor dịch thoáng nghĩa.]

Chu Huyên bước chân ngưng lại, đầu đang cúi xuống thoáng ngẩng lên, nhưng không nhưng dám nhìn về phía Tuyên đế.

Thấy y dừng bước, Tuyên đế trong đầu một đống suy nghĩ loạn thất bát tao mới yên tĩnh xuống, nhớ tới chính mình vừa mới nói cái gì.

Tuyên đế quả thực hận không thể trực tiếp đem mặt chôn xuống tuyết. Loại thời điểm này rõ ràng nên đáp "Không lớn không nhỏ, có việc cầu người", trong đầu hắn nghĩ cái gì mà có thể nói ra câu kia chứ?

May mà Chu Huyên cũng không để tâm, một lần nữa cúi xuống, một câu cũng không nói mà tiếp tục mở đường. Tuyên đế trong lòng xấu hổ không thôi, trầm mặc theo phía sau y.

Rẽ lối vài lần, liền thấy căn nhà tranh của Chu Huyên. Tuy rằng chỉ dựng bằng tre trúc nhưng thập phần tinh mỹ cùng lịch sự tao nhã, trong phòng lò than đã được đốt, ấm áp vô cùng.

Tuyên đế cởi xuống áo choàng cùng mũ chùm. Chu Huyên tiếp nhận treo bên cạnh lò sưởi, dẫn hắn đến bên cạnh bàn ngồi, chính mình cũng ngồi vào một bên, từ từ châm rượu, nhìn thẳng hắn hỏi: "Vương gia đến tột cùng có chuyện gì quan trọng, vội vã như vậy muốn gặp ta ?"

Tuyên đế tiếp nhận chén rượu uống cạn một hơi, đứng dậy cầm chặt tay Chu Huyên nói: "A Huyên, ta có đại sự cần phải làm, ngươi có nguyện ý giúp ta ?"

Nắm hồi lâu, Chu Huyên cũng không có phản ứng. Lòng bàn tay Tuyên đế đều muốn nóng lên, rốt cục nghe được y đáp lời: "Hoàng Thượng năm sau liền muốn phong ngươi làm hoàng thái đệ, mấy ngày nay lại ban ân vô số, huynh đệ tình thâm, cả triều văn võ đều cảm phục. Vương gia lại không cảm kích, ngược lại muốn làm loạn sao ?"

Tuyên đế ánh mắt chậm rãi nhắm lại, tay cũng buông ra, ngồi lại trên ghế. Chu Huyên đã nói ra lời này, xem ra quân thần đều là tâm tư giống nhau. Đúng thật như Thuần Vu Gia nói, nhân tâm hiện tại không ở nơi hắn, nếu Chu Huyên trợ giúp hắn, không phải là diệt trừ vô đạo, mà là thí huynh tự lập, thanh danh chắc chắn sẽ hỏng.

Chẳng lẽ hắn chỉ có thể như vậy mà nhẫn nhịn?

Thành đế còn hai năm nữa mới có khả năng đến thời điểm tự chịu diệt vong, trong hai năm này, không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện? Vạn nhất việc này bị tiết lộ ra ngoài, hắn tất thân bại danh liệt, lại mang danh luyến sủng, chỉ sợ càng khó xưng đế.

Hắn một lần nữa mở mắt ra, nhìn thẳng vào trong mắt Chu Huyên: "A Huyên, ta muốn thành đại sự, cần ngươi trợ giúp ta."

Chu Huyên thở dài: "Ngươi hẹn ta ra đây, nguyên lai là vì thương nghị chuyện mưu phản. Vương gia, ngươi muốn ta vì ngươi vào sinh ra tử, lưng đeo ô danh, thì phải cho ta một lời nói thật. Lúc trước thất vương đoạt vị, người đều có thể nhẫn nhịn giấu tài, tại sau tân hoàng mới đăng cơ không bao lâu, ngươi liền muốn mưu phản?"

Tuyên đế không đáp mà hỏi lại: "A Huyên chỉ cần nói ngươi có chịu giúp ta hay không. Nếu không chịu, ngươi cũng có thể hướng Thành đế tố giác ta, ta không trách ngươi."

Chu Huyên cười lạnh một tiếng: "Ngươi lại như vậy, ngươi trước mặt người ngoài đều ôn hòa khiêm cung, trước mặt ta liền đổi thành bướng bỉnh thế này. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi liền lấy lời này mà giận dỗi. Lúc trước Minh Đế còn tại vị, các ca ca ngươi còn phải khách khí với ta vài phần, chỉ có người là chuyện gì cũng muốn làm chủ, sai sử ta khắp nơi. Ta lại còn như bị trúng cổ, đối với ngươi thật tốt."

Đó là bởi vì bá vương khí của hắn phát ra mạnh mẽ nha. Tuyên đế nghĩ đến điểm này, trong lòng thoáng có chút thư giãn, thái độ cũng mềm mại vài phần, đứng dậy tự mình rót một chén rượu cho Chu Huyên, nói: "A Huyên không biết, Thành đế lập ta làm trữ quân thật không có ý tốt. Tương lai ta vừa vào Cảnh Phúc điện, sống chết liền hoàn toàn nằm trong tay y, nếu còn tiếp tục nhẫn nại, mai này chỉ sợ xương cốt cũng không còn. Thành đế tính hay ngờ vực vô căn cứ, ngươi nay địa vị cũng không phải như ý, chi bằng trợ ta khởi sự. Đại sự nếu thành, ta tất đối đãi ngươi so với Thành đế càng thêm tốt."

Hắn ở nơi đó phân tích lợi hại, chậm rãi mà nói, Chu Huyên cũng không ngắt lời, híp mắt bưng chén rượu, không biết nghĩ cái gì. Tuyên đế nói được một lúc, dừng lại uống chén rượu, mới nhìn ra tinh thần của Chu Huyên đã du ngoạn ở nơi khác, liền vươn tay tính vỗ một cái.

Tay còn chưa đụng tới đầu vai của Chu Huyên, đã bị một bàn tay khác siết chặt, kéo xoay nửa vòng, ngoặc ra phía sau lưng, cả người hắn bị đè chặt lên mặt bàn. Tuyên đế bất ngờ không kịp đề phòng, đau đến muốn rơi lệ, một tiếng kinh hô tuôn ra từ cổ họng.

Chu Huyên bị thanh âm của hắn đánh thức, khẩn cấp buông tay ra, vội vàng thay hắn xoa cánh tay, đem xương cốt nắn trở về, dìu hắn ngồi xuống ghế, liên tục thỉnh tội: "Vương gia thứ tội, mạt tướng nhất thời thất thần, làm bị thương Vương gia, đều không phải cố ý……"

Tuyên đế nâng nâng cánh tay, tuy rằng còn chút đau, nhưng hành động không trở ngại, liền không so đo nhiều, một tay đỡ cánh tay hỏi: "Một chút thương nhỏ, ta cũng không phải nữ tử. A Huyên mới vừa rồi nghĩ cái gì mà nhập thần thế?"

Chu Huyên mắt còn lo lắng dõi theo cánh tay của hắn, bất chấp lễ nghi, đưa tay xoa ấn đầu vai hắn. Xoa nhẹ trong chốc lát, nhìn thấy khuôn mặt hắn giãn ra, mới nghĩ đến việc trả lời: "Ta suy nghĩ, Thành đế đăng cơ chưa lâu, hậu nhân của năm vị hoàng tử kia còn tại nhân gian, vạn nhất có kẻ mang lòng thù hận mà phái thích khách vào cung……"

Hai người liếc nhau, ánh mắt Tuyên đế bỗng nhiên phát sáng, nghĩ tới vũ cơ Lục Kiều được phái tới ám sát hắn đời trước, lại vì lời khuyên giải và khí phách của hắn mà tự nguyện ở lại trong cung.

Tuyên đế trong lòng một mảnh ôn nhu, khóe miệng ẩn ẩn đưa tình, hơi gục đầu xuống, ánh mắt dao động, truy tìm lại dáng người mỹ lệ trong trí nhớ.

Chu Huyên thấy hắn khẽ liếc mắt một cái, rồi nhu tình mật ý cúi đầu, không khỏi nghĩ tới câu đáp lúc lên núi của hắn "Tưởng nhớ đến chàng, cam nguyện ưu thương".

Chu Huyên thoáng lui hai bước, trong lòng bang bang đập loạn. Hắn cũng không dám hỏi Tuyên đế rốt cuộc là có ý tứ gì, đành phải im lặng ngồi uống rượu. Rượu đã có chút lạnh, càng uống càng thấy lạnh trong lòng, nuốt không được phun cũng không được, phiền não không thôi.

Bên này Tuyên đế đang nhớ về mỹ nhân, nghĩ xem làm sao để thích khách vào cung thay hắn làm việc, tốt nhất giết Thành đế sau đó sà vào lòng hắn, vì thế nâng tay lôi kéo tay áo của Chu Huyên, cõi lòng chờ mong hỏi: "Thích khách khi nào có thể vào cung?"

Chu Huyên tâm thần tất cả đều đặt trên người hắn, lập tức buông chén, ngồi nghiêm chỉnh đáp: "Thích khách phải trung thành và cơ trí, có khả năng khiến Thành đế không kịp đề phòng, người như vậy cần phải cẩn thận tỉ mỉ chọn lựa một phen. Vương gia tạm thời nhẫn nại, ta nhất định sẽ mau chóng hoàn thành việc này."

Tuyên đế có được cam đoan của y, ưu phiền trong lòng tiêu tán không ít, hướng về Chu Huyên tươi cười nói: "Nếu không có A Huyên, ta thật không biết phải làm sao. Ngày sau…… chỉ mong ngươi ta vĩnh không phân phụ." Chỉ cần ngươi không tạo phản, ta nhất định cùng ngươi quân thần hòa hợp đến cuối cùng.

Câu cuối cùng không nói ra miệng, Chu Huyên tự nhiên không thể biết. Chỉ là những câu Tuyên đế nói ra khỏi miệng kia, Chu Huyên mỗi chữ đều khắc ghi trong lòng. Y loáng thoáng nghĩ đến, nếu Tuyên đế đối với y có ý, vậy tương lai sẽ như thế nào, nhưng cuối cùng cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, không dám đặt nhiều tâm tư.

Tuyên đế nhìn sắc trời không còn sớm, liền phải đi về. Chu Huyên như cũ đưa hắn đến chỗ hẹn lúc trước, cẩn thận thay hắn phủi đi bông tuyết vươn loạn trên tóc, nhìn theo bóng dáng hắn hướng về Thừa Ân tự.

Một chuyến gặp mặt này, hai người đã có được ăn ý. Tuyên đế liền đem kết quả nói cho Thuần Vu Gia, kêu y bố trí mọi chuyện ổn thỏa, chính mình quay về Lễ bộ.

Thẳng đến hai mươi sáu tháng chạp, Thành đế sáng sớm liền cho triệu hắn vào cung, tại Văn Đức điện vừa thấy hắn liền nói: "Hôm nay bắt đầu nghỉ lễ, trẫm trong cung khá nhàn nhã, A Chí đã nhiều ngày bận rộn, từ giờ liền ở trong cung bồi trẫm đi. Trong phủ ngươi không có ai, trẫm phê chuẩn cho ngươi năm nay vào cung cùng trẫm đón giao thừa, lại kêu họa sĩ vì huynh đệ chúng ta vẽ mấy bức tranh, truyền lại cho thiên hạ đều biết, trẫm đối với hoàng đệ là ân sủng cỡ nào."

Tuyên đế nay đã có hy vọng lật đổ bạo quân, đáy lòng cũng không giống ngày thường phiền não, bình tĩnh quỳ dưới chân Thành đế đáp: "Thần tuân mệnh".

Thành đế vươn tay kéo hắn đứng dậy, thừa dịp hắn còn chưa đứng vững, một tay xuyên qua hai chân hắn, ôm hắn đứng lên, bước nhanh vào tẩm điện, nghiêng đầu ghé vào lỗ tai hắn suồng sã nói: "Hoàng đệ trống vắng bao ngày, là lỗi của trẫm. Hôm nay trẫm sẽ bồi thường lại đầy đủ, A Chí thấy được không?"

9. Chương 8: Ghen Tị

Đêm trừ tịch, hoàng cung mở yến tiệc.

Khi Minh Đế còn tại thế, hoàng tử bọn hắn đều phải cùng dự tiệc. Các hoàng tử dắt theo nữ quyến, gia yến hoà hợp êm thấm, thập phần náo nhiệt.

Yến tiệc bây giờ chỉ còn lại một mình hắn là hoàng thân, bên người cũng không có thê thiếp, trống không chỉ có mấy tên thái giám hầu hạ, cảm giác có chút cô độc.

Chỗ hắn ngồi tự nhiên vẫn là bên cạnh Thành đế. Khi Thành đế còn là Bình Thành vương, Vương phi của y bất hạnh mất sớm, nay lại đăng cơ không lâu, vẫn chưa lập hậu, bởi vậy chúng phi tần đều chỉ có thể ngồi ở dưới điện. Theo vị thứ mà nhìn, Lâm Xuyên vương cơ hồ là đang ngồi tại vị trí của hoàng hậu.

Thành đế tại yến tiệc liên tiếp chiếu cố hắn, đem thức ăn mà mình thấy ngon đều ban thưởng cho hắn nhấm nháp. Tuyên đế trong lòng mệt mỏi, đối với sơn hào hải vị không hề hứng thú, ngược lại ánh mắt thỉnh thoảng nhìn xuống phía dưới, lén xem các vị hoàng tẩu xinh đẹp. Mục đích của hắn thực thuần khiết, chính là muốn tìm ra vị tiểu hoàng tẩu cứu hắn đời trước. Đáng tiếc ánh mắt hắn nhìn khắp cả điện vẫn không tìm thấy vị giai nhân trong trí nhớ.

Rượu quá ba tuần, nhạc công tấu nhạc, phía dưới liền đi lên một đội vũ cơ, một mỹ nữ quần áo mỏng manh thướt tha, uyển chuyển lả lướt tiến đến giữa đại điện, vây quanh nàng là đoàn vũ cơ xinh đẹp, tạo thành đội hình như chúng tinh phủng nguyệt. Chỉ nhẹ nhàng nhấc tay dậm chân, dáng người liền lộ ra tuyệt vời khó tả, dẫn tới ánh mắt toàn trường đều rơi xuống trên người nàng.

Tuyên đế cũng không khỏi chú mục đến trên người nàng kia, một bàn tay bỗng nhiên rơi xuống trên tay hắn, nương theo che dấu của ống tay áo mà cầm giữ thật chặt. Tuyên đế cảm thấy cả kinh, giật giật tay, bàn tay kia lại nhanh hơn vài phần mà nắm lại.

Thanh âm của Thành đế vang lên bên tai hắn: "Nàng kia tư thái tuy đẹp, nhưng hoàng đệ khi ở trong màn trướng, phong tư lại càng vượt xa nàng."

Tuyên đế vừa sợ vừa giận, trước nhìn lướt qua phía dưới, thấy không có ai chú ý bọn họ, mới mang theo vài phần khẩn cầu nhìn về phía Thành đế, tay cũng nhẹ nhàng tránh đi vài cái. Thành đế tuy rằng lời nói ngả ngớn, động tác ám muội, trên mặt vẫn là một mảng quan tâm ân cần, nhìn xuống dưới điện mà nói: "Lâm Xuyên vương tính tình cao thượng, luôn không yêu thích ca múa. Đêm nay yến hội cũng là gia yến, có thể miễn đi màn tục vật này, chỉ gọi người đánh đàn trợ hứng là được."

Tuyên đế trong lòng cơ hồ chảy xuống huyết lệ, nhưng cũng chỉ có thể ngồi nhìn đoàn giai nhân lui ra ngoài.

Vũ cơ đã đi xuống, lại có vài vị cung phi bắt đầu thích thú trò chuyện, tâm Tuyên đế như sống lại vài phần, vừa nghe vừa liên tiếp mỉm cười. Ánh mắt Thành đế thỉnh thoảng quét về phía hắn, thấy được nét mặt hắn toả sáng, dưới ánh đèn chiếu rọi, càng thêm mỹ lệ tinh xảo, liền có chút ngây ngốc: "Sắc trời không còn sớm, trẫm về Văn Đức điện nghỉ ngơi trước, các khanh cứ tùy ý đi." Dứt lời liền đứng dậy thong thả ung dung mà rời khỏi.

Thành đế vừa đi, khắp điện chỉ còn lại phi tần, hắn cũng không thể ở lại, vội vàng đứng lên cáo lui. Vừa ra khỏi điện, đã thấy Lý Đức mang theo vài tiểu thái giám nâng noãn kiệu chờ sẵn.

Cỗ kiệu rẽ trái rẽ phải một hồi trong cung, Tuyên đế vẫn chưa xốc rèm che lên đã cảm thấy không giống đường đi Văn Đức điện. Noãn kiệu rốt cục hạ xuống, có thái giám thay hắn đẩy ra rèm kiệu, ân cần nói: "Điện hạ, Thánh Thượng phân phó, về sau ngài liền ở tại Cảnh Phúc điện này."

Cảnh Phúc điện…… Tuyên đế đời trước ngại cung điện này hoang vu, cũng không dùng đến nó. Đỡ tay thái giám bước vào trong điện mới giật mình hoảng sợ, trong điện trang trí so với Văn Đức điện chỉ hơn chứ không kém, bốn phía lượn lờ hương khí, phòng ốc tầng tầng lớp lớp xa xỉ, trên giá đều đặt đồ vật quý giá, thật giống như bước vào thiên cung.

Hôn quân như vậy mà đến giờ vẫn chưa có người chống đối?

Tuyên đế càng nghĩ càng thấy khó chịu, đuổi nội thị, trực tiếp bước vào nội thất, nằm ngã trên giường. Tối nay Thành đế đã nói y sẽ ở tại Văn Đức điện, hắn cuối cùng có thể bình an qua một đêm. Cũng không biết Chu Huyên khi nào tìm được thích khách, nếu tới quá muộn, hắn sợ chính mình một ngày nào đó nhịn không được liền ra tay tự hành thích vua.

Mấy ngày nay hắn bị ép buộc quá thảm khốc, đầu vừa chạm gối liền nặng nề ngủ. Trong mộng còn trằn trọc, ngủ không an ổn, cảm thấy cả người càng ngày càng trầm trọng, ngực bị đè ép, giận mà không thể phát ra ngoài.

Hắn bất đắc dĩ tỉnh giấc mở to mắt, bên trong giường ánh sáng hôn ám, nhất thời không thấy rõ mọi thứ, đợi đến khi phục hồi tri giác, liền thấy trên thân mình đè nặng một người.

Người nọ không chỉ đè nặng trên người hắn, còn đem đầu vùi vào giữa ngực hắn tinh tế nhấm nháp, thấy hắn tỉnh mới ngẩng đầu lên, tay vuốt ve nhu niết đầu nhũ của hắn, thản nhiên cười nói: "Trẫm còn đang đoán ngươi khi nào mới tỉnh lại. Thế nào mà ngủ say như vậy, may là trẫm tiến vào, nếu bị người khác khinh bạc, thì phải làm sao ?"

Tuyên đế đen mặt, trong lòng phẫn nộ nghĩ, ngoại trừ tên hôn quân này, trên đời còn có ai dám khinh bạc hắn ?

Thành đế lại không thấy được thái độ cự tuyệt của hắn, cúi đầu tại môi hắn hôn lên, thân mật hỏi: "A Chí, trẫm vì ngươi mà trùng tu Cảnh Phúc điện, ngươi có thích không? điện này đều là dùng đồ tốt nhất trong cung, đặc biệt là tường của tẩm điện này…… ngươi ngửi thử xem, hương vị thấy thế nào?"

Tuyên đế cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên hương khí ấm áp ngọt ngào, hương vị không giống huân hương bình thường. Nhìn kỹ chung quanh vách tường, không phải màu trắng đơn thuần mà là một tầng phiếm hồng phấn……

"Tiêu phòng!"

Hai chữ này đập cho hắn choáng váng mặt mày, trong lòng kịch liệt nhảy dựng lên. Thành đế cười ha ha, đưa hắn ôm vào lòng: "A Chí hiểu được sao? Mấy ngày nay trẫm vẫn gạt ngươi, chính là vì cái này. Đêm nay là đêm trừ tịch, khắp chốn vui mừng, coi như là mừng tân hôn của trẫm cùng hoàng đệ đi."

Tuyên đế thân mình chấn động, cắn răng quỳ gối trên giường, dập đầu thật sâu xuống: "Hoàng Thượng, tiêu phòng là nơi dành riêng cho hoàng hậu, thần đệ vạn lần không dám đi quá giới hạn……"

"Trẫm nói ngươi ở thì ngươi cứ ở" Thành đế không có ý nâng hắn dậy, theo đầu giường cầm bộ quần áo thay hắn phủ thêm. Trên người Tuyên đế không có mặc gì, thấy quần áo tự nhiên liền mặc vào, lại không biết tại sao tay xỏ hoài không ra, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện đây là một bộ vũ y trường bào xuyên thấu.

Hắn thật sự có chút kinh hãi quá độ, nhìn ống tay áo dài thường thượt kia một lúc, mới nhớ tới phải cởi ra. Thành đế liền đè lại tay hắn, tự mình đem vạt áo kéo lên, cách lớp quần áo chậm rãi vuốt thẳng eo lưng hắn: "Hoàng đệ mới vừa rồi không phải rất thích kiểu quần áo này sao? Trẫm nhìn thấy ánh mắt của ngươi cơ hồ đều dính trên người vũ cơ kia, đặc biệt sai người đem quần áo của nàng đến cho ngươi, như thế nào hiện tại không chịu mặc?"

Vô sỉ! Trên đời sao lại có thể có người vô sỉ như vậy?

Tuyên đế bị nộ khí công tâm, trong một lúc nói không ra lời, duỗi tay liền xé lớp áo. Thành đế nắm chặt lấy cổ tay hắn, đem thân mình đè lên: "Hoàng đệ không phải thích ca múa sao? Liền tại nơi này múa cho trẫm xem một đoạn, huynh đệ chúng ta cùng vui, chớ để phụ ngày lành giờ tốt thế này."

Quần áo trên người Tuyên đế đã sớm cởi hết, chỉ còn lại có mỗi vũ y này, vạt áo cũng chưa xỏ tốt, đều luộm thuộm tại bên hông. Thành đế đưa tay kéo ống tay áo quấn chặt lấy cổ tay hắn, tại những nơi da thịt lộ ra mút hôn đi xuống, từ ngực đến eo, cuối cùng dừng lại ở phân thân của hắn.

Tuyên đế đã quen với việc này, tuy rằng trong lòng phẫn uất không vui, nhưng bị ngón tay của Thành đế nhẹ nhàng đụng chạm, liền không thể tự kiềm chế mà chậm rãi cứng rắn, cánh tay cũng bắt đầu mềm yếu vô lực, không cách nào lại cởi bộ quần áo kia ra.

Thành đế thấy hắn đã dần dần tiến vào trạng thái, trên mặt ửng hồng, liền cố ý nhu niết một phen, đem ngón tay đút vào vị trí giữa hai mông. Thời gian gần đây thân thể hắn đều bị Thành đế khai phá huấn luyện đến mềm mại ướt át, ngón tay nhẹ nhàng thử vài lần, liền có một cỗ chất lỏng trơn mịn chảy ra.

Thành đế đem ngón tay giơ lên trước mặt hắn, vui vẻ cười nói: "thân thể này của A Chí thật đáng yêu, ngay cả nữ nhân trong hậu cung của trẫm cũng không được tham hoan thế này, A Chí, cơ thể ngươi như vậy chẳng lẽ còn muốn ôm nữ nhân sao?"

Tuyên đế xấu hổ không chịu nổi, sắc mặt bị thiêu đốt đến đỏ bừng, dưới thân đột nhiên bị xâm nhập, mang theo từng đợt tiếng nước dính nhớp hòa lẫn tiếng va chạm mạnh mẽ, nghe vào khiến hắn càng thêm khó chịu. Thành đế chính diện nhìn thấy hắn một trận khốn quẫn, liền xoay cả người hắn lại, từ sau lưng tận lực vùi vào trong cơ thể hắn, đâm đến tận gốc.

Tuyên đế bị Thành đế làm cho khắp người đau nhức, cơ thể bị va chạm liên tục, trong đầu một mảng trống không, cả người vô lực, chỉ biết dựa cái nắm giữ bên hông của y mới không hoàn toàn xụi lơ. Thành đế ôm hắn ngồi dậy, hai tay đỡ hai chân hắn, để hắn dựa vào trên người mình tiếp tục tiến công.

Thành đế hứng trí rất mạnh, lại vì sự kiện hắn xem vũ cơ, cố ý muốn phạt hắn, nên so với bình thường làm càng thêm ngoan độc. Tuyên đế thần trí đã không rõ, chỉ nằm trong lòng y thấp giọng nức nở, vũ y trên người đã sớm bị dày vò đến không ra hình dạng, dính dấp toàn mồ hôi.

Đến khi Thành đế đạt tới thỏa mãn, hắn đã muốn khóc cũng khóc không được, chỉ thất thần ngẩn mặt thở hổn hển.

Đợi cho hắn lấy lại tinh thần, Thành đế liền ôm hắn ngồi vào trong lòng mình, một tay vuốt tóc của hắn, kêu hắn nhìn đến trong tay kia. Tuyên đế vừa ngẩng đầu nhìn, liền thấy một chiếc gương đặt ngay trước mặt, bên trong phản chiếu ra gương mặt hắn ướt đẫm tình dục, đôi môi sưng lên, hai má ửng đỏ, cả người nhè nhẹ thoát ra từng cỗ mị thái.

Hắn không đành lòng xem nhiều, nhắm mắt lại quay đầu đi. Thành đế đem gương đặt ra xa, lại để cằm mình tựa lên đầu vai hắn, chớp mi nhìn về phía bóng hình hai người phản chiếu trong gương. Tuyên đế trên người còn mặc bộ vũ y kia, nửa nằm trên người y, một bộ dáng vừa mới mây mưa xong.

Thành đế buộc hắn nhìn thẳng vào trong gương, đè ép hỏi: "A Chí, ngươi xem bộ dạng của chính mình, cái vũ cơ kia nào có được mị sắc câu nhân như ngươi? Nàng có xứng để ngươi bỏ vào trong mắt, đáng để ngươi xem đến nhập tâm như vậy. Vừa rồi A Chí tại trên người trẫm mà ca múa mới thật là thiên hạ khó tìm, về sau cơ thể này của A Chí chỉ có thể để trẫm làm, trong lòng cũng chỉ có thể nghĩ về trẫm……"

Y bỗng nhiên lại nôn nóng, dùng lực ôm Tuyên đế, năm ngón tay cắm sâu vào bên trong da thịt hắn.

Tuyên đế vô lực thét lớn một tiếng, Thành đế thấy bản thân dùng lực quá mức, liền buông tay ra, thương tiếc vỗ về dấu tay xanh tím bên hông hắn: "Là trẫm nóng vội, nhưng mỗi lần trẫm nghĩ đến A Chí coi trọng nữ nhân nào đó, trong lòng trẫm liền hận không thể đem nữ nhân kia giết đi, lại hận không thể đem ngươi giam cầm vĩnh viễn không cho người bên ngoài nhìn thấy…… A Chí, trẫm phải làm sao bây giờ ? Làm sao để ngươi vĩnh viễn không mơ tưởng đến nữ nhân ?"

10. Chương 9: Hứa Hẹn

Sáng sớm ngày hôm sau là buổi đại thượng triều. Tuyên đế hiện giờ vẫn là Lâm Xuyên vương, vốn nên đến chờ ngoài cửa Tuyên Chính điện trước tiên. Nhưng qua một đêm điên đảo, khoan nói Thành đế luyến tiếc cho hắn rời đi, chính hắn cũng thật sự không ngồi dậy nổi.

Bởi vậy lúc thượng triều, hắn là ngồi ngự liễn của Thành đế mà vào, hơn nữa vị trí trên điện cũng từ hàng vương tôn đại thần, trực tiếp dời tới ngay dưới Thành đế. Sau khi khen ngợi một hồi, Thành đế liền cho thái giám đọc chiếu chỉ, Lâm Xuyên vương Hạ Chí cần cù công chính, thân phận tôn quý, lập làm thái tử, sau này nên vì quốc gia mà góp sức.

Chúng thần mặc dù đều đã biết trước tin này, nhưng buổi thượng triều hôm nay, chính mắt thấy Tuyên đế được xác lập địa vị cao như thế, thật làm cho bọn họ kinh ngạc một phen. Chỉ có một mình Tuyên đế lại không hề cảm giác gì, chỉ thản nhiên ngồi đó, nhìn ngai vàng chính mình từng ngồi qua kia.

Trên vạn người mà dưới một người có cái gì hay ho, trở thành chủ nhân của thiên hạ này mới là mục tiêu của hắn. Đời này, hắn muốn ngồi vào vị trí kia sớm hơn.

Buổi đại thượng triều diễn ra lâu hơn mọi khi, Tuyên đế đứng một hồi, trên đầu liền toát ra một tầng mồ hôi, dưới chân cũng thấy có chút không xong, vạt dưới y phục có chút run run, như đứng ở nơi có gió thổi.

Thành đế cũng nhìn ra tình trạng của hắn không tốt, thấp giọng phân phó Lý Đức lấy một chiếc ghế cho hắn ngồi, lại dâng lên một ly trà sâm giúp hắn giải lao. Đãi ngộ như vậy trước giờ chưa từng có, chúng thần lại muốn lấy lòng Thành đế, liên tiếp thổi phồng huynh đệ tình thâm, là điển hình của thiên cổ minh quân. Những lời này quả thực oanh tạc đến Tuyên đế chết tâm.

Thành đế ngồi phía trên mỉm cười nhận tán dương của bá quan văn võ, Tuyên đế ngồi phía dưới tức giận đến cả người phát run, ly trà sâm hơn phân nửa bị làm đổ đến trên mặt đất.

Nay hắn còn chưa chính thức trải qua đại lễ sắc phong, không thể lấy cớ ở lại bên cạnh, Thành đế cũng không thể công khai giữ hắn ngày ngày trong cung, đến buổi tối sau cung yến liền để hắn về vương phủ.

Sau khi về phủ, việc đầu tiên quan trọng nhất vẫn là tắm rửa. Trong lúc tắm, Tuyên đế nhìn đến dấu vết đỏ đỏ tím tím trên người, nghĩ tới bộ dáng kia của chính mình, trong lòng càng phiền muộn, hung hăng đập một phát lên mặt nước, làm cho mặt nước dao động, sóng nước văng tung tóe, tầm mắt cũng sớm bị hơi nước làm cho mơ hồ.

Bên ngoài tiểu thái giám nghe động tĩnh của hắn không đúng, đứng ở cửa thấp giọng hỏi hắn muốn hay không cho người tiến vào hầu hạ.

Tuyên đế đem người mắng không cho vào, chính mình tự chà rửa một hồi, xong liền để cả người ướt đẫm mà bước ra ngoài, không thèm lau khô tóc, cầm lấy gương tự soi đến trên da thịt.

Phía trên quả nhiên có một hàng dấu vết yêu dã, kéo dài đến tận sau gáy, nơi không nhìn tới được. Hắn lại đem gương đặt ở bên gáy, ngoái đầu lại mà nhìn xem phía sau. Còn chưa kịp nhìn rõ ràng chính mình, trong gương đã hiện ra một bóng người đứng ngay bên cửa sổ.

Không phải là thích khách đó chứ? Tuyên đế trong lòng vừa nghĩ đến, liền nhanh chóng đem gương bảo vệ trước ngực, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhưng người đã không thấy đâu. Ngay thời khắc hắn quay đầu, người nọ đã vô thanh vô tức đi đến trước mặt hắn.

Lúc nhìn trong gương không rõ diện mạo, nay khoảng cách gần như vậy liền nhìn thấy rõ ràng, một gương mặt quen thuộc bên trong lại lộ ra chút xa lạ, chính là Chu Huyên.

Tuy không phải thích khách……. nhưng cũng chẳng tốt đẹp gì! Hắn cả người không có lấy mảnh vải, thân mình đầy dấu vết xấu hổ đều lộ ra bên ngoài. Hơn nữa Chu Huyên làm thế nào mà vào được đến đây, thị vệ bên ngoài đều chết hết cả rồi sao? Dù cho không ngăn được người tiến vào, thì cũng phải cản y ở trong phòng khách, chờ hắn đổi quần áo đàng hoàng rồi mới bước ra gặp người chứ!

Tuyên đế vội vàng mặc vào nội y, che đi dấu vết không muốn người thấy. Chu Huyên gắt gao đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, hai mắt chăm chăm dán vào vùng da thịt bị lộ ra ngoài của Tuyên đế, âm tình bất định nhìn đủ loại dấu vết ái muội ẩn hiện sau lớp nội y mỏng manh.

Mãi đến khi Tuyên đế phục hồi tinh thần, quát bảo y đi ra ngoài, y mới bước lên một bước, giữ chặt tay áo Tuyên đế, hạ giọng nói: "Vương gia, hôm nay lúc thượng triều ta nhìn thấy sắc mặt ngươi tái nhợt, thân hình không xong… Ngày ấy ngươi tới gặp riêng ta, chính là vì chuyện thế này phải không? Đáng tiếc ta lại ngu dốt đến tận bây giờ……"

Tuyên đế bị y nhìn ra sự việc, xấu hổ trong lòng, dùng lực phẩy tay áo một cái, lùi lại vài bước, đụng mạnh vào thùng nước tắm. Thị vệ bên ngoài nghe động hỏi hắn xảy ra chuyện gì, trong đầu hắn vẫn còn vài tia lý trí, mở miệng nói: "Các ngươi đều lui ra xa, đem viện môn bảo vệ cho tốt. Ta ở nơi này mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không cho phép có người bước vào!"

Dặn dò thị vệ xong, lại xoay người đi đến bên cạnh bình phong, lấy xuống quần áo mặc lên người. Cũng không thèm để ý mặc có đúng không, lung tung thắt đai lưng thành một nùi, đối với Chu Huyên cười lạnh nói: "Ngươi đều thấy cả rồi đó, ta nay…… chính là địa vị như vậy, nếu ngươi thấy ta không có tư cách đăng cơ xưng đế, ta cũng không cưỡng cầu ngươi, dù sao ta……"

Nếu Chu Huyên hiện tại khinh thường hắn, muốn cùng hắn mỗi người một ngả… Tuyên đế lại nghĩ tới năm đó tự tay mình đưa y lên đoạn đầu đài, vậy thì nếu kiếp này y cùng hắn đạo bất đồng, cũng chỉ có thể là do báo ứng.

Chu Huyên đưa tay đè lại miệng hắn, cắn răng oán hận nói: "Ngươi cùng y đều do tiên hoàng sinh ra, y chẳng lẽ không quan tâm đến luân thường đạo đức, không sợ người trong thiên hạ thóa mạ hay sao!"

Tuyên đế cúi đầu không đáp, đem y hung hăng đẩy ra ngoài, quay đầu hướng vào sau bình phong mà đi. Chu Huyên tùy tay cầm lấy khăn tắm đi theo phía sau, vài bước liền đuổi kịp Tuyên đế, đem tóc của hắn kéo ra khỏi quần áo, cầm khăn thay hắn lau khô.

Tuyên đế khoanh tay đứng ở trong phòng, thân hình thẳng tắp, đầu lại hơi cúi xuống. Chu Huyên đứng quá gần hắn, chỉ cách vài phân liền có thể dán đến sau lưng, ánh đèn đem thân ảnh của hai người chiếu đến trên mặt đất, vô tình chồng lên nhau tạo thành một thể.

Động tác của Chu Huyên dần dần chậm lại, tinh thần tựa hồ bị cái bóng đen kia chặt chẽ hút lấy, dán mắt nhìn hồi lâu. Tuyên đế tâm tư cũng thoáng bình tĩnh trở lại, như trước cúi đầu hỏi: "Ngươi hôm nay sao lại đến phủ của ta, có bị người khác nhìn thấy không?"

Chu Huyên giật mình hoàn hồn, liên tục lắc đầu nói: "Ta lúc ở trên triều thấy ngươi thần sắc không được tốt, sợ ngươi bị ám hại, cho nên sau khi hồi phủ liền đến thăm ngươi. Ta là tự mình đi, lúc đến phủ ngươi cũng là trèo tường mà vào, vẫn chưa kinh động bất luận kẻ nào, ngươi cứ yên tâm."

Y nói hai ba câu, thấy không khí giảm bớt căng thẳng, liền ấn Tuyên đế ngồi xuống, cầm lấy lược trên bàn thay hắn chải tóc, đem một đầu tóc dài đến trong lòng bàn tay, muốn thay hắn buộc lên. Một mặt thay hắn chải chuốt, mặt kia lại nói đến chuyện đâu đâu: "Ngươi không nên tự mình làm mấy thứ này, thời điểm không tốt liền kêu bọn thái giám đến…… vẫn là để ta thay ngươi sửa sang lại mặt mày tóc tai……"

Tuyên đế đem chiếc gương bạc viền hoa văn tinh xảo ấn ngã xuống trên bàn, đem hai tay che lại khuôn mặt, thấp giọng hỏi: "A Huyên, ngươi quả thật không ghét bỏ ta sao?"

Chu Huyên tay run lên, một đầu tóc dài liền theo bàn tay y trượt xuống, như thác nước xỏa tung trên lưng Tuyên đế. Bóng hình lạnh lẽo cô độc trước mắt khiến cho đáy lòng Chu Huyên cũng sinh đau khổ. Hắn nhẹ nhàng than một tiếng "Lâm Xuyên", lại đem một đầu tóc dài kia buộc lên, dùng dây buộc tóc nghiêm chỉnh buộc lại.

Tóc sau khi được buộc gọn gàng liền làm lộ ra da thịt trắng trẻo, trên đó điểm đầy những dấu vết tím đỏ, như lạc mai trong tuyết, khiến người khác phải kinh hãi rùng mình. Chu Huyên rốt cuộc không thể nhẫn nhịn, ngón tay khẽ run, một đường từ trên tóc Tuyên đế rơi xuống, gắt gao nắm lấy vạt áo, hô hấp như bị đình chỉ, không thốt nên lời.

Tuyên đế thấy y đã buộc xong tóc, liền chỉ vào một bên ghế nói: "A Huyên nếu còn muốn theo ta, thì liền ngồi xuống, chúng ta cùng thương lượng đại kế, nếu không muốn liền đi đi."

Chu Huyên theo tay hắn chỉ mà ngồi xuống, vừa ngước mắt nhìn, liền thấy quần áo phía trước của Tuyên đế lộn xộn một mảng, mím môi, cuối cùng không chịu nổi nói: "Quần áo của ngươi còn không có mặc tốt, để ta thay ngươi sửa sang lại một chút."

Tuyên đế giờ mới để ý, lúc nãy vội vàng quần áo đều mặc không đúng quy tắc, liền muốn tự mình tháo ra đai lưng chỉnh sửa lại. Đai lưng và quần áo cùng quấn vào một chỗ rối tinh rối mù, khiến hắn càng khẩn trương tháo lại càng lộn xộn.

Chu Huyên không chịu nỗi đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, linh hoạt tháo ra một nút thắt, hai ba cái liền cởi ra được đai lưng, nhìn Tuyên đế nói: "Ngươi không thông thạo việc này, vẫn là để ta giúp ngươi đi."

Cũng không chờ Tuyên đế đồng ý, y liền đem vạt áo còn lại chỉnh sửa, bàn tay trong lúc vô tình cách lớp quần áo cọ vào đầu nhũ bị sưng lên của Tuyên đế. Tuyên đế nhất thời không kịp phòng bị, đau đến cúi đầu rên rỉ ra tiếng, đẩy ra tay của y, chính mình chỉnh lại vạt áo, đưa lưng về phía y nói: "Ta tự mình làm, ngươi…… nói chính sự trước đi."

Chu Huyên làm sao còn muốn nói đến chính sự, Tuyên đế chính là chính sự của y. Y hít sâu một hơi, khàn khàn hỏi: "Lâm Xuyên, Thành đế phong ngươi làm thái tử, muốn ngươi vào ở tại Cảnh Phúc điện, cũng là vì thế này ?"

Sắc mặt Tuyên đế lại thay đổi vài phần, lạnh lùng hỏi: "Chu Huyên, ngươi xem thường ta sao? Cho rằng ta bị người ngủ qua, liền giống như đàn bà, đầu óc chỉ toàn nghĩ về chuyện đó?"

"Không, ta như thế nào lại……" Chu Huyên đột nhiên đứng lên, ôm chặt lấy hắn từ phía sau lưng.

Tuyên đế thân thể còn chưa được nghỉ ngơi hồi phục, bị Chu Huyên gắt gao ôm lấy như vậy, cơ hồ liền muốn xụi lơ trong cái ôm ấp ấy. Chu Huyên cảm thấy cả người hắn run lên từng đợt, nhiệt độ cơ thể tỏa ra xuyên qua lớp quần áo truyền tới trên người mình. Không khỏi càng mạnh mẽ ôm lấy, vùi đầu vào mái tóc của hắn, nhẹ nhàng ngửi lấy hương thơm quẩn quanh trên người hắn.

Tay y đoan chính chạm đến ngực của Tuyên đế, cảm thấy da thịt mềm mại mịn màng, phía dưới ẩn hiện một chút cơ bắp, khiến người ôm không đành lòng buông tay. Tuyên đế tại trong lòng y cúi đầu thở hổn hển, hoàn toàn vô lực đem lưng tựa vào trên người y.

Một đôi tay trầm ổn mà hữu lực vươn ra cầm chặt lấy hai cổ tay hắn.

Tuyên đế phảng phất đã mệt mỏi cùng cực, lại phảng phất bị hấp dẫn bởi hơi thở của tình dục, dựa vào trên người y hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói ra lời tự đáy lòng: "Chu Huyên, ngươi cùng với tên hôn quân kia cũng giống nhau sao? Nếu đúng là như vậy, ta hà tất tìm tới ngươi? Ít nhất y hiện nay là chủ của thiên hạ, làm luyến sủng của y, ta còn có thể có được vài phần chỗ tốt."

Một câu nói của Tuyên đế khiến Chu Huyên như bị sét đánh, tâm cũng lạnh xuống, buông ra hai cánh tay đang ôm ấp. Y nhìn Tuyên đế cả người khẽ run, cầm quần áo phủ lên một lớp lại một lớp, ẩn ẩn thấy được thân thể trước mặt gầy gò đi nhiều so với trước kia, càng có thêm chỗ động lòng người mà trước nay y chưa bao giờ nghĩ tới.

Y nhịn không được vươn tay nắm chặt một góc áo của Tuyên đế, tại sau lưng Tuyên đế thấp giọng nói: "Ngươi dọn vào Cảnh Phúc điện trước, ta nhất định vì ngươi giết hôn quân. Chỉ là Lâm Xuyên, lời hứa hẹn lúc trước của ngươi có còn tính không?"

Hứa hẹn? Tuyên đế ngừng tay, suy tư một hồi. Hắn đối với Chu Huyên hứa qua cái gì a? Đúng rồi, chắc là chỉ cần y không tạo phản, mình liền không từ bỏ y. Vì thế Tuyên đế xoay người lại, đối diện với Chu Huyên nói: "Thiên tử không nói đùa, chỉ cần A Huyên giúp ta giành được ngôi vị, ta tất nhiên sẽ không vi phạm lời thề, nếu không sẽ bị quỷ thần……"

Chu Huyên che lại miệng hắn, khóe môi hơi nhếch lên: "Không cần thề, chỉ cần trong lòng chúng ta đều hiểu là được. Ta vì ngươi tạo phản, ngươi phải cùng ta…… vĩnh không phân phụ.*"

[*vĩnh viễn không phân ly và cô phụ nhau.]

11. Chương 10: Phong Ba

Chu Huyên hành động cũng thật nhanh, năm ngày sau liền sắp xếp người ổn thỏa, dự định vào đêm lễ Thượng Nguyên, Thành đế tại phía trên cửa cung ngắm hoa đăng, cùng dân chúng chung vui, chính là thời điểm ra tay tốt nhất.

Tuyên đế lén tính toán một hồi, cũng thấy ngày này không sai. Đêm Thượng Nguyên người đông chen lấn, hai bên cửa cung còn có ngọn núi giả, bày ra đủ loại hoa đăng, triều đình cùng dân chúng đều vui mừng.

Khi đó nhiều người khó tránh khỏi hỗn tạp, thích khách ra tay một kiếm chuẩn xác xong liền lẫn vào đám đông mà đào tẩu. Nếu thích khách ra tay không thành công, Chu Huyên liền lấy cớ truy bắt thổ phỉ loạn đảng mà mang binh tiến vào, thừa cơ bắn chết Thành đế rồi giá họa cho loạn thần tặc tử.

Mà hắn lúc ấy tất nhiên là đứng cùng Thành đế phía trên cửa cung, cũng không ai sẽ hoài nghi hắn, người sắp sửa được sắc lập làm thái tử, có ý định mưu hại Hoàng đế.

Chỉ là kế hoạch của bọn họ tuy rằng hoàn hảo, nhưng giữa đường lại nhảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Tại buổi thượng triều đầu tiên sau trừ tịch, Tông Chính tự khanh Hạ Trưng thượng tấu thỉnh Thành đế vì Tuyên đế lập phi.

Tuyên đế nghe xong, trong lòng liền run lên.

Từ cái đêm trừ tịch Thành đế đột nhiên nổi cơn điên ấy, hắn trở về liền dặn dò Thuần Vu Gia không cần kêu người dâng tấu thỉnh lập phi, Hạ Trưng sao lại nhắc tới việc này? Bất quá…… vô luận thế nào, hắn vẫn cảm tạ phần tâm ý của Hạ Trưng, sau khi đăng cơ, sẽ hướng y biểu dương khen ngợi.

Thành đế nghe xong bản tấu này cũng chỉ cười cười, thậm chí còn khen Hạ Trưng hai câu trung thành tận tâm, nói: "Lâm Xuyên vương tương lai sẽ là trữ quân, Vương phi liền không thể chọn người gia thế phẩm hạnh bình thường, mà phải có đức độ của mẫu nghi thiên hạ. Việc này liền giao cho Tông Chính tự bàn bạc, sang năm chọn ra một người, cấp hoàng đệ một hiền thê."

Tuyên đế vội vàng quỳ xuống từ chối, Thành đế bước xuống ngai rồng tự tay dìu hắn đứng lên, thân thiết nói: "Hoàng đệ không cần đa lễ, huynh đệ chúng ta tựa như một thể, trẫm có thể nào không quan tâm chuyện lập phi của ngươi."

Hai tay Tuyên đế bị y nắm đến đau, hơi thở trầm xuống, thuận thế đứng dậy, thấp giọng nói: "Thần đệ không dám."

Thành đế trên tay gia tăng lực đạo, nắm một hồi mới buông tay hắn ra, trở lại ngai rồng, ôn hòa cười nói: "Ngày phụ hoàng còn tại thế, hoàng đệ tuổi hãy còn nhỏ, chưa từng vì hắn lo liệu việc này, mà nay sự tình đã trở thành đại sự, trẫm liền tự mình thay hắn chọn lựa giai nhân. Hoàng đệ sau khi tan triều liền theo trẫm hồi cung, huynh đệ chúng ta cùng trò chuyện, trẫm phải biết được ý của ngươi thế nào mới có thể làm chủ tốt chuyện này cho ngươi."

Tuyên đế tạ ơn, trở lại vị trí, ánh mắt không khỏi liếc xuống phía dưới tìm kiếm Chu Huyên. Chu Huyên cũng đang nhíu chặt hai hàng lông mày, môi mím lại thành hai đường thẳng, mang theo vài phần tự trách cùng thần sắc khẩn cầu nhìn hắn, hai tay giao ở trước ngực, thật nhanh ra dấu hai cái.

Ý là 'Mười lăm'. Bảo hắn cố gắng nhẫn nại, chờ đến mười lăm mới có thể bắt đầu hành động.

Mà thôi, bất quá nhẫn nhục mấy ngày. Tuyên đế trong lòng thở dài một hơi, gục đầu xuống lẳng lặng nghe triều thần bẩm tấu, đem tình hình quốc nội đều ghi tạc trong lòng.

Thời gian thượng triều cũng không dài, nghị luận vài sự kiện liền tan. Thành đế đứng dậy, mỉm cười hướng hắn vươn tay: "Hoàng đệ chớ thẹn thùng, trước theo trẫm hồi cung bàn bạc chuyện chung thân đại sự của ngươi nào."

Tuyên đế cũng cúi đầu cười nói: "Hoàng huynh chớ có giễu cợt" rồi liền theo sau Thành đế, một bộ dáng huynh hữu đệ cung mà rời khỏi Tuyên Chính điện.

Một đường đi đến Cảnh Phúc điện, Thành đế sau khi cho lui đám tùy thị liền trở mặt, thần sắc lạnh như băng, nắm lấy cằm của Tuyên đế mang theo hận ý nói: "Tên Hạ Trưng kia dám vọng nghị gia sự của hoàng thất, này vị trí Tông Chính tự khanh chắc là không muốn làm nữa đi? A Chí nhà ta chỉ nên thuộc về sở hữu của một mình trẫm, những dong chi tục phấn sao có thể chạm vào ngươi."

Tuyên đế một lời cũng không nói, tùy ý y đưa tay vào trong quần áo mình sờ loạn, trong đầu thầm nghĩ đến tín hiệu Chu Huyên truyền cho hắn. Mười lăm…… Hừ, đến lúc đó hắn liền đem thi thể của Thành đế nghiền xương thành tro, rải đến bên gốc cây ngoài thành cho vạn người dẫm đạp, rửa mối nhục ngày hôm nay.

Trong phòng hương khí ấm áp, màn trướng buông xuống, Tuyên đế đã cực kỳ quen thuộc với chuyện này, thuận theo ngã vào trong lòng Thành đế, tùy hắn bài bố.

Không biết Thành đế hôm nay lại nổi điên cái gì, đem quần áo của hắn lột sạch, dùng dây thừng làm bằng tơ tằm khẩn trương trói cả tay lẫn chân hắn, cột vào góc giường. Mặc dù tơ tằm mềm mại không làm bị thương da thịt hắn, nhưng là siết chặt đến không thể động đậy.

Thành đế sau khi đem hắn trói lại, quyến luyến không thôi nhẹ vỗ về hai gò má hắn, si ngốc nói: "Đều là tại tên Hạ Trưng đáng giận kia, sớm muộn gì trẫm cũng cho lão lưu đầy đến biên cương, tội li gián huynh đệ hai ta. A Chí, trẫm yêu ngươi như thế, ngươi có thể nào vì trẫm mà thủ thân như ngọc, một đời không chạm vào nữ nhân?"

Tuyên đế trong lòng âm thầm cười lạnh, trên mặt lại kính cẩn nghe theo, lên tiếng đáp: "Thân này của thần đệ đều đã thuộc về Thánh thượng, sao còn có thể trái ý bệ hạ mà có tâm tư khác?"

Thành đế nghe vậy, trong mắt dần dần hiện lên sắc thái quyết tuyệt, cúi đầu tại trên môi Tuyên đế mà hôn xuống, vuốt ve hai má ửng đỏ của hắn, nói: "Trẫm biết A Chí cùng trẫm tâm ý tương thông. Ngươi tạm thời chờ trẫm, trong chốc lát trẫm liền trở lại cùng ngươi."

Nói xong liền thay hắn phủ lên áo ngủ bằng gấm, đem tầng tầng lớp lớp màn giường buông xuống, lưu lại một mình hắn trong tẩm điện. Sau khi ra khỏi điện, Thành đế lập tức đi thẳng đến nội khố, từ trong nội khố lấy ra một cái hộp, bỏ vào trong tay áo, trở về Cảnh Phúc điện.

[Lời của editor: cũng vì cái hộp này mà tiểu thụ của chúng ta phải bước lên con đường làm thụ không lối về, haizz…]

Tuyên đế bị bỏ lại một mình trong phòng tối, bên tai chỉ nghe tiếng hít thở của chính mình. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, lúc cửa điện lại mở ra, hắn thậm chí có chút vui sướng, nhưng khi nghe đến tiếng bước chân nhẹ nhàng khoan thai kia từng bước tới gần, vui sướng lại hóa thành một tia ưu sầu.

Màn giường một lần nữa bị xốc lên, khuôn mặt của Thành đế xuất hiện trong tầm mắt hắn: "A Chí……"

Thành đế ngồi ở đầu giường, đem cái hộp trong tay áo mở ra, lấy ra một viên thuốc màu đỏ, bên trên có khắc hoa văn màu vàng: "Thuốc này là thượng phẩm hải ngoại tiến cống, trẫm vốn luyến tiếc dùng trên người ngươi, chỉ là lời nói hôm nay của Hạ Trưng khiến trẫm nóng lòng……"

Tuyên đế tuy không biết đây là vật gì, nhưng cũng đoán được không phải thứ tốt lành gì, tận lực xoay chuyển tình thế: "Hoàng huynh dùng cái này làm gì, hoàng huynh muốn cái gì thần đệ đều hết lòng chiều theo, không cần phải mượn trợ lực của viên thuốc này……"

Thành đế trên mặt cũng là một mảng thần sắc thương tiếc, nhưng lại ra tay không nhân nhượng, trực tiếp lấy hai ngón tay kẹp viên thuốc, đưa vào trong hậu đình của hắn, sau đó động thân tiến vào mật đạo kia, đem viên thuốc đẩy sâu vào bên trong.

Viên thuốc kia gặp phải nhiệt độ bên trong cơ thể, lập tức tan thành một dòng nước mát lạnh thấm vào nội bích của hắn. Tuyên đế chỉ cảm thấy những nơi nước thuốc chảy qua đều như có hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn. Cảm giác muốn hoan ái đột ngột kéo tới triền miên không dứt, che lấp đi toàn bộ lý trí của hắn, chỉ biết không ngừng hướng Thành đế cầu hoan.

Rơi vào vực sâu khoái cảm, bên tai hắn hoảng hốt nghe được lời của Thành đế: "A Chí, ngươi có thấy thoải mái không ? Thuốc này chỉ cần dùng thêm vài lần, thân thể ngươi liền chỉ có thể bị trẫm làm mới đạt được khoái cảm, ngươi sẽ không bao giờ muốn chạm vào nữ nhân nữa!"

Sau đó Thành đế phát tiết vài lần trên người hắn, trong cơ thể hắn vẫn không giảm bớt được nhiệt hỏa thiêu đốt. Thành đế thấy hắn toàn thân đều ửng đỏ, hai má cũng tái nhợt dị thường, thần trí cơ hồ đã hoàn toàn biến mất, tay chân cũng bị làm đến xanh tím từng mảng, trong lòng có vài phần hối hận.

Nhưng việc đã đến nước này, Thành đế cũng không nguyện rút lui, đứng dậy cầm chút thuốc trợ hứng tính toán tự mình ăn vào.

Đúng lúc này, ngoài cửa có cấp báo từ tám trăm dặm ngoài biên quan, Tây Nhung Tàng Vân thái tử dẫn đại quân xâm nhập Tuyên Phủ. Tướng thủ thành là Ân Chính không kịp phòng bị, để mất liên tiếp hai

trấn, tổn thất mấy ngàn binh lính, vô số lương thảo, đại tướng quân Chu Huyên cùng Binh bộ quan lại đang tại ngoài điện chờ được tuyên triệu.

Thành đế vội vàng ném bình thuốc trong tay, đoạt lấy quân báo nhìn vài lần, trong lồng ngực nảy sinh kinh hãi, oán hận mắng: "Tây Nhung tại sao lại xuất binh vào thời tiết giá lạnh thế này? Ân Chính đúng là phế vật, để mất thành trì còn mặt mũi hướng trẫm khóc lóc kể lể sao? Không giữ được Tuyên Phủ, hắn liền đem đầu tới gặp trẫm! Gọi người chuẩn bị xa giá!"

Mắng xong thái giám, quay đầu liền thấy Tuyên đế còn tại trên giường uyển chuyển rên rỉ, nhưng việc quân gấp gáp không thể chừng chờ, vội vàng hôn lên mặt hắn một cái: "A Chí ở đây đợi trẫm một lát, xử lí xong chuyện Tuyên Phủ, trẫm liền trở về cùng ngươi."

Thành đế vội vàng đổi quần áo rời đi, không phát hiện phía sau màn trướng, Tuyên đế đã chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt âm trầm nhìn bóng dáng y, khóe môi chảy ra một tia máu.

Thành đế đi rồi, Tuyên đế liền cưỡng chế ngồi dậy, nhặt lên quần áo trên mặt đất, đầu tóc tán loạn cũng không thèm để ý, đội lên mũ trùm. Mấy lần tình dục dâng trào đều bị hắn cắn chặt đầu lưỡi mà áp chế xuống, duy trì thanh tỉnh, chống đỡ vách tường bước ra ngoài. Hành lang bị khí lạnh bao trùm khiến hắn có chút thanh tỉnh, tùy ý kêu thị vệ, dựa vào cánh tay y mà hướng ra ngoài điện.

Thị vệ ngẩn ra hỏi: "Vương gia, Thánh Thượng phân phó, muốn ngài ở lại trong điện nghỉ ngơi."

Tuyên đế khẽ nhướng mày, trong mắt lộ thần sắc uy nghiêm, cả người phát ra bá vương khí thế. Bị khí thế đè ép mãnh liệt, thị vệ kia không thể không khuất phục, liền tìm đến thái giám thay hắn chuẩn bị kiệu, chỉ là không dám trực tiếp đưa hắn ra cung.

Tuyên đế chỉnh lại mũ trùm, vươn tay lau sạch vết máu bên môi, không chút để ý đáp: "Không sao, Thánh thượng đang phải thương nghị quân vụ trong điện, ngươi chỉ cần đưa ta đến đó là được."

Một đường xốc nảy, Tuyên đế chỉ cảm thấy trên người không chỗ nào là không khó chịu, đem lòng bàn tay véo đến máu tươi đầm đìa, mới miễn cưỡng lộ ra rên rỉ. Noãn kiệu dừng lại, hắn thất tha thất thểu bước đến cửa đại điện, mỗi bước đi đều cảm thấy bên trong đùi có chất dịch chảy xuống, ma sát ở giữa, vật kia đã trướng đau đến không chịu nổi.

Thẳng đến bên ngoài cửa điện, hắn ngoan độc cắn mạnh đầu lưỡi một cái, nuốt xuống máu tươi tanh ngọt, đẩy cửa tiến vào, trước mặt văn võ đại thần quỳ xuống: "Hoàng huynh, đại quân Tây Nhung lúc này cố ý chọn ngày đông giá rét mà tiến công, chính là khinh thường quân ta không chịu được rét lạnh, lúc này mà điều động binh mã, chỉ sợ tới được Tuyên Phủ cũng đã bị đông cứng mất cả sức chiến đấu. Thần đệ bất tài, nguyện vì hoàng huynh san sẻ ưu phiền, thỉnh hoàng huynh cho phép thần đệ đến biên quan đốc chiến, lấy lại sĩ khí ba quân."

Thành đế trên mặt ẩn hiện một tia không vui, cười cười gọi người đỡ hắn đứng dậy, thay hắn lấy ghế: "Hoàng đệ sắp nhập chủ Đông Cung, đây mới là đại sự của quốc gia. Tây Nhung bất quá chỉ là một chút loạn nhỏ, há cần thần đệ phải lo lắng? Ngươi chỉ cần lưu lại trong kinh, chiến sự tự có chúng tướng lo."

Chu Huyên thấy sắc mặt hắn đã cực kì tái nhợt, khóe miệng ẩn có tơ máu, trời lạnh như vậy mà trên trán lại lấm tấm một tầng mồ hôi, liền biết tình hình hắn không tốt, lập tức bước ra từ trong đám quần thần, khởi tấu: "Bệ hạ, tình hình Tuyên Phủ thật sự rất cấp bách, thời gian điều động binh mã vội vã, như lời của Lâm Xuyên vương, chỉ sợ đến nơi cũng mất hết sức lực. Lâm Xuyên vương nếu có thể đích thân tới chiến trận, sẽ nâng cao được sĩ khí. Nếu như Hoàng Thượng không yên lòng an nguy của Lâm Xuyên Vương, thần nguyện lấy cái đầu trên cổ để đảm bảo."

Thành Đế phẫn nộ nói: "Chu Huyên, ngươi đây là đang uy hiếp trẫm?"

Chu Huyên cúi đầu ôm quyền: "Thần không dám, Tuyên Phủ là nơi có mỏ đồng, một khi đánh mất, chỉ sợ Tây Nhung sẽ đạt được vô số tiền tài trang bị, sau này hai bên giao chiến, phe ta sẽ thành ra yếu thế. Việc này không thể chậm trễ, thỉnh bệ hạ quyết đoán."

12. Chương 11: Chỉ Đợi Gió Đông

Tuyên đế liền bổ nhào vào bên cạnh Chu Huyên, sấp người trên mặt đất cùng cầu xin: "Bệ hạ, thần đệ chịu nhiều thánh ân, tới nay vẫn chưa thể báo đáp, thường tủi hổ đối với sự ưu ái của bệ hạ. Nay thỉnh bệ hạ cho phép thần đệ thay bệ hạ tuần tra biên quan, dương cao uy danh của đại Hạ, nguyện vì xã tắc sơn hà mà hiến chút công lao."

Thành đế nhìn thật sâu vào cái đầu đang cúi xuống của hắn, ánh mắt cơ hồ muốn xuyên thấu qua tầng da thịt mà nhìn tới tâm tư bên trong, đăm chiêu suy nghĩ. Quan lại ở Binh bộ dưới sự dẫn dắt của Chu Huyên, cùng tiến lên nói: "Thỉnh bệ hạ hạ chỉ."

Tình thế rơi vào bức bách, Thành đế trong lòng nổi giận, nhưng nghĩ đến tình cảnh ở biên quan, lại bất lực vài phần. Y nhìn Tuyên đế quỳ sấp phía dưới, trong đầu ánh sáng chợt lóe, tự mình đứng lên đi xuống nâng hắn dậy, nương theo tay áo, hung hăng nhéo một cái tại thắt lưng hắn. Nếu lúc này Tuyên đế yếu đuối ngã xuống, thậm chí chỉ cần sợ hãi kêu ra tiếng, y liền có thể lấy lý do thân thể hắn không tốt mà đem người lưu lại trong cung.

Tuyên đế tự nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy. Trong lúc tay Thành đế chạm vào người hắn, hắn liền quyết đoán cắn nát khoang miệng, nương theo đau đớn mà áp chế cảm xúc dưới thân, cúi đầu tạ ơn nói: "Đa tạ bệ hạ thành toàn, thần đệ sẽ không làm nhục sứ mệnh, vì ngô hoàng mà dâng lên đầu giặc."

Lời vừa nói ra, Thành đế có muốn không đáp ứng cũng không được, chỉ có thể thả Tuyên đế rời cung, trong lòng cáu giận vô cùng, cố ý không cho hắn dùng kiệu, bảo hắn tự mình đi ra cửa cung đại nội.

Tuyên đế đời trước mang binh thân chinh đánh giặc, có thể tự tay nhổ lấy mũi tên trên đùi, thét ngựa mà xông pha nơi chiến trường. Nay tuy rằng bị dày vò khổ sở, cũng vẫn duy trì thắt lưng thẳng tắp, một tay nhanh chóng bắt lấy cổ tay Chu Huyên, từng bước từng bước ra khỏi Tuyên Đức điện.

Vương Nghĩa dẫn người đem xe ngựa chờ hắn ngoài cửa cung, Chu Huyên tự có thị vệ mang ngựa đến nhưng lại không leo lên, mà tiến tới dìu Tuyên đế lên xe trước, sau đó phân phó binh lính của mình đánh xe thẳng tiến quân doanh Tây Bắc.

Vương Nghĩa gấp đến độ dậm chân, không dám đem vương gia nhà mình ném cho người khác. Tuyên đế cách lớp cửa nghe được, liền gọi người đến phân phó: "Ta muốn đi quân doanh, mọi chuyện trong phủ đều giao cho Thuần Vu trưởng sử, ngươi không cần hỏi nhiều."

Trong khi nói chuyện, Chu Huyên đã trèo lên xe của hắn, hướng thị vệ đánh xe quát một tiếng, xe ngựa liền theo quan đạo mà lăn bánh, đem Vương Nghĩa cùng vương phủ bỏ lại phía sau.

Tới lúc này, Tuyên đế mới buông tất cả kiên trì, vô lực dựa vào một bên thùng xe, thấp giọng kêu Chu Huyên: "Đến trong quân doanh, trước tiên thay ta tìm một doanh kĩ đến."

Máu tươi trong miệng hắn tuy rằng đã nuốt sạch, nhưng đầu lưỡi vẫn còn hé ra miệng vết thương, nói chuyện cũng từng trận đau đớn, chỉ nói một câu như vậy liền im lặng.

Mặc dù không nói nhiều, Chu Huyên cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Tuy hiểu, nhưng lại không chịu đáp ứng. Y ngồi vào bên cạnh Tuyên đế, lấy khăn tay thay hắn lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói: "Đến quân doanh là để chỉnh quân xuất phát, ngay cả ngươi cũng phải chịu sự quản thúc của quân pháp. Vừa vào trong quân liền tìm doanh kĩ, ngươi cho rằng nơi đó của ta là nơi nào? ngươi nói tướng sĩ sẽ nghĩ ra sao về ngươi?"

Tuyên đế đã nghe không được y nói cái gì, cực lực đem thân mình cuộn thành một đống, đưa tay vào trong vạt áo mò đến phía dưới, cách một tầng tiết khố tự an ủi vật kia của mình. Lúc chạm vào nơi đó, hắn liền cả người co giật, một tiếng than nhẹ mơ hồ thoát ra.

Bên ngoài còn có người…… bên trong còn có một Chu Huyên, vì để áp chế, hắn tự cắn vào cổ tay mình, tránh cho bản thân kêu thành tiếng. Thứ ô uế trên người còn chưa được xử lí, lúc cầm vào có chút trơn trượt, hắn liền tự cảm thấy chán ghét.

Lý trí một khi bị cắt đứt, thân thể cũng liền theo bản năng mà hành động, dần dần không thèm cố kỵ Chu Huyên ở bên kia.

Chu Huyên phát hiện hắn hô hấp càng ngày càng nặng nề, trên cổ tay đều là máu tươi, liền kéo tay hắn ra, đem ngón tay của mình thay thế đưa vào trong miệng hắn, ngồi ở bên cạnh khẩn trương thấp giọng kêu lên: "Lâm Xuyên, Lâm Xuyên, ngươi…… đã ăn nhầm thuốc gì rồi phải không?"

Tuyên đế lỗ tai lùng bùng, tâm tư hỗn độn, phía dưới đã bị chà xát đến muốn rách da nhưng lại không phóng xuất ra được, cơ thể hư không khát cầu càng lúc càng khó nhịn. Hắn mở ra hàm răng, ló ra đầu lưỡi quấn lấy đầu ngón tay của Chu Huyên, tay trái bị cắn máu tươi đầm đìa nắm lấy tay phải của y kéo xuống phía dưới, trong miệng hàm hồ kêu lên: "Hoàng huynh, cầu ngươi……"

Chu Huyên bị thanh âm quyến rũ mê hồn làm cho cả kinh không dám nhúc nhích, tay kia không có sức phản kháng bị Tuyên đế kéo xuống, cách một tầng quần áo mà đụng đến hai mông của Tuyên đế. Mặc dù cách lớp quần áo nhưng cũng đủ làm cho tim y nhảy loạn một trận, một mặt thấp giọng kêu Tuyên đế, mặt khác không tự chủ được mà xoa nắn thân thể trơn mịn kia.

Tuyên đế hé mở ánh mắt, thần sắc tán loạn, tiếng thở dốc ồ ồ vang lên không ngừng, khóe miệng thỉnh thoảng chảy xuống hỗn hợp tơ máu cùng nước bọt, tình trạng mười phần bất kham. Chu Huyên cảm thấy bộ dáng này của hắn quyến rũ vô cùng, nhịn không được cúi người xuống, rút ra ngón tay bị liếm đến ướt át, đem môi hôn lên.

Trong khoang miệng hắn lộ ra mùi máu tanh nồng, Chu Huyên cũng không để ý, đem cỗ chất lỏng tanh ngọt kia mút lấy nuốt vào bụng. Tuyên đế cũng cực kỳ phối hợp, há miệng giao triền cùng y, thân thể chủ động nghênh đón, khóa ngồi ở trong lòng Chu Huyên, tận lực cọ xát vào quần áo trên người đối phương.

Chu Huyên một tay dùng lực giữ lấy cái gáy của Tuyên đế, đem nụ hôn làm thêm sâu sắc, một tay còn lại lần mò xuống phía dưới của hắn. Bên trong nội khố đã ướt từ lâu, chỗ giữa hai đùi đều không cần phải nói đến, đều là ô dịch của Thành đế để lại.

Tâm của Chu Huyên trầm xuống, lại thấy cơ thể Tuyên đế xoay chuyển trong lòng mình, hai mông chà xát lấy lòng bàn tay y, không thèm để ý thể diện, so với đêm hôm trước hoàn toàn như hai người khác nhau. Chu Huyên cũng đoán được nguyên nhân trong đó, lại không muốn miệt mài theo đuổi ý nghĩ này, đem người đè lên vách thùng xe, vén toàn bộ quần áo đến bên hông, lột bỏ quần của hắn, lộ ra đôi chân thon dài mềm yếu vô lực.

Bên ngoài sắc trời dần tối, chỉ còn chút ánh tịch dương phản chiếu vào trong xe. Tuyên đế quần áo tán loạn, nhu nhược yếu đuối mà bày ra trước mắt y, cơ hồ có thể nắm bắt dễ dàng như trở bàn tay. Thân thể y cũng khó kìm nổi mà muốn xâm lược người trước mặt, nhưng lý trí khiến y phải nhẫn nại. Chu Huyên buộc Tuyên đế tỉnh lại thần trí, thủ thỉ bên tai hắn: "Lâm Xuyên, ta là Chu Huyên, ngươi nhìn xem, ta là Chu Huyên……"

Tuyên đế ánh mắt dần dần sáng rõ, đôi môi run rẩy vài lần, rốt cuộc lên tiếng: "A Huyên, trẫm nhớ rõ trong quân doanh có nàng doanh kĩ gọi là Tống Sơ Yên ……"

Chu Huyên bật cười một tiếng: "Ta không biết ai gọi là Tống Sơ Yên cả…… Lâm Xuyên, ngươi biết ta là ai sao?"

Tuyên đế nhắm mắt gật gật đầu, ngay cả nói cũng lười nói. Chu Huyên hôn hắn, ôm lấy hắn, đem ngón tay thâm nhập vào trong cơ thể của hắn, cảm thụ được thân thể hắn rung động cùng tiếp nhận, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng kêu lên: "Lâm Xuyên, nhìn ta, hiện tại người ôm người là ta Chu Huyên."

Tuyên đế khẽ hừ một tiếng, mở mắt ra, tự nhiên đem môi mình dâng lên. Chu Huyên vừa hôn hắn, vừa nâng chân của hắn gác lên đầu vai mình, cởi bỏ quần áo, đem thân thể từ từ đẩy vào bên trong. Chu Huyên là người tập võ, so với Thành đế liền lớn hơn một vòng, mặc dù Tuyên đế dược tính chưa lui, thân thể lại bị Thành đế trước đó khai phá một trận, nhưng lúc Chu Huyên tiến vào vẫn có chút khó khăn.

Tiếng gió gào thét cùng tiếng vó ngựa vang dội bên ngoài cũng không che lấp được thanh âm mềm mại của Tuyên đế. Thanh âm nghe vào tai Chu Huyên, kích thích sự cuồng dại trong y còn mạnh mẽ hơn cả thuốc

dùng trên người Tuyên đế, thẳng đến mức y không còn phân biệt được nặng nhẹ đúng sai, ra sức mà rong ruổi trên người Tuyên đế.

Tại một khắc Chu Huyên đi vào cơ thể hắn, dục vọng mà hắn hao hết khí lực cũng giải quyết không được, cuối cùng cũng phun trào thoát ra. Vừa mới tận hứng, dược lực lại một lần nữa thúc tới, Tuyên đế không chịu nổi, hai tay bám vào trên lưng Chu Huyên, chân mở ra càng thêm rộng, thấp giọng khóc nức nở, trong miệng chỉ kêu "Hoàng huynh".

Chu Huyên cúi đầu mắng một tiếng, động tác càng kịch liệt, đem hắn ôm vào trong ngực, ghé vào tai hắn lập đi lập lại: "Lâm Xuyên, ta là A Huyên, ngươi gọi tên ta đi."

Tuyên đế nhắm lại hai mắt dựa vào trên người Chu Huyên, cũng chưa từng mở miệng kêu tên của y một lần nào.

Thẳng đến khi dư độc tan hết, Tuyên đế đã mỏi mệt đến ngồi không được. Chu Huyên vẫn không chịu buông ra hắn, giữ tư thế giao hợp đem hắn ôm vào trong ngực, chậm rãi âu yếm, nhất định làm cho hắn gọi ra tên của mình.

Tuyên đế rốt cục nâng mặt lên, nhìn y nói: "Không ngờ ngươi và ta lại đi đến bước này, A Huyên, ta trước mặt ngươi đã thân bại danh liệt, nếu ngươi phụ ta, ta chết cũng không tha cho ngươi."

Chu Huyên ôm lấy mặt hắn thấp giọng trả lời: "Lâm Xuyên, ngươi chỉ cần tin tưởng ta, ta cùng với ngươi đời này vĩnh không phân phụ."

Qua một lúc Tuyên đế mới gật đầu đáp: "Việc này về sau không cần nhắc lại, chúng ta vẫn là nên vào trong quân…… A Huyên, giúp ta tìm chỗ thay quần áo trước đã."

Chu Huyên mỉm cười, đem hắn dịu dàng ôm chặt, tại bên tai hắn giảo hoạt nói: "Lâm Xuyên ngươi biết không, Tuyên Phủ kỳ thật không xảy ra chuyện gì lớn, ngày ấy ta vì ngươi…… muốn đem ngươi rời khỏi kinh, tránh cho bị hôn quân khi nhục. Chúng ta không cần phải đi quá nhanh, thích khách ta đã bố trí tốt, chỉ đợi Thành đế băng hà, ta liền đưa ngươi trở về nắm giữ đại cục."

Tuyên đế miễn cưỡng cười, gật gật đầu. Chu Huyên vốn chỉ cần hắn nói một câu liền cảm thấy hạnh phúc, buông ra ôm ấp, giúp hắn mặc lại quần áo, chỉnh sửa tóc tai, nhìn ngắm một lúc lâu, thấy không lộ ra sơ hở gì, mới ngồi lại bàn bạc chuyện tương lai.

Xe ngựa vốn là của Tuyên đế, rộng rãi xa hoa, không thích hợp đi đường núi, đại doanh lại ở ngoài thành ba mươi dặm, chờ bọn hắn xuống xe, đã là lúc nửa đêm. Đi vào trong doanh, Chu Huyên liền muốn mang Tuyên đế đến chỗ nghỉ ngơi. Thủ hạ của hắn là Từ Văn Chiêu vội vã chặn lại hai người: "Đại tướng quân, Ân Chính lại cấp báo, tình thế khẩn cấp, thành sắp không giữ được nữa!"

Chu Huyên lắp bắp kinh hãi hỏi ngược lại: "Sao lại như vậy?"

Từ Văn Chiêu biết thân phận của Tuyên đế, cũng không che dấu, liền đem quân tình rõ ràng nói ra. Tuyên đế nghe xong vài câu, cũng thấy tình thế không ổn, không phải vì lo lắng quân tình, mà là nghĩ đến một chuyện. Sự tình vốn giả lại biến thành thật, xem ra ngẩng đầu ba thước có thần linh, cái vị thần tiên đem hắn trùng sinh kia, không chừng là giở trò quỷ!

Hay là nói, kỳ thật kiếp số của Thành đế chưa tới, hai năm này nhất định phải tại vị, cho nên vị thần tiên kia mới quấy rối, đem hắn dẫn đến biên quan, không cho hành thích vua tự lập ?

Bất luận như thế nào, người của Chu Huyên đã bố trí tốt, việc này thành hay không thành, phải chờ đến đêm Thượng Nguyên, kinh thành truyền ra tin tức mới biết.

13. Chương 12: Hồi Mã Thương*

[*Hồi mã thương là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến bằng thương thời cổ. Trong chiêu

này, người ta sẽ giả vờ thua bỏ chạy, nhử cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa, phóng thương (hoặc đâm ngược) để phản kích. Sự độc đáo của đòn hồi mã thương là tính bất ngờ, khiến đối phương không kịp trở tay.]

Sau khi đại quân xuất phát, ước chừng khoảng sáu bảy ngày sau liền tới Hoài Khánh. Khi ấy đã qua Nguyên Tiêu, Tuyên đế ngày nhớ đêm mong nhận được tin Thành Đế chết.

Hắn muốn biết tin tức, nhanh nhất cũng phải chờ đến mười bảy tháng giêng tin mới có thể truyền tới bên này, hơn nữa đại quân ngày đêm đi trước, đi càng xa, tin tức bên kia truyền đến càng chậm. Trong một đêm nghỉ lại tại trạm dịch của Hoài Khánh, hắn rốt cuộc chờ được người đưa tin từ Lâm Xuyên vương phủ.

Người đưa tin không phải là hạ nhân bình thường, mà là nghi vệ tư chính Phó Tương của hắn. Tuyên đế kích động đến máu toàn thân đều hướng lên não, trên mặt vẫn duy trì thần sắc uy nghi không lộ vui buồn, nghẹn đến mức hai lỗ tai đều đỏ bừng, rốt cuộc vẫn giữ cho không mất tự nhiên, đem người mang vào trong phòng.

Phó Tương vừa vào liền đem một phong thư đưa cho hắn, hạ giọng bẩm báo: "Vương gia, Hoàng Thượng trong đêm Nguyên Tiêu, ở trên cổng thành xem hoa đăng thì bị ám sát, thân thể bị thương, hạ chỉ muốn Vương gia vào cung hầu bệnh…… Thuần Vu trường sử trong cung truyền ra tin tức xác thật, nói là Hoàng Thượng chỉ bị chút vết thương nhẹ. Mấy ngày nay Hoàng Thượng không thượng triều, làm bộ trọng thương lưu lại hậu cung, sợ là để lừa Vương gia hồi kinh, mong Vương gia sớm có tính toán."

Quả nhiên không thành.

Tuyên đế trong lòng nhiệt huyết dần lạnh xuống, lạnh lẽo trong lòng càng làm cho hắn nảy sinh chủ ý điên cuồng. Hắn mở phong thư ra xem, rồi đặt lên trên ngọn nến mà đốt thành tro bụi, kêu Phó Tương lưu lại trong phòng nghỉ ngơi, chính mình đẩy cửa tính đi gặp Chu Huyên.

Cửa phòng vừa đẩy ra, thân ảnh Chu Huyên theo ánh trăng bước tới, sắc mặt trầm ổn, hướng hắn mỉm cười: "Thủ vệ nơi này đều là tâm phúc của ta, không cần lo lắng để lộ bí mật, Lâm Xuyên không mời ta vào trong sao?"

Tuyên đế liền cho Phó Tương đi ra ngoài, đem Chu Huyên dẫn vào trong phòng. Hắn cũng không ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía Chu Huyên: "A Huyên, cho ta mượn ba ngàn tinh binh."

Vị thần tiên kia đã có thể cho hắn sống lại một đời, tất nhiên cũng sẽ phù hộ hắn bình an sống sót. Nếu không dùng được thủ hạ của Chu Huyên, hắn liền tự mình đi giết Thành Đế. Đời trước hắn Tây Nhung Nam Cương đều tự thân chinh qua, Ngự lâm quân chỉ toàn con cháu thế gia quyền quý, bên ngoài mạ vàng bên trong thì rỗng tuếch, muốn cản hắn cũng cần phải có bản lĩnh đi!

Trong mắt lộ ra sát ý, đầu ngón tay ở mặt bàn nhẹ gõ: "Thành Đế giả bộ trọng thương, muốn tuyên ta trở về hầu. Hừ, cái gì mà hầu bệnh, sợ rằng thị tẩm mới là thật. Y có thể làm bộ trọng thương, ta liền muốn y thương giả biến thành thương thật, sau khi ta hồi kinh, y liền biến thành thương nặng không thể trị!"

Chu Huyên cầm lấy bàn tay hắn, khẽ nhíu mày: "Ngươi từ nhỏ lớn lên ở trong cung, làm sao biết dùng binh. Thủ hạ tướng sĩ của ta đều là từ giết địch biên quan mà ra, ngươi chưa chắc có thể dễ dàng sai khiến, nếu gặp chuyện ngoài ý muốn, ngược lại không hay……"

Tuyên đế bị lời nói đánh tỉnh.

Hắn đã không phải là hoàng đế dẫn binh chinh phạt kiếp trước, mà là một vị Vương gia vẫn luôn giấu tài, chưa bao giờ tiếp xúc qua binh tướng. Trước mắt Minh đế băng hà chỉ mới nửa năm, Thành Đế địa vị đang củng cố, Chu Huyên thủ hạ binh sĩ lại chưa chắc khâm phục Lâm Xuyên vương hắn, muốn lôi bọn họ tạo phản, bọn họ làm sao chịu cùng hắn một lòng?

Tuyên đế thở dài, nâng mắt nhìn Chu Huyên: "A Huyên tính toán thế nào?"

Giây phút đó, Chu Huyên như cảm thấy tất cả ánh nến trong phòng đều dừng ở trong mắt Tuyên đế, ý tứ mang theo khẩn cầu, thanh âm càng khiến người nghe cảm thấy bức thiết. Y cầm chặt lấy tay hắn, như đã có dự tính đáp: "Nếu ta tự mình mang binh trở về, chỉ cần một ngàn người, liền có thể làm thành việc này."

Tuyên đế trong lòng quay cuồng không thôi, nói không nên lời mà cảm động, lại không dám trực tiếp đáp ứng, hỏi lại một câu: "Còn Tuyên Phủ thì tính làm sao?"

Chu Huyên không cần nghĩ ngợi đáp: "Tuyên Phủ thất thủ là do hấp tấp không kịp ứng chiến, nhưng lương thảo vẫn còn đủ, quân sĩ liền có thể tự chống đỡ được, không cần gấp rút tiếp viện. Ân Chính thủ biên mấy năm, đối với Tây Nhung rõ như lòng bàn tay, nếu hắn không được, còn có lão sư của hắn là Dương Thanh ở bên cạnh. Ta lệnh Từ Văn Chiêu mang binh đi trước, đợi việc trong kinh ổn thỏa lại hội hợp cùng bọn họ sau."

Tuyên đế cũng biết Ân Chính và Dương Thanh, hai người này sau theo Chu Huyên mưu phản, thực sự gây cho hắn thêm không ít phiền toái.

Hiện giờ Chu Huyên nhắc tới mới nhớ, cường tướng hiện nay của Đại Hạ, so với thời gian hắn làm hoàng đế kiếp trước vẫn nhiều hơn không ít. Nếu Chu Huyên không phản, hắn sẽ có rất nhiều danh tướng, đời này hắn nhất định có thể chậm rãi mà bồi dưỡng. Chỉ cần có thể trấn an được Chu Huyên, vô luận quan cao hậu lộc hắn đều sẽ không tiếc rẻ. Cho dù là……

Tuyên đế nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, đối với Chu Huyên cảm kích mà cười, khom người bái tạ một cái: "Việc này liền nhờ cả vào A Huyên."

Chu Huyên vội vàng cầm tay hắn nâng dậy, Tuyên đế cũng không từ chối, trực tiếp ngồi vào bên bàn, lấy ra một tờ giấy trắng, tùy tay vẽ lên: "Thành Đế hiện giờ đã đối với bên ngoài tuyên bố mình bị thương, hẳn là ở tại Phúc Ninh cung nghỉ ngơi. Nhưng có khả năng là sau khi ta vào cung, liền triệu ta đến Cảnh Phúc điện. Phía sau vườn ngự uyển của Cảnh Phúc điện có một bức tường, sau khi các ngươi từ Thần môn vào cung, liền theo chỗ này lẻn vào nội cung……"

Chu Huyên vừa nghe hắn giải thích, vừa dùng bút son chấm vào lộ tuyến. Tới khi trời sáng, hai người liền thương nghị xong, Chu Huyên đem Từ Văn Chiêu cùng Trường sử Chu Dự gọi tới, phân phó bọn họ lãnh binh về phía bắc, còn đội quân của y thì thay quần áo bình dân, trực tiếp hướng về trong kinh.

Lúc xuất phát, Tuyên đế đem Phó Tương gọi đến. Phó Tương cũng muốn lập tức chạy về kinh, thừa dịp hắn chưa về tới, bảo Thuần Vu Gia ở kinh thành tung lời đồn đãi, nhiễu loạn dân tâm, làm cho mọi người đều biết Thành Đế thân thể đã không xong, chỉ chờ Lâm Xuyên vương trở về chủ trì đại cục.

Phó Tương lĩnh mệnh mà đi, Tuyên đế liền theo đại quân xuất phát. Hắn hiện tại không thể theo Chu Huyên trở về. Hắn phải đợi, chờ trong kinh tuyên triệu, sau đó lấy tư thế long trọng mà trở lại kinh thành, đem sự chú ý của mọi người đều tập trung vào mình, tạo cơ hội cho Chu Huyên động thủ.

Kiên nhẫn đợi hai ngày một đêm, liền đợi được đặc sứ của Thành Đế đuổi theo tới. Tuyên đế làm như không biết việc trong kinh, ân cần chiêu đãi đặc sứ.

Vị đặc sứ kia vội vàng khước từ nói: "Hạ quan sao gánh nổi hậu ái thế này của Vương gia, lần này hạ quan là phụng hoàng mệnh mà đến……" cẩn thận nhìn đông nhìn tây một phen, thần thần bí bí nói: "Hôm Thượng Nguyên, có loạn phỉ ở cửa cung nhân lúc đông người bắn bị thương Thánh Thượng, hiện tại trong kinh đại loạn, đều trông cậy vào Vương gia hồi kinh chủ trì."

Tuyên đế nghe vậy, chân mày nhíu chặt, giả bộ hốt hoảng truy hỏi: "Buồn cười, trong kinh như thế nào có loạn đảng? Thân thể Thánh thượng có mạnh khỏe không? Ngự lâm quân cùng các đại thần đều làm cái gì, tại sao không thể bảo vệ Thánh thượng, để cho Thánh thượng bị thương?"

Đặc sứ vội vàng đem chuyện ám sát giải thích rõ ràng, lại nói thêm vài tin tức quan trọng, hướng Tuyên đế lấy lòng: "Thánh thượng bị thương rất nặng, dứt khoát miễn thượng triều, chỉ ở trong Phúc Ninh cung tuyên triệu đại thần. Hậu cung Trương Thục phi dẫn dắt chúng cung nhân hầu hạ, cũng nói không rõ tình trạng thương thế…… quần thần ngóng trông Vương gia sớm ngày hồi kinh."

Tuyên đế lại dụ y nói một hồi, thăm dò tình hình, trong lòng tính toán cân nhắc. Đặc sứ nói nửa ngày, bỗng nhiên nhớ tới nãy giờ chưa thấy Chu Huyên lại đây, liền hỏi Tuyên đế: "Đại tướng quân sao còn chưa tới đây, thỉnh Vương gia triệu Đại tướng quân tới cùng nhau tiếp chỉ."

Tuyên đế không trả lời, từ trong tay y rút ra thánh chỉ, tự mình nhìn một hồi, thấy ý tứ trên đó kêu hắn lập tức tiến cung, liền ngửa đầu cười một tiếng: "Tốt, đã là tuyên triệu của Thánh thượng, bổn vương liền

nhập kinh."

Đặc sứ còn muốn trách hắn vô lễ, Tuyên đế đã rút ra trường kiếm bên hông, tay nâng kiếm đâm xuyên qua tim y, hướng bên ngoài trướng gọi Từ Văn Chiêu: "Đem thi thể bên trong giải quyết cho tốt, tất cả sứ giả được phái tới một kẻ cũng không thể lưu, vạn lần không thể để tin tức Đại tướng quân không ở trong quân truyền ra ngoài."

Hắn ở lại trong quân doanh một đêm, liền mang theo hai mươi thân binh Chu Huyên để lại cho hắn lúc trước, chậm rãi cưỡi ngựa hướng trong kinh chạy đến.

Tuyên đế không phải là không nghĩ sớm ngày hồi kinh, nhưng Chu Huyên mang theo nhiều người, nếu muốn vào thành mà không làm kinh động kẻ khác, phải chia nhỏ ra lẻn vào, ước chừng cũng cần nhiều ngày hành động. Bởi vậy ngày đó, hai người đã hẹn nhau hội hợp vào ngày ba tháng giêng giờ Tuất lúc nửa đêm.

Hắn vào kinh lúc nửa đêm, cầm trong tay thánh chỉ, lại ỷ vào sự sủng ái của Thành đế, không ai dám cản hắn. Phóng ngựa chạy như điên, gió lạnh thổi ào ạt tới trên người hắn, bao nhiêu kích động, lo lắng, oán hận dần dần có chút tiêu tan, tâm tư sáng ngời kiên định, một đường hướng thẳng cửa cung mà đi.

Tới trước cửa cung, hắn đem thánh chỉ giơ ra, muốn mang theo thân kỵ binh vào trong. Thị vệ canh gác muốn cản hắn, lại bị hắn vung roi ngựa quát: "Trong cung khẩn cấp triệu ta hồi kinh, chính vì muốn ta tiễn trừ gian nịnh, miễn cho thánh thượng bị gian thần quản thúc, ai dám ngăn cản ta!"

Một tiếng quát to chấn động đến trong lòng người, khí phách tỏa ra bốn phía, đám thị vệ đều bị hắn làm cho kinh sợ, không có ai dám tiến lên cản hắn. Cửa cung đã mở, hắn liền quất roi, cưỡi ngựa, mang theo thân binh của Chu Huyên xông thẳng vào trong cung.

Hoàng cung này hắn từng ở hơn mười mấy năm, Phúc Ninh cung cũng từng là tẩm cung của hắn, nhắm hai mắt hắn cũng biết nên đi đường nào càng nhanh càng tiện. Vừa vào cung, hắn liền theo ước định trước kia bắn ra ám hiệu thông tri cho Chu Huyên.

Thành Đế bị tin tức hắn trở về làm cho kinh động, đứng ở cửa tẩm điện cùng đám cung nhân vây quanh, trên người mặc thường phục, đưa mắt nhìn hắn cưỡi ngựa tiến vào trong sân.

Gió lạnh tàn sát bừa bãi bên trong, vạt áo của Tuyên đế bị thổi đến phất phơ rung động, hai mươi thân vệ mặc giáp theo sát ở phía sau.

Thành Đế hướng hắn vẫy tay cười nói: "Hoàng đệ rốt cuộc đã trở lại. Trẫm trong lòng vẫn luôn nghĩ đến ngươi, chỉ tiếc ngươi trong lòng có vẻ không hướng về trẫm. Trẫm từ đêm Thượng Nguyên bị ám sát liền suy nghĩ, hiện giờ thiên hạ thái bình, trẫm cũng là một thế hệ minh quân, sao lại có người quyết tâm đưa trẫm vào chỗ chết như thế?"

Tuyên đế ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, cũng không hành lễ, càng không xuống ngựa, nhàn nhạt đáp: "Hoàng huynh nói cái gì, thần đệ không rõ. Thần đệ hôm nay tới đây chỉ vì hầu bệnh, nhưng theo thần đệ thấy, sức khỏe của hoàng huynh cũng không có trở ngại gì……"

Thành Đế cười ngạo nghễ, tự phụ như hết thảy mọi chuyện đều nắm giữ trong lòng bàn tay: "Trẫm thân mình có khỏe hay không, hoàng đệ lát nữa liền biết. Nhưng thật ra trẫm có một chuyện không rõ, ngươi đã dám làm chuyện đại nghịch như vậy, sao lại chỉ dẫn theo vài tên thị vệ liền dám vào cung?"

Thành đế ho nhẹ một tiếng, từ hành lang liền tràn vào đông nghịt binh sĩ toàn thân mang giáp. Cùng lúc đó cửa cung cũng được mở rộng, trong lúc vô thanh vô tức, bên ngoài đã bao vây kín kẽ bởi một đoàn Ngự lâm quân tay cầm trường cung.

Thành Đế thản nhiên nói: "Không được làm bị thương Lâm Xuyên vương, đem vũ khí trên người hắn lấy xuống, đưa tới bên cạnh trẫm. Còn những kẻ đi theo hắn…… một tên cũng không để sống sót."

Tuyên đế không nói không rằng, khóe miệng ngầm lộ ý cười, cũng không để ý tới Ngự lâm quân, quay đầu nhìn về hướng đông bắc. Chân trời đã dần sáng tỏ, không trung lộ ra sắc trời đông u ám lạnh lẽo, xa xa còn bốc lên nhè nhẹ từng đợt khói đen đặc.

14. Chương 13: Hành Thích Vua

Tuyên đế thần sắc đạm nhiên, ánh mắt xa xăm, tay hơi nâng lên, tư thái mềm nhẹ giống như muốn đi vịn cành bẻ hoa. Nhưng mà khi tay giơ tới giữa không trung, lại cực kì mạnh mẽ phất về phía trước, gào to: "Động thủ!"

Hai mươi thân vệ binh đều là theo Chu Huyên vào sinh ra tử, rèn luyện nhiều năm, động tác cùng nhau rút ra trường kiếm vang dội đồng điệu đến nỗi tưởng như cùng một người rút kiếm, so với Ngự lâm quân khí thế càng tăng cao.

Bọn họ lấy mã chiến nghênh bộ chiến, đi trước chiếm một phần tiện nghi, hơn nữa Lâm Xuyên vương lại đang ở trước mặt bọn họ, Ngự lâm quân ngoài cửa không dám tùy tiện bắn tên, tuy rằng hai bên nhân số kém xa, nhưng luận tiên cơ giao chiến, vẫn là phe Tuyên đế đi trước một bước.

Quyết chiến sinh tử đều tại thời khắc này.

Bên ngoài tiếng giao tranh vang lên khắp nơi, máu văng tung tóe. Bên trong cung nhân thái giám đều sợ tới mức run lẩy bẩy. Giữa chiến trường đẫm máu, Tuyên đế cùng Thành Đế đều bất động, chỉ đứng ở xa xa đối mặt lẫn nhau.

Một mũi tên từ đâu bay tới, Tuyên đế ghìm chặt cương ngựa, ngựa hí vang một tiếng, cả cơ thể chồm thẳng lên, trên cổ đã bị mũi tên cắm sâu vào, giãy giụa hai cái liền ngã xuống. Tuyên đế sớm có chuẩn bị, nhảy xuống khỏi thân ngựa, rơi vào trong đình. Hai mươi thân vệ lập tức thu nhỏ vòng chiến, đem hắn bảo hộ chặt chẽ ở giữa.

Thành Đế khoanh tay đối diện với đình viện, thở ra khói trắng mà mở miệng nói: "A Chí, trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, lúc này thu tay lại, ngươi và ta vẫn là huynh đệ, trẫm tuy không thể lại cho ngươi tôn vinh như trước, nhưng cũng không tiếc một cái vị trí tôn thất nhàn tản. Nếu đợi trẫm đem ngươi bắt được, về sau ngươi liền không còn là đệ đệ của trẫm, mà chỉ là một nô bộc trong cung của trẫm."

Tuyên đế sắc mặt lạnh đi vài phần, cũng không trả lời, chỉ nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng dồn dập, ánh đuốc lấp ló ẩn hiện, chiếu đến bên trong Phúc Ninh cung sáng như ban ngày. Trong lúc bên trong đang hỗn loạn, một tiếng gọi tên vang lên trong không trung.

Chu Huyên đã đánh tới!

Trong lòng hắn phút chốc buông lỏng, trên mặt rốt cuộc hiện lên một nụ cười tươi rói. Thành Đế dao động nhìn hắn, chỉ cảm thấy nụ cười của hắn so với bình thường chân thật động lòng người hơn rất nhiều, nụ cười này như mai nở đầu cành, rực rỡ chói lọi.

Thành Đế mắt mê tâm huyễn, lại có chút thầm oán hận trong lòng, nụ cười này của hắn, cũng không biết là vì ai. Ngày ấy hắn rời cung lúc dược tính còn chưa giải hết, nói không chừng đã tiện nghi…… tên Chu Huyên kia, nhất quyết không thể lưu.

Trong viện Ngự lâm quân càng giết càng nhiều, Tuyên đế mang đến hai mươi thân vệ binh dần dần mệt mỏi, đã có vài người bị chém rơi khỏi ngựa, chết ở trong viện. Thây chất thành núi máu chảy thành sông, một mảnh hỗn độn. Tuyên đế đem tay vòng qua thắt lưng, lôi ra một chiếc cung nỏ nhỏ xinh tinh xảo, lắp tên lên dây.

Thành Đế lui về phía sau hai bước, cách tầng tầng lớp lớp tường người nhìn hắn, hai mắt nhíu lại, trên người tản mát ra vài phần hàn ý: "A Chí, ngươi thật muốn hành thích trẫm? Ngươi cho rằng chỉ bằng cái cung nỏ nhỏ xíu đó liền có thể làm bị thương trẫm?"

Tuyên đế đặt tay lên cò nỏ, bước lên một bước, hướng về Thành Đế mỉm cười: "Hoàng huynh yên tâm, hậu sự của ngươi thần đệ sẽ tận tâm lo liệu, chọn cho hoàng huynh một cái thụy hào thật vừa ý."

Ngoài cửa quân binh của Chu Huyên càng lúc càng tới gần, lúc áp sát cửa cung, Ngự lâm quân lập tức không tiếng động mà ngã xuống.

Ngón tay Tuyên đế khẽ nhúc nhích, một đường xé gió liền xuyên qua tường người lao thẳng về phía Thành Đế.

Thành Đế phẫn nộ hét lên: "Đem Lâm Xuyên vương bắt lấy, bị thương không cần quan tâm, chỉ chừa cho hắn một hơi thở là đủ!"

Tuyên đế lúc này lại không chút ham chiến, xoay người bỏ chạy. Hắn đơn độc tới đây không phải vì tìm chết, mà là muốn thay Chu Huyên giữ chặt chú ý của Thành Đế, tranh thủ thời gian mà thôi. Chu Huyên nay đã tới, vô luận mũi tên kia có làm bị thương đến Thành Đế không, hắn cũng không để tâm.

Một thân vệ binh phóng ngựa đến, kéo Tuyên đế lên lưng ngựa hướng ngoài cửa phóng đi. Bốn phía Ngự lâm quân lũ lượt xông ra, Tuyên đế ngồi ở phía trước rút kiếm liền chém bay mấy người, cảm giác áp lực chung quanh nhẹ đi, trước mắt Ngự lâm quân đã bắt đầu xoay chuyển tình thế chém giết lẫn nhau, có người còn chủ động vì hắn mở đường.

Ngoài cửa một người mặc trang phục giáo úy đem mũ giáp tháo xuống, duỗi tay nghênh hướng Tuyên đế: "Lâm Xuyên, đến bên này."

Máu tươi nhiễu đầy mặt đất, người nọ tư thế oai hùng, trên mặt cũng đầm đìa vết máu, một thân khí thế dũng mãnh sát phạt, lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng tin cậy.

Tuyên đế theo tiếng xoay người xuống ngựa, rơi xuống trước mặt y. Chu Huyên ở trên eo Tuyên Đế nhẹ nhàng giữ lấy, đỡ hắn xuống khỏi ngựa xong, liền nhìn xung quanh chiến trường, giương giọng quát: "Bắn tên!"

Những thân binh đã thay đổi quần áo của Ngự lâm quân liền đốt cháy đầu mũi tên quấn vải dầu, không chút do dự mà bắn vào bên trong. Phúc Ninh cung một mảnh hỗn loạn, tiếng khóc la vang dậy khắp nơi, ngay cả Ngự lâm hộ vệ cũng phát ra thanh âm kêu gào thảm thiết.

Một đợt mưa tên qua đi, Chu Huyên liền lệnh quân sĩ tiến bước vào bên trong cung uyển. Tường cung kiên cố, hành lang cột trụ cũng mấy tầng sơn, hỏa tiễn bắn vào trong viện không gây thiệt hại lớn, nhưng tác dụng đối với con người thì mạnh hơn rất nhiều so với mũi tên sát thương thông thường.

Lại bắn thêm một đợt, Chu Huyên mới mang theo Tuyên đế bước vào Phúc Ninh cung. Thành Đế đã lui tới bên trong tẩm điện, cửa sổ đóng chặt, chỉ có giết chóc vẫn còn tiếp diễn trong viện.

Dưới sự chỉ huy của Chu Huyên, nội cung liền bị khống chế, Ngự lâm quân hoặc chết hoặc hàng, đã hoàn toàn mất đi lực chiến đấu. Thân binh của Chu Huyên đi trước xông vào tẩm điện.

Thành Đế từ trong vòng vây của mọi người chậm rãi đi ra, hướng về ngoài cửa cười lạnh một tiếng: "Đại tướng quân, ngươi không gấp rút đi tiếp viện Tuyên Phủ, ở trong cung làm gì?" Nói xong lại xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên mặt Tuyên đế: "Khó trách ngươi lá gan lớn như vậy, dám hành thích trẫm, nguyên lai là sau lưng có người trợ giúp. A Chí, trẫm cho rằng bản lĩnh ngươi thật lớn, hóa ra cũng chỉ là mượn thế lực của người khác, thật làm trẫm thất vọng."

Chu Huyên tiến lên phía trước một bước, chắp tay hành lễ: "Thần nghe nói Hoàng Thượng bị thương nặng, trong cung bị vây cánh của gian phi Trương thị khống chế, liền cùng Lâm Xuyên vương tới cứu giá. Chỉ tiếc đến chậm một bước, tróc nã được kẻ phản bội, lại không cứu được Hoàng Thượng đang bị thương nghiêm trọng."

Thành Đế hất mặt cười nói: "Nói đúng lắm! Nhưng mà lời nói dối vô căn cứ này cần gì phải nói trước mặt trẫm! A Chí như thế nào cầu được ngươi bỏ xuống tánh mạng không cần, vì hắn mà làm ra hành vi phạm thượng thế này, trẫm không cần nghĩ cũng biết. Ngày ấy ngươi đem hắn từ trong cung mang đi, chắc là đã hưởng qua của trẫm……"

Một mũi tên xé gió lao tới, Tuyên đế sắc mặt tái nhợt như tuyết, hai mắt sáng ngời dị thường, trong tay vững vàng cầm một cái cung nỏ không có mũi tên. Thanh âm hắn bình tĩnh trầm ổn, chứa đựng một tia sát ý không dung tha: "Hoàng huynh, ta sẽ trở thành thiên cổ minh quân, ngươi không cần có vướng bận."

Thành Đế nắm lấy đuôi mũi tên lộ ra trước ngực, không thể tin mà nhìn chằm chằm hắn, khoảnh khắc sau đó lại cười ha hả nói: "Tốt! Thật tàn nhẫn…… ngươi cho rằng y…… so với trẫm lại có gì khác biệt……"

Thành Đế lảo đảo đi về phía trước, khắp điện tiếng khóc vang lên, lửa từ trong phòng lan ra hừng hực bốc cháy. Lý Đức từ sau lưng ôm lấy Thành Đế, kéo hắn hướng vào trong điện chạy đi, trong miệng không ngừng hô quát mọi người đốt lửa.

Tuyên đế vừa mới động thủ giết Thành Đế, trong lòng đủ loại cảm xúc chưa thể bình phục, cũng bất chấp những người đó làm cái gì. Chu Huyên từ sau lưng đỡ lấy hắn, cùng mười ngón tay của hắn đan vào nhau, đem người kéo tới ven tường, phân phó binh sĩ: "Dập lửa! Đem người trong điện đều giết, một cái cũng không lưu!"

Thân binh đều có kỷ luật nghiêm minh, tiến lùi chừng mực, trong viện dần dần an tĩnh trở lại, chỉ nghe tiếng bước chân cùng tiếng nước, ngẫu nhiên có vài tiếng chỉ huy hô quát. Chu Huyên duỗi tay ôm eo Tuyên đế, ở bên tai hắn nói: "Lâm Xuyên, chúng ta thắng, hôn quân đã chết, ngươi không cần phải lo lắng nữa."

Tuyên đế nắm chặt tay y, nhìn chằm chằm ánh lửa thiêu đốt khắp nơi trong cung điện, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: Thiên hạ này, rốt cuộc lại quay về với trẫm!

Thiên hạ hiện giờ còn chưa bị Thành Đế phá hoại đến nỗi quốc khố trống không, dân tình than oán, chưa từng trải qua Chu Huyên phản loạn Tây Bắc, trong triều đều là lương tướng tinh binh, càng chưa từng bị di địch xâm lấn, bá tánh an cư lạc nghiệp…… Đây là thiên hạ của hắn, là giang sơn của hắn, hắn sẽ làm cho quốc gia này so với đời trước càng thêm huy hoàng thịnh thế!

Hắn kích động đến nỗi toàn thân đều run lên nhè nhẹ, tay siết chặt lại. Đến lúc này mới ý thức được chính mình còn đang bị Chu Huyên ôm ở trong lòng ngực.

Tuyên đế rốt cuộc tỉnh táo lại, trong tai cũng nghe được lời nói của Chu Huyên lập đi lập lại. Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy xác thật không ai chú ý bọn họ, mới ngẩng đầu đáp: "A Huyên không cần lo lắng, ta không có việc gì. Chỉ cần ngươi không…… chỉ cần ngươi không rời khỏi ta, ta về sau cũng không có gì phải lo lắng."

Chỉ cần Chu Huyên không phản, Tây Nhung Nam Cương, hắn không cần phải phiền muộn.

Chu Huyên siết chặt cánh tay, thấp giọng đáp: "Đã gặp quân tử, như rồng tỏa rạng. Ân đức khó đền, suốt đời không quên." Đôi môi mỏng ở bên tai hắn lúc khép lúc mở, thanh âm trầm thấp đến tưởng chừng nghe không rõ, nhưng hơi thở nóng cháy thổi đến vành tai, làm Tuyên đế tim đập nhanh dần, hai chân cũng có chút nhũn ra.

Từ hôm mùng tám tháng chạp gặp biến cố, tới nay đã qua hơn một tháng, tác dụng của loại dược kia làm thân thể hắn dần dần có những biến đổi rõ rệt. Mặc dù Thành Đế đã chết, oán hận trong lòng hắn vẫn khó giải trừ.

Tuyên đế lạnh lùng nhìn đám lửa, đẩy mạnh Chu Huyên ra, hít sâu một hơi đứng yên, trầm giọng nói: "A Huyên, trước cùng ta đi Văn Đức Điện bàn luận chuyện chiếu chỉ, sau đó triệu chúng thần vào cung. Sớm ngày đem việc này định rõ, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Hắn cố gắng trấn định, trong thanh âm lại vẫn chứa một tia run rẩy, không dám nhìn Chu Huyên, xoay người hướng ra phía ngoài mà đi.

Chu Huyên lúc nào cũng chú ý hắn, há có thể không biết mới vừa rồi thân mình hắn run rẩy? Chỉ là y cũng biết Tuyên đế tính tình kiêu ngạo, không chịu tỏ ra yếu thế trước mặt người khác, liền xoay người phân phó tâm phúc xử lý chuyện Phúc Ninh cung, bản thân thì đi theo phía sau Tuyên đế, cưỡi ngựa sóng vai cùng hắn ra ngoài.

Tới Văn Đức Điện, Tuyên đế cực kì thuần thục mà lôi ra giấy bút ấn tỉ, tạo di chiếu giả. Chu Huyên đứng phía sau hắn nhìn nét chữ uy nghiêm kia, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ tình cảm lo lắng được mất, cúi thấp người hỏi: "Lâm Xuyên, ngươi và ta sau này liền quân thần khác biệt. Tâm ngươi đối với ta, vẫn sẽ như từ trước đến nay giống nhau chứ?"

Tuyên đế trong lòng chợt động, vội đem bút nhấc ra, tránh làm bẩn trang giấy, trầm ngâm một lúc lâu, xoay người thản nhiên đáp: "Giữa chúng ta sớm đã không phân biệt quân thần, mặc dù trẫm đăng cơ, nhưng có thể nào đem ngươi cùng người khác đối xử như nhau? Ngươi muốn cái gì, trẫm nếu có thể cho ngươi liền cho ngươi, trẫm chỉ cần ngươi…… vĩnh viễn không phụ trẫm."

Chu Huyên hai mắt sáng ngời, cầm tay hắn tỉ mỉ vuốt ve, cả mặt đều là ôn nhu, nói: "Thần không dám cầu Thánh Thượng cái gì, chỉ muốn cầu Lâm Xuyên vương ngươi…… cho ta một đêm ân ái.

15. Chương 14: Đêm Trước Hải Đường Còn E Ấp

"Trẫm vừa tiến cung, trong cung liền bị cháy, tất nhiên đã làm cho quần thần sinh nghi, trước mắt sợ là bọn người Hà Thừa tướng đều tiến cung xem xét tình hình, làm sao có thời giờ mà làm chuyện này với ngươi." Tuyên đế rũ mắt nhìn về phía cái tay đang cầm nắm của Chu Huyên: "Nhưng chuyện Lâm Xuyên vương không thể đáp ứng A Huyên, trẫm lại có thể đáp ứng Đại tướng quân. Ngày mai sau khi đăng cơ, trẫm sẽ dời đến Duyên Phúc cung, ngươi hãy theo trẫm cùng đi."

Chu Huyên trên tay hơi dùng sức, quỳ xuống bên cạnh hắn, ngửa đầu đáp: "Thần tuân chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế."

Tuyên đế trước để y hành lễ với mình, sau mới đỡ lấy cánh tay y, đem người dìu đứng lên, nhìn không trung ngoài cửa sổ đã nổi lên sắc hồng, nói: "Ấu Đạo chắc đã ở ngoài cửa cung, ngươi phái người đem y tiến vào, ta muốn an bài kĩ lưỡng một hồi rồi mới đi gặp chúng thần."

Chu Huyên theo lời ra ngoài phân phó. Không lâu sau, một trận tiếng vó ngựa đạp vỡ thanh u ngoài cửa điện, Thuần Vu Gia mang theo tiếng bước chân có chút hỗn loạn tiến vào. Đầu cũng không ngẩng lên, vào cửa điện liền quỳ xuống, trước tiên chúc mừng Tuyên đế đã được như nguyện.

Tuyên đế mỉm cười với hắn: "Ấu Đạo tới thật nhanh, trẫm có chuyện đang chờ ngươi."

Thuần Vu Gia liền đứng dậy đi về phía Tuyên đế, cầm trên bàn hai bức di chiếu xem qua, cảm thấy không có khuyết điểm, liền đáp: "Chiếu thư này không có vấn đề, nhưng việc hỏa thiêu cung điện không thể che lấp, cần phải đem chuyện phản loạn này đẩy đến trên người hậu cung. Ngô hoàng vừa có thể mang danh cứu giá, vừa tránh khỏi dính dáng đến chuyện hành thích vua."

Tuyên đế cười lạnh một tiếng: "Thiên hạ lúc này đã rơi vào tay trẫm, há có kẻ dám ngăn trở. Việc này có Ấu Đạo an bài chu đáo, trẫm sẽ theo lời ngươi nói mà hành sự."

Thuần Vu Gia trong lúc nói chuyện, thấy Chu Huyên ngồi bên cạnh Tuyên đế, biểu tình tự nhiên không hề có ý kiêng dè, liền biết chuyện hôm nay là công lao của ai. Bởi vậy y cũng không nhiều lời, hướng Chu Huyên gật đầu, liền đem tính toán của mình trình bày cặn kẽ.

Đợi đến lúc lửa ở Phúc Ninh cung được dập tắt, vết máu đầy mặt đất cũng được thu dọn sạch sẽ, Tuyên đế mới phân phó người gõ kẻng, triệu quần thần vào cung, tuyên bố tin tức Thành Đế băng hà.

Ngự lâm quân hiện giờ đã ở trong tay Chu Huyên, tình thế trong cung cũng đã được ổn định lại. Lúc văn võ bá quan vào cung, Tuyên đế đã thay đổi quần áo trắng đứng ở đại điện, mặt đầy nước mắt mà lấy ra di chiếu, cũng đem toàn bộ sự việc đêm qua đẩy đến trên người gia tộc của Thục phi Trương thị.

"Bổn vương phụng chỉ vào cung hầu bệnh, đêm qua lúc cùng Thánh Thượng gặp nhau xong thì ngủ lại tại Cảnh Phúc điện, không ngờ trong đêm liền có tặc nhân lẻn vào muốn mưu hại bổn vương. May mà có thị vệ liều chết bảo vệ, bổn vương liền chạy đến Phúc Ninh cung cứu giá, ai ngờ tiên đế bị tặc nhân làm cho kinh hoảng, vết thương cũ phát tác mà băng hà……"

Trương thị rốt cuộc có bị oan hay không đã không quan trọng. Bên ngoài Văn Đức Điện, thủ vệ Chu Huyên an bài đã bao vậy chặt chẽ xung quanh, kẻ nào dám không tin lời này, thì đừng mong có thể sống sót mà bước ra khỏi cung.

Mùng bốn tháng giêng, Tuyên đế đăng cơ. Lần đăng cơ này so với đời trước sớm hơn hai năm, nhưng lại không thể như đời trước hai tay đều sạch sẽ.

Phía trên đại điển, Chu Huyên vẫn chưa xuất hiện.

Ngày đó ba người thương nghị hồi lâu, cuối cùng quyết định, không thể để lộ tin tức Chu Huyên theo hắn cùng hồi kinh, chỉ làm bộ Tuyên đế ở Cảnh Phúc điện bị tặc nhân tập kích, dưới sự tương trợ của Ngự lâm quân giết chết nghịch đảng.

Lúc thương nghị, Thuần Vu Gia tự có chút cảm giác làm phản tặc, đã lên tiếng khuyên can: "Ngô hoàng nhập kinh có chiếu chỉ do Thành đế tự tay viết làm bằng chứng, nhưng nếu Đại tướng quân cũng cùng ngài hồi triều, còn quang minh chính đại mà xuất hiện ở trong cung, chuyện này liền trở thành một nghi vấn lớn."

Tuyên đế có ý kêu Chu Huyên sớm ngày trở lại trong quân, trước tiên lo việc bình loạn ở Tuyên Phủ. Chu Huyên lại sợ y đi rồi không ai trấn giữ nếu trường hợp xấu xảy ra, bởi vậy vẫn luôn không chịu đáp ứng, tự thỉnh cải trang làm thị vệ lưu lại bên cạnh Tuyên đế.

Lúc thượng triều, Tuyên đế không đề cập đến nguyên nhân y rời khỏi kinh thành, chỉ ban ý chỉ đại xá thiên hạ, miễn thuế nhiều tỉnh thành, đề bạt cùng tiến phong quan tước cho Thuần Vu Gia và tâm phúc tại vương phủ.

Sau khi ổn định triều chính, làm cho chúng thần văn võ thừa nhận tân quân là hắn, Tuyên đế liền đem Chu Huyên tạm lưu lại tại Hội Ninh điện.

Trong điện ánh nến lập lòe, màn trướng trùng điệp, cung nhân nội thị sớm đã bị Tuyên đế cho lui. Vương Nghĩa đem Chu Huyên dẫn tới trong điện, khẽ nhếch đôi môi, cung kính mà lui xuống, đến ngoài cửa còn nhìn xung quanh một phen, sợ có người quấy rầy Thánh Thượng cùng Đại tướng quân. Hiện giờ Tuyên đế đã là hoàng đế, tự nhiên sẽ không lại mưu phản, hẳn là bàn bạc âm mưu khác…… khụ, có lẽ là việc trong quân?

Bất luận thế nào, y cũng không dám nghe lén, cẩn thận đứng canh bên ngoài, ở trong gió lạnh rít rào tự mình vì Tuyên đế thủ vệ.

Chu Huyên bước vào cửa, cảm thấy trong điện tối tăm mờ ảo, so với ngày thường khác biệt rất lớn. Sau khi tiếng thông truyền vang lên một lúc, liền nghe được thanh âm Tuyên đế truyền ra mang chút mỏi mệt khàn khàn: "A Huyên, tới đây đi."

Chu Huyên liền vòng qua bình phong, bước vào bên trong tẩm điện. Không khí trong phòng ấm áp, trên bàn dài chỉ để hai ngón nến cháy yếu ớt, tim nến bị cháy gần hết, ánh lửa lay động phía trên chỉ có thể chiếu sáng một khoảng ngắn. Y liền đi qua lấy cây kéo muốn cắt bấc đèn, lại bị tuyên đế quát bảo ngưng lại: "Không cần động, A Huyên, đến nơi này của trẫm."

Câu nói mười phần bình đạm, nhưng Chu Huyên lại há có thể không biết hàm ý trong đó? Y cảm thấy tim đập cực nhanh, đem kéo trên tay buông xuống, xoay người nhìn phía giường. Tuyên đế mặc một thân áo ngủ trắng như tuyết, tóc dài xõa tung, đang ngồi ở mép giường nhìn y.

Y chớp chớp mắt, bước tới cạnh giường cúi người hành lễ: "Thần Chu Huyên tham kiến ngô hoàng."

Tuyên đế đứng lên nâng cánh tay y, hướng y mỉm cười: "A Huyên, trẫm ngày gần đây chính vụ vội vã, ước định tại Hội Ninh cung thật đã chậm trễ với ngươi. Hôm nay trẫm liền toại nguyện cho ngươi, ngươi cũng có thể sớm chút quay về Tuyên Phủ."

Chu Huyên vốn dĩ trong lòng tràn đầy vui mừng, sau khi nghe Tuyên đế có ý đem y đuổi về trong quân, lòng liền lạnh một nửa, có chút trách cứ hắn hiểu lầm mình, lùi lại hai bước nói: "Lâm…… Hoàng Thượng hiểu lầm, thần cũng không có ý bức bách Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không muốn, hẹn ước lúc trước coi như thần chưa từng đề cập qua, cần gì phải như thế!"

Tuyên đế chậm rãi đứng lên, tiến tới lôi kéo tay áo y, nói: "A Huyên vì trẫm lập được công tích, trẫm lại không thể quang minh chính đại mà ban thưởng cho ngươi. Ngươi nếu không trở về trong quân, trẫm làm sao tìm được cớ mà gia ân hậu thưởng? Có ân không thưởng, trẫm trong lòng luôn cảm thấy thực có lỗi với ngươi."

Chu Huyên cười khổ một tiếng: "Thần làm tất cả đều không phải vì cầu ban thưởng, chỉ là xuất phát từ một mảnh tình riêng mà thôi……" Nói rồi lại xoay chuyển cổ tay, cầm lấy cái tay đang lôi kéo của Tuyên đế, năm ngón tay dùng sức, mạnh mẽ nắm chặt lấy bàn tay hắn.

"Lâm Xuyên, ngươi…… thật sự nguyện ý?"

Tuyên đế gật đầu, ngồi lại trên giường nhìn hắn cười nói: "Trẫm chỉ sợ cho ngươi còn chưa đủ nhiều. Chờ ngươi dẹp loạn Tây Nhung trở về, trẫm sẽ vì ngươi tự mình mở yến tiệc chúc mừng, đến lúc đó ngươi muốn thứ gì, chỉ cần nói với trẫm."

Chu Huyên trong lòng ấm áp, liền cũng thuận theo ngồi vào trên giường, bàn tay luồng vào bên trong mái tóc của Tuyên đế, cúi đầu đem môi bao phủ lên, hết sức triền miên mà hôn.

Kỹ xảo của y tuy không thuần thục bằng Thành Đế, nhưng môi lưỡi xâm nhập cùng bàn tay đang vuốt ve đều mang theo mười phần sức lực, cuồng dã mà xâm chiếm. Tuyên đế thân thể cực kỳ mẫn cảm, bị y xoa nắn vài cái, toàn thân liền nhũn ra, run rẩy mà đem hai chân cọ lên.

Trên người Tuyên đế chỉ khoác một chiếc áo ngủ dài, bị Chu Huyên ôm hôn một trận, đai lưng lỏng lẻo liền lộ ra da thịt. Những dấu vết cũ trên người hắn cơ hồ đã tan biến không còn vết tích, lúc này đập vào mắt chỉ còn da thịt trắng mịn tinh tế mềm mại, phong tình vạn chủng.

Chu Huyên nhìn thấy càng thêm cẩn thận, đem hắn ôm đến bên trong giường, bản thân thì ngồi ở một bên thay quần áo. Tóc của Tuyên đế vài sợi còn quấn trên cổ tay Chu Huyên, hai người đều không chú ý tới, đến khi y cởi bao cổ tay làm đau Tuyên đế mới phát hiện.

Chu Huyên liền đem những sợi tóc kia cẩn thận tháo xuống, đặt ở cạnh người mình. Khi đã cởi xong toàn bộ quần áo, lại đem búi tóc trên đầu mở ra, sau đó âm thầm lặng lẽ đem tóc của mình cùng tóc Tuyên đế cột lại với nhau.

Phu thê kết tóc, ái ân không rời.

Chu Huyên tuy biết giữa bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể là thân phận quân thần, chút tình cảm không thể phơi bày ra ánh sáng này cũng không thể dài lâu, nhưng trong thâm tâm y vẫn hy vọng có thể giống như phu thê bình thường, ngày ngày bên nhau, mãi cho đến răng long đầu bạc.

Y cầm lấy đuôi tóc, nhẹ nhàng quét về phía ngực của Tuyên đế. Thân mình Tuyên đế run rẩy một trận, giơ tay bắt lấy cổ tay y, thấp giọng kêu lên: "A Huyên, không cần……" Một tiếng này của hắn ngay khi Chu Huyên cúi đầu ngậm lấy ngực trái liền đột nhiên cất cao, rồi chậm rãi hạ xuống, biến đổi thành nhu mị mà thấp giọng khóc.

Chu Huyên ra sức dùng miệng liếm mút một bên đầu nhũ, bên kia thì dùng tay bắt đầu xoa nắn vuốt ve, nhìn nó từ từ đứng lên.

Tuyên đế thân mình căng chặt, đầu ngưỡng về phía sau, hé miệng thở dốc thật sâu, hai chân giao triền, khó nhịn mà bắt đầu cọ xát trên giường, tay không nhịn được vươn đến phía dưới.

Chu Huyên nhanh nhẹn đem đôi tay kia bắt lấy khép lại bên nhau, mạnh mẽ ấn giữ ở trên chiếc bụng nhỏ của Tuyên đế, chính mình tách ra hai chân hắn, quỳ gối ở giữa mà hôn môi, ôn nhu đến gần như thành kính mà nói: "Thần có thể được gần thiên tử, đã là hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, không dám lại có ý nghĩ khác. Hoàng Thượng, xin thứ cho thần làm càn……"

Y duỗi tay cầm lấy đôi chân mềm dẻo mà tràn đầy sức lực kia, dùng sức nâng lên, đè ở hai bên người Tuyên đế, lộ ra nơi tư mật từng làm cho y vô hạn vui thích trước đây. Nơi này vẫn đẹp đẽ và kì diệu giống như trong trí nhớ của y. Tuyên đế toàn thân đã ửng hồng như có ngọn lửa thiêu đốt, nơi đó không đợi y chạm vào liền đã nhẹ nhàng hé mở, mê hoặc đến khiến người ta muốn sa vào bên trong.

Tuyên đế cảm thấy hổ thẹn mà kêu lên: "A Huyên, chớ có nhìn……"

Chu Huyên ừ hử vài tiếng, hai mắt lại như mê muội mà nhìm chằm chằm vào nơi tư mật kia. Sau đó y liền cúi thấp đầu, ôn nhu hôn lên nơi mềm mại ấm áp động lòng người trong trí nhớ, đầu lưỡi chậm rãi thâm nhập vào bên trong.

Một đêm hẹn ước, màn trướng liền thấm đẫm hương vị tình dục say nồng.

16. Chương 15: Đường Hoa Vươn Đầy Nước Mắt

Tuy rằng Tuyên đế cũng là người từng trải, nhưng hành động của Chu Huyên đã vượt ra ngoài phạm vi tưởng tượng của hắn. Ban đầu hắn còn không biết cảm giác đó là gì, sau lại dần dần nhận ra cảm giác ấm nóng và ướt át của đầu lưỡi từ phía dưới, hắn thật không thể tin y lại làm ra được loại chuyện này, khiếp sợ cùng mãnh liệt giãy giụa, hận không thể đem chỗ kia giấu đi để không ai thấy.

Chu Huyên ấn chặt hai chân hắn, ép tới hắn không thể động đậy, tiếp tục vùi đầu ở dưới thân hắn, nhấm nháp da thịt ấm áp trơn mịn, chỗ tư mật kia dần dần chảy ra thanh dịch.

Tuyên đế chưa bao giờ hưởng qua tư vị như vậy, cảm thấy thoải mái đến như ở trên mây, sâu trong đáy lòng lại cảm thấy hổ thẹn khó tả. Chỉ là chuyện đã thành ra như vậy, còn có thể làm điệu làm bộ cái gì, vừa co rúm lại theo động tác của Chu Huyên mà đong đưa vòng eo, vừa nhắm hai mắt đau khổ cầu xin: "A Huyên, A Huyên……"

Trừ bỏ hai chữ này, hắn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ không ngừng kêu lên tên của Chu Huyên. Chu Huyên bị hắn kêu đến tâm can đều mềm nhũn, rốt cuộc có được loại cảm giác người này đã thuộc về y, liền ra sức cọ xát một trận, mắt thấy Tuyên đế động tình đến khó thể ức chế, mới nâng người lên.

Phía sau Tuyên đế chợt mất đi ôn nhu hầu hạ, trong lòng có chút mất mát bất mãn, lại có chút nhẹ nhàng thở ra, từ từ mở mắt. Chu Huyên tiến đến trước mặt hắn, thay hắn lau đi khóe mắt ướt đẫm vì khoái cảm, thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, thứ cho thần mạo phạm."

"Ân……" Tuyên đế đã có chút thất thần, theo bản năng đáp một câu. Chu Huyên nhìn bộ dáng của hắn vì mình mà điên đảo, tim đập gia tốc, ở trên môi hắn hôn một hồi, nâng lên cặp mông của hắn, đem vật đang căng cứng thẳng tắp chờ mong của chính mình chậm rãi tiến vào.

Thân thể Tuyên đế mười phần phối hợp, không chỉ không hề chống cự, ngược lại tựa như gấp gắp chờ mong đem cái kia của y nuốt vào bên trong, ấm áp bao phủ. Chu Huyên vốn dĩ đã nhẫn nại đến đau khổ, dùng sức mà đẩy mạnh, cuối cùng nhận được nghênh đón nhiệt tình như vậy liền không thèm kiềm nén mà tiến quân thần tốc, thúc đến thân mình Tuyên đế trượt về phía trước một đoạn.

Mồ hôi trên người y theo cơ bắp hoa mỹ chậm rãi chảy xuống, nhiễu ở trên người Tuyên đế, hòa lẫn với mồ hôi trên người hắn, không phân biệt được đâu là của hắn đâu là của y. Hai thân thể gắt gao quấn lấy nhau, Chu Huyên vừa động, liền tạo ra tiếng nước nhu mị, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng va chạm thanh thúy.

Hai tay Tuyên đế bấu chặt lấy đầu vai y, đầu ngón tay như muốn cắm vào sâu trong da thịt, cơ thể như có lửa thiêu đốt. Chu Huyên đi vào càng sâu, ngọn lửa kia cháy càng mãnh liệt, bức cho toàn thân hắn nhũn ra, đến lúc rời khỏi lại cảm giác hư không khó chịu.

Thân thể như có ý chí của riêng mình, hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của Tuyên đế, chặt chẽ bao lấy nghiệt căn của Chu Huyên, không ngừng co rút đè ép, mật dịch chảy ra ào ạt, làm cho chỗ giao hợp của hai người đến hỗn độn một mảng.

Người ban ngày còn ngồi ngay ngắn trên long ỷ, vị thiên tử được vây quanh bởi ánh sáng chói lóa của thiên địa nhật nguyệt, giờ lại nhu thuận nằm trong lòng ngực y. Chu Huyên trong lòng nổi lên một cỗ thương tiếc, càng có loại thỏa mãn nói không nên lời, nắm lấy eo của hắn, càng điên cuồng mà thúc tới.

Mặc dù động tác kia quá mức vội vàng, Tuyên đế bất quá chỉ run rẩy đem y ôm đến càng khẩn khít, khóc thút thít cầu y chậm một chút, lúc vui thích sẽ động tình mà kêu tên y, bên trong màn giường không một tia kháng cự. Chu Huyên vô cùng thụ sủng nhược kinh, càng thêm trầm mê, đem thiên tử ôm vào trong ngực vuốt ve hôn môi, vô sở bất chí (không việc gì không dám làm).

Tuyên đế xụi lơ mặc y lộng hành, sắc mặt từng mảng ửng hồng, biểu tình mê loạn, dục tiên dục tử (sung sướng đến muốn chết), u mê lú lẫn đến không biết hiện tại là ngày tháng năm nào.

Chu Huyên lại ngậm lấy đầu lưỡi Tuyên đế đùa giỡn, đem sợi chỉ bạc nơi khóe miệng nuốt vào, mắt thấy hắn hồn phách đã lên mây, trong lòng nóng lên, vỗ về mặt hắn, ở bên tai hắn trầm thấp kêu một tiếng: "A Chí".

Tuyên đế vốn dĩ hai mắt đang tản mác vô thần lập tức trợn tròn, thân mình căng cứng, trên người toát ra một tầng mồ hôi lạnh, làm cho cơ thể hai người trong tích tắc đều lạnh ngắt.

Chu Huyên vội vàng ôm lấy hắn kêu lên: "Lâm Xuyên, là ta, đừng sợ, ta là A Huyên……"

Tuyên đế tim đập như chùy nện vào mặt trống, toàn thân rét run, không có sức lực. Một tiếng kia làm cho hắn tưởng người mình đang ôm là Thành Đế, hoảng hốt không biết vì sao Thành Đế còn chưa chết, ảo giác chính mình vẫn còn là cấm luyến của y.

Sau mặc dù được Chu Huyên lập tức lay gọi khiến hắn hoàn hồn, nhưng ảo ảnh vẫn không hoàn toàn tiêu tán, lòng lạnh như băng, hô hấp thật sâu vài lần mới bình phục lại nhịp tim, miễn cưỡng cho Chu Huyên một cái tươi cười: "A Huyên, trẫm hiện giờ đã không còn là Lâm Xuyên vương, gọi như thế không thích hợp. Lúc ở trên giường, cũng không cần làm bẩn hai chữ quân thần…… ngươi về sau, liền gọi trẫm Thất lang đi."

Chu Huyên ngẩn ra, y vốn tưởng rằng Tuyên đế không vui, không thể tưởng được cuối cùng lại khiến Tuyên đế cho phép y có được một xưng hô thân mật như vậy, giống như là người nhà……

"Thất Lang"

Tuyên đế hướng y gật đầu, lại đem cái tay y đang đặt trên mặt mình gỡ ra: "Sắc trời không còn sớm, trẫm còn phải vào triều. Hôm nay liền đến đây thôi. Đợi đến khi ngươi trở về, trẫm lại cùng ngươi tiếp tục ước hẹn được không?"

Trong lời nói của hắn tuy có ý thương lượng, nhưng ngữ khí lại đã xác định. Chu Huyên nhìn hắn dùng sức chống thân mình muốn ngồi dậy, trong lòng mất mát cùng hối hận, nhẹ đáp một tiếng, liền đem hắn đỡ lên.

Tuyên đế có chút ngồi không được, dựa nghiêng vào đầu giường, cực kì tự nhiên nói: "Ngươi đi kêu Vương Nghĩa mang nước tới cho trẫm tẩy rửa, còn có……" Hắn nhíu nhíu mày: "Trẫm hiện tại hành động không tiện, A Huyên giúp trẫm một chút lấy thứ bên trong ra."

Chu Huyên nghe hắn nói liền đem ánh mắt chuyển đến đống dịch trắng hỗn loạn dưới thân Tuyên đế. Tuyên đế sắc mặt sớm đã đỏ ửng, lúc này nhìn không ra có ngượng ngùng hay không: "A Huyên?"

Chu Huyên không dám nhìn nhiều, liền thay hắn phủ lên chăn gấm, vội vàng khoác áo, đi ra ngoài kêu Vương Nghĩa đưa lên nước ấm cùng đồ dùng để tắm rửa. Đợi cho mọi thứ ngoài phòng được an bài ổn thỏa, liền tự mình ôm Tuyên đế đi tẩy rửa. Để cho thuận tiện, y cũng bước vào trong thùng tắm, một tay đỡ Tuyên đế, một tay thâm nhập vào chỗ tối hôm qua không biết ra vào bao nhiêu lần, đem thứ bên trong lấy ra.

Quá trình tẩy rửa làm Chu Huyên sinh ra vài phần ý tứ hổ thẹn. Tuyên đế không rên một tiếng mà mặc y hầu hạ, quần áo cũng để Chu Huyên tự mình thay cho hắn, ngay cả tay cũng lười nhấc.

Tuyên đế lại nằm trên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ nghỉ ngơi một hồi, mơ màng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Đến khi nghe được tiếng trống canh ba, mới nhàn nhạt mở miệng: "A Huyên, ngươi bồi trẫm ăn sáng xong liền trở lại Tây Bắc đi thôi."

Chu Huyên hô hấp cứng lại, đứng lên khỏi ghế đáp: "Thần tuân chỉ."

Tuyên đế khẽ cười một tiếng: "Đều lúc này rồi còn hữu lễ cái gì? A Huyên, trẫm muốn ngươi đi, không phải đuổi ngươi mà là dùng ngươi, ngươi không thể cùng trẫm sinh ra hiểu lầm."

Chu Huyên nghe huyền ca mà biết nhã ý, yên lặng nhìn hắn nói: "Ý của Thất lang là……"

Tuyên đế lại gật đầu, không cần nghĩ ngợi mà nói: "Ngươi muốn bao nhiêu binh mã, muốn dùng tướng nào, lương thảo quân giới lại muốn bao nhiêu, chỉ cần cùng trẫm mở miệng. Nhưng là có một điều kiện, cuộc chiến ở Tuyên Phủ, trẫm không chỉ muốn thắng, mà còn phải đại thắng. Tàng Vân Thái Tử dám đến xâm chiếm, ngươi liền phải đánh đến người Tây Nhung nghe tiếng đã sợ vỡ mật, đem đầu của y về đây cho trẫm!"

Đời trước tên hỗn đản hoàng đế Tây Nhung kia khiến cho hắn phiền toái không ít, đánh rồi lại đánh. Hắn mang binh thân chinh hai lần, đến nỗi quốc khố hư không, hậu cung…… thôi không đề cập tới, cuối cùng mới bình định được.

Hiện giờ tuy rằng Thành Đế để lại một cục diện có chút rối rắm cần phải xử lý, nhưng đối chiến với Tây Nhung chính là để giải mối hận nhiều năm của hắn, càng để cho bọn người trong kinh thành mở to mắt ra mà nhìn. Còn về an nguy trong kinh, hắn cũng không quá lo lắng. Chu gia nhiều đời đều làm tướng, ở trong triều quan hệ dây dưa khó gỡ, chỉ cần Chu Huyên một ngày không phản…… thì kẻ khác có muốn phản, cũng không có binh mà phản.

Tuyên đế u ám cười khổ, nâng tách trà nhấp một ngụm, giương mắt nhìn Chu Huyên, chờ y tỏ thái độ. Chu Huyên trong lòng còn có chút băn khoăn, nhưng Tuyên đế đã nói rõ ràng như thế, hắn cũng không có biện pháp thoái thác, chỉ phải gật đầu đồng ý: "Thất lang yên tâm, chỉ cần có ta ở đây một ngày, Đại Hạ tất thiên hạ thái bình, không khiến ngươi phải lo lắng nửa phần."

Tuyên đế gật đầu cười nói: "Trẫm biết băn khoăn của A Huyên cũng vì an toàn của trẫm. Hiện giờ Thành Đế đã chết, trong kinh cũng coi như yên ổn, thống lĩnh Ngự lâm quân trong cung đã đổi thành Phó Tương, muốn gặp nguy hiểm cũng khó."

Hai người dùng qua bữa sáng thì đã đến canh bốn. Tuyên đế liền sai người đưa cho Chu Huyên lệnh bài trong cung, lại viết một đạo thủ dụ để y thuận lợi bí mật rời kinh.

Chu Huyên vừa đi, Tuyên đế rốt cuộc được yên tĩnh.

Chỉ là quá mức tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi trồi ra tâm sự. Thời của Thành Đế, toàn bộ Đại Chính cung đều sắc màu rực rỡ, phi tần đều là nhất đẳng tuyển chọn, ngay cả cung nữ người nào người nấy đều thanh tao nhã nhặn, rất là vui mắt. Nhưng từ khi hắn đăng cơ tới nay, sớm tối hầu hạ thế nào vẫn là mấy tên thái giám cung nữ trong Lâm Xuyên vương phủ???

Nhớ tới ôn hương nhuyễn ngọc trong cung lúc trước, hắn liền có chút ngứa ngáy trong lòng, đem Vương Nghĩa gọi tiến vào: "Trẫm nay đã ở tại Hội Ninh cung, tại sao vẫn không có cung nữ nhất đẳng hầu hạ? cung nữ chuyên dụng ở các cung uyển đều chạy đi đâu cả rồi?"

Vương Nghĩa cúi đầu đáp: "Hồi thánh thượng, đây là Đại tướng quân an bài riêng, sợ những cung nữ đó trong lòng đều hướng về tiên đế, đối với Thánh Thượng gây bất lợi. Một số đã được cẩn thận chọn lựa đưa đi hầu hạ phi tần tiền triều, số còn lại thì đưa đến Vĩnh Hạng cung làm tạp vụ."

Tuyên đế gật đầu, lại nghĩ tới vị hoàng tẩu vẫn luôn không tìm được kia, trong lòng không khỏi thêm vài phần thương hương tiếc ngọc. Bất đắc dĩ hắn hiện tại là tân quân, không thể đi đến Từ Phúc cung gặp phi tần của tiên đế, chỉ có thể trước tuyển vài cái cung nữ nhỏ tuổi mỹ mạo, thân thế sạch sẽ.

Nghĩ xong liền nói: "Hiện giờ trẫm đã đăng cơ, người trong Hội Ninh cung không đủ dùng. Ngươi đi Vĩnh Hạng cung chọn mấy người tới cho trẫm, nếu như có chút hữu dụng, liền cho hầu hạ ở ngự tiền, tương lai hậu phi vào cung, cũng tiện phân phó các nàng."

Vương Nghĩa theo lời đi làm, qua không lâu, quả nhiên chọn được vài cung nữ trẻ tuổi tràn trề tinh thần, mỗi người đều ánh mắt sáng ngời, mặt đầy xuân sắc, mười phần chờ mong mà nhìn Tuyên đế.

Chỉ là mấy gương mặt này…… khụ, so với mấy người ở Lâm Xuyên vương phủ chẳng đẹp hơn được bao nhiêu.

Tuyên đế âu sầu, oán hận hỏi Vương Nghĩa: "Tại sao lại chọn cung nhân như vậy?"

Vương Nghĩa ủy khuất đến cực điểm: "Lúc trước Thành Đế bị ám hại, tại hậu cung đã dọn dẹp qua một lần, xoá sổ rất nhiều cung nữ. Sau lại có lửa lớn trong cung, thiêu chết không ít người, hơn nữa những người đẹp đẽ đã chọn đi hầu hạ nhóm thái phi…… nô tài thật sự đã cẩn thận chọn lựa lắm rồi."

Thôi, dù sao thiên tử sớm muộn gì cũng có hậu cung của riêng mình. Tuyên đế ho nhẹ một tiếng, ý bảo thái giám đem mấy người kia đưa đi…… đưa đến Từ Phúc cung hầu hạ thái phi, lại phân phó Vương Nghĩa: "Đi triệu Hà Thừa tướng tới nghị sự…… trẫm đã đăng cơ được một thời gian, cũng đến lúc nên tuyển chọn con gái nhà lành."

.

17. Chương 16: Hiền Thần

Vị Hà Thừa tướng này cũng là một vị kỳ nhân. Y xuất thân từ Thanh Hà vọng tộc, tên chỉ có một chữ Thuyên, cả người đều lộ ra khí chất danh sĩ phong lưu, không giống như là người làm quan. Nhưng mãi đến thời điểm quyển sách nguyên tác về Tuyên đế kia kết thúc, y vẫn còn ở trong triều làm Thừa tướng. Hàn Dực, Tần Văn Trung, Thuần Vu Gia từng cái quyền thần đến rồi lại đi, nhưng chưa từng có ai có thể đem y kéo xuống.

Hà Thừa tướng có ba chỗ tốt.

Thứ nhất là diện mạo, mặt sáng như quan ngọc*, râu dài đẹp đẽ, đem ra ngoài chính là thể diện của triều đình. Thứ hai là tài học, năm đó vào triều bắt đầu từ một chức Cát sĩ nho nhỏ mà đi lên, vô luận là công văn hay thi phú, truyền ra ngoài đều trở thành văn chương cao quý khó ai bì kịp. Thứ ba chính là bối phận, vị lão Thừa tướng này là phò mã đại quốc công của công chúa cô tổ mẫu của Tuyên đế.

[*Quan ngọc là một loại ngọc tốt. Trung Quốc xưa dùng loại ngọc này để gắn lên mũ các quan đại thần.]

Bất luận là học sinh thế gia hay nhà nghèo, đăng môn phủ Hà Thừa tướng liền như đăng Long Môn, có được một câu bình phẩm của y, ra cửa mới không xấu hổ mà tự xưng là tài tử.

Mà thê tử của y là Hạ quốc trưởng công chúa, cũng có cùng sở thích với trượng phu. Bất quá công chúa không thường gặp các nam tài tử, nàng yêu thích nhất là bình luận với thục nữ của các gia tộc. Đôi vợ chồng này song kiếm hợp bích, không biết đã bồi dưỡng ra bao nhiêu cặp đôi ân ái.

Từ hoàng hậu đời trước của Tuyên đế chính là do vị công chúa này tự mình tuyển chọn, quả nhiên có phong thái mẫu nghi thiên hạ. Mặc kệ Tuyên đế nạp ai, Từ hoàng hậu đều có thể an bài thích đáng, đem lục cung quản lý đến hoà thuận vui vẻ, tỷ muội đồng tâm, nhiều khi đến cả Tuyên đế vào hậu cung cũng bị xa lánh không tìm được chỗ ngủ……

Đáng tiếc Từ Hoàng Hậu hiền thục như thế đã gả cho người khác, không biết A Nhân có khoan dung độ lượng được như vậy không, quan trọng nhất là, không biết vị thần tiên kia hạ quyết tâm muốn đem A Nhân gả cho hắn rồi có cho phép hắn nạp thêm hậu cung phi tử nữa hay không.

Đang nghĩ ngợi, Hà Thừa tướng đã tới Văn Đức Điện. Tuyên đế vội đem người triệu vào, bày ra một bộ tư thái ưu quốc ưu dân, trước hỏi vài câu quân vụ, sau mới mập mờ mà nhắc tới: "Ấn Lệ, vốn nên là cung nữ trong cung may áo ấm đưa ra cho binh sĩ tiền tuyến, chỉ tiếc hiện giờ hậu cung của trẫm không ai chủ trì, ngay cả người có thể dùng cũng rất ít."

Hà Thừa tướng vuốt râu dài đáp: "Bệ hạ đối binh sĩ thật là có lòng, lão thần rất là cảm động. Ngày hôm trước Binh bộ mới chi ra hơn trăm vạn lượng bạc trắng để mua sắm lương thảo quân giới, áo ấm linh tinh đều đã chuẩn bị đủ, bệ hạ có thể an tâm rồi."

Tuyên đế trái đánh phải đánh, Hà Thừa tướng lại quyết không đề cập đến việc thêm người vào cung, rơi vào đường cùng, Tuyên đế đành mặt dày mày dạn tự mình nhắc tới: "Trong cung trên dưới hiện giờ không có người hầu hạ, ngay cả hậu cung tiền triều cũng đều đã thả ra cung. Thừa tướng xem nên từ tỉnh nào chọn lựa con nhà lành làm phong phú hậu cung cho thỏa đáng?"

Một câu này hỏi ra, trong điện liền an tĩnh, một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng người đáp. Tuyên đế nóng nảy muốn thúc giục, lại thấy Hà Thừa tướng sắc mặt nặng nề, mày cũng hơi nhăn lại, quạt lông trên tay nhẹ nhàng phe phẩy, quạt tới từng trận gió lạnh.

Phẩy tới Tuyên đế cũng có chút nổi da gà, Hà Thừa tướng mới khó xử mà nói: "Tháng trước tiên đế vừa mới cho cung nữ về quê, thiên hạ mang ân. Trong cung hiện giờ không có phi tần, cung nhân từ thời tiên đế đã đủ dùng, bệ hạ vừa đăng cơ lại muốn thêm người…… Thần khuyên bệ hạ nên tích thánh đức. Hiện giờ đúng thời điểm cần tập trung sức lực cho việc binh, bạc của triều đình đều tăng cường hướng về tây bắc, thật sự lấy không ra tiền."

Tuyên đế tức muốn hộc máu. Người trong cung Thành Đế là cái dạng gì, còn đám người trước mặt hắn lại là cái dạng gì, lão Hà Thừa tướng phong nhã đó giờ, chẳng lẽ nhìn không ra cung nữ hầu quạt cho hắn mấy ngày nay đều không có chút mặt mũi gì sao?

Hà Thừa tướng nói xong, cư nhiên liền đứng lên hướng hắn cúi người bái lễ: "Tiên đế lúc trước xa hoa lãng phí quá độ, đem nữ nhân nhét đầy cung uyển. Thánh thượng nhìn thấy việc đó mà biết tự giữ mình, không mê nữ sắc, đúng là phúc của thiên hạ, thần nguyện làm bài phú khen ngợi thánh đức, để thiên hạ đều biết nhân nghĩa của ngô hoàng, làm cho tâm người trong thiên hạ đều quy về một mối."

Nói đến đây, Tuyên đế chỉ biết đem ngụm máu kia nuốt xuống, vô cùng 'cao hứng' mà gánh lấy thanh danh thánh quân này. Tuyển mỹ nhân thì phí tiền, nạp phi lại chưa chắc tốn kém, hắn trước tiên đem bỏ qua, cùng Hà Thừa tướng nhắc tới hôn sự của chính mình.

"Trẫm năm nay đã hai mươi ba, dưới gối không người, trong cung cũng không có hậu phi chủ trì, nghĩ đến mấy tháng sau liền miễn giảm kì hạn chịu tang……" Nói tóm lại, mặc kệ là hậu hay phi, trong cung dù sao cũng phải có được một cái nữ nhân có danh phận!

Hà Thừa tướng lúc này liền không giả ngu, trực tiếp thẳng thắn can gián: "Tiên đế mất chưa đươc ba tháng, bệ hạ thân là đệ đệ, làm sao có thể không chịu tang? Lão thần thân là Thừa tướng, tuy không thể vì bệ hạ phân ưu, nhưng cũng không thể ngồi nhìn bệ hạ làm ra hành vi cử chỉ thiếu đức hạnh……"

Hà Thừa tướng mặt đầy hồng quang, phe phẩy quạt lông, phất râu dài ra khỏi Văn Đức Điện. Lưu lại Tuyên đế sắc mặt đen thui, hai mắt đều phát xanh, khi nói chuyện thanh âm cũng run lên: "Đi đem Ấu Đạo gọi tới! Trẫm không tin không có Hà Thuyên, trẫm liền thành hôn không được!"

Vương Nghĩa tuy rằng không tính thông minh, nhưng nghe lời nói mà hành sự là hạng nhất, dọc đường tuyên triệu Thuần Vu Gia, liền đem chuyện mới vừa rồi Tuyên đế cùng Hà Thừa tướng nghị luận nói cho y biết, thuận tiện khuyên Thuần Vu Gia nên theo ý Tuyên đế, tốt nhất là dỗ dành Tuyên đế, miễn cho hắn phiền não trong lòng.

Thuần Vu Gia nghe Vương Nghĩa nói chuyện, trong lòng liền nghĩ đến ngày đó Tuyên đế kéo y tạo phản, cần cổ từng điểm hồng ngân không che dấu được lộ ra.

Y cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, chỉ cảm thấy Tuyên đế vội vã muốn tuyển phi, sợ là có quan hệ với chuyện bị đả kích lúc ở cùng Thành Đế, nên muốn tuyển vài vị mỹ nhân hiểu lòng người tới an ủi, tránh cho mỗi khi nhìn cung điện vắng vẻ lại nhớ tới việc khó chịu lúc trước?

Chính là những việc thế này, y lại không thể nói cho người khác, càng không thể nhắc tới với Tuyên đế.

Thuần Vu Gia trong lòng ưu phiền không thôi, trong lòng lại thường xẹt qua bộ dáng vừa mới mây mưa ngày đó của Tuyên đế. Trong đầu bắt đầu tính toán xem con gái nhà nào thân phận cao quý, nhà nào cùng mình có giao hảo. Đi đến cửa cung đã bất tri bất giác đem tật xấu của những người đó đều bắt bẻ ra, lại cảm thấy nữ nhi nhà ai cũng không xứng vào trong cung hầu hạ.

Tới trong Văn Đức Điện, nghe Tuyên đế từ xa gọi một tiếng, y mới nhớ mình tới đây là để làm gì, rùng mình một cái, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Tuyên đế đối đãi y luôn khách khí, lập tức kêu Vương Nghĩa đem y đỡ lên, lại gọi người ban ghế cho y: "Ấu Đạo là tâm phúc của trẫm, không cần giống như kẻ khác, lễ nghi phiền phức này nọ có thể miễn."

Thuần Vu Gia cảm tạ long ân rồi ngồi xuống, thật cẩn thận bắt đầu hỏi: "Không biết bệ hạ triệu thần vào cung là vì chuyện gì?"

Tuyên đế vốn đang sinh khí, chỉ muốn những lời dễ nghe, mới kêu Vương Nghĩa đem người triệu đến. Vừa rồi trong lúc thất thần, tức giận cũng tiêu tan, nghĩ đến bản thân vì muốn nạp phi liền triệu hai vị trọng thần, truyền ra ngoài thật mất mặt.

Nếu Thuần Vu Gia không trực tiếp đề cập việc hậu cung, Tuyên đế liền cũng không không nhắc lại nữa, chỉ hỏi chút chuyện dụng binh Tây Bắc. Thuần Vu Gia là Lại bộ Thị lang, chưa chắc biết nhiều, nhưng việc điều động người đều phải thông qua y, vì vậy liền đem chuyện thay đổi người trong quân của Chu Huyên rành mạch nói ra.

Thuần Vu Gia nói đến Chu Huyên, Tuyên đế lại có chút thất thần, nhớ tới một đêm kia tại Hội Ninh cung cùng Chu Huyên hoang đường.

Lúc ấy hắn rõ ràng không dùng thuốc, cũng không bị bức bách, tại sao có thể phóng đãng đến chính mình cũng cảm thấy mất mặt? Hơn nữa hắn đã là nam tử thành niên, cơ thể cũng không có chỗ nào bất ổn, Thành Đế hoang dâm vô đạo liền thôi, Chu Huyên tuy rằng thích quyền thế, đức hạnh lại không đến nỗi, thế nào có thể cùng y trải qua tới hai lần……

Nghĩ đến Chu Huyên ở trên người hắn bày ra đủ loại dụ hoặc, Tuyên đế liền cả người từng trận nóng lên, ngồi đến không an ổn. Thuần Vu Gia nghe thấy âm thanh động đậy phía trên, bất giác giương mắt nhìn qua, lại thấy trên mặt Tuyên đế đã nhiễm một tầng hồng nhạt, ánh mắt giữa không trung dao động vô chừng, lộ ra vài phần tình ý.

Thuần Vu Gia trong lòng rung mạnh, ngay cả mình vừa nói cái gì đều quên, vội vã rũ mắt xuống không dám nhìn. Lặng lẽ hô hấp vài lần, trong lòng y mới bình tĩnh trở lại, an ủi chính mình chỉ là nhìn lầm thôi.

Trong lúc đang lấy lại tinh thần, một lần nữa vì Tuyên đế giải thích quân vụ, lại nghe đến một thanh âm trong trẻo tràn đầy ẩn tình ái ý vang lên: "Ấu Đạo, ngươi nói xem trẫm đối đãi với Đại tướng quân như thế nào?"

Một tiếng gọi này đâm thẳng vào đáy lòng Thuần Vu Gia, làm cho lòng của y vô duyên vô cớ lạnh đi vài phần. Tuyên đế động tâm tuyệt đối không phải vì y, mà là vì Đại tướng quân Chu Huyên…… điều mà trước đây y chưa từng nghĩa đến.

Y cũng từng thắc mắc, Đại tướng quân tay cầm binh quyền, lại được Thành Đế tin trọng, nếu không vì tình riêng, tại sao phải giúp Tuyên đế làm ra chuyện hành thích vua đại nghịch bất đạo?

Nghĩ đến điểm này, y lại không tự giác nhìn trộm về phía Tuyên đế, trong lòng vẫn có vài phần khó hiểu, bất quá chỉ là một kẻ vũ phu, Tuyên đế sao có thể để mắt tới hắn?

Thuần Vu Gia trong đầu xoay chuyển vô số ý niệm, trên mặt bình tĩnh như thường, trầm giọng đáp: "Bệ hạ đối đãi Đại tướng quân tình thâm nghĩa trọng, rõ như ban ngày."

Tuyên đế lắc đầu cười nói: "Ấu Đạo cũng biết việc trẫm kế vị là nhờ công lao của Đại tướng quân, phải nói y đối đãi ta tình thâm nghĩa trọng mới đúng, ngược lại nếu là ta…… chưa chắc có thể làm được như vậy."

Thuần Vu Gia liền cảm thấy Tuyên đế thật chịu ủy khuất, thiên hạ trước nay chỉ nghe quân ân sâu nặng, nào có chuyện thần tử ngược lại lấy ân tình mà so đo? Quân bảo thần chết, thần không thể không chết. Làm thần tử phải vì quân chủ quên mình phục vụ là lẽ đương nhiên, vậy mà còn dám đòi hồi báo…… Chẳng lẽ hắn còn muốn bệ hạ lấy thân tương báo hay sao?

Nếu lúc trước y có được quyền thế như Chu Huyên, vậy sẽ không…… Thuần Vu Gia trong lòng thở dài, đem đôi mắt dời đi chỗ khác, không dám nhìn hướng Tuyên đế.

Tuyên đế lại túm lấy chuyện này không bỏ, thấy y không đáp liền lại hỏi: "Ân tình trợ trẫm đăng cơ, còn có đại thắng ở Tuyên Phủ…… Ấu Đạo, đợi Đại tướng quân trở về, trẫm nên ban thưởng như thế nào mới khiến y cảm thấy vui vẻ?"

Vui vẻ…… Có thể khiến cho Hoàng Thượng nhớ nhung như vậy, hắn nên tự biết lấy đó mà làm vui vẻ đi, còn cần ban thưởng cái gì nữa.

Thuần Vu Gia đè nén ghen tị trong lòng, cố tình đáp: "Tây Bắc nếu có thể toàn thắng, bệ hạ không bằng chia đều công lao với các tướng lĩnh khác. Đại tướng quân trước ban nhiều tiền bạc, tước vị nếu muốn phong, cũng chỉ có thể phong Thiên Hộ hầu, còn về quan chức…… bệ hạ có thể châm chước. Công lao tuy cao, nhưng bệ hạ cùng Đại tướng quân lại đều đang ở độ tráng niên, nếu ngay từ đầu phong thưởng quá nhiều, thần sợ tương lai không còn gì để phong."

Tuyên đế sau khi nghe xong, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hắn tuy đem Thuần Vu Gia làm tâm phúc, nhưng lại nhớ kỹ thời điểm mười mấy năm sau Thuần Vu Gia kết bè kết cánh. Hiện giờ nghe được y không hề tư tâm mà nói như vậy, không khỏi đánh giá lại y một phen.

Nhìn đến y cúi đầu càng thêm thấp, Tuyên đế mới mang theo tia mỉm cười suy nghĩ: Nguyên lai Ấu Đạo khi còn trẻ lại chính trực như vậy. Nếu có thể khiến y cả đời đều thanh khiết liêm chính như bây giờ, trong triều nhất định càng có thêm nhiều nhân tài.

18. Chương 17: Loạn Tượng

Việc triều đình cuối cùng vẫn quan trọng hơn so với hậu cung, Tuyên đế bị Hà Thừa tướng giáo huấn một phen, liền bỏ xuống tâm tư tuyển mỹ nhân, quay đầu nổi lên quan tâm đối với Thuần Vu Gia.

Dù sao cũng là tâm phúc theo hắn hai đời, tuy nói tham một chút không tính khuyết điểm lớn, nhưng kết bè kết cánh, tham ô hối lộ nên chặt đứt gốc rễ từ hiện tại. Lúc trước một mặt chế hành y, lại đem Hà Thừa tướng lưu lại trong triều áp chế y, chung quy không bằng quân thần một lòng chung sức, không có khúc mắc.

Bất quá kiếp trước là vì Chu Huyên làm phản, trong triều nhân tài điêu tàn, hắn mới có thể đối Thuần Vu Gia nể trọng quá mức, đến mức để y không biết cao thấp. Hiện giờ thừa dịp thời điểm còn sớm, chi bằng sửa đổi tính tình của y, dạy y biết kính sợ……

Tuyên đế ném xuống tấu chương trong tay, kêu cung nữ mài mực, chính mình đứng dậy vòng ra sau lưng, thưởng thức cảnh đẹp hồng tụ thêm hương này. Khi cung nữ xoay người hướng hắn bẩm báo, hắn liền nhanh chóng xoay mặt đi, thẳng đến lúc người lui ra khỏi điện mới tiến đến bên bàn phê duyệt tấu chương. (há há, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ…)

Lại nói bản tấu chương này, là bẩm báo việc Tương Châu tri phủ tham ô ngân lượng cứu tế của triều đình, đóng cửa thành không thu nạp lưu dân.

Hiện giờ vùng Tuyên Phủ khai chiến đã hơn một tháng, Tây Bắc lưu dân ngày càng nhiều, các tỉnh đều phụng chỉ dàn xếp. Ngay cả kinh đô và vùng lân cận cũng đặt chỗ cứu tế, đúng hạn phát cháo.

Quốc khố ngân lượng phải chi viện cho tiền tuyến, khó có thể xuất ra quá nhiều. Trong cung nay ít người, nội khố cũng không cần quá tốn kém, Tuyên đế liền đem ngân lượng tồn trữ của tiền triều phân phát cho các châu phủ, lệnh phủ huyện các nơi dàn xếp lưu dân, mở kho cứu tế.

Mà cái tên Tương Châu tri phủ này, tham ô đúng số bạc mà Tuyên đế xuất ra từ tư khố phân phát đi các nơi.

Những việc này Tuyên đế vốn đã thấy nhiều, nếu chỉ tham bạc quốc khố, cũng không đến mức động can qua lớn như vậy. Nhưng tiền này vốn là Tuyên đế tính dùng để nạp phi tuyển mỹ nhân, ngay cả hoàng đế hắn đây còn phải chịu nhịn vì dân chúng, vậy mà một tên tri phủ nho nhỏ dám đem bàn tay bẩn thỉu duỗi về đống bạc này, nếu không hung hăng trừng trị một trận, Tuyên đế liền nhịn không nổi.

Dù cho số bạc này cùng với chuyện Tuyên đế thành thân không quan hệ, nhưng tên Tương Châu tri phủ đã bị hắn ghim, mà Thuần Vu Gia đúng là sự lựa chọn tốt nhất trong lòng hắn để phái đi giải quyết.

Nếu trông thấy nhiều kết cục của tham quan, đặc biệt là khi tự mình sửa trị những tên tham quan, có thể sẽ khiến Thuần Vu Gia cảnh giác một chút, sau này không đến mức bị ngoại vật làm mù mắt, phân không ra tánh mạng toàn gia cùng quyền thế tiền tài cái nào mới càng quan trọng.

Sau khi hạ chỉ, trưa hôm đó Thuần Vu Gia liền vào cung chào từ biệt.

Tuyên đế suy bụng ta ra bụng người, thông cảm cho tâm tình không muốn đường xa bôn ba của y, tự mình đem y từ trên mặt đất nâng dậy, vỗ vai khuyên nhủ: “Tương Châu cách kinh thành bất quá hơn bốn trăm dặm, khoái mã hai ba ngày liền đến nơi, trên đường trẫm phái Ngự lâm quân hộ tống, Ấu Đạo không cần lo lắng.”

Thuần Vu Gia thụ sủng nhược kinh, cúi đầu đáp: "Thần không dám vì yêu bản thân mà quên việc nước nhà. Hôm nay thần vào cung là tới từ biệt Thánh thượng, cũng thỉnh bệ hạ bảo trọng long thể. Hiện giờ đang là giao mùa, nóng lạnh lúc này lúc khác, bệ hạ triều vụ bận rộn, càng phải chú ý giữ gìn, để tránh bị cảm lạnh."

Tuyên đế trong lòng dễ chịu không thôi, cũng ôn tồn an ủi nói: "Ấu Đạo yên tâm, trong cung đều có lương y, trẫm làm sao dễ dàng bị bệnh? Nhưng thật ra ngươi bôn ba bên ngoài, càng cần phải chú ý…… trên đường chậm một chút cũng không sao, phải đặt an toàn lên trên hết."

Tuyên đế sắc mặt hoà nhã, lời nói lộ ra quan tâm, người nghe lại càng như ngồi trong gió xuân. Thuần Vu Gia ngẩng đầu cảm tạ, thấy Tuyên đế sắc mặt đầy quan tâm, trong lòng nóng lên, tự nhiên liền nghĩ đến một câu của Vương Hữu Quân: Mặt như ngưng chi, mắt như điểm sơn, này chân thần tiên trong xác phàm*.

[*Chú thích:

– Vương Hữu Quân tức Vương Hi Chi, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc.

– Ngưng chi : ý chỉ da thịt trắng trẻo mịn màng.

Trong Kinh Thi cũng thấy có một câu tương tự: "Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi" – dịch nôm na theo cách hiểu của ta là 'Tay mềm như mầm cỏ, da trắng tựa trăng non'.

– Mắt như điểm sơn: ý chỉ con ngươi đen nhánh sâu thẳm, dễ khiến người khác bị hút vào bên trong, kiểu như rất có thần ấy.

– Ý cuối là ta tự dịch tầm bậy theo cách hiểu của mình thôi, ai đã từng đọc qua câu này thấy không đúng thì báo cho ta biết nha.]

Lời này phát ra giữa quân thần lại có vẻ quá mức thân mật. Thuần Vu Gia trong lòng nhảy dựng, có rất nhiều lời nghĩ muốn nói ra. Lại không biết làm sao lưỡi như mắc tóc, đáy lòng vô số ý nhưng nói không thành lời, rõ ràng đã tới bên miệng, thế nhưng một câu cũng không thốt ra được.

Đến cuối cùng, y vẫn là mang theo một đội Ngự lâm quân cùng đầy bụng tiếc nuối rời khỏi, hướng thẳng đến Tương Châu điều tra vụ án tham ô kia.

Không chỉ án tham ô trước mắt, mà ngay cả dây mơ rễ má đằng sau Tương Châu tri phủ y cũng muốn nắm lấy một thể. Thuần Vu Gia tâm tư suy tính, muốn tóm được mấy con cá lớn cấu kết trong triều, bắt bọn hắn phải phun ra mấy trăm vạn lượng bạc, mới không phụ trọng trách mà Tuyên đế đã đặt lên vai mình.

Thuần Vu Gia mang theo quyết tâm lên đường, Tuyên đế ở trong cung lại vẫn từng ngày bận rộn chính vụ, thượng triều ngẫu nhiên bị Hà Thừa tướng lấy bốn thành sáu mà khen một hồi, nào là không mê nữ sắc, cần chính ái dân, nghe xong cơ hồ tâm như tro tàn.

Nhưng mà trong triều rốt cuộc vẫn còn quan viên hiểu sự. Thí dụ như Lễ bộ Thượng thư, cũng chính là người trước kia đã khuyên Thành đế lập phi cho hắn, Tông chính Tự khanh Hạ Trưng, một lần nữa thượng tấu, tháng ba tới đây trong cung nên chọn ra người chủ trì lễ cày ruộng* cùng lễ rước tằm.

[*Tức lễ tịch điền: nhà vua sẽ tự thân xuống ruộng cày vài đường, tạ ơn trời đất, cầu cho mùa vụ bội thu, ngoài ra còn nhằm khích lệ nông dân.]

Lễ cày ruộng không đề cập tới, lễ rước tằm phải do hoàng hậu chủ trì!

Tuyên đế quả thực muốn nở mặt nở mày mà đắc ý, nhưng việc còn đang thương nghị trên triều, hắn vẫn phải nghiêm mặt, mang theo nhàn nhạt u buồn bất đắc dĩ hỏi Hà Thuyên: "Hậu cung của trẫm hư không, chớ nói hoàng hậu, ngay cả phi tử phẩm cấp thấp cũng chưa từng nạp. Lễ rước tằm thế nhưng không có người chủ trì, phải làm thế nào cho phải?"

Hà Thừa tướng vân vê bạch ngọc hốt bản, không nhanh không chậm mà đi đến giữa điện, cúi đầu bẩm tấu: "Thánh thượng hà tất lo lắng, trong cung đều có thái phi thái tần, không bằng chọn ra một vị chủ trì việc này. Dù sao bá tánh xem là tấm lòng thương dân của triều đình, hà tất quá mức để ý người được chọn."

Tuyên đế còn muốn nói thêm, Thái úy Nhạc Vu cũng theo bước ra khỏi hàng, phụ họa nói: "Hà Thừa tướng lời nói không sai. Bệ hạ hiện giờ phải đối diện với chuyện dụng binh Tây Bắc, những sự vụ khác càng đơn giản càng tốt. Lễ rước tằm ở các triều đại trước cũng không phải hàng năm đều cử hành, cần gì vì một chút lễ nghi mà liên lụy tới nhiều chuyện khác?"

Trong tam công đã có tới hai người phản đối, Hạ Trưng địa vị không đủ đối chọi cùng hai người này, mà Thuần Vu Gia người hắn nhất sủng tín nhất cố tình lại rời kinh…… Tuyên đế liền không còn chờ mong gì ở quần thần, tự mình yên lặng nghiến răng nuốt máu, lần thứ hai thừa nhận thống khổ của việc không thể nạp phi, dựa vào an bài của Lễ Bộ chuẩn bị cho buổi diễn tập trước.

Nghi thức tế lễ này kiếp trước hắn đã làm qua vô số lần, thuần thục đến không thể thuần thục hơn, đối với việc cày cấy cũng không có hứng thú quá lớn, lễ diễn tập vừa xong liền lôi kéo hai lão nông dân, hỏi thăm sinh kế của bọn họ như thế nào.

Hai lão nông dân kia là trong kinh ngàn tuyển vạn tuyển ra tới, đối diện hoàng đế cũng chẳng dám nói mấy câu, đều chỉ biết cười, không ngừng khoe khoang hiện tại thịnh thế ra sao, mỗi người áo cơm sung túc, đem Tuyên đế tán thưởng đến có thể so với Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chỉ là bọn họ trên mặt tuy mang vẻ tươi cười, đáy mắt lại có vài phần lo lắng âm thầm.

Trong triều người nịnh hót Tuyên đế đâu chỉ hàng trăm, ngay cả tinh anh như Thuần Vu Gia còn thường xuyên dỗ ngọt hắn, huống chi hai kẻ nông phu? Tuyên đế tùy ý hỏi vòng vèo vài câu, liền từ trong miệng lão nông kia tìm được chân tướng. Phía tây kinh thành, chỗ lưu dân sinh sống hỗn tạp, lại có vài người sốt cao không lùi, trên người tựa hồ còn phát ban.

Đây là bệnh dịch vào mùa xuân!

Tuyên đế bỗng nhiên đứng dậy, đem buổi diễn tập toàn bộ ném xuống, ngồi long liễn lập tức trở lại trong cung, trên đường đi khẩn cấp phân phó người triệu Hà Thừa tướng, các trọng thần cùng người của Thái Y viện chờ sẵn đợi triệu kiến.

Hà Thừa tướng cùng Nhạc Thái úy vào cung sớm nhất, nghe xong việc Tuyên đế nói, đều cả kinh thất sắc. Trong kinh nếu phát ôn dịch, nhất định là đại họa ập tới, càng quan trọng chính là, ôn dịch kia rốt cuộc sinh sôi từ chỗ nào? Nếu thật là từ Tây Bắc mà đến, Tuyên Phủ mấy chục vạn đại quân có hay không cũng đã nhiễm phải?

Ngay lúc tình hình chiến đấu giằng co, trong quân vạn nhất lại phát bệnh dịch, chỉ sợ không chiến mà bại trong khoảnh khắc, khiến người Tây Nhung thừa cơ tiến quân thần tốc, xâm chiếm châu phủ.

Hà Thừa tướng ngay cả quạt lông đều không phe phẩy, trên mặt trầm tĩnh, trấn an Tuyên đế: "Trong kinh thời tiết không như Tây Bắc, lưu dân trú ngụ tại một chỗ, co thể vì không hợp khí hậu mà phát bệnh cũng là lẽ thường tình. Quân tình mỗi ngày đều tấu truyền về, không có gì khác thường, chúng ta không cần suy nghĩ quá mức. Chỉ là vẫn nên có phòng bị…… điều vài lương y cùng dược liệu đưa tới Tây Bắc cùng vùng lưu dân."

Ba người ở trong điện thương nghị xong đại cục, liền triệu người của Thái Y viện vào để nghe ý kiến.

Các Thái y nghe xong lập tức vâng lệnh, phái người đi xem xét cụ thể tình trạng bệnh, Tuyên đế lại lấy bạc từ tư khố, phát cho người của các bộ đi an bài, mua thuốc dự trữ chuẩn bị ứng phó tình hình bệnh dịch.

Nghị sự kéo dài đến buổi tối, sau khi lưu vài vị đại thần lại trong cung dùng bữa, Tuyên đế mới hồi cung nghỉ ngơi. Hắn cũng không ngủ được, phê xong tấu chương lại kêu Vương Nghĩa cầm chút y thư tới. Đọc một hồi, liền không khỏi nhớ tới đời trước.

Hắn nhớ kỹ vốn mấy năm nay nên là mưa thuận gió hoà, cũng không có Tây Nhung xâm phạm biên cương, càng không có bệnh dịch, thế nào hiện giờ hắn vừa đăng cơ, liền nháo ra nhiều điềm xấu như vậy?

Chẳng lẽ là thần tiên bất mãn hắn giết Thành đế tự lập…… mà vốn vị thần tiên kia thật sự coi trọng hắn sao? thời khắc hắn bị Thành đế chiếm đoạt sao không thấy thần tiên cứu hắn, sau khi hắn lật đổ bạo quân, ngược lại khắp nơi đều không thuận lợi?

Tuyên đế nghĩ đến tức giận trong lòng, không xem y thư nữa, tùy tay ném tới trên bàn, đẩy cửa sổ ra cho thông khí, liền ngửi được một cỗ hương vị ngọt ngào. Chuyển mắt nhìn qua, vài cành hoa đào trong viện còn đọng sương đêm, ánh trăng tròn vành vạnh, buông xuống nhàn nhạt ánh sáng dịu dàng.

Đào chi yêu yêu,

Chước chước kỳ hoa.

Chi tử vu quy,

Nghi kỳ thất gia.

(Đây là bài thơ Đào yêu 1 trong Kinh Thi, thuộc Quốc phong – Chu Nam)

Đào hoa mơn mởn

Nở rộ khắp vườn

Nàng đi lấy chồng

Yên bề gia thất.

(Dịch bừa bởi Mia Tree – vì không thấy ai dịch bài thơ theo thể trên, toàn dịch ra lục bát nên editor tự ý dịch theo trình độ của mình)

Hắn ngay cả gia thất đều không có, còn xem đào hoa cái gì! Tuyên đế bực bội mà đem ánh mắt chuyển dời xuống trên ngọn đèn, cảm thấy cả người khô nóng, liền đứng bên cửa sổ đón gió một lúc.

Vương Nghĩa tiến vào đưa trà, thấy hắn đón gió đêm, liền vội vàng đem hắn kéo vào, mở miệng lải nhải: "Bệ hạ của ta ơi, lúc này mới vừa tháng ba, gió đêm còn lạnh, nếu bị thổi đến sinh bệnh thì phải làm sao bây giờ?"

Tuyên đế tùy ý ậm ừ hai câu cho có lệ, bưng chén trà uống một hơi cạn sạch rồi đem người tống cổ ra ngoài. Chính mình trằn trọc một đêm, suy nghĩ hỗn loạn đủ chuyện.

Tình hình bệnh dịch tiến triển cũng không làm hắn hài lòng. Phái đi mấy tên thái y, đều nói là nhiệt độ ở vùng lưu dân có phần cao hơn trong thành, thời tiết nóng bức khiến bệnh càng lan nhanh, người bệnh ngày càng nhiều, lại chưa tìm ra được phương thuốc hữu hiệu.

Chuyện khiến Tuyên đế có chút cao hứng chính là trong quân tạm thời không thấy bệnh tình.

Theo sự vụ triều chính càng ngày càng nặng nề, Tuyên đế trong lòng càng ngày càng phiền cấp, trên người cũng khô nóng đến không muốn mặc quần áo. Cố tình ngày lễ tịch điển lại tới, hắn phải thay lễ phục chính thức, đi trước hoàn thành nghi thức tế lễ phiền phức.

Sau khi nghi thức kết thúc, Tuyên đế cảm thấy đầu óc hôn mê, miệng mũi đều toát ra hơi nóng. Khó khăn thay đổi lễ phục, bước tới giữa ruộng, bất giác đụng trúng một cơn gió lạnh từ hướng đông thổi tới.

Nhưng cái lạnh của cơn gió cũng không thể nâng dậy tinh thần Tuyên đế. Hắn chưa kịp cất bước, bỗng nhiên cảm giác trong mũi trào ra một dòng ấm nóng, trước mắt tối sầm, thân mình thẳng tắp ngã về phía sau.

19. Chương 18: Hầu Bệnh (thượng)

Tuyên đế lần này thật đúng là bệnh tới như núi đổ, vừa ngã xuống liền không thể đứng lên.

Ban đầu ngự y chỉ nghĩ hắn mấy ngày nay chính vụ phức tạp, trong lòng vốn có hỏa, ban đêm lại bị nhiễm lạnh thành phong hàn, cơ thể có chút nóng lên mà thôi. Ai ngờ uống xong một thang quế chi*, bệnh đột nhiên phát nặng thêm, mém chút không thể vãn hồi. Đêm đó Tuyên đế liền xuất huyết chảy máu cam, thần trí không rõ ràng, lúc tỉnh lúc mê. Người của Thái y viện lại thăm mạch lần nữa, thử khai một thang tiểu

thanh long**, rồi dùng nước lạnh lau mình hạ nhiệt độ cho Tuyên đế, làm hết các biện pháp nhưng cũng không thấy hiệu quả.

[*bao gồm quế chi, bạch thược, chích cam thảo, sinh khương, đại táo. Thang thuốc này chuyên dùng để giải cảm, thông khí, chữa trị chứng phong hàn (cảm lạnh) theo Đông y, uống xong trùm chăn cho ra mồ hôi là được, ai ngờ thụ uống xong thì mém tèo luôn!

**bao gồm ma hoàng, quế chi, bán hạ, tế tân, bạch thược, can khương, chích thảo, ngũ vị tử. Dùng trong trường hợp bị phong hàn nặng, phát sốt không ra mồ hôi, hen suyễn khó thở. Mẹ ơi, mấy cha thái y viện này có vẻ cùi bắp quá!!]

Tuyên đế bị lăn lộn đến ngủ cũng không an ổn, vừa mới vào giấc liền giật mình tỉnh dậy, đột ngột gọi Vương Nghĩa: "Ngươi đi nói cho Hà Thừa tướng, chuyện trẫm ban ngày phát bệnh, vạn lần không thể truyền tới Tây Bắc, tránh để quân tâm dao động."

Vương Nghĩa khóc nức nở vâng mệnh, lại đau khổ khuyên hắn: "Thánh thượng hiện giờ phải an tâm dưỡng bệnh. Nếu không phải vài ngày trước bị lạnh trúng, ngủ đến mê mệt, hôm nay đã không đổ bệnh nặng đến như vậy?"

Tuyên đế cũng than một tiếng, cảm thấy trên người khô nóng khó chịu, lại toát không ra mồ hôi, liền thuận tay đem áo ngủ kéo ra vài phần. Khóe mắt lơ đãng đảo qua cổ áo, vừa nhìn liền sửng sốt tại chỗ, vùng da thịt vốn đã khôi phục đến trắng trẻo mịn màng không tì vết, mới có vài giờ liền nổi lên từng mảng từng mảng đỏ.

Chẳng lẽ là Thành Đế quấy phá…… hay vẫn là vị thần tiên kia ra tay với hắn?

Tuyên đế thật sự không dám nhìn nhiều, khép lại vạt áo, cắn chặt răng, đáy lòng tựa như bị hất nguyên chậu nước đá, lập tức lạnh thấu xương. Hắn ngồi ngơ ngẩn một lúc, trong đầu u mê trống rỗng, qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nhỏ giọng kêu Vương Nghĩa: "Thay trẫm lấy bút mực tới."

Vương Nghĩa khuyên nhủ: "Thánh thượng bệnh tình trầm trọng, không thể hao tổn tâm sức quá mức……"

Tuyên đế không kiên nhẫn mà nói: "Kêu ngươi lấy liền lấy tới, trẫm nếu muốn chết cũng không chết lúc này!"

Vương Nghĩa không lay chuyển được hắn, ủy khuất mà mang giấy bút lại. Tuyên đế vừa nhấc bút, tay đã phát run, liền bảo Vương Nghĩa giữ giấy, chính mình lấy tay trái nắm cổ tay phải, ngưng thần định khí tức, rốt cuộc vững vàng viết xuống:

"Thân gửi Đại tướng quân. Sự việc trong bản tấu chương ngày hôm trước, trẫm đã giao phó cho lục bộ xử trí, sẽ không để khanh ở trong quân bị người khác cản trở tay chân……"

Chỉ viết mấy câu ngắn ngủi, Tuyên đế đã cảm giác có chút hoa mắt, liền ném bút xuống, phân phó Vương Nghĩa: "Trẫm về sau sợ không thể lại viết thư, phong thư này ngươi trước giữ cho tốt, ngày mai người đưa đến trong quân, trấn an Đại tướng quân……"

Lúc hắn buông tay, cổ tay liền nửa ẩn nửa lộ vài điểm đỏ, dừng ở trong mắt Vương Nghĩa.

Vương Nghĩa gấp đến độ ném phong thư, cuộn lên tay áo của hắn để nhìn, bỗng chốc lạc giọng kêu lên: "Ban đỏ…… Thánh thượng, ngài sợ là đã…… nhiễm bệnh dịch!"

Vương Nghĩa hoảng hốt kêu lên rồi nghiêng ngả lảo đảo chạy đi gọi thái y. Tuyên đế đem tay áo cuộn trở lại, mở áo trên người ra, nhìn ngực bụng và hai cánh tay của mình. Quả nhiên khắp nơi đều phù lên, các điểm đỏ tràn lan khắp người, hình dạng cũng không giống hôn ngân, ngay cả làn da cũng đều có chút ửng đỏ.

Thì ra là nhiễm bệnh dịch…… Tuyên đế trong lòng lại có chút vui mừng. Tuy nói hắn luôn không quá tin chuyện quỷ thần, nhưng từ khi trọng sinh, rất nhiều sự việc đều diễn ra kỳ quặc, buộc hắn không khỏi sinh lòng nghi ngờ bản thân bị quỷ ám. Lúc này biết là ôn dịch, so với bị Thành Đế ám lấy đòi mạng, thì sự việc liền trở nên đỡ dọa người hơn rất nhiều.

Tuyên đế cả người liền thoải mái vài phần, khép lại áo, nhặt lên phong thư kia. Hắn đã nhiễm bệnh dịch, tin này tuyệt đối không thể đưa đến trong quân. Chỉ nguyện tới lúc Chu Huyên phát hiện không ổn, bệnh của hắn đã có thể tốt lên.

Tuyên đế cười khổ đem phong thư mới vừa viết xé nát. Lúc đoàn người của thái y viện nối đuôi nhau tiến vào, biểu tình liền một trời một vực với Tuyên đế, so với lúc trước càng thêm hoảng sợ, nhìn đốm đỏ trên tay Tuyên đế, lại hỏi Vương Nghĩa tình trạng ăn uống, rồi khai bảy tám phương thuốc, chủ yếu là thanh nhiệt giải độc.

Nhưng dùng xong mấy phương thuốc này cũng không thấy có bao nhiêu tác dụng. Ban đỏ trên người Tuyên đế ngược lại càng nhiều thêm, xuất huyết càng ngày càng thường xuyên, không chỉ từ trong mũi, có khi miệng cũng phun ra máu. Không biết nguyên nhân do bệnh hay do dùng sai thuốc, hắn mỗi ngày đều hôn mê một khoảng thời gian dài, lúc ngẫu nhiên tỉnh lại, thần trí cũng không quá thanh tỉnh, ban đỏ trên người khiến hắn từng trận từng trận đau đớn khó chịu.

Hắn đã có chút tin chuyện báo ứng. Nếu không phải báo ứng, thì vì sao tình hình bệnh dịch ở khu vực phía tây kinh thành đã được khống chế, Hà Thừa tướng bảy tám chục tuổi cũng không bị nhiễm bệnh, thế mà hắn một người tuổi trẻ khỏe mạnh, cưỡi ngựa bắn cung từ nhỏ ngược lại ngã bệnh?

Trong lúc hôn mê, Tuyên đế cảm thấy có người rót thuốc vào miệng hắn. Hắn mấy ngày nay bị thuốc đắng hành hạ, ngửi thấy mùi liền muốn phun, sao có thể chịu há mồm. Giằng co một hồi, thuốc kia liền theo cằm chảy vào trong cổ áo, người bón thuốc đành phải buông muỗng, lấy khăn thay hắn chà lau.

Trong phòng lờ mờ có người nói chuyện, động tĩnh rất nhỏ, Tuyên đế nghe không ra là ai. Bên tai dần thanh tĩnh, mùi thuốc kia tựa hồ lại tiến đến gần…… Có cái gì đó mềm ấm linh hoạt xâm nhập vào trong miệng hắn, đem hàm răng của hắn mở ra, sau đó một ngụm nước thuốc chua xót chảy vào.

Tuyên đế không kịp chống đẩy, liền đem nước thuốc trong miệng nuốt xuống. Thuốc kia liền một ngụm tiếp một ngụm liên tiếp tiến vào, không cho hắn có lấy một tia cơ hội để phản kháng. Không biết trong nước thuốc đã bỏ thêm thứ gì, nhiệt độ trên người Tuyên đế tan biến vài phần, cảm giác trên người càng thêm mơ hồ, trong đầu dần dần không nhớ nổi sự việc đang diễn ra, cuối cùng an an ổn ổn mà thiếp đi.

Lúc hắn lần thứ hai tỉnh lại, sắc trời đã tối hẳn. Trong điện ánh nến chiếu tỏa khắp nơi, nhưng lại không giống bình thường nóng hầm hập đến khó thở, ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Ngay cả ban đỏ trên người, tựa hồ cũng không giống bình thường khiến hắn đau đớn khó chịu…… ngược lại cảm giác có vài phần mát lạnh.

Tuyên đế miễn cưỡng mở mắt ra, thấy bên mép giường hình như có một người mặc bạch y, nhìn không giống quần áo của nội thị, đang cúi đầu lau thứ gì đó trên người hắn. Lau đến chỗ nào, chỗ đó liền mát lạnh, vô cùng sảng khoái. Người nọ tay động cực nhẹ, cảm giác như chưa chạm vào hắn, nếu không có nước thuốc lạnh lẽo, chỉ sợ hắn căn bản không nhận ra có người đang thay hắn thoa thuốc.

Hắn không tiện ngẩng đầu, liền đem ánh mắt buông xuống, thình lình phát hiện trên người mình trống không, trừ bỏ một góc chăn gấm đắp ở ngực, toàn thân trên dưới đều trần như nhộng lộ ra bên ngoài. Những đốm ban đỏ đều bị lau qua một lớp mỏng thuốc mỡ màu trắng, một chỗ cũng không để sót, mà ánh mắt người nọ lại sáng quắc dừng trên người hắn, nhìn chăm chú đến nỗi hắn cảm giác như sau lưng có kim đâm.

Ngày thường Vương Nghĩa giúp hắn bôi thuốc, chưa từng thoát đến một cái quần cũng chẳng còn, tên ngoại quan này thật quá mạo phạm. Tuyên đế có chút buồn bực xấu hổ, mở miệng kêu lên: "Người tới! Trong điện là ai……"

Hắn muốn hỏi là ai đem người này vào trong cung, người nọ liền đã ngồi dậy, khó nén hưng phấn mà kêu lên: "Bệ hạ tỉnh?"

Thanh âm kia tuy mang theo vài phần khàn khàn, Tuyên đế lại vẫn vừa nghe liền biết là ai, không rảnh mà sinh khí, kinh hỉ kêu lên một tiếng: "Ấu Đạo?"

Thuần Vu Gia tại sao lại ở trong cung? Hắn vào cung lúc này, án ở Tương Châu phải xử trí làm sao?

Tuyên đế dùng sức nâng đầu, mở miệng hỏi: "Ấu Đạo, việc Tương Châu……"

Thuần Vu Gia không thèm để ý đáp: "Đã làm sáng tỏ, người cũng đã giải về." rồi đè lại hắn dặn dò: "Bệ hạ cẩn thận, ban đỏ trên người bệ hạ vừa mới được bôi thuốc, không thể tùy ý cử động, miễn cho thuốc mỡ bị trôi mất, phải thoa lại lần nữa."

Trong lúc nói chuyện, y đã đi đến đầu giường, thay Tuyên đế kéo lại chăn, quan tâm nói: "Bệ hạ bệnh tình tuy nghiêm trọng, nhưng nếu dùng thuốc đúng bệnh, bất quá qua nửa tháng một tháng liền chuyển biến tốt đẹp. Có thần ở đây, thỉnh bệ hạ an tâm dưỡng bệnh, không cần lo lắng."

Tuyên đế nghĩ đến chuyện thoa thuốc mới vừa rồi của y, không khỏi trách cứ y qua loa, nhưng niệm tình y có ý tốt, không đành lòng trách nhiều. Lại nghĩ đến bệnh của mình, quở trách nói: "Trẫm bị chính là ôn dịch, ngươi thế nào lại dám vào cung hầu hạ bên người? Ngươi là đại thần triều đình, không thể so với cung nhân, nếu cũng nhiễm bệnh, làm sao có thể vì triều đình làm việc? Chẳng phải là khiến trẫm càng thêm phiền toái?"

Thuần Vu Gia không hề tỏ vẻ xấu hổ, một mặt nghe giáo huấn, một mặt nhìn kỹ thần sắc của Tuyên đế, vươn tay sờ vào cái trán ôn nhuận của hắn, còn rót một ly nước ấm vừa đủ cho hắn uống.

Đến khi thu hồi cái ly, y mới bắt đầu trổ tài văn chương, ý định thần nhàn mà đáp: "Đa tạ bệ hạ yêu thương. Thần từ nhỏ ở nhà đã theo trưởng bối học qua y thuật, tuy không dám nói tinh thông, nhưng đối với bệnh dịch cũng có chút hiểu biết. Bệ hạ yên tâm, thần nếu không nắm chắc chữa khỏi bệnh này, sẽ không xuất hiện trước mặt bệ hạ."

Tuyên đế cõi lòng phức tạp, nghe vậy cũng không có cao hứng, chỉ rầu rĩ đáp: "Bệnh này có lẽ không phải dịch bệnh bình thường, nếu không thì vì sao người khác đều không có việc gì, chỉ một mình trẫm là mắc bệnh?"

Thuần Vu Gia hai mắt lập tức nhạy bén mà sáng lên: "Bệ hạ là nói, có người âm mưu hại bệ hạ, cố ý đem bệnh truyền vào trong cung?"

Tuyên đế tuy đang phiền não, cũng bị hắn chọc đến nở nụ cười, hỏi: "Ấu Đạo quả nhiên nghĩ như vậy?"

Thuần Vu Gia cười phụ họa hai tiếng rồi xụ mặt phân tích: "Việc này rất khó nói, nhưng thân thể của bệ hạ so với người khác quả thật hư nhược vài phần. Thần mới vừa rồi thay bệ hạ thăm mạch, mạch tượng cho thấy thận dương* bị thương tổn rất nặng, dương khí bị ứ động, gặp dịp liền phát ra so với người bình thường mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần. Thần nói một câu không nên nói…… tuy rằng bệ hạ đang ở tuổi tráng niên, vẫn là đừng nên sử dụng mấy thứ thuốc kích thích……"

[*Thận trong cơ thể nam & nữ đều được chia thành thận dương và thận âm. Thận âm chủ về máu huyết. Thận âm hư thường gây ra bệnh di tinh, mộng tinh, vẫn còn ham muốn nhưng không giao hợp được vì dương vật không cương cứng. Thận dương chủ về hưng phấn của cơ thể. Thận dương hư yếu sẽ khiến ham muốn tình dục giảm dần rồi mất hẳn.]

"Câm miệng!" Tuyên đế lạnh giọng đánh gãy lời y, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong đầu nghĩ đến viên thuốc ngày đó Thành Đế dùng trên người mình.

Quả nhiên là…… Ha, người đã chết lâu như vậy, lại vẫn si tâm vọng tưởng muốn đem hắn kéo xuống địa phủ để báo thù sao?

Tuyên đế cắn chặt răng, hai mắt thẳng tắp nhìn đỉnh giường, trong lòng lại chỉ nghĩ đến đủ loại sự tình ngày đó Thành Đế làm ra với mình, hận ý càng sâu. Những cảnh tượng kia vừa chuyển trong lòng, trên người hắn như có tà hỏa từ dưới da chui lên, càng lúc càng mạnh, dần dần thiêu đến không thể nhẫn nại được nữa, trực tiếp dồn đến bộ phận phía dưới.

Hai mắt Tuyên đế dần dần mông lung hơi nước, nhẫn nhịn đến không dám hô hấp, không muốn làm ra trò bất kham trước mặt Thuần Vu Gia. Hắn đem mặt vùi xuống giường, hô hấp thật sâu vài lần, cực lực duy trì thanh âm vững vàng, lùi ra xa khỏi Thuần Vu Gia mà nói: "Ấu Đạo, ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi, trẫm muốn ngủ một lát."

Trong điện sau một lúc lâu không có tiếng đáp lại, Tuyên đế đã có chút không chịu nổi, giọng khàn khàn: "Ấu Đạo, ngươi đi ra ngoài……"

Một cơn gió nhẹ xuyên qua chăn gấm xâm nhập vào bên trong, Tuyên đế cảm giác có một bàn tay lành lạnh nắm lấy vật dưới rốn kia của mình, xúc cảm ôn nhu vỗ về làm hắn cầm giữ không được, thân mình hơi nâng lên đón lấy, từ trong lòng ngực thoát ra một hơi thở thật dài.

Hắn chưa kịp nghĩ đến hai chữ xấu hổ, Thuần Vu Gia đã hạ thấp thanh âm ôn nhu thì thầm vào sau tai của hắn: "Tuy thân thể của bệ hạ có chút mệt mỏi hư thoát…… nhưng đạo lý âm dương nên thuận chứ không nên ức, bệ hạ hiện giờ không tiện cử động, thần đành phải…… mạo phạm."

20. Chương 19: Hầu Bệnh (trung)

Tay Thuần Vu Gia thập phần mềm nhẹ linh hoạt, nhiệt độ cơ thể thấp hơn so với Tuyên đế, lực đạo xoay nắn lại mười phần thích hợp. Nhiệt độ lòng bàn tay y bị nhiệt độ cơ thể của Tuyên đế làm nóng lên theo, một loại cảm giác thoải mái cực kỳ bao phủ lấy cả hai.

Tay Thuần Vu Gia lên xuống nhịp nhàng, theo động tác của y, máu trong người Tuyên đế cũng trở nên sôi sục. Tuyên đế cảm thấy xương cốt đều muốn mềm nhũn, khó thể khống chế mà thở dài một tiếng.

Tâm Thuần Vu Gia theo tiếng thở dài mà loạn nhịp, lực đạo trên tay cũng tăng mạnh vài phần.

Trên tay y tựa hồ còn có chút mỡ bôi trơn, lúc thao tác như có lụa bao phủ, dần dần thấm vào trong da, tạo ra cảm giác mát lạnh đặc thù. Động tác lúc đầu quá mềm nhẹ, mới vừa rồi bỗng nhiên tăng mạnh, kích thích cảm giác trên cơ thể, Tuyên đế lập tức cảm thấy một cỗ xung nhiệt truyền thẳng từ dưới thân lên tới đỉnh đầu, mắt như muốn nổ đôm đốm, một tiếng "Ái phi" theo đó mà thốt ra.

Không đợi Tuyên đế suy nghĩ cẩn thận tiếng 'ái phi' kia là gọi vị phi tần quý nhân nào, động tác của Thuần Vu Gia liền bất chợt nhanh hơn, thanh âm rõ ràng mà truyền tới bên tai Tuyên đế: "Thần thật vui vì được bệ hạ nhớ nhung, chỉ là tổ chế của triều đình xưa nay chưa bao giờ có tiền lệ lập nam tử làm phi. Bệ hạ vì thần mà làm thành việc này, khó tránh khỏi sau lưng chịu người phê bình. Thần thật sự không dám vì tư tình mà tổn thương thánh minh……"

Tuyên đế bị lời nói của y làm thanh tỉnh vài phần, rốt cuộc biết người ngồi bên cạnh không phải là ái phi trong cung, mà là ái khanh trong triều. Hắn trong lòng khẩn cấp cùng tức giận đan xen, giơ tay xốc chăn lên, nghiêm nghị quát: "Ấu Đạo, ngươi làm cái gì? Đây đều là việc làm của nữ nhân, ngươi là triều thần tâm phúc của trẫm, há có thể không biết tự ái!"

Lời này nói ra thập phần chính nghĩa nghiêm khắc cùng từ ái, đáng tiếc khi nói chuyện hắn lại đầy mặt ửng hồng, thở dốc hồng hộc, bản thân còn cực kì tự nhiên mà túm lấy tay của Thuần Vu Gia, dừng ở trong mắt người khác, quả thực chính là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, trong ngoài không đồng nhất.

Thuần Vu Gia cũng không chê hắn trên người tràn đầy ban đỏ, duỗi tay đem chăn cẩn thận đắp lại một lần nữa, ôn tồn khuyên nhủ: "Thần là cam tâm tình nguyện…… chỉ cần bệ hạ không chê ta là tốt rồi."

Mặc kệ Tuyên đế vừa nói vừa mắng, thái độ của y vẫn thản nhiên như trước, đem Tuyên đế từ trên xuống dưới toàn thân chiếu cố đến thỏa đáng. Ngẫu nhiên trên tay bị Tuyên đế làm cho ướt át, cũng bất chấp dính dáp, chỉ chậm rãi cảm thụ loại cảm giác ấm áp này, đem động tác của mình điều chỉnh đến phù hợp.

Tuyên đế dần dần cũng không còn quan tâm đến đạo quân thần. Nhưng bất luận Thuần Vu Gia kiên nhẫn tinh tế thế nào, hắn lại trước sau không thể hoàn toàn phóng tiết ra ngoài. Trên người lửa thiêu càng lúc càng dữ dội, chỗ bị Thuần Vu Gia cầm nắm đều trướng đến phát đau, làn da cũng có chút không chịu nổi sự chà xát liên tục, dù lực tay đã giảm nhẹ nhưng vẫn cảm thấy đau đớn khó chịu.

Càng muốn mạng hơn là, hắn hiện tại không chỉ nghĩ về ái phi, mà càng muốn có Chu Huyên bên cạnh. Tuyên đế cắn chặt khớp hàm, hai chân dần dần mở ra, nhưng người bên cạnh không đúng, chỉ có thể đem khẩn cầu nhịn xuống, ngón tay gắt gao nắm chặt nệm gấm dưới thân, cơ hồ muốn đem lớp vải xé rách.

Thuần Vu Gia cũng thấy sự tình không thích hợp. Y giơ tay vén áo choàng, cẩn thận che dấu chỗ bất nhã phồng lên giữa hai chân mình, nói một tiếng "Thần thất lễ" liền nhẹ nhàng xốc chăn nệm trên người Tuyên đế lên, đem toàn bộ thân thể run rẩy của Tuyên đế thu vào trong mắt.

Y tinh tế quan sát chỗ mình đang hầu hạ nãy giờ, trong đầu suy nghĩ sâu xa vài lần, mới mang theo xin lỗi nói: "Sợ là thần mới vừa rồi liệu sự không chu toàn, thần chỉ sợ làm bị thương tới long thể, nên ở trên tay bôi chút thuốc mỡ, lại không nghĩ rằng thuốc mỡ kia có chút tác dụng gây tê, nếu không cẩn thận lộng tới phần đầu mệnh căn, sẽ có chút…… kéo dài thời gian."

Y nhìn thần sắc muốn nói lại thôi của Tuyên đế, vội vàng cam đoan nói: "Thần sẽ tiến hành thi châm, làm cho bệ hạ mau chóng phóng thích dương tinh. Việc này kiềm nén quá lâu, sẽ không tốt cho thân thể."

Chuyện khó chịu nhất hiện giờ đối với Tuyên đế không phải là không thể ra, mà là không thể vào (sự khác biệt giữa thông và bị thông, hehe). Chỉ là việc này không nói ra được, đành phải nhắm mắt gật đầu, cho phép y thi châm.

Thuần Vu Gia đem ngân châm mở ra, cũng không vội hạ châm ngay mà trước tiên lót một cái gối mềm ở dưới eo Tuyên đế, sau đó đem hai chân của hắn tách ra, bắt đầu tìm kiếm huyệt đạo. Tuyên đế gấp gáp muốn khép lại hai chân che đi chỗ mất mặt xấu hổ kia, lại bị Thuần Vu Gia giơ tay ngăn cản, bí mật của chỗ kia vốn bị hắn cố gắng che dấu, nay bỗng dưng không tiếng động mà bày ra rõ ràng trước mặt y.

Thuần Vu Gia trong khoảnh khắc đó cơ hồ muốn giật mình thảng thốt dựng thẳng cả người dậy, khó khăn lắm mới ổn định lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lại không cách nào dời đi.

Tuyên đế đợi y trong chốc lát không thấy động tĩnh, xấu hổ đến hận không thể đem y giết người diệt khẩu, nhịn rồi lại nhịn nói: "Ấu Đạo sao còn không hạ châm?"

Thuần Vu Gia bị một tiếng này gọi hoàn hồn, trong lòng bang bang nhảy loạn, miệng lại giả bộ như không có việc gì mà đáp: "Nơi này là yếu huyệt, không cẩn thận sẽ đả thương tổn hại tới nguyên khí. Bệ hạ thân thể ngàn vàng, thần không dám tùy tiện hạ châm…… thần thật ra có một biện pháp khác, chỉ là có chút……"

Tuyên đế nơi đó đã không thể nhịn được nữa, một mạch thúc giục nói: "Mau thay trẫm làm ra tới…… nếu có A Huyên ở đây……"

Mặt Thuần Vu Gia liền trầm xuống, đáy lòng lại nóng lên, không nói không rằng đem ngón tay đâm vào bên trong hậu đình của Tuyên đế.

Tuyên đế lập tức rên rỉ một tiếng, mềm mại ngã xuống giường, hậu đình gắt gao hút lấy ngón tay Thuần Vu Gia, hận không thể đem y một ngụm nuốt lấy, hòa vào trong thân thể của mình.

Thuần Vu Gia càng cúi người xuống thấp, lau đi mồ hôi trên trán, đem ngón tay đẩy vào càng sâu, khắp nơi sờ soạn thăm dò. Tuy rằng chỉ là đầu ngón tay đi vào trong đó, nhưng đã có thể tưởng tượng đến lúc chân chính kết hợp, nơi đó hẳn sẽ câu hồn đoạt phách đến nhường nào, khiến người lưu luyến quên cả lối về.

Thuần Vu Gia mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong đầu đã hiện ra vô số tình cảnh, trên mặt ửng đỏ, ngón tay như cũ thập phần tẫn trách mà xoa nắn nội bích của Tuyên đế.

Không lâu sau, Tuyên đế liền không kiềm giữ được mà xuất ra, làm cho dưới thân một mảng bừa bãi. Nhưng bên trong vẫn còn cảm giác hư không, không thể bổ khuyết. Hắn cả người đều hư suyễn, lại cảm thấy trong người mình vẫn còn thứ gì đó, nhìn khuôn mặt đầy nghiêm túc không biết đang nghĩ gì của Thuần Vu Gia, mang theo vài phần lo lắng hỏi: "Ấu Đạo, thân mình của trẫm, về sau có phải cũng không thể tốt lên?"

Thuần Vu Gia bừng tỉnh, vội vàng đem ngón tay rút ra, mang theo chất dịch trong suốt. Thanh âm dính dáp truyền đến trong tai hai người, khiến cả hai đều có chút ngượng ngùng không chịu nổi.

Tuyên đế thấp giọng nói: "Lạnh."

Thuần Vu Gia lấy lại cảnh giác, vội vàng thay hắn chùm kín chăn, tay phải ở sau lưng nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay dính dáp kia, cúi đầu đáp: "Bệnh của bệ hạ không quá mấy ngày liền có thể chuyển biến tốt. Chỉ là ô vật bên trong có hỏa độc, để ta kêu người chuẩn bị nước thuốc, thay bệ hạ tắm gội."

Đầu y vẫn cúi thấp, cũng không dám chờ Tuyên đế nói thêm cái gì, xoay người ra cửa an bài người nấu dược liệu, bản thân nắm tay đứng ở một bên xuất thần. Vương Nghĩa theo phân phó của y bố trí thỏa đáng, gọi người đem nước thuốc trực tiếp nâng đến đầu giường Tuyên đế, kêu tiểu thái giám đỡ Tuyên đế đứng dậy ngâm mình tắm rửa.

Thuần Vu Gia nghe thấy vội vàng cản lại: "Bệ hạ khí lực không tốt, vẫn là do ta hầu hạ đi." Nói rồi liền từ sau lưng Tuyên đế đỡ lấy hai chân hắn, đem cả người ôm ngang lên.

Y dù sao cũng là một vị quan văn, sức lực có hạn, đem Tuyên đế ôm đến bên thùng tắm liền có chút thở dốc, chỉ dựa vào lực cánh tay đem người bình an bỏ vào trong nước là không thể được. Vương Nghĩa muốn giúp đỡ, Thuần Vu Gia liền lắc đầu, đem Tuyên đế tựa vào trước ngực mình, dẫm rớt giày, một chân bước vào trong thùng: "Bệ hạ nằm lâu vô lực, thần tại đây nâng bệ hạ, đề phòng thùng gỗ cọ thương da thịt bệ hạ."

Tuyên đế khẽ hừ nhẹ một tiếng, nghe không ra là vui hay giận, Vương Nghĩa liền khen nói: "Không hổ là Thuần Vu đại nhân, hiểu biết thật nhiều. Ngay cả ngự y cũng đều không nghĩ ra được phương pháp, ta thấy thuốc bọn họ kê bệ hạ cũng không thích uống, tương lai công lao chữa khỏi cho thánh thượng, nhất định là thuộc về Thuần Vu đại nhân!"

Tuyên đế dựa ở trước ngực y, chỉ cảm thấy một thân quần áo của Thuần Vu Gia cùng tay y giống nhau, đều mềm mại thoải mái. Hắn nhắm hai mắt ngâm mình ở trong nước thuốc ấm áp, hồi tưởng lại hương vị sự tình vừa trải qua lúc nãy.

Thuần Vu Gia mới vừa rồi đối với hắn giống như lúc làm việc ở trong triều, nói là tận tâm, nhưng thật ra cái tận tâm này lại xen lẫn không ít tư tâm. Từ lúc bắt đầu thoa thuốc…… tư dục chớp động trong mắt y khi nhìn đến chỗ tư mật kia của hắn, không thể gạt được một người từng trải như Tuyên đế.

Nhưng mà y rốt cuộc còn hiểu biết chừng mực…… Tuyên đế nhíu nhíu mày, không khỏi lại nghĩ tới Chu Huyên.

"Bệnh này của trẫm, muốn hồi âm cho A Huyên nhưng lại không thể tự tay cầm bút. Trẫm sợ y ở trong quân nhớ." Tuyên đế quay đầu lại nhìn Thuần Vu Gia liếc mắt một cái: "Ấu Đạo giỏi bắt chước chữ viết, hôm nay đã tới, vừa lúc thay trẫm viết một phong thơ gửi đi Tuyên Phủ, miễn cho Đại tướng quân lo lắng."

Thuần Vu Gia không đáp lời, ngược lại quay đầu bảo Vương Nghĩa: "Vương công công, về bệnh tình của bệ hạ, ta có đôi điều muốn hỏi, thỉnh công công tạm dẫn người ra ngoài cửa chờ một lát."

Vương Nghĩa đã đem y trở thành Hoa Đà chuyển thế, vội vàng nói: "Thân mình bệ hạ là ta tự tay chăm sóc, đại nhân có gì cứ hỏi ta……"

Thuần Vu Gia sắc mặt hoà nhã, ngữ khí lại thập phần cứng rắn: "Không chỉ là bệnh dịch, ta còn có sự tình bên trong muốn hỏi, thỉnh công công thứ tội."

Tuyên đế nghe xong minh bạch y muốn hỏi cái gì, lạnh lùng đáp: "Việc này ngươi cũng không cần hỏi nhiều, trẫm đều tự có chủ trương."

Bàn tay Thuần Vu Gia ở sau lưng Tuyên đế dừng trên cặp mông của hắn hơi dùng sức, liền khiến hắn kêu lên một tiếng, nói không ra lời. Vương Nghĩa không biết nội tình, vội vàng đáp: "Vạn sự phó thác cho đại nhân, ta trước dẫn người lui ra, thỉnh đại nhân thay bệ hạ cẩn thận xem bệnh."

Đợi Vương Nghĩa đi khỏi, Thuần Vu Gia mới buông ra Tuyên đế, không chút sợ hãi mà nói: "Việc này thần vốn không nên nhiều lời, nhưng bệ hạ là chủ của thiên hạ, càng nên vì người trong thiên hạ mà giữ gìn. Độc này dược tính thủy chung khó dò, hay bệ hạ muốn cả đời đều phải chịu sự khống chế của Đại tướng quân? Tương lai ngay cả nền tảng quốc gia chỉ sợ cũng……"

Độc này vẫn luôn chiếm cứ trong lòng Tuyên đế, làm hắn ngày đêm đứng ngồi không yên, hiện giờ bị Thuần Vu Gia nói toạc ra, hắn xấu hổ vô cùng, càng mang theo vài phần chờ đợi: "Ấu Đạo thật sự có thể giải độc này? Nếu có thể chữa khỏi cho trẫm, trẫm không tiếc một cái Thiên hộ hầu cho ngươi."

Thuần Vu Gia hơi híp mắt, cười lạnh một tiếng: "Hạ loại thuốc âm độc thế này, sớm hay muộn cũng có báo ứng. Thần nguyện vì bệ hạ dốc sức mà chữa trị, chỉ là nếu có thể tìm được loại thuốc kia, việc giải độc sẽ

càng thêm dễ dàng."

Tuyên đế trong lòng hưng phấn cùng cực, cơ hồ muốn sai người đi vào kho tìm ngay viên thuốc kia. Quay đầu lại nghĩ đến Phúc Ninh cung bị thiêu cháy, thuốc kia nói không chừng cũng đã hóa thành bụi, liền đem lời nói nuốt trở vào, than một tiếng: "Chậm rãi tìm đi, tùy xem cơ duyên thế nào. Ngươi trước thử giải, trẫm luôn tin tưởng bản lĩnh của ngươi."

21. Chương 20: Hầu Bệnh (hạ)

Thuần Vu Gia khai phương thuốc so với Thái Y viện hiệu quả hơn rất nhiều, hoặc là nói, y mang đến liều thuốc giải cho loại bệnh chân chính trong lòng Tuyên đế, khiến người tinh thần tốt lên, bệnh cũng liền khỏi.

Mỗi ngày ngoài ba bữa uống thuốc, y còn phải làm cho Tuyên đế hai lần tắm nước thuốc, sau đó thoa thuốc mỡ lên các ban đỏ. Thời điểm thoa thuốc đều là Thuần Vu Gia tự mình động thủ, lấy lông ngỗng dính thuốc mỡ, nhẹ như không bôi lên các đốm ban đỏ, so với cung nhân hầu hạ lại càng cẩn thận gấp nhiều lần.

Tuyên đế suốt ngày nằm ở trên giường, đứng dậy đều là do Thuần Vu Gia đỡ đi. Cơ thể bị nhiễm bệnh dịch của hắn vốn ban đầu trông rất kinh khủng trầm trọng, hắn không thể tượng tưởng được, sau đó lại lén cảm thán một hồi, bộ dạng khó xem nhất đời này của hắn, đã không một chút che lấp mà lọt vào trong mắt Thuần Vu Gia.

Chỉ bằng phần ân tình này, tương lai trong triều càng nên đề bạt y một chút, sau khi y qua đời liền cho nhập Thái Miếu, thụy hào là một cái Văn trung đi.

Trận ôn dịch này tới hung hiểm, nửa tháng sau, cuối cùng cũng khỏi hẳn. Việc đầu tiên sau khi Tuyên đế thượng triều là vượt cấp mà đề bạt Thuần Vu Gia, đem y từ tứ phẩm Lại bộ Thị lang, trực tiếp thăng lên thành chính tam phẩm Trung thư Thị lang, tuy còn kém một chút so với kiếp trước, nhưng ở trong triều cũng coi như chạm tay là bỏng.

Thuần Vu Gia sau khi thăng quan cũng không hề tỏ ý kiêu căng, cùng triều thần lui tới cũng không quá nhiệt tâm, rỗi rãnh chỉ hướng trong cung chạy vào, cùng kiếp trước 'Tọa thượng khách thường mãn, tôn trung tửu bất không'* quả thực như hai người khác nhau.

[*Dịch nghĩa: "Khách vui kín cả chỗ ngồi, rượu vui chớ để chén vơi cầm chừng." – theo Tăng Quảng Hiền Văn, ngạn ngữ dân gian Trung Quốc.]

Tuyên đế trong lòng đối Thuần Vu Gia không khỏi lại càng thêm vừa lòng. Đặc biệt là sau cho người tìm được viên thuốc kia của Thành Đế, ánh mắt khi nghĩ tới y liền trở nên nóng bỏng đến nỗi chỉ thiếu điều muốn gả nữ nhi qua.

Vương Nghĩa nhân cơ hội tố cáo tình trạng: "Chính điện trong cung đều cháy hỏng, Hà Thừa tướng còn không cho bạc tu sửa. Bệ hạ ngài xem, nếu sớm tu bổ Phúc Ninh cung, thứ này khẳng định đã sớm đưa về nội khố!"

Tuyên đế híp hai mắt hừ lạnh một tiếng: "Triều đình đại sự quan trọng hay là một tòa cung uyển quan trọng? Phế liền phế đi, không cần nhớ thương. Ngươi nhìn không thuận mắt, kêu Công bộ đem chỗ đó hủy đi là được. Đem Thuần Vu thị lang gọi tới, trẫm có việc tìm y."

Thuần Vu Gia đang ở Trung Thư tỉnh sửa sang lại chiếu lệnh, ý chỉ của Tuyên đế vừa truyền tới, y mừng đến nỗi liền giao lại công vụ không thèm lo, cáo lỗi cùng đồng liêu xong liền theo Vương Nghĩa tiến cung.

Lúc vào trong điện, liền thấy Tuyên đế tay cầm một cái hộp vàng ròng khảm bảo thạch. Thấy y vừa tới, không đợi y hành lễ đã kêu lên: "Ấu Đạo mau tới! Vương Nghĩa, mang tất cả mọi người tránh ra ngoài, việc hôm nay trong điện, không được cho bất luận kẻ nào nghe thấy!"

Thái giám cung nữ vừa rời khỏi, Tuyên đế liền thay đổi sắc mặt, nhíu mày, tự tay đem Thuần Vu Gia kéo đến bên người mình, đem viên thuốc kia đưa cho y: "Ấu Đạo nhìn kỹ xem, thuốc này bên trong có thành phần gì, vì sao trẫm sau khi dùng liền không thể xuất tinh……" Hắn bỗng nhiên ý thức được bản thân nói quá lố, vội vàng im miệng, lấy động tác uống trà để che mặt.

Thuần Vu Gia làm như cái gì cũng không nghe thấy, cầm viên thuốc nhẹ ngửi một trận, lại nếm thử một cái, lập tức phun ra trong khăn tay.

Đôi mắt Tuyên đế cơ hồ dính chặt trên mặt y, thấy y thần sắc đen tối, lòng cũng trầm xuống, mở lời hỏi: "Thuốc này bên trong có cái gì, Ấu Đạo có thể giải không?"

Thuần Vu Gia lắc đầu, lại lập tức đáp: "Bệ hạ đừng vội, thuốc này hình như thần đã gặp qua trong y thư, để từ từ thần nhớ lại xem."

Hai người ngồi đối diện ở trong phòng, càng đợi càng xấu hổ. Tuyên đế chịu đựng không nổi muốn kêu y trở về chậm rãi suy nghĩ, Thuần Vu Gia bỗng chốc ngẩng đầu lên, mặt mày ửng đỏ, lắp bắp nói: "Thuốc này dược tính cực mạnh, thần chỉ nếm một ngụm, liền đã có chút u mê đầu óc, nửa ngày mới nhớ ra. Đây chính là vu dược của Nam Cương, dược tính không chỉ mạnh, mà còn có tác dụng làm loạn thần trí của con người."

"Thật như vậy!" Tuyên đế đại kinh thất sắc, thuốc này nếu làm bị thương đến căn cốt của hắn, vậy tương lai thái bình thịnh thế, sử sách danh thơm, liền không đánh mà chết?

Thuần Vu Gia lại hỏi: "Bệ hạ lúc trước dùng thuốc này, là uống hay là thoa ngoài da? Cách dùng bất đồng, hiệu quả cũng khác biệt, phương pháp điều trị cũng không giống nhau."

Cái này làm sao có thể thốt ra lời…… Tuyên đế một tay che lại mặt, đem hai khủy tay chống ở trên bàn, do dự thật lâu mới bỏ qua mặt mũi mà đáp: "Là nhét vào…… bên trong!"

Thuần Vu Gia thật sự là lương y, cũng thật sự đem thân thể Tuyên đế trở thành nhiệm vụ quan trong nhất mà tiến hành nghiên cứu. Từ hôm ấy trong cung trở về, mỗi ngày hạ triều liền cơm cũng không rảnh ăn, chui đầu vào thư phòng bắt đầu đọc sách chế thuốc.

Lần chế thuốc này liền kéo dài tới một tuần. Thẳng đến bên kia Tuyên Phủ gửi tới tin chiến thắng, thuốc của Thuần Vu Gia rốt cuộc cũng chế xong, đưa đến trước mặt Tuyên đế.

Lúc y tiến vào điện, Tuyên đế đầu mày khóe mắt đều là vui mừng, thần sắc mang bệnh cũng tiêu tan, lôi kéo tay y hỏi: "Ấu Đạo, trẫm tính toán phong Đại tướng quân làm Hoài Dương hầu, ban hoàng kim ngàn lượng, ban thưởng theo hàng nhất đẳng cho Trấn Bắc cùng Trấn Tây tướng quân, chúng tướng trở về toàn bộ tấn phong một bậc, ngươi xem thế nào?"

Thuần Vu Gia sửng sốt đáp: "Nhưng trong triều dụng binh lâu ngày, cũng không có nhiều tiền như vậy……"

Tuyên đế không để bụng đáp: "Lông dê mọc ra trên người dê. A Huyên đã mấy lần chiến thắng, Tây Nhung tự nhiên phải đền tiền cầu hòa, bảo bọn họ cống nạp chút tuấn mã hoàng kim, trẫm liền có tiền thưởng người."

Thuần Vu Gia cũng chúc mừng hắn vài câu, rồi đem thuốc giải chính mình nghiên cứu chế tạo ra nói cho Tuyên đế. Tuyên đế lúc này trên mặt vui mừng so với vừa nãy càng thêm chân thật, lôi kéo tay Thuần Vu Gia, hết lời khen ngợi: "Đây mới thật là song hỷ lâm môn! Trẫm biết Ấu Đạo là phúc tinh của trẫm, việc này không có ngươi thì không thể thành. Có trẫm ở đây, tương lai người liền không phải ưu phiền!"

Thuần Vu Gia vội vàng tạ ơn, đem thuốc mỡ mấy ngày nay tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo dâng lên.

Tuyên Đế nhẹ ngửi, cảm thấy dược vị nồng hậu, hẳn là thuốc tốt, hỏi y phải dùng như thế nào. Thuần Vu Gia sắc mặt liền có chút đỏ, hạ giọng đáp: "Sau khi về nhà, thần liền lật xem y thư, rốt cuộc nghĩ ra được biện pháp để giải độc kia……"

Nói vòng vo vô nghĩa một hồi, nhìn thấy sắc mặt Tuyên đế có chút không tốt, rốt cuộc tiến đến bên tai hắn phun ra lời nói thật: "Thuốc này phải thoa tại vị trí mà lúc trước viên dược kia được sử dụng, mới có thể

tiêu trừ hết độc tính. Thần cả gan, không biết lúc bệ hạ dùng viên thuốc kia, vị trí là ở phía ngoài hay là sâu bên trong?"

Tuyên đế trầm ngâm thật lâu, hỏi trước một câu: "Thuốc này dùng bao nhiêu lần mới có thể thấy được hiệu quả?"

Thuần Vu Gia chần chờ nói: "Loại thuốc kia vốn không có thuốc giải, thuốc giải này cũng là thần tự nghiên cứu chế tạo ra, tạm thời lấy ba lần làm hạn định. Nếu không thấy hiệu quả, thần liền theo tình huống mà thêm giảm dược liệu."

"Được. Trẫm liền tin ngươi." Tuyên đế giương mắt nhìn y một chút, ánh mắt sắc nhọn như đao, lại mang theo vài phần tối tăm u ám: "Trong điện dù sao không có ai, ngươi liền thay trẫm thoa thuốc đi."

Thân thể hắn Thuần Vu Gia cũng không phải chưa từng thấy qua, chưa từng chạm qua, lúc này ngượng ngùng cũng đã chậm. Tuyên đế trực tiếp đẩy tấu chương văn kiện trên bàn sang một bên, đem y phục phía dưới cùng quần lót cởi ra, ngồi dạng chân trên long ỷ, kêu Thuần Vu Gia giúp hắn dùng thuốc.

Thuần Vu Gia cầm lấy hộp thuốc, thật cẩn thận bôi thuốc lên một khối ngọc trụ lớn cỡ đầu ngón tay, hướng về phía Tuyên đế nói: "Thuốc này nếu muốn phát huy tốt, phải thoa đi thoa lại liên tục nhiều lần, có thể phải mất chút công phu. Thỉnh bệ hạ nằm xuống, như vậy thần không tiện……"

Tuyên đế chán ghét mà nhìn khối ngọc trụ dính thuốc mỡ kia một cái, liền hạ lưng nằm xuống, dứt khoát đem chân đặt lên đầu vai của Thuần Vu Gia. Thuần Vu Gia một tay nắm hộp thuốc, một tay cầm ngọc trụ dính thuốc mỡ kia đưa vào hậu đình Tuyên đế, chậm rãi đem dược ấn vào, sau đó ở bên trong thuận lợi cọ sát một vòng, sau đó lại lấy ra một lớp thuốc mỡ, một lần nữa đút vào.

Chỉ ngắn ngủn trong chớp mắt, trên người Tuyên đế đã toát ra một tầng mồ hôi, da thịt trơn mịn lộ ra bên ngoài thoáng chốc cũng ửng hồng. Hắn cúi đầu, đúng lúc thấy cảnh Thuần Vu Gia cụp mi rũ mắt nhìn chằm chằm vào nơi giữa hai đùi mình, cánh mũi hơi hơi mấp máy, trên chóp mũi cũng toát ra một tầng mồ hôi.

Tuyên đế một tay siết lấy quần áo, một tay nắm chặt long ỷ, chịu đựng khoái cảm sinh ra trong lúc thoa thuốc. Vật vốn dùng để phong lưu kia cũng khó nhịn mà cương lên, cơ hồ muốn đụng phải chóp mũi của Thuần Vu Gia.

Đôi môi kia cũng thật là đẹp, không biết nếu bảo chúng ngậm lấy sẽ lại là tư vị gì…… Tuyên đế chưa tưởng tượng xong, đôi môi mềm mại của Thuần Vu Gia đã tựa như lơ đãng mà đụng vào chỗ đang dựng thẳng của hắn, cùng trong tưởng tượng của hắn giống nhau, mềm mại non mịn.

Tuyên đế nuốt một ngụm nước miếng, trên người căng thẳng siết chặt, lại cảm thấy thủ pháp thoa thuốc của Thuần Vu Gia quá mức nhẹ nhàng chậm chạp, khiến hắn không thoải mái. Hắn ngượng ngùng nói thẳng, lại đúng lúc nơi đó bỗng nhiên trở nên thành thật, đem ngọc trụ dính thuốc kia hút thẳng vào, nhất thời không rút ra được.

Thuần Vu Gia thử vài lần, liền tiến thoái lưỡng nan, ngược lại càng hướng vào sâu bên trong hơn. Cũng không biết là cố ý hay vô tình, trùng hợp chạm đến điểm nhạy cảm* kia của Tuyên đế, khiến hắn cả kinh giật nảy mình, nức nở ra tiếng.

[*Giải thích cho những ai không biết: Đây là điểm G ở nam giới, hay còn gọi là tuyến tiền liệt, là một hạch kích cỡ bằng hạt óc chó nằm bên trong và dưới bàng quang, sâu trong hậu môn của đàn ông, rất nhạy cảm, một lực ấn vừa đủ có thể đem lại khoái cảm vượt trội.]

Tuyên đế liền mở ra đôi mắt phủ đầy hơi nước, phảng phất giống như thỉnh cầu nhìn về phía Thuần Vu Gia. Thuần Vu Gia cúi đầu liếm một chút ở trên người hắn, làm cho hắn phân tán lực chú ý mà thả lỏng bên trong, lập tức đem ngọc trụ rút ra.

Tuyên đế thoáng chốc hư không, đằng trước lại không chiếm được an ủi, tình dục nảy sinh không ngừng, rốt cuộc nhẫn nại không được, vươn tay chạm vào Thuần Vu Gia. Thuần Vu Gia liền đem lượng thuốc còn dính trên ngọc trụ cho hắn xem: "Bệ hạ, còn phải thoa thuốc."

Tuyên đế khẩn trương đem tay y ấn đến trên người mình, hai chân cũng co lại, lắc đầu khóc nức nở: "Ấu Đạo, trẫm, trẫm trên người khó chịu……"

Thuần Vu Gia tay run lên, liền ném khối ngọc trụ dính thuốc kia tới trên mặt đất, vật kia bên trên còn thuốc mỡ đều dính phải tro bụi cùng lông tơ của thảm trên sàn. Hắn đè lại thân mình Tuyên đế, đem cơ thể mình áp lên, cách lớp quần áo cọ vào cặp mông Tuyên đế, dụ hoặc mà nói: "Bệ hạ, vật kia đã bị bẩn, thỉnh chuẩn thần đổi vật khác thoa thuốc cho ngài."

Tuyên đế nhắm mắt, hư nhuyễn vô lực mà kêu lên: "Ấu Đạo, giúp trẫm trị……"

Thuần Vu Gia nghe được liền như uống phải mê dược, cúi đầu hôn lên nước mắt còn đọng lại trên hàng mi của hắn, đem đai lưng tháo xuống, cũng cởi ra áo lót, từ trong hộp đào ra một khối thuốc mỡ to bôi lên phân thân của mình, theo lối cũ mới vừa rồi thoa thuốc mà tiến vào.

Tuyên đế từ nhỏ luyện tập cung mã, eo lưng mềm dẻo, lúc hoan ái cũng dễ dàng tiếp nhận. Hắn trong lòng đã u mê trầm trầm, chỉ nghĩ dù sao ở trước mặt Thuần Vu Gia đã bày ra bao nhiêu chuyện khó coi, còn gì phải xấu hổ ngượng ngùng, chuyện về sau cứ để sau lại nói.

Thuần Vu Gia hiểu rõ tính tình Tuyên đế, lúc thật sự đề thương lên ngựa* cũng không hề ôn nhu như thường ngày, ngược lại tận lực vào sâu ra cạn, tìm đúng vị trí nhạy cảm kia, không ngừng va chạm.

[*ý là vác 'súng' ra trận ấy, do thời này chưa có súng nên dịch ra vậy thì không hay, cứ để nguyên và hiểu là vác 'thương' 'cưỡi ngựa' ra trận đi nha.]

Tuyên đế dựa vào trên cánh tay y nhu thuận vô cùng, tùy y muốn sờ nơi nào đều sẽ thuận theo đưa thân mình tới cho y sờ, còn hé miệng nghênh tiếp môi lưỡi của y, thỉnh thoảng khóc cầu y chậm một chút, nhìn vào thật sự là mềm mại đáng yêu không chịu nổi, cùng với hình tượng thiên tử hằng ngày trầm ổn đoan nghiêm quả thực khác xa như hai người.

Thuần Vu Gia ôm chặt lấy Tuyên đế, hung hăng thúc đẩy, rốt cuộc đem tinh hoa của mình bắn vào trong thân thể hắn. Sau khoảnh khắc cao trào liền ôm Tuyên đế ở trên long ỷ nghỉ ngơi trong chốc lát, nhìn một mảng bừa bãi trước mặt, y mới nghĩ đến bản thân lúc này đã phạm phải bao nhiêu lần tội chết.

Thôi, đã như vậy, y chính là có chết cũng không oán.

22. Chương 21: Lập Hậu (1)

Thuần Vu Gia quỳ thẳng trước điện tạ tội.

Tuyên đế dựa trên long ỷ, cầm nội y* của y lau cơ thể, mí mắt cũng không nâng, chỉ nhàn nhạt nói: "Hai lần. Còn có hai lần, bệnh này nếu trị không hết, chức 'văn trung' ngươi cũng đừng nghĩ."

[*đồ lót. Dịch ra nghe hiện đại quá nên để nguyên hán việt.]

Văn trung…… Thuần Vu Gia đang chờ luận tội, không thể tưởng được Tuyên đế không hề có ý trừng phạt y, còn chuẩn bị cho y vinh quang về sau. Y vội vàng cúi người dập đầu, cảm động đến rơi lệ mà đáp: "Bệ hạ thiên ân, thần có chết vạn lần cũng khó báo! Thỉnh bệ hạ yên tâm, thần nếu không thể chữa khỏi bệnh này, thần sau khi chết sẽ không có người nhang khói!" (chắc rồi, cả đám có đứa nào có con nối dõi đâu mà nhang với khói…)

Tuyên đế ném nội y của Thuần Vu Gia về phía y, thập phần tùy ý chớp mắt bảo: "Đứng lên đi. Không cần suy nghĩ miên man, về sau làm quan cho tốt, đem thuốc này chuẩn bị kĩ lưỡng. Bệnh của trẫm không thể để cho người khác biết. Ngươi chính là hy vọng mà trẫm gửi gắm, đừng làm trẫm thất vọng."

Thuần Vu Gia lại tạ tội một hồi, trước tiên đứng dậy hầu hạ Tuyên đế mặc quần áo, sau lại đem đống nội y ẩm ướt thu vào trong tay áo.

Tuyên đế quay mặt qua chỗ khác mắng y: "Loại đồ vật này sao có thể mang ra bên ngoài? Ném vào chậu than đốt đi, đốt nhanh rồi mở cửa sổ cho thông khí……" Bất chợt nghĩ đến bộ dạng hiển nhiên quen thuộc đối với chuyện này của mình, còn có nhiều kinh nghiệm giải quyết tốt hậu quả như vậy, liền thấy mất mặt, hừ một tiếng xong thì mặc kệ, để Thuần Vu Gia tự mình xử trí.

Thuần Vu Gia xử lí tốt quần áo rồi đem thuốc mỡ cùng ngọc trụ thu lại: "Thần mới vừa rồi thử, cảm thấy thuốc giải hiệu lực còn kém một ít, trở về muốn chỉnh lại phương thuốc. Tiếp qua…… hai ba ngày, thần lại tiến cung phụng dưỡng bệ hạ dùng thuốc."

Tuyên đế không bày tỏ ý kiến, chờ đến khi Thuần Vu Gia muốn cáo lui mới lên tiếng: "Ngọc trụ* kia trẫm dùng không thoải mái, lần tới không cần mang theo vào trong cung."

[*Nguyên văn là ngọc xử. Xử nghĩa là cái chày, không phải to như cái chày giã tỏi, giã gạo đâu à, mà là như đã nói ở chương trước, chỉ to cỡ đầu ngón tay thôi, mình để ngọc trụ cho dễ hình dung với tình thú. Bữa trước quên chú thích sợ nhiều bạn không hiểu.]

Một câu nhẹ nhàng hời hợt, rơi xuống đầu Thuần Vu Gia như tảng đá ngàn cân. Y lập tức nghe ra ý tại ngôn ngoại của Tuyên đế, mừng đến tim muốn nhảy ra khỏi lòng ngực.

Nhưng mà dù cao hứng, cũng không thể lộ ra trước mặt Tuyên đế. Thuần Vu Gia lập tức cúi đầu quỳ xuống, trầm ổn mà đáp: "Là thần suy nghĩ không chu toàn. Bệ hạ yên tâm, ta sẽ dùng vật khác để thay thế, tuyệt đối khiến bệ hạ cảm thấy thoải mái."

Tuyên đế sắc mặt lại đỏ vài phần, cho người lui ra, sau đó lấy ra tin chiến thắng từ biên quan, thất thần mà nhìn.

Hai mắt mờ mịt, chữ viết phía trên đều mơ hồ, hóa thành một gương mặt anh tuấn cương nghị quen thuộc. Chỉ nhìn Chu Huyên là có thể tưởng tượng ra được ra cái ôm ấp mạnh mẽ hữu lực thế nào, huống chi bản thân từng bị hắn ôm vào trong ngực, thể nghiệm qua các loại cuồng phong bão tố mãnh liệt tác cầu…… Tiếng hít thở của Tuyên đế trở nên thô nặng vài phần, bất an mà nghiêng người đi. Nhưng cơ thể vừa động, eo liền nhức mỏi, đem hắn từ trong vọng tưởng bừng tỉnh trở lại.

Hắn gần đây xác thật dễ dàng động tình, còn thích cùng nam tử…… Không, tóm lại, đây đều là tác dụng của loại độc kia! Chờ độc tính giải, hắn khẳng định sẽ vẫn thích nữ tử, cũng sẽ không lại làm loại sự tình này. Đến lúc đó, chẳng lẽ còn muốn đem Chu Huyên giống như Thành Đế, lật lọng trở mặt hay sao?

Nếu hắn có muội muội thì tốt rồi, hướng Chu gia gả qua một người, liền đem y chặt chẽ buộc vào hoàng thất, cũng không cần nghĩ ngợi đến cái hẹn ước tại Duyên Phúc cung. Đáng tiếc hắn chưa từng thành hôn, mấy huynh đệ lại chết quá sớm quá thống khoái, hiện tại ngay cả một quận chúa huyện chủ đều tìm không ra……

Hừ, hoàng đế hắn đây còn phải đánh quang côn*, đâu đến lượt Đại tướng quân y chọn ba lựa bốn!

[*quang trong 'quang đãng' nghĩa là trống trải, côn là gậy. Quang côn là cây gậy trơ trụi, không lá không hoa. Từ này thường được dùng để ám chỉ người đàn ông độc thân chưa vợ, hay còn gọi là ế!]

Tuyên đế đem chiến báo ném tới trên bàn, cẩn thận nổi lên tính toán việc hôn nhân của mình, quyết tâm định ra ngày tháng đem A Nhân tiến cung! Dù sao A Nhân cũng còn nhỏ, không bằng trước tiên ở trong cung dưỡng mấy năm, học chút lễ nghĩa đức độ của hậu phi. Chờ A Nhân hiểu sự, bệnh này của hắn cũng trị hết, đến lúc đó chính thức đại hôn, nhất cử lưỡng tiện.

Vừa lúc hai ngày sau, Chu Huyên phái người nhập kinh, đem đám hoàng tộc Tây Nhung lần trước đại thắng bắt được đều áp giải vào triều. Trong đoàn người áp giải trở về lần này, có một vị dũng tướng tên là Tạ Vân, là thúc phụ không cùng chi tộc với A Nhân. Tuyên đế xem qua hoàng thất Tây Nhung, lại nhân lúc vị thúc phụ kia đang ở đây, trước mặt cả triều văn võ hỏi: "A Nhân nhà khanh năm nay bao nhiêu tuổi?"

Câu hỏi này hỏi đến kỳ quặc, ngay cả lão Hà Thừa tướng cũng chưa kịp phản ứng lại. Tạ Vân lại càng không biết là ý tứ gì, e sợ chất nhi gây họa, lo lắng đề phòng mà đáp: "Hồi bệ hạ, đứa cháu này của thần năm vừa mới mười bảy, bởi vì phụ thân y mất sớm, mẫu thân lại nhiều bệnh, vẫn luôn ở trong nhà hầu bệnh, chưa từng tham gia thi cử."

Mười bảy…… Đúng là thời điểm tuổi xuân đẹp nhất! Tuyên đế sắc mặt bất động, trong lòng lại kích động khôn tả.

Khó trách thần tiên kia đem Từ hoàng hậu, Thạch phi các nàng đều gả ra ngoài, thì ra là đã an bài trước, làm cho A Nhân sinh sớm vài năm, hiện giờ vừa lúc vào cung làm hậu!

Tạ Vân nói không khác với hoàn cảnh kiếp trước bao nhiêu. Phụ thân A Nhân mất sớm, mẫu thân nhiều bệnh, sinh hạ nàng liền vẫn luôn coi như nam hài mà giáo dưỡng, tính toán cho nàng kế thừa gia nghiệp. Sau nàng lại cùng hắn chinh chiến khắp nơi, người của Tạ gia ở trong quân đều đem nàng xem như con cháu đối đãi.

Nếu không phải như thế, lấy con mắt tinh tường của Tuyên đế, sao lại bị nàng che dấu mấy năm, thẳng đến lúc nàng bỏ đi, mới biết được nàng là thân nữ nhi?

Tuyên đế càng nghĩ càng đắc ý, trên mặt đầy tươi cười, gọi Tạ Vân đứng dậy: "Tạ khanh mau bình thân. Tạ khanh trung trinh hiền năng, là anh tài lương đống của quốc gia. A Nhân…… tuổi cũng không còn nhỏ, tuy nói đạo hiếu là đại nghĩa luân thường, nhưng người làm con cái, sao biết được tâm tình của cha mẹ, mặc kệ bản thân như thế nào cũng mong con mình có được một bến đỗ vững chắc."

Lời nói này không chỉ làm Tạ Vân đầu óc choáng váng, mà còn khiến triều thần đều bắt đầu cân nhắc tiên hoàng có hay không để lại nữ nhi ở bên ngoài chờ gả đi.

Tuyên đế cũng mặc kệ bọn họ trong lòng nghĩ cái gì, lót đường vài câu rồi nói thẳng: "Trẫm có ý lập A Nhân làm hậu, tuyển thục nữ làm phong phú hậu cung, các vị khanh gia trong nhà nếu có nữ tử vừa độ tuổi, thì để vào cung cùng nhau chờ tuyển."

Một lời chấn kinh thốt ra, Tạ Vân vội vàng đáp: "Bệ hạ không thể! A Nhân nhà thần là nam tử, trên đời này nào có chuyện lập nam tử làm hoàng hậu?"

Nhạc Thái úy lập tức lôi kéo Hà Thừa tướng bước đến dưới bậc can gián: "Bệ hạ đăng cơ, là nên tuyển con nhà lành làm phong phú hậu cung. Nhưng đem nam làm nữ, cưỡng bức lấy con cháu của công thần, há có thể là việc làm của minh quân!"

Tuyên đế cười nói: "Thái úy không biết nội tình. Trẫm bình sinh chưa từng gặp qua A Nhân, muốn cưới nàng cũng đều không phải vì tư dục bản thân, mà là trước đây có thần tiên báo mộng, muốn trẫm lập nàng làm hậu." Hắn đứng dậy, nhìn quần thần quỳ đầy phía dưới: "Việc A Nhân vào cung là chuyện đã định, các khanh không cần khuyên nhủ, y chính là vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mà trẫm đã chọn."

Lúc xoay người, bỗng nhiên nhớ đến việc A Nhân phải vào cung, vậy Phượng Huyền cũng nên sớm chút đến bên cạnh hắn để được dạy dỗ, miễn cho sau này bên cạnh hắn mất đi một đại tướng tri kỷ đắc dụng, liền hỏi Tả đô Ngự sử Phượng Cảnh: "Phượng Huyền nhà khanh tuổi cũng lớn, kêu y vào cung gặp trẫm, sớm định một cái danh phận."

Phượng Cảnh không thể so với võ tướng đơn giản cứng cỏi, đầu óc không khỏi suy nghĩ quá nhiều, liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Gọi người lay tỉnh thì phun ra một ngụm máu, lôi kéo Hà Thừa tướng khóc ròng nói: "Ta thật có lỗi với tam thúc, A Huyền tuổi nhỏ…… A Huyền dung mạo không thích hợp, không xứng hầu hạ thiên tử, thỉnh Thừa tướng vì ta làm chủ!"

Hà Thừa tướng bản thân cũng không thể tin nổi, lôi kéo Nhạc Thái úy nói: "Cháu gái nhà ta cũng sắp bốn tuổi, A Vu bất luận thế nào cũng phải để lại mà sinh cháu trai cho ta a!"

Nhạc Thái úy lập tức cầm hốt bản đánh tỉnh bọn hắn, lôi kéo cả triều văn võ đi quỳ cửa cung.

Chuyện nạp phi trước đó Tuyên đế đã nhân nhượng lùi một bước, sau đòi tuyển cung nữ lại lùi thêm bước nữa. Hiện giờ chuyện lập hậu, hắn tự mình đem quỷ thần ra để thuyết phục, hơn nữa là càng nghĩ càng thấy chân thật, càng nghĩ càng thấy không thể nhân nhượng.

Bá quan văn võ ở ngoài cửa điện ước chừng quỳ tới giờ Dậu, Tuyên đế liền ngồi ở trong Văn Đức Điện, không phản ứng một tiếng. Vương Nghĩa xem đến kinh hồn táng đảm, lại không dám khuyên, lén nhìn hắn một lần lại một lần, nhìn đến Tuyên đế tâm phiền ý loạn, dứt khoát cho y tìm chút việc để làm: "Đi đem Thuần Vu đại nhân gọi đến nghị sự. Những người quỳ bên ngoài đó, bảy mươi trở lên thì gọi người nhà đưa

quần áo tới, nếu ngất xỉu thì nâng về nhà cấm túc. Bọn họ muốn quỳ liền quỳ đi, tưởng trẫm sợ bọn họ sao?"

Người thường thì sợ kẻ không muốn sống, kẻ không muốn sống lại sợ người không biết xấu hổ, tưởng hoàng đế hắn đây mới đăng cơ thì cái gì cũng không dám làm? Đám đại thần đời trước hắn đều thu thập tới, đừng nói quỳ ngọ môn, chính là bọn họ có muốn lăn giường đinh, hắn cũng không chớp mắt mà nhìn.

Thuần Vu Gia việc gì cũng luôn đứng về phía hắn, vẫn là sớm đem người nhà y đề bạt lên, đỡ phải chuyện gì cũng chịu người cản trở, lúc sinh bệnh muốn có một cái cung nữ ôn nhu hiểu lòng người hầu hạ cũng không có.

Vương Nghĩa đi ra ngoài không lâu, Thuần Vu Gia liền đến, vầng trán nghiêm nghị, sắc mặt nặng nề. Tuyên đế nhìn liền không thoải mái: "Ấu Đạo cũng nông cạn giống bọn họ, không muốn để trẫm tự mình tuyển hoàng hậu hay sao?"

Thuần Vu Gia vội vàng tạ tội: "Lập hậu là chuyện quốc gia đại sự, há thần có thể xen vào? Thần chỉ là nghĩ đến một việc, không khỏi vì bệ hạ lo lắng."

Ánh mắt Tuyên đế ở trên mặt y dạo qua một vòng, lại không nhìn thấu trong lòng y nghĩ cái gì, mở lời hỏi: "Việc gì cứ nói, trẫm cũng không phải hôn quân tùy tiện giáng phạt." Chỉ cần không phản đối hắn nghênh đón A Nhân vào cung, cho dù khuyên hắn tạm thời không nạp phi hắn đều có thể đáp ứng.

Thuần Vu Gia tiến đến trước mặt hắn, thấp giọng nói: "Thần nghe nói trong gia tộc Chu thị ở Lũng Tây cũng có rất nhiều thục nữ đang độ tuổi thanh xuân, Đại tướng quân còn có một ấu muội ruột thịt. Nghĩ đến gia tộc ngài ấy cũng muốn đưa nữ nhân vào cung, nhưng nếu địa vị phải ủy khuất dưới một nam nhân…… thần sợ Đại tướng quân…… không vui."

Tuyên đế bị y nhắc nhở, trong lòng ngược lại sinh ra vài phần sầu lo. Chu Huyên nếu biết hắn thành thân, có thể hay không nổi điên giống Thành Đế?

Tưởng tượng xong lại cảm thấy, Chu Huyên lúc trước giúp hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, liền nên biết tương lai hắn sẽ phải quảng nạp hậu cung. Nếu tâm tư Chu Huyên thật cùng Thành Đế giống nhau, khi đó liền có thể hành thích vua tự lập, bản thân hắn nếu rơi vào trong tay y, quả thực so với ở cùng Thành Đế càng vô phương chuyển mình, chỉ có thể như cá nằm trên thớt.

Bất luận như thế nào, nhân phẩm của Chu Huyên hắn vẫn còn tin được, sẽ không làm ra hành vi vô sỉ kia.

Tuyên đế buông nhẹ tinh thần, đem chuyện A Nhân kỳ thật là nữ tử cùng chuyện hắn nhận mệnh từ thần tiên, nhất định phải cưới nàng trở về bằng không sẽ gặp tai hoạ, tỉ mỉ nói cho Thuần Vu Gia.

Thuần Vu Gia bình sinh không tin chuyện quỷ thần, lại đã nghe qua lời xác nhận từ Tạ Vân, biết rõ Tạ Nhân chính là nam tử. Nhưng niềm tin của Tuyên đế đã vào đến cốt tủy, nói cái gì cũng đều muốn đem A Nhân vào cung, hờ hững nghe y nói đến khô cổ xong cũng chỉ đáp: "A Nhân là nữ giả nam trang, sau này vào cung khanh tự nhiên sẽ biết."

Khuyên nhủ một hồi, Thuần Vu Gia sắc mặt cũng trướng đến đỏ bừng, trong mắt ngầm có ý oán hận, bất lấy long bào, ở bên tai Tuyên đế bí mật nói: "Bệ hạ bệnh kín chưa lành, không nên tiến hành hôn lễ. Nếu đêm động phòng phát tác, thần sợ bệ hạ không phải cưới thê, mà là gả phu đi."*

[*Ý là ẻm không phải 'cưới vợ' mà thành 'gả chồng' đó hehe]

23. Chương 22: Lập Hậu (2)

Nhạc Thái úy xương cốt thật cứng rắn, lãnh đạo bá quan văn võ ở ngoài cửa cung quỳ liền ba ngày.

Hiện giờ trong triều cơ hồ đều là quan văn, thể lực có hạn, đám quan viên ba bốn mươi tuổi đều ngất đi hơn phân nửa, bị Ngự lâm quân lôi về nhà làm cho tỉnh lại.

Không ngờ được chính là Hà Thừa tướng cùng Nhạc Thái úy hai lão đại nhân bảy tám chục tuổi, tinh thần vẫn quắc thước, xương cốt như làm bằng sắt. Mắt thấy đủ loại quan viên ngã xuống, liền kéo mấy ngàn Thái học sinh đến cùng quỳ. Phàm là ai đi vào từ ngoài cửa cung đều không dám mở mắt, sợ nhìn phải một hàng dài đầu tóc đen thui sẽ bị quáng.

Tuyên đế kỳ thật cũng có vài phần dao động. Không phải vì Hà, Nhạc hai lão nhân kích động chúng thần cùng hắn đối nghịch, mà là Thuần Vu Gia khuyên hắn khuyên đến thật sự đúng chỗ. Vạn nhất đêm động phòng hoa chúc, hắn lại phát bệnh, cho dù A Nhân không hiểu, không hỏi hắn nguyên nhân tại sao không phóng tiết được, nhưng nỗi khổ nơi hậu đình của hắn lại phải giải quyết thế nào?

Chẳng lẽ đem Thuần Vu Gia tiến vào, nửa đêm trước vợ chồng ân ái, nửa đêm sau lại kêu Thuần Vu Gia giúp hắn giải nguy?

Vẫn là trước tiên nên trị hết bệnh.

Tuyên đế liền triệu Thuần Vu Gia vào cung, lạnh mặt nhắc nhở y một hồi: "Đây đã là lần thứ hai, nếu ba lần còn không tốt, trẫm liền thu lại thụy hào của ngươi."

Thuần Vu Gia liên tục tạ tội, trong đầu chỉ nghĩ đến việc thoa thuốc, nào còn quan tâm gì một cái thụy hào. Tuyên đế tự cởi quần áo, lại không trực tiếp kêu y trị liệu, mà là muốn y chờ ở bên ngoài bình phong, bản thân cầm một quyển xuân cung đồ không biết từ nơi nào xuất hiện, vừa xem vừa kiểm tra kết quả trị liệu lần trước.

Chưa nói kết quả kiểm tra như thế nào, chỉ biết vừa xem cái xuân cung đồ kia thôi đã khiến hắn huyết mạch sôi trào, nửa người dưới không bao lâu liền đứng thẳng lên, ngay cả nhũ hoa cũng đều trướng đau khó chịu, khát khao được người vuốt ve. Hai tay hắn đều bận rộn không rảnh cầm lấy sách, nửa dựa trên gối nhắm lại hai mắt, tự âu yếm lấy những chỗ bị thiêu đốt trên cơ thể mình.

Hình vẽ trên sách kia thế nào hắn cũng không nhớ rõ, chỉ theo ký ức trên thân thể mà tự sờ soạng, sau lại có loại cảm giác không thỏa mãn, tay mình vuốt ve trên cơ thể không mang lại cảm giác tiêu hồn thực cốt bằng tay người khác. Tay lại cũng không đủ dài, có rất nhiều chỗ muốn chạm lại chạm không tới.

Tuyên đế cắn chặt môi, sợ mở miệng liền kêu Thuần Vu Gia tiến vào. Hiệu quả của thuốc còn chưa kiểm tra xong, nếu lại bảo y chạm vào hắn, dù cho sau này có hết bệnh rồi, vẫn là bị y……

Khoan đã! Tuyên đế trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm, rốt cuộc đem bản thân còn đang chìm đắm trong nhiệt hỏa bừng tỉnh trở lại. Hắn vừa rồi rõ ràng xem chính là hình vẽ nam nữ, thế nào trong đầu đều là cảm giác bị người khác vỗ về? Hắn lúc trước ôm qua không biết bao nhiêu mỹ nhân, lúc này nghĩ đến sao lại không ngóc dậy nổi?

Hắn nỗ lực tưởng tượng bộ dáng của các mỹ nhân trong hậu cung trước kia của mình, vô luận là kiều diễm như Thanh Mị, nhiệt tình như Lục Kiều, tư vị dường như đều mơ hồ không còn rõ ràng. Chỉ biết cảm giác hư nhuyễn khó nhịn càng ngày càng gấp gáp, chiếm cứ hết thảy tâm tư của hắn, cuối cùng bức hắn phải kêu Thuần Vu Gia tới.

Thuần Vu Gia sớm đã chuẩn bị thuốc mỡ, một mặt thay hắn thoa thuốc, một mặt nhẹ giọng oán giận nói: "Bệ hạ hiện tại mới kêu thần vào, nơi này đều đã đầm đìa mật dịch, thuốc mỡ cũng không thể thoa lên. Lần tới nếu lại như thế, dược lực không đủ, sẽ không phải là sai lầm của thần."

Y tuy bình đạm mà nói, nhưng trên người sớm đã kích động đến run nhè nhẹ, bôi qua vài lần thuốc liền đem Tuyên đế ôm gắt gao, dựa vào tư thế trên xuân cung đồ còn đang mở ra kia, đem chân hắn nâng lên, hung hăng vùi vào trong thân thể hắn. Tuyên đế cắn một ngụm trên vai Thuần Vu Gia, lôi kéo tay y sờ tới những chỗ bị thiêu đốt trên cơ thể, không còn quan tâm đến thể diện, chỉ lo giải cơn khát cầu.

Thuần Vu Gia được một tấc lại muốn tiến một thước, mượn cơ hội này hung hăng xoa bóp hắn, báo thù việc bản thân bị kích thích từ chuyện lập hậu. Sau khi phóng thích trong cơ thể Tuyên đế cũng không chịu lui ra, ngược lại giả bộ căm phẫn mà giáo huấn: "Thuốc trong cơ thể bệ hạ không dễ gì mới thoa được, thần muốn dùng cách này để giữ cho thuốc ở nơi đó không chảy ra ngoài."

Bị Thuần Vu Gia nhào nặn một trận từ trong ra ngoài, Tuyên đế không thể không thừa nhận, cơ thể này của hắn tạm thời đành phải như vậy.

Tuyên đế trong lòng tuy hạ quyết tâm lui một bước, ngoài mặt lại vẫn muốn giáo huấn hai cái lão thần xương cứng kia, mặc cho bọn họ mang theo thái học sinh quỳ ở cửa cung. Hắn triệu người của Khâm Thiên giám vào cung, sử dụng ân uy buộc Khâm Thiên giám thượng tấu, tạo thanh thế "Tạ Nhân vào cung, thiên hạ đại định". Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, hắn mới thượng triều cùng chúng thần đàm phán.

"Tạ Nhân vào cung, vốn là thiên ý. Nhưng trẫm thông cảm cho tấm lòng cố chấp của các vị, không cần lập tức đem nàng lập làm hoàng hậu, nhưng ít ra cũng muốn đón người vào cung, để thái phi giáo dưỡng."

Tạ Vân lúc này đã trở về trong quân, Hà Thừa tướng đành phải tự mình cứng rắn cùng Tuyên đế tranh chấp: "Tạ Nhân là nam tử, há có thể cùng thái phi ở chung một chỗ? Nữ tử trong cung đều thuộc về bệ hạ, nếu để cho ngoại thần ở tại hậu cung, thần e rằng đối với danh dự hậu cung sẽ bất lợi……"

Quân thần đôi co tranh cãi một hồi, cuối cùng miễn cưỡng đạt thành nhất trí, đem Tạ Nhân nhập kinh, tạm an bài tại Lâm Xuyên vương phủ trước kia. Về phần tại sao không cho vào cung, chỉ vì muốn để hắn tự nhìn xem rốt cuộc y là nam hay nữ, ngay cả đức hạnh dung mạo cử chỉ của y ra sao, chúng thần cũng không dám yêu cầu thêm nữa.

Đương nhiên, A Nhân của hắn thông tuệ mỹ mạo, ôn nhu hiểu lòng người, trong lòng Tuyên đế như đã nắm chắc, bằng không cũng không đến mức nhớ mãi không quên nửa đời người.

Sau khi việc vào cung của Tạ Nhân được định, Tuyên đế liền nghĩ tới Phượng Huyền. Phượng gia ở tại Khúc Phụ không xa như Tạ gia, nếu tin truyền đến nhanh, qua mấy ngày hẳn là có thể nhập kinh. Hắn thay đổi thần sắc, ôn hòa hỏi Phượng Cảnh: "Phượng Ngự sử đã viết thư truyền về cho lệnh đệ hay chưa? Kêu hắn vào kinh để trẫm nhìn xem, trẫm sẽ an bài hắn đi đọc sách hoặc làm chút việc này nọ."

Phượng Cảnh thiếu chút nữa lại phun máu, run rẩy đáp: "Thần đã viết thư về nhà kêu Phượng Huyền nhập kinh…… bệ hạ, xá đệ ngu dốt, không thể phụng dưỡng thánh thượng……"

Tuyên đế yêu ai yêu cả đường đi, phá lệ trưng ra vẻ mặt ôn hoà mà an ủi: "Trẫm gặp Bá Di liền hiểu Thúc Tề*, có huynh trưởng như ngươi, Phượng Huyền sao có thể kém, cớ gì không thể vào triều? Ngự sử cũng quá cẩn thận rồi."

[*một điển cố trong sử Trung Quốc, hai người này đều là con của vua nước Cô Trúc, nổi tiếng vì sự trung thành với nhà Thương.]

Việc lập hậu sớm đã định, Tuyên đế trong lòng vui mừng quá đỗi, ngay cả chuyện kêu chúng thần đưa nữ nhân vào cung cũng đều quên, hưng phấn mà rời đi. Trong nhà đại thần có nữ nhi, chất nữ chờ gả tim đều buông xuống một nửa, thừa dịp không cần quỳ cửa cung, vội vàng chạy đi tìm đồng liêu bắt chuyện, quyết tâm tìm cho nhi nữ một mối hôn sự đứng đắn.

Mặc kệ Tạ Nhân kia có vào được trong cung hay không, lại có được phong thành hoàng hậu hay không, khuê nữ ngàn kiều vạn sủng nhà bọn hắn tuyệt đối không thể gả cho một kẻ đoạn tụ!

Trong triều quần thần nhất thời mây tan trăng sáng, riêng chỉ có một người rơi vào tình thế bất kham không ai có thể giúp, bản thân y lại cứ đinh ninh rằng gia tộc mình sắp sửa lòi ra một cái hoàng phi. Chờ đến khi Phượng Huyền nhập kinh, hắn liền ôm Phượng Huyền khóc rống một hồi: "Đáng thương thay, ngươi sinh ra trong gia đình thế gia danh môn nhưng lại gặp phải tai họa như vầy. Không biết kẻ nào đem danh hiền đệ truyền vào trong tai Tuyên đế, xem ra ngươi hiện tại khó thoát một kiếp."

Phượng Huyền bình tĩnh mà đỡ lấy Phượng Cảnh, chờ hắn khóc xong, nghiêm nghị đáp: "Trong thư huynh trưởng không phải đã nói, Hoàng Thượng muốn ta vào cung yết kiến, muốn ta vì triều đình ra sức hay sao? Ta nghe lời này bên trong cũng không có nửa phần ý tứ, là huynh trưởng quá lo đi. Nếu Hoàng Thượng thực sự có tâm này, ta cũng không phải hạng luyến sủng, cự tuyệt là được. Chẳng lẽ Thánh thượng có thể vì thế mà giết ta?"

Phượng Cảnh bị y khuyên đến thu hồi nước mắt, an ủi mà cười: "A Huyền hiểu chuyện. Nói đến cũng là huynh trưởng lo lắng quá mức, ngươi là đích tôn của Phượng gia ở Khúc Phụ, nếu hoàng đế muốn động, cũng phải suy xét hậu quả. Việc vào cung không vội, ngươi trước tiên cứ tham quan phong cảnh khắp nơi, ta ngày mai mang ngươi đi phủ Hà Thừa tướng, để ngài ấy xem xét một phen mới tốt cho con đường sau này của ngươi."

Đại danh của Hà Thừa tướng, Phượng Huyền ở nhà đã sớm nghe qua, có thể tự mình tới cửa bái phỏng càng là tâm nguyện nhiều năm của y. Nghĩ đến có thể gặp gỡ vị đại nhân này, y liền đem chuyện vào cung yết kiến bỏ sang một bên, lôi kéo Phượng Cảnh hỏi han những nhân vật cùng những vấn đề nóng nhất hiện tại trong kinh.

Phượng Cảnh phục hồi tinh thần muốn chỉ điểm cho y, nhưng mấy ngày nay vừa hộc máu lại vừa quỳ cửa cung, còn phải lúc nào cũng lo lắng đề phòng, lo đệ đệ vừa vào cung liền bị phong làm hoàng phi, khiến cho bệnh tình liên tục kéo tới, ngồi không được bao lâu liền phải trở về phòng nghỉ ngơi.

Phượng Huyền thấy hắn bệnh tình trầm trọng, cũng không để hắn hao tâm tốn sức dẫn mình đi gặp người, khuyên hắn an tâm tĩnh dưỡng, cũng bảo đảm nói: "Phượng Huyền tuy là kẻ mới đến, không có tiếng tăm gì, nhưng chỉ cần cùng bọn họ đối đáp một hồi, trong kinh liền sẽ biết tới tên ta."

Ở trong nhà nghỉ ngơi một ngày, Phượng Huyền liền cầm theo bái thiếp, một mình hướng về phủ Hà Thừa tướng ở thành tây. Lại không nghĩ rằng Hà Thừa tướng gần nhất vì chuyện Tạ Nhân nhập kinh, suốt ngày thần hồn nát thần tính, lôi kéo đồng liêu thương nghị ứng đối, không qua giờ Thân* sẽ không từ trong cung trở về. Một chuyến này của y thành ra không công, đành phải theo đường cũ quay về.

[*5h chiều.]

Trên đường bày bán đủ loại đồ vật, y cũng tùy ý nhìn xem. Lúc đang đứng tại một quầy hàng xem tượng đất, bỗng nhiên nghe được từ phía sau truyền đến thanh âm hỗn loạn, còn có tiếng vó ngựa phóng cực nhanh tự đằng xa mà đến, người đang cưỡi ngựa chỉ một mạch hô to: "Tránh ra! Tránh ra!"

Hắn theo thanh âm nhìn qua, lập tức thấy trên đường cái một lão phụ trốn tránh không kịp, bị dọa nằm ngay đơ trên mặt đất, mà người phóng ngựa kia thế nhưng không có ý kéo dây cương, hướng thẳng về phía lão phụ mà phi đến. Đám người cưỡi ngựa theo phía sau cũng đồng dạng phóng như bay, vừa chạy vừa hướng về phía thiếu niên bạch y hô to "Thất lang".

Không biết là con cái nhà ai, ở tại kinh thành lại dám phóng ngựa giữa phố xá đông đúc, thật sự là thiếu dạy dỗ!

Phượng Huyền hai hàng lông mày dựng thẳng, đem đồ vật trên tay ném xuống, phi người qua kéo lấy lão phụ. Đợi đến khi thiếu niên cưỡi ngựa kia đến trước mặt y, liền vung tay giữ chặt dây cương, cực kì lưu loát mà xoay người phóng lên ngựa, ngồi vào phía sau lưng người nọ, đem dây cương gắt gao siết chặt.

Con ngựa kia hí vang một tiếng dài, cơ thể chồm hẳn lên, chung quanh lập tức vang lên tiếng kêu la hỗn loạn, lắng nghe thì phát hiện ra là thanh âm của đám hộ vệ theo phía sau vị Thất lang này.

Phượng Huyền thần sắc nghiêm nghị, tuyệt không vì những người này mà dao động, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, dây cương trong tay siết chặt vài vòng, kéo đến cơ hồ miệng ngựa rỉ ra tia máu. Thẳng đến khi con ngựa kia vững vàng trở lại, y cũng không xuống ngựa, ngược lại vặn đầu vai thiếu niên, đối với hắn nói: "Phóng ngựa giữa phố xá đông đúc, dẫm đạp đồ đạc của bá tánh, bất luận các hạ là con cái nhà ai, trước tiên đều phải cùng tại hạ đi một chuyến tới quan phủ."

Phía sau mấy tên hộ vệ lập tức vây quanh tới, đang muốn mở miệng đôi co, bị thiếu niên khoác khoác tay, cả đám liền an tĩnh xuống.

Trên mặt thiếu niên bạch y vốn đang có vài phần hồi hộp, khi trầm ổn xuống liền trở thành khí thế tôn quý bức người. Đến khi hắn quay đầu lại Phượng Huyền mới nhìn rõ, người trước mặt dung mạo đoan chính, khí chất trong sáng đơn thuần, tuyệt không giống như y nghĩ, là loại công tử vô tri sống trong nhung lụa hay ăn chơi trác táng.

Thiếu niên quay đầu nhìn Phượng Huyền liếc mắt một cái, đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên trên mặt hiện ra thần sắc kinh hỉ, lỡ lời kêu lên: "Phượng khanh!"

24. Chương 23: Hẹn Hò

Phượng Huyền kinh ngạc nói: "Các hạ là người phương nào, sao lại nhận thức ta?" Quay đầu nhìn đến đám hộ vệ vây quanh kia, nắm chặt dây cương trong tay, nghiêm túc nói: "Bất luận các hạ là người phương nào, cũng không thể làm lơ pháp kỷ, coi thường mạng người!"

Phượng khanh tính tình vẫn cứng rắn như vậy.

Tuyên đế cảm thấy bộ dáng này của y thật gần gũi đáng yêu, mỉm cười, trong lòng vui mừng như muốn đầy tràn ra. Lần này tương phùng thật sự có chút ngoài ý muốn, Phượng Huyền tự nhiên cũng không nhận biết hắn, nhưng ở trong mắt Tuyên đế, Phượng Huyền hiện tại vẫn giống như đứa nhỏ hắn tự tay đề bạt, nuôi lớn trước kia.

Tuy rằng Phượng Huyền chỉ nhỏ hơn Tuyên đế không đến nửa tuổi, nhưng từ lúc y vào triều đến sau khi vào trong quân, rồi đối chiến cùng Chu Huyên, sau lại Nam chinh Bắc phạt, cơ hồ đều là Tuyên đế tự tay dạy dỗ đề bạt. Nếu như Tuyên đế thực sự có nhi tử, công sức bỏ ra trên người nó chưa chắc có thể tận tâm như đối với Phượng Huyền.

Chu Huyên chung quy đã từng phản loạn, Tuyên đế mỗi khi nghĩ đến y đều có chút tâm tư đề phòng, thậm chí trong lúc hợp tác luôn mang theo ý tứ lấy lòng, chỉ sợ y dẫm vào vết xe đổ kiếp trước. Thuần Vu Gia cũng tốt, là một văn thần, tính tình chăm chỉ cần cù nhưng lại có chút nhỏ mọn. Chỉ có Phượng Huyền chính trực trung thành, thiên phú về cầm quân đánh giặc lại cực cao, có y ở bên cạnh, Tuyên đế mới thực sự yên tâm.

Hắn biết Phượng Huyền tính tình ngay thẳng, trong mắt không chấp nhận có nửa hạt cát, vì thế chủ động nhận sai: "Ta có việc muốn ra ngoại thành, trong lòng có chút nóng nảy, Phượng…… Phượng lang chớ trách. Bất quá ta bình sinh vận khí cực tốt, phàm là mỗi khi gặp chuyện, nhất định sẽ có người ra tay tương cứu, mới vừa rồi Phượng lang không phải đã thay ta cứu vị lão nhân kia sao?"

Một câu ngụy biện hắn nói ra vô cùng tự nhiên, ngay cả Phượng Huyền thiếu chút nữa bị hắn làm cho tin tưởng, trên đường đi đầu óc lại xoay một hồi, nhíu mày than một tiếng: "Nếu mới vừa rồi ta không có mặt, chỉ sợ ngươi làm bị thương người xong liền bỏ chạy, cũng không ai có thể ngăn cản. Hiện tại ta đã đụng phải ngươi, tự nhiên không thể cho ngươi rời đi dễ dàng như vậy."

Đôi tay y run lên dây cương, muốn quay đầu lại đi tới quan phủ. Tuyên đế nắm chặt dây cương nói: "Ta hôm nay có việc gấp, buổi trưa nhất định phải ra ngoại thành gặp một người. Phượng lang theo tùy tùng của ta trở về, đợi ta gặp qua nàng rồi lại nói việc này sau."

Phượng Huyền cố chấp không chịu, nội thị xung quanh cũng xông tới khuyên nhủ: "Thất lang mau theo chúng thuộc hạ trở về đi, sao có thể tùy tiện như vậy liền ra khỏi thành."

Tuyên đế nhìn mấy tên nội thị âm thầm cản trước ngựa của hắn, 'nha' một tiếng, từ trong ủng móc ra tiểu đao chém tới dây cương, đôi tay nắm chặt bờm ngựa, trên bụng ngựa dùng sức thúc một cái, khiến con ngựa hí vang một tiếng, nhanh như tia chớp mà phóng đi.

Dây cương trên tay Phượng Huyền thoáng chốc bị buông lỏng, suýt chút nữa từ trên ngựa té xuống. Cánh tay y ở trong không khí quơ loạn vài vòng, bắt lấy quần áo Tuyên đế, hai tay trượt về phía trước, gắt gao ôm lấy vòng eo của hắn, cuối cùng mới ngồi ổn. Y dựa vào sau lưng Tuyên đế, vội vàng mà nói: "Ngươi lá gan cũng thật lớn, bỏ chạy như vậy nếu xảy ra chuyện…… Ai, ngươi đến tột cùng là con cái nhà ai, cùng Phượng gia ta có phải cũng quen biết?"

Tâm tư Tuyên đế đều đã bay tới nơi khác, không thèm quay đầu lại đáp: "Phượng lang không phải là đường đệ của Tả đô Ngự sử Phượng Cảnh hay sao? Ta nhận thức huynh trưởng ngươi, tự nhiên cũng biết được ngươi. Về phần ta là người phương nào, đợi ngươi nhậm chức Trung Thư xá nhân, chúng ta ở trong triều thường xuyên gặp mặt, tự nhiên liền biết."

Một câu 'Trung Thư xá nhân' này ngược lại tác động đến tâm của Phượng Huyền.

Tin tức y nhập kinh còn chưa truyền ra, người trước mắt này thế nhưng lại có thể nhận thức y, còn biết y tương lai phải làm Trung Thư xá nhân. Ngay cả huynh trưởng Phượng Cảnh cũng chỉ biết Hoàng Thượng

muốn cho y vào Quốc Tử Giám học tập, hoặc có khả năng nhận một chức quan nào đó.

Người này tướng mạo như vậy, lại không kiêng nể gì, xem biểu tình của hắn cũng thân mật đến không bình thường, còn đối với việc trong triều quen thuộc…… Có phải hay không đúng như lời nói của huynh trưởng, hoàng thượng có đoạn tụ chi phích, mà người này chính là nam hậu Tuyên đế coi trọng, Tạ Nhân?

Phượng Huyền vẫn không dám tùy tiện mở miệng chứng thực, lại nổi lên suy tính tình thế trước mắt trong kinh.

Chờ đến khi y bị một trận tiếng kinh hô đánh gãy suy nghĩ, ngựa đã phóng đến giữa không trung, vượt qua cửa thành, hướng ngoại thành mà đi. Phượng Huyền trong lòng vừa cả kinh vừa khẩn cấp, hận không thể lập tức ghìm ngựa kéo cương. Nhưng lúc này cho dù y có thuật cưỡi ngựa cao siêu bao nhiêu, cũng vô pháp ngăn cản, chỉ có thể mặc cho Tuyên đế phóng ngựa xông ra ngoài thành, hướng thẳng đến bờ sông Vị Thủy.

Tuyên đế dần dần thả chậm lại tốc độ, giục ngựa đi về hướng đông hơn mười dặm, liền thấy bên bờ sông có một cái tiểu đình. Giữa đình có một quý công tử y phục xanh thẫm, cổ áo bẻ lật kiểu y phục người Hồ đang ngồi một mình, lưng tựa vào trụ đình, tay tùy ý gảy tỳ bà, thanh âm văng vẳng, réo rắt trào dâng.

Không sai, đó chính là A Nhân của hắn!

Tuyên đế trong lòng gợn sóng phập phồng, hình ảnh trước mắt, dần dần trùng lấp lên cảnh tượng sơ ngộ cùng A Nhân đời trước.

Khi đó thời điểm hắn gặp được A Nhân vẫn là tại 5 năm sau. Lúc ấy loạn Chu Huyên đã dẹp, quốc gia có hàng trăm việc phải xử lí. Khi đại binh Tây Nhung xâm phạm biên giới, thủ hạ của hắn có thể sử dụng chỉ có mỗi Phượng Huyền, ngay cả quân sĩ cũng không đủ, đành phải tự mình mặc giáp xuất chinh. Ngày đó cũng là ở bờ sông Vị Thủy này, trong tiểu đình gặp được A Nhân, lúc ấy hắn không biết A Nhân là nữ tử, chỉ cho rằng nàng là con cháu Tạ thị, muốn tòng quân báo quốc……

Người trong đình ngẩng đầu lướt qua bọn họ, ánh mắt xoay chuyển, cảm giác phong lưu vô hạn. Ngũ quan tinh điêu tế trác, mặt mày kiều diễm câu động lòng người như vậy, hắn thế nào lại tựa như người mù, đem nàng nhận thành nam tử, đến cuối cùng để nàng rời đi rồi mới phát hiện, vị thiếu niên tướng quân mà mình vẫn luôn yêu quý đề bạt này là nữ giả nam trang?

Thời điểm người được phái đi đón A Nhân hồi kinh truyền đến tin tức bọn họ nhập kinh, Tuyên đế liền quyết định tự mình ra khỏi thành, giống như đời trước, muốn cho nàng lưu lại một ấn tượng tốt đẹp nhất. Không nghĩ tới trời cao rũ lòng thương, hôm nay cảnh tượng lúc bọn họ gặp gỡ, thế nhưng cùng ngày đó giống nhau như đúc. Tuyên đế xuất thần ngắm người trong đình, bên tai cũng không nghe được tiếng sóng của sông Vị Thủy cùng lời dò hỏi của Phượng Huyền, chỉ có tiếng đàn tỳ bà uyển chuyển trong trẻo.

Khúc nhạc khi đó A Nhân đàn chính là "Thố tư", hắn nghe ra khát vọng trong lòng nàng, tiếng ca vang vọng bên đình hòa cùng hình dáng của nàng, từ đấy A Nhân liền thành tâm can của hắn…… Tuyên đế mở miệng xướng theo, bỗng nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Sao khúc tỳ bà đang gảy kia không phải là "Túc túc thố ta, thi vu trung lâm" mà là "Ngư võng chi thiết, hồng tắc lệ chi, yến uyển chi cầu, đắc cử thích thi"*???

[*Chú thích:

Câu đầu trích trong bài Thố tư 3 (Lưới bắt thỏ 3) thuộc Kinh Thi, phần Quốc Phong của Chu Nam:

Túc túc thố ta,

Thi vu trung lâm.

Củ củ vũ phu,

Công hầu phúc tâm.

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Lưới thỏ vội vàng

Giăng giữa rừng sâu

Dáng người uy dũng

Tâm phúc công hầu.

Câu thứ hai chính là bài thơ Tân đài 3 thuộc Kinh Thi, phần Quốc Phong của Bội Phong:

Ngư võng chi thiết

Hồng tắc lệ chi

Yến uyển chi cầu

Đắc cử thích thi.

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Giăng lưới đánh cá

Bắt phải chim hồng

Cầu người uyển chuyển

Vớ phải gù lưng.

Ý cả bài thơ: Giăng lưới để bắt cá, nhưng chim hồng lại mắc vào. Tìm người dịu dàng, xinh đẹp lại vớ phải người xấu xí, bệnh tật. Cái mình có được không phải là cái mình kiếm tìm, ước ao.]

Hấn lòng dạ rộng lượng, lại không thể mở miệng tự mắng mình. Một khúc này xướng lên Tuyên đế liền như mắc nghẹn, thừa dịp A Nhân chuyển điệu, liền xướng một khúc "Lân chi chỉ"*:

Lân chi chỉ

Chân chân công tử

Hu ta lân hề!

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Con của vương

Tựa chân của lân

Ôi chao, như con lân vậy!

[*Chú thích:

Bài thơ "Lân chi chỉ" (Chân con lân) trên thuộc Kinh Thi, phần Quốc Phong của Chu Nam. Văn vương và hậu phi lấy đức hạnh tu thân, nên con cháu tông tộc đều hoá ra hiền lành.

Ý của bài thơ là: Tính con lân nhân hậu, cho nên chân của nó cũng nhân hậu. Văn vương và hậu phi nhân hậu, nên con cháu của ngài cũng nhân hậu.]

Hấn cùng A Nhân hiện tại xem như bèo nước gặp nhau, việc A Nhân nữ giả nam trang, ngay cả thúc phụ của nàng cũng đều không biết, tự nhiên không nên bị một người xa lạ như hắn nhìn ra, vì vậy hắn cũng chỉ lấy một câu thơ tán tụng quân tử để biểu đạt tâm ý.

Không ngờ xướng xong một khúc, tiếng tỳ bà trong đình cũng ngừng lại, thanh âm mang theo vài phần tán thưởng cùng khí phách thiếu niên của Tạ Nhân từ trong đình truyền ra: "Hôm nay ta mới biết được cái gì gọi là ti không bằng trúc, trúc không bằng nhục. Một khúc này của tiên sinh công chính bình thản, hòa với tự nhiên, thật là quân tử chi âm."

Tuyên đế kiềm chế đắc ý trong lòng, đem tươi cười nơi khóe miệng thu lại, khiêm tốn nói: "Không bằng ngươi 'tay gảy bốn dây, nhìn theo chim hồng'*, càng có thần thái tao nhã."

[*Lấy ý từ một bài thơ của Kê Khang:

Mục tống quy hồng,

Thủ huy ngũ huyền.

Phủ ngưỡng tự đắc,

Du tâm thái huyền!

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Mắt nhìn hồng hạc

Tay gảy ngũ huyền

Tự do tâm ý

Hòa cùng thiên nhiên!

Ở đây tác giả Ngũ Sắc Long Chương đã biến tấu từ 'ngũ huyền' thành 'tứ huyền', vì đàn tỳ bà chỉ có 4 dây mà thôi.]

Tạ Nhân từ trong đình đi ra, tay áo hẹp dài được buộc chặt kiểu y phục người Hồ càng làm cho thân hình y thêm cao gầy thanh nhã, phong lưu diễm lệ, bừng bừng sinh khí.

Tuyên đế vừa lòng mà ngắm nhìn, cảm thấy A Nhân của hắn so với kiếp trước càng diễm lệ hơn vài phần. Hơn nữa, tựa hồ bởi vì chưa từng chịu qua phong sương của chiến trường, dáng người cũng cao hơn một chút, cơ thể cũng trông đầy đặn hơn, khí chất trên người được bảo dưỡng tỉ mỉ từ thế gia đại tộc khiến y càng thêm thanh khiết xuất trần.

Phượng Huyền ngồi ở sau lưng ngựa cũng nhịn không được mà tán thưởng thành tiếng: "Không biết đây là công tử nhà ai, thật sự là người như châu ngọc, khiến ta cảm thấy bản thân thật tầm thường."

Tuyên đế nghe xong, trong lòng âm thầm kiêu ngạo, lại nghĩ tới vừa rồi gặp được A Nhân nên có chút lãnh đạm với Phượng Huyền, liền quay đầu lại khen y một câu: "Phượng lang như sấm rền vang, bộ dáng cũng không kém."

Phượng Huyền trong lòng cảm thấy có chút khác thường, không biết có nên cảm tạ hắn khích lệ hay không.

Tuyên đế cũng không nghĩ ngợi nhiều, khen xong một câu liền xoay người xuống ngựa tiếp đón Tạ Nhân.

Lúc xuống ngựa, Tuyên đế bỗng nhiên phát hiện A Nhân của hắn vóc dáng thật sự có chút cao quá đầu hắn, hắn vậy mà lại tựa hồ lùn hơn nàng cả một cái đầu. Mà ngực của nàng dường như cũng quá rắn chắc, vai lại hơi quá rộng……

Chắc là vì giả nam trang, ở trong quần áo độn vải bố chăng?

(Editor: má ơi, em thụ ngu ngơ không bút mực nào tả xiết…. huhu, tới giờ ẻm vẫn còn ảo tưởng bản thân là đại trụ của mỹ nữ, quyết không chịu thừa nhận mình là hoa cúc của một đám dưa leo!!)

Lời này chỉ xoay chuyển ở trong lòng Tuyên đế, cũng không hỏi ra miệng.

Tạ Nhân trong lòng đoan chính, hướng về phía hai người bọn họ chắp tay thi lễ: "Tại hạ là Tạ Nhân ở Hội Kê, không biết tiên sinh cùng vị lang quân kia xưng hô thế nào?"

Thanh âm như kim ngọc va chạm, tuy rằng không nhẹ nhàng uyển chuyển giống như nữ tử bình thường, nhưng cũng thập phần trong sáng động lòng người. Tuyên đế nghe được trong lòng liền vui sướng, cũng không so đo dáng người của y, chậm rãi đáp lễ lại: "Tại hạ họ Tuyên, tên chỉ một chữ Chí. Vị này chính là Khúc Phụ Phượng thị Phượng Huyền."

Phương Huyền đứng bên cạnh ngay ra như tượng, bị Tuyên đế vỗ vỗ mấy cái mới bừng tỉnh mà theo vào trong đình.

Tạ Nhân liền lấy đạo chủ nhân mà đãi khách, kêu phó dịch mang trà tới. Tuyên đế uống một ngụm liền khen: "A…… trà này của Tạ lang so với trong kinh hương thơm thanh mát hơn rất nhiều, không biết là như thế nào mà chế thành."

Tạ Nhân cũng không chút để ý đáp: "Sản vật trong núi sâu, có chút hương khí của thiên nhiên. Trà này cũng không đáng là gì, hôm nay khó có dịp gặp được tiên sinh cùng Phượng lang, không bằng nhân lúc phong cảnh hữu tình, lại tương hợp một khúc, hoặc luận bàn chút thơ văn?"

Tuyên đế đời trước biết rõ tính nết của y, lúc này cũng không thuận theo y, ngược lại thở dài: "Hiện giờ quốc sự gian nan, Tây Bắc lưu dân mới vừa yên ổn, dù muốn du sơn ngoạn thủy, nhưng có thể thật tình mà xem phong cảnh sao? Đại tướng quân ở Tây Bắc tuy rằng thắng mấy trận, nhưng thảo nguyên rộng lớn, cuối cùng vẫn không thương tổn được nguyên khí của Tây Nhung……"

Tạ Nhân nghe xong lập tức đem tỳ bà gác xuống, ánh sáng trong mắt tỏa ra bốn phía, thao thao bất tuyệt mà nói một hồi về đại thắng vài ngày trước đó của Chu Huyên. Tuyên đế nghe vào tai liền kinh hồn táng đảm, sợ y di tình biệt luyến mà coi trọng Chu Huyên, vội vàng lấy ra kinh nghiệm chinh chiến của bản thân đời trước, chỉ điểm giang sơn, đem Tạ Nhân nói đến tâm động thần trì, trên trán chảy xuống mồ hôi.

Tuyên đế lúc nào cũng nhìn chằm chằm y, lập tức từ trong lòng rút ra một chiếc khăn, tự mình lau mồ hôi trên mặt Tạ Nhân, lại cầm lấy tay y mà khuyên nhủ: "Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta cùng vào thành, sau này ta lại đến tìm ngươi tiếp tục luận bàn có được không?"

Tạ Nhân lúc này mới phục hồi tinh thần, bắt lấy khăn tay thở dài một tiếng: "Chỉ sợ ta sau khi nhập kinh, tiên sinh liền không gặp được nữa. Thôi, mệnh bất đồng……"

Tuyên đế trông thấy đau lòng khó nhịn, do dự không muốn lập tức lộ ra thân phận, đành phải khuyên nhủ: "Chuyện tương lai, ai có thể biết được? Nói không chừng về sau ngươi cũng có thể mang binh ra trận, đến lúc ấy lý giải của ngươi về binh pháp, có lẽ so với ta càng thêm thấu triệt."

Chỉ cần A Nhân thích, hắn sẽ khiến cho nàng giống như đời trước cầm quân nơi sa trường, có gì mà không được?

Tạ Nhân miễn cưỡng nhấc lên tinh thần đáp tạ, sau đó cũng không đề cập tới nữa, an bài xe ngựa cùng Tuyên đế một đường vào thành. Phượng Huyền lấy ngựa từ trong tay phó dịch, tự mình đi theo phía sau Tuyên đế.

Tuyên đế tính toán không lập tức bại lộ thân phận, nửa đường liền dừng ngựa, xa xa nhìn theo Tạ Nhân bước vào Lâm Xuyên vương phủ. Đợi cho mọi người tan hết, mới quay đầu lại hỏi Phượng Huyền muốn đi hướng nào.

Phượng Huyền xoay người xuống ngựa, hướng về Tuyên đế cúi người cung kính: "Phượng Huyền ngu độn, mới vừa rồi đã mạo phạm thánh giá."

25. Chương 24: Đại Quân Hồi Triều

"Nguyên lai Phượng khanh đã nhận ra trẫm." Tuyên đế không chút nào ngoài ý muốn, hư đỡ lấy y: "Việc hôm nay khanh chớ có nói với người khác, bằng không Nhạc Thái úy lại muốn ở bên tai trẫm lải nhải."

Phượng Huyền sửng sốt, cúi đầu: "Phượng Huyền không dám, chỉ là bệ hạ hôm nay hành sự có chút không cẩn thận. Gặp lén người chưa vào cung là không hợp lễ, vạn nhất trên đường có kẻ gây rối……"

Tuyên đế nghe y khuyên bảo, tấm lòng càng thêm từ ái, rốt cuộc vươn tay, xoa nhẹ trên đầu y một cái. Thừa dịp Phượng Huyền không lưu ý lại nhanh tay thu hồi, thần sắc đoan chính mà đáp: "Lần tới trẫm nhất định cẩn thận, sẽ không lại ra khỏi thành. Sắc trời đã tối, Phượng khanh cũng về đi."

Tuy rằng lúc này Phượng Huyền vào triều làm quan so với đời trước nhỏ đi vài tuổi, nhưng tính tình cùng trí tuệ đều không kém gì kiếp trước. Tài học dù không đủ, cũng có thể ở bên cạnh hắn nghe ngự tiền dạy học……

Sau khi để Phượng Huyền rời đi, Tuyên đế chậm rãi cưỡi ngựa hướng về cung, phân phó Vương Nghĩa: "Ngày mai đi Phượng gia ban chỉ, kêu Phượng Huyền tới Trung Thư tỉnh làm xá nhân. Đứa nhỏ này rất có ý tứ, lưu lại bên cạnh trẫm dạy dỗ mấy năm, tương lai không biết tiền đồ sẽ sáng lạng cỡ nào đâu."

Vương Nghĩa ghi nhớ việc này, thúc giục hắn trở về. Tuyên đế chỉ nghĩ đến việc Tạ Nhân tiến cung, trở về liền đến nội khố tuyển chọn đồ cổ trân khí, tự tay bố trí Khôn Ninh Cung, khiến cho sau này A Nhân của hắn vào ở sẽ cảm thấy được thật thoải mái.

Đáng tiếc A Nhân sinh ra không yểu điệu bằng Từ hoàng hậu.

Lẽ nào lại là do vị thần tiên kia? Tuyên đế trong lòng hơi có chút tiếc nuối, nhưng lại nghĩ đến nàng vẫn xinh đẹp như trước, cử chỉ so ra càng tiêu sái phong lưu. Nghĩ vậy liền thoải mái không ít, gọi người đốt lên hàn hương mà Tạ Nhân yêu thích trong tẩm điện, quyết định ngủ lại Khôn Ninh Cung.

Một đêm này hương mộng trầm hàm, Tuyên đế phảng phất như về tới kiếp trước, lại phảng phất như không lâu về sau, A Nhân thay đổi trang phục nữ tử, tươi đẹp yêu dã, kiều diễm chói lóa, ngồi giữa chính điện Khôn Ninh Cung, đối với hắn nhẹ nhàng cười, cười đến xương cốt hắn đều muốn nhũn cả ra.

Tuyên đế bèn đem người ôm đến trên giường, cởi áo thoát quần, phong cảnh bên trong thật sự là kiều diễm khôn tả. Nhưng mà lúc hắn muốn sờ vào vùng tuyết nhũ đầy đặn kia của A Nhân, bỗng nhiên cảm thấy da thịt đều không phải mềm mại hương diễm như trong tưởng tượng, mà là cứng rắn dẻo dai kiên cố, hình như có chút giống nam tử……

Hắn lại cẩn thận nhìn vài lần, trước ngực A Nhân quả nhiên trơn nhẵn, lại nhìn hướng lên trên mặt, thế nhưng đổi thành khuôn mặt của Chu Huyên, ôn nhu yểu điệu nhìn hắn nói: "Lâm Xuyên, ta về sau chắc chắn sẽ đối đãi tốt với ngươi, vĩnh viễn không phản loạn!"

Vậy mà thời khắc này, hắn lại không cảm giác A Nhân biến thành Chu Huyên có chỗ nào mất tự nhiên, lúc Chu Huyên xoa nắn cơ thể hắn còn chủ động nắm lấy phân thân của Chu Huyên vuốt ve, hy vọng thứ này có thể mau chút tiến nhập vào trong thân thể mình. Chu Huyên đem hắn đẩy ngã ở trên giường, ở dưới thân hắn tinh tế đùa bỡn. Hắn bị y sờ đến cả người đều như bị thiêu đốt, dưới thân cũng bị làm cho rối tinh rối mù, khăn trải giường đều dính ướt, nhưng y thủy chung lại không có đút vào bên trong hắn.

Tuyên đế cấp bách khó nhịn, ngồi dậy cầu xin y. Chu Huyên ngẩng đầu lên, lại biến thành khuôn mặt ôn tồn lễ độ của Thuần Vu Gia, oán trách mà nói: "Nơi này của bệ hạ đều ướt đẫm, thuốc của thần không thể thấm vào nội bích……"

Tuyên đế bỗng nhiên mở mắt, thở dốc dồn dập một trận, vô thanh vô tức ngồi dậy. Dưới thân hắn vẫn cứng rắn đến đau đớn, hắn lại không thèm để tâm, chỉ ngây ngẩn lạnh ngắt một mảng.

Thật sự không tốt chút nào!

Tim hắn đập cực nhanh, hiện tại mới đầu hạ nhưng hắn lại cảm thấy xung quanh đều lạnh lẽo như có gió lạnh thổi tới, xâm nhập đến xương cốt đều run rẩy.

Trúng độc cũng tốt, sinh bệnh cũng tốt, đến một lúc nào đấy sẽ có cách chữa khỏi, nhưng nằm mơ đều mơ thấy cảnh tượng như vậy…… rõ ràng trước đó hắn mơ thấy A Nhân. Hắn sợ đây không chỉ là có bệnh, mà là…… đợi hắn phục hồi lại tinh thần, phát hiện hai ngón tay của mình đã với vào bên trong hậu đình!

Tuyên đế vội vàng rút ngón tay ra, cọ sạch sẽ trên đệm, đứng dậy uống mấy chén trà lạnh mới cảm thấy tà hỏa trên người tiêu tán. Hắn cũng không dám lại gần chiếc giường kia, ngồi bên cửa sổ phát ngốc, nội thị muốn tới hầu hạ đều bị hắn mắng đi xuống. Qua một lúc, Vương Nghĩa tự mình tiến vào, bưng lên cho hắn một bát canh an thần, hắn nhấp hai ngụm rồi phân phó: "Chuẩn bị kiệu. Sắc trời không còn sớm, trẫm đi Văn Đức Điện xem tấu chương."

Hắn giống như chạy trốn khỏi Khôn Ninh Cung, ngồi ở Văn Đức Điện cũng không phê duyệt nổi công vụ gì, tấu chương tuy nhìn đến trong mắt, lại không tiến vào trong lòng, niềm vui sướng do đại thắng mang đến cũng đều phai nhạt đi rất nhiều.

Thượng triều, Binh bộ Thượng thư Hàn Cánh vui mừng đầy mặt mà tấu rằng: "Đại quân sẽ hồi kinh trước tiết Đoan Ngọ, Tây Nhung cũng phái sứ giả tới hoà đàm, sứ đoàn sẽ cùng Đại tướng quân một đường vào

kinh."

Nghĩ đến Chu Huyên phải về tới, Tuyên đế càng cảm thấy trong lòng rối loạn. Nhưng việc hoà đàm cực kỳ quan trọng, hắn liền chấn chỉnh lại tinh thần, hạ triều liền triệu cận thần vào điện thương nghị công việc khao quân cùng đàm phán.

Đội quân của Chu Huyên từ sông nhỏ đánh tới sa mạc, tiến đến gần biển lớn, xoá sạch mười lăm vạn binh mã do Tây Nhung Tàng Vân Thái Tử bày ra. Tây Nhung vương cũng không chỉ có một vị Thái tử, y thất bại, thế lực trong vương tộc liền bất ổn, vì thế phải vội vã cùng Hạ quốc nghị hòa, nhanh chóng trở về xử lí mấy tên huynh đệ nổi lên dị tâm.

Tây Nhung binh chiến lực cường, người lại không nhiều lắm, tổn thất mười lăm vạn quân liền trở nên ngang bằng nhân số với mấy bộ tộc khác. Bởi vậy không chỉ Tàng Vân Thái Tử, mà Tây Nhung vương cũng có tâm nghị hòa, chỉ là còn nghĩ nhân cơ hội vớt vát chút chỗ tốt, muốn gái đẹp, tơ lụa cùng đồ vật linh tinh.

Tuyên đế nghe tới Tây Nhung muốn hắn ban cho đồ vật, tổng cộng hơn ba trăm vạn lượng, tức giận đến phát cười: "Tính toán thật tốt, này không phải là chiến bại nghị hòa, mà là muốn chúng ta thượng cống đi. Quốc khố của trẫm cũng đang cần bạc, mấy trăm vạn lượng mà bọn họ muốn nghị hòa, không bằng chuyển đến biên quan, đổi lại mấy vạn cái đầu của người Tây Nhung cho trẫm giải khuây."

Thuần Vu Gia liền lên tiếng đáp: "Sứ đoàn Tây Nhung là cùng Đại tướng quân nhập kinh, dọc đường đi nhất định đã thấy được uy thế của quân binh Hạ quốc. Vào thành liền sẽ dò la đối chiếu tình hình thật hư, đến lúc đó chúng ta tỉ mỉ bố trí một phen, dọa bọn họ sợ đến không dám há mồm. Thiếu mười lăm vạn đại quân, xương cốt bọn họ cũng đã mềm rụng mất một nửa."

Thương nghị đến quá giữa trưa, an bài cẩn thận nghi thức nghênh đón đại quân trở về xong, Tuyên đế mới đem chúng thần thả ra, chỉ để lại một mình Thuần Vu Gia cùng dùng bữa.

Thuần Vu Gia nghiền ngẫm tâm ý của hắn, dùng bữa xong liền lặng lẽ hỏi: "Bệ hạ hôm nay có tâm sự, chính là vì chuyện Đại tướng quân phải hồi kinh?"

Tuyên đế ném bút son trong tay xuống, ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ, qua hồi lâu mới mở miệng: "Ấu Đạo…… trẫm hôm qua gặp A Nhân."

Thuần Vu Gia ánh mắt chớp động, hơi hơi cúi đầu: "Tạ Nhân phong lưu tuấn tú, bệ hạ thật sự có mắt nhìn người."

"Nhưng trẫm hiện tại có chút hối hận kêu nàng vào kinh."

Thuần Vu Gia bỗng nhiên ngẩng đầu, khóe môi mím chặt, nhưng vẫn lộ ra chút vui mừng khó nén. Hắn đang muốn mở miệng, Tuyên đế đã giơ tay ngăn lại: "Trẫm biết A Nhân đủ khả năng để trở thành mẫu nghi thiên hạ. Chính là đêm qua trẫm bỗng nhiên nghĩ đến, bệnh của trẫm nếu vẫn không thể tốt lên, trẫm chẳng lẽ muốn hại nàng cả đời? Làm cho nàng sau khi tiến cung, có phu quân cũng như không có?"

Thuần Vu Gia không nắm chắc ý tứ của Tuyên đế, nhưng nghe ra Tuyên đế có ý đem đại hôn tính toán kéo dài, kinh hỉ cúi đầu thỉnh tội: "Là thần vô năng, không thể chữa khỏi bệnh cho bệ hạ. Thần kỳ thật đã đem phương thuốc sửa lại một lần nữa, nếu bệ hạ không bỏ cuộc……"

(giả dối quá anh ơi…..)

Tuyên đế lại cười khổ một tiếng. Thuần Vu Gia mấy ngày nay nói là chế thuốc giải độc, không bằng nói là lấy thân giúp hắn giải cơn khát cầu, làm càng nhiều càng thực tủy biết vị. Hắn hiện tại ngay cả nằm mơ cũng chỉ muốn kêu người ôm hắn, thật sự là không còn mặt mũi đi gặp A Nhân.

Tuyên đế trong lòng buồn bực, càng không muốn nhắc lại việc xấu hổ này, liền đem câu chuyện chuyển tới trên người Phượng Huyền: "Hôm nay đệ đệ của Phượng Cảnh là Phượng Huyền chuyển vào Trung Thư tỉnh, Ấu Đạo về sau chỉ điểm y một chút. Hôm qua ta ra ngoại thành gặp A Nhân cũng đã cùng y nói vài câu, cảm thấy người này tính tình trầm ổn, khí lượng hơn người, tương lai ở trong triều tất làm nên việc."

Thuần Vu Gia hơi có chút thất vọng, nhưng cũng coi như không đề cập qua chuyện kia, trịnh trọng đáp: "Đây là trách nhiệm của thần." Lại nói: "Đại tướng quân tuổi cũng không nhỏ, mấy năm liên tục chinh

chiến, trong nhà thiết nghĩ cần phải có nội quyến mới tốt. Bệ hạ nếu sợ ban thưởng không đủ, chi bằng ban cho y một đoạn lương duyên."

Tuyên đế sớm nghĩ tới tứ hôn cho Chu Huyên, chỉ là không có công chúa để gả, nữ tử trong hoàng tộc thân phận lại hơi kém. Hắn nhìn trên mặt Thuần Vu Gia thần sắc nóng bỏng, chậm rãi lắc đầu: "Việc tứ hôn, đợi trẫm hỏi qua Đại tướng quân rồi bàn sau. Ấu Đạo nếu coi trọng vị giai nhân nào, cũng không cần thẹn thùng, tới nói cho trẫm, trẫm nhất định vì ngươi làm chủ."

Thuần Vu Gia cúi đầu thật sâu xuống, trong mắt còn chứa đựng tiếc nuối: "Đa tạ bệ hạ quan tâm, có bệ hạ làm chủ, thần cũng không sợ trong nhà bức hôn, chậm rãi chọn lựa giai nhân."

Đại quân nhập kinh trước một ngày so với dự tính. Thượng triều xong, Tuyên đế liền mang theo văn võ bá quan đến cửa cung, chờ đón Đại tướng quân Chu Huyên hồi triều.

Quân sĩ Chu Huyên mang theo phần lớn lưu lại ngoài thành, vào thành đều là các cấp quan quân cùng thân vệ chọn lựa kỹ càng, tuấn mã đồng nhịp mà tiến bước. Vì xuất hiện trước mặt Tuyên đế, mọi người đều mặc giáp trụ, nào là khóa tử giáp, minh quang giáp, tế lân giáp, khí thế thật uy nghiêm hiển hách. Gươm giáo, trường thương, chùy bổng sắc lạnh, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời phản chiếu loá mắt. Tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng lại tỏa ra khí thế như của ngàn vạn người.

Nhìn thấy nghi thức chào đón của Tuyên đế, tất cả đồng loạt xoay người xuống ngựa, hành đại lễ. Tuyên đế tiến lên tự tay nâng dậy Chu Huyên, cùng chúng tướng hàn huyên vài câu, liền đem người mang vào trong cung. Sứ đoàn Tây Nhung đi theo Chu Huyên không trực tiếp diện thánh, mà bị Hồng Lư Tự khanh đưa tới dịch quán chờ đợi triệu kiến.

Tuyên đế đã ở đại điện an bài tiệc rượu, lệnh cho giáo phường dâng lên ca vũ. Hắn ở trên yến tiệc an ủi chúng tướng, ngợi khen công tích, lại lấy ra vàng bạc ban thưởng cho mọi người, nếu trong cung hiện tại thật sự không có lấy một cung nữ xinh đẹp nào, hắn vốn còn định ban cho Chu Huyên mấy vị trắc thất.

Tuyên đế tự nhiên sẽ không bồi đến cuối cùng, khen ngợi chúng tướng một hồi, lại cùng bọn họ uống ba chén liền rời đi. Rời khỏi điện một đoạn không xa, liền có tiếng bước chân từ phía sau đuổi tới, Tuyên đế bước chân hơi chậm lại, phân phó nội thị: "Trẫm muốn cùng Đại tướng quân tới Ngự Hoa Viên ngắm cảnh, các ngươi đi an bài trước."

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy thanh âm thuần hậu của Chu Huyên vang lên: "Bệ hạ, thứ cho thần quấy rầy."

Tuyên đế liền xoay người bước tới cầm lấy tay y: "Đại tướng quân cần gì phải cẩn thận như thế. Hôm nay phong cảnh tốt đẹp, nếu nghị sự trong điện, ngược lại cô phụ cảnh xuân, không bằng theo trẫm đến hậu cung một chút đi."

Chu Huyên không lên tiếng cúi đầu cùng hắn đi đến trong ngự viên, ngồi vào một chỗ núi non hữu tình trong đình, liền có cung nhân dâng lên rượu. Tuyên đế cho lui mọi người, nâng chén cười nói: "A Huyên chinh chiến vất vả, lần chiến thắng này chính là đã lập được đại công cho triều đình, trẫm muốn đích thân kính ngươi ba chén."

Chu Huyên cũng giơ lên chén rượu, cười như không cười mà đáp: "Thật không bằng đại hôn của bệ hạ, càng đáng giá ăn mừng. Chén rượu này, nên là ta kính bệ hạ mới phải."

26. Chương 25: Ghen Tị

Tuyên đế từ khi đêm đó nằm mơ, nhắc tới hôn sự cũng không cao hứng giống như trước, chỉ cười một cái, đem rượu một hơi uống sạch rồi tự mình châm tiếp cho cả hai. "Đại hôn của trẫm còn phải qua ít lâu nữa, A Huyên công tích lại rõ như ban ngày, hôm nay tự nhiên là phải chúc mừng ngươi."

Chu Huyên bồi uống một lúc rồi đứng dậy đến bên cạnh Tuyên đế, thay hắn rót rượu, tự mình đưa tới bên môi hắn: "Thần có thể có được chút công tích này đều là vì để bệ hạ vui vẻ, ly rượu này ta nên kính bệ hạ."

Tuyên đế không thể thoái thác, đem rượu trong tay y uống cạn. Chu Huyên lại tự rót một ly, đưa đến trong tay Tuyên đế: "Bệ hạ cũng nên uy thần một ly mới phải."

Tuyên đế trên mặt hơi phiếm hồng, hướng ngoài đình nhìn một vòng, thấy không có ai, mới đứng dậy đút rượu cho y. Chu Huyên lại cúi đầu tới, ghé vào trên tay hắn đem rượu uống một hơi cạn sạch, xong lại đưa lưỡi liếm một cái trên đầu ngón tay hắn. Tuyên đế tay run lên, cái ly từ không trung rơi thẳng xuống đất, lăn vài vòng trở về bên chân Tuyên đế.

Chu Huyên thở dài: "Bệ hạ sao lại không cẩn thận như vậy." Nói rồi cúi xuống nhặt cái ly kia, bàn tay cũng trượt theo đầu gối Tuyên đế hướng về phía trên. Tay mới sờ đến trên đùi đã bị đè lại, y ngẩng đầu lên, thấy Tuyên đế sắc mặt đỏ bừng, hơi nước ánh lên trong mắt lấp lánh, mang chút tức giận: "Đình này tám mặt thông thấu, ngươi muốn hồ nháo cái gì?"

Chu Huyên đem tay hắn áp đến bên môi, miệng kính cẩn đáp: "Bệ hạ yên tâm, bởi vì đình này thông thấu, bốn phía có người hay không thần đều biết được, sẽ không xảy ra chuyện gì. Huống chi mới vừa rồi không phải bệ hạ đã cho người đều lui ra hay sao?"

Y đem ngón tay tựa ngọc kia ngậm vào trong miệng, lúc nói chuyện lưỡi cùng răng đều đụng phải đầu ngón tay, từng chút từng chút trêu chọc khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn. Tuyên đế thật sự nhịn không được, muốn đứng dậy tránh đi, sau lưng lại bị Chu Huyên ngăn lại, không dịch chuyển khỏi vị trí được.

Lỗ tai Tuyên đế đều ửng đỏ, thấp giọng kêu lên: "A Huyên, nơi này không được……"

Chu Huyên cố ý cắn một cái trên ngón tay hắn, theo bàn tay liếm hôn xuống phía dưới, nắm cái tay kia chậm rãi bức Tuyên đế hướng đến trước mặt: "Nơi này không được, vậy nơi nào mới được? Bệ hạ cùng ta nói đi, muốn ta chạm vào nơi nào ta liền chạm vào nơi đó."

Tuyên đế cảm thấy nửa thân mình đều bủn rủn, một tay chống ở cạnh bàn, nghiêng mặt đáp: "Đến điện lý bên cạnh đi…… không cần ở bên ngoài."

Chu Huyên đã đem tay áo của hắn cởi rớt đến khủy tay, nhẹ nhàng hôn cắn đáp: "Đó là cung điện của Tạ hoàng hậu, thần làm sao dám tùy ý dùng? Bệ hạ yên tâm, áo choàng của thần to rộng, đủ để che chắn cho bệ hạ."

Tuyên đế thế mới biết y là đang ghen tị, không khỏi cười khổ nói: "Chẳng lẽ trẫm thân là thiên tử, còn có thể một đời không kết hôn sao? Ngay cả nếu trẫm không làm hoàng đế, tương lai cũng muốn lập vương phi, kéo dài hương hỏa."

Chu Huyên bỗng nhiên buông ra cánh tay Tuyên đế, mang theo vài phần nhàn nhạt thất vọng nhìn hắn: "Bệ hạ muốn lập hậu là lẽ tự nhiên, thần làm sao dám ghen ghét? Bệ hạ nếu muốn thú thục nữ, vô luận tiến cung bao nhiêu người, thần cũng chấp nhận, đây đều là vì con nối dõi của hoàng thất, vì thể thống của vương triều. Nhưng hoàng thượng lại cưỡng nạp con trai của Tạ gia, lập nam tử làm hậu…… này chẳng lẽ cũng là vì kéo dài con nối dõi?"

Y ngồi hẳn dậy, dính sát vào sau lưng Tuyên đế, giáp trụ lạnh băng cứng rắn áp vào trên trường bào tơ tằm, lạnh lẽo thấu tới trên da thịt Tuyên đế. Y lại đem áo choàng tung lên, vây quanh cả người Tuyên đế, tay lần mò đến giữa hai chân hắn.

"Tạ Vân ở trong quân nhắc tới việc này, chúng tướng suýt nữa bất ngờ làm phản, vẫn là thần cực lực áp chế…… Nhưng mà trong lòng thần cũng thấy việc này không ổn, muốn cầu bệ hạ một lời giải thích."

Tuyên đế cơ hồ bị giam cầm trong lòng ngực y, ngay cả cánh tay cũng bị y cố trụ, không thể phản kháng, chỉ phải trơ mắt nhìn đôi tay y hướng đến dưới thân mình tìm kiếm. Tay kia cách lớp quần áo đụng tới long căn, Tuyên đế hít một hơi, vội vàng giải thích: "A… A Nhân là nữ tử, nàng kỳ thật là nữ giả nam trang, trẫm sao có thể cưới nam tử vào cung?"

Chu Huyên "Nga" một tiếng, đôi tay vuốt ve tại chỗ hơi phồng lên của hắn, đùa nghịch đến khiến nó trướng càng thêm to. Nghe tiếng hít thở của Tuyên đế càng ngày càng dồn dập, y lại cúi đầu tại vành tai Tuyên đế

mà liếm mút, đem hô hấp ấm áp thổi vào trong tai hắn, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ kêu đến thật thân thiết…… Ngay cả thúc phụ của Tạ Nhân đều không biết hắn là nữ tử, bệ hạ từ chỗ nào nghe nói vậy?"

Tuyên đế "Ân" một tiếng, thân mình cơ hồ đều ngã tới trên bàn, trong đầu một mảng mê muội, sao còn có thể nói thành lời. Chu Huyên than nhẹ một tiếng, hôn lên cổ hắn, vươn tay cởi bỏ y giáp của chính mình, đem giáp trụ lung tung ném tới trên mặt đất, vật giữa hai chân đã bừng bừng khí thế không hề che lấp mà chọc vào lưng Tuyên đế.

Tuyên đế bỗng nhiên cử động thân thể về phía trước, hai tay dùng sức chống ở trên bàn, đứng lên.

Chu Huyên lúc này không hề áp chế hắn, ngược lại nhân cơ hội tiến lên một bước, từ sau lưng thân mật dán sát tới, một tay tiếp tục nhẹ nhàng an ủi long căn của Tuyên đế, một tay rơi xuống trước ngực hắn, tìm kiếm hai điểm nhô lên.

Tuyên đế bị kẹp giữa bàn đá và Chu Huyên, hành động so với lúc nãy càng không được tự do. Bị Chu Huyên trên dưới giáp công, chân lại từng đợt mềm nhũn, thoáng động thân mình một chút liền có thể cảm thấy được cự vật đang ma sát tại khe mông của hắn.

Chu Huyên cố ý thúc cơ thể về phía trước, ở bên tai Tuyên đế dụ hoặc mà nói: "Thất lang, ta so với Tạ Nhân thì thế nào?"

Kích thích như vậy cũng không tính quá mức, Tuyên đế lại không thể duy trì, cặp mông tự động đẩy tới, cọ sát vào cự vật kia, quay đầu hướng Chu Huyên loạn hôn. Tuy rằng không nói gì, nhưng phản ứng như vậy đã là cực đại mà lấy lòng Chu Huyên. Chu Huyên liền đem Tuyên đế ôm ngang lên, đặt vào trên ghế đá lót đệm nhung, xem Tuyên đế như trẻ con mà ôm vào trong lòng ngực, thật sâu hôn xuống.

Hai người môi lưỡi thân mật tương giao, triền miên đưa đẩy, Chu Huyên thừa dịp vén lên long bào, tìm được vật kia của Tuyên đế, lại cách lớp tơ lụa mềm mại sờ vào u cốc giữa hai mông, nơi đó đã không tiếng động mà mở miệng cầu xin, ngóng trông người tới thỏa mãn. Ngón tay Chu Huyên cách lớp tơ lụa ướt lạnh mà thăm nhập vào một chút, liền bị vách thịt mềm mại hút chặt lấy.

Chu Huyên bị hắn quyến rũ đến tim mềm nhũn, đem quần áo hai người cởi xuống, lộ ra da thịt đẫm mồ hôi nóng rực, thân mật dính sát lấy nhau.

Tuyên đế bị nhiệt độ da thịt chạm vào, nhẹ rên một tiếng, đáy mắt mê mang nhìn về phía dưới thân, cắn cắn môi cầu y: "A Huyên, không được…… không cần ở bên ngoài……"

Chu Huyên phủ áo choàng về phía trước, đem da thịt lộ ra bên ngoài của hắn che đi, ôn nhu dỗ dành: "Không ai thấy được chúng ta, nếu có người thấy, ta thay ngươi giết người diệt khẩu." Một mặt dỗ dành, một mặt liền đem ngón tay tham nhập vào chỗ mềm mại hương diễm kia của hắn, đầu ngón tay ở trên thành ruột cào nhẹ, nhìn Tuyên đế ở trong lòng ngực y run rẩy, yếu đuối nhỏ nhẹ mà khóc.

Thất lang của y, về sau liền phải ở trong lòng kẻ khác lộ ra bộ dáng diễm mị tận xương như vậy. Không chỉ là cơ thể, ngay cả tâm đều đã đặt trên người kẻ khác rồi, suốt cả buổi vô luận hỏi hắn như thế nào, hắn cũng không chịu nói một câu Tạ Nhân không bằng y!

Chu Huyên trong lòng lại nổi lên một trận tà hỏa, đem nửa người dưới thiêu đốt càng thêm cứng rắn. Y chậm rãi thêm vào hai ngón tay, không ngừng vuốt ve ra vào cơ thể Tuyên đế, khi thì hung hăng đâm thọc, làm cho Tuyên đế liên tục cầu y: "Chậm một chút, A Huyên, trẫm không được."

Ngón tay Chu Huyên liền ngừng ở bên trong cơ thể hắn, móng tay chậm rãi cào nhẹ, cười hỏi: "Mới thế này đã không được, chờ lát nữa làm sao chịu nổi? Hay là tương lai hoàng thượng ở trước mặt hoàng hậu, chẳng lẽ cũng muốn nói không được sao?"

Cơ thể Tuyên đế bị y lộng đến so với vừa nãy càng thêm khó chịu, bày tay khẩn cấp bắt lấy quần áo hỗn loạn trước ngực Chu Huyên, thân mình nhẹ nhàng rung động, nhất thời nói không ra tiếng. Cự vật đang đặt trên đùi hắn lại trướng lớn thêm vài phần, đầu cự vật dần dần chảy ra chất lỏng trơn trượt.

Chu Huyên cũng thật sự nhẫn nại không được, đem ngón tay rút ra, nâng lên hai đùi Tuyên đế di chuyển về phía y, tay trái nhẹ đưa, liền đem hắn biến thành ngồi đối diện với chính mình. Y duỗi tay xuyên qua

chân Tuyên đế, nâng người lên một chút, dùng cự vật cọ qua cọ lại giữa khe mông hắn, ngẫu nhiên đi vào rồi lại lập tức rút ra.

Tuyên đế nhịn không được khổ sở cầu xin: "A Huyên, đừng đùa như vậy, ngươi nhanh lên, nhanh lên……"

Chu Huyên đem chân hắn gác lên bàn đá, thúc vào một chút, chậm rãi ma sát, cố nhịn xuống dục vọng muốn vọt thẳng vào trong thân thể hắn, khàn khàn hỏi: "Thất lang, ngươi như thế nào nhận thức Tạ Nhân, liền nói với ta có được hay không?"

Tuyên đế đầu choáng mắt hoa, xương cốt mềm nhũn, khuỷu tay chống ở trên bàn giữ lấy cơ thể, đáp lời y: "Là trẫm trước…… trước đó vài ngày nằm mơ…… mơ thấy, mơ thấy nàng nữ giả nam trang, làm tướng quân của trẫm, bồi trẫm xuất chinh."

Thần tiên điềm lành gì đó, Tuyên đế nhất thời cũng nghĩ không ra, liền đem chuyện A Nhân bồi hắn chinh phạt Tây Nhung Nam Cương, sau lại bình định thiên hạ, được phong làm tướng quân, cuối cùng lặng lẽ từ quan quy ẩn đều nói ra hết.

Chu Huyên nhẫn nại nghe xong, cảm thấy có vài phần hoang đường, lại có vài phần mừng thầm. Cuối cùng chỉ là một giấc mơ mà thôi, hơn nữa trong mơ, Tạ Nhân cũng chỉ là thủ hạ tướng quân của Tuyên đế, hai người cũng không cùng một chỗ. Y rốt cuộc không tra tấn Tuyên đế nữa, dùng sức động thân hoàn toàn đi vào nơi y đã khao khát từ lâu kia.

Cự vật bị bao vây ở bên trong một nơi mềm mại nóng bỏng, cái loại cực hạn khoái cảm này cơ hồ không có điểm tận. Chu Huyên trong đầu vô tạp niệm, nắm chặt vòng eo thon chắc mềm dẻo của Tuyên đế, từng chút từng chút một thúc tới, mỗi một cú thúc đều như đánh thẳng vào trong lòng Tuyên đế. Chỗ kia bị căng ra đau đớn, lại mơ hồ có một cảm giác thỏa mãn thật sâu, từ trong cơ thể dâng lên từng trận khoái cảm quen thuộc thiêu đốt đến toàn thân hắn đều yếu đuối.

Hai chân hắn khẩn trương kẹp lấy Chu Huyên, đầu cực lực ngửa về phía sau, lộ ra chiếc cổ thon dài. Hầu kết nhẹ nhàng chuyển động lên xuống, hình ảnh đó khiến tim Chu Huyên phát ngứa, một ngụm cắn xuống, lưu lại một loạt dấu răng đỏ tươi. Lại tới một trận xâm nhập điên cuồng, Chu Huyên rốt cuộc thoáng bình ổn lại ngọn lửa trong lòng, đem Tuyên đế một lần nữa ôm vào trong ngực, liếm hôn hai đầu nhũ bị y xoa nắn đến cương cứng sưng đỏ kia.

Tuyên đế thất thần mà rũ đầu, dưới thân sớm đã tiết ra, không biết từ lúc nào lại cương lên lần nữa, cọ cọ trên bụng Chu Huyên, hầu kết phát ra từng đợt tiếng rên ngọt lịm.

"Giấc mơ kia của ngươi không chuẩn." Chu Huyên một ngụm cắn đầu nhũ bên trái của hắn, thấp giọng nói: "Bình định Tây Nhung rõ ràng là công tích của ta, ngươi làm sao không mơ thấy ta, ngược lại mơ thấy Tạ Nhân?"

Tuyên đế thần trí mê loạn, há miệng liền đáp: "Ngươi lúc ấy đã……" hai chữ 'mưu nghịch' còn chưa kịp thốt ra, hắn liền giật mình thanh tỉnh, cắn môi không chịu nói tiếp.

Chu Huyên tuy không đoán được bản thân sẽ mưu phản, nhưng cũng nghe ra lời này của Tuyên đế không cát lợi, liền không buộc hắn nói nữa, ngón tay mò tới bên miệng hắn, đẩy mở hàm răng, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại linh hoạt mà đùa bỡn.

Tuyên đế vừa mới khôi phục vài phần lý trí lại bị cuốn vào dục tình, nhu thuận mà liếm ngón tay của Chu Huyên, nước miếng tích đầy trong miệng không kịp nuốt xuống, theo tay y chảy ra ngoài. Mà chỗ hai người đang giao hợp, cũng bị thanh dịch từ trong cơ thể Tuyên đế chảy ra nhiễm đến rối tinh rối mù.

Chu Huyên nắm tay Tuyên đế kéo xuống chạm vào chỗ hai người tương liên, chậm rãi ở trong thân thể hắn mà xuất nhập. Tuyên đế kỳ thật cũng thấy thẹn trong lòng, ngã vào ngực Chu Huyên kêu lên: "Nhanh chút, lại nhanh chút……"

Chu Huyên bị hắn kêu đến nhiệt huyết sôi trào, lôi kéo khăn trải bàn bằng nhung tơ, đem rượu và thức ăn đầy bàn đều hất xuống mặt đất. Đem Tuyên đế ấn đến cạnh bàn, từ sau lưng hung hăng thúc vào, áo choàng chỉ hơi rung động, phía dưới lại là một mảng xuân sắc, tiếng nước kiều diễm, Tuyên đế mười ngón bấu chặt trên mặt bàn, thấp giọng khóc: "Chậm một chút…… A Huyên, trẫm muốn chết……"

27. Chương 26: Suối Nước Nóng

Chu Huyên từng chút từng chút hôn xuống bên tai hắn, ôn nhu mà dỗ dành hắn, phía dưới lại không ngừng va chạm vào mông hắn. Ma sát đến trên người Tuyên đế một mảnh sưng đỏ, thành nội bích bị nhào nặn liên tục, cuối cùng cây đại côn thiết kia mới chịu phun ra một cỗ nhiệt lưu, chậm rãi lui binh.

Tuyên đế đã xụi lơ trên mặt bàn không thể nhúc nhích, Chu Huyên từ trong thân thể hắn đi ra, xé một khối tơ lụa mềm mại từ trường bào tham nhập vào trong hậu đình giúp hắn tẩy sạch, lại lau đi ô dịch trên người hắn. Sau khi sửa sang lại quần áo, Tuyên đế vẫn còn run rẩy, hai chân cũng không khép lại được, càng không thể đi đường.

Chu Huyên lúc này ngược lại có chút hối hận, ôm Tuyên đế thay hắn mát xa eo mông. Tuyên đế lắc đầu, giọng khàn khàn: "Đừng lộng, trong chốc lát nếu lại hưng phấn lên thì thật muốn mạng của ta."

Chu Huyên liền đem áo choàng cởi xuống bọc lấy hắn, ôm hắn ngồi dựa vào cột đình nghỉ ngơi, bản thân nhặt lên giáp trụ dưới đất mặc vào. Sau khi chỉnh chu, y mới ngồi vào bên cạnh Tuyên đế, đem hắn ôm đến trên người mình, chậm rãi nói: "Việc lập hậu, nháo đến thật không ra gì. Nếu Tạ gia ăn mệt, văn thần nơi đó làm sao có thể không gây phiền phức? Chẳng lẽ từ đây về sau, bệ hạ muốn cho thế nhân đều biết người lập một nam hoàng hậu?"

Tuyên đế vẫn không nhúc nhích mà dựa vào lòng y, hữu khí vô lực than một tiếng: "A Nhân thật sự là nữ giả nam trang. Đây là thần tiên báo mộng cho trẫm, bằng không tại sao trẫm lại không cưới được nữ nhi của Từ Giản? Nữ nhi của y thông tuệ hiền thục, đủ để mẫu nghi thiên hạ. Nếu không thì nữ nhi của Thạch gia cũng tốt, ôn nhu trầm tĩnh. Ngay cả muội muội của ngươi trẫm nghe nói cũng rất có phong phạm gia giáo……"

Chu Huyên vội vàng che lại miệng hắn, xoa mày nói: "Thôi, muội muội của ta ta biết, nhập cung không được. Mộng kia của bệ hạ chưa chắc đã chuẩn. Nếu thật đúng như vậy, ta không quá hai năm nữa cũng sẽ chết, chờ ta chết ngươi lại cưới Tạ Nhân, ta đến lúc đó muốn quản cũng quản không được."

Tuyên đế ngay cả bản thân đều đưa lên, chính là sợ Chu Huyên mưu phản. Nghe được y nói như vậy, trong lòng nóng giận, ở trên cánh tay y hung hăng cắn một cái, mắng: "Câm miệng! Loại lời này sao có thể nói bậy!"

Chu Huyên tuy bị mắng, trong lòng ngược lại cao hứng vài phần, vội vàng thấp giọng nhận sai: "Bệ hạ không nên tức giận, chuyện Tạ Nhân là nam tử do chính Tạ gia truyền ra, người gặp qua hắn không nhiều. Đợi qua tiết Đoan Ngọ, à không, đợi tiễn Tây Nhung sứ đoàn rời khỏi xong, ta liền bồi ngươi đi nhìn hắn một cái. Nếu thật là nữ tử, ta sao có thể cản trở bệ hạ thành thân?"

Lời này của y cũng không quá thật tâm, Tuyên đế dĩ nhiên biết rõ, vội vàng ngăn trở: "Ngươi không cần gặp A Nhân…… nếu thật sự muốn gặp, cũng phải là hạ nhân bồi trẫm đi, không cần để lộ thân phận." Thấy ánh mắt Chu Huyên dần dần ảm đạm, Tuyên đế đỏ mặt lên, chủ động phân trần: "A Nhân yêu thích binh pháp, trẫm sợ nàng biết thân phận của ngươi, trong lòng sẽ coi trọng ngươi nhiều hơn trẫm."

Chu Huyên cao giọng cười to, đem hắn một phen ôm vào trong lòng, hung hăng hôn lên môi hắn: "Thất lang, Thất lang, trong lòng ta sớm đã có ngươi, mặc kệ Tạ Nhân kia là nam hay nữ, là tốt hay xấu, ta cũng đều sẽ không để vào mắt!" Thanh âm của y lại trầm xuống, chứa đựng vài tia tình dục, thấp thấp vang lên bên tai Tuyên đế: "Thất lang còn thiếu ta một cái ước hẹn tại Duyên Phúc cung đi."

Tuyên đế trên mặt không biểu hiện gì, nhắm mắt dựa vào trong lòng y, ngực không ngừng phập phồng, hồi lâu mới mở miệng: "Ngày mai là đầu tiết, mấy ngày tới đều sẽ không được rãnh rỗi……"

"Vậy thì chờ đến buổi tối. Dù sao cũng chỉ là đua thuyền rồng, thần vừa lúc có thể đi cùng bệ hạ."

Tuyên đế hơi chừng chừ, cởi xuống cái túi thơm bên hông thắt lên người Chu Huyên, đỡ đình trụ chậm rãi đứng dậy: "Sắc trời không còn sớm, ngươi cũng về trước đi. Trẫm đã phái người tới phủ ngươi ban thưởng, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, qua tiết còn có rất nhiều sự vụ phải xử lí."

Chu Huyên liền đỡ hắn đi ra ngoài. Đến cổng ngự viên mới có thị vệ gác, thái giám cung nữ đều ở bên ngoài chờ. Tuyên đế sai người đưa Chu Huyên trở về, bản thân tự ngồi noãn kiệu trở lại tẩm cung.

Vương Nghĩa ở ngoài kiệu vui vẻ cười nói: "Không biết Đại tướng quân cùng thánh thượng nói cái gì, sắc mặt thánh thượng liền so với buổi sáng hồng nhuận rạng rỡ lên không ít."

Tuyên đế 'khụ' một tiếng, trên mặt hơi nóng lên: "Tây Nhung đại thắng, trẫm tự nhiên cao hứng", sau đó về tẩm cung liền trằn trọc khó ngủ, từ Chu Huyên nghĩ đến Tạ Nhân, rồi từ Tạ Nhân nghĩ đến Tây Nhung, lại từ Tây Nhung nghĩ đến cảnh tượng lúc ban chiều.

Suốt đêm ngủ không an ổn đến tận buổi sáng, Ngự Thiện phòng mang đến một bàn bánh chưng. Tuyên đế trong lòng có tâm sự, ăn không vô thứ gì, liền phân phó Vương Nghĩa đưa đến cho Tạ Nhân, rồi an bài cung uyển, buổi tối hắn muốn bãi giá đến Duyên Phúc cung.

Lễ tiết không chỉ diễn ra vào ban đêm, ban ngày còn phải đãi yến quần thần, xem hội thuyền rồng. Chính yến vẫn là an bài tại đại điện, vì sự kiện đại quân chiến thắng trở về nên so với ngày thường càng thêm náo nhiệt. Quần thần đều đeo túi thơm trong cung ban cho, khắp nơi đều đốt hương liệu ngải thảo xương bồ*, uống rượu hùng hoàng, uống canh may mắn. Tiết Đoan Ngọ lại diễn ra trùng với thời điểm tưởng nhớ cố sự Khuất Nguyên trầm mình xuống sông**.

[*Cỏ xương bồ được buôn bán trong hàng ngàn năm ở nhiều nền văn minh khác nhau, rễ của nó có tác dụng kích thích tâm lý, nếu dùng ở liều cao có thể gây ra ảo giác, thân & rễ của xương bồ được cho là có tính chất kích thích tình dục mạnh…… tác giả có viết lộn không vậy -_-!

**Tết Đoan Ngọ là tết truyền thống của người Trung Quốc, diễn ra vào ngày mùng 5 tháng 5, đây cũng là ngày mà Khuất Nguyên, một vị quan vô cùng thanh bạch và cũng là một nhà thơ nổi tiếng thời Chiến Quốc, gieo mình xuống sông Mịch La tự vẫn. Thương tiếc người trung nghĩa, mỗi năm cứ đến ngày đó, người dân xưa lại làm bánh, quấn chỉ ngũ sắc bên ngoài, rồi bơi thuyền ra giữa sông ném bánh xuống để cúng Khuất Nguyên.]

Chu Huyên ngồi ở vị trí đầu tiên bên hàng võ tướng. Yến tiệc bắt đầu, Tuyên đế đặc biệt ban rượu cho y cùng Trấn Tây, Trấn Bắc hai vị tướng quân, ánh mắt hai người giao nhau, làm cho toàn điện văn võ đều như hiểu rõ. Sau khi trao đổi ánh mắt cùng Chu Huyên (này là liếc mắt đưa tình nè, bá quan văn võ đều đã bị lừa), Tuyên đế bắt đầu quan tâm tới những người xung quanh, thỉnh thoảng ban rượu cùng thức ăn, đem công thần trong trận chiến ở Tuyên Phủ đều chiếu cố.

Sau yến tiệc, mọi người lại đến bên cạnh Thủy Các xem đua thuyền rồng. Thuyền rồng đều được tân trang tỉ mỉ, sơn vẽ long văn, chèo thuyền đều là người do ngự lâm quân tuyển chọn. Quần thần vừa uống rượu vừa xem thuyền rồng, Hà Thừa tướng dẫn đầu cùng các văn thần ngẫu hứng làm thơ ứng đối.

Đợi cho mọi người hiến thơ xong, Thuần Vu Gia lại trổ tài thi phú. Từ chuyện Khuất Nguyên trầm mình xuống sông đến Hoài vương u mê mĩ sắc hậu cung, để cho Sở quốc nội loạn. Đưa ra một đống gương sáng của tiền nhân, không bị nữ sắc mê hoặc nên thành tựu bá nghiệp, danh thơm ngàn đời, lấy chuyện xưa mà xét chuyện nay, khuyên giải trăm điều, ngắn ngủn một nén hương vậy mà đã viết ra được một bài trường phú xán lạn như trân châu cẩm thạch. Người nghe cảm thán thật là kì tài, lại nhớ tới việc lập hậu mấy ngày trước, càng thêm xúc động trong lòng.

Trong đám người này tự nhiên không bao gồm Tuyên đế.

Tuyên đế cũng không phải ngại mất mặt, này so với lúc hắn muốn nạp phi bị Hà Thừa tướng chỉnh còn muốn mất mặt hơn nhiều. Chỉ là Thuần Vu Gia đời trước làm quan vô cùng thoải mái phóng túng, vừa nhu hòa lại khéo đưa đẩy, thậm chí khi đó còn là cầu nối giữa hắn và đệ nhất doanh kỹ Tống Sơ Yên. Như thế nào hiện tại đổi tính, muốn trở thành một thần tử hiền lương chính trực?

Lúc trước Thuần Vu Gia làm nịnh thần hắn cũng không quá vừa lòng, hiện tại đổi tính, hắn thật là có điểm không thích ứng kịp…… Mà thôi, có minh quân mới ra hiền thần, ai bảo hắn kiếp này so với kiếp trước càng chăm chỉ nghiêm minh. (lại tự kỷ nữa rồi….haha)

Tuyên đế trong lòng ngũ vị tạp trần, trên mặt lại phải tỏ ra ôn hoà mà khen y làm phú tốt lắm, lại ban thưởng rượu, túi thơm cùng bánh chưng.

Đợi xem xong thuyền rồng, Tuyên đế liền bãi giá rời đi, phân phó tiểu thái giám thay Chu Huyên chuẩn bị xe, bản thân thì ngồi xa giá, hướng thẳng tới Duyên Phúc cung.

Cung uyển này so với Đại Chính cung cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, kiến trúc bên trong lại càng tốt, dựa núi gần sông, vị trí thật hiểu lộ phong quang. Sườn tây còn có suối nước nóng, chất nước trong suốt thanh khiết, sau khi tắm rửa sẽ khiến da thịt càng mịn màng trơn loáng. Mạch nước dưới lòng đất được dẫn trực tiếp đến bên trong điện. Tuyên đế nhìn xem cảnh trí một hồi, liền đến trong điện tắm gội, tẩy đi một thân mệt mỏi.

Ngâm mình đến tứ chi đều thoải mái, trên đầu toát ra mồ hôi, chợt nghe tiếng Vương Nghĩa bên ngoài thông truyền: "Bệ hạ, Đại tướng quân tới."

Tuyên đế nhất thời lười đứng dậy, dựa vào trên vách đá bên bờ hồ phân phó: "Kêu Đại tướng quân ở bên ngoài chờ trẫm, đưa chút rượu và đồ nhắm qua. Trẫm nơi này không cần các ngươi chăm sóc…… chỗ Đại tướng quân cũng không cần phái người hầu hạ, các ngươi khó được dịp ra cung, hôm nay lại là ngày hội, tự đi nghỉ ngơi đi."

Vương Nghĩa nhìn chuyện đã quen, liền theo tiếng rời đi. Không lâu sau, có tiểu thái giám đem xiêm y và bố khăn đưa đến bên cạnh ao, bẩm báo việc đã an bài thỏa đáng chỗ Đại tướng quân. Tuyên đế "Ân" một tiếng, lại ngâm mình một hồi rồi mới để một thân ướt đẫm đi ra, gọi tiểu thái giám vào hầu hạ hắn mặc y phục, tùy ý ngồi trên giường cạnh hồ tắm tự mình lau khô tóc.

Lau vài cái, Tuyên đế bỗng nhiên cười cười, phân phó tiểu thái giám kia: "Lui đi, trẫm nơi này không cần ngươi, nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai còn phải dậy sớm hồi cung."

Nghe xong tiếng đóng cửa bên ngoài của tiểu thái giám, Tuyên đế mới đề cao thanh âm: "A Huyên thật có kiên nhẫn, ở chỗ này nhìn lâu như vậy nhưng lại không gọi trẫm một tiếng."

Cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Chu Huyên bước vào bên trong nội điện, mỉm cười thưởng thức phong tư của hắn. Tuyên đế cũng mặc y đánh giá mà ngồi lau tóc, chỉ vào suối nước nóng nói: "Trẫm đây là lần đầu cho phép triều thần tắm gội tại chỗ này, Đại tướng quân còn không mau tạ ơn?"

Chu Huyên đi đến trước mặt hắn quỳ xuống, ý vị sâu xa nhìn hắn mà nói: "Tạ chủ long ân."

Nói xong liền đứng dậy, ở trước mặt Tuyên đế cởi quần áo. Động tác của y cực kỳ thong thả, nhưng nhất cử nhất động đều mê người đến không nói nên lời. Sau khi cởi áo ngoài, thân hình cơ bắp cùng đường cong quyến rũ ẩn hiện càng khiến cho Tuyên đế miệng khô thân nóng.

Y lại cúi người cởi giày, quần dài, đến khi chỉ còn duy nhất một tầng áo lót, Tuyên đế cơ hồ đã muốn không xong. Chu Huyên chậm rãi kéo ra nội y, trong miệng phát ra thanh âm say mê dụ hoặc: "Thất lang, lại đây!"

(Lúc edit tới đây, editor đã muốn hộc máu té xỉu, thiên địa quỷ thần ơi, trước chỉ biết có dụ thụ, giờ mới thấy được dụ công……)

Tuyên đế như bị mê chú mà đứng dậy, từng bước một đi đến trước mặt y, trong lòng đã loạn thành một đống, tay cũng theo bản năng cách một tầng mỏng tơ lụa chạm vào trước ngực y. Chu Huyên một tay lôi kéo cổ tay hắn, một tay vòng qua sau lưng hắn, thân mình bỗng nhiên ngửa về phía sau, rơi thẳng vào trong hồ nước ấm áp.

Tuyên đế bị sóng nước đập vào mặt liền thanh tỉnh lại, nhưng nước đã cực nhanh mà qua khỏi đỉnh đầu. Dù chưa bị sặc nhưng bị Chu Huyên lôi kéo đến không thể trồi lên mặt nước, hơi thở không thể lưu thông, một cảm giác kinh hoảng sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng. Tuyên đế cực lực giãy giụa, tay chân lại bị kiềm chế chặt chẽ, trên môi cũng bị lấp kín, một cỗ hơi thở mới mẻ được truyền qua, cuối cùng khiến cho lồng ngực hắn thoải mái được một chút, bớt đi cảm giác hít thở không thông.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi đối phương theo luồng hơi thở kia mà đưa đầu lưỡi linh hoạt vào trong miệng hắn càn quấy, Tuyên đế mới phục hồi tinh thần, thấy bản thân đã được đẩy lên trên mặt nước. Chu Huyên đem hắn ấn vào trên đầu rồng phun nước tùy ý hôn môi, một tay đè đầu vai hắn, một tay tham nhập vào trong vạt áo âu yếm. Quần lót của hắn không biết từ khi nào đã bị kéo xuống, cảm giác rõ ràng phân thân thô to nóng cháy của Chu Huyên đang kề sát trên bụng của hắn, cứng rắn mà ma sát đến nóng

bỏng.

28. Chương 27: Hòa Thân

Nụ hôn kết thúc, Tuyên đế mất hết khí lực nằm trên vách đá, Chu Huyên liền đem hai chân hắn kéo ra, dựa vào bôi trơn của dòng nước, nhất cổ tác khí đâm vào trong thân thể hắn, thở hồng hộc mà nói: "Hôm nay bệ hạ ban thưởng hậu hĩnh như thế, thần chắc chắn hết lòng hết sức để báo thánh ân."

Y vừa nói vừa đem một chân của Tuyên đế đặt lên đầu vai mình, dùng sức đâm thẳng tới. Tiếng nước từ đầu rồng không ngừng chảy ra che lấp đi thanh âm va chạm của hai thân thể. Ngay cả động tác tương giao đều là ở trong nước, so với bình thường có vẻ mềm nhẹ thư hoãn vài phần.

Nhưng những run rẩy cùng khoái ý của Tuyên đế do bị hung hăng thúc đến chỗ sâu nhất lại chứng minh, so với khi làm bình thường chẳng có gì khác nhau. Nước ấm theo từng trận ra vào của Chu Huyên cũng ngẫu nhiên len lỏi vào bên trong, khiến nội bích của hắn một mảnh ướt nóng, mềm mại vô cùng.

Chu Huyên cơ hồ không thể tự giữ, so với ngày thường càng thêm phóng đãng mà va chạm trong cơ thể Tuyên đế, cúi đầu nhìn ngắm da thịt của hắn bị suối nước nóng ngâm đến phá lệ non mềm. Sau lưng Tuyên đế bị vách đá ma sát đến đỏ lên, cái loại cảm giác đau đớn pha lẫn nóng rực đối với thân thể lại như một cú kích thích mạnh mẽ. Cơ thể bị va chạm đến đau đớn lẫn thoải mái, môi lưỡi giao triền cùng Chu Huyên, những đợt khoái cảm liên tiếp ập tới khiến hắn không còn phân biệt được cái gì, chỉ có thể bám vào lưng Chu Huyên, cầu y chậm một chút, nhẹ một chút.

Tuy rằng hai người đang ở ngay bên cạnh đầu rồng phun nước, nhưng thanh âm xin tha của Tuyên đế, Chu Huyên đều nghe vào trong tai. Y bế hắn lên xoay một vòng, để chính mình dựa vào trên vách đá, kêu Tuyên đế cưỡi lên trên người mình.

Tuyên đế nằm trước ngực y nghỉ ngơi một lát, dần dần mới có chút sức lực, lại nghe Chu Huyên tiến đến thì thầm bên tai: "Thất lang không cần ta quá mức dũng mãnh, ta liền nghe theo ngươi dừng lại, vậy Thất lang có phải hay không cũng nên đáp ứng ta một chuyện?"

Tuyên đế nâng mắt nhìn y, mị nhãn như tơ, khóe mắt đã ửng hồng. Chu Huyên cố nén tâm tư muốn thúc tới ngay lập tức, đôi tay bao vây lấy hai cánh mông hắn xoa nắn: "Ta không di chuyển, Thất lang có phải hay không nên chính mình tự di chuyển? Bằng không chúng ta đều đợi như vậy, ngươi cũng không thấy thoải mái đi?"

Bên trong nội bích của Tuyên đế xác thật bởi vì sự tạm dừng của y mà bất mãn, chỉ ngóng trông Chu Huyên lại hung hăng đâm tới. Nhưng Chu Huyên cố tình bất động, thập phần kiên nhẫn mà thưởng thức cơ thể hắn, hai mắt sáng lấp lánh, không ngừng dụ dỗ: "Thất lang, ngươi không muốn vì ta mà cử động một cái hay sao? Coi như là ban thưởng cho công lao bình Tây Nhung của ta, khiến hai ta đều có thể khoái hoạt?"

Tuyên đế sửng sốt, cũng không biết là bị y nói đến cử động, hay là bị dục vọng điều khiển, cơ thể bắt đầu ngồi dậy hướng tới, đôi tay ấn trên eo bụng của y, hơi hơi nhúc nhích cái mông. Chỉ là vừa di chuyển nhẹ nhàng một cái, trong cơ thể liền ập đến một trận kích thích mãnh liệt quá mức tưởng tượng, làm cho thân mình hắn mềm nhũn, cơ hồ lại muốn ngã xuống.

Chu Huyên lập tức duỗi tay chống đỡ eo hắn, nắm lấy long căn cổ vũ: "Thất lang làm thật tốt, lại làm vài lần nữa, di chuyển nhanh một chút, chúng ta cùng nhau ra tới nào."

Tuyên đế cắn môi hưởng thụ kích thích do bàn tay cứng rắn thô ráp của Chu Huyên mang đến, vòng eo lại lay động mạnh, cảm thụ được trong cơ thể bị ma sát. Lại thử vài lần, Chu Huyên rốt cuộc chịu không nổi dày vò như vậy, nắm lấy eo của hắn từ phía dưới dùng sức thúc lên.

Tuyên đế đột ngột không kịp phòng bị, đằng trước lại bị Chu Huyên kích thích, cứ như vậy liền tiết ra trong hồ nước. Chu Huyên khẽ cười một tiếng, đỡ lấy hắn thúc đẩy thật sâu vài lần, rốt cuộc cũng đem tinh hoa bắn vào bên trong thân thể hắn, sau đó chậm rãi rút ra, ôm hắn đến bên chỗ nước khác lau cơ thể.

Tắm một hồi, không tránh khỏi lại lau súng cướp cò, Chu Huyên liền đem hắn ôm ra hồ nước đi thẳng đến tẩm điện. Tuyên đế trên người đầy dấu hôn đỏ chói, song châu trước ngực cũng sưng đến sung huyết ướt át, hai chân hơi tách mở, để lộ ra ở giữa một huyệt động sưng đỏ, bên trong còn trào ra vài tia bạch dịch, phá lệ câu dẫn cùng dâm mị.

Chu Huyên cầm trường bào lau đi vài tia bạch dịch kia, ngón tay vói vào bên trong lấy ra càng nhiều ô dịch, trắng đỏ đan xen. Tuyên đế bị y chạm đến hơi co rúm lại, hai chân cực lực khép chặt, chỉ vào đầu giường nói: "A Huyên, giúp ta lấy hộp thuốc ở đầu giường, đừng cứ như vậy……"

Chu Huyên lưu luyến mà đứng lên, cầm lấy hộp thuốc mỡ kia hỏi: "Đây là tiêu sưng hay là bôi trơn? Thân mình Thất lang đã có thứ của ta làm bôi trơn, không cần dùng loại đồ vật này."

Tuyên đế nhăn lại hai hàng lông mày, mang theo vài phần hổ thẹn, vài phần hận ý đáp: "Trẫm…… thân mình có chút không tốt, kêu người chế thuốc để dùng…… Ngươi thay trẫm thoa ở bên trong, thoa nhiều mấy lớp, càng sâu càng tốt……"

Chu Huyên có chút kinh ngạc, chần chờ nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi cũng thích…… Nếu ngươi không thoải mái, ta về sau không làm là được."

Tuyên đế cảm giác được săn sóc của y, lắc đầu nói: "Không phải, ngươi thay ta thoa thuốc là được. Đều là do tên hôn quân kia, từ ngày đó đến nay……" Hắn thật sự nói không được, Chu Huyên cũng không buộc hắn, vội vàng cầm thuốc mỡ giúp hắn thoa lên, dốc lòng an ủi: "Thuốc này thoa vài lần sẽ tốt lên thôi, ngươi còn phải đại hôn, đừng nghĩ về chuyện này nữa."

Tuyên đế nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, thanh âm như có như không: "Chỗ không thoa tới được, ngươi có thể dùng cách tiến… tiến vào……"

Chu Huyên nghe huyền ca mà biết nhã ý, lập tức ở bên tai Tuyên đế nói: "Chúng ta thoa nhiều một chút, để ngươi sớm ngày có thể tốt lên được không?"

Tuyên đế hô hấp cũng dồn dập vài phần, thân mình run rẩy, cắn môi thấp thấp kêu một tiếng: "A Huyên……"

Chu Huyên cúi đầu hôn lấy hắn, nuốt vào thanh âm run rẩy kia, tách ra hai chân Tuyên đế, đem phân thân chậm rãi chôn vào. Lần tiến vào này so với ở trong nước còn thông thuận hơn vài phần, Tuyên đế chỉ khẽ hừ nhẹ vài tiếng, liền đem chân kẹp chặt lấy người y, tùy y xoa lộng.

Một đêm này không biết thoa bao nhiêu lần thuốc, hai người da thịt tương giao, huyết nhục tương liên, thành thật mà nói chuyện 'quốc sự' với nhau cả một đêm. Long sàn bị hồ nháo đến nơi nơi chốn chốn đều hỗn độn, không biết nhận qua bao nhiêu mưa móc của Tuyên đế, ngay cả long căn đều cọ qua vô số lần, hiện giờ đã sức cùng lực kiệt, mềm mại rũ ở giữa hai chân Tuyên đế.

Tuyên đế trong bụng toàn thuốc mỡ cùng tinh dịch của Chu Huyên, đã hơi trướng lên, lại còn bị Chu Huyên không ngừng xâm nhập, yết hầu sớm khô khốc nói không ra tiếng, mệt mỏi đến muốn hôn mê.

Chu Huyên cũng luyến tiếc làm tiếp tục, liền đem Tuyên đế ôm đến trong ao rửa sạch một lần nữa rồi đưa hắn về giường nghỉ ngơi. Bản thân y lại một đêm không ngủ, nằm ở một bên nhẹ nhàng âu yếm thân thể vừa trải qua mây mưa của Tuyên đế, tâm tư che phủ đầy mây đen, treo trên đầu trái tim hai chữ "hoàng hậu".

Vô luận như thế nào, Tuyên đế về sau phải có hoàng hậu. Tới lúc ấy, y cũng không thể lại giống như bây giờ không hề cố kỵ mà chiếm hữu Tuyên đế, thậm chí tiến cung cũng sẽ bị người nghi kỵ……

Hay là nên nhìn qua Tạ Nhân một cái rồi hãy quyết định.

Tuyên đế nếu lập nam hoàng hậu, nói đến cùng cũng chưa chắc là không tốt. Hoàng hậu đã là nam, thêm một vị tướng quân ra vào nội trướng liền không còn là chuyện gì đại sự. Đến lúc đó, y cũng có thể quang minh chính đại mà vào cung, không cần mỗi lần đều lén lút, muốn nhìn mặt nhau cũng phải hẹn ước.

Huống chi mỗi ngày đều phải lâm triều, một đêm lại có thể dài bao nhiêu? Nếu Tuyên đế không phải hoàng đế, bọn họ còn có thể khắp nơi du ngoạn, ở nơi không ai biết ngày đêm điên đảo, hưởng trọn nhân gian vui thú, mà không phải giao hoan xong canh năm liền phải lâm triều, canh bốn liền phải đứng dậy đi Đại Chính cung.

Chu Huyên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng lên, trong lòng không khỏi có chút buồn bã, đứng dậy thay đổi xiêm y, hầu hạ Tuyên đế nửa mê nửa tỉnh thay quần áo.

Lúc thượng triều, Tuyên đế giống như chưa bao giờ trải qua một đêm hoan lạc, thần thái càng không sáng láng ngồi trên long ỷ cao cao kia, mà lại giống như ngày thường, thậm chí ngồi đến càng thẳng, thần thái càng uy nghiêm.

Hồng Lư Tự khanh Lục Kỳ khom người bẩm tấu: "Khải tấu vạn tuế, Tây Nhung sứ đoàn thượng biểu, muốn cầu bệ hạ tứ hôn, để Tây Nhung cùng triều ta nên duyên Tần Tấn*."

[*Nguyên văn là 'Tần Tấn chi hảo'. Câu thành ngữ này xuất phát từ Tả truyện, là một điển tích về mối thông gia hữu hảo liên tiếp hai đời giữa hai nước Tần và Tấn, ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân.]

Tuyên đế cười nói: "Đừng nói công chúa, trẫm ngay cả huyện chủ cũng đều không có. Huống hồ Tây Nhung vương lớn hơn trẫm mấy chục tuổi, trẫm nếu có con rể như vậy, cũng muốn xấu hổ đến không dám gặp người."

Chúng thần liền cười rộ lên, Lục Kỳ lại tấu: "Thần đã đem việc này báo cho sứ thần, nhưng bọn hắn lại nói, biết bệ hạ không có tỷ muội, không dám cầu gả cho công chúa, chỉ cầu bệ hạ từ trong triều tuyển ra một vị quý nữ, phong làm công chúa."

Lần này chúng thần đều cười không nổi, Tuyên đế thần sắc nhàn nhạt, nhìn y nói: "Ở trong triều tuyển ra một vị quý nữ, bọn họ muốn chọn nữ nhi của quan viên mấy phẩm trở lên?"

Lục Kỳ thật sâu rũ đầu, trộm nhìn Tuyên đế một cái rồi mới nói: "Sứ thần kia nói, muốn một vị ở tại Lâm Xuyên vương phủ……"

Trong triều lập tức lặng ngắt như tờ, Tuyên đế sắc mặt như sương giá rét, khóe mắt lại ẩn hiện tia máu: "Chuyện của Tạ Nhân, Tây Nhung sứ đoàn làm sao biết được?"

Lục Kỳ lập tức quỳ xuống, liên thanh tấu: "Người của sứ đoàn đều ở tại dịch quán, hai ngày nay vẫn luôn bị Ngự lâm quân giám thị, cũng không có ai ra ngoài. Thần đã đem Hồng Lư tự cùng dịch quán trên dưới đều tra qua, không phát hiện có người cùng bọn họ liên hệ…… Thần vô năng, thỉnh bệ hạ giáng tội!"

Thuần Vu Gia bước ra từ trong đám người bên dưới, đứng ở trước mặt Lục Kỳ thay y cầu tình: "Việc bệ hạ thành thân, lúc ấy đã truyền tới trong quân, người Tây Nhung có thể dò hỏi được cũng không hiếm lạ. Huống chi chuyện cầu thân tất nhiên là ý tứ của Tây Nhung vương, thân phận sứ thần thấp kém, có thể làm chủ được cái gì? Hiện giờ chuyện quan trọng nhất là khiến Tây Nhung nhận thức được quốc uy của Đại Hạ ta, vĩnh viễn không dám tái xâm phạm, thỉnh bệ hạ không cần trách phạt nặng nề Hồng Lư Tự khanh."

Tuyên đế gật đầu, hướng phía dưới hỏi: "Việc hòa thân, các vị ái khanh có ý kiến gì không?"

Thuần Vu Gia lập tức đáp: "Lấy hòa thân để đổi lấy an nguy xã tắc, vậy mặt mũi chúng tướng biết để chỗ nào. Đại Hạ ta từ khi khai quốc đến nay, chưa bao giờ có cử chỉ hòa thân, hiện giờ Tây Nhung thế nhưng lại đưa ra ý này, xem ra trận chiến vừa rồi không thương tổn đến gân cốt, xoá sạch khí thế của bọn họ. Thần thỉnh bệ hạ lệnh Đại tướng quân đóng giữ Tuyên Phủ, lấy uy thế mà chấn nhiếp Tây Nhung!"

Hà Thừa tướng cũng nói: "Thần chưa từng nghe qua việc lấy nam tử hòa thân, việc này tất không thể được, nếu không thanh danh Đại Hạ ta nhất định bị hao tổn."

Chu Huyên cũng bước ra, cúi người chờ lệnh: "Tâm niệm của bệ hạ chính là tâm niệm của thần, ưu phiền của bệ hạ cũng chính là ưu phiền của thần."

Chúng thần tuy rằng suy nghĩ bất đồng, nhưng toàn bộ đều dõng dạc hùng hồn, thề không đem hoàng hậu tương lai hòa thân cùng Tây Nhung.

Tuyên đế khẽ cười nói: "Lời của các khanh rất hợp trẫm ý. Tây Nhung đúng là người si nói mộng, các khanh cũng không cần để ở trong lòng. Hiện giờ Đại tướng quân là đại thắng mà về, hòa đàm thế nào là do chúng ta quyết định…… Lục khanh, ngươi quay về dạy dỗ tốt lại lễ nghi cho những sứ thần đó, kêu Khâm Thiên Giám chọn ra ngày tốt để hoà đàm."

Sau khi tan triều, Tuyên đế liền có chút không duy trì được, về trước Văn Đức Điện nghỉ ngơi. Uống vài chén trà nâng cao tinh thần, nghĩ tới đám người Tây Nhung vô sỉ kia, tức đến nghiến răng nghiến lợi, sai người đi truyền Chu Huyên tới, lại kêu Phượng Huyền ở bên cạnh cầm bút.

Chu Huyên ngồi trên chiếc ghế cẩm thạch bọc nhung, nhìn mí mắt Tuyên đế hơi sưng, nửa thân mình đều dựa vào gối, bộ dạng cố gắng nâng cao tinh thần, liền vừa đau lòng vừa có chút sinh khí: "Bệ hạ muốn học Mặc Đốn Thiền Vu*, triều thần cũng sẽ không khiến bệ hạ đem Tạ hoàng hậu đưa đi, bệ hạ không cần lo lắng đến như vậy."

[*Mặc Đốn thiền vu là vị thiền vu sáng lập nên Đế quốc Hung Nô hùng mạnh, thống nhất thành công tất cả các bộ tộc trên thảo nguyên Mông Cổ và trở thành mối đe dọa đối với nhà Hán của Trung Quốc. Dưới thời cai trị của Mặc Đốn, đế quốc Hung Nô có lãnh thổ cực kì rộng lớn và được coi là một trong những thời điểm cực thịnh trong lịch sử đế quốc, biên giới phía đông đến tận Liêu Hà, biên giới phía tây đến dãy núi Pamir trong khi biên giới phía bắc vươn đến tận hồ Baikal.]

Tuyên đế cau mày nói: "Trẫm tự nhiên biết. Trẫm chỉ là cảm thấy việc này còn có chỗ kỳ quặc. Dù cho chuyện A Nhân nhập kinh truyền tới trong quân, nhưng Tây Nhung cũng không thể biết nàng ở tại Lâm Xuyên vương phủ." Thuận miệng quay sang hỏi Phượng Huyền: "Việc của Tây Nhung sứ đoàn, ngươi cảm thấy thế nào?"

Phượng Huyền suy nghĩ một lúc, đứng lên đáp: "Thần cho rằng, bọn họ rõ ràng biết thân phận của Tạ Nhân, cầu hôn lúc này tựa hồ là cố ý chọc giận thánh thượng, nghĩ muốn khơi mào lại chiến tranh giữa hai nước. Nhưng quốc lực Tây Nhung bị thương tổn nặng, cùng Hạ quốc ta khai chiến đối với bọn họ không hề có lợi, vì sao lại phải làm như vậy? Thần nghĩ có người ở giữa châm ngòi ly gián, ý đồ khiến cho hai nước tranh chấp, từ đó thu lợi."

Tuyên đế gật đầu: "Tây Nhung hiện giờ cũng loạn, đội sứ thần này còn không biết là người của ai. Đại tướng quân, trẫm nghĩ Ngự lâm quân năng lực không đủ, quản không được nhóm người này thông đồng cùng kẻ khác, ngươi phái người giúp trẫm tra một chút."

Cũng mặc kệ Chu Huyên có đáp ứng hay không, liền phân phó Phượng Huyền viết chiếu. Xem qua một lượt thấy không có sai lầm, liền ném ấn soái đến trong ngực Chu Huyên, nỗ lực cười nói: "Trẫm có Đại tướng quân, vạn sự không phải ưu lo."

Chu Huyên thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, cười rộ lên cũng hữu khí vô lực, liền không dám vui đùa, nhắc nhở hắn phải bảo trọng thân thể chính mình, không cần quá mức lao tâm lao lực xong liền lĩnh chỉ cáo lui.

29. Chương 28: Hợp Mưu

Chu Huyên ra cửa cung, đang muốn lên ngựa bỗng nghe có người kêu lên: "Đại tướng quân." Theo thanh âm nhìn lại, từ bên trong một chiếc xe ngựa lộ ra nửa khuôn mặt, người nọ lại đem màn xe vén hẳn lên: "Ta có một số việc muốn cùng Đại tướng quân thương nghị, thỉnh Đại tướng quân lên xe rồi nói."

Chu Huyên trong lòng có vài phần nghi hoặc, nhưng vẫn gọi người đem ngựa dắt đi rồi bước lên xe ngựa kia. Người bên trong xe đúng là Thuần Vu Gia, đợi Chu Huyên ngồi xuống xong liền đi thẳng vào vấn đề: "Việc của Tạ Nhân, triều thần đều không tán đồng, bất đắc dĩ bệ hạ tâm ý đã quyết, ta cũng vô pháp ngăn trở. Không biết Đại tướng quân hiện tại có tính toán gì không?"

Chu Huyên nhớ tới giấc mơ không may mắn kia của Tuyên đế, có chút uể oải không vui nhưng cũng không lộ ra mặt, chỉ mơ hồ đáp: "Bệ hạ tâm ý cực kì kiên quyết, ta sau khi hồi triều từng khuyên nhủ qua, nói rằng việc này suýt nữa khiến cho chúng tướng bất ngờ làm phản, bệ hạ cũng không hề có ý dao động."

Thuần Vu Gia than một tiếng, thần sắc trở nên khó coi: "Cũng không biết là bệ hạ thế nào lại đem Tạ Nhân trở thành nữ tử, ngày ấy Tạ Nhân vào thành bệ hạ còn chính mắt đi xem qua, vậy mà ngay cả nam hay nữ

cũng phân biệt không được? Hiện nay sứ thần Tây Nhung muốn Tạ Nhân hòa thân, nếu để cho người ngoài biết hắn là nam tử, thanh danh Đại Hạ ta cùng thể diện của bệ hạ đều phải mất hết!"

Chu Huyên trong lòng xúc động, càng thêm cảm thấy Thuần Vu Gia trung quân ái quốc, không hổ là trọng thần đi theo Tuyên đế tạo phản.

Vì thế y cũng thả lỏng mà thật lòng vài câu: "Ngày ấy ta tiến cung có nghe bệ hạ nói qua, bệ hạ là mơ thấy Tạ Nhân nữ giả nam trang, vì hắn nam chinh bắc chiến, quan làm đến chức Vệ tướng quân, cho nên nhớ mãi không quên, nhất định phải đem người vào trong cung. Ta nghĩ nếu để cho bệ hạ tận mắt nhìn thấy hắn là nam tử, bệ hạ sẽ hết hy vọng."

Thuần Vu Gia trầm ngâm một hồi, mặt ủ mày chau đáp: "Nếu được như thế thì tốt, nhưng vạn nhất bệ hạ không chê hắn là nam tử……"

Trong đầu hai người cùng nhớ tới bộ dạng Tuyên đế ở dưới thân mình uyển chuyển thừa hoan, há chỉ là phát sầu không thôi, mà quả thực muốn nổi dậy cuồn cuộn ghen ghét. Bản thân một lần lại một lần đều không thể lộ ra ánh sáng, Tạ Nhân kia một khi vào cung, lại có thể quang minh chính đại độc chiếm thánh sủng!

Thuần Vu Gia hung hăng cắn răng nói: "Vẫn là đem Tạ Nhân tiễn đi mới tốt! Hắn không ở trong kinh, Tây Nhung tự nhiên sẽ không đem một người bình thường để vào mắt, việc hòa thân có thể từ bỏ, cũng bớt đi một phen tranh chấp. Bệ hạ bên kia…… đợi qua mấy năm, ước chừng tâm tư cũng phai nhạt đi. Ta biết Đại tướng quân có thể thay bệ hạ làm chủ vài phần, thỉnh Đại tướng quân nhanh chóng quyết định!"

Chu Huyên bị lời nói của Thuần Vu Gia đánh thức, trong đầu ngược lại thông suốt vài phần, nhớ tới một sự kiện khác: "Cứ theo ý ta đã nói, trước tiên cứ để bệ hạ nhận biết hắn là nam tử. Ngày ấy bệ hạ còn nói bản thân mơ thấy Tạ Nhân là nữ tử nên mới muốn kết hôn cùng hắn, bằng không thì phải nạp nữ nhi của Từ Giản cùng Thạch Xiển vào cung "

Hai người đồng thời thở dài, hận bản thân không thể hóa thành Tạ Nhân, đoạt lấy cơ hội vào cung này.

Thật ra bản thân Chu Huyên cũng đã nghĩ thông, nữ hoàng hậu còn không bằng nam hoàng hậu, sớm một chút tỉnh táo lại nói: "Lời nói không bằng hành động, thỉnh Thuần Vu đại nhân cùng ta đi Lâm Xuyên vương phủ xem xem rốt cuộc hắn là dạng người thế nào!"

Thuần Vu Gia sớm đã có tâm muốn mượn sức Chu Huyên chặt đứt ý niệm của Tuyên đế, liền phân phó phu xe thẳng tiến đến Lâm Xuyên vương phủ, mang theo Chu Huyên tới cửa bái phỏng.

Tạ Nhân đang ở trong phòng đọc sách, hạ nhân đem hai người nghênh đón vào trong sảnh. Ba người lúc sau gặp gỡ, Tạ Nhân liền mang theo vài phần sùng kính nhìn về phía Chu Huyên: "Sớm nghe nói Đại tướng quân phong tư lỗi lạc, hôm nay vừa thấy, mới biết người thật vượt xa lời đồn."

Chu Huyên khách sáo một hồi, liền hỏi: "Tạ lang ở tại kinh thành có hợp ý không?"

Tạ Nhân nhìn bọn họ thật sâu vài lần, đáp: "Quả nhiên Hội Kê không thể sánh bằng trong kinh, mấy ngày nay, ta đã thấy được nhiều danh sĩ anh hùng. Sợ là lại qua không lâu, ngay cả thủ lĩnh Tây Nhung cũng có thể thấy?"

Thuần Vu Gia híp mắt cười nói: "Tạ lang nơi này tin tức truyền đến cũng thật nhanh. Không biết ngươi có chịu hay không học Chiêu Quân nhà Hán vì nước hy sinh?"

Tạ Nhân bỗng nhiên đứng dậy, hướng về Thuần Vu Gia cùng Chu Huyên thi hành đại lễ: "Còn muốn thỉnh hai vị đại nhân tương trợ. Tạ Nhân đang có ý này, chỉ sợ bệ hạ ngại miệng lưỡi thiên hạ, không chịu đưa ta đi!"

Nếu Tạ Nhân không chịu đáp ứng, Chu Huyên cùng Thuần Vu Gia tự nhiên liền hợp ý thỏa mãn, nhưng hắn lại đáp ứng đến thống khoái như vậy, coi Tuyên đế không ra gì, trong lòng hai người bỗng chốc sinh ra một loại cảm giác không thoải mái.

Chu Huyên cười như không cười hỏi: "Tạ lang tình nguyện gả cho Tây Nhung vương cũng không chịu vào cung sao? Phải biết rằng Tây Nhung vương tuổi già sức yếu, bốn vị vương tử lại bận rộn tranh nhau ngôi vị, trong khi bệ hạ của chúng ta……"

Tạ Nhân hơi hơi mỉm cười, phất tay đánh gãy lời của Chu Huyên: "Tạ Nhân từ nhỏ đã theo một vị đạo nhân Đông Sơn tập võ, nếu Hoàng Thượng cho phép ta gả đến Tây Nhung, đêm động phòng hoa chúc đem Tây Nhung vương bẻ gãy cổ, sẽ thuận lợi như lấy đồ trong túi. Lại giết vài tên thị vệ cung nữ càng không tốn bao nhiêu sức lực, văn kiện quan trọng cơ mật trong cung điện Tây Nhung liền có thể rơi vào tay ta. Đến lúc đó nếu thuận lợi giết luôn mấy vị vương tử thì càng tốt. Việc không thành, ta liền đoạt lấy ngựa của bọn họ chạy trốn tới thảo nguyên. Nếu có thể trở về, liền sẽ vì Hạ triều dâng lên một tấm bản đồ Tây Nhung."

Hai người không thể tưởng được Tạ Nhân có tính toán như vậy, về điểm này đã trái ngược hẳn với tâm tư tranh giành tình cảm của bọn họ, trong lòng hai người đều dâng lên vài phần hổ thẹn. Chu Huyên nhìn Thuần Vu Gia liếc mắt một cái, chủ động đáp: "Tình thế không đến mức này. Chẳng sợ ngươi thật là nữ tử, trong triều cũng sẽ không khiến ngươi đi hòa thân. Nói đến chuyện ngươi vào cung, nội tình bên trong cũng có chỗ quái dị, bệ hạ mê tín quỷ thần, đã ủy khuất ngươi."

Tạ Nhân cười nói: "Nếu không vào kinh, làm sao có cơ hội nhìn thấy Đại tướng quân cùng Thuần Vu đại nhân? Lại nói, Hạ quốc có hiền thần, bệ hạ chỉ là nhất thời bị quỷ thần làm cho u mê, trước sau gì cũng bị các vị khuyên phục. Nếu thật sự không được, hy vọng hai vị có thể an bài cho ta gặp bệ hạ một lần, ta có học qua đạo pháp, muốn thử phá giải tà ám."

Mơ một giấc mơ liền muốn lấy nam nhân vào cung, lại còn bảo nam nhân kia là nữ tử, này không phải tà ám thì là gì. Thuần Vu Gia lập tức đáp: "Không tồi! Trước đó vài ngày đại quân chưa về, bệ hạ trong lúc tiến hành lễ tịch điền thì bị cảm nhiễm ôn dịch, bệnh nặng một hồi, sợ là trong lúc long thể suy nhược, bị tà vật quấn lên, mới có thể ương ngạnh đem Tạ lang nhận lầm thành nữ tử, còn muốn nạp vào trong cung!"

Thuần Vu Gia đứng dậy cung kính vái tạ một cái: "Một câu của Tạ lang thật sự đã đánh thức ta. Đại tướng quân, việc này không nên chậm trễ, ngươi và ta nên an bài Tạ lang vào cung, để hắn vì bệ hạ trừ tà."

Chu Huyên cân nhắc một phen mới nói: "Không thể, nếu để cho Tạ lang vào cung, đối với thanh danh của hắn cùng bệ hạ tất sẽ có tổn thương. Không bằng nhân dịp bệ hạ ra cung du săn, ở nơi hẻo lánh âm thầm để hắn cùng bệ hạ gặp nhau. Nếu bệ hạ sau khi biết thân phận Tạ lang mà chịu từ bỏ thì quá tốt rồi, nếu như không thành, cũng có thể ngay tại chỗ lập đàn, thay bệ hạ trừ tà."

Ba người lại thương nghị một lúc, Chu Huyên cùng Thuần Vu Gia liền song song cáo từ, phủ cũng không thèm quay về mà lập tức vào cung cầu kiến Tuyên đế, thỉnh hắn chọn một ngày đến ngự uyển săn bắn.

Tuyên đế đã mệt đến xương cốt đều muốn rã rời, ngồi ở trên long ỷ nghe bọn họ nói chuyện đều ngại eo đau. Lại nghe nói muốn săn bắn, liền cười lạnh một tiếng hỏi Chu Huyên: "Đại tướng quân mới hồi kinh, không vội vã đi xử lí công vụ, lại muốn dẫn trẫm ăn chơi sa đọa, mê muội mất cả ý chí sao? Còn có Thuần Vu thị lang, sứ đoàn Tây Nhung hiện chỉ chờ cơ hội nhìn thấy trẫm không làm việc đàng hoàng mà chơi bời hưởng lạc, ngươi muốn để bọn họ xem ở trong mắt rồi trở về truyền tụng khắp Tây Nhung hay sao?"

Hai người cùng kêu lên tạ tội.

Chu Huyên trong lòng biết rõ hắn bực bội như vậy hẳn là có quan hệ với chuyện mình đêm qua tác cầu vô độ, chỉ yên lặng cúi đầu thừa nhận trận lôi đình này. Thuần Vu Gia lại không biết nội tình, cho rằng hắn vẫn là vì việc Tây Nhung muốn thú Tạ Nhân, vội vàng đem tấm bùa hộ mệnh này mở ra: "Đây cũng là vì Tạ Nhân nhờ vả, y nói muốn cùng bệ hạ lén gặp một lần, lại không muốn để người khác biết……"

A Nhân muốn cùng hắn hẹn hò, chẳng lẽ là lần trước gặp nhau xong liền mê mẩn hắn? Không đúng, A Nhân hẳn là không biết thân phận của hắn, có thể là sau khi nhập kinh vẫn luôn chưa được triệu kiến, trong lòng sốt ruột.

Tuyên đế trong lòng cân nhắc lung tung, khóe miệng đã lặng lẽ lộ ra mỉm cười, lời nói cũng mềm đi: "Thôi, dù sao Hồng Lư Tự cũng an bài năm ngày sau để sứ đoàn Tây Nhung kiến thức quân uy của Đại Hạ ta. Trẫm buổi sáng bồi sứ đoàn duyệt quân, buổi chiều vừa lúc săn bắn giải sầu, đến lúc đó đem A Nhân triệu đến Tây Giao gặp gỡ đi."

Thuần Vu Gia vội vàng đáp: "Tạ Nhân tự nhiên sẽ tới, thần chắc chắn vì bệ hạ an bài thỏa đáng."

Chu Huyên cùng Thuần Vu Gia tâm tình đều phức tạp. Chỉ riêng Tuyên đế biết được Tạ Nhân muốn hẹn

ước cùng mình, thật sự cao hứng hồi lâu. Lần trước gặp nhau hắn còn chưa lộ ra thân phận, lần này…… đã có cơ sở từ lần trước, A Nhân hẳn sẽ đối với hắn sinh ra chút tình nghĩa.

Ngày mai sau khi hồi cung, hắn muốn luyện tập bắn tên cho tốt, miễn cho ở trước mặt giai nhân mất hết mặt mũi.

Ba ngày sau, sứ đoàn Tây Nhung chính thức vào cung, ở trên đại điện yết kiến thiên tử. Tây Nhung chính sứ Tán Thiện vương đệ không biết vì cái gì bệnh nặng bộc phát, không thể đứng dậy, lúc này dẫn đầu vào cung lại là phó sứ Hưng Tông tiểu vương tử.

Tây Nhung vương lớn tuổi như vậy mà vẫn không chịu rời khỏi nhân thế, mấy nhi tử của lão tuổi đều không còn nhỏ, sau lưng lại có mẫu tộc duy trì, đối với Thái tử vị đều như hổ rình mồi. Tàng Vân Thái tử đại bại cũng có phần công lao của đám huynh đệ ở sau lưng y kéo chân.

Lúc Tuyên đế nhìn thấy vị Hưng Tông vương tử kia, lại như thấy được bộ dáng của một vị đại tướng Hạ triều, thái độ cực kỳ hòa ái đem người triệu đến trước mặt: "Vương tử đường xa vất vả tới đây, mấy ngày nay ở kinh thành có quen không? Nếu có cái gì không đủ cứ việc nói với trẫm, trẫm sẽ lệnh cho Tuyên Phủ bên kia đưa đến cho ngươi."

Vị Hưng Tông vương tử này cùng Tàng Vân Thái tử có vài phần tương tự, nhưng mẫu thân y là Tây Vực công chúa, cho nên sinh ra mũi cao mắt sâu hơn người bình thường. Y kính cẩn đáp: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, tiểu vương ở kinh thành hết thảy đều ổn. Tây Nhung ta lúc này là thành tâm muốn cùng Đại Hạ nghị hòa, tiểu vương mang theo thành ý vô cùng lớn mà tới, cũng mang theo năm nữ nhi của các tộc trưởng bộ lạc cùng một ít nữ tử quý tộc Tây Vực hiến dâng cho bệ hạ."

Hưng Tông vương tử vung tay lên, ngoài điện liền đi vào hơn mười mỹ nữ phong tư khác nhau, tất cả đều yểu điệu động lòng người. Bọn họ chỉ mặc một tầng xiêm y bằng sa mỏng, thướt tha lả lướt đứng ở trước mặt Tuyên đế, khiến máu trong cơ thể người xem đều phải sôi sục hẳn lên.

Tuyên đế cẩn thận nhìn chằm chằm những mỹ nhân nửa ẩn nửa lộ eo thon, rốt cuộc có vài phần cảm giác làm hoàng đế. Hưng Tông vương tử thấy hắn đối với mỹ nhân vừa lòng, vội vàng nói: "Tiểu vương đối với bệ hạ luôn trung thành và tận tâm, chưa từng có tâm tác loạn. Nếu có thể cùng Đại Hạ kết làm huynh đệ bang giao, nhất định bù đắp cùng trông coi giúp đỡ lẫn nhau. Tiểu vương còn mang theo nhiều thành ý khác tới, thỉnh bệ hạ nghiệm xem."

Thủ hạ của y liền dâng lên một cuộn danh mục quà tặng. Tuyên đế cho người tiếp nhận tới nhìn, cũng chỉ là chút châu báu đồ vật quý giá linh tinh, lập tức cười nói: "Vật như vậy Đại Hạ không thiếu, Hưng Tông vương tử nếu chỉ có thể lấy ra châu báu cùng nữ nhân thế này, trẫm cũng chỉ có thể đáp lễ tương tự, thỉnh Đại tướng quân của trẫm đi Tây Nhung một chuyến cùng phụ thân ngươi nói chuyện."

Hưng Tông vương tử vội vàng đáp: "Này bất quá chỉ là chút lễ vật mọn, tiểu vương còn có một phần hậu lễ muốn đưa lên bệ hạ." Y lại phất phất tay, từ ngoài điện tiến vào một thủ hạ nâng trên tay một cái bàn vuông ba thước, phía trên phủ một tấm vải đỏ.

Hưng Tông vương tử tự thân kéo lấy tấm vải đỏ, lộ ra một sa bàn cắm đầy cờ nhỏ màu sắc khác nhau, chỉ vào một vùng trong đó nói: "Chỉ cần tiểu vương có thể lên làm Tây Nhung vương, nhất định cùng Đại Hạ vĩnh viễn tương hảo, thề không xâm phạm biên cương, đồng thời đem vùng đất Đóa Nhan sát nhập vào lãnh thổ Đại Hạ". Y ngừng lại một chút, trong ánh mắt lộ ra sát khí vô hạn: "Cùng với cái đầu của Hồ Vô Tàng Vân cũng nguyện dâng lên cho bệ hạ."

Tuyên đế trong lòng vừa động, trên mặt lại cười lạnh: "Vương tử hứa hẹn đến thật động lòng người. Đáng tiếc, theo trẫm biết, trong tay vương tử không có binh tướng, ở trong các vị Tây Nhung vương tử cũng là người không được nhiều sủng ái, ngươi làm sao có thể lên làm Tây Nhung vương đây? Chẳng lẽ chỉ bằng vài câu hứa hẹn hư vô mờ mịt này của người, bắt trẫm phải hao tổn quốc khố, phát đại binh tương trợ ngươi?"

30. Chương 29: Hòa Đàm

Hưng Tông vương tử ánh mắt chớp động, lại đem sa bàn hướng trước mặt Tuyên đế đưa lên: "Vùng đất Đóa Nhan là nơi bộ lạc thân tín của Hồ Vô Tàng Vân trấn giữ, tiểu vương đem nơi này hiến cho bệ hạ, chỉ cần sau khi ta về Tây Nhung, bệ hạ có thể vì ta kiềm chế bộ lạc này, từ nay về sau mảnh đất nơi đây sẽ thuộc về Hạ quốc. Tất cả dê bò, nô lệ đều tùy bệ hạ xử trí."

Tuyên đế ánh mắt sáng quắc mà nhìn y, khóe miệng hơi hơi mỉm cười, lại không nói một lời.

Hà Thừa tướng là người đại diện của triều đình liền đứng dậy, tiếp nhận sa bàn, vân vê một lá cờ nhỏ, rút ra một thông lộ nói: "Vương tử hứa hẹn tuy không ít, nhưng nếu sau khi Tây Nhung vương chết, bốn vị vương tử tranh vị, quân Hạ quốc ta ở Túc Châu, Đồng Phủ và Liêu Đông cùng xuất binh……"

Hà Thừa tướng mặt đầy tươi cười, văn nhã ôn hòa mà chỉ chỉ sa bàn: "Nơi này chỉ có Khất, Thác hai bộ lạc. Nghĩ đến Tàng Vân Thái tử cũng luyến tiếc xuất nhiều binh lực ứng phó Đại Hạ ta, mà phải lo dồn lực để ứng phó ba vị vương tử nắm trong tay mười bộ binh mã. Bởi vậy, chỉ sợ đợi không được vương tử lên làm Tây Nhung vương, vùng đất từ Lạt Sơn đến Đóa Nhan vẫn đều sẽ thuộc về Đại Hạ."

Quạt lông trong tay Hà Thừa tướng nhẹ phẩy. Lão thừa tướng tuổi tuy đã cao, nhưng bộ dáng phong lưu tiêu sái vẫn không khác gì so với thời niên thiếu. Hưng Tông vương tử nếu không phải đang đứng giữa triều đình Hạ quốc, có lẽ đã vung quyền cước xông tới mà đánh gãy mũi cùng phiến quạt lông của lão.

Nhưng hiện tại y chỉ có thể nuốt xuống ngụm máu muốn phun trào, đáp: "Bệ hạ nếu không giúp ta, hai nước khai chiến, Hạ quốc cũng khó tránh khỏi tổn thất. Nhưng nếu chịu xuất binh tương trợ, tiểu vương nguyện tôn bệ hạ như huynh trưởng, mở ra biên giới thông thương hai nước, cũng hướng Đại Hạ triều cống, đưa con cháu đến Đại Hạ học tập. Ngay tại lúc này nghị hòa, tiểu vương cũng có thể làm chủ, đem vàng bạc của cải đổi thành lương mã cùng cung nỏ đặc chế của Tây Nhung!"

Tuyên đế chờ chính là câu này, nở nụ cười chân thành, rốt cuộc ban cho y ghế ngồi. "Thành ý của vương tử, trẫm nguyện ý tiếp thu, bất quá trẫm ngược lại có một chuyện muốn hỏi…… vị công chúa mà trẫm đưa đi hòa thân, Tây Nhung tính toán dùng cái gì để làm của hồi môn?"

Vốn dĩ không khí đã có chút buông lỏng, vì sự lật mặt nhanh chóng của Tuyên đế lại khẩn trương lên. Hưng Tông vương tử vội vàng đứng dậy biện giải: "Việc này tuyệt không phải là chủ ý của tiểu vương, tiểu vương mang theo một tấm lòng khẩn thiết chân thành tới để hoà đàm cùng Đại Hạ! Tán Thiện vương thúc cấu kết với người Thổ Phiên, ý muốn phá hoại giao tình của hai nước, tiểu vương vốn muốn đợi bệ hạ xử trí……"

Tuyên đế cả kinh trong lòng, tại sao người Thổ Phiên lại làm ra loại chuyện này? Đời trước căn bản không dính dáng tới bọn họ! Ngay cả Tây Nhung những năm đầu gian nan cũng đều do đấu tranh nội bộ, không có ai chạy đến trước mặt Tuyên đế yêu cầu hòa thân này nọ…… Quả nhiên là Thành Đế âm hồn không tan, một hai phải quấy phá giang sơn của hắn?

Tuyên đế sắc mặt âm trầm xuống, ngón tay gắt gao nắm chặt long ỷ, lòng bàn tay đều bị hoa văn phía trên cộm ra dấu vết. Hưng Tông vương tử còn đang không ngừng thỉnh tội, Tuyên đế lại một câu cũng không nghe lọt, đại thần trong triều có người ho nhẹ, đưa mắt ra hiệu nhưng không tác dụng, đành phải thầm than "mỹ sắc họa quốc".

(mấy cha đại thần não bổ dữ quá……)

Phía dưới rốt cuộc có một thanh âm vang lên, gọi hồn Tuyên đế trở về. Phượng Huyền cao giọng bẩm tấu: "Bệ hạ! Hưng Tông vương tử đã có thành ý quy thuận, thỉnh bệ hạ trước xem điều kiện nghị hòa. Còn việc Thổ Phiên ở bên trong châm ngòi, thỉnh Hưng Tông vương tử lại nói thêm chút tin tức."

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, Tuyên đế hít sâu hai cái, quét mắt tới sứ đoàn Tây Nhung: "Việc của Tây Nhung cùng Thổ Phiên chờ lát nữa lại nói, thỉnh vương tử trước đem quốc thư dâng lên, chúng ta chậm rãi nghị luận từng điều." Lại hướng về phía Phượng Huyền gật đầu, tỏ ý yêu mến.

Hưng Tông vương tử lúc này mới yên tâm, trộm nhìn Tuyên đế, thấy sắc mặt hắn có chút khó coi, lại có vẻ nguyên nhân không phải do mình, ngược lại giống như xuyên qua đại điện mà nhìn người khác. Cái loại áp

lực oán hận cùng hoảng sợ này, làm cho vị thiên tử ngồi trên bảo tọa cao cao kia có vẻ càng thêm yếu ớt, khiến người khác nhịn không được muốn đi an ủi một phen.

Bất quá hiện tại bản thân y không có tư cách để làm chuyện đó. Hưng Tông vương tử yên lặng thu hồi ánh mắt, cho người dâng lên quốc thư, cùng Hà Thừa tướng chủ trì hoà đàm thương nghị từng điều khoản.

(trái tim bên lề của bên lề……)

Đến khi mọi chuyện đều thỏa thuận xong xuôi, Tuyên đế mới lần thứ hai lên tiếng: "Trưởng công chúa của trẫm, Tây Nhung vương tính toán ra bao nhiêu sính lễ?"

Hưng Tông vương tử cả kinh. Y nghe nói nữ nhân mà Tán Thiện vương thúc muốn kia chính là vương hậu tương lai của Hạ quốc, đã định đem chuyện hòa thân giũ sạch. Không nghĩ tới Tuyên đế mới vừa rồi lấy chuyện này để phát tác cơn giận dữ, hiện tại không hiểu sao lại nhắc tới lần nữa.

Chẳng lẽ là thấy Hà Thừa tướng xuống tay chưa đủ tàn nhẫn, lại muốn mượn cớ này vơ vét tài sản? Y còn chưa phải Tây Nhung vương, những điều kiện vừa nãy đều là banh cổ cứng rắn mà nuốt xuống, nếu lại bị lừa gạt……

Tuyên đế hứng thú nhìn thần sắc phức tạp của Hưng Tông vương tử, ác ý tràn đầy nói: "Trẫm có một vị ngự muội là Lâm Xuyên trưởng công chúa muốn gả cùng quý quốc, tiện thể tặng thêm mười vị cung nữ làm thiếp thất, thiết nghĩ Tây Nhung cũng phải có sính lễ tương ứng với địa vị để đón công chúa của trẫm đi chứ?"

Hưng Tông vương tử quét mắt nhìn, cả đại điện bỗng chốc đã quỳ đầy một hàng đại thần.

Ngay cả Chu Huyên đều muốn đem Tuyên đế ấn lên đùi hung hăng đánh một phen, đánh đến khi cặp mông no đủ tròn trịa kia đỏ bừng, hàng mi vươn nước mắt, hổ thẹn mà nghe lời dựa vào trong lòng ngực chính mình. Sau đó lại hung hăng dùng cây đại bổng của mình trừu sáp hắn một phen, xem hắn về sau còn dám làm nhục quốc thể như thế này nữa hay không……

Không đợi Hà Thừa tướng cùng Nhạc Thái úy lên tiếng can gián, Tuyên đế đã quay sang hỏi Phượng Huyền: "Mới vừa rồi Hưng Tông vương tử kính hiến mỹ nhân, trong số đó vị nào là đẹp nhất?"

Phượng Huyền thẳng tắp quỳ trên mặt đất đáp: "Thần không biết. Nhưng mà dị quốc nữ tử thân phận thấp kém, không nên lưu ở trong cung……"

Tuyên đế trêu đùa: "Phượng khanh quả nhiên tuổi trẻ non nớt. Đã là người do nước phụ thuộc tiến cống, trẫm liền phải y theo lễ mà đối đãi, cho các nàng làm cung nhân. Bất quá Tây Nhung hướng Hạ quốc ta đòi quý nữ, chuyện này liền có chút không hợp quy củ, từ xưa đến nay, chưa có trường hợp cung nữ được phong công chúa để hòa thân……"

Nói đến đây, chúng thần còn gì nghe không hiểu. Bất quá đem nữ nhân người ta đưa tới đổi cái phong hào rồi đưa trở về hòa thân, việc này thật sự là đánh vào mặt Tây Nhung vương.

Tuyên đế khóe miệng cong cong, trong mắt lại một mảng lạnh lẽo: "Trong hậu cung hiện tại có Lâm thái phi là địa vị cao nhất, thỉnh nàng nhận một vị Tây Vực quý nữ làm nghĩa nữ, gả đến Tây Nhung đi, cũng không tính bôi nhọ quốc vương bọn họ."

Việc này định ra, trong điện có người cao hứng có người lo lắng, có người lại không vui một hồi. Tuyên đế trải qua nhiều lần kinh nghiệm, sợ nếu bản thân động tâm tư với mấy mỹ nữ này, vị thần tiên kia một khi tức giận, không biết lại cho mình ăn đau khổ gì nữa. Dàn mỹ nhân kia hắn lúc ấy chỉ nhìn thoáng qua rồi trực tiếp gọi người đưa vào Từ Phúc cung chờ gả, căn bản không dám động tư tâm.

Cũng may, hắn rất nhanh lại có thể cùng A Nhân tái kiến rồi.

Hai ngày sau, trong lúc duyệt binh tại Tây Giao, Tuyên đế lại thất thần, ánh mắt tuy đặt trên đội kỵ binh, trong đầu lại chỉ nghĩ đến khi nào có thể cùng Tạ Nhân gặp gỡ, đến lúc đó làm cái gì mới có thể lấy được hảo cảm của nàng.

Bởi vì duyệt binh xong là tới săn bắn, nên Tuyên đế ăn mặc phá lệ long trọng. Một thân trang phục đi săn đỏ thẫm khiến cho khí sắc của hắn trông càng thêm tốt, hai mắt mong chờ rạng rỡ, da thịt trắng mịn non

mềm phẳng phất như phát sáng dưới ánh mặt trời, thật đúng với câu 'thiên dung đoan nghiêm, khiến người khác không dám nhìn gần'.

Hưng Tông vương tử mặc một bộ trang phục Trung Nguyên, cùng với diện mạo người Hồ của y, trông cũng rất uy nghi khí độ. Hai người song song cùng bước, xem nghi thức duyệt binh. chiến mã Hạ triều tuy rằng không bằng Tây Nhung, nhưng quân sĩ Chu gia lại kỷ luật nghiêm minh, tiến thoái có độ, xem đến y cũng muốn hoa mắt chóng mặt, lại nghĩ đến chuyện hợp tác cùng Tuyên đế, trong lòng càng thêm nóng bỏng.

Hưng Tông vương tử nhìn về phía Tuyên đế, biểu tình cũng càng ngày càng thân mật, hận không thể ngay lập tức kết thành huynh đệ với Tuyên đế, khiến vị Lâm Xuyên trưởng công chúa kia mang theo đám quân sĩ này làm của hồi môn.

Tuyên đế bên này nhìn y cũng giống như nhìn thấy tuấn mã với thảo nguyên, thái độ so với vài ngày trước đó càng hiền hoà thân thiết hơn rất nhiều. Hai người nói cười rộn rã, mới qua một buổi sáng mà đã tựa như bạn cũ kết giao mấy chục năm, nói từ chuyện mở cửa biên giới để thông thương, để đệ tử Tây Nhung sang Hạ quốc học tập, cho tới chuyện chia cắt Thổ Phiên ra sao.

Duyệt quân chấm dứt, Tuyên đế liền muốn đưa Hưng Tông vương tử trở về, còn mình thì chuẩn bị đi gặp Tạ Nhân. Nhưng Hưng Tông vương tử lại muốn thừa dịp săn bắn gia tăng cảm tình giữa hai người, nói thế nào cũng không chịu về. Tuyên đế hết cách, đành phải để Chu Huyên cản lại vị vương tử dây dưa kia, rồi kêu Thuần Vu Gia dẫn đường cho mình, tách khỏi đội ngũ du săn, hướng về phía khu rừng nơi Tạ Nhân đang đợi.

Thuần Vu Gia dọc theo đường đi tựa như thập phần cao hứng, không ngừng mỉm cười liếc nhìn hắn, nhìn đến sắc mặt Tuyên đế ửng đỏ, trong lòng có chút khẩn trương, vội hỏi phương hướng của Tạ Nhân, tự mình cưỡi ngựa vượt lên đằng trước. Nhưng chính vì đi ở phía trước, nên hắn lại cảm thấy càng rõ ràng ánh mắt sắt nhọn đâm vào sau lưng, khiến cho sống lưng căng thẳng, chân tay luống cuống.

Tuyên đế lại không thể đi hỏi Thuần Vu Gia: "Ngươi cao hứng cái gì? Trẫm không cho phép ngươi nhìn chằm chằm trẫm như vậy!" Chỉ đành cố gắng chịu đựng loại cảm giác lưng như có kim chích, thúc hai cái vào bụng ngựa, gia tăng tốc độ.

Thẳng đến khi tới một chỗ bằng phẳng trống trải, Tuyên đế mới thấy cách đó không xa có một lầu trúc ba tầng. Tạ Nhân mặc một thân huyền sắc đạo bào, đang ở ngồi ở trên lầu ôm gối nhìn phong cảnh trong rừng, nét mặt như cũ động lòng người, không gì sánh được.

Tuyên đế thả nhanh tốc độ chạy qua, nửa đường liền tung người, lôi kéo dây cương đứng cả cơ thể lên trên lưng ngựa, thừa dịp ngựa chạy qua cạnh thành lầu, dùng sức nhảy một cái, vững vàng đáp xuống tầng lầu cao nhất.

Tạ Nhân vốn dĩ ngồi ở chỗ kia xuất thần, thẳng đến lúc Tuyên đế tới gần, mới bị tiếng vó ngựa bừng tỉnh. Chỉ vừa liếc mắt một cái, liền phảng phất như bị kinh hách, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, cho đến khi hắn rơi xuống vững vàng mới hoàn hồn, thần sắc phức tạp hỏi: "Tiên sinh?"

Ngực Tuyên đế vẫn còn phập phồng, thở dốc một trận mới đáp: "A Nhân, ngày đó trẫm không nên gạt ngươi, kỳ thật trẫm chính là đương kim thiên tử."

Tạ Nhân nửa tin nửa ngờ, ngơ ngẩn nhìn Tuyên đế, đợi đến khi Thuần Vu Gia xuống ngựa đuổi tới, liền túm lấy hỏi: "Vị này là thánh thượng?"

Thuần Vu Gia gật gật đầu, bất động thanh sắc đứng giữa hai người hỏi: "Phương pháp trừ tà theo như lời của Tạ lang, cũng nên thi triển ra đi?"

Tuyên đế tuy không biết tình hình cụ thể, nhưng nghe lời nói của hai người liền trầm mặt xuống: "Ấu Đạo nói cái gì vậy? Chẳng lẽ Ấu Đạo cùng Đại tướng quân có điều gạt trẫm? Cái gì gọi là phương pháp trừ tà, A Nhân kêu trẫm tới, không phải vì muốn cùng trẫm nói chuyện vào cung sao?"

Thuần Vu Gia đánh bạo một phen, giữ chặt lấy hắn nói: "Bệ hạ, Tạ lang vốn là nam tử, ngươi đem nam thành nữ, nhất định là bị tà ám mê hoặc. Tạ lang có thể vì bệ hạ trừ tà, thần vì thanh danh của bệ hạ cùng thiên hạ thái bình, hôm nay liền phải mạo phạm thánh giá!"

Tạ Nhân trong lòng chỉ cảm thấy vớ vẩn cùng cực, một tay giữ chặt Thuần Vu Gia nói: "Đại nhân chậm đã, để ta hỏi một câu. Hoàng Thượng ngày đó trò chuyện với ta lâu như vậy, cuối cùng vẫn là đem Tạ Nhân nhận thành nữ tử hay sao?"

Tuyên đế nhìn thần sắc y liền cảm thấy có chút đau lòng, mềm giọng khuyên nhủ: "A Nhân, trẫm đích xác biết ngươi là nữ giả nam trang, việc này không cần……"

Lời còn chưa dứt, hắn đã bị người bổ nhào đè xuống mặt đất, cái gáy đột ngột đập vào thành lầu, trước mắt tóe ra một đám sao trời bay vòng vòng. Còn chưa kịp suy nghĩ là chuyện gì, liền nghe tiếng vó ngựa "lộc cộc" từ xa truyền đến, kèm theo là một tràng tiếng kêu la ầm ĩ.

Tuyên đế chớp chớp mắt, khó khăn hồi phục lại tầm nhìn, theo chỗ tiếng vó ngựa nhìn tới, liền thấy vị Hưng Tông vương tử kia khắp người toàn là máu đang vọt thẳng đến chỗ của mình, cao giọng mà gào lên: "Thuần Vu đại nhân, cứu cứu tiểu vương!"

31. Chương 30: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Là ai muốn ám sát Tây Nhung vương tử? Tiểu tử này mà chết, đất đai chiến mã khó khăn lắm mới tới tay sẽ lập tức biến mất, hơn nữa tội danh mưu sát Hưng Tông vương tử khẳng định sẽ rơi xuống đầu Đại Hạ……

Tuyên đế nhất thời nóng vội, ngay cả đứng dậy cũng không kịp đã vội hô to: "Ấu Đạo, mau chuẩn bị ngựa. Ngươi trước mang A Nhân đi tìm Đại tướng quân, trẫm mang vương tử rời khỏi chỗ này!"

"Không được!" thanh âm có chút nặng nề từ phía trên người hắn truyền đến, Tuyên đế cảm thấy thân thể nhẹ đi, ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện một khuôn mặt hết sức quen thuộc, mang theo tuyệt nhiên sát ý mà chính mình đã từng gặp qua không biết bao nhiêu lần trong kiếp trước.

Tạ Nhân một tay chống đỡ thân mình, từ trên người Tuyên đế bò dậy, trở tay rút ra thanh kiếm trên lưng, trong mắt ẩn hiện tia máu: "Thỉnh Thuần Vu đại nhân mang theo Hoàng Thượng rời đi trước, ta ở chỗ này thay các ngươi cản phía sau."

Thuần Vu Gia lúc này đã dắt hai con ngựa tiến tới, thỉnh Tuyên đế lên ngựa, Tạ Nhân không chút khách khí mà nhảy lên một con trong đó, xông thẳng về phía Hưng Tông vương tử. Chỉ trong chốc lát, Hưng Tông vương tử đã xông đến trước mặt hai người, bắt lấy cánh tay Tuyên đế kêu lên: "Bệ hạ, trong rừng có thích khách, tiểu vương cùng Đại tướng quân bị tách ra. Trước mắt tình thế không ổn, bất quá bệ hạ không cần lo lắng, tiểu vương nguyện xả thân hộ giá……"

Tuyên đế giãy ra khỏi cái tay đang lôi kéo mình, kêu Thuần Vu Gia mang theo Hưng Tông vương tử chạy về nơi đóng quân gần đó, bản thân hắn thì lấy xuống cung tiễn từ trên lưng y cột vào trên thân ngựa, xoay người chạy về phía Tạ Nhân.

Thuần Vu Gia theo sát phía sau hắn, khuyên hắn bảo trọng long thể. Tuyên đế trên người phát ra bá vương khí thế, đối với mấy tên thích khách cũng không để vào trong mắt, nghiêm lệnh Thuần Vu Gia: "Mau đi tìm Đại tướng quân, đem Hưng Tông vương tử bình an quay trở về. Trẫm tự có thiên mệnh, sẽ không bị đám thích khách kia gây thương tích, có thể gọi người tới tiếp ứng trẫm lại chỉ có ngươi!"

Tuyên đế đem cung tiễn bắn về phía con ngựa của Thuần Vu Gia, khiến ngựa của y hoảng sợ mà quay đầu lại, sau đó liền quất một roi vào mông nó, đem cả người lẫn ngựa đuổi trở về. Tạ Nhân đã hoàn toàn đi vào trong rừng, Tuyên đế đuổi theo một hồi, rốt cuộc từ xa nghe được tiếng binh khí giao tranh, lập tức lấy cung cài tên, hai chân kẹp chặt hông ngựa mà xông tới.

Lúc đến gần thì phát hiện trên mặt đất đã nằm hai cỗ thi thể cùng một con ngựa đã đứt lìa đầu, miệng vết thương cực kì gọn gàng dứt khoát, vừa thấy liền biết là do lưỡi kiếm sắc bén tạo thành. Tuyên đế không rảnh xem nhiều, ngẩng đầu nhìn về phía mấy người đang đánh nhau, giữa đám thích khách chính là một thân ảnh huyền sắc……

Không đợi hắn nhìn rõ ràng, một con mũi tên đã lao thẳng đến trước mặt hắn. Tuyên đế giương cung, một mũi tên khác lao ra đón đầu, đem mũi tên kia đánh lệch sang hướng khác.

Tạ Nhân bị năm sáu tên thích khách vây quanh ở giữa, lạnh giọng quát: "Đi mau!" Trong tay không biết từ khi nào đã thay đổi thành một loan đao lấp lánh ngân quang, chém thẳng về phía hắc y thích khách.

Thời khắc anh hùng cứu mỹ nhân tới rồi! Tuyên đế trong lòng kích động không thôi, thân mình thẳng tắp, toàn bộ khí thế bá vương trên người đều khai hỏa, trái bắn phải bắn, khiến thích khách phải né tránh tứ tung, uy phong lẫm liệt nhảy vào trong trận chiến, duỗi tay đem Tạ Nhân kéo đến bên cạnh mình.

"A Nhân, ta tới cứu ngươi!" Kiếp trước hắn đã vô số lần làm qua chuyện như vậy, kiếp này lại chưa có lấy một cơ hội, hiện tại trong lòng càng cảm thấy vui sướng đắc ý, một tay ôm giai nhân cả người tắm máu, một tay giơ roi phóng ngựa, bình tĩnh như giữa chốn không người.

Chỉ tiếc bình tĩnh này không giữ được bao lâu, vị giai nhân trong lòng ngực đã đem đầu hắn đè xuống, tay phải nhẹ quơ loan đao, chém bay mũi tên phóng tới. Ngay cả dây cương trong tay hắn cũng bị Tạ Nhân tiếp lấy, tự thân điều khiển ngựa chạy nhanh vào sâu trong rừng.

Truy binh phía sau tựa hồ có chút bản lĩnh đặc biệt, mặc dù không có ngựa, chỉ bằng hai chân vẫn đuổi theo kịp bọn hắn một khoảng cách không xa ở phía sau. Tạ Nhân cầm lấy cung tiễn trong tay Tuyên đế, không ngừng bắn về phía đám thích khách, mặt y dính đầy máu tươi, thần sắc tái nhợt vô cùng.

Tuyên đế mang theo ngựa quẹo trái quẹo phải, thỉnh thoảng còn tự mình rút kiếm chém thích khách gần trong gang tấc. Mắt thấy từng khối thi thể bị ném lại phía sau, phảng phất như về tới kiếp trước ở trên chiến trường, tại trong quân doanh, rồi vào cung cấm, đến Giang Nam, cải trang vi hành, dạo thanh lâu…… Khụ khụ, đa phần đều là tại thời khắc trước mặt mỹ nhân mà bộc lộ khí khái anh hùng.

Chờ đến lúc đám thích khách không có mắt này bị hắn xử lý sạch, A Nhân nhất định sẽ bị khí thế bá vương của hắn thuyết phục, cam tâm tình nguyện mà chui vào trong lòng hắn.

Ân…… nếu độc kia trong một tháng còn giải không được, Thuần Vu Gia sau khi chết đừng mong có thể vào Thái Miếu! Tuyên đế hai mắt híp lại, trường kiếm trong tay lại vung lên, cản lấy thanh đao lạnh lẽo chém tới từ một bên.

Đây là tên thích khách cuối cùng.

Sau khi thanh kiếm kia cản lấy một đao thì bị trảm thành hai đoạn, lưỡi đao theo đó mà chém xuống chân ngựa. Thanh đao kia lại triển hướng về phía cổ Tuyên đế, hắn không chút hoang mang do dự mà đá văng con ngựa, vứt đoạn kiếm gãy, duỗi tay kéo Tạ Nhân cùng nhau nhảy khỏi ngựa.

Trong khoảnh khắc chớp động ấy, thân hình Tạ Nhân tận lực di chuyển, tay phải vung lên, trong tay xẹt qua ngân quang, mang theo một dòng máu tươi phun trào.

Cơ hội giết chết thích khách thật hoàn hảo, nhưng sau đó muốn nhảy ngựa liền đã chậm một bước. Con ngựa ngã nhào về phía trước, thân hình Tạ Nhân cũng theo đó mà rơi thẳng xuống.

Hai tay Tuyên đế ôm chặt lấy người trước mặt, muốn dùng sức đề khí nhảy lên, lại vẫn bị khí thế hung hăng mất đà mà lao về phía trước của con ngựa hất rơi xuống mặt đất. Bất quá cũng may, hắn cuối cùng đúng lúc quay người, lót ở dưới thân thể A Nhân.

Khi Tuyên đế tỉnh táo lại, liền cảm thấy từ cái gáy đến cẳng chân đều như bị dẫm nát, trước ngực còn bị một cơ thể không hề nhẹ đè lên, nếu nói không đau là gạt người, nhưng ý niệm ngay lúc ấy trong đầu hắn lại chính là may mà bảo vệ được A Nhân.

Chỉ là lúc rơi xuống xác thật không hề nhẹ, Tuyên đế thử giật giật tay, cuối cùng cũng có thể nâng lên, nhưng lại không đủ sức bế Tạ Nhân. Hơn nữa hắn cũng thật luyến tiếc kết thúc thời khắc tốt đẹp này, nhân cơ hội giai nhân còn nằm trong lòng ngực, Tuyên đế bèn nâng lên cằm y, trộm hôn một cái.

Tuy rằng người bị hôn không đáp lại, nhưng Tuyên đế cảm thấy nụ hôn chính là chất xúc tác tốt nhất. Từ thời điểm gặp gỡ ở đời trước, tính đến nay cũng đã có mười năm, hắn rốt cuộc có thể chân chân chính chính mà có được nữ nhân kiêu ngạo lại tiêu sái này, bù đắp cho khuyết điểm ở kiếp trước……

Ánh mắt Tuyên đế tràn đầy sủng nịch, đầu lưỡi thưởng thức từng đường cong tinh tế tốt đẹp như tranh vẽ của đôi môi kia, đem cánh môi ngọt ngào mút lấy. Thẳng đến khi đôi môi kia đỏ tươi ướt át, mới lại từ tốn mà đem đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng y, thăm dò khoang miệng mềm ấm cùng chiếc lưỡi nhu thuận.

Hôn hôn một hồi, Tuyên đế mới cảm thấy môi lưỡi mà mình đang nhấm nháp hơi hơi động, liền biết Tạ Nhân đã có chút thanh tỉnh, vội vàng dừng lại cử chỉ phi lễ, muốn đem môi mình dời đi. Nhưng đầu lưỡi hắn vừa muốn lui về, lại bị người kia cắn một ngụm, người mới vừa rồi còn mặc hắn triền miên lập tức đảo khách thành chủ mà hướng về phía hắn hôn xuống.

Tuyên đế trong lòng kinh hỉ không thôi, vội vàng đem tất cả bản lĩnh cao siêu của bản thân đều khai triển, gặm cắn hôn triền, vô sở bất chí*, thẳng đến hơi thở Tạ Nhân không thông, hai má tái nhợt một lần nữa ửng hồng. Tuyên đế cũng không tốt hơn bao nhiêu, nước bọt trong miệng Tạ Nhân chảy vào trong miệng hắn không ít, lúc hôn môi không kịp nuốt xuống, đều theo khóe miệng chảy ra, nhiễm đến mặt đất ướt một mảng nhỏ.

[*không việc gì không dám làm.]

Chỉ hôn môi một trận, Tuyên đế liền đã cảm thấy thần hồn say đắm mê mẩn, một cỗ nhiệt lưu xông thẳng xuống dưới bụng, theo thói quen mà nâng chân cọ xát lên người Tạ Nhân. Bị hắn động tình mà cọ xát như vậy, Tạ Nhân mới chợt bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, chống thân mình rời đi vài phần, ngơ ngác mà nhìn sắc mặt ửng hồng, khóe miệng còn vương một sợi chỉ bạc của Tuyên đế.

Tuyên đế giơ tay nhẹ lau bờ môi của y, trong mắt đầy ấp triền miên hứng thú, chen lẫn vài tia thẹn thùng: "A Nhân, trẫm không phải cố ý vô lễ, trẫm chỉ là khó kìm nổi lòng mình……"

Tuyên đế tuy nói như thế, nhưng ngón tay lại tiếp tục rơi xuống trên đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ kia, lưu luyến không chịu rời đi. Tạ Nhân bắt lấy ngón tay của hắn hỏi: "Bệ hạ còn ổn không? Mới vừa rồi bị thương thế nào?"

Tuyên đế đáp: "Một chút chuyện nhỏ, không tính là gì, A Nhân……" Tạ Nhân ấn mạnh trên tay hắn một cái, lắc nhẹ thân mình, một ngụm máu tươi liền phun ra, rốt cuộc mới vững vàng ngồi lên. Tuyên đế vội vã muốn đứng dậy dìu hắn, nhưng bên hông không thể dùng sức, hoảng sợ kêu lên: "A Nhân, ngươi làm sao vậy? Bị thương nơi nào?"

Tạ Nhân lắc đầu, điều tức vài lần, mới nói thành tiếng: "Hôm nay thật không nghĩ tới, nếu sớm biết bệ hạ chính là…… ta sẽ không kêu Đại tướng quân cùng Thuần Vu đại nhân đem người tới. Những việc này nếu nói ở trong cung, cũng sẽ không gặp phải thích khách……"

Tuyên đế vội vàng khuyên nhủ: "A Nhân ngươi trước nghỉ ngơi một hồi, trong chốc lát Đại tướng quân nhất định có thể phái người tìm được chúng ta, chờ thương dưỡng tốt, ngươi muốn nói gì đều được."

Tạ Nhân lại lắc đầu, duỗi tay tháo ra đai lưng. Tuyên đế nhìn đôi tay mềm mại xinh đẹp như bạch ngọc của y di chuyển bên hông, liền cảm giác tim đập thật mãnh liệt, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, nhìn về phía vạt áo đã hơi mở ra của y.

Loại thời điểm này mà làm ra hành động như vậy quả thật có chút dọa người! Tuyên đế bất động thanh sắc đem tay dừng ở phía dưới đan điền*, nghĩ một đằng nói một nẻo: "A Nhân, nơi này trước mắt là vùng hoang vu dã ngoại, không tốt để làm loại chuyện này……" Lời còn chưa nói xong, cặp mắt đã gắt gao dính chặt vào trên tay Tạ Nhân, thậm chí có chút hận không thể nhanh chóng giúp y cởi ra dải lụa quanh hông.

[*Đan điền của người bình thường nằm ở khoảng dưới rốn 3 phân, à ừm… thì là gần chỗ đó đó! Huỵch toẹt ra là, em thụ đã hưng phấn lắm rồi nhưng phải cố che dấu…]

Cái đai lưng kia cuối cùng cũng rơi xuống, giữa lớp áo ngoài huyền sắc lộ ra một vùng áo trong trắng như tuyết, chậm rãi từng lớp từng lớp rơi xuống đai lưng, màu da trắng trẻo của Tạ Nhân cũng ẩn lộ giữa tầng tầng vạt áo, ngẫu nhiên lộ ra bên ngoài. Tiếng hít thở thô nặng của Tuyên đế đã lẩn quẩn quanh thân thể hai người, có thể nghe thấy rõ ràng, lòng bàn tay hắn cũng đã chạm phải vật không biết xấu hổ mà cương lên của chính mình.

Thân thể hắn run nhè nhẹ, ngay cả thanh âm cũng mang theo run rẩy đồng dạng, thấp giọng nói: "A Nhân, ngươi không thể, trong chốc lát sẽ có người tới."

Tạ Nhân sắc mặt tái nhợt, hai mắt lại phiếm đỏ, từng lớp quần áo theo hô hấp của y như sóng nước đong đưa. Y kéo lấy cái tay đang bảo vệ chỗ khó nói kia của Tuyên đế, nhíu chặt mày đáp: "Ta hôm nay tới, chính là muốn cho bệ hạ mở mắt ra, nhìn xem Tạ Nhân ta rốt cuộc là nam hay là nữ, phải hay không có thể tùy ý nạp vào hậu cung mà dâm loạn……"

Giọng nói của y còn chưa dứt, đã đem lòng bàn tay của Tuyên đế ấn sát vào trên ngực của mình, tay trái dừng sức kéo mạnh hai cái, đem y phục từ trên đầu vai xả xuống, lộ ra một vùng ngực bằng phẳng.

Cảnh sắc nóng bỏng trước mắt lại không kích thích bằng cảm giác trong lòng bàn tay kia……

Tuyên đế trọng sinh đã hơn nửa năm, vẫn luôn lấy Tạ Nhân làm trụ cột tinh thần, mỗi lần xui xẻo đều đem nỗi niềm thương nhớ A Nhân ra để khuyên nhủ chính mình. Hiện tại tận mắt nhìn thấy lồng ngực bằng phẳng lộ ra bên ngoài kia, cảm thụ được độ ấm nóng chân thật trong lòng bàn tay, hắn còn có thể nào tự an ủi lừa dối bản thân rằng, A Nhân vẫn là thiếu nữ mỹ lệ trong trí nhớ của hắn?

…… Nếu A Nhân là nam, vậy rốt cuộc hắn vì sao phải trùng sinh?

Tạ Nhân buồn bã nhắm mắt lại khụ hai tiếng, dùng ống tay áo lau đi chất lỏng trong miệng, chậm rãi nói: "Trước khi vào kinh ta từng nghĩ tới, phải vì quốc quên thân, bất kể vinh nhục, phải khuyên nhủ cho được bệ hạ…… ít nhất không gây tai họa cho người khác. Bất quá hiện tại……"

Y gục đầu xuống, híp mắt nhìn về phía đầu ngón tay đã có chút tử sắc của mình: "…hiện tại ta còn cần phải học công trung ái quốc để làm gì nữa? Chi bằng thoải mái tùy tâm, làm chút chuyện mà thân phận này của ta nên làm."

32. Chương 31: Làm Quỷ Cũng Phong Lưu

Tay Tuyên đế không ngừng rung lên, lại giống như bị dính chặt lấy, thủy chung không thể rời khỏi thân thể Tạ Nhân. Hắn nhìn thân thể trước mắt không sót một điểm, không giống như trong mộng điềm mỹ ôn nhu, mà ngược lại giống một lưỡi đao sắc bén, chém tan ảo tưởng của hắn.

A Nhân của hắn, lại là nam nhân……

Hoàng hậu, ái phi đều gả cho người khác, cung nữ hầu cận từng sủng ái tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện qua, si tâm tìm kiếm hồng nhan tri kỷ thế nhưng lại biến thành nam nhân. Quả nhiên hắn trọng sinh, căn bản không phải thần tiên muốn đền bù tiếc nuối của hắn, mà là bị oán hận của tiểu nhân quấy phá, muốn hắn phải chịu khổ?

Tạ Nhân duỗi tay lướt qua mắt của hắn, ngừng lại trên hàng mi run rẩy, ngăn cản ánh mắt vì chứng kiến sự thật mà trở nên đau thương kia: "Bệ hạ yên tâm, ta chưa từng có ý hành thích vua. Chỉ là nghĩ muốn chỉnh ngươi một trận, sau lại biết ngươi là hiền sĩ ngày ấy gặp được ở ngoài thành, cũng liền ném bỏ chút tâm tư này."

Y cúi xuống ngậm lấy đôi môi tái nhợt của Tuyên đế, bắt chước động tác Tuyên đế vừa nãy làm với mình, mềm nhẹ triền miên mà hôn lên môi, cũng không để ý Tuyên đế có đáp lại hay không. Huyết tinh trong miệng y dây dưa tại đầu lưỡi hai người, khiến Tuyên đế trong lòng càng thêm đau khổ, rồi lại không khắc chế được mà ôn nhu liếm mút, đem máu tanh đều nuốt xuống bụng.

Mỹ nữ bỗng chốc biến thành nam nhân, hiện tại còn lấy tư thế này đè nặng lên người hắn, trời xanh trêu ngươi, đây lại là chuyện gì??? Tuyên đế buồn bực đến độ muốn hộc máu, khóe mắt đã ướt át, đôi hàng mi dài sũng nước cọ đến trong lòng bàn tay Tạ Nhân.

Tạ Nhân cả người đều bị hun nóng đến khác thường, bỗng nhiên ngẩng đầu, khẽ nâng cằm hắn hỏi: "Hoàng thượng hà tất làm ra bộ dáng bị người cưỡng gian này? Chẳng lẽ ở trước mặt quần thần muốn lập ta làm hậu không phải ngươi, gọi người đem ta nhập kinh không phải ngươi, ở bờ sông Vị Thủy ra vẻ người lạ tương phùng, dùng hết thảy biện pháp khiến ta khuynh tâm không phải ngươi hay sao?"

Tay y một đường theo cổ Tuyên đế đi xuống, kéo ra dải lụa bên hông, xé mở vạt áo, cúi đầu nhẹ ngửi: "Ngươi nếu không phải cố ý, tại sao hôm nay lại dùng mộng hàn hương mà ta thường ngày yêu thích nhất, mới vừa rồi lại còn nhân lúc ta hôn mê mà hôn ta?"

Lòng y vốn tràn đầy tức giận, nói một hồi lại có chút thẫn thờ, ngón tay theo bụng Tuyên đế bình thản lần mò xuống phía dưới, dừng lại ở nơi như cũ đứng thẳng chưa tiêu biến kia: "Ngày đó ta nhập kinh, nghe được ngươi lấy tiếng ca tương phùng, sau lại nghe ngươi bàn luận binh pháp, tất cả đều ăn sâu vào trong lòng ta. Ta thiệt tình xem ngươi như tri kỷ, nhưng cuối cùng hết thảy việc ngươi làm, đều bởi vì nghĩ ta là nữ nhân. Ta rốt cuộc có chỗ nào giống……"

Y còn muốn nói thêm, nhưng trong cổ họng như bị lông chim quét qua, một cỗ chất lỏng tanh ngọt muốn theo cơn ho mà trào ra ngoài, liền bị y gắt gao khép chặt miệng lại, ngưng thở mà nhịn xuống cơn ho này.

Lực đạo trên tay y cũng vì vậy mà mất khống chế, lập tức chộp vào trên người Tuyên đế. Tuyên đế kêu lên một tiếng, nửa người xụi lơ xuống, than thở: "Lại nói có lẽ ngươi không tin, trẫm kỳ thật đã sớm nhận thức ngươi, khi đó ngươi thật sự là nữ tử, hơn nữa còn cùng trẫm yêu nhau, trẫm muốn lập ngươi làm hậu đã là ý định thật lâu về trước……"

Hắn liền đem chuyện kiếp trước làm như cảnh trong mơ mà nói với Tạ Nhân. Tạ Nhân ban đầu còn không để ý nghe, mải đến khúc hắn vì thấy được lá thư kia của A Nhân mà thương tâm mất mát, Tạ Nhân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, giơ tay xoa xoa khóe môi, chỉ nói hai chữ: "Là giả."

Tuyên đế cả giận nói: "Tuy là trong mộng, nhưng ta cùng với A…… ta đối với ngươi tình nghĩa lại là thật sự!"

Tạ Nhân đem y phục phía dưới của hắn cởi bỏ, vỗ về chơi đùa long căn đã hứng khởi, nói: "Ta biết, thấy nó liền biết tình nghĩa của bệ hạ. Ta muốn nói lá thư kia là giả, cái vị Tạ Nhân thản nhiên chặt đứt tơ tình rồi bỏ đi trong mộng kia của ngươi là đang lừa ngươi đó."

Mười ngón tay của Tuyên đế gắt gao nắm chặt lại, trên người dần dần phủ lên một tầng mồ hôi mỏng, hô hấp cũng đứt quãng, hai chân cong lên, cắn chặt răng nói: "Không, không có khả năng! A Nhân…… trẫm nhớ rõ……"

Tạ Nhân cúi đầu ngậm lấy hai đầu nhũ của Tuyên đế thay phiên liếm mút, đem suy nghĩ vốn đang thác loạn của hắn phá đến tan thành từng mảnh nhỏ, ngay cả thanh âm cũng vỡ vụng thành từng tiếng rên rỉ vô nghĩa. Môi lưỡi ướt nóng một đường đi xuống phía dưới, dừng lại ở nơi lõm xuống giữa bụng hắn, chậm rãi liếm láp, quấy nhiễu đến khiến hắn vặn vẹo thân thể, hai chân vô thức kẹp chặt, thấp giọng kêu lên: "Đủ rồi…… Đủ rồi……"

Tạ Nhân đem y phục phía dưới của mình cũng cởi bỏ, lôi kéo tay Tuyên đế cùng cầm lấy phân thân của hai người, cúi đầu hỏi: "Ta thân là nam tử, bị bệ hạ mời gọi trắng trợn như vậy, sao kiềm chế được mà không động tình, nếu là nữ tử, sao có thể để thư lại mà rời đi? Hắn đã sớm vào cung phụng dưỡng thánh thượng. Cho nên cái vị Tạ Nhân kia lưu lại thư rồi bỏ đi là giả, hắn căn bản không phải nữ tử."

Y nói ra thập phần chắc chắn, Tuyên đế muốn cãi, lại bị y dùng môi lưỡi đẩy trở về, thẳng đến khi xác định Tuyên đế sẽ không lại vội vã phản bác, mới nói tiếp: "Hắn lúc ấy để lại thư nói chính mình là nữ tử, chỉ vì muốn bệ hạ ghi nhớ hắn cả đời, không chỉ xem hắn như thần tử, mà còn muốn lưu lại vài phần chân tình của bệ hạ……"

Tuyên đế liên tục lắc đầu, nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, lại không dám há miệng. Tay hắn còn đang đỡ lấy phân thân của hai người vuốt ve, cảm nhận được vật cứng rắn nóng đến phỏng tay của y dán tại nơi mẫn cảm nhất trên thân thể hắn, bất luận là tay hắn động hay thân thể Tạ Nhân động, đều có thể mang đến cảm giác thoải mái xen lẫn lo âu cùng khoái cảm.

Hắn muốn bị lấp đầy, bị xỏ xuyên qua, bị người mà hắn từng xem như thê tử để loạn tưởng này tiến vào thật sâu…… Tuyên đế miệng lưỡi khô nóng mà vuốt ve vật nóng bỏng cứng rắn, tràn trề sinh lực trong tay hắn, ngay cả nỗi tuyệt vọng mới vừa rồi đều đã quên mất, chỉ còn lại mong chờ chuyện vui vẻ sắp sửa xảy ra.

Hắn buông tay phía dưới, vươn tới cầm lấy ngón tay Tạ Nhân đưa vào trong miệng mình liếm ướt, dùng

nước bọt làm trơn mềm da thịt tinh tế, cong người lên, đem bụng dưới cọ lung tung trên người y, ngậm lấy ngón tay ướt át của y hàm hồ nói: "A Nhân, ngươi tiến vào…… tiến vào trong thân thể trẫm."

Tạ Nhân thân mình chấn động, rút ra ngón tay ướt đẫm, ngậm lấy đầu lưỡi bên trong miệng hắn trêu đùa, ngón tay bắt đầu thăm dò đến chỗ mẫn cảm phía sau của hắn. Thân thể Tuyên đế vốn đã kinh qua bao lần chuyện hoan ái, huống chi hiện giờ chạm vào hắn chính là người mà hắn từ lâu hướng tới, tuy nói bỗng nhiên người ấy biến thành nam tử có chút đả kích, nhưng theo tình trạng thân thể lúc này của hắn, thì nam tử càng thêm phù hợp với tâm ý hắn.

Bởi vậy chỗ ôn nhu hương diễm kia so với ngày thường càng thêm nóng bỏng mà cắn nuốt lấy ngón tay thăm dò, ướt át bao bọc lấy nó, nội bích co thắt cọ xát, câu dẫn vật cứng rắn kia của y nhanh chóng tiến vào.

Tạ Nhân sắc mặt trắng bệch, xương gò má lại nổi lên một mạt ửng hồng, cúi đầu nhìn chỗ huyệt động của Tuyên đế, mang theo vài phần ngượng ngùng kinh hỉ nói: "Nguyên lai trên sách viết đúng là sự thật, loại địa phương này thế nhưng lại…… lại tốt như vậy."

Y một tay đè xuống chân Tuyên đế, đem hai ngón tay từ từ thăm nhập vào trong, thỉnh thoảng lại kéo căng ra huyệt động. Xuất nhập vài lần, ngón tay đã dính ướt một mảng. Lại khuếch trương một trận, y rốt cuộc nhẫn nại không được, thở dài: "Tạ Nhân trong mộng kia của bệ hạ, chỉ sợ sớm nghĩ muốn làm chuyện ta làm ngày hôm nay, chỉ là vận khí không bằng ta, cuối cùng chỉ có thể dùng loại biện pháp kia để lưu lại trong lòng bệ hạ……"

Y rút ra ngón tay, nâng lên eo Tuyên đế, động thân đi vào, nghe được Tuyên đế kinh suyễn một tiếng, lại đem nhục bổng hướng ra ngoài rồi trừu tống chôn vào, thảm đạm cười: "Từ nay về sau, bệ hạ hẳn cũng sẽ không quên ta!"

Tuyên đế mới vừa rồi còn cảm thấy xương cốt bị quăng ngã dẫm nát, nhưng khi hai chân bị Tạ Nhân đặt lên tại đầu vai, cơ hồ đã lấy lại cảm giác, sau đó lại bị y từng cú thúc vào đến tận chỗ sâu nhất trong thân thể, xương cốt giống như được linh dược chữa khỏi, đau đớn đều không biết bay đến nơi nào.

Hắn cảm thấy thân thể bị lấp đầy hoàn toàn, nội bích theo mỗi một động tác ra vào bị tách căng ra. Tại nơi da thịt mẫn cảm nhất ngẫu nhiên bị cọ qua, như thủy triều cuồn cuộn kéo lên đến đỉnh đầu, khiến cảnh vật trước mắt như bị bao phủ bởi sương mù mờ mịt, đôi tay ôm lấy lưng Tạ Nhân, đầu ngón tay cơ hồ cắm vào trong da thịt.

Tạ Nhân thấp giọng rên rỉ một tiếng, động tác trì hoãn vài phần. Cự vật ở trong cơ thể Tuyên đế nhợt nhạt cọ xát vài cái, đánh mất khí thế ban đầu. Thân thể Tuyên đế sớm đã thành thói quen với kích thích mãnh liệt, một trận gần như đình trệ động tác này làm cho bên trong cơ thể hắn càng thêm ngứa ngáy khó chịu, không khỏi kẹp chặt lên cặp mông của y, tự mình nâng eo đón ý thúc giục.

Kích thích như vậy bất luận kẻ nào cũng chịu không nổi, Tạ Nhân liền nhịn xuống đau đớn trên lưng, lại tận lực thúc tới. Hắn cũng không có kỹ xảo gì, chỉ là mỗi lần đều rút ra mạnh mẽ, rồi lại thúc vào chỗ sâu nhất, hung hăng mà cọ sát. Kích thích mãnh liệt cơ hồ không hề ngưng nghỉ, ngay cả Tuyên đế kinh nghiệm hoan ái phong phú cũng khó thể chịu đựng, không lâu sau liền run rẩy tiết ra.

(Editor: Má ơi, đây chính là 'làm quỷ cũng phải phong lưu' trong truyền thuyết đó sao… thiệt liều mạng… nhưng cũng thiệt kích thích mà…… hú huuuuuú)

Tuyên đế thở dốc thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, một tay chống trên eo, giảm bớt xung động cho xương sống, một tay xoa khuôn mặt đỏ ửng của Tạ Nhân. Trên tay lúc này mới cảm thấy có chút ẩm ướt kỳ dị, Tuyên đế bèn ngẩng đầu nhìn lên, bỗng chốc thấy ngón tay dính đầy máu.

"A Nhân!" Tuyên đế sợ hãi kêu một tiếng, bám lấy lưng Tạ Nhân, bàn tay xoa qua phía trên, phát hiện dính đầy một mảng máu đen. Tạ Nhân bắt lấy tay hắn ấn trên mặt đất, lại động thân đưa đẩy mấy chục cái, thúc đến dưới thân hắn hỗn loạn bạch dịch, há miệng thở dốc thật sâu, rốt cuộc nói không nên lời. Thẳng đến khi Tạ Nhân tinh bì lực tẫn, đem một cỗ tinh hoa bắn vào bên trong cơ thể Tuyên đế, con đường hoan ái thê thảm cuối cùng mới kết thúc.

Đợi sau khi y bức ra, Tuyên đế cố chống đỡ ngồi dậy, kéo mở vạt áo sau lưng y, lộ ra giữa lưng một miệng

vết thương sâu hoắm, huyết nhục bên ngoài đều đã ám đen. Tạ Nhân xoay người lại cầm lấy tay Tuyên đế, ngẩng đầu nhìn về phía cánh rừng xa xa, thấp giọng nói: "Ban đầu thì ngóng trông viện quân mau tới, hiện tại lại không muốn bọn họ tới……"

Hắn vuốt ve eo lưng bóng loáng mềm dẻo của Tuyên đế, nỗ lực cười cười: "Tiên sinh từ nay về sau, nhất định sẽ không quên ta, cũng sẽ không đem ta thành nữ nhân đi?"

Tuyên đế gắt gao nắm tay y, thần sắc suy sụp, cúi đầu lẩm bẩm: "Là trẫm sai rồi, trẫm không nên triệu ngươi vào kinh. Trẫm sớm không nên tin yêu thần kia, kiếp trước kiếp này, ngay từ đầu đã không giống nhau, chỉ là trẫm chấp mê bất ngộ……"

Tạ Nhân chậm rãi nhắm lại hai mắt. Tuyên đế nhẹ nhàng kêu y vài tiếng, thấy không được đáp lại, liền quyết tâm đem thân mình y kéo qua, nhặt lên loan đao, đem thịt thối trên miệng vết thương cắt xuống, lại cúi đầu hút ra máu đen bên trong.

Chờ đến lúc Chu Huyên dẫn người tìm tới, Tuyên đế đã thay hai người đổi tốt xiêm y, ôm Tạ Nhân ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Chu Huyên thấy thần sắc hắn tiều tụy, vội vàng xuống ngựa hỏi: "Bệ hạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người có bị thương ở đâu không? Tạ lang…… thương tích thế nào?"

Tuyên đế ngửa đầu dựa vào trên thân cây, ảm đạm đáp: "Là trẫm tưởng lầm A Nhân. A Huyên, ngươi trước đem A Nhân đưa vào cung để ngự y cứu trị. Chỉ cần y tỉnh, trẫm liền không hề cưỡng cầu…… Tài năng võ công của y đều tốt, đường đường là nam tử, lại bởi vì sai lầm của trẫm mà thành trò cười cho thiên hạ. Trẫm há có thể đem y vây ở trong cung một đời? Ngày mai trẫm liền hạ chiếu cáo tội mình, đem việc này nói rõ ngọn nguồn, chỉ mong có thể bù đắp cho y……"

Lại nói: "….Nếu y có thể khỏe mạnh mà vượt qua lần này, trẫm liền cho phép y vào triều, làm…… gia tộc y ở Hội Kê, vậy liền làm Hội Kê quận thủ đi, ở bên cạnh mà phụng dưỡng mẫu thân. Ngày mai ngươi đi tìm vài vị cao tăng cùng đạo sĩ vào cung, làm pháp sự bảy bảy bốn mươi chín ngày, trẫm từ hôm nay trở đi muốn dọn về Duyên Phúc cung ở tạm, sẽ không trở về cung."

33. Chương 32: Trúng Độc (1)

Tạ Nhân trúng độc bị thương, Tuyên đế không những bị thương tâm, mà còn bị thương thân. Đương nhiên không phải vết thương nhỏ do mấy màn tình thú trước đó gây ra, mà là vì thay Tạ Nhân hút độc, độc tố cũng xâm nhiễm vào trong thân thể hắn.

Chính hắn cũng không chú ý, chỉ nghĩ trong lòng bi thương quá độ, nhất không dậy nổi tinh thần, người khác càng không thể đoán được việc này. Lúc thái y chữa trị cho Tạ Nhân nhìn thấy miệng vết thương kia, cũng chỉ nghĩ là quân y từng thay y xử lý đơn giản qua, làm sao có thể tưởng được việc Tuyên đế tự mình vì y hút độc trị thương.

Cho nên sau khi ở lại Duyên Phúc cung một đêm, Tuyên đế không chỉ không hồi phục từ trong đả kích, ngược lại càng thêm suy yếu, lúc rời giường liền ho lên. Vương Nghĩa khẩn trương không thôi, liên tục khuyên nhủ: "Bệ hạ nhất định là hôm qua bị kinh hách, tà phong xâm nhập, cảm nhiễm phong hàn. Nếu không hôm nay tạm miễn lâm triều, kêu ngự y tới bắt mạch xem sao?"

Tuyên đế lắc đầu, thất hồn lạc phách mà ngồi ở đầu giường, nhìn những giọt hồng lệ bằng sáp đọng lại trên giá nến. Hắn cảm thấy nhiệt huyết trong lòng mình như bị một gáo nước lạnh tạt vào.

Tâm đều đã muốn chết, sao có thể còn giống như trước khoẻ mạnh không có việc gì? Hắn cự tuyệt đề nghị của Vương Nghĩa, đẩy ra cửa điện, nhìn sắc trời đã sáng lên bên ngoài, bùi ngùi thở dài: "Nếu yêu thần kia vì hại trẫm mà đến, sao không xông thẳng tới trẫm, ngược lại liên luỵ nhiều người như vậy. Cũng không biết A Nhân thương thế sao rồi……"

Nói đến cùng, hiện giờ đáy lòng hắn vẫn là hoàn toàn không thể buông bỏ Tạ Nhân, nhất là khi vừa mới bị người ta lấy thân cứu giúp, sau còn một lòng lấy thân báo đáp.

Có lẽ nên kêu đạo sĩ Sùng Minh cùng tăng sư Hòa Ân tự vào cung làm pháp sự, lại kêu Vương Nghĩa thay A Nhân ở trước mặt Phật tổ cùng Tam Thánh cầu phúc đi.

Tuyên đế đã quyết định không đi gặp Tạ Nhân, trở về nội cung liền kêu Phượng Huyền tới, nói rõ ý muốn đem trách nhiệm của chuyện lập hậu gánh lấy, đưa Tạ Nhân trở về Hội Kê, kêu y phác thảo chiếu lệnh, bố cáo thiên hạ. Sau khi hạ triều, Vương Nghĩa liền phụng ý chỉ của hắn đi ngoại thành thay Tạ Nhân cầu phúc, mà triều thần phụ trách điều tra việc bị ám sát hôm qua đều tụ tập trong điện.

"Đại tướng quân đưa thi thể đến Đại Lý tự, thần đều đã phái người kiểm tra qua, còn thỉnh Hưng Tông vương tử hỗ trợ nhận diện, xác nhận trong đó có hai cỗ thi thể là người Hán, hai cỗ thi thể là người Hồ, còn lại mười sáu cỗ thi thể đều là người Tây Nhung. Theo lời Đại tướng quân, thích khách ngày hôm đó không ai sống sót, vài tên trọng thương bị bắt đều đã uống thuốc độc tự sát."

Tuyên đế ngồi dựa trên long ỷ, nhìn Đại Lý Tự khanh Bàng Kiện trình lên chứng cứ, lạnh lùng hỏi: "Nói như vậy, là quan quân thủ thành trông coi bất cẩn, để thích khách lọt vào trong kinh. Nhóm người này vì sao hành thích trẫm, phía sau lại có người nào chống lưng?"

Bàng Kiện hai mắt híp lại, cúi đầu đáp: "Tuy rằng vẫn chưa bắt được người sống, nhưng thủ hạ của Hưng Tông vương tử nhận ra, trong hai người Hán kia, có một người từng ra vào dưới trướng Tàng Vân thái tử, nghe nói trước đây từng là người trong giang hồ." Bàng Kiện lại nhìn Chu Huyên liếc mắt một cái, chậm rãi nói: "Hơn nữa Đại tướng quân ngày ấy cũng xác nhận, thích khách xuất hiện là nhắm vào Hưng Tông vương tử, cho nên thần suy đoán, việc hành thích có quan hệ với chuyện tranh đoạt của các vương tử Tây Nhung."

Tây Nhung Tàng Vân thái tử cư nhiên còn liên hệ với người giang hồ của Đại Hạ, khiến bọn họ thay y vào sinh ra tử, thậm chí hành thích chính hoàng đế của mình, còn làm hại A Nhân bị thương……

Trong nháy mắt, trong đầu Tuyên đế đã chuyển qua hàng loạt ý niệm, nhưng khi mở miệng lại mang theo tư thái của thượng quốc mà nhìn xuống, quan tâm hỏi: "Hưng Tông vương tử hiện tại có khỏe không? Trẫm ngày ấy thấy y trên người đầy máu, có phải cũng bị thương?"

Tin tức do thám tử điều tra mà Bàng Kiện chuẩn bị hồi lâu đều bị chặn lại ở cổ họng, thiếu chút nữa sặc ho lên. Nhưng đối mặt Tuyên đế, y vẫn là đem tất cả thanh âm không nên có đều nuốt trở về trong bụng, cung kính mà đáp: "Hôm qua lúc thần nhìn thấy Hưng Tông vương tử, thân thể y cũng không khác thường, tinh thần cũng thực không tồi."

Tuyên đế cười nói: "Vương tử không việc gì thì tốt, trẫm sắp gả ngự muội, nếu thân thể y xảy ra vấn đề, trưởng công chúa của trẫm sau khi đại hôn chẳng phải sẽ chịu ủy khuất hay sao?"

Chu Huyên kinh ngạc nói: "Bệ hạ muốn đem Lâm Xuyên trưởng công chúa gả cho Hồ Vô Hưng Tông?"

Tuyên đế lười nhác hỏi ngược lại: "Không gả cho y, chẳng lẽ gả cho Hồ Vô Tàng Vân? Tàng Vân thái tử trong tay hiện có mười sáu bộ nhân mã, ba vị vương tử còn lại cũng chỉ có mười bộ, Đại Hạ ta không thể tăng thêm lợi thế cho Hồ Vô Tàng Vân. Nếu gả cho Tây Nhung vương…… liền tính y có thể sống qua sang năm, nhưng cùng người chết không khác biệt là bao."

Lúc Tuyên đế nhìn Hưng Tông vương tử dâng lên sa bàn, trong lòng đã có tính toán đối với tương lai. Nếu một đời này cùng đời trước đã hoàn toàn bất đồng, vậy thì hắn không cần phải gánh lấy xui xẻo một mình. Tàng Vân thái tử đời trước luôn có vận may giống hắn, vậy thì đời này liền bồi hắn cùng nhau xui xẻo đi.

Tuyên đế ho nhẹ hai tiếng, trong lòng vẫn buồn bực khó giải, đợi chúng thần lui ra, lại đem thủ phán Thái Y Viện Trần Lương gọi tới, dò hỏi thương tình của Tạ Nhân. Trần Lương khom người đáp: "Miệng vết thương của Tạ lang tuy đã xử lý, nhưng y sau khi trúng độc lại ra sức giết địch, độc tính theo máu lan chuyển, đã xâm nhập vào tâm mạch, cần phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài mới có thể khôi phục như cũ."

Sau khi trúng độc không chỉ cùng thích khách chiến đấu kịch liệt, còn cùng hắn xuân phong nhất độ…… Tuyên đế trên mặt lúc trắng lúc hồng, trầm giọng phân phó: "Lệnh Thái Y Viện xuất ra toàn bộ sức lực, cần phải chữa khỏi độc thương cho Tạ lang, bằng không cái đầu của người cũng không cần treo trên cổ nữa!"

Trách mắng Thái Y Viện xong, Tuyên đế mang theo vài phần chột dạ cùng hổ thẹn trở lại Duyên Phúc cung tu tâm dưỡng tính. Vương Nghĩa đã thay hắn đến Hòa Ân tự mời đại sư trụ trì pháp lực cao thâm tới, cởi bỏ oan nghiệt kiếp trước, thuận tiện phóng thích lệ khí Thành Đế quấn trên người hắn.

Đại sư phật pháp cao thâm, sau khi vào cung không chỉ vì Tuyên đế làm pháp sự, mà còn vì hắn giảng giải Pháp Hoa Kinh. Đại sư phật học uyên bác, lời lẽ tươi sáng tựa hoa sen, làm cho Tuyên đế cảm nhận được sâu sắc chỗ tinh vi mỹ diệu của kinh phật, mỗi ngày trừ bỏ xử lý chính vụ, cơ hồ đều cùng y nghiên cứu kinh phật, dần dà không còn nghĩ đến chuyện lập hậu tuyển phi hồng trần tục vụ nữa.

Cứ như vậy ngày qua ngày, độc tính trên người Tuyên đế cũng dần dần phát tát. Tuy không nghiêm trọng bằng Tạ Nhân, nhưng thân thể hắn ngày một suy yếu rõ ràng, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi. Thẳng đến ngày ấy đưa tiễn Tây Nhung sứ đoàn, lúc chỉnh trang dung mạo, Tuyên đế ôm kính tự soi, mới thấy sắc mặt của mình tái nhợt như tờ giấy, trong mắt đầy tơ máu.

Hắn nhìn khuôn mặt suy nhược trong gương, khẽ thở dài một tiếng: "Trời cao không có mắt, khiến trẫm chịu mê hoặc của yêu vật."

Xem ra pháp lực của đại sư vẫn là hữu hạn. Bất quá hắn kỳ thật đã sớm nên biết, yêu thần kia có thể cho hắn trọng sinh, pháp lực sâu cạn ra sao, vừa nhìn đã hiểu. Chỉ dựa vào hòa thượng trừ tà, quả nhiên là nghĩ quá đơn giản rồi.

Tuyên đế đem gương ấn ngã trên bàn, phân phó Vương Nghĩa: "Về sau không cần kêu đại sư vào cung nữa."

Đưa Hưng Tông vương tử cùng vị Lâm Xuyên trưởng công chúa mà hắn cũng không biết là ai rời đi xong, Tuyên đế liền bắt đầu chuẩn bị hậu sự. Hắn cảm thấy cái vị yêu thần cho hắn trọng sinh đã xem đủ thê thảm của hắn rồi, bắt đầu động thủ lấy đi tính mạng của hắn. Vì vậy, hắn muốn trước khi cái chết đến, tìm ra được người thích hợp kế thừa ngôi vị cùng giang sơn, vì hoàng đế tương lai tìm kiếm phụ chính đại thần trung tâm.

Cho nên hắn triệu Phượng Huyền đến Duyên Phúc cung.

Tuy rằng ngày thường Tuyên đế đều ở tại Phương Cảnh điện, nhưng hôm nay muốn gặp trung thần đắc lực, liền không thích hợp.

Phượng Huyền hiện giờ chỉ là thất phẩm Trung Thư xá nhân, ngay cả số lần vào cung đều không tính nhiều, cho nên trên đời này sẽ không có người thứ hai biết được, y mới chính là trọng thần trong lòng Tuyên đế tin cậy nhất. Ngay cả chính y cũng không biết, Tuyên đế lấy danh nghĩa dạy học đem y triệu vào cung, vì y lót sẵn đường để bước lên vị trí tối cao trong triều.

Ngoài điện nắng gắt giữa ban trưa, trong điện lại khắp nơi đặt chậu băng, có cung nữ ở sau lưng Tuyên đế hầu quạt, mát lạnh như tiên cảnh. Phượng Huyền một thân thanh y đứng ở giữa đại điện có vẻ không thích hợp, nhưng mà Tuyên đế cũng không để ý, Phượng Huyền càng không thèm để ý, y chỉ khoanh tay đứng ở bên cạnh ngự ỷ, cả sách cũng không cần nhìn, từ từ giảng giải: "Khổng Tử viết: Trở đậu chi sự, tắc thường văn chi hĩ. Quân lữ chi sự, vị chi học dã"*.

[*Trích nguyên văn lời của Khổng Tử trong sách Luận Ngữ, chương thứ 15, phần đối đáp với Vệ Linh Công.

Vệ Linh Công hỏi Khổng Tử về chiến trận. Khổng Tử đáp rằng: "Việc tông miếu lễ nhạc, tôi thường có nghe qua. Còn về binh công chiến phạt, tôi chưa từng học." Sáng ngày hôm sau liền bỏ đi.

(vì cho rằng Vệ Linh Công vô đạo)

Nói thêm: Vệ Linh Công là người có mối tình đồng tính với Di Tử Hà, nổi tiếng với cố sự 'phân đào'. Di Tử Hà thời còn trẻ rất được Linh Công yêu quý, sau này tuổi già sắc suy, bị Linh Công xa lánh, lấy tội cho vua ăn đào thừa của mình năm xưa mà trách phạt rồi đuổi khỏi cung.]

Tuyên đế bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Khổng Tử đặt quân sự ở nơi ngọn, cho rằng không lấy lễ nghĩa làm gốc liền không thể dụng binh, trẫm muốn hỏi Phượng khanh, trong lòng ngươi coi quân sự là gì?"

Phượng Huyền khom người đáp: "Lời của thánh nhân đều có lí lẽ. Thí dụ như Đại Hạ ta, lấy lễ nghĩa lập quốc, lấy luật pháp trị quốc, quốc gia liền củng cố không loạn lạc. Đã không loạn lạc, liền không sợ dụng binh. Trái lại Tây Nhung vương triều, lấy sức mạnh bạo lực làm đầu, con cháu tranh nhau đoạt quyền, phụ

tử huynh đệ toàn như kẻ thù, quốc chính hỗn loạn đến tận bây giờ, trận chiến ở Tuyên Phủ lại có thể nào không bại?"

Tuyên đế khen ngợi gật đầu, bất quá hắn muốn nghe lại không phải chuyện này, lại hỏi: "Đại Hạ ta quân lực tuy mạnh, trẫm trị quốc tuy an ổn, nhưng không có sự gì mà không có nhược điểm, ngươi biết không?"

Phượng Huyền không chút do dự quỳ xuống đáp: "Bệ hạ đăng cơ đến nay chưa có tử tự, Đông Cung trống rỗng tất khiến thiên hạ bất an. Tạ Nhân đã không thể vào cung, vậy xin bệ hạ hãy ra chiếu tuyển chọn giai nhân, sớm ngày sinh long tử."

Lời này tuy rằng không ác ý, nhưng Tuyên đế nghe đến ngực phát đau, buồn bã ho hai tiếng mới nói: "Con nối dõi là do trời cao ban tặng, trẫm nào dám tranh luận. Huống chi hiện tại nếu trẫm cón con, tuổi vẫn sẽ nhỏ. Nếu đăng cơ e rằng sẽ thiếu uy nghi của một quốc chủ, Phượng khanh sao lại không biết?"

Phượng Huyền trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía Tuyên đế, không e dè mà đem thần sắc của hắn thu vào đáy mắt, phát hiện cùng ngày ấy trong thành tương ngộ liền khác biệt, lập tức nhìn ra tình hình của hắn không ổn. Tuyên đế bất động thanh sắc tùy y đánh giá, hỏi một câu: "Phượng khanh là tới vì trẫm dạy học, trẫm hỏi ngươi, thánh nhân lấy lễ làm gốc, lấy binh làm ngọn, nhưng nếu có người nắm trọng binh thẳng tiến kinh sư, chỉ bằng vào lễ nghĩa, làm sao có thể giữ được một mảnh giang sơn này?"

Phượng Huyền giữa mày mang chút ưu sắc, hai mắt lại thập phần thanh minh: "Bệ hạ được thánh nhân chiếu sáng, thiên hạ quy tâm, dù cho có người dấy binh bất nghĩa, chỉ cần một câu nói của thánh thượng, quần thần cùng thiên hạ vạn dân liền hướng về, há có thể khiến loạn tặc thành công? Theo thần thấy, hiện tại cái bệ hạ cần lo lắng, không phải là việc quân binh, mà là long thể."

Tuyên đế đã hãm sâu thuyết quỷ thần, nào nghe được lời khuyên bảo của y, bất quá cũng mỉm cười, dựa vào trên long ỷ đáp: "Phượng khanh học vấn vững chắc, lòng trẫm rất an ủi. Chỉ mong tương lai Phượng khanh cũng có thể giống như ngày hôm nay, tuân giữ chính đạo, không lấy ngọn làm gốc mà hư đi."

Tuyên đế phất tay, cho Phượng Huyền rời điện, lại suy nghĩ chiếu chỉ, phong Phượng Huyền làm kiêm nhiệm Hàn Lâm đại học sĩ, đem phẩm trật của y vượt cấp mà đề bạt.

Vương Nghĩa minh bạch tâm ý của Tuyên đế, đem Phượng Huyền đưa đến cửa cung liền chúc mừng nói: "Bệ hạ hôm nay tuyên xá nhân vào cung, nhất định là muốn gia ân, thỉnh xá nhân về sau càng thêm chiếu cố."

Đôi mày rậm của Phượng Huyền đã gắt gao nhăn lại, khẩu khí tuy rằng không nặng, nhưng mang theo vài phần chất vấn: "Đa tạ lời tốt lành của công công. Chỉ là hôm nay Phượng Huyền thấy sắc mặt bệ hạ không vui, hình như thân thể không được khoẻ. Không biết tình trạng thân thể bệ hạ thế nào, Thái Y Viện đã chẩn trị qua chưa? Nếu trị không hết, vì sao không chiếu cáo thiên hạ, tìm đại phu trong dân gian vào cung thay bệ hạ xem bệnh?"

Vương Nghĩa u sầu đầy mặt đáp: "Còn không phải là vì sau chuyến đi săn bị nhiễm phong hàn, có chút ho khan..... Hiện tại ngự y trong cung đều đi chiếu cố vị kia, bệ hạ căn bản là không chịu gọi người tới Duyên Phúc cung xem mạch a!"

Phượng Huyền trầm mặc nghe xong, gật đầu nói: "Ta đã biết. Bệ hạ là người thâm tình, việc của Tạ Nhân, còn cần công công khuyên giải nhiều hơn. Bất quá, nếu bệ hạ không chịu dùng ngự y trong cung, thì vẫn còn có một người bệ hạ không thể thoái thác, ta đây liền đi thỉnh y tiến cung xem bệnh cho bệ hạ."

34. Chương 33: Trúng Độc (2)

Phượng Huyền tâm chí cực kì kiên quyết, nói cách khác chính là người vô cùng có chủ ý. Hơn nữa một khi chủ ý đã được quyết định, người khác vô luận nói cái gì, khuyên cái gì cũng tuyệt không dễ dàng dao động.

Thí dụ như lúc nhập kinh, cả nhà trên dưới đều cho rằng Tuyên đế lập một nam hoàng hậu vẫn còn ngại chưa đủ, tính toán muốn từ Phượng gia chọn tiếp một vị nam phi, chỉ có y nhận định Tuyên đế triệu y vào kinh cùng vị kia của Tạ gia không hề quan hệ, bình thản mà vào kinh sư.

Sau khi nhập kinh, có bao nhiêu người đi xem qua Tạ Nhân, liền có bấy nhiêu người tới xem qua y. Mặc kệ bao nhiêu người hoặc trong tối hoặc ngoài sáng nhắc tới khả năng y cũng phải vào cung, Phượng Huyền lại vẫn cố chấp nhận định Tuyên đế chỉ muốn y làm đại thần, đối với suy đoán của những người đó không cho là đúng.

Này tự nhiên không phải bởi vì y trời sinh thông tuệ, có thể nhìn thấu nhân tâm, mà bởi vì ngày đó nhập kinh, y từng theo Tuyên đế đi gặp qua Tạ Nhân, tự nhiên cũng cảm giác được, thái độ của Tuyên đế đối với y và đối với Tạ Nhân hoàn toàn không giống nhau.

Trưởng bối đối với vãn bối, nam nhân lấy lòng nữ nhân, hai loại thái độ này rõ ràng dù cho Phượng Huyền là người mù, cũng có thể rành mạch mà cảm giác được. Ngày hôm nay gặp mặt, Tuyên đế tuy rằng một câu chưa từng đề cập qua Tạ Nhân, nhưng rất có thể bởi vì thương thế của Tạ Nhân, liền muốn đem tánh mạng quốc gia vứt ra ngoài không hề có ý tứ suy xét.

Y thân là Trung Thư xá nhân, không đủ tư cách, không đủ thân cận, khuyên không được Tuyên đế, vậy chỉ có đi thỉnh cầu người khác. Thần tử thân tín nhất của Tuyên đế, dĩ nhiên là trưởng sử xuất thân từ Lâm Xuyên vương phủ, từ sau khi Tuyên đế đăng cơ, ngắn ngủn trong vòng nửa năm đã làm tới chức Trung Thư thị lang, người lãnh đạo trực tiếp của y – Thuần Vu Gia.

Phượng Huyền bước vào Trung Thư tỉnh, nhìn thấy Thuần Vu Gia đang vùi đầu vào văn kiện, sau khi để hắn cho lui mọi người, liền hạ giọng nói: "Thánh thượng sắc mặt không tốt, hình như có thần sắc của bệnh, mà tâm tình cũng thật không tốt."

Thuần Vu Gia làm sao không biết, chỉ cười khổ một tiếng: "Tạ Nhân trọng thương ở trong cung, bệ hạ trong lòng tự nhiên buồn bã, khó tránh khỏi thần sắc không tốt. Ngươi vào triều không lâu, không biết lúc trước trên triều, vì can gián việc Tạ Nhân vào cung đã nháo thành cái bộ dáng gì đâu……"

Phượng Huyền lắc đầu đáp: "Sợ không chỉ là bởi vì Tạ Nhân trọng thương. Hôm nay ta giảng sách cho bệ hạ, nhắc tới việc Đông Cung, bệ hạ thế nhưng nói 'nếu lúc này có con nối dõi, thì tuổi cũng vẫn còn nhỏ', ý này cực kỳ mang theo điềm xấu."

Thuần Vu Gia thần sắc thay đổi, lôi kéo tay Phượng Huyền nói: "Lại thương tâm đến như vậy…… Hôm nay nếu không nhờ cẩn thận của ngươi, ta cũng không biết Tạ Nhân ở trong lòng bệ hạ lại trọng yếu đến nỗi này!" Y càng nói thanh âm càng nhỏ, trong ánh mắt đã lóe sát ý, buông tay Phượng Huyền liền đi ra ngoài, quần áo đong đưa cực mạnh, bước đi như gió, phát ra vài phần khí thế sát phạt.

Phượng Huyền bị khí thế này của y nhiếp trụ, hoảng hốt cảm thấy y như là muốn cầm trường kiếm đi chém yêu ma, vội vàng ngăn lại nói: "Bệ hạ đã hạ chỉ cho Tạ Nhân trở về Hội Kê, đại nhân không thể gây lớn chuyện, vẫn là nên thay bệ hạ chữa bệnh trước."

Thuần Vu Gia hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, sải bước đi đến ngoài cửa, phân phó người chuẩn bị kiệu, hướng thẳng đến Duyên Phúc cung mà đi.

Đợi y đến được Duyên Phúc cung, sắc trời đã không còn sớm, Tuyên đế gọi người đem y đón vào. Bọn họ hiểu nhau nhiều năm, cũng không giống đối với Phượng Huyền, liền ở tại Phương Cảnh điện gặp y.

Thuần Vu Gia vào cửa hành qua lễ, vừa định vấn tội, lại bị Tuyên đế đoạt lời hỏi trước: "Mấy ngày nay trẫm ở trong cung tu tâm học phật pháp, triều chính có hơi lơ là, ngươi ở Trung Thư tỉnh làm việc, có thấy được tấu chương từ Tây Bắc bên kia không?"

Thuần Vu Gia liếc nhìn bốn phía một cái, không trả lời. Tuyên đế cho rằng y có mật tấu, liền đem thái giám đuổi ra ngoài, quan tâm hỏi: "Có phải trên đường Hưng Tông vương tử trở về gặp phải sự tình gì không?"

Thuần Vu Gia một câu cũng không đáp, từng bước tiến đến bên người Tuyên đế, nhỏ nhẹ kêu lên: "Bệ hạ." Thừa dịp Tuyên đế thất thần, sét đánh không kịp bưng tai nắm lấy mạch môn của hắn.

Ba ngón tay rơi xuống trên cổ tay Tuyên đế, Thuần Vu Gia sắc mặt liền biến đổi, sát khí mới vừa rồi chẳng những không lùi mà còn thẳng tiến, chuyển thành tràn ngập khẩn trương cùng phẫn hận: "Trong cơ thể bệ hạ có độc tố chồng chất, tại sao không thỉnh ngự y tới xem? Dù cho Tạ Nhân bị thương nghiêm trọng, rốt cuộc cũng chỉ là một cái hạ thần, nào có phải bệnh thập tử nhất sinh, đến nỗi khiến cho thiên tử không người trị liệu?"

Đầu ngón tay y cơ hồ dính chặt vào trên đoạn cổ tay gầy yếu của Tuyên đế, càng ấn thần sắc càng nghiêm túc: "Bệ hạ là như thế nào mà trúng độc, tại sao sau khi trở về, đám ngự y kia chưa từng vì bệ hạ kiểm tra qua? Quả thực là một đám lang băm, nếu không thể điều dưỡng tốt thân thể thánh thượng, Thái Y Viện nuôi đám phế vật đó để làm cái gì!"

Khí thế của y quá lớn, mắng đến quá thuận miệng, Tuyên đế nhất thời không kịp phục hồi tinh thần, thẳng đến khi nghe xong hồi lâu mới phản ứng lại, muốn rút cổ tay về. Thuần Vu Gia thở dài một tiếng, buông ra cổ tay của hắn, tự đi đến trên ngự án lấy giấy bút, chốc lát liền viết xuống một phương thuốc, đưa cho thái giám ngoài cửa đi sắc.

Tuyên đế nhắm mắt dựa vào trên tháp, cũng không thèm nhìn tới y đang làm cái gì, đợi y trở về mới hữu khí vô lực mà nói: "Sắc thuốc làm gì, trẫm cũng không phải bị bệnh, vốn là……"

"Là trúng độc!" Thuần Vu Gia thập phần chắc chắn, tự nhiên mà ngồi vào bên cạnh Tuyên đế, cầm lấy tay hắn nhìn kỹ. Móng tay vốn hồng nhạt đã chuyển sang ám tím, ngón tay cũng so với thường ngày gầy gò đi không ít. Bàn tay này y từng xem qua vô số lần, một chút biến hóa dù cho nhỏ nhất, y đều có thể nhìn ra được. Thuần Vu Gia đau lòng khôn xiết, tâm tình ghen ghét càng thêm sinh động, phải mạnh mẽ tự ức chế hồi lâu mới có thể bảo trì thái độ bình thản mà nói: "Bệ hạ nếu thật sự luyến tiếc Tạ lang, vậy thì đem hắn lưu lại trong cung có gì là không được? Dù sao hiện tại cả triều đều cho rằng bệ hạ yêu thích nam phong, hắn lại có công cứu giá, trong triều đã không còn ai ngăn cản bệ hạ lập hắn làm hậu."

Tuyên đế không kiên nhẫn mà nhăn lại hai hàng lông mày, ảm đạm đáp: "Trẫm là bị trời cao bắt tội, cùng A Nhân có quan hệ gì? Thân này dù là pháp lực của cao tăng cùng kinh phật cũng khó cứu, càng không cần nói đến uống thuốc. Ấu Đạo nếu có tâm, không bằng thay trẫm trù tính một chút, trẫm sau khi băng hà, nên nghênh đón vị phiên vương nào nhập kinh thì tốt."

Thuần Vu Gia thật sự không thể thông cảm tâm tình bi thương này của hắn, hỏi dò: "Bệ hạ chẳng lẽ tính toán cả đời không lập hậu? Liền tính không lập hậu, cũng nên nạp vài vị phi tần……"

Y thiệt tình không ngóng trông Tuyên đế thành thân, bởi vậy cũng không có khuyên nhủ sâu, thấy Tuyên đế lắc đầu liền chủ động im miệng. Vừa lúc thuốc đã sắc xong được mang vào từ bên ngoài, y liền tiếp nhận khay, hướng Vương Nghĩa nói: "Bệ hạ đang cùng ta nghị luận quốc sự, công công không cần phụng dưỡng."

Vương Nghĩa vội vàng đáp: "Bệ hạ đã nhiều ngày trong lòng không tốt, Thuần Vu đại nhân trăm ngàn lần nhất định phải giúp bệ hạ giải khai. Ai, nếu đại nhân không tới, bệ hạ liền thuốc cũng không chịu uống, bọn chúng ta thật vô dụng, toàn để đại nhân phải lo lắng."

Thuần Vu Gia cùng hắn khách sáo vài câu, liền bưng thuốc vào trong, mắt thấy cửa điện khép lại, mới đem thuốc đặt lên bàn, múc một muỗng thổi nguội đưa đến bên miệng Tuyên đế.

Tuyên đế chán ghét mà nhìn chén thuốc liếc mắt một cái, sườn mặt tránh đi cái muỗng kia, nói: "Trẫm là bị yêu vật nguyền rủa, há có thể uống thuốc là khỏi. Ấu Đạo không cần lo lắng."

Thuần Vu Gia cười nói: "Trước kia không biết bệ hạ sợ uống thuốc như thế. Đã sợ đắng, vậy thần đi tìm chút điểm tâm ngọt cho bệ hạ nhé?" Một câu dỗ dành khiến Tuyên đế cũng phải lắc đầu cười cười. Thuần Vu Gia thế nhưng không nhân cơ hội đút thuốc, ngược lại đem muỗng thu hồi, đặt ở giữa môi mình, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm nước thuốc, cực kì khiêu khích mà nói: "Bệ hạ đã không thích đồ ngọt, vậy đổi một thứ khác tới thế nào?"

Tuyên đế sắc mặt ửng đỏ, không vui mà nói: "Thật là hồ nháo, trẫm khi nào thì sợ uống thuốc?" nói xong liền tiếp nhận muỗng, từng ngụm uống xuống. Thuần Vu Gia ở bên cạnh bưng chén thuốc, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm môi hắn, nhìn đôi môi trắng bệch bị nước thuốc thấm ướt, giữa nước thuốc nâu nhạt ẩn hiện chiếc lưỡi đỏ tươi oánh nhuận, đáy lòng liền như có mèo cào.

Đợi cho nước thuốc trong chén uống đến không sai biệt lắm, Thuần Vu Gia liền đem chén muỗng rời đi, kêu một tiếng: "Bệ hạ!"

Tuyên đế sửng sốt, ngẩng đầu nhìn y, Thuần Vu Gia liền lập tức nhào qua, liếm đi nước thuốc còn dính trên môi hắn, đầu lưỡi theo đôi môi khẽ nhếch của Tuyên đế tham nhập vào trong, đem nước thuốc chua xót cùng nước bọt cuốn vào trong miệng mình, cùng Tuyên đế đồng cam cộng khổ.

Tuyên đế lúc này đang dựa vào cạnh tháp khắc hoa văn, bị Thuần Vu Gia ép tới tránh cũng không thể tránh, giơ tay muốn đẩy y ra. Thuần Vu Gia một tay nắm lấy cằm Tuyên đế, một tay đè lên cổ tay ở trước ngực kia, càn quét thật sâu trong miệng Tuyên đế, cho đến khi vị thuốc trong miệng hắn đều bị mút hết mới buông ra: "Thuốc này thần khai có chút đắng, nếu không nhanh chóng tẩy trừ, sẽ phải chịu đựng vị đắng một hồi lâu. Thần không thể nhìn bệ hạ chịu khổ, đành phải tự mình xử lí."

Tuyên đế hai má rốt cuộc có vài phần huyết sắc, dồn dập thở dốc một trận, lạnh lùng hừ một tiếng, mở ra hai mắt. Đôi mắt nhiều ngày ảm đạm đã bịt kín một tầng hơi nước, mặc dù bên trong đã dấy lên chút dục niệm gấp gáp, nhưng cuối cùng vẫn là một bộ dáng nhìn thấu tình đời, sống không còn gì luyến tiếc.

Thuần Vu Gia luôn giỏi phỏng đoán thánh ý, lúc này lại cố tình không muốn đi suy xét trong lòng Tuyên đế nghĩ cái gì. Y chỉ nắm chặt tay Tuyên đế, cúi đầu tiến đến bên tai hắn, môi mỏng cơ hồ dính vào vành tai, chậm rãi nói: "Thần nghe nói bệ hạ giấu bệnh sợ thầy, cho nên vào cung vì bệ hạ xem bệnh, mới biết bệ hạ quả nhiên không chịu vì thiên hạ mà bảo trọng thân thể. Thần không ở cạnh, bệ hạ liền không chịu uống thuốc, như vậy thuốc mà thần vài ngày trước đó đưa vào trong cung, bệ hạ chắc chắn cũng không dùng qua?"

Nhắc tới thuốc kia, Tuyên đế rốt cuộc có chút phản ứng, đôi mắt trợn to vài phần, không vui mà nhìn về phía Thuần Vu Gia: "Thuốc kia căn bản không dùng được, trẫm…… thôi, xét ở việc ngươi còn phải phụ tá ấu chủ, trẫm cho phép ngươi được vào Thái Miếu……"

Thuần Vu Gia đã đem đầu lưỡi tham nhập vào trong tai Tuyên đế, hơi thở ướt nóng đem lỗ tai non mịn mềm mại hoàn toàn bao lấy, làm cho sắc mặt Tuyên đế càng thêm ửng đỏ, thanh âm cũng đứt quãng, hỗn loạn lộ ra tiếng thở dốc nặng nề.

Thuần Vu Gia nhân cơ hội buông ra đôi tay hắn, một tay từ sau lưng ôm lấy vòng eo Tuyên đế, một tay trực tiếp dừng ở giữa hai chân hắn nhẹ nhàng xoa nắn, xoa đến Tuyên đế một chữ cũng nói không nên lời, tiếng thở dốc phát ra càng thêm ngọt lịm.

"Thuốc là thần tận tâm nghiên cứu điều chế, tuyệt đối sẽ không hoàn toàn vô dụng. Thỉnh bệ hạ yên tâm, thần hôm nay nhất định có thể cho bệ hạ nhìn thấy chỗ hữu dụng của nó."

Thanh âm của y càng thêm khàn khàn, động tác trên ngón tay lại càng linh hoạt, xoay chuyển đến khiến cho Tuyên đế hoàn toàn hứng khởi, eo lưng vốn thẳng tắp cũng dần dần mềm xuống, nửa thân mình đều ngã vào trong lòng ngực y. Thuần Vu Gia nuốt một ngụm nước miếng, ách thanh hỏi: "Thuốc lần trước thần dâng lên, bệ hạ để ở chỗ nào?"

Tuyên đế hừ nhẹ một tiếng, hữu khí vô lực mà chỉ chỉ đầu giường. Thuần Vu Gia theo hướng hắn chỉ tìm được dược vật, lúc mở ra thì phát hiện thuốc mỡ bên trong chỉ còn non nửa hộp, trong lòng run lên. Có thể đi vào Phương Cảnh điện, lại có thể được Tuyên đế cho phép dùng thứ này……

Y hô hấp thật sâu, nhịn xuống lửa giận trong lòng, cầm hộp thuốc mỡ tiến tới bên cạnh Tuyên đế, làm như không có việc gì bắt đầu giải khai đai lưng Tuyên đế, chấm lấy thuốc mỡ, quen đường quen nẻo mà thăm nhập vào huyệt động giữa hai mông.

Ngón tay kia so với dĩ vãng càng thêm linh hoạt, làm càn mà ở trong cơ thể Tuyên đế loạn cào nhu ấn, thỉnh thoảng nhéo một chút nội bích mềm mại rồi lập tức buông ra. Chỉ dùng mỗi ngón tay, Tuyên đế liền đã cảm thấy kích thích không chịu nổi, vật phía dưới cứng rắn dựng thẳng, phía trên quần lụa đã ướt một mảng.

Tuyên đế gắt gao nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ rần, thân mình đã khó nhịn mà ở trên giường cọ xát, cắn môi thấp giọng khẩn cầu: "Ấu Đạo, đừng đùa giỡn như vậy…… trẫm chịu không nổi……"

Thuần Vu Gia ách thanh đáp: "Bệ hạ chậm rãi nhẫn nại, thần hôm nay sẽ khiến cho bệ hạ nhìn xem thuốc này rốt cuộc có hữu hiệu hay không." Một câu vừa dứt, y thập phần dứt khoát mà rút ra ngón tay, vén lên

vạt long bào, cách lớp vải lụa quần đã ướt mà ngậm lấy long căn của Tuyên đế.

35. Chương 34: Thân Này Đã Thuộc Về Thánh Thượng

Bất luận thái độ của Thuần Vu Gia khi xông vào cung như thế nào, lúc này đều hóa thành một mảng thành kính chuyên chú. Y vùi đầu ở dưới thân Tuyên đế, đầu tiên là dùng đầu lưỡi trêu đùa, cho đến khi quần lụa đã ướt đến tích ra nước, mới cởi bỏ nó xuống, ngậm lấy phân thân đã sớm vận sức chờ phát động của Tuyên đế.

Hàm răng cứng rắn xẹt qua da thịt mịn màng trơn nhẵn, mặt lưỡi non mềm vòng qua gân xanh, ngay cả hai tiểu túi no đủ phía dưới cũng bị y làm cho thoải mái, phảng phất giống như mỹ vị khó có được trên đời.

Bất quá trong mắt y, thân thể Tuyên đế mỗi một phân mỗi một tấc đều là mỹ vị nhân gian. Vô luận là da thịt non mịn do cung nhân tỉ mỉ bảo dưỡng, hay là cơ bắp kiên cố do nhiều năm cưỡi ngựa bắn cung luyện thành, đều có thể làm cho người hưởng thụ cực độ vui vẻ. Huống chi Tuyên đế thân là thiên tử, ngay cả nếu như không có những ưu điểm này, thì đối với một người đọc sách như y, cũng đều là hoàn mỹ.

Chẳng qua chí hướng của Thuần Vu Gia luôn luôn cao hơn so với người khác. Ở Lâm Xuyên vương phủ, trong khi người khác nghĩ làm sao cho tốt vị trí của mình, y liền nghĩ làm sao phụ tá cho tốt vương gia lên làm hoàng đế. Sau khi vào triều, người khác muốn chính là phụ tá thánh minh thiên tử lưu danh sử sách trăm vạn năm, y muốn chính là làm cho thánh minh thiên tử ngã vào trong lòng của y…… ít nhất bốn năm mươi năm.

Y dùng sức đem thân thể Tuyên đế hãm đến càng sâu, đôi tay vuốt ve hai bên cánh mông đầy đặn co dãn, ngón tay thỉnh thoảng vòng đến u cốc khẽ vuốt, từ trên nếp uốn khép mở dính lấy chất lỏng trơn trượt, thủy chung không chịu thăm nhập vào.

Tuyên đế lúc này đã dục hỏa đốt người, đôi tay gắt gao ấn ở sau đầu Thuần Vu Gia, nhắm mắt cảm thụ cơn sóng khoái cảm cuồn cuộn dâng lên từ dưới thân, cảm giác hư không khát cầu trong hậu đình càng thêm mãnh liệt. Tuy rằng hắn hy vọng Thuần Vu Gia lập tức tiến vào trong cơ thể mình, nhưng trước mắt không được, hắn muốn không phải là mây mưa hoan lạc nhất thời, mà là chứng minh hùng phong của bản thân vẫn còn tồn tại, đây mới là chuyện quan trọng nhất của nam nhân!

Tựa hồ vì chứng minh phong thái bá vương của Tuyên đế vẫn chưa mất đi, trong lúc vật phía dưới bị Thuần Vu Gia liên tục nuốt lấy kích thích, Tuyên đế rốt cuộc cảm nhận được dưới bụng có một cỗ nhiệt lưu vô pháp khống chế, trước mắt đột ngột một mảng trắng xóa, toàn thân đều xụi lơ vô lực, chỉ có chỗ kia là vẫn còn lồng lộng đứng thẳng, đem từng luồng tinh hoa bắn vào trong miệng Thuần Vu Gia.

Thuần Vu Gia lại không tránh đi, mà tận lực đem thứ trong miệng toàn bộ nuốt xuống, chỗ không cẩn thận rơi xuống cơ thể Tuyên đế, cũng bị y liếm sạch, thẳng đến trên người Tuyên đế một mảng ướt át, mới ngồi dậy kính cẩn đáp: "Bệ hạ mưa móc thiên ân, thần không dám cô phụ. Không biết mới vừa rồi thần hầu hạ có thỏa mãn thánh tâm hay không?"

Tuyên đế dần dần phục hồi tinh thần, kinh hỉ đến giống như được trọng sinh, vật kia của hắn vẫn còn tốt, về sau lập hậu nạp phi…… Thuần Vu Gia thật sự là tâm phúc ái thần, xã tắc cột trụ! Hắn gắt gao ôm lấy Thuần Vu Gia, dựa vào lòng ngực không tính cường tráng nhưng lại vô cùng đáng tin cậy của y, nói: "Công lao của Ấu Đạo, trẫm ghi nhớ trong lòng. Ngày sau bên trong di chiếu, tất để lại cho ngươi một phong hào 'văn trung'!"

Thuần Vu Gia tuy kinh hỉ, nhưng cái phong hào 'văn trung' này vẫn là sau khi chết mới dùng được, không tính là lợi ích thực tế, liền bò đến giữa tháp cảm tạ long ân, lại lấy tay sờ tới vùng da thịt giữa hai chân Tuyên đế. Tuyên đế ngửa nằm trên tháp, mặt đầy xuân sắc mà liếc y một cái: "Trẫm hậu ban cho ngươi, không phải vì để ngươi làm loại sự tình này……"

Thuần Vu Gia thân mình cứng đờ, tay liền ngừng ở vùng da thịt kia không dám động đậy, lại nghe Tuyên đế thanh âm khàn khàn lần thứ hai vang lên: "Chẳng lẽ trẫm không dạy, ngươi liền không biết nên làm thế nào hay sao? Thiếu kiên nhẫn như vậy, tương lai làm sao làm nên đại sự! Thôi, đợi xong xuôi việc nhỏ trước mắt, trẫm lại cùng ngươi thương nghị chính sự……"

Thuần Vu Gia đương nhiên biết phải làm cái gì, nếu Tuyên đế đã chính miệng ân chuẩn, chuyện y làm càng đúng lý hợp tình. Thuận miệng đáp một tiếng "Thần tuân chỉ", Thuần Vu Gia liền cắn một ngụm trên xương quai xanh của Tuyên đế, nhưng là không dám cắn xuất huyết, chỉ ở chỗ kia liên tục liếm mút, cho đến khi lưu lại một dấu vết đỏ tươi khó tan mới thôi.

Y nhẹ nhàng di chuyển thân mình đến giữa hai chân Tuyên đế, không ngừng buông xuống những nụ hôn thành kính, để toàn bộ thân thể trơn mịn kia đều lây nhiễm dấu vết của chính mình, trong lòng thỉnh thoảng xẹt qua hình ảnh bộ dáng của ai đó lúc nhìn thấy loạt dấu vết này. 'Ai đó' ở đây ngoại trừ Tạ Nhân, còn có Đại tướng quân Chu Huyên.

Hừ, Chu Huyên cũng bất quá là ỷ vào binh quyền trong tay cùng uy danh của Chu thị, bằng không, Tuyên đế cần gì cùng y mập mờ, thậm chí không tiếc ủy thân cho y?

Thuần Vu Gia tuy rằng ghen ghét, lại cực kì hiểu rõ thân phận chính mình, đối với Tuyên đế không dám quá mức làm càn, đem hắn tiếp tục quay cuồng, ở giữa hai chân tiếp tục lưu lại dấu hiệu của mình. Phía trên cặp mông kia đã che kín dấu tay vuốt ve mới vừa rồi của y, dấu tay màu hồng nhạt trên da thịt bạch ngọc, diễm lệ đến khó tả.

Vật giữa hai chân Tuyên đế không ngừng cọ xát ở trên giường, dưới thân đã ướt đẫm, toàn thân trên dưới đều tràn ngập hơi thở chờ người đến hái. Thuần Vu Gia thật sự nhẫn nại lâu lắm, ngón tay thăm dò một hồi, thấy thân thể hắn đã chuẩn bị tốt nghênh đón chính mình, liền tách ra cặp mông kia, vận động cơ thể đi vào tới tận gốc.

Tuyên đế nhỏ nhẹ nức nở một tiếng, theo cú va chạm mà hung hăng cọ xát ở trên giường, vốn phân thân đã đứng thẳng lại càng thêm cứng rắn vài phần, đầu nhũ được Thuần Vu Gia thưởng thức nhấp nháp đến trướng sưng bị tơ lụa mềm mại cọ qua, mang đến đau đớn tê dại cùng khoái cảm vô hạn.

Thuần Vu Gia đã đè hắn lên người Tuyên đế, cùng hắn gắt gao giao triền, mồ hôi trước ngực đều dính vào người Tuyên đế, đem vùng da thịt non mịn nhuộm đẫm nước ướt át đến mê người. Thân thể Thuần Vu Gia đã hưng phấn đến không chịu nổi, trong lòng lại thỏa mãn đến khó tả, cúi đầu ở trên phiến lưng kia buông xuống từng điểm từng điểm hôn ngân, nắm eo Tuyên đế không ngừng phóng túng trừu tống.

Trong phòng dần dần vang lên thanh âm mê loạn cùng tiếng nước dâm mị, lúc Thuần Vu Gia thúc người đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Tuyên đế, thân thể hai người còn phát ra tiếng va chạm thanh thúy, quanh quẩn đến cả phòng đều là xuân ý. Tuyên đế nắm chặt chăn mền tơ lụa dưới thân, nhắm mắt cảm nhận mỗi một động tác tiến thoái của Thuần Vu Gia, dùng thân thể miêu tả ra hình thái gân xanh dữ tợn trên căn tính của y.

Nếu có thế cứ như vậy bị y làm đến chết, ngược lại so với bị yêu vật lấy mạng càng thoải mái hơn nhiều. Trong lòng Tuyên đế nháy mắt hiện lên ý niệm này, cắn chặt chăn mền, thừa nhận khoái cảm tựa như vĩnh viễn đánh sâu vào, trên mặt đã thấm đẫm nước mắt, chỗ bụng dưới càng cọ đến một mảng dính nhớp.

Thuần Vu Gia ôm thân hình không ngừng run rẩy của hắn, giống như cái chày gỗ giã thẳng vào trong thân thể kia. Tuy rằng cả người Tuyên đế đã xụi lơ vô lực, chỗ hậu đình lại vẫn ân cần tiếp đón, không ngừng hút lấy thể lực cùng tinh lực của Thuần Vu Gia, cho đến khi đem kẻ xâm nhập uy phong lẫm lẫm bức đến ủ rũ cụp đuôi, sức cùng lực kiệt, vẫn như cũ gắt gao bao vây lấy y. Chỉ là chỗ thân thể hai người tương thiếp đã không còn kín kẽ như mới vừa rồi, ngược lại chảy ra nhè nhẹ bạch dịch, không thể lại lấp đầy Tuyên đế như trước.

Thuần Vu Gia nhẹ nhàng bứt ra, từ sau lưng ôm lấy Tuyên đế không bỏ, thấp giọng thở dài: "Thần luôn nhớ mong tâm niệm bệ hạ, chỉ là không biết bệ hạ có cảm thụ được tâm ý của thần. Nếu bệ hạ thật muốn lập nam tử làm hậu, hà tất phải là Tạ Nhân? Thần cùng với bệ hạ tương giao, tài năng tướng mạo đều không hề kém……"

Tuyên đế sóng tình chưa bình phục, tâm trí lại đã thanh minh, xoay người vỗ về mặt y nói: "Ngươi là trọng thần triều đình, há có thể so với tiểu nhân lấy sắc thị quân? Chuyện của A Nhân…… trẫm nếu biết y là nam tử, tuyệt đối sẽ không kêu y vào kinh như vậy. Trẫm tin tưởng giao phó ngươi làm trụ cột quốc gia, Ấu Đạo, ngươi vạn lần không thể tự cam chịu hạ thấp."

Sự kiên quyết cự tuyệt trong lời nói của Tuyên đế làm Thuần Vu Gia không dám lại mở miệng, nhưng ý tại ngôn ngoại…… Tuyên đế không phải là không thích y, chỉ là không chịu đem y triệu vào cung làm phi tần, sợ chậm trễ tài học của y mà thôi. Nghĩ thấu điểm này, Thuần Vu Gia tức khắc nhẹ nhõm vài phần, ôm Tuyên đế lặng yên hưởng thụ ôn tồn ít ỏi trước mắt này.

Tuyên đế lại nghỉ ngơi một khắc, nhìn sắc trời đã vãn, rốt cuộc không thể tiếp tục ngây ngốc, phân phó Thuần Vu Gia thay hắn giải quyết tốt hậu quả. Lúc Thuần Vu Gia lấy ra thứ trong bụng Tuyên đế, trong lòng Tuyên đế bỗng nhiên căng thẳng, lại nghĩ tới việc thương tâm. Đời trước bên người hắn tràn đầy mỹ nữ, đến trước khi chết cũng chưa từng có một đứa con, đời này…… nếu như độc tính không thể trị hết, sợ cũng khó có con nối dõi.

Huống chi có yêu thần kia tác quái, thân thể hắn đã nhiều lần chịu tra tấn, hiện giờ lại bệnh thành như vậy, chưa chắc có thể sống thêm bao lâu, muốn lưu lại con nối dõi, thật sự là quá khó khăn.

Lập trữ vẫn là việc cấp bách.

Tuyên đế ngồi dậy, thần sắc nhàn nhạt, đã khôi phục lại tư thái của hoàng đế: "Ấu Đạo sau khi trở về thay trẫm lưu tâm một chút, kêu Tông Chính Tự khanh cho ngươi tìm trong mấy gia tộc họ hàng gần, lựa ra người có bối phận tuổi tác thích hợp, lại thông minh hiền đức, tuổi lớn một chút càng tốt, mau chóng viết thành tấu chương, đưa tới trong tay trẫm."

Thuần Vu Gia tuy rằng ngóng trông hắn không cưới thê nạp thiếp, nhưng vẫn làm hết phận sự khuyên nhủ: "Bệ hạ đang ở độ tráng niên, lại chưa từng đại hôn, nếu lệnh phiên vương vào kinh, sợ là chúng thần trong triều không chịu đáp ứng?"

Tuyên đế cô đơn mà cười cười, nâng lên mắt hỏi y: "Ấu Đạo cho rằng trẫm còn có thể có con nối dõi sao? Nước lại một ngày không thể không có vua, ngươi chỉ cần lo thay trẫm xem xét phẩm hạnh phiên vương là được."

Thuần Vu Gia cũng không biết Tuyên đế cho rằng bản thân bị đại nạn ập xuống, chỉ nghĩ hắn thật sự mê luyến chuyện long dương, không muốn tái lập hậu cung. Trong lòng y nửa mừng nửa lo, hầu hạ Tuyên đế chỉnh trang y phục xong, hoảng sợ rời khỏi Phương Cảnh điện, phủ cũng không về, xông thẳng đến Tông Chính Tự, buộc Tông Chính Tự khanh thay thánh thượng chọn lựa chi họ gần hoàng tộc nhất, chuẩn bị thừa tự.

Việc này trong một đêm liền truyền khắp trong triều. Trừ bỏ số ít cả gan làm loạn, loạn thần tặc tử dĩ hạ phạm thượng ở bên ngoài, triều thần phần lớn đều phản đối phiên vương nhập kinh thừa tự. Hà Thừa tướng cùng Nhạc Thái úy suýt chút nữa lại kéo người đi quỳ cửa cung.

Nhưng đã kinh qua một lần thất bại làm cho bọn họ nhận thức rằng Tuyên đế mềm cứng đều không ăn, vì thế hai vị lão nhân ngồi đối diện hồi lâu, rốt cuộc nghĩ tới một chủ ý: "Phiên vương nhập kinh sẽ làm rung chuyển một phen, thánh thượng tuổi trẻ như vậy, hà tất lấy con cháu tôn thất để thừa tự? Bất quá là vì chuyện của Tạ lang, thương tâm hồ đồ! Chúng ta cũng không thể để bệ hạ tuyệt đường con cái. Không bằng đợi Tạ lang tỉnh lại, thỉnh hắn tự mình khuyên bệ hạ lập hậu?"

"Bệ hạ nhất thời vì tình mà bi thương, cũng khó tránh khỏi luẩn quẩn trong lòng. Ta nhớ kỹ bệ hạ sớm đã có ý nạp phi tuyển mỹ nhân, chỉ là trước đó vài ngày vì chuyện lập hậu mà nháo lên, nhất thời không rảnh lo thôi. Không bằng nhờ đại quốc công chúa vì bệ hạ chọn lựa thục nữ, khiến bệ hạ phân tâm đi."

Chòm râu đẹp của Hà Thừa tướng thiếu chút nữa bị nắm trọc, quạt lông nhăn nhúm, u sầu đầy mặt mà nói: "Lần trước bệ hạ muốn lập nam hậu, lại muốn kêu nữ nhi của đại thần vào cung, mấy ngày này trong triều nữ nhi có thể gả nữ đều đã định thân cả rồi…… Bằng không lại chờ mười năm, ta nhìn xem có cái tôn nữ nào có thể vào cung?"

Trong lúc triều thần bó tay không biện pháp, một tin tức tốt từ Đại Chính cung truyền ra Tạ Nhân rốt cuộc tỉnh lại, hơn nữa thương tình không quá lớn, điều dưỡng hơn tháng, hẳn là có thể không trở ngại.

Tin tức này đối với Tuyên đế là tin tức tốt, đối với người khác thì chưa chắc. Không đề cập tới những kẻ lòng dạ khó lường, một lòng mơ ước long thể, ngay cả triều thần lo lắng Tuyên đế tâm ý long dương không dứt, thấy Tạ Nhân thân thể không đáng ngại, lại muốn trỗi dậy tính toán lập nam hậu. Tuyên đế đối với việc này vẫn luôn bảo trì trầm mặc, sau khi biết Tạ Nhân đã tỉnh, cũng chỉ cho thái giám sớm hôm thăm hỏi, một bước cũng chưa từng bước vào Đại Chính cung.

Hà Thừa tướng không đoán được suy tính trong lòng hắn, nhân chuyện phiên vương nhập kinh còn đang được Thuần Vu Gia từng bước thi hành, liền thượng biểu xin vào cung thăm hỏi Tạ Nhân. Tuyên đế sao cũng được, phái Vương Nghĩa cho mấy tâm phúc thái giám bồi lão Thừa tướng cùng nhau vào cung, không phải đề phòng y đối với Tạ Nhân có suy nghĩ khác thường gì, chỉ là sợ y nói ra lời không nên nói mà thôi.

Hà Thừa tướng là lão thần đã qua bốn triều, tự nhiên sẽ không làm ra hành động mất thân phận. Sau khi tiến cung, lão chỉ thân thiết an ủi hỏi thăm bệnh tình của Tạ Nhân, vui sướng tự nhiên nói cho y biết: Tuyên đế đã hạ chiếu cáo tội mình, đem việc tuyên y nhập kinh toàn bộ sai lầm đều ôm vào trên người, còn phong y làm Hội Kê quận thủ, chỉ cần y lành bệnh, liền có thể rời kinh hồi hương.

Tạ Nhân dựa ngồi trên gối đệm, sắc mặt như cũ tái nhợt héo hon, trong mắt không có thần thái, nhưng thái độ lại cực kì kiên định. Ho một trận xong, tay nắm chặt chiếc khăn lấm tấm máu tươi, thập phần bình tĩnh mà nói: “Thân này của Tạ Nhân đã thuộc về thánh thượng, sao có thể như vậy rời đi?”

36. Chương 35: Tâm Trạng Bi Thương

Lúc Hà Thừa tướng về đến phủ, nội thương so với Tạ Nhân còn muốn nghiêm trọng hơn, nằm trên giường gọi người cầm giấy bút tới viết tấu chương. Sau khi viết xong hai ba vạn chữ, lão Thừa tướng trong đầu dần dần hiện ra một vấn đề quan trọng nhất không sai, từ khi Tạ Nhân nhập kinh tới nay, căn bản không cùng một chỗ với Tuyên đế được bao nhiêu lần, như thế nào có thể ‘thân đã thuộc về thánh thượng’?

Suy xét cẩn thận, y chống đỡ một thân bệnh tật chặn lại Tuyên đế ở Văn Đức Điện, đợi mọi người lui ra xong liền thấp giọng ép hỏi: “Việc của Tạ Nhân, bệ hạ là tính thế nào?”

Tạ Nhân chính là nỗi khổ trong lòng Tuyên đế. Mỹ nhân tốt đẹp biến thành một nam nhân không nói, còn đem tưởng niệm nhiều năm nay của hắn hoàn toàn đánh vỡ, làm hắn mỗi khi nhớ tới A Nhân kiều diễm phong lưu kiếp trước, đều sẽ nhịn không được hoài nghi đối phương cũng là nam nhân, trụ cột tâm linh cơ hồ hoàn toàn hỏng mất.

Khó khăn lắm mới ngoan tâm đem Tạ Nhân đẩy đi, Hà Thừa tướng lại bỗng nhiên nhắc tới, trong lòng Tuyên đế không khỏi dâng lên vài phần cảnh giác, nhìn chằm chằm y hỏi: “Hà Thừa tướng vì sao lại nói lời này? Trẫm không phải đã sớm phân phó, cho phép A Nhân…… Tạ Nhân trở về Hội Kê làm quan?”

Hà Thừa tướng âm trầm nhìn hắn hỏi: “Thần hôm qua vào cung thăm hỏi Tạ Nhân, nghe y nói, thân y đã thuộc về bệ hạ, không thể rời kinh. Lão thần ngu dốt, không biết việc này là từ khi nào, nếu truyền ra bên ngoài, nhất định sẽ tổn hại thanh danh của bệ hạ, thỉnh bệ hạ sớm hành động quyết đoán!”

A Nhân sao lại nói lời như thế với cái lão nhân này!

Tuyên đế xấu hổ đến nỗi muốn lấy tay áo che mặt, sau một lúc lâu vẫn đáp không nên lời. Hà Thừa tướng xem dáng vẻ của hắn, bất đắc dĩ mà than một tiếng: “Bệ hạ nếu bỏ được, lão thần liền thay bệ hạ làm chủ, kêu ngự y âm thầm ra tay, trừ bỏ mối họa này……”

“Không thể!” Lời vừa nói ra, Tuyên đế cũng bất chấp tất cả, vội vàng giữ chặt Hà Thừa tướng: “Lúc ấy…… Thừa tướng…… Ai! Việc này trăm triệu không thể, trẫm đi khuyên nhủ A Nhân là được.”

Thấy Tuyên đế phản ứng kịch liệt như thế, Hà Thừa tướng liền biết tâm ý long dương của hắn vẫn chưa chết, trong lòng cảm giác đại thế đã mất, ảm đạm thở dài: "Lão thần minh bạch. Chỉ là ngày hôm trước, bệ hạ đã hạ thánh chỉ cho phép y rời kinh, lúc này đề nghị tái lập hậu, thần sợ sẽ lại sinh phong ba. Nếu Tạ Nhân đối với bệ hạ một lòng say mê, tất nhiên cũng sẽ không để ý thân phận, cứ giữ y lại trong cung, phân vị thấp xuống một chút là được."

Nghe Hà Thừa tướng khuyên răng, Tuyên đế bỗng nhiên nghĩ đến câu nói trước khi hôn mê của Tạ Nhân: "Tiên sinh về sau nhất định sẽ không quên ta, cũng sẽ không đem ta trở thành nữ nhân."

Lúc ấy hắn nên biết Tạ Nhân trời sinh tính tình bướng bỉnh, không, đánh lẽ từ đời trước hắn đã nên biết, khi đó nếu không phải tính cách A Nhân như vậy, sao có thể không màng tất cả mà rời khỏi hắn? Hiện giờ A Nhân vẫn là tính tình như vậy…… không màng tất cả muốn lưu lại bên cạnh mình.

Tuyên đế rốt cuộc không biết kết quả nên thế nào mới tốt, bất quá đối mặt với uy hiếp của Hà Thừa tướng, hắn đành phải hư hư thực thực mà đáp: "A Nhân tuổi trẻ không hiểu chuyện, là trẫm đem y triệu vào kinh, cả triều đều biết y nhập kinh là vì vào cung, cũng khó trách y…… nhất thời luẩn quẩn trong lòng. Thừa tướng không nên đem chuyện này nói với bất kì ai, trẫm tự mình đi khuyên y, tuyệt đối sẽ không để y lưu lại trong cung."

Hắn nếu còn có thể sống lâu một chút, đừng nói Tạ Nhân, ngay cả Chu Huyên và Thuần Vu Gia đều sẽ thượng tấu muốn lưu lại trong cung làm phi tần của hắn. Nhưng hiện tại, ngay cả tánh mạng bản thân hắn cũng không thể bảo toàn, chẳng lẽ muốn cho sau khi hắn chết, A Nhân vẫn phải dính lấy cái danh nam sủng, khuất nhục mà sống quãng đời còn lại trong lãnh cung?

Tôn thất có huyết thống gần hắn nhất chính là Uyển Lăng Vương thế tử. Tuổi của y cũng không nhỏ, sau khi vào cung đối với người phụ hoàng trên danh nghĩa này có thể có bao nhiêu phần tâm ý? Vạn nhất y đón mẹ đẻ vào cung, ngay cả nếu A Nhân thực sự có danh phận thái hậu, cũng sẽ không có ngày tốt lành.

Tuyên đế thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, trước mặt lão Thừa tướng lại còn phải thẳng lưng, bảo trì dáng vẻ: "Phiên vương sắp sửa nhập kinh, trẫm nhất định đem Tạ Nhân từ trong cung dời ra, lão Thừa tướng không cần quá lo lắng."

Đem Hà Thừa tướng tống cổ ra khỏi điện xong, Tuyên đế ngồi lại trên long ỷ phát ngốc một lát, cuối cùng vẫn là bãi giá hậu cung.

Tạ Nhân bị thương, không biết là ai an bài, trực tiếp bị nâng vào Khôn Ninh Cung, muốn đi gặp y phải đi qua Phúc Ninh Cung, nơi Thành Đế ban đầu để cho hắn ở. Nơi đó đã bị phá hủy thành một mảnh đất trống, chính giữa dựng hai dàn tế, một đám đạo sĩ và hòa thượng cùng ngồi một chỗ, niệm kinh thi pháp đuổi tà ám. Tuy là dọn dẹp đến thập phần sạch sẽ, nhưng nhìn từ xa lại cảm thấy vài phần trống vắng, khiến Tuyên đế thổn thức không thôi.

Hao hết tâm lực tranh lấy cái hoàng cung này, cái thiên hạ này, hắn không biết còn có thể giữ được bao lâu, tương lai lại càng không biết rơi vào trong tay ai. Tiếng ve kêu réo rắt từ nơi rừng xa truyền đến, dồn dập không dứt, phảng phất như muốn thúc giục tánh mạng hắn sớm ngày từ giã cõi đời. Tuyên đế trong lòng càng cảm thấy bi thương vô hạn, thấp giọng ngâm:

Hạo hạo âm dương di,

Niên mệnh như triêu lộ.

Nhân sinh hốt như ký,

Thọ vô kim thạch cố."*

Ngâm chưa hết, nước mắt đã lã chã tuôn rơi, dính ướt cả chiếc khăn tay.

[*trích trong bài Khu xa thướng đông môn (Ruổi ngựa lên cửa đông). Đây là bài thứ 13 trong 'Cổ thi thập cửu thủ' khuyết danh của Trung Quốc.

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Âm dương mãi tuần hoàn

Sinh mệnh như sương sớm

Vốn tạm bợ nhân gian

Sao có thể đá vàng.

Bài thơ có tới 18 câu, đây chỉ là 4 câu thơ nằm giữa.]

Lúc đi vào Khôn Ninh Cung, Tạ Nhân đã được thông truyền, tuy rằng còn chưa thể xuống giường, nhưng cũng duy trì ở trên giường hướng hắn hành lễ, sau đó liền thẳng thắng nói: "Ý của bệ hạ thần minh bạch, nhưng mà lòng thần sớm đã nói rõ cùng bệ hạ. Tạ Nhân thà chết trong cung, cũng tuyệt đối không giống người trong mộng kia của bệ hạ, yên lặng mà rời đi."

Tuyên đế cũng đồng dạng trực tiếp mà nói: "Mệnh trẫm không dài, không muốn cho ngươi lưu lại trong kinh chịu người khi dễ. Hà Thừa tướng là người biết lí lẽ, lời nói ngày ấy của ngươi sẽ không truyền tới tai người khác, tuy rằng tương lai nhất định có chút ảnh hưởng đến tiền đồ của ngươi, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. A Nhân, trẫm làm thế này đều là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi không thể làm trẫm thất vọng."

Bốn chữ 'Mệnh trẫm không dài' thật sự quá mức nghiêm trọng, Tạ Nhân không những nghiêm nghị thẳng người dậy, mà đám tiểu thái giám ở một bên nghe đều chảy mồ hôi lạnh đầm đìa. Tạ Nhân lập tức hỏi: "Bệ hạ không khỏe chỗ nào? Sao lại nói ra lời lẽ mang điềm xấu như vậy?"

Y dời đến gần bên cạnh Tuyên đế, quỳ thẳng nhìn sắc mặt hắn, thấy hai mắt Tuyên đế tràn ngập tơ máu, chóp mũi ửng đỏ, liền không e dè mà duỗi tay sờ trán Tuyên đế. Tuyên đế đè lại tay y nói: "Trẫm bị quỷ thần nguyền rủa, không ai có thể giúp. Uyển Lăng Vương thế tử tháng sau là nhập kinh, đến lúc đó thân thể ngươi cũng đã tốt, liền ra cung đi."

Tạ Nhân ho nhẹ hai tiếng, đạm nhiên đáp: "Tạ Nhân thân trúng kịch độc của dị vực, năng lực của ngự y cũng có hạn, đợi khi Uyển Lăng Vương thế tử nhập kinh, có lẽ ta đã không còn trên dương thế nữa. Dù cho may mắn chuyển biến tốt đẹp, ta cùng với bệ hạ đã có phu thê chi thật, tuẫn quân là chuyện tiết nghĩa, không dám hẹp hòi mà giữ lấy thân."

Tuyên đế nghe y nói xong liền khẩn trương không thôi, vội vàng khuyên tới khuyên lui, xong lại gắp gáp kêu Vương Nghĩa đem phương thuốc của Thuần Vu Gia đưa tới bên này, để ngự y xét xét rồi thêm giảm các loại dược liệu cho Tạ Nhân.

Tạ Nhân rũ mắt nhìn về phía vạt áo Tuyên đế, lông mi mảnh dài hơi hơi rung động, chờ mong hỏi: "Ta ngày ấy không thấy ngự thể của bệ hạ tổn thương, độc này có phải chính là…… chính là lúc bệ hạ thay ta băng bó miệng vết thương, hút ra độc tố?"

Cũng không đợi Tuyên đế trả lời, liền một lần nữa quỳ gối trên giường thi hành đại lễ, xúc động nói: "Tạ Nhân ngày ấy đã quyết tâm xả thân vì quân, hiện tại lại có thể cùng bệ hạ thân cận như vậy, thật là vui mừng ngoài ý muốn, tương lai chỉ nguyện lấy thân này tuẫn táng, cũng không dám cầu điều gì hơn."

Thái độ của y kiên quyết như vậy, Tuyên đế thật sự không có biện pháp, đành phải khuyên y an tâm dưỡng thương, đáy lòng lại tính toán chờ thân thể y tốt lên, liền cho người mạnh mẽ đem y đưa ra khỏi cung.

Khuyên xong Tạ Nhân, Tuyên đế ngồi xa giá hồi Đại Chính Cung, lại không ngờ đối thoại giữa mình và Tạ Nhân đã dọa vị tổng quản thái giám Vương Nghĩa bên cạnh. Sau khi hầu hạ Tuyên đế nghỉ ngơi, Vương Nghĩa liền thay đổi quần áo lặng lẽ đi tìm Thuần Vu Gia, đem sự việc phát sinh tại Đại Chính Cung đều nói cho y. Tìm Thuần Vu Gia xong còn chưa đủ, lại nghĩ tới Đại tướng quân Chu Huyên cũng là người Tuyên đế tin tưởng trọng dụng nhất, bèn đêm hôm kêu người mở cửa thành, tìm tới quân doanh ngoài thành nơi Chu Huyên đang luyện binh, đem chuyện Tuyên đế bị quỷ thần nguyền rủa, thọ mệnh không dài nói cho y.

Thuần Vu Gia đã tự mình chẩn mạch của Tuyên đế, tự nhiên biết hắn trúng độc không nặng, chủ yếu là do tâm tư tích tụ, tự dọa bản thân tới bệnh, nhưng Chu Huyên lại không biết. Mấy ngày nay vì đưa Hưng Tông vương tử cùng Lâm Xuyên trưởng công chúa về nước, kinh đô và đại doanh vùng lân cận đều phái đi không ít người, Chu Huyên vào triều cũng là bữa có bữa không, chủ yếu ở trong quân doanh huấn luyện tân quân, bởi vậy đối với việc Tuyên đế sinh bệnh là hoàn toàn không biết. Lúc này nghe Vương Nghĩa vừa nói

vừa thêm mắm thêm muối, quả thực cho rằng Tuyên đế đã bước nửa chân vào quan tài, vội vã buông sự vụ trong doanh, phi ngựa vào trong thành.

Sắc trời quá muộn, y cũng tiến cung không được, bèn xông thẳng đến phủ Thuần Vu Gia, buộc thị vệ gác cổng đem người gọi dậy. Vừa giáp mặt đã vội vàng hỏi: "Bệnh tình của thánh thượng như thế nào?"

Thuần Vu Gia bị y làm khiếp sợ tới mức ngực đau, cho rằng trong cung vừa mới xảy ra chuyện gì, đợi hỏi rõ thì mới hay vẫn là chuyện trúng độc kia, liền nói: "Cũng không có gì lo ngại, ta mấy ngày trước vào cung xem qua, là trong cơ thể có chút dư độc, uống mấy thang thuốc thì tốt rồi. Chỉ là trong lòng bệ hạ cứ nghĩ bản thân bị quỷ thần quấy phá, tâm trạng không tốt, bệnh liền không dễ khỏi."

Chu Huyên lạnh lùng nói: "Quỷ thần quấy phá…… bệ hạ ngày đó còn hành thích vua tự lập, sao có thể sợ quỷ thần quấy phá? Đây đều là do việc Tạ Nhân nhập kinh mới đưa tới phiền toái. Cũng may có Thuần Vu thị lang, Chu mỗ mới biết việc này…… Bệnh của bệ hạ đành phải trông cậy nhiều vào thị lang, còn về tâm trạng của bệ hạ, để ta xử lý!"

Y chắp tay cáo từ Thuần Vu Gia, ngày hôm sau vừa lâm triều xong, liền đem Tuyên đế chặn lại ở trong Văn Đức Điện.

Tuyên đế thấy y khí thế rào rạt mà xông tới, không biết là ý gì, chấn chỉnh lại tinh thần hỏi: "A Huyên có chuyện gì muốn hỏi trẫm? Là vì việc Uyển Lăng Vương thế tử nhập kinh?"

Chu Huyên lắc đầu: "Thần nghe nói bệ hạ thân trúng kịch độc, lại bị Tạ Nhân làm cho tức giận, không có ý niệm muốn sống, phải hay không có việc này?"

Tuyên đế dở khóc dở cười, hỏi y: "Ngươi từ chỗ nào nghe được tin tức này, quả thực nói bậy. Trẫm là bị yêu thần nguyền rủa, cho nên thân thể suy nhược. Việc này lúc trước không nói với ngươi là vì sợ ngươi thương tâm, bất quá nếu ngươi đã biết, trẫm cũng không cần giấu……"

Sắc mặt Tuyên đế dần dần lộ ra sầu khổ, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "A Huyên, trăm năm sau, ngươi có nguyện giữ lấy thân phận đại thần, vì Đại Hạ ta mà phụ tá tân quân?"

Chu Huyên thấy hắn thương tâm quá độ, trong lòng cũng ẩn ẩn đau đớn. Nhưng càng đau lòng, càng không thể để mặc hắn tự hủy hoại như vậy, liền hướng Vương Nghĩa nháy mắt một cái, ý tứ để mọi người rời đi.

Vương Nghĩa muốn y khuyên nhủ tốt Tuyên đế, vội vàng mang theo cung nhân lui ra ngoài. Đợi cửa điện đóng lại, Chu Huyên rốt cuộc phát tác, bắt lấy tay Tuyên đế nói: "Bệnh của Thất lang, thần đã hỏi qua Thuần Vu đại nhân, hắn nói ngươi trúng độc không nặng, uống mấy thang thuốc là có thể khỏe, tuyệt đối không thể mất mạng. Ngươi muốn cưới Tạ Nhân, ta không dám cản ngươi. Ngươi muốn để cho phiên vương thừa tự, không muốn nạp phi tần, ta tự nhiên càng cao hứng. Nhưng ngươi lại bi quan chán đời như vậy, không lấy thân thể mình làm trọng, ta sao có thể chấp nhận được việc này!"

Y nắm lấy thân mình Tuyên đế, chỉ hướng Khôn Ninh Cung mà nói: "Ta đã cho binh sĩ bao vây điện Khôn Ninh. Từ hôm nay trở đi, Thất lang ăn một chén cơm, Tạ Nhân mới có thể ăn một chén cơm, Thất Lang uống một chén thuốc, Tạ Nhân mới có thể uống một chén thuốc. Thân mình Thất Lang tốt, ta liền triệt lui binh sĩ, để Tạ Nhân vẻ vang làm hoàng hậu, nếu ngươi thực sự xảy ra chuyện, ta liền tự tay giết y, khiến y tuẫn táng cùng ngươi!"

Chu Huyên vẻ mặt nghiêm khắc, đem Tuyên đế giam cầm ở trong lòng ngực chính mình, từng câu từng chữ tiến thẳng vào trong tai hắn. Tuyên đế bị Tạ Nhân lấy tánh mạng uy hiếp qua một lần, hiện tại càng thêm bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng: "A Huyên hà tất phải như vậy. Trẫm vốn cũng không muốn chết, chỉ là…… thiên mệnh khó cãi……"

Chu Huyên giữ chặt lấy tay hắn, khí phách mở miệng: "Việc trái với thiên mệnh không phải là chúng ta chưa từng trải qua, Thất lang có ta, liền không cần sợ thiên mệnh!"

37. Chương 36: Đi Chùa Xem Bói

Tình cảm giữa Chu Huyên và Tuyên đế rốt cuộc vẫn cùng người khác bất đồng, hai người lúc trước chính là cùng bước trên con đường hành thích vua đoạt vị. Nhớ lại đoạn lịch sử huy hoàng này, cuối cùng Tuyên đế cũng lấy lại được chút dũng khí.

Lúc trước tình thế khó khăn như vậy, hắn vẫn có thể đem Thành Đế cùng đám quan lại không hàng phục tân quân diệt trừ. Hiện tại đã làm hoàng đế, chẳng lẽ còn phải sợ một yêu thần nhỏ bé hay sao?

Đời trước trái ôm phải ấp tất nhiên là sung sướng, nhưng hôm nay giai nhân cùng hắn đều đã vô duyên, cưỡng cầu thì được ích gì? Trăm điều lấy đức làm đầu, hắn muốn vì người trong thiên hạ làm gương, tu tâm dưỡng tính, từ đây giữ đức độ không háo sắc là được. Dù sao kiếp này hắn như cũ vẫn là hoàng đế, Chu Huyên cũng chưa từng tạo phản, Tây Nhung nội loạn, thiên hạ thái bình, chẳng qua là bên người thiếu vài vị giai lệ, hắn còn có cái gì không thỏa mãn!

Con người nếu biết cúi đầu nhìn xuống, sẽ thấy được bản thân hạnh phúc biết bao nhiêu. So với Thành Đế đã hóa thành xương trắng, so với Tàng Vân thái tử tổn thất hơn mười vạn binh mã, ngôi vị hoàng đế không nhất định có thể bước lên, hắn đời này vẫn xem như được ông trời ưu ái, khiến người người đố kỵ.

Tuyên đế không biết là triệt để hiểu ra hay là bất chấp tất cả, trải qua trận cảnh tỉnh này của Chu Huyên, rốt cuộc lĩnh ngộ được, bản thân nhìn lên chẳng bằng ai, nhưng nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, một lần nữa lấy lại dũng khí sinh tồn.

Chu Huyên thấy ánh nhìn xuất thần rạng rỡ dần trong mắt Tuyên đế, tâm mới yên ổn một ít, phân phó cung nhân sắc thuốc cho Tuyên đế, lại tiến vào chiếm giữ Duyên Phúc Cung, xem chừng hắn ăn uống nghỉ ngơi. Y công vụ bận rộn, không thể ở lâu trong cung, vì vậy mỗi ngày vào bữa trưa và bữa tối liền vào cung, đợi nhìn thấy Tuyên đế ăn cơm, uống thuốc xong thì mới rời đi.

Cấm vệ quân trong cung đều đã đổi thành thân tín của y, cùng nội thị liên hệ tin tức, đem tình hình Tuyên đế thời thời khắc khắc đều truyền vào tai y. Dưới sự canh chừng, bức bách của Chu Huyên, thân thể Tuyên đế được điều dưỡng kĩ lưỡng rốt cuộc chuyển biến tốt đẹp.

Độc tố trong cơ thể Tuyên đế đã thanh trừ không sai biệt lắm, người cũng lên tinh thần không ít. Chu Huyên ngày ấy vào cung, nhìn chằm chằm hắn uống thuốc bổ một hồi, lấy khăn thay hắn lau nước thuốc nơi khóe miệng xong, liền đề nghị: "Thất Lang lâu ngày ở trong thâm cung, gần đây ngay cả cửa cung cũng không chịu ra, tâm tình tự nhiên buồn bực khó chịu. Hôm nay dù sao không có sự vụ gì, không bằng theo ta đi ra ngoài nhìn xem, giải sầu một chút cũng tốt?"

Tuyên đế cách cửa sổ nhìn ra hoa viên bên ngoài, trời trong xanh, cỏ cây cũng xanh mướt, suy tư một lát liền đáp ứng: "Nếu A Huyên đã mời, trẫm tự nhiên phải cho ngươi chút mặt mũi."

Hai người liền thay đổi thường phục, Tuyên đế phái hai thị vệ đi theo hộ giá, kêu nội thị tìm một chiếc xe ngựa, ra khỏi cung liền theo hướng tây một đường hướng về phía ngoài thành mà chạy.

Hiện giờ đúng vào tháng sáu, ban ngày ánh nắng mặt trời cực kì gay gắt, lại đang giữa lúc ban trưa, trên đường người qua lại thưa thớt, hai người ngồi trong xe giống như ngồi trên bếp lò, mồ hôi chảy ra thấm ướt một mảng. Bên đường có bán trái cây ướp băng, Tuyên đế nghe thấy tiếng rao to, liền muốn gọi người mua tới ăn.

Chu Huyên ấn giữ lại hắn không cho người đi mua, chỉ nói rằng dư độc trong cơ thể hắn chưa hoàn toàn loại bỏ, thân mình suy yếu không thể ăn đồ lạnh, nói xong liền lấy khăn thấm nước thay Tuyên đế lau mặt để giảm nhiệt độ cho hắn. Thẳng đến khi ra khỏi cửa thành, gió từ đồng không trống trải thổi vào trong xe, mới thoáng mát mẻ vài phần. Tuyên đế nhìn con đường đất nhỏ, có cảm giác như đang đi Hòa Ân Tự, liền đối với Chu Huyên cười nói: "Phật pháp tuy rằng tinh diệu, nhưng lại không có tác dụng gì với trẫm, A Huyên nếu đưa trẫm đi nghe mấy lão tăng tham thiền giảng kinh, trẫm thật tình không có hứng thú."

Chu Huyên cười nói: "Không phải mấy lão tăng đó, mà là Hòa Ân Tự gần đây thay đổi đầu bếp, nghe nói thức ăn chay làm cực kì ngon, hiện giờ trong kinh rất nhiều người đều mượn cớ lễ Phật mà vào ăn cơm chùa. Ta cũng là nghe Hồng Lư Tự khanh Lục Kỳ nói, còn chưa có thử qua, vừa lúc mời bệ hạ cùng đi ăn thử."

Tuyên đế đã không ít ngày bỏ bê việc thưởng thức món ăn ngon, nghe nói là đồ chay nổi danh, lòng cũng sinh ra vài phần hiếu kỳ, trêu ghẹo nói: "Hôm nay theo ý ngươi một lần, nếu không ngon, trẫm sẽ đi phủ của ngươi dùng bữa tối."

Hai người nói nói cười cười, lại đem nội loạn của Tây Nhung ra nghị luận một phen, rốt cuộc mới tới Hòa Ân Tự. Chùa miếu ở trong núi, được cây rừng bao bọc, đi vào bên trong liền cảm thấy mát lạnh sảng khoái, lại có phật hương lượn lờ, tiếng chuông vang vọng tận mây xanh, khách nhân dâng hương cũng không tính là quá nhiều.

Tuyên đế lôi kéo Chu Huyên du ngoạn thưởng cảnh một phen, nhìn ngắm hết thảy cảnh sắc xinh đẹp nơi núi rừng. Nửa năm trước hắn tới đây là vì cùng Chu Huyên mưu đồ chuyện hành thích vua, hiện giờ đã bước lên ngôi vị hoàng đế, lúc ngắm cảnh tâm tình cũng khác trước rất nhiều. Những cảnh sắc từng vì vội vàng mà không nhìn kỹ, nay xem lại liền thấy thanh lệ khéo léo, tràn ngập mỹ cảm trang nghiêm hùng vĩ.

Đi đến trong Quan Âm điện, liền nghe thấy có một thanh âm già nua vang lên: "A di đà phật, hai vị thí chủ có muốn bói một quẻ không?"

Tuyên đế theo thanh âm nhìn lại, quả nhiên bên sườn điện có một cái bàn dài, phía trên bày ống thẻ, còn có giấy bút đặt ở một bên. Vị tăng nhân kia tuổi ước chừng năm sáu mươi tuổi, tướng mạo tươi tốt, thần thái an tường. Tuyên đế không biết là ai, nhưng nghĩ nhất định không phải là cao tăng có thể vào cung.

Chu Huyên cũng không nhận biết y, cầm lấy ống thẻ lắc lắc, hỏi: "Đại sư muốn thay chúng ta giải sâm?"

Lão tăng mỉm cười, đứng ở phía sau bàn dài, hướng về Tuyên đế nói: "Thí chủ trong lòng có nghi hoặc, Phật tổ tự nhiên biết. Lão nạp tuy phật pháp không tinh, nhưng có thể thay thí chủ nhìn xem vận số tương lai một phen. Thí chủ muốn gieo quẻ hay là đoán chữ?"

Hiện tại hòa thượng đều có thể chuyển sang làm đạo sĩ được rồi!

Tuyên đế chửi thầm một câu, lại vẫn không cưỡng lại được muốn biết tương lai mình thế nào, liền từ trên bàn cầm lấy giấy bút, tùy ý viết xuống một chữ 'Vấn', nói: "Đã là xem bói cầu thần, vậy thỉnh đại sư vì ta đoán một chữ 'Vấn' này đi."

Lão tăng tiếp nhận giấy nhìn một hồi, thở dài: "Chữ viết đầy đặn, gân cốt nội tàng, thí chủ viết chữ này cực tốt, chỉ là khi viết đến nét cuối cùng, lực đạo không đủ. Không biết thí chủ muốn hỏi công danh hay là gia trạch?"

Tuyên đế muốn hỏi nhất chính là tuổi thọ, lại sợ kết quả không tốt, nghe xong khó chịu, giữa chừng liền sửa lời thành: "Hỏi con nối dõi."

Hòa thượng kia liền cười nói: "Chữ 'Vấn' bên trong có chữ khẩu, đúng là một nhà hưng thịnh, sinh con thêm miệng ăn. Thí chủ yên tâm, chữ này cực tốt, trong nhà thí chủ liền muốn có thêm người……"

Một câu còn chưa nói xong, ngoài cửa điện liền vang lên một thanh âm trong trẻo: "Đại sư nói có chút không đúng rồi. Chữ 'Vấn' trái phải đều là chữ quân, người muốn hỏi quẻ này chính là……"

Tuyên đế nghe thanh âm kia thập phần quen tai, liền cùng Chu Huyên theo hướng đó nhìn lại, thấy từ ngoài cửa điện bước vào một thư sinh trẻ tuổi khí vũ hiên ngang, mặc một thân quần áo đơn giản, mặt đầy tươi cười, ý tứ thản nhiên mà nói vọng vào trong điện.

Nhưng vừa thấy Tuyên đế, người nọ tức khắc thu liễm lại vẻ tươi cười, cũng không hề tiếp tục chuyện đoán chữ, mà chắp tay hướng Tuyên đế thi lễ: "Phượng Huyền tham kiến…… Tuyên tiên sinh, tham kiến Chu quân."

Chu Huyên liền đáp lễ, Tuyên đế cũng phất phất tay nói: "Nguyên lai là Phượng lang. Phượng lang cũng biết đoán chữ? Mới vừa rồi vị đại sư này nói chữ ta cực tốt, trong nhà chắc chắn muốn có thêm người, như thế nào Phượng lang ngược lại nói là không đúng?"

Phượng Huyền thần sắc càng thêm cung kính, cúi đầu đáp: "Đoán chữ bất quá là một trò chơi mà thôi, tiên sinh không cần để bụng. Đại sư nói quả thật có đạo lý, Phượng Huyền không dám trước mặt tiên sinh khoe khoang……"

Lão tăng sau bàn dài có chút châm chọc nói: "Phượng thí chủ vẫn luôn giỏi nhất là đoán chữ, sao hôm nay lại không dám lộ ra bản lĩnh? Hay vị thí chủ này là một đại thuật sĩ, nên Phượng thí chủ sợ làm trò cười cho thiên hạ?"

Phượng Huyền cười khổ một chút, đang muốn trả lời, Tuyên đế liền ép hỏi: "Phượng lang mới vừa rồi đã nói chữ này đoán không đúng, vậy ngươi liền thay ta đoán một hồi đi. Ngươi nói chữ 'Vấn' trái phải đều là chữ quân, theo đó thì có ý nghĩa gì?"

Phượng Huyền có chút khó xử, mang theo vài phần mong đợi nhìn về phía Chu Huyên, ngóng trông y đem Tuyên đế khuyên ngăn, đừng tiếp tục hỏi nữa. Chu Huyên ủ rũ buồn bã cười một tiếng: "Chuyện mới vừa rồi muốn hỏi, cả ba người chúng ta sớm đã biết kết quả, còn có cái gì không thể nói?"

Bị hai người khăng khăng ép hỏi, Phượng Huyền thật sự không dám kháng lệnh, đành đi đến bên chiếc bàn dài, chỉ vào chữ 'Vấn' kia nói: "Chữ 'quân' ở đây là chỉ quân tử. Có câu 'quân tử suốt ngày hăng hái hoạt động'*, theo chữ này của tiên sinh mà nói, chính là ứng với một bộ quẻ Càn. Mà quẻ Càn này lại là quẻ lục xung, việc muốn cầu hoàn toàn không thể thành, con cháu tự nhiên cũng……"

[*Đây là hào cửu tam trong quẻ Thuần Càn, thuộc một trong 64 quẻ số của Kinh Dịch. Nguyên câu của nó là: "Cửu tam: quân tử chung nhật càn càn, tịch dịch nhược, lệ, vô cữu." (, ,)

Giải nghĩa từ:

Càn càn – hăng hái hoạt động

Tịch – buổi tối

Dịch – kinh sợ, lo lắng

Lệ – nguy hiểm

Vô – không

Cữu – lỗi lầm

Nói thêm: Chữ 'Vấn' hán tự là , ở giữa có chữ khẩu nghĩa là cái miệng, hai bên là chữ quân trong quân tử . Lưu ý, chữ quân khi ghép với các chữ khác để tạo thành chữ mới thì nó sẽ biến thể một chút.

Lục xung là từ dùng để chỉ các địa chi tương xung tương khắc với nhau. Quẻ lục xung trái ngược hẳn với quẻ lục hợp là một quẻ tốt lành, mọi thứ đều tương ứng tương hợp với nhau.

Editor: để hiểu được cái đoạn bói trên, ta đã phải tra cứu Kinh Dịch lẫn thiên can địa chi, thuật ngữ bói toán này nọ muốn lòi con mắt, may là phần hán tự ta có chút hiểu biết vì đã từng học qua tiếng Trung, chứ không thôi là không hiểu nó nói cái gì luôn, huhu. Nếu có gì sai sót mong bà con bỏ qua cho =)))]

Y nhìn tươi cười trên mặt Tuyên đế nhạt dần, thần sắc lộ ra bi thương, trong lòng liền khẩn trương, vội vàng nói: "Loại phương pháp nhìn chữ bói toán này chưa chắc đã chính xác. Tiên sinh nếu thật muốn bói, ta liền mượn ba đồng tiền của đại sư, vì tiên sinh gieo một quẻ?"

Xem bói có ích lợi gì, hiện giờ hắn sủng hạnh đều là nam tử, có thể có con nối dòng mới là lạ! Trong lòng Tuyên đế bi phẫn không thôi, nhưng không muốn làm Phượng Huyền kinh sợ, bèn miễn cưỡng cười nói: "Không cần. Ta cũng biết quy tắc của bói toán, một việc không thể xem hai lần, bói nữa cũng chưa chắc có thể chuẩn. Lại nói, ta hiện tại không có thê thiếp, trước mắt tự nhiên sẽ không có con nối dõi, Phượng lang nói đã cực chuẩn, không cần lại bói."

Chu Huyên dưới sự che lấp của ống tay áo, âm thầm cầm lấy tay hắn, dùng sức nắm chặt: "Hôm nay là đi giải sầu, những thứ khác không cần nghĩ, vào trong tịnh xá nghỉ ngơi một lát, nếm thử thức ăn chay nơi này đi."

Tuyên đế đáp: "Được" xong lại quay đầu hỏi Phượng Huyền: "Phượng lang muốn đi một mình hay là cùng đi? Theo chúng ta đi nếm thử thức ăn chay?"

Tuyên đế là thật tình mời, nhưng Chu Huyên lại không muốn có người quấy rầy cơ hội ở riêng của hai người, liền liếc mắt nhìn Phượng Huyền một cái. Phượng Huyền tự nhiên hiểu được ý tứ của y, liền lên tiếng từ

chối: “Ta hôm nay tới là vì muốn xin đại sư một thang thuốc trị bệnh suyễn, lát nữa còn phải về phủ sớm, hai vị không cần chờ ta.”

Tuyên đế kinh ngạc nói: “Phượng lang có bệnh suyễn? Trẫm sao lại không biết?” Đời trước không có chuyện này a! Phượng Huyền chính là tướng quân ra trận giết địch, đừng nói sinh bệnh, ngay cả bị thương cũng rất ít, như thế nào đời này lại bị bệnh?

Phượng Huyền lắc đầu đáp: “Một vị đường tỷ của ta lúc trước gả cho con trai thứ mười ba của Uyển Lăng Vương, ngày hôm trước từ phía nam gởi thư đến, nhờ huynh của ta tìm giúp một phương thuốc trị bệnh suyễn cho thế tử phi. Trùng hợp ta từng nghe đại sư nói qua có thể trị được bệnh này, liền thừa dịp nghỉ ngơi tới xin thuốc.”

Uyển Lăng Vương thế tử phi có bệnh suyễn? Vậy con nối dõi nàng sinh có phải hay không cũng trưởng thành không khỏe mạnh? Tuyên đế có chút lo lắng, lại sợ nếu cứ hỏi tiếp việc này sẽ vắng vẻ Chu Huyên, liền gật đầu với Phượng Huyền, không tiếp tục truy cứu, lôi kéo Chu Huyên đi ra ngoài: “Phượng lang xin thuốc là việc quan trọng, chúng ta đây liền đi trước một bước.”

Hai người nắm tay cùng rời khỏi Quan Âm điện, bước đi thông thả, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh, chậm rãi mà đến tịnh xá dành cho khách, hai thị vệ mang theo lúc rời khỏi cung liền nghênh đón bọn họ vào.

Trong phòng đã chuẩn bị sẵn thức ăn chay, vào cửa liền ngửi thấy hương thơm phảng phất. Tuyên đế cho lui thị vệ, cùng Chu Huyên ngồi đối diện với nhau, để y thay mình rót rượu chia thức ăn.

Chu Huyên cùng Tuyên đế đối ẩm mấy chén, bỗng nhiên vươn tay ngang qua mặt bàn, cầm lấy bàn tay đang nâng chén rượu của Tuyên đế, hỏi: “Thất lang cảm thấy cần phải có con nối dòng, muốn nạp phi?”

Tuyên đế lắc đầu, tay kia buông đũa cầm lấy tay Chu Huyên: “Chỉ cần thiên hạ vẫn thuộc về họ Hạ, trẫm có con hay không, lại có gì quan trọng? Trương Quý Ưng từng nói qua: ‘Lưu lại hậu danh, không bằng tức thời một chén rượu’. Với trẫm mà nói, lưu lại con cháu, không bằng tức thời một mảnh thái bình giang sơn. A Huyên, trẫm hiện tại có ngươi bên cạnh, trong triều lại có hiền thần, đã vô cùng thấy đủ.”

Chu Huyên buông xuống hai mắt, bên trong đã thoáng ẩn hiện tia sáng: “Có được lời này của Thất lang, ta cũng nên thấy đủ. Tương lai việc triều đình, ta sẽ vì ngươi mà dốc hết sức lực, khiến cho ngươi không còn vì bất kì hậu hoạn nào mà ưu phiền, chỉ cần ngươi vĩnh viễn giống như ngày hôm nay, tin tưởng ta trọng dụng ta…… yêu ta.”

38. Chương 37: Tâm Ý Không Tương Thông

Ban đầu là muốn hắn tin tưởng trọng dụng, sau lại muốn thân thể hắn, hiện tại muốn hắn yêu y…… Tình nghĩa Chu Huyên dành cho hắn càng ngày càng sâu. Nếu đời trước cũng có loại tình nghĩa này, nói không chừng Chu Huyên sẽ không làm phản. Tuyên đế cười tự giễu đời trước đừng nói vây quanh người hắn đầy giai nhân, đến Chu Huyên cũng có không ít thê thiếp, làm sao lại có hứng thú đối với nam tử?

Kiếp này, không chỉ phi tần của hắn đều gả cho người khác, ngay cả Chu Huyên cũng không có thê thiếp. Lúc trước Thuần Vu Gia từng khuyên hắn thay Chu Huyên chỉ hôn, hắn còn không chịu xem xét, hiện giờ nghĩ lại, lúc ấy không chịu chỉ hôn cho Chu Huyên, cũng chưa chắc là sợ y sau khi kết hôn phu thê không hòa hợp, mà ngược lại có vài phần là…… sợ y thành thân rồi, sẽ không thể toàn tâm toàn ý đối với mình nữa.

Tuyên đế nhấm nuốt lời nói của Chu Huyên, không biết vì sao, cũng không cảm thấy không vui, trong lòng ngược lại ẩn ẩn có chút mừng thầm. Hắn bỏ chén rượu trong tay xuống, hướng về Chu Huyên cười phong lưu tiêu sái, mặt mày đều giãn ra: “Khó trách người trong lòng có ưu phiền đều tìm tới bái phật, nguyên lai bái phật cũng có thể khiến cho phiền não tan biến, so với nghe kinh văn thiền lý càng có tác dụng.”

Hắn duỗi tay xoa mày kiếm dày đậm cùng chiếc mũi cao thẳng của Chu Huyên, đầu ngón tay truyền đến độ ấm làm người an tâm. Trong lòng Tuyên đế khẽ run, cổ họng có chút khô khốc, nhắm mắt lại kêu lên: "A Huyên……"

Chu Huyên cũng nuốt nuốt nước miếng, ngồi vào bên người Tuyên đế, hớp một ngụm rượu thanh ngọt, cúi đầu đút vào trong miệng hắn. Hai người chậm rãi uống cạn một bầu rượu, tuy rằng không say, nhưng lại có chút hơi men, nhiệt độ cơ thể dâng cao, quần áo trên người vốn không nhiều lắm, lúc này lại ngại quá dày.

Hai mắt Tuyên đế đã mờ mịt hơi nước, lăng lăng mà nhìn Chu Huyên, tuy rằng còn chưa mở miệng, đã có thể truyền ra thiên ngôn vạn ngữ. Lôi đình mưa móc đều là thiên ân, hiện giờ thiên tử chịu giáng xuống mưa móc, chớ nói Chu Huyên chưa bao giờ là Liễu Hạ Huệ, ngay cả nếu y thật là Liễu Hạ Huệ, lúc này cũng không cho phép y trái với thánh ý.

Tịnh xá rộng rãi lại thanh u, cao tăng trong chùa đại đa số còn đang bị giữ lại trong Đại Chính Cung đuổi ma trừ yêu, tự nhiên quản không được chân long thiên tử phiên vân phúc vũ. Giường ở chỗ này tuy thô sơ, nhưng tình thế bức bách, hai người cũng không rảnh lo chút chuyện nhỏ nhặt này, đem thị vệ đuổi đi xong liền quấn lấy nhau mà ôn tồn.

Tuyên đế quần áo nửa cởi, mồ hôi đầm đìa dựa vào trong lòng ngực Chu Huyên, cảm xúc dâng trào nói: "Nếu A Huyên không phải Đại tướng quân, trẫm liền đem ngươi nạp vào hậu cung, xét theo gia thế của ngươi, địa vị nhất định phải là Hoàng Hậu."

Chu Huyên phát ra từng trận tiếng cười trầm thấp, một tay xoa nắn ở trước ngực hắn, một tay nâng lên chân hắn, phía dưới không ngừng ra vào, chậm rãi nói: "Ta nếu vào cung, sẽ phải cùng Tạ Nhân tranh chấp. Chi bằng như bây giờ, tuy rằng không có danh phận, lại có thể cùng Thất lang có phu thê chi thật……" Nếu y thật sự buông xuống binh quyền trong tay, chỉ sợ không bao giờ có thể cùng Tuyên đế duy trì được quan hệ như hiện tại.

Chu Huyên đúng lúc im lặng, không đem nửa câu sau nói ra, trong lòng lại nhàn nhạt bi thương. Vô luận Tuyên đế ở trong lòng y nhu thuận cầu hoan ra sao, khác biệt quân thần so với núi cao sông rộng càng khó có thể vượt qua. Một ngày nào đó trong tương lai, Tuyên đế nhàm chán loại quan hệ này, hoặc giả lại coi trọng người mới, y có được cũng chỉ là đoạn ký ức vui vẻ trong chốc lát thế này, cùng vài câu hẹn thề vô dụng.

Chu Huyên cúi đầu hôn lấy Tuyên đế, càng kịch liệt mà va chạm trong thân thể hắn, lực đạo hung hăng đến nỗi như muốn đem Tuyên đế hòa vào trong thân thể mình.

Tuyên đế hiện tại vừa nghĩ thông suốt chuyện tình cảm, bản thân đối với Chu Huyên ngoại trừ hợp tác nể trọng bên ngoài, còn có tình ý sâu đậm bên trong, cảm xúc này dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói được hết, bèn nương theo hoan ái mà biểu đạt. Bởi vậy so với bình thường, hắn càng thêm chú tâm chiều chuộng, cũng không ngại động tác thô bạo của Chu Huyên, ngược lại hận không thể để y làm được kịch liệt hơn nữa, đem hai người chân chính hợp thành một thể càng tốt.

(Edit tới đây liền muốn khóc!!! Chu Huyên yêu Tuyên đế nhưng lại nghĩ Tuyên đế chỉ chơi qua đường, trong khi Tuyên đế thật sự đã yêu Chu Huyên, haizzz……)

Đợi cho tới lúc hai người tách ra, trên giường đã nhiễm đầy ô dịch, trong tịnh xá tràn ngập hơi thở của tình dục. Tuyên đế trên người không một mảnh vải, cánh tay run rẩy đến không xỏ được áo, Chu Huyên thấy thế liền giúp hắn mặc lại xiêm y, đem thân thể mà bản thân mới vừa rồi ôm qua, nhẹ nhàng phủ lên tơ lụa mềm mại.

Y phục tuy mỏng manh đến cơ hồ có thể xem thấu, nhưng sao lại cảm giác dày nặng đến giống như lúc cử hành đại lễ, khiến hai người kéo ra khoảng cách xa xăm như giữa đất với trời.

Tuyên đế ngồi trên đệm nghỉ ngơi, nhìn Chu Huyên thu thập giường chiếu, mở cửa sổ thông gió, thần sắc ôn nhu như nước mùa xuân. Chu Huyên quay đầu lại, thấy hắn nhìn mình như vậy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, hôn lên đôi môi đã hơi sưng đỏ kia, mở cửa kêu thị vệ đem xe đến trong viện, nửa đỡ nửa ôm Tuyên đế lên xe, trực tiếp đưa về Duyên Phúc Cung.

Sắc trời lúc này đã không còn sớm, Chu Huyên không thể ngủ lại trong cung, chỉ có thể đưa Tuyên đế đến cửa cung rồi xuống xe cưỡi ngựa hồi quân doanh.

Tuyên đế tự mình trở lại Phương Cảnh điện, cho lui cung nhân xong liền đến suối nước nóng tắm rửa. Tuy rằng toàn thân hắn bủn rủn đau đớn, dưới thân dính nhớp đến khó chịu, cảm xúc trong lòng lại thập phần an ổn thỏa mãn. Lúc ngâm mình ở trong ao lại nghĩ đến lời hẹn thề Chu Huyên từng nói với hắn, còn có những khoảng thời gian nhỏ nhặt hai người ở cạnh nhau.

May mắn đời này hắn không chịu ảnh hưởng của đời trước, đối với Chu Huyên bỏ đi nghi kỵ, bằng không giữa bọn họ sao có thể có được quan hệ thân mật như vầy? Chỉ cần Chu Huyên chịu đứng ở bên cạnh hắn, hắn liền không cần lo lắng thiên hạ không yên. Ngày sau Uyển Lăng Vương thế tử nhập kinh, tọa chủ Đông Cung, triều thần không còn ưu lo, hắn liền có thể ra tay bình định Tây Nhung, Nam Cương……

Tuyên đế thoả mãn mà nghĩ chuyện tương lai, thẳng đến lúc tay chân bị ngâm đến trắng bệch, mới đứng dậy thay đổi xiêm y, phân phó Vương Nghĩa: "Gọi người đi triệu Phượng Huyền vào cung."

Vương Nghĩa liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái, cúi đầu hồi bẩm: "Hiện giờ cửa cung đã đóng, ngoại quan vào cung có nhiều bất tiện, bệ hạ sao không chờ ngày mai……"

Tuyên đế nhìn ánh nến trong phòng, cười nói: "Trẫm đúng là quá nóng nảy, còn có mấy canh giờ nữa là lâm triều, ngày mai hỏi cũng được." Lại tùy ý hỏi: "Pháp sự trong Đại Chính Cung làm đến thế nào rồi, có bắt được yêu vật? Thân thể Tạ lang có chuyển biến tốt hơn chưa?"

Vương Nghĩa cẩn thận mà đáp: "Cao tăng của Hòa Ân Tự nói rằng trong cung có oan hồn nữ tử, tốt nhất là tụng kinh ăn năn sám hối. Các đạo sĩ Sùng Minh xem lại nói là âm khí quá nặng, khi trùng kiến Phúc Ninh Cung có thể đã chôn giấu bùa chú gì đó ở bên trong……"

Tuyên đế hiện tại tâm tình tốt, nghe chuyện cũng không để bụng, tùy tiện phất tay: "Bất quá là đòi tiền mà thôi, kêu nội khố chi ra chút bạc, để bọn họ làm thêm mấy tràng pháp sự, không cần tiếc rẻ. Tạ lang hiện tại còn nôn ra máu không? Miệng vết thương khôi phục như thế nào rồi?"

"Theo thái y nói, phế bộ của Tạ lang bị thương, cho nên sẽ còn ho ra máu, nhưng độc tố đã thanh trừ gần hết, miệng vết thương cũng dần dần thu nhỏ lại. Chỉ là Đại tướng quân phái người phong tỏa Khôn Ninh Cung, đám nội thị không thể đi vào nhìn tận mắt."

Tuyên đế nghe vậy không đề cập đến nữa, chỉ nhàn nhạt "Ừm" một tiếng liền lên giường đi ngủ. Thượng triều ngày hôm sau, hắn liền đem Phượng Huyền triệu vào Văn Đức Điện, hỏi tình hình Uyển Lăng Vương thế tử phi.

Chuyện của thế tử Thuần Vu Gia sớm đã điều tra qua, Tuyên đế biết y năm nay tuy chỉ có hai mươi bốn tuổi, nhưng từ nhỏ trầm ổn khoan dung, tướng mạo uy nghiêm. Trường sử của Uyển Lăng Vương mỗi năm truyền tin tức vào cung, đều nói thế tử phẩm cách khiêm tốn, nhân hậu hiếu đễ, trong triều phái người đi xem xét cũng nói giống như thế.

Tuyên đế vừa lòng nhất chính là, vị Uyển Lăng Vương thế tử này con nối dõi thật đông đúc, trước mắt đã có một đích tử, hai thứ tử cùng hai thứ nữ.

Lúc Phượng Huyền tiến vào, Tuyên đế không đợi y hành lễ xong đã cao giọng hỏi: "Phượng khanh, bệnh suyễn của Uyển Lăng Vương thế tử phi là chuyện như thế nào?"

Phượng Huyền bước đến gần trước mặt Tuyên đế, cúi đầu đáp: "Năm năm trước trong lúc thế tử phi sinh nở thì Nam Cương xâm phạm biên quan, lúc ấy thành Uyển Lăng tràn vào rất nhiều lưu dân, trong thành đại loạn. Thế tử phi chấn kinh, còn phải mang theo ấu tử dọn đến biệt viện tránh né họa loạn, từ đấy nhiễm tật, chữa mãi không khỏi, sau này cũng không thể có con được nữa."

Y vừa nói, vừa lặng lẽ cân nhắc ý tứ của Tuyên đế, vừa dứt lời liền ngẩng đầu nhìn Tuyên đế một cái.

Bởi vì động tác hôm qua của Chu Huyên điên cuồng quá mức, eo Tuyên đế cho đến hiện tại vẫn còn bủn rủn, hậu đình sử dụng quá độ nên đau đớn khó chịu. Lúc thượng triều đã thật bất đắc dĩ, thoái triều xong, liền không dám ngồi thẳng trên ghế. Lúc này hắn chính là đang nghiêng người dựa vào trên long ỷ, khuỷu tay chống ở trên gối đệm, tư thế thập phần tùy ý không lễ nghi.

Phượng Huyền tuổi còn trẻ, lại lớn lên trong lời răng dạy của Khổng Tử, nhân phẩm chính trực, chú trọng lễ nghi. Thấy Tuyên đế nằm dựa trên long ỷ, liền hành đại lễ, quỳ trên mặt đất khuyên nhủ: "Bệ hạ thân là vua của một nước, nhất cử nhất động đều là mẫu mực của người trong thiên hạ. Thần tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng không thể mắt thấy bệ hạ thất lễ mà không thèm khuyên can thần trước mắt không phải là theo bệ hạ du yến hưởng lạc, mà là bẩm tấu chính sự, thỉnh bệ hạ theo lễ nghi mà ngồi nghiêm chỉnh."

Tuyên đế đừng nói ngồi, lúc này hận không thể nằm mà nghe y nói. Nhưng hắn cần phải làm minh quân, nghe lời can gián, bởi vậy dù khó khăn đến mấy cũng phải ngồi dậy, không thể để lại tiếng xấu là không tôn trọng đại thần.

Hắn một tay chống ở trên tay vịn, trước đem thân mình đỡ dậy, hai chân dùng sức, để mông hơi hơi nâng lên, chậm rãi điều chỉnh tư thế. Hắn di chuyển quả thật có chút khó khăn, cơ thể vừa động liền cảm thấy giữa mông như có lửa đốt, xương cốt ngay eo phảng phất như bị người chém ngang, một tiếng rên rỉ cực nhỏ phát ra từ trong kẽ răng.

Phượng Huyền vốn là quỳ sấp trên mặt đất chờ Tuyên đế trách phạt hoặc gián chức, không nghĩ tới lại nghe thấy thanh âm nhỏ nhẹ thống khổ như vậy. Y vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía long ỷ, liền thấy Tuyên đế thật cẩn thận mà di chuyển thân thể, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi trên trán thỉnh thoảng chảy xuống, giữa hai hàng lông mày còn kẹp chặt thần sắc đau đớn.

Phượng Huyền trong lòng hoảng sợ, cho rằng bệnh của Tuyên đế lại tái phát, vội vàng đứng dậy nâng đỡ, tự trách nói: "Thần không biết bệ hạ thân thể không khoẻ, mới vừa rồi tự cho là đúng lên tiếng can gián, khiến bệ hạ khó xử…… Phượng Huyền có tội, thỉnh bệ hạ trách phạt!"

Y nói cực nhanh, động tác càng thập phần lưu loát, một tay xuyên qua thân mình Tuyên đế, một tay lại xuyên qua chân hắn, bế hắn cả người Tuyên đế lên rồi hướng thẳng trắc điện mà đi, vừa đi vừa phân phó nội thị: "Mau đi thỉnh thái y!"

Tuyên đế bị y đột ngột mạnh mẽ bế lên, lưng không có vật chống đỡ, cơ hồ muốn gãy rời, nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ, gắt gao nắm chặt lấy cánh tay Phượng Huyền, hướng về phía Vương Nghĩa quát: "Không cần gọi thái y……" Lại lệnh cho Phượng Huyền: "Đem trẫm buông xuống, trẫm không có việc gì."

Thật là, ngày hôm qua sung sướng quá nhiều, hôm nay ông trời liền phái người tới khiến hắn chịu khổ. Cố tình Phượng Huyền lại có ý tốt, ngay cả oán trách đều không thể nói ra…… Hai hàng lông mày của Tuyên đế nhíu chặt, dùng sức bám lấy Phượng Huyền, cuối cùng chống đỡ đến trong trắc điện.

Phượng Huyền thật cẩn thận đem hắn đặt lên giường, từ trong tay áo rút ra khăn tay chà lau mồ hôi trên trán Tuyên đế, khẩn trương hỏi: "Bệ hạ có phải do hôm qua ngựa xe mệt nhọc, bị thương gân cốt? Hay là để thái y nhìn xem, tránh lưu lại hậu hoạn……"

Vương Nghĩa cũng đi theo một bên khuyên nhủ: "Ta đã nói tàn độc trong cơ thể bệ hạ chưa thanh trừ hết, đường núi kia không dễ đi, nên ở lại trong cung nghỉ ngơi thêm mấy ngày đã……"

Tuyên đế chột dạ đến mặt đỏ tai hồng, nhắm mắt chịu đựng đau đớn nói: "Đại tướng quân cùng trẫm ra cung là vì cải trang xem xét dân tình, ngươi không hiểu liền không cần nói bậy……" lời còn chưa dứt, thân thể hắn đã bị người lật qua, cảm giác ấm áp từ bên hông truyền tới, một bàn tay đang ở bên hông hắn xoa ấn, ấn đến hắn đau đớn khổ sở, nói không ra lời.

Nhưng mà đau đớn qua đi, chỗ bị ấn ngược lại khoan khoái dễ chịu vài phần, không giống mới vừa rồi vẫn luôn ẩn ẩn đau nhức. Thanh âm trầm ổn của Phượng Huyền từ trên đỉnh đầu truyền đến: "Bệ hạ nhẫn nại một lát, thần trước tiên thay bệ hạ xoa nắn lại gân cốt, Vương công công vẫn là đi thỉnh ngự y tới đây đi."

39. Chương 38: Tâm Ma Của Phượng Huyền

Tuy rằng Tuyên đế không muốn gọi thái y lại đây, nhưng cả người hiện tại bị Phượng Huyền xoa ấn, không còn hơi sức đâu mà đi quản cái vị đại thái giám trung thành và tận tâm kia, chỉ phải trơ mắt nhìn y chạy

thẳng một mạch ra khỏi điện.

Huống chi Tuyên đế cũng không dám lớn tiếng mở miệng.

Mồ hôi trên trán hắn giàn giụa, theo lông mi rơi xuống trên giường, đem chăn lụa minh hoàng dưới thân thấm ướt một mảng. Đôi tay của Phượng Huyền theo xương sườn hắn di chuyển từng chút một xuống phía dưới, lực ấn của tay mạnh đến nỗi quả thực không giống mát xa, mà ngược lại giống như giết người hơn. Cho dù chỗ xoa ấn qua có thoải mái khoan khoái, nhưng xương cốt cứ bị đôi tay kia của y chà đạp như vậy, quả thật đau đớn khổ sở vô cùng.

Trên eo truyền đến từng trận cảm giác đè ép, gân cốt giống như bị bẻ gãy. Tuyên đế cuối cùng không thể nhịn được nữa, cắn chặt khớp hàm, trong cổ họng thỉnh thoảng tràn ra vài tiếng rên rỉ. Lúc đối mặt với Phượng Huyền, hắn luôn phải biểu hiện ra khí khái anh hùng. Vừa nãy từ chính điện lại đây, thật đã quá mất mặt rồi, chẳng lẽ hắn đường đường là thiên tử, chút đau đớn này cũng không chịu được? Bất quá, trên đời này có hoàng đế nào bị cực hình mà còn phải chịu đựng như hắn không?

Hai tay Tuyên đế dùng sức chống ở trên giường, rốt cuộc di chuyển được cơ thể. Nhưng cũng chỉ cử động được nửa thân mình, vì xương cốt ngay eo của hắn đang nằm trong tay Phượng Huyền.

Theo động tác muốn trở người dậy của hắn, tay Phượng Huyền liền trượt xuống phía dưới, dừng ở nơi giữa đốt xương cùng và cặp mông tròn trịa.

Da thịt nơi ấy trơn nhẵn mịn màng nằm dưới lớp quần áo bằng tơ lụa. Lực ấn xuống lúc này cũng thay đổi, không giống phương pháp nắn gân chuyển cốt khiến hắn đau đớn mới vừa nãy, mà trở nên thư thái nhẹ nhàng. Nhưng không biết là cố ý hay vô tình, mông hắn cứ bị người dùng lực đè xuống, thân thể dày dạn kinh nghiệm hoan ái của Tuyên đế cực kì tự nhiên mà bị làm đến có phản ứng.

Tuyên đế bị Phượng Huyền kích thích, hoảng hốt kêu lên một tiếng, toàn bộ sức lực mới xốc lên lúc nãy phút chốc tan biến, hai tay suy sụp, một lần nữa ngã xuống giường. Đôi tay Phượng Huyền theo động tác của hắn lại trượt xuống phía dưới chế trụ cặp mông, sau đó ngừng lại một chút, rồi mới theo đường cong quyến rũ kia trượt trở về, dừng ở bên hông mà mát xa.

Hô hấp của Tuyên đế đã bắt đầu dồn dập, bị y hết đè ép lại xoa nắn như vậy, trong lòng khó chịu không nói nên lời, đem mặt gắt gao chôn ở trong chăn, cố đè nén cơn đau, thấp giọng trách mắng: "Ngươi đi ra ngoài…… đi ra ngoài…… cho trẫm!"

Phượng Huyền vẫn không nhúc nhích, khẩn thiết mà khuyên nhủ: "Bệ hạ thân là phụ mẫu của thiên hạ, lúc này quan trọng nhất là phải bảo vệ long thể, có thể nào vì sợ đau đớn mà không chịu chữa trị gân cốt? Thỉnh bệ hạ tạm thời nhẫn nại một lát, đợi ngự y tới……"

Tuyên đế quay đầu quét mắt liếc y một cái, biểu tình thập phần nghiêm khắc. Thế nhưng bên trong đôi mắt ấy lại hàm chứa vài phần sương mù mông lung, đem biểu tình nghiêm khắc lập tức hòa tan hơn phân nửa.

Chỉ bị ánh mắt chứa đầy hơi nước kia đảo qua, Phượng Huyền liền thành thành thật thật mà ngậm miệng lại.

Tuy rằng cố trấn định cơ thể, nhưng trong lòng Phượng Huyền đã rõ ràng, chính mình đang chột dạ. Đôi tay của y mới vừa rồi mạo phạm thánh thể, vốn chỉ xem như vô tình đụng tới, Tuyên đế cũng sẽ không vì thế mà tức giận. Nhưng nếu để cho người khác biết, y lúc ấy vì lưu luyến xúc cảm da thịt chỗ kia của Tuyên đế mà không đúng lúc nâng tay lên, thì chính là trọng tội vì dám khinh nhờn thiên tử.

Phượng Huyền cụp mi rũ mắt, chậm rãi đem đôi tay thu về, cúi đầu đứng ở mép giường. Đôi tay rúc ở trong tay áo của y đã có chút run rẩy, trong lòng bàn tay tựa hồ còn lưu lại hơi ấm cơ thể cùng xúc cảm mềm mại.

Y lập tức quỳ xuống đất, không rên một tiếng, chờ Tuyên đế xử trí.

Y vốn là muốn thỉnh tội, nhưng lại quỳ như vậy, ngược lại cách Tuyên đế càng gần thêm. Ánh mắt y như có như không rơi vào trên vùng eo Tuyên đế, quần áo mỏng manh mùa hè bị y xoa ấn đến đầy nếp nhăn cùng đường cong mềm mại quyến rũ của Tuyên đế đều rơi vào trong mắt y.

Theo hô hấp của Tuyên đế, eo lưng hơi phập phồng, những nếp nhăn nhỏ bé cũng biến hóa. Mấy thứ này vốn dĩ thật bình thường, nhưng y lại như bị tẩu hỏa nhập ma, ánh mắt cứ dính lấy giằng co, hồi lâu không thể rời khỏi.

"Phượng khanh nếu không còn việc gì, liền về Trung Thư tỉnh trước đi." thanh âm mỏi mệt khàn khàn của Tuyên đế lần thứ hai vang lên, giọng nói tuy mềm yếu vô lực, nhưng lại giống như sét đánh vào tai Phượng Huyền.

Thần tử nhìn quân thượng, sao có thể dùng ánh mắt như vậy, chắc chắn là có tư tâm! Sắc mặt Phượng Huyền thoáng chốc tái nhợt, giữa trán toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập.

Tuyên đế cho rằng y còn muốn can gián, bất đắc dĩ bỏ thêm một câu: "Đi đi, trẫm chắc chắn sẽ để ngự y xem bệnh."

Phượng Huyền nghe vậy thần hồn mới hơi trấn định, không dám lưu lại bên cạnh Tuyên đế, mở miệng đáp một câu "Thần cáo lui" liền vội vàng đứng dậy rời đi.

Ngoài Văn Đức Điện mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang, nóng như thiêu đốt, lưng áo của cấm vệ quân canh giữ ở hành lang đều đã ướt đẫm, thế nhưng trong lòng Phượng Huyền lại lạnh như băng, bị ánh mặt trời chính ngọ nướng một lúc lâu cũng không thấy ấm lại. Y cũng không trở về phủ, ra cửa cung liền theo đường phố mà bước đi vô định.

Thân y tuy rằng đã ra khỏi Đại Chính Cung, nhưng tâm y lại vẫn còn ở trên chiếc giường tại trắc điện kia. Người đi đường, ngựa xe, cửa hàng, lầu các cùng hết thảy cảnh vật trước mặt đều không tiến vào trong mắt y. Trong đầu y lúc này toàn bộ đều là sự việc mới vừa rồi diễn ra trong Văn Đức Điện, vô luận là cảm giác khi đặt tay lên trên cơ thể Tuyên đế, hay thân mình run rẩy của Tuyên đế bị y nhìn chằm chằm, từng tiếng than nhẹ đè nén áp lực…… còn có cái liếc mắt cuối cùng về phía y của Tuyên đế, vô cùng sắc bén uy nghiêm, nhưng bên trong vẫn toát ra vẻ phong tình làm say đắm lòng người.

Tuyên đế thích nam sắc, triều thần đều từng lén bàn tán nghị luận qua. Y tuy rằng chưa từng tham dự vào, nhưng so với bọn họ thì càng xác định chắc chắn điểm này ngày ấy bên bờ sông Vị Thủy, y đã tận mắt chứng kiến Tuyên đế lấy lòng Tạ Nhân ra sao.

Đúng vậy, ngay cả khi Tuyên đế yêu thích nam sắc, thì người hắn yêu cũng là mỹ thiếu niên diễm lệ như Tạ Nhân, chứ không phải là một nam tử bình thường. Y cúi đầu nhìn đôi tay của chính mình, tỉ mỉ nhớ lại xúc cảm đã qua, không ngờ một người vốn vô tâm với vẻ ngoài như y, hiện tại lại bắt đầu chú ý đến ngoại hình phù phiếm.

Thẳng đến lúc không biết bị người nào đẩy ngã xuống mặt đất, Phượng Huyền mới hồi phục lại tinh thần. Y ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện người đụng phải y đã sớm không thấy, vây quanh mình là một mảng yên tĩnh, bá tánh xa xa làm thành một vòng, lại không ai dám tới gần y.

Đây là chỗ nào? Sao y lại đi đến nơi này?

Y vừa nghĩ vừa ngồi dậy rồi chậm rãi đứng lên. Đứng dậy xong mới phát giác trong lòng ngực và sau lưng không chỗ nào không đau, quả thật là bị đụng đến tàn nhẫn. Y lại lơ đãng nhớ tới bộ dáng cắn răng nhịn đau của Tuyên đế khi mình mát xa lưu thông huyết mạch cho hắn, trong lòng âm thầm thống hận chính mình không thôi, sao bản thân có thể ngu ngốc mà trực tiếp đi xoa eo bệ hạ như vậy cơ chứ? Muốn có hiểu quả thì trước tiên phải dùng rượu thuốc, cởi bỏ quần áo, đem rượu thuốc xoa bóp đến da thịt bên trong……

Cảnh tượng thân hình Tuyên đế rung động phập phồng tựa hồ lại xuất hiện trong đầu Phượng Huyền.

Y nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp, một ý niệm không biết từ khi nào thoáng hiện, quanh quẩn ở trong đầu y, vô pháp tiêu trừ. Y nên đi tìm đại sư xin chút thuốc trị thương mới được, nếu như…… nếu như không thể lại thay Tuyên đế mát xa, ít nhất cũng có thể tận hết tấm lòng, để Tuyên đế dùng thuốc mỡ mà y dâng lên, sớm ngày khỏi hẳn.

Phượng Huyền một lần nữa mở mắt, trong mắt đã toát ra ý cười nhàn nhạt, tùy tay vỗ vỗ bụi đất trên người, hướng chỗ ngựa xe bên đường đi tới.

Đáng tiếc thuốc mỡ mà y hao tổn tâm cơ xin được, lại vẫn luôn không có cơ hội đưa vào nội cung.

Tuy rằng Phượng Huyền là cận thần của thiên tử, nhưng muốn đơn độc vào cung gặp mặt hoàng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng. Huống chi sau đó lại có chuyện lớn xảy ra Tuyên đế hạ ba đạo thánh chỉ, một đạo là thánh giá sẽ chính thức quay về Đại Chính Cung, một đạo là cho Tạ Nhân trở về Lâm Xuyên vương phủ, đạo thánh chỉ cuối cùng, là ban một dãy ngự phố cùng dinh thự chuẩn bị cho Uyển Lăng Vương thế tử sắp nhập kinh.

Cũng may vị thế tử kia sau khi nhập kinh cũng không trực tiếp vào Đông Cung, lễ nghi nghênh đón ngược lại không cần rườm rà. Thánh chỉ ban xuống, các cấp quan viên của tam tỉnh lục bộ đều vội đến chân không chạm đất, các đại thần mỗi ngày đều quấn lấy Tuyên đế không rời, khiến Phượng Huyền không có cách nào đến gần Tuyên đế được.

Y mỗi ngày mang theo bình thuốc mỡ kia, lại chỉ có thể ngẫu nhiên ngửi thấy dược khí gay mũi trong bình, nhớ về cảnh tượng như thật như ảo ngày ấy, sau đó lắc đầu lựa chọn quên đi chút tâm tư vô dụng này, tiếp tục dựa vào bàn xử lý công vụ.

Mùng bốn tháng bảy, Uyển Lăng Vương thế tử rốt cuộc cùng thê tử vào kinh.

Sáng sớm hôm sau, thế tử liền theo chúng thần một đường vào triều. Tuyên đế ngồi trên long ỷ, việc đầu tiên là dò hỏi xuống phía dưới: "Uyển Lăng Vương thế tử đâu?"

Vị thế tử kia từ giữa chúng quần thần mà bước ra, cúi đầu quỳ rạp xuống đất, hô to: "Thần chất là Uyển Lăng Vương thế tử Hạ Tranh, tham kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thanh âm của y to lớn vang dội, cử chỉ có độ, Tuyên đế xem đến thập phần vừa lòng, mỉm cười đáp: "Hiền chất miễn lễ bình thân. Trẫm chờ ngươi đã lâu, ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn xem."

Thế tử theo lời ngẩng đầu, tươi cười nơi khóe miệng của Tuyên đế liền ngưng đọng lại, trong lòng tựa hồ có gió lớn thổi qua, thổi trúng hắn làm cảnh vật trước mắt tối tăm một mảng, bên tai thậm chí vang lên liên tục từng tiếng "khanh khách".

Qua hồi lâu, Tuyên đế mới phục hồi lại tinh thần, nghe ra những thanh âm đó là do chính hắn phát ra. Sắc mặt hắn trắng bệch, hai mắt nhìn đăm đăm vào mặt thế tử, từ những đường rãnh nhăn nheo trên trán đến tinh quang lộ rõ trong đôi mắt nhỏ hẹp, cánh mũi to rộng cơ hồ chôn vùi nửa khuôn mặt, ngay cả môi cũng tìm không thấy chút đẹp đẽ phúc hậu nào!!! Thật sự không phải hắn trông mặt mà bắt hình dong, nhưng là người này thật sự hai mươi bốn tuổi? Nói y bốn mươi hai tuổi cũng có người tin a!

Nếu đem người như vậy nhận làm con nuôi, cùng y xưng hô phụ tử, thậm chí ngày ngày nghe y thưa gọi…… Tuyên đế nghĩ đến hình ảnh kia, liền cảm thấy có loại cảm giác đảo ngược bối phận, thật sự khó có thể tiếp thu. Tuyên đế vội vàng đem ánh mắt từ trên mặt y dời đi, thổn thức nói: "Hiền chất đường xa mệt mỏi, trẫm đã chuẩn bị yến tiệc tẩy trần, ngươi cùng thê tử cùng vào tham dự đi."

Có thể nói ra những lời này đã là cực hạn của Tuyên đế, đợi thế tử tạ ơn lui ra, hắn liền tuyên bố bãi triều, ôm đầu trở lại Văn Đức Điện không chịu gặp ai.

Những tài liệu Thuần Vu Gia đưa cho hắn là ai viết, cư nhiên còn viết vị thế tử này 'đẹp đẽ quý khí thư nhàn'? Hắn còn tưởng rằng vị cháu trai này có thể có đươc dung mạo khí độ như Hà Thừa tướng, kết quả lúc thấy người, hay cho một câu 'đẹp đẽ quý khí thư nhàn'…….

Xuất thân tốt như vậy, gia giáo cùng phẩm cách tốt như vậy, như thế nào không thể lớn lên xinh đẹp được một chút hay sao?

Tuyên đế buồn đến muốn hộc máu ở trong điện, nghĩ tới nghĩ lui, thật sự là không đành lòng đem quốc gia phó thác cho vị 'trường quân' này. Thà rằng chính hắn sống lâu thêm mấy năm, cố gắng mà sinh đứa con trai, cũng không thể sống một ngày liền phải một ngày nhìn thấy cái vị trữ quân như thế!

Thoáng chốc đã tới buổi trưa, hai má Tuyên đế đã có chút lõm xuống, tròng mắt phát xanh. Cung nhân thúc giục hắn đi Hội Ninh Cung gặp một nhà thế tử, hắn đành cố gắng động đậy thân mình, bước đi phù phiếm, chậm chạp ngồi vào ngự liễn, trên đường còn ngại ngự liễn đi quá nhanh, hận không thể chờ cho tới khi vị thế tử kia rời khỏi cung.

Này cũng thật là tưởng tượng quá xa vời. Hoàng đế không đến, một nhà Uyển Lăng Vương thế tử cũng chỉ có thể chờ ở trong cung, tuyệt đối sẽ không rời khỏi. Mặc kệ Tuyên đế trong lòng biệt nữu, lúc hắn đi vào điện Hội Ninh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vị tướng mạo đả thương người kia.

Uyển Lăng Vương thế tử dẫn một nhà thê tử cùng hài tử hướng về hắn hành lễ. Tuyên đế trên mặt méo mó tươi cười, cho mọi người bình thân.

Nhìn qua cả nhà thế tử một lần nữa, trong mắt Tuyên đế rốt cuộc lộ ra chút rạng rỡ, sắc mặt thảm đạm đều sáng lên vài phần. Đừng hiểu lầm, hắn không phải động tâm vì thế tử phi kiều mỹ nhu nhược, mà là vì đứa nhỏ chừng bốn năm tuổi đứng bên cạnh thế tử phi, thật thanh lệ tuấn tú, sinh ra hoàn toàn không giống phụ thân của y.

Tuyên đế một lần nữa đốt lên ngọn lửa hy vọng.

Đứng bên cạnh thế tử phi là ba nam hài cùng hai nữ hài, lớn nhất khoảng chừng bảy tám tuổi, mỗi hài tử đều thập phần non nớt đáng yêu, nhưng hắn nhìn trúng chính là đứa bé đứng ở giữa kia, cảm giác giống như dã hạc đứng giữa bầy gà.

Trong lòng Tuyên đế thản nhiên sinh ra xúc cảm yêu thương, âm thầm nghĩ: Thà rằng để hài tử như vậy gọi hắn là gia gia, còn hơn làm cái loại phụ hoàng để người nhìn già hơn hắn mấy chục tuổi gọi hắn là phụ thân!

40. Chương 39: Hoàng Thái Tôn

Tuyên đế cơ hồ trong nháy mắt liền quyết định bỏ cha lấy con, trước cho một nhà thế tử ngồi xuống, xong lập tức hỏi: "Con cái của hiền chất đều đáng yêu, có thể giới thiệu chúng cho trẫm nhận biết hay không?"

Thế tử vội vàng đứng dậy khiêm tốn nói: "Trẻ nhỏ vô tri, không đảm đương nổi khích lệ của hoàng thúc." Liền đem mấy đứa con của mình đều gọi ra, giới thiệu đầu tiên chính là đứa bé mà Tuyên đế coi trọng: "Đây là con vợ cả của chất nhi Hạ Thành, năm nay vừa tròn năm tuổi, còn chưa hiểu chuyện" lại đem những nam hài khác kéo đến bên người "Đây là trưởng tử của chất nhi Hạ Diễn, năm nay tám tuổi. Con thứ Hạ Du, năm nay sáu tuổi……"

Mấy hài tử tướng mạo cũng không giống nhau, nhưng đều có chung một điểm tốt, chính là không giống phụ thân. Tuyên đế trên thực tế kiếp trước đã ba mươi mấy gần bốn mươi tuổi, gộp cả hai đời đều chưa từng có một đứa con nào, thấy hài tử đáng yêu như vậy sao có thể không thích? Hắn gọi mấy hài tử đến bên cạnh, lần lượt lôi kéo tay từng đứa hỏi qua việc học, lại ban cho đồ vật tinh xảo, luyến tiếc để cho chúng trở về.

Chỉ cần hắn không lấy ánh mắt của phụ thân nhìn nhi tử mà đánh giá, vị thế tử này hiển nhiên ưu điểm nhiều hơn khuyết điểm, tướng mạo cũng không tính là vấn đề lớn. Kỳ thật Uyển Lăng Vương thế tử lớn lên không tính quá khó coi, nếu quay mặt đi không nói chuyện, phong độ ý vị vẫn là thực ổn.

Thái độ của Tuyên đế càng thêm hoà nhã, nhiệt tình hỏi thăm về phong thổ và con người của vùng đất Uyển Lăng, tình huống thân thể của mấy nhi nữ, tính tình yêu thích… nhưng không đề cập tới việc để y nhập chủ Đông Cung. Vị Uyển Lăng Vương thế tử này cũng là người trầm ổn, mặc kệ Tuyên đế hỏi nhiều chuyện vụn vặt, nói nhiều chuyện không đâu, trước sau đều cung kính như một, khi đáp lời cũng có trật tự, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Trải qua một trận hỏi đáp, Tuyên đế đối với đứa trẻ con vợ cả kia của thế tử càng thêm vừa lòng. Có một vị phụ thân hiểu chuyện như vậy, hài tử nhất định cũng là mầm non tươi đẹp. Sau khi lập đứa nhỏ này thành thái tôn thì thay y chọn lấy mấy vị lão sư tốt, cũng vì Đông Cung mà tuyển người hiền năng. Đợi đến lúc hắn trăm tuổi…… hắn đời trước bất quá sống hơn ba mươi mấy tuổi, không cần nói đến trăm tuổi làm gì! Mười mấy năm sau, đứa nhỏ này lớn lên, vừa đúng lúc có thể thay mình gánh lấy thiên hạ xã tắc.

Sau buổi gặp mặt, Tuyên đế liền đem chúng thần triệu vào cung thương nghị việc lập trữ, thẳng thắng tuyên bố bản thân muốn sửa lập Hạ Thành làm hoàng thái tôn.

"Uyển Lăng Vương thế tử tuy rằng thông tuệ hiền đức, nhưng tuổi tác so với trẫm còn muốn lớn hơn hai tuổi. Tương lai vạn nhất y mất trước trẫm, Đông Cung trữ vị tự nhiên vẫn phải chọn tông thân khác kế thừa. Đến lúc đó có thể sẽ lại phát sinh nhiều vấn đề, chi bằng trực tiếp lập Hạ Thành làm thái tôn. Đứa trẻ này tuổi còn nhỏ, chỉ cần cẩn thận tuyển chọn hiền thần dạy dỗ, đợi trẫm trăm tuổi, liền có thể thay trẫm gánh vác lấy thiên hạ này."

Chúng thần đã sớm lén lút có chung nhận thức, đều nhận định Tuyên đế yêu thích nam sắc, tương lai chưa chắc có thể có con nối dõi, nên muốn từ trong tôn thất lựa chọn người kế nghiệp. Chi mạch của Uyển Lăng Vương được xem như huyết mạch gần nhất, so với những tôn thất khác cũng lớn mạnh hơn. Chỉ là vị thế tử này tuổi xác thật hơi lớn, một khi nhập chủ Đông Cung, có thể sẽ vì Tuyên đế không thể truyền ngôi sớm mà sinh ra tà niệm.

Trái lại vị thế tôn này, đúng thật là nhân tuyển tốt đủ thân phận, tuổi không lớn, lại được hoàng đế vừa ý, cũng không có chỗ nào để bắt bẻ. Vạn nhất tương lai hoàng thượng có con của mình, liền đem đứa nhỏ này đưa đi nơi khác, sẽ không có bao nhiêu phiền toái.

[*Chú thích:

Thế tử là chỉ người thừa kế vương vịhoặctước vị, thế tôn là con của thế tử. 'Tử' hán việt nghĩa là con, 'tôn' hán việt nghĩa là cháu.

Phân biệt với thái tử là chỉ người con sẽ kế thừa hoàng vị, tương tự thái tôn là chỉ người cháu sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế. 'Thái' hán việt nghĩa là trưởng, đứng đầu, to lớn, vĩ đại. Ví dụ như thái bá, thái phu nhân,...

Hạ Thành khi còn là con của Uyển Lăng Vương thế tử thì được gọi là thế tôn, nhưng sau khi trở thành cháu trên danh nghĩa của Tuyên đế và là người kế thừa ngôi vị thì sẽ được gọi là thái tôn hay hoàng thái tôn. 'Hoàng' ở đây là từ tôn kính dùng để chỉ những gì liên quan tới vua, ví dụ như hoàng cung, hoàng ân, hoàng vị, hoàng tổ phụ, hoàng tử, hoàng tôn,...]

Chúng thần ước lượng một phen, liền hợp nhau cùng đề cử Hà Thừa tướng bẩm tấu lên Tuyên đế: "Bệ hạ muốn thu dưỡng Uyển Lăng Vương thế tôn, chúng thần không có gì dị nghị. Chỉ là thế tôn tuổi còn nhỏ, không cần nóng lòng chuyển vào Đông Cung, trước cứ nuôi dưỡng trong cung, ban cho vương vị. Nếu tương lai bệ hạ vô tự, thì thế tôn có thể kế vị. Nếu bệ hạ lại có con nối dõi, thế tôn có thể ra kinh đến đất phong, cũng không đến mức khiến cho Đông Cung rung chuyển……"

Tuyên đế tuy rằng không tin chính mình còn có thể có con nối dõi, nhưng lời này của Hà Thừa tướng cũng có chút đạo lý. Hắn nếu không chết quá sớm, liền không cần sốt ruột đem đứa nhỏ này đưa vào Đông Cung.

Nửa tháng sau, Tuyên đế hạ chỉ đem Hạ Thành phong làm Lương Vương, dưỡng ở trong cung, lại hậu ban cho vợ chồng Uyển Lăng Vương thế tử, hứa cho bọn họ mỗi năm nhập kinh triều kiến, thuận tiện thăm nhi tử. Các ma ma thị nữ của vị tiểu thế tôn kia đều đi theo vào cung, về cơ bản cũng không có gì không quen, ngẫu nhiên khóc nháo đòi cha mẹ, Tuyên đế liền đem y ôm vào trong ngực, lấy chút điểm tâm trái cây mà dỗ dành.

Trong cung có rất nhiều đồ chơi và thức ăn tinh xảo, Tuyên đế lại đối với y đặc biệt sủng ái, lúc nào cũng mang theo bên người, so với cha mẹ một ngày không thấy được mấy lần, ngược lại càng thân cận hơn. Chậm rãi đem đứa nhỏ vừa dỗ dành vừa quan tâm chăm sóc một thời gian, về sau y nửa đêm có giật mình thức giấc cũng không còn khóc lóc đòi mẫu thân nữa, mà chỉ cần hoàng tổ phụ ôm y.

Tuyên đế sau khi đem Uyển Lăng Vương thế tử tiễn đi, liền lệnh cho Tông Chính Tự sửa lại gia phả, đem Lương Vương tân nhiệm, người tương lai có thể trở thành hoàng thái tôn Hạ Thành, chuyển dời đến trên danh nghĩa của Tuyên đế.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Từ khi có hoàng tôn, Tuyên đế ngay cả mỹ nhân cũng không còn nghĩ đến, mỗi ngày hạ triều liền ở lì trong cung ngậm kẹo đùa cháu, trừ bỏ lúc thượng triều không thể dẫn y cùng ngồi trên long ỷ ra, đều là một khắc cũng không rời. Chu Huyên cùng các đại thần vào cung nghị sự, đôi lúc muốn đơn độc cùng Tuyên đế bàn

chút chuyện riêng tư cơ mật, bất đắc dĩ hoàng tôn lại không giống cung nhân, có thể tùy ý cho lui, đành phải mang theo tiếc nuối mà rời đi.

Loại sự tình này diễn ra ngày càng thường xuyên, tích lũy dần, trong lòng vài vị thần tử liền không khỏi sinh ra oán hận. Hai tháng sau, Trung Thư thị lang Thuần Vu Gia rốt cuộc nhịn không được thượng tấu, thỉnh Tuyên đế tuyển ra ti nghị, thị giảng để dạy học cho Lương Vương Hạ Thành.

Tuyên đế tuy rằng sủng ái vị hoàng tôn này, nhưng lại càng muốn đem y bồi dưỡng thành một minh quân, không muốn chậm trễ việc học của y. Nếu Thuần Vu Gia đã đưa ra đề nghị, Tuyên đế liền lệnh cho Hàn Lâm Viện chọn lựa người có học vấn vững chắc, nhân phẩm đoan chính làm lão sư, chính thức thay Hạ Thành giảng dạy sách vỡ lòng.

Lúc thân phận trữ quân của Hạ Thành được định xuống, Tuyên đế đồng thời cũng nhận được một phong thư đến từ Tây Nhung. Không phải là quốc thư mà là thư riêng do vị Hưng Tông vương tử kia gửi đến, bên trong báo cho Tuyên đế một tin tốt y hiện tại đã trở thành hoàng tử được Tây Nhung vương sủng ái nhất, mà binh lực trong tay Tàng Vân thái tử thiệt hại quá nhiều, bị y cùng vài vị huynh đệ liên thủ đẩy đến trấn thủ vùng sa mạc Hãn Hải.

Ngoài ra, Hưng Tông vương tử còn có ý tứ mập mờ: Nếu Hạ triều xuất binh quấy rối sa mạc Hãn Hải, gây thiệt hại binh lực và tài sản của Tàng Vân thái tử, như vậy không quá một năm, y có thể nghĩ biện pháp diệt trừ hoàn toàn vị huynh trưởng này, cũng khiến phụ vương sớm ngày truyền ngôi cho y. Sau khi y đăng cơ, không chỉ sẽ thực hiện những điều kiện lúc trước hứa hẹn trong minh ước, mà còn sẽ noi theo các nước chư hầu khác, trở thành quốc gia phụ thuộc của Hạ quốc, đem con cái hoàng thân quốc thích trong triều đưa đến trong kinh học tập.

Tuyên đế nhìn phong thư, trong lòng cơ hồ so với khi nhìn thấy hoàng tôn càng thêm vừa lòng. Đời trước hắn biết vị Hưng Tông vương tử này bị huynh trưởng áp chế đến gắt gao, cũng không làm nên thành tựu gì. Không thể tưởng được đời này vậy mà có chút trợ giúp, y thế nhưng có thể khiến Tàng Vân thái tử bị đày đến biên giới.

Huống hồ vị vương tử này đối với âm mưu tranh đấu tuy có chút thủ đoạn, nhưng cầm quân đánh giặc lại không bằng vị huynh trưởng kia của y. Kiếp trước Tàng Vân thái tử phong quang nửa đời, cuối cùng vẫn bị hắn tự mình mang binh bình định. Hưng Tông vương tử nếu lên làm Tây Nhung vương, chắc chắn sẽ đưa Tàng Vân thái tử vào chỗ chết, tương lai nếu hắn xuất binh bình định Tây Nhung, cũng có thể giảm bớt chút thiệt hại về binh mã tiền tài.

Chỉ là hiện giờ trong triều mới dụng binh không lâu, trực tiếp chinh phạt thì quá hao tổn quốc lực, tốt nhất là phái tiểu đội kỵ binh ở biên cảnh quấy rối đối phương.

Tuyên đế đem tin tức này nói cho trọng thần trong triều, dò hỏi ý kiến mọi người. Chu Huyên dẫn đầu đáp: "Tuy rằng đầu xuân Hạ quốc mới cùng Tây Nhung khai chiến, nhưng hiện giờ toàn bộ vùng Đóa Nhan đã thuộc về Hạ quốc ta, lại có Hưng Tông vương tử đưa tới năm ngàn lương mã, muốn một kích tiêu diệt bộ tộc nơi Tàng Vân thái tử trấn thủ cũng chưa chắc là không làm được."

Hộ Bộ Thượng thư Tần Văn Trung nói: "Đầu năm nay đại quân xuất chinh cùng với sự cố ôn dịch đã khiến quốc khố hao phí quá nhiều, không bằng đợi sau khi thu hoạch vụ thu, bá tánh có dư, khi đó dùng binh mới tốt."

Nghị sự đến cuối cùng, vẫn là Tuyên đế lên tiếng: "Tây Nhung vương gần đây bệnh nặng, ước chừng không sống qua sang năm. Một khi y mất, triều đình Tây Nhung tất nhiên đại loạn, vài vị vương tử trong kinh sẽ nhân cơ hội nắm lấy sự vụ, Tàng Vân thái tử nếu muốn hồi kinh kế vị, chỉ có thể mang binh trở về. Chúng ta chỉ cần nhìn thấy đại binh mã của y hướng trung tâm thảo nguyên mà di chuyển, liền nhân cơ hội lập tức vượt biên giới, từ sau lưng tấn công bất ngờ, như vậy sẽ tiết kiệm được binh lực."

Chu Huyên đứng dậy thi lễ, khẳng khái mà đáp: "Không chỉ như thế, một khi bắt giữ được Tàng Vân thái tử, Đóa Nhan và Hà Bộ nếu có thể hiệp lực cùng xuất binh, thẳng tiến kinh đô Tây Nhung, noi theo gương nhà Hán, một kích Lang Cư Tư Sơn!*"

[*đây là một điển cố của sử Trung Quốc:

Năm 119 TCN, Hán Vũ Đế cử 10 vạn kị binh tấn công Hung Nô, giao cho Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh mỗi người chỉ huy 5 vạn quân, chia làm hai ngả đánh sâu vào địa phận Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh theo hướng tây đuổi người Hung Nô tới tận Lang Cư Tư Sơn, còn Vệ Thanh theo hướng đông đánh vào triều đình Hung Nô. Trận chiến này đã giết chết rất nhiều quân Hung Nô, khiến Hung Nô tổn thương nguyên khí, từ đó không dám xâm phạm nhà Hán trong một thời gian dài.]

Chu Huyên lập tức quỳ một gối xuống đất, thỉnh cầu đến biên quan giáo luyện kỵ binh, chuẩn bị tùy thời đánh bất ngờ Tây Nhung. Tuyên đế hiện giờ cũng không dám quá tin tưởng vào ký ức đời trước, liền khuyên Chu Huyên ở lại trong triều một thời gian, chờ mật thám truyền đến tin tức xác thật mới đi bắc cương.

Chu Huyên liền nói: "Vô luận Tây Nhung vương sống chết ra sao, thế lực của Tàng Vân thái tử ở Tây Nhung là hi vọng của nhiều người, nên y chắc chắn sẽ không thể ở lâu tại sa mạc. Nếu không nhân cơ hội này tiêu diệt y, để y quay về kinh đô nắm lấy vương quyền, lúc ấy muốn giết y liền khó hơn rất nhiều."

Chu Huyên dốc hết sức trình bày, chúng thần cũng không có lý do mạnh mẽ để phản đối. Trong lòng Tuyên đế rốt cuộc vẫn còn vài phần tin tưởng ký ức kiếp trước, liền thuận nước đẩy thuyền mà đáp ứng.

Việc này sau khi quyết định xong, Chu Huyên không khỏi lại muốn vào cung cùng Tuyên đế chia ly tạm biệt, mùi mẫn một phen. Tuyên đế sai người đem hoàng tôn ôm đến thiên điện, để mình cùng Đại tướng quân gia tăng cảm tình. Trước mấy ngày đại quân xuất phát, bao nhiêu tâm tình trung quân ái quốc của Chu Huyên đều tiết ra trên người Tuyên đế, chỉ hận ngày dài đêm ngắn, mặt trời lên quá nhanh, còn chưa thỏa hết ý, liền đã đến ngày xuất chinh.

Ngày đại quân xuất chinh, Tuyên đế tự mình dẫn văn võ bá quan đưa tiễn, đem Đại tướng quân Chu Huyên, Vệ tướng quân Dương Thanh, Trấn Tây tướng quân Lý Bình cùng các tướng lãnh đưa đến tận ngoài thành.

Chu Huyên sau khi rời khỏi, trong triều so với trước càng thêm vội vã, tam tỉnh lục bộ đều vì đối chiến với Tây Nhung mà ra sức chuẩn bị. Nhưng Tuyên đế bỗng nhiên không còn bị Chu Huyên mỗi đêm quấn lấy, ngược lại cảm thấy thời gian trôi qua quá mức thanh nhàn, liền đối với chính vụ bề bộn thường ngày tựa hồ chê ít.

Sau khi xử lí hết đống sự vụ tồn đọng, hắn lại nghĩ tới Tạ Nhân, đã lâu rồi hắn không gặp y. A Nhân thật sự đối với hắn tình thâm nghĩa trọng, còn vì hắn chịu tổn hại thanh danh, nhưng hắn đã hạ quyết tâm, muốn đem A Nhân đưa ra khỏi kinh. Không phải hắn bạc tình, cũng không phải hắn ghét bỏ Tạ Nhân là nam tử, mà là Chu Huyên…… rất khó dung Tạ Nhân.

Cá cùng tay gấu không thể đều muốn, hắn nếu đã chọn Chu Huyên, cũng chỉ đành cô phụ A Nhân.

Tuyên đế suy nghĩ thánh chỉ, do dự vài lần, lại không kêu cung nhân đưa đi, mà là thay đổi một thân y phục bình thường, ngồi xe ngựa tự mình đi Lâm Xuyên vương phủ. Lúc gặp mặt, trong lòng hắn tràn đầy cảm xúc bứt rứt. Chính miệng hắn tuyên đọc thánh chỉ, xong lại khuyên bảo Tạ Nhân: "A Nhân, trẫm phong ngươi làm Hội Kê quận thủ, ý chỉ đã ban ra từ lâu, Lại Bộ cũng có lưu trữ. Trước đó vài ngày thân thể ngươi không tốt, trẫm vẫn luôn chưa từng cưỡng cầu, hiện giờ thương thế của ngươi đã tốt đến không sai biệt lắm, vẫn là…… vẫn là trở về đi."

Tạ Nhân thần sắc nhàn nhạt, tùy tay buông xuống cuộn thánh chỉ, nói: "Ta nếu không phụng chỉ, bệ hạ muốn giết ta sao?"

Tuyên đế lắc đầu thở dài: "A Nhân, trẫm không thể nạp nam hậu, ngươi cần gì nhất định phải lưu lại trong kinh? Trẫm biết ngươi yêu thích chinh chiến, Hội Kê lại gần Nam Cương, ngươi thay trẫm trấn giữ nơi đó, đừng ngại luyện chút tư binh, tương lai trẫm chinh phạt Nam Cương, nhất định sẽ cho ngươi một vị trí tướng quân……"

Tạ Nhân thẳng tắp nhìn vào Tuyên đế, trên mặt không buồn không vui, nhìn đến Tuyên đế có chút nói không ra lời. Đợi hắn im lặng, Tạ Nhân mới nói: "Bệ hạ đối với ta thật là hiểu biết, thật là dụng tâm. Ta nếu cô phụ tâm ý này của bệ hạ, quả thực…… phải phỉ nhổ chính mình. Ta chỉ thắc mắc, đây có phải thật sự là lời nói chân tâm của bệ hạ? Trước đó vài ngày ta bị vây khốn ở Khôn Ninh Cung, âm thầm nghe nói, không dung ta ở lại kinh thành không phải bệ hạ, mà là Đại tướng quân đi?"

Tuyên đế hít sâu một hơi, không biết phải trả lời thế nào cho tốt. Tạ Nhân hướng hắn hành lễ thật sâu,

thanh âm như cũ nhàn nhạt, nhưng lại kỳ dị đến khiến người cảm thấy lạnh cả sống lưng: "Thần thái thú Hội Kê Tạ Nhân cẩn vâng thánh mệnh. Thần ngày sau tất trở thành đại tướng quân lập nên công tích vĩ đại, để ngô hoàng không còn phải chịu người quản thúc."

Trong lòng Tuyên đế cũng thấy khó chịu, miễn cưỡng khuyên y vài câu, liền rời đi nội viện. Trong phủ này người hầu cực ít, bất quá có mấy cấm vệ quân trông coi, lại không có người tới cửa bái phỏng, cơ hồ có chút cảm giác hoang vắng. Tuyên đế lúc vào phủ thì đem thái giám lưu lại bên ngoài xe ngựa, một mình đi vào trong viện. Lúc trở ra liền cảm thấy tà dương thê lương, nhân sinh tịch mịch, nhịn không được cúi đầu thở dài một tiếng.

Sau lưng phảng phất có người cùng thở dài với hắn, chỉ là thanh âm vô cùng nhẹ, nếu không phải nơi này thật sự thanh lãnh, cơ hồ nghe không được. Tuyên đế trong lòng cảnh giác, dưới chân vừa chuyển, đang muốn quay đầu lại nhìn xem, bỗng nhiên cảm thấy sau cổ đau xót, trước mắt xẹt qua một đám sao trời, liền rơi vào tối tăm.

41. Chương 40: Bị Bắt Cóc

Có thích khách……!

Sau cổ Tuyên đế đau đến cứng ngắc, nhưng thần chí đã tỉnh táo lại, đoán được chính mình bị hành thích. Nhưng Lâm Xuyên vương phủ luôn có người canh gác, sau Chu Huyên còn phái thêm cấm vệ quân canh chừng, thế nào mà thích khách lại lẫn vào trong phủ được?

Hắn chậm rãi mở ra hai mắt, muốn xem hiện tại là tình trạng gì. Cũng không biết hắn hôn mê bao lâu, trước mắt một mảng mơ hồ, tạm thời nhìn không rõ đồ vật, chỉ có thể nhận biết sắc trời còn đang sáng.

Chỗ này là trong cung hay vẫn còn ở vương phủ? Hắn giật giật tay, muốn đứng dậy, lại phát hiện trên người bị dây thừng trói chặt, không thể động đậy. Tuyên đế trong lòng căng thẳng, cơ hồ lập tức minh bạch tình cảnh của mình hắn không phải bị ám sát sau đó được người nâng hồi cung, mà là bị bắt cóc!

Tuyên đế mới vừa nghĩ tới, liền nghe có tiếng bước chân vang lên bên cạnh, theo sau là thanh âm tục tằng khàn khàn của nam tử: "Chủ nhân, hoàng đế Hạ quốc tỉnh!"

Cũng không biết bắt cóc hắn là thế lực phương nào, nhưng nghe xưng hô này, nhất định không phải người Hạ quốc. Nếu bất hạnh rơi vào tay địch quốc…… Cũng may hắn trước kia thường hay bị người bắt cóc, mà đa phần bắt cóc hắn đều là muội muội, nữ nhi, thị nữ mỹ lệ động lòng người, thâm tình đại nghĩa có thể thông đồng, dễ dàng giải quyết. Bởi vậy Tuyên đế hoàn toàn không hoảng loạn, bình tĩnh mà ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng bước chân, khóe miệng thậm chí còn giữ nụ cười thản nhiên cao thâm khó lường.

Tên chủ mưu rốt cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt Tuyên đế. Y bước đến trước giường, tuy rằng quần áo phục sức đều như người Hán, nhưng thân hình cao lớn cường tráng, mặt mày khí độ đặc thù của dân tộc thảo nguyên. Tuyên đế lập tức nhận ra thân phận của y, đồng tử nháy mắt thu nhỏ lại, tươi cười trên mặt cũng lịm tắt, thốt ra một câu làm bại lộ thân phận đối phương: "Tàng Vân thái tử."

Mấy năm không thấy, y so với trong trí nhớ của Tuyên đế trẻ hơn, dáng người như cũ cường tráng đĩnh đạc, đôi mắt sáng ngời, trên mặt còn mang theo vài phần sát khí mà cười nói: "Hạ quốc hoàng đế bệ hạ, lần đầu gặp mặt. Cô vương chính là đối với ngươi nghe danh đã lâu, vẫn luôn ngóng trông có thể gặp mặt để hướng ngươi lãnh giáo một phen!"

Người này thế nhưng không ở vùng sa mạc Hãn Hải, mà lặng lẽ tiến vào Trung Nguyên! Đại quân của Chu Huyên sợ là phải quay về tay không một chuyến. Không đúng, nếu Tây Nhung vương chết, y bắt buộc phải trở về. Y lặn lội tới tận kinh thành để bắt cóc mình, chưa chắc vì động sát tâm, có thể chỉ là muốn đòi điều gì đó giúp y thuận lợi áp chế huynh đệ để đăng cơ mà thôi.

Tuyên đế nghĩ thế liền biểu hiện ra thần sắc lạnh nhạt, không nhúc nhích mà nằm trên giường, chờ Tàng Vân thái tử nói ra ý đồ chân chính.

Tàng Vân thái tử cũng thập phần thong dong, túm lấy chiếc ghế dựa ngồi ở đầu giường: "Bệ hạ lúc trước thí huynh tự lập, lý tưởng thật là hào hùng, cô vương mỗi khi nghĩ đến, đều thật tâm khâm phục. Bệ hạ vì mỹ nhân ngay cả con nối dõi cũng không cần, đem mảnh giang sơn tươi đẹp này truyền cho người ngoài, lòng dạ như vậy xem như không giống người thường. Ngay cả vị đệ đệ không biết cố gắng kia của cô vương, cùng bệ hạ gặp qua vài lần, liền cưới được trưởng công chúa trở về, ở trước mặt phụ hoàng dường như so với cô vương càng được sủng ái hơn……"

Y càng nói ý cười càng sâu, ánh mắt xoay chuyển rơi xuống trên mặt Tuyên đế: "Cô vương suy nghĩ, nếu muốn áp xuống nổi bật của Hưng Tông, tốt nhất là mang về một người có thân phận so với vị công chúa giả kia càng cao hơn một chút. Vốn dĩ là cô vương muốn mang đi vị Tạ hoàng hậu tương lai của bệ hạ, đáng tiếc, lúc cô vương đến được Trung Nguyên thì y đã thất sủng, vậy nên cô vương cũng không vội động thủ. Không thể tưởng được trời cao chiếu cố Tây Nhung, hoàng đế bệ hạ thế nhưng tự mình đi gặp y, tặng cho cô vương cơ hội chọn được người thích hợp nhất!"

Tuyên đế chán ghét nhìn y tươi cười, lạnh lùng đáp: "Thái tử vẫn là tới quá muộn, trẫm hiện giờ đã lập thái tôn, nếu có chết ngay lúc này, trong triều cũng sẽ không loạn động."

Tàng Vân thái tử cười vang nói: "Trong triều tuy rằng có một hoàng thái tôn giả, nhưng sao có thể so được với hoàng đế bệ hạ ngươi? Ngươi yên tâm, cô vương nhất định bảo đảm ngươi bình an mà đến được Tây Nhung, đổi lấy chút đồ vật đáng giá của Hạ Quốc các ngươi."

Tuyên đế trong lòng hận y cuồng vọng, lại không biểu hiện ra ngoài, cũng hơi mỉm cười nói: "Không dám, trẫm từ lâu đã nghe danh Tàng Vân thái tử, ngươi vào kinh, chính là xả thân giúp Đại Hạ ta trừ đi một mối họa lớn."

Trong lúc hai người đối đáp, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân, một nam tử trung niên tướng mạo âm trầm bước vào trong phòng, hướng về phía Tàng Vân thái tử khom người hành lễ: "Chủ nhân, vật dụng đã chuẩn bị tốt, chúng ta có thể lên đường."

Người nọ đi tới muốn nhấc Tuyên đế lên, Tàng Vân thái tử liền lắc đầu, từ trên giường cầm lấy một cái khăn lụa nhét vào trong miệng hắn, tự mình bế hắn lên: "Cô vương thành tâm thỉnh hoàng đế bệ hạ cùng trở về, tự nhiên sẽ để bệ hạ được thoải mái. Chỉ là muốn ra khỏi kinh thành thì có chút phiền phức, lúc trên xe ngựa không thể không ủy khuất bệ hạ."

Tuyên đế tất nhiên là nói không nên lời, lại không muốn bị những người này chê cười, bèn không uổng phí sức lực giãy giụa, tùy ý Tàng Vân thái tử ôm đi.

Trong tiểu viện có một chiếc xe ngựa cực kì bình thường cũ kĩ, bên trong đặt một chiếc quan tài, Tàng Vân thái tử đi đến đằng trước xe, cúi người đem Tuyên đế thả vào, ngả ngớn mà vỗ vỗ quan tài nói: "Cô vương tuy cũng muốn tìm một chiếc xe ngựa xứng tầm với thiên tử, bất đắc dĩ trong kinh thành phòng thủ quá nghiêm, đành phải thỉnh bệ hạ chịu thiệt một chút. Bất quá cô vương sẽ cùng bệ hạ ngồi trên chiếc xe ngựa này, lấy đó làm thành ý."

Nói xong liền nhảy vào trong quan tài, nghiêng người nằm bên cạnh Tuyên đế, nửa thân mình đều đè lên Tuyên đế, cảm thấy người dưới thân thật mềm mại ấm áp, thập phần thoải mái, liền bảo thủ hạ khép lại nắp quan tài.

Phía dưới quan tài đã được đào lỗ thông khí, hai người ở bên trong cũng không đến mức hít thở không thông. Chỉ là xe ngựa cũ nát, dọc theo đường đi khó tránh khỏi xóc nảy, lúc chạy qua một cái hố to, Tuyên đế cơ hồ bị tung lên, cái gáy hung hăng đập vào thành quan tài, đau đến nỗi trước mắt đều biến thành màu đen, không tự chủ được mà rên rỉ một tiếng.

Tàng Vân thái tử nghe được tiếng va chạm kia, cũng sợ hắn xảy ra chuyện, vội vàng duỗi tay lót đến dưới gáy của hắn, mở miệng xin lỗi một cách không chân thành cho lắm: "Là cô vương chiếu cố không chu toàn, hoàng đế bệ hạ chớ trách." Lại vuốt ve tóc của Tuyên đế, nhẹ giọng cười nói: "Tóc của hoàng đế bệ hạ thật mềm mại trơn bóng, so với những nữ nhân của cô vương sờ còn tốt hơn. Mới vừa rồi cô vẫn luôn ngửi được hương khí, có phải cũng là từ trên người bệ hạ truyền đến? Có phải nam nhân Trung Nguyên cũng giống như nữ nhân yêu thích trang điểm?"

Tuyên đế lòng đầy buồn bực, bất đắc dĩ trong miệng bị nhét khăn, nói không ra lời, đành phải để y tùy ý hít hít ngửi ngửi ở bên gáy mình. Tàng Vân thái tử nâng tay sờ lên mặt Tuyên đế, cảm thấy da thịt bên dưới lòng bàn tay trơn mịn như tơ lụa, ra vẻ kinh ngạc mà trêu đùa: "Cô vương mới vừa rồi chỉ cảm thấy thân thể của ngươi mềm cứng vừa đủ, lúc áp người lên thật sự thoải mái, không thể tưởng được da mặt của hoàng đế bệ hạ cũng sờ tốt như vậy, khó trách người Trung Nguyên các ngươi thích nam nhân. Cô vương nghe Quách tiên sinh nói, Tạ Nhân kia sinh ra còn đẹp hơn cả nữ nhân, không biết y so với bệ hạ thì như thế nào?"

Tuyên đế hừ lạnh một tiếng, trên mặt tận lực bảo trì bình tĩnh, tránh để Tàng Vân thái tử nắm được thóp, trong lòng lại lo lắng không thôi, chỉ ngóng trông cửa thành bị phong bế, đừng để cho đám hỗn đản này thoát ra ngoài.

Nhưng trời không chìu lòng người, lúc xe ngựa đi đến cửa thành, tuy rằng nghe được thanh âm của binh lính thủ thành, lại không có chuyện cửa thành bị phong tỏa. Tuyên đế thất vọng vô cùng, tận lực phát ra tiếng kêu "Ô! Ô!", tưởng rằng sẽ khiến cho người chú ý, lại bị thanh âm khóc tang bên ngoài che lấp, không một ai nghe thấy tiếng kêu cứu dưới đáy quan tài.

Tàng Vân thái tử dùng sức che lại miệng hắn, cho đến khi bên ngoài dần dần an tĩnh, mới buông ra Tuyên đế, đắc ý mà cười nói: "Xem ra thị vệ của bệ hạ đều thực hiểu biết quan hệ giữa bệ hạ và Tạ Nhân, bệ hạ ở trong Lâm Xuyên vương phủ lâu như vậy không ra, thế mà không có ai cảm thấy bất thường."

Tuyên đế càng thêm buồn bực trong lòng, đem mặt chuyển qua một bên. Ngón tay Tàng Vân thái tử lại đuổi theo, ở trên mặt hắn di chuyển vô chừng, cuối cùng rơi xuống trên đôi môi mềm mại của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, thấp giọng cảm thán: "Sau khi Hưng Tông trở về liền đối với ngươi nhớ mãi không quên, không thèm để ý ngươi muốn nhiều của cải Tây Nhung như vậy, còn gả công chúa giả cho y. Hoàng đế bệ hạ, ngươi rốt cuộc đã hạ bùa mê thuốc lú gì cho y, đến nỗi khiến y một lòng đều hướng về ngươi?"

Bởi vì trẫm cùng y có chung mục tiêu chính là giết ngươi! Tuyên đế yên lặng đáp ở trong lòng, ngoài miệng vẫn không thốt ra một chữ. Hai người im lặng hồi lâu, khăn lụa trong miệng Tuyên đế bỗng nhiên bị y lấy ra, mặt cũng bị y dùng sức xoay lại, đôi môi đột ngột bị lấp kín, hung hăng gặm cắn.

Tuyên đế nhất thời phản ứng không kịp, mãi đến lúc đau đớn từ trên môi truyền đến, hắn mới kêu lên một tiếng, nỗ lực muốn quay đầu tránh đi, Tàng Vân thái tử không giống như đang hôn môi mà giống như đang giày vò hắn. Tuyên đế vừa động, lực đạo trên gáy lại tăng lên, đem đầu của hắn cố định một chỗ, hoàn toàn tránh không được xâm nhập của đối phương.

Tàng Vân thái tử cũng không nóng lòng xâm nhập, trước tiên chỉ cắn cánh môi của hắn, rồi ngậm vào trong miệng dùng sức liếm mút, đầu lưỡi phác họa theo viền môi tinh tế, đem tơ máu ở chỗ mới vừa bị cắn rách mút vào trong miệng.

Tuyên đế cắn chặt khớp hàm, ý niệm sợ hãi dần dần dâng lên, bình tĩnh ban đầu cơ hồ không giữ được nữa. Tay Tàng Vân thái tử theo gương mặt hắn di chuyển, ở trong bóng tối chuẩn xác mà tìm được chóp mũi của hắn, dùng sức bóp lấy hai cánh mũi, bức cho hắn không thể không há miệng hô hấp, nhân cơ hội đó liền đem đầu lưỡi dò xét đi vào.

Lúc môi lưỡi giao triền mang theo tiếng nước vang lên trong quan tài. Tàng Vân thái tử càng hôn càng xâm nhập vào sâu bên trong, đầu lưỡi quét khắp khoang miệng non mềm của Tuyên đế, nhấm nháp nước bọt thanh ngọt dưới lưỡi, lại đem nước bọt của chính mình đưa vào trong miệng Tuyên đế, bức hắn phải nuốt. Tuyên đế căn bản không chịu nuốt xuống, để cho nước bọt trong miệng theo khóe môi chảy ra, rơi xuống đáy quan tài.

Thân thể hai người giao triền, mỗi một hơi thở, mỗi một động tác tại trong không gian nhỏ hẹp này đều rõ ràng mà truyền đến trong tai đối phương. Thân thể Tàng Vân thái tử càng ngày càng nóng, cũng càng ngày càng trở nên gấp gáp, dán chặt vào trên người Tuyên đế, vật giữa hai chân đã cứng rắn mà đặt lên đùi Tuyên đế.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ngựa hí, xe cũng đột ngột dừng lại, thân mình hai người đều theo đà mà vọt về phía trước. Tàng Vân thái tử lúc này mới lưu luyến rời đi đôi môi của Tuyên đế, thấp giọng cười một tiếng: "Khó trách hoàng đế bệ hạ yêu thích nam sắc…… Bệ hạ là khách quý khó có được, vừa

nãy trên xe bị ủy khuất, đợi lát nữa cô vương sẽ bồi thường thỏa đáng. Chỉ có điều đi theo cô vương đều là hán tử lỗ mãng, sợ làm bệ hạ chướng mắt. Để thể hiện thành ý, cô vương sẽ tự mình khoản đãi bệ hạ."

Hắn thuận tay sờ soạng giữa hai chân Tuyên đế một phen, đợi cận vệ mở nắp quan tài liền xoay người xuống xe, đem Tuyên đế từ bên trong ôm ra, đi vào một gian nhà dân trông có vẻ bình thường. Phòng ốc đã có người dọn dẹp sẵn, trên mặt đất trải thảm Ba Tư trắng như tuyết, ánh sáng được thắp lên, ở giữa bày một cái bàn dài, phía trên có mấy món thịt cùng một bầu rượu mạnh, một bên đặt tiểu đao để xẻ thịt.

Tàng Vân thái tử khẽ gật đầu, phân phó người ra ngoài cửa canh chừng, đem Tuyên đế đặt lên mặt đất cạnh chiếc bàn, bản thân thì ngồi vào bên cạnh hắn. Ánh nến chiếu rọi xuống dưới, sắc mặt Tuyên đế trông có vẻ hồng nhuận, đôi môi ướt át, ngũ quan thâm thúy, tóc mai tán loạn, lông mi khẽ rung động, so với ban ngày càng thêm ôn nhu thanh tú.

Tàng Vân thái tử mới uống vài chén rượu, ngẩng đầu định nói chuyện, ánh mắt đột ngột dừng lại trên người hắn, trong phút chốc sinh ra cảm giác kinh diễm, vật giữa hai chân cương nóng đến nỗi y ngồi không được, nhìn chằm chằm Tuyên đế hỏi: "Bệ hạ đói không? Muốn ăn không?"

Tuyên đế bị tức giận đến no rồi, sao còn nuốt trôi cái gì? Chỉ hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt không thèm để ý tới y.

Tàng Vân thái tử thở dài: "Bệ hạ đã là khách quý của cô vương, cô vương tự nhiên không thể miễn cưỡng. Nếu bệ hạ đã chướng mắt loại thức ăn thô dã này, cô vương đành phải lấy thân phận thái tử, tự mình khoản đãi."

Nói xong, y lập tức vươn tay đem Tuyên đế kéo vào trong ngực. Một tay duỗi xuống phía dưới xoa nắn cặp mông Tuyên đế, một tay vuốt ve ngực hắn, đón lấy ánh mắt sắc bén tràn ngập sát ý của Tuyên đế, cười nói: "Bệ hạ giết hơn mười vạn tướng sĩ của cô vương, chiếm lấy vùng đất Đóa Nhan, tàn sát hai bộ lạc, ép lấy năm ngàn lương mã, hiện giờ cô vương chỉ là thu lại chút lợi tức, nếu bàn luận về nỗi phẫn hận, bệ hạ hiện tại không đủ tư cách."

Tay đang vân vê đầu nhũ Tuyên đế của y bỗng nhiên gia tăng lực đạo, khiến Tuyên đế đau đến nỗi phải than nhẹ một tiếng, dùng sức gục đầu xuống, nước mắt cơ hồ trào ra bên ngoài. Tàng Vân thái tử lại rút tay về, đem Tuyên đế ấn ngã xuống giữa thảm, dùng sức xé mở vạt áo của hắn, lộ ra lồng ngực tuyết trắng cùng với những ấn ký đỏ sậm còn chưa tiêu tán mà ngày đó Chu Huyên lưu lại.

Ánh mắt Tàng Vân thái tử gắt gao dính chặt lấy những dấu hôn và dấu tay kia, bàn tay chậm rãi di chuyển, đem quần áo trên người Tuyên đế phá tan thành từng mảnh, lộ ra da thịt đầy dấu vết dâm mỹ. Y nuốt xuống một ngụm nước bọt, vỗ về cơ thể mềm mại ấm áp của Tuyên đế, nói: "Xem ra lời đồn đãi không sai, bệ hạ đối với cái vị Tạ Nhân kia quả thật sủng ái có thừa. Y cũng thật có chút bản lĩnh, cô vương hiện tại càng muốn ra sức khoản đãi bệ hạ, không thể để bản thân ngay cả một tên thư sinh văn nhược cũng không bằng."

42. Chương 41: Bị Khuất Nhục (1)

"Hồ Vô Tàng Vân, ngươi dám!" Tuyên đế ngã ngửa xuống thảm nhung trên mặt đất, quần áo bị xé nát, sắc mặt trắng như tuyết, trên người tràn ra sát khí.

Tàng Vân thái tử đối với sát khí của hắn xem như không thấy, đem hai chân Tuyên đế nâng đến trên đầu gối của mình, cởi ra giày vớ, gỡ xuống thanh loan đao sắc bén bằng bạc bên hông, từ dưới ống quần hắn một đường hướng thẳng về phía trước chậm rãi mà cắt xé. Lưỡi đao kề sát da thịt lướt đi, vết đao sắc nhọn để lại trên đùi Tuyên đế hai vệt đỏ thật dài, lại bị người khống chế lực đạo đến tinh chuẩn, không làm chảy máu.

Làn da trần trụi của Tuyên đế bị hàn khí cùng sát khí của loan đao song song tập kích, lông tóc dựng thẳng. Thanh đao kia lướt thẳng đến bên hông hắn, cắt đứt thắt lưng bằng tơ lụa mềm mại, lại ở trên chiếc bụng

trắng mịn của hắn nhẹ nhàng di chuyển, thay thế đôi tay của Tàng Vân thái tử mà âu yếm cơ thể Tuyên đế.

Tuyên đế cắn chặt môi, thả chậm hô hấp, thân thể tận lực duy trì bình tĩnh, ánh mắt gắt gao đi theo lưỡi đao kia, cười lạnh một tiếng: "Nguyên lai Tàng Vân thái tử anh hùng vô địch trên thảo nguyên bất quá cũng chỉ biết cậy vào lưỡi đao sắc bén, đe dọa một người vô lực phản kháng."

Tàng Vân thái tử tay vững vàng nắm lấy chuôi đao, hai mắt sáng ngời như sao, lấy mũi đao nâng lên cằm Tuyên đế: "Bệ hạ cũng không phải là người vô lực phản kháng, cô vương hiện tại còn ở trên lãnh thổ Đại Hạ, khắp nơi đều là người của ngươi, đành phải cẩn thận một chút. Chờ đến khi chúng ta vào thảo nguyên, cô vương tự nhiên sẽ tôn trọng thân phận của ngươi. Ân, lúc làm việc này, cũng sẽ kêu mấy thị nữ hầu hạ ngươi."

Y mở miệng cười nói, đem loan đao thu hồi, ánh mắt rơi xuống mắt cá chân của Tuyên đế, nhanh chóng lấy dây thừng trói chặt lại. Dây thừng kia là do người trong giang hồ chế tạo, cực kì chắc chắn, Tuyên đế dọc theo đường đi đã thử qua vô số lần, càng cố gắng giãy giụa tháo nó ra, thì nó càng siết chặt vào sâu trong da thịt, không cách nào thoát được.

Tàng Vân thái tử nhìn thấy dây thừng làm da thịt Tuyên đế sưng đỏ, trong lòng cảm thấy thương tiếc, giơ tay chém xuống, đem dây thừng chặt đứt, duỗi tay muốn kéo ra nút kết, lại đem cả những mảnh quần áo dính vào trong da thịt cũng kéo ra ngoài. Có vài mảnh vải nhỏ đã bị siết đến nỗi dính chung với máu thịt, một động tác kéo ra này của y, khiến Tuyên đế cảm thấy như máu thịt đều bị kéo xuống, toàn thân căng cứng, cắn chặt môi dưới, dù chưa kêu ra tiếng, hô hấp đã trở nên ồ ồ.

Tàng Vân thái tử nắm chân hắn nhìn vài lần, xác định không có trở ngại, liền nhấc lên bầu rượu trên bàn, hướng miệng vết thương đổ xuống. Rượu mạnh tưới vào tuy đau, nhưng đối với miệng vết thương lại có hiệu quả, Tuyên đế hít một hơi khí lạnh, chờ đau đớn giảm xuống phạm vi có thể chịu đựng được, mới miễn cưỡng nói: "Thái tử không sợ thả trẫm ra, trẫm liền chạy mất sao?"

Tàng Vân thái tử đem thân mình hắn xoay chuyển, một đao chém đứt dây thừng trên cổ tay hắn, tiếp tục đổ rượu, chậm rãi đáp: "Nếu để cho hoàng đế bệ hạ tay trói gà không chặt đào thoát từ trên tay cô vương, cô vương còn mặt mũi nào mà mang binh đi đánh giặc?"

Hai tay Tuyên đế đã chết lặng, cởi bỏ dây thừng cũng không làm được gì, chỉ có thể lắc lư cổ tay một chút để lưu thông máu. Tàng Vân thái tử từ sau lưng kéo xuống quần áo của Tuyên đế, đỡ hắn lật người lại, cầm bầu rượu khuyên nhủ: "Uống chút rượu để áp chế đau đớn. Trong phòng này cũng không có lò than, người Hạ quốc các ngươi thân thể luôn yếu đuối, nếu bị đông lạnh đến hỏng, cô vương cũng sẽ đau lòng."

Hai tay Tuyên đế đã có thể cử động đôi chút, liền duỗi tay tính tiếp nhận bầu rượu kia. Tay mới vừa chạm tới, Tàng Vân thái tử bỗng nhiên nhe răng cười, tay nhẹ buông, cả bầu rượu liền nghiêng ngả mà đổ ụp xuống người Tuyên đế.

Sắc mặt Tuyên đế âm trầm, muốn phát tác giận dữ, lại phải tận lực nhẫn nhịn, bình tĩnh mà đáp: "Không cần." Duỗi tay nhặt khối vải vụn muốn lau sạch rượu trên người.

Tàng Vân thái tử bắt lấy tay hắn nói: "Rượu tốt như vậy, bệ hạ sao có thể nói bỏ liền bỏ? Cô vương thật luyến tiếc lãng phí như vậy." Nói xong liền cúi xuống liếm đi tất cả chỗ rượu còn vương lại trên thân mình Tuyên đế.

Khắp người Tuyên đế từ ngực đến bụng đều toàn là rượu, chỗ cái rốn càng giống như chiếc ly chứa rượu. Tàng Vân thái tử gắt gao ấn chặt đôi tay Tuyên đế, khóa ngồi ở trên đùi hắn, như trẻ con dụi đầu vào trên người Tuyên đế không ngừng liếm mút, đem chất rượu tinh khiết cùng da thịt thơm tho cẩn thận liếm sạch. Gặp được dấu vết Chu Huyên lưu lại, y càng dùng sức gặm cắn mút vào, muốn đem dấu vết đã bắt đầu ảm đạm kia một lần nữa làm cho tươi sáng trở lại.

Tuyên đế cắn chặt môi, một tay cố gắng che miệng của mình, một tay nắm chặt lấy thảm nhung trên mặt đất, móng tay đã hoàn toàn bấu vào trong da thịt, mới miễn cưỡng nhịn xuống thanh âm rên rỉ tràn ra từ trong cổ họng. Rượu mạnh ướt lạnh rơi xuống trên người đã bị nhiệt độ cơ thể hòa tan, ngay cả những chỗ chưa bị môi lưỡi của Tàng Vân thái tử kích thích cũng đã phiếm hồng. Vòng eo của hắn hơi hơi rung động, lại bị ý chí trói buộc, cứng rắn mà dán chặt trên mặt đất, kháng cự lại dục vọng muốn hướng về thân thể cường tráng ấm nóng phía trên.

Tàng Vân thái tử rốt cuộc liếm sạch sẽ chỗ rượu còn sót lại trên người hắn, đứng dậy nhìn Tuyên đế đã mất khả năng khống chế mà hưng phấn lên: "Xem ra cô vương đối với chuyện long dương cũng rất có thiên phú, hoàng đế bệ hạ nếu đã hứng khởi như thế, sao còn không chịu nói với cô vương, ngược lại tự mình chịu đựng?"

Y duỗi tay cầm lấy mệnh căn của Tuyên đế, lại đem cái của chính mình ra so sánh, kiêu ngạo mà nở nụ cười: "Người Hạ quốc quả nhiên văn nhược, hoàng đế bệ hạ tuy rằng tọa ủng Trung Nguyên, cai quản đất đai vạn dặm, nhưng nếu đem nơi này ra mà so sánh, lại thua xa cô vương."

Y mở miệng trêu đùa, lại đem mệnh căn của Tuyên đế nắm trong tay xem xét thưởng thức một phen, từ trên xuống dưới đều đem ra so sánh một lần với bản thân mình. Vật kia của Tuyên đế tuy bộ dáng cũng không tính nhỏ, nhưng lại quá mức non nớt đáng yêu, vừa nhìn liền biết còn chưa trải qua bao nhiêu lần xâm nhập đưa đẩy, không thể sánh kịp với hùng tráng uy phong của y.

Tàng Vân thái tử tự đắc mà buông ra Tuyên đế, cởi xuống quần áo của mình, lại từ trên bàn cầm lấy bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm, dùng sức mở ra hàm răng của Tuyên đế mà đút vào. Tuyên đế toàn thân cơ hồ đã bị thiêu đốt đến tận xương tủy, lúc này chỉ có thể cố nén không đáp lại cái hôn kia, nhưng lại không thể thắng nổi sự xâm nhập hung bạo của y mà đem rượu mạnh nuốt xuống. Tàng Vân thái tử liền một ngụm nối tiếp một ngụm đút vào, làm cho trên mặt trên cổ Tuyên đế đều là rượu, trong mắt giàn giụa hơi nước, thân thể càng thêm nhũn ra, cổ họng khó có thể ức chế mà phát ra tiếng ngâm nhè nhẹ.

Tàng Vân thái tử thê thiếp tuy nhiều, bình sinh cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng mị hoặc yêu diễm như vậy, rượu mạnh trong miệng không kịp đút ra liền đã nuốt xuống, bắt lấy đôi môi Tuyên đế hôn sâu lên, thân thể vội vàng mà cọ xát ở dưới bụng Tuyên đế, đem toàn bộ ô dịch rỉ ra từ trên đầu cự vật đang xung huyết đều chà xát lên người hắn.

Cái hôn này kéo dài mà phóng đãng, bầu rượu kia đã sớm không biết bị đẩy đến nơi nào, y một tay cố định sau gáy Tuyên đế, làm cho đầu lưỡi của mình tham nhập càng sâu vào chỗ mềm ấm bên trong, một tay dùng sức vuốt ve xoa nắn cơ thể Tuyên đế. Khối thân thể này tuy rằng không mềm mại bằng nữ tử, nhưng cơ bắp tràn đầy co dãn, làn da mượt mà tinh tế, chạm vào cảm giác ôn nhuận như ngọc, cực kì câu dẫn người say mê đắm chìm.

Tàng Vân thái tử chợt thấy đầu lưỡi đau xót, trong lòng bỗng nhiên cảnh giác, vội vàng thu hồi nụ hôn, tức giận mà nhìn về phía Tuyên đế. Chỉ là vừa nhìn liền thấy khuôn mặt Tuyên đế tràn đầy cảnh xuân, nước mắt ngưng đọng trên hàng mi, tức giận trong lòng y cũng tan biến, ngược lại hóa thành một cỗ dục hỏa nóng bỏng, hít một hơi thật sâu hỏi: "Cô vương sợ hoàng đế bệ hạ chịu đau không được, mới đưa lên rượu ngon, bệ hạ sao không cảm kích cô vương?"

Tuyên đế vẫn không tiếp lời. Hắn so với Tàng Vân thái tử càng thêm khó chịu, từng tấc da thịt trên thân thể tựa hồ đều bị đốt cháy, hậu đình đã sớm run rẩy ướt át khát cầu, không ngừng mấp máy chảy ra chất dịch. Hắn dùng sức kẹp chặt hai chân, nghiêng đầu nhìn về phía loan đao mà Tàng Vân thái tử tùy tay đặt ở trên đống quần áo, tận lực duy trì một tia thần trí cuối cùng, tính kế làm thế nào mới có thể bắt được thanh đao kia.

Cánh tay hắn cách đống quần áo còn kém một chút, nhưng nếu dùng chân câu tới…… Hắn suy nghĩ, chân liền hướng hai bên tách ra, khuất nhục mà hướng về thân thể phía trên…… hắn không phải đang chủ động, mà là muốn lấy thanh đao kia…… Tuyên đế bỗng nhiên trợn to hai mắt, nhìn chân mình trong phút chốc bị đẩy lên cao là Tàng Vân thái tử nắm lấy chân hắn hướng về phía trước đè ép xuống, đem chỗ tư mật giữa hai chân thu vào trong mắt……

Tuyên đế trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng, hừ nhẹ một tiếng, kiệt sức mà nhấc tay che đi cảnh sắc dưới thân. Ánh mắt Tàng Vân thái tử bỗng nhiên bị tay hắn che khuất, trong lòng mất mát thất thần một lúc, sau đó mới thanh tỉnh trở lại, khàn khàn hỏi Tuyên đế: "Cô vương nghe nói khi nam tử giao hợp cần dùng bôi trơn, bệ hạ rành việc này, không biết trên người có mang theo mấy thứ như vậy hay không?"

Hỏi vài lần vẫn không chiếm được câu trả lời, đầu óc y xoay chuyển, liền từ trên mặt đất nhặt lên bầu rượu, hơi mỉm cười nói: "May sao rượu này còn chưa đổ hết ra ngoài. Cô vương không muốn bệ hạ chịu khổ, đành phải lãng phí rượu ngon."

Y liền đem cặp mông Tuyên đế nâng lên cao, để sát miệng bình vào hậu đình Tuyên đế, thập phần dễ dàng đưa vào một đoạn, hướng bên trong mà đổ rượu. Chất rượu lạnh lẽo, đưa vào trong cơ thể liền khiến Tuyên đế không thoải mái, đã vậy rượu kia lại cực mạnh, sau khi tiến vào nội bích liền như liệt hỏa thiêu đốt khắp nơi.

Tuyên đế nức nở một tiếng, cực lực giãy giụa, một tay chống tới lồng ngực Tàng Vân thái tử, dồn dập mà kêu lên: "Dừng, dừng tay…… dừng tay lại!"

Bầu rượu kia một lần nữa rơi xuống mặt đất, rượu còn dư lại tất cả đều được dùng hết, nhiễm ướt một mảnh nhỏ trên thảm. Mà chỗ giữa hai đùi Tuyên đế vẫn không ngừng chảy ra dịch rượu, hậu đình hồng nhuận không ngừng khép mở, Tàng Vân thái tử nhìn đến khó thể nhẫn nại, lập tức nắm lấy cặp mông Tuyên đế, chậm rãi chôn thân vào.

Bị rượu kích thích cùng cự vật xâm nhập, Tuyên đế cơ hồ ngay trong khoảnh khắc đó liền thất thần, cảm giác thống khổ trào dâng từ tận đáy lòng, thân thể thế nhưng lại thành thật mà cuốn lấy Tàng Vân thái tử, gắt gao bao bọc, từng chút một đem cự vật kia hút vào càng sâu. Cảm giác bị bỏng do rượu dần dần thối lui, hóa thành khoái cảm mãnh liệt, dưới thân truyền đến từng trận va chạm, không biết giằng co bao lâu, cảm giác hư không khó chịu rốt cuộc đạt đến thỏa mãn.

Hắn vậy mà lại ở dưới thân thái tử địch quốc không biết xấu hổ, đón ý thừa nhận hoan ái như vậy…… thân thể có được cực độ sung sướng lại khiến trong lòng Tuyên đế cực độ đau khổ, dùng sức bóp nát lòng bàn tay, muốn duy trì chút thanh tỉnh cuối cùng, miễn cho thân thể này càng làm ra những chuyện phóng đãng không thể tưởng được.

Mặc dù hắn đã nỗ lực khống chế, lại khó có thể đối kháng được bản năng, bất quá ngay cả lúc hưng phấn cực độ, hắn vẫn không chịu đem tay và chân đặt lên trên người Tàng Vân thái tử, về phần thân thể bị hung hăng xâm nhập như thế nào, lại mềm mại ướt át ra sao, hắn dù có cố gắng cũng quản không được.

Chỗ kết hợp của hai người truyền đến tiếng nước dính dáp khiến cho Tàng Vân thái tử càng thêm hưng phấn. Y vốn dĩ cảm thấy thân thể nam nhân không có chỗ nào tốt, khăng khăng muốn ôm Tuyên đế phần lớn là vì muốn làm nhục kẻ địch đã khiến cho Tây Nhung tổn thất thảm trọng. Tuyên đế mặc dù da thịt mịn màng thơm mát, môi lưỡi lại mềm mại đáng yêu, nhưng rốt cuộc vẫn là nam nhân, thân thể so với y chẳng có gì khác biệt, làm sao sánh được với nữ nhân?

Chính là hiện tại thật sự giao hợp cùng hắn, y mới phát giác chuyện long dương đem lại một loại cảm xúc tuyệt diệu nói không nên lời.

Cảm giác khinh bạc Tuyên đế lúc nãy cũng không kích thích bằng chân chính thâm nhập vào trong thân thể hắn. Chỗ u cốc kia thế mà lại vừa chặt chẽ vừa ướt át nóng bỏng, nội bích mịn màng như tơ lụa, gắt gao bao lấy y, vô luận đi vào sâu bao nhiêu cũng có thể chứa lấy, ngay cả lúc y bất động, nơi đó cũng sẽ từng trận từng trận mà thúc ép, hướng cự vật của y tự động nuốt vào.

Thân thể Tuyên đế cũng thật mềm dẻo, sờ vào xúc cảm cực tốt. Vô luận làm thành tư thế gì, đem chân hắn mở ra đến cỡ nào, hắn cũng đều có thể thừa nhận. Tàng Vân thái tử mê luyến mà vuốt ve làn da tinh tế giữa hai chân hắn, nhìn bản thân liên tục thúc đẩy ra vào thân thể hắn, đâm cho cả người hắn run rẩy, lộ ra biểu tình gần như thất ý trống rỗng, liên tiếp tống vào thật sâu rồi lại không ngừng kéo ra ô dịch trong suốt……

Tàng Vân thái tử cúi xuống cắn lấy đầu nhũ của Tuyên đế, tỉ mỉ dùng răng ma sát, lại dùng sức liếm mút, trong lòng liên tục nghĩ đến một sự kiện:

Người này giết đi thì thật đáng tiếc. Nếu đem hắn mang về Tây Nhung, dọc theo đường đi có thể tùy thời tùy ý mà hưởng thụ thân thể mỹ diệu này. Dù sao Hạ quốc chắc chắn sẽ đưa hoàng thái tôn giả kia lên làm hoàng đế, cũng sẽ không bỏ nhiều tinh lực đi nghênh đón Tuyên đế trở về, về sau người này liền hoàn toàn thuộc về y!

43. Chương 42: Bị Khuất Nhục (2)

Thời tiết tại kinh thành tuy không quá lạnh, nhưng theo từng trận gió đông bắc thổi đến, cảnh vật cũng trở nên xơ xác tiêu điều, gió cuốn từng đám lá khô vàng rơi rụng đầy mặt đất tung lên không trung, không ngừng quay cuồng rít gào trong sân viện.

Thế nhưng, ngay cả cái giá lạnh mùa thu cũng bị chặn lại ngoài cửa. Trong phòng tuy rằng vẫn chưa nhóm lửa, thảm nhung Ba Tư lại đã hoàn toàn ngăn cách hàn khí truyền đến từ mặt đất. Rượu ngon tinh nhưỡng đến từ Tây Nhung càng khiến người uống vào cảm thấy như có một ngọn lửa dâng lên từ đáy bụng.

Tuyên đế nhắm chặt hai mắt, cảm thụ dưới thân không ngừng bị va chạm nghiền nát. Khoái cảm lũ lượt kéo tới, lúc tưởng chừng như đã lên tới đỉnh điểm của cao trào, thì thân thể lại bị cuốn vào một đợt sóng tình khác càng mạnh mẽ kích thích hơn.

Tuyên đế bị đưa đẩy đến mất khống chế mà phóng tiết trên người Tàng Vân thái tử. Lúc hắn xuất tinh, hậu đình cũng vô thức mà co rút mãnh liệt, khiến cho Tàng Vân thái tử cầm giữ không được, kịch liệt thúc tới vài cái, một cỗ chất lỏng ấm nóng liền xông thẳng vào trong cơ thể Tuyên đế, đem bụng hắn nhồi đến trương lên. Toàn thân Tuyên đế đều run rẩy, ngón chân gắt gao cuộn tròn, mười ngón đều bấu chặt vào cơ bắp đang sôi sục của Tàng Vân thái tử.

Biểu hiện như vậy so với dùng xuân dược càng kích thích hùng phong nam nhân trỗi dậy. Tàng Vân thái tử nằm ở trên người hắn thở dốc một trận, sảng khoái cười nói: "Hoàng đế bệ hạ thật nhiệt tình, xem ra cô vương so với vị hoàng hậu kia của ngươi càng có thể khiến ngươi thỏa mãn? Chỉ tiếc chỗ nghỉ ngơi trước mắt không thích hợp, chờ sau khi chúng ta trở lại vương cung, cô vương chắc chắn tận lực chìu chuộng, khiến ngươi sung sướng đến hoàng đế cũng không muốn làm……"

Tuyên đế đã tỉnh táo trở lại, hừ lạnh một tiếng, mặt vô biểu tình mà quay đầu đi. Nhưng thứ vẫn còn lưu lại trướng đầy trong bụng khiến hắn không thể trốn tránh hiện thực thê thảm.

Tàng Vân thái vừa nói vừa rút ra khỏi thân thể Tuyên đế. Đồng tử Tuyên đế bỗng nhiên thu nhỏ lại, nhưng thân thể vẫn duy trì yên lặng, một chút cử động cũng không dám. Theo kinh nghiệm của hắn, nếu lúc này mà cử động, ngược lại sẽ làm cho đối phương càng thêm hưng phấn. Nếu thật để Tàng Vân thái tử thượng hắn một đêm, hắn sợ đến lúc đó, ngay cả muốn nâng tay cũng khó khăn, càng miễn bàn đến chuyện tìm được cơ hội chế trụ y.

Hắn cần tiết kiệm thể lực.

Tuyên đế lẳng lặng nằm trên mặt đất, cực lực xem nhẹ động tĩnh truyền đến từ dưới thân. Tàng Vân thái tử bỗng nhiên cầm lấy phân thân của hắn, dùng đầu ngón tay chậm rãi xoa nắn, trên tay y toàn là vết chai do luyện đao lưu lại, cơ hồ muốn phá hư da thịt non mềm ở chỗ kia. Động tác của y khiến Tuyên đế lập tức lại cứng lên, từ trong cổ họng tràn ra từng tiếng nức nở.

Thân thể khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, phút chốc liền bị cuốn vào bể dục một lần nữa. Trong lòng Tuyên đế thật hận bản thân phóng đãng, không thể quản được khối thân thể này. Tàng Vân thái tử thấy hắn rốt cuộc lại hứng khởi, liền buông tay ra, một tay kéo mở chân hắn, theo tư thế giao hợp đem Tuyên đế lật người xuống, biến thành quỳ sấp, hung hăng xông vào lần nữa.

Tư thế như vậy so với tiến vào từ chính diện càng thêm sâu, hoàn toàn đi vào đến tận gốc, hai túi cầu phía dưới hung hăng đánh vào cặp mông sưng đỏ của Tuyên đế, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhưng thanh âm kia lại nhanh chóng bị tiếng nước dâm mị cùng với tiếng nức nở đứt quãng của Tuyên đế thay thế.

Tàng Vân thái tử càng thêm hưng phấn, vươn tay cầm lấy vật phía trước của Tuyên đế giúp hắn thư giải, mang theo vài phần mê mẩn dỗ dành nói: "Sau khi trở về vương cung, ta liền chính thức lập ngươi làm phi. Chúng ta sẽ cùng nhau ở trên thảo nguyên rộng lớn, dưới bầu trời xanh chăn thả gia súc, làm những chuyện chưa từng làm…… đến lúc ấy ngươi cũng không cần đè nén, thoải mái mà kêu lên cho ta nghe, không cần che che dấu dấu sợ có người nghe thấy. Trên thảo nguyên còn có thể cưỡi ngựa……"

Y kích động đến không ngừng đưa đẩy, tiếng va chạm vang lên trong phòng càng thêm hung hãn: "Ta nghe nói bệ hạ cũng biết cưỡi ngựa, bất quá ngựa Trung Nguyên quá hiền lành ngoan ngoãn, không bằng liệt mã

nơi thảo nguyên hung hãn bất tuân. Ngươi nếu không dám cưỡi, ta liền cùng ngươi ngồi chung một con ngựa, ở trên lưng ngựa mà làm việc này, sẽ là một phen đầy tư vị……"

Nếu là thường ngày, Tuyên đế nhất định sẽ mắng y một câu "Nằm mơ!". Thế nhưng sự thật trước mắt khiến hắn nói không nên lời, thậm chí cũng nghe không rõ Tàng Vân thái tử lẩm bẩm lầu bầu cái gì, trải qua hai lượt công kích, đầu óc hắn đã dần trở nên mơ hồ.

Bị bắt tiết tinh không biết bao nhiêu lần, thân thể Tuyên đế đã mất khả năng cảm nhận khoái cảm, vật ủ rũ giữa hai chân bị nhào nặn đến đỏ bừng, truyền đến từng trận đau đớn như bị kim đâm, toàn thân đẫm mồ hôi cùng ô dịch nhầy nhụa, hương khí thanh khiết nguyên bản đã hóa thành một mùi tanh nồng, eo cùng mông mất đi tri giác, thậm chí hắn không còn cảm giác được bản thân bị làm thành bộ dáng gì.

Nhưng chân hắn đã lặng yên mà dẫm lên một thứ sắc bén lạnh lẽo. Dưới sự che chở của thảm nhung mềm mại, hắn dùng đầu ngón chân kẹp lấy lưỡi đao, từng chút một tiến về phía tay trái có thế cử động. Động tác của hắn cực kỳ chậm rãi, Tàng Vân thái tử một chút cũng không phát giác, như cũ say mê mà thể nghiệm mỹ diệu bên trong thân thể hắn.

Lưỡi đao kia cực lạnh, lúc chân Tuyên đế kẹp lấy, liền cảm giác một cỗ hàn khí từ huyệt Dũng Tuyền xông thẳng tới huyệt Bách Hội, tâm tư lập tức thanh tỉnh lại rất nhiều. Hắn rũ mắt thấy động tác cuồng bạo của Tàng Vân thái tử, liền vươn tay phải ôm lấy cổ y, cố ý đè thấp giọng, mang theo vẻ kiều mị yêu dã chưa từng có mà kêu lên: "Thái tử, trẫm…… ngực trẫm thật ngứa, ngươi thay trẫm liếm một chút……"

Ánh mắt cực mãnh liệt cùng môi lưỡi ấm nóng của Tàng Vân thái tử đồng loạt rơi xuống trên ngực hắn. Tuyên đế phối hợp động tác của y mà than nhẹ, chậm rãi đong đưa vòng eo, tỏ vẻ say mê sa vào tình dục, chân lại không ngừng đem thanh đao kia hướng về phía trước. Tay hắn rốt cuộc chạm được lưỡi đao lạnh lẽo, liền không chút do dự rạch một nhát vào mông của mình chỗ không phải là yếu điểm trên cơ thể, cũng không ảnh hưởng đến hoạt động, vết rạch lại có thể đánh thức lý trí của hắn.

Trong mắt Tuyên đế rốt cuộc hiện ra thần sắc tỉnh táo, tay trái nắm chặt chuôi đao, từ từ điều chỉnh hô hấp, huyệt khẩu không ngừng co rút, chờ đợi đến lúc Tàng Vân thái tử phóng xuất, liền chính là cơ hội để ra tay, bởi vì lúc ấy cơ thể y sẽ rơi vào trạng thái lơi lỏng thiếu phòng bị nhất. Thế nhưng ngay tại thời điểm quan trọng này, ngoài cửa lại bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, có tiếng người gõ cửa từ bên ngoài.

Tàng Vân thái tử lập tức cảnh giác, động tác dưới thân cũng vì vậy mà dừng lại, đang muốn đứng lên hỏi chuyện, bên cổ chợt thấy một trận lạnh lẽo xuyên thấu vào da thịt. Tay phải của Tuyên đế gắt gao ấn xuống xương cổ y, lưỡi đao trên tay kề sát vào gáy y, cười lạnh một tiếng: "Thái tử không cần lộn xộn, trẫm thật sự nhát gan, ngươi mà cử động, nói không chừng đao này liền đâm xuống."

Thân thể Tàng Vân thái tử căng thẳng, hơi nhích nhích cổ, lưỡi đao trong tay Tuyên đế lập tức ấn xuống, cắt ra một đường máu, nhàn nhạt nói: "Thái tử trước đem người bên ngoài đuổi đi, bằng không trẫm thật sự sẽ động thủ. Dù sao trẫm đã có hoàng tôn, không cần lo lắng hậu sự, Thái tử thì khác, ngay cả bảo tọa cũng chưa sờ qua, liền như vậy muốn chôn cùng trẫm sao?"

Tàng Vân thái tử quả nhiên ngừng lại, hướng ngoài cửa kêu lên: "Cô vương nơi này có việc, ngươi trước lui ra!" Người nọ lại không lui xuống mà cách cửa phòng nói: "Bên ngoài xông tới rất nhiều binh mã không dễ ứng phó, Thái tử cần phải nhanh chóng tính toán, vẫn là nên lấy hoàng đế kia làm con tin……"

Tuyên đế trong lòng kinh hỉ không thôi, tay hơi phát run, ở trên cổ Tàng Vân thái tử cắt thêm một đường vết thương. Tàng Vân thái tử liếc mắt, mạnh mẽ thúc về phía trước một cái, đâm cho Tuyên đế kêu rên thành tiếng, toàn thân run rẩy. Thế nhưng cái tay kia của Tuyên đế vẫn nắm chặt loan đao đè trên cổ y, tiếp tục cắt vào da thịt y vài đường, máu tươi theo vết đao nhiễu xuống thành từng giọt.

Tàng Vân thái tử phẳng phất như không hề để ý đến đau đớn nơi cổ mình, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Cô vương thật là đã xem thường bệ hạ, không thể tưởng được bệ hạ còn dư sức lực làm bị thương cô vương…… Bất quá trước mắt nếu là thủ hạ của ngươi tới đón, ngươi có dám mang bộ dạng thế này mà đi gặp bọn họ?"

Tuyên đế không chút dao động, để ngoài tai tất cả lời chế giễu của Tàng Vân thái tử, đôi tay vững vàng chặn lấy cổ y, chỉ còn chờ kết quả từ bên ngoài.

Tại lúc hai người đang giằng co, một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi vào trong phòng. Tuyên đế bị rùng mình, lại không dám cử động dù chỉ một chút, hai mắt nhìn chằm chằm cổ Tàng Vân thái tử. Thân thể hai người vẫn còn dính chặt với nhau, bất cứ một động tác nhỏ nào cũng đều sẽ kích thích đến hắn, ảnh hưởng đến lực đạo trên tay cùng vị trí lưỡi đao.

Nhưng ngay sau đó, hắn rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì, bởi vì ánh mắt hắn đã bắt gặp một người, mà người nọ khoảnh khắc vừa nhìn thấy hắn liền lập tức cứng ngắc tại chỗ, môi không tiếng động mà khép mở, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng loạn.

Tàng Vân thái tử là người đầu tiên phát hiện dị trạng của hắn, chớp thời cơ nắm lấy cổ tay hắn ấn xuống thảm, liếm đôi môi khô nóng cười nói: "Bệ hạ đã không còn sức lực đi? Cô vương vẫn luôn chờ thời khắc này. Mới vừa rồi bệ hạ bị cô vương làm lâu như vậy, sao còn có thể đủ sức mà cầm đao?"

Ngay lúc y còn đang muốn tiếp tục trêu đùa, cổ tay bỗng nhiên đau xót, máu tươi ồ ạt phun ra, một thanh trường kiếm mỏng manh đã đâm xuyên qua cổ tay y. Tàng Vân thái tử rốt cuộc ý thức được trong phòng có người, lại không thể nhìn thấy thích khách phía sau, tay trái mang theo khí thế sấm sét hướng về cổ họng Tuyên đế.

Nhưng động tác của y vẫn chậm một bước, chỗ bị y chế trụ đã không phải là chiếc cổ yếu ớt của Tuyên đế nữa, mà là lưỡi đao tắm đầy máu tươi. Động tác của y bị lưỡi đao cản trở, thanh kiếm đang cắm trên cổ tay phải liền bị người thu trở về, nhanh chóng từ sau lưng đâm thẳng vào vị trí trái tim, mũi kiếm xuyên qua ngực xoay chuyển một vòng, Tàng Vân thái tử ngay cả một tiếng cũng chưa kịp kêu lên, đã bị lấy đi tính mạng.

Khoảnh khắc Tàng Vân thái tử tắt thở, cơ thể liền co giật mà tiết tinh vào trong cơ thể Tuyên đế. Tuyên đế trước đó đã bị y phóng xuất một lần, lúc này lại bị bắn vào lần thứ hai, tinh dịch không chỗ chứa liền trào ngược ra bên ngoài. Thảm trạng của Tuyên đế quả thật không từ nào diễn tả hết được, bất kham đến không nói nên lời.

Cũng không biết Tuyên đế lấy sức lực từ đâu, lập tức đẩy ra xác của Tàng Vân thái tử, đối với người vừa tới hỏi: "Phượng khanh ngươi đã tới, bên ngoài có tất cả bao nhiêu người?"

Sắc mặt Phượng Huyền lúc trắng lúc đỏ, vội vàng ném kiếm, cởi xuống áo ngoài khoác lên cho Tuyên đế: "Bên ngoài là Tạ sứ quân mang theo năm mươi Ngự lâm quân đang cùng thích khách Tây Nhung giao chiến. Thuần Vu đại nhân kêu thần đi theo Tạ sứ quân…… Thần thật sự vô năng, để bệ hạ chịu nhục……" Y kích động đến nghẹn ngào, nói không ra lời, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, hận chính mình không thể tới sớm một chút, mới khiến cho Tuyên đế bị khuất nhục như vậy.

Tuyên đế đem quần áo tùy ý phủ lên người, trầm giọng nói: "Khóc cái gì, có thể giết được Tàng Vân thái tử là chuyện lớn đáng mừng, trẫm tự nhiên sẽ nhớ công lao của ngươi. Đem kiếm của ngươi thu hồi, giúp trẫm mặc vào quần áo, miễn cho có biến cố."

Tiếng nói của hắn cực kỳ mỏng manh khàn khàn, cũng không còn chút uy thế nào, Phượng Huyền nghe được càng thêm mặt đỏ tai hồng, lại không dám làm trái thánh ý, nghe lời đi đến bên cạnh giúp Tuyên đế thay quần áo. Thân thể tràn đầy dấu vết yêu diễm, bạch dịch giữa đùi chậm rãi chảy xuống xen lẫn tia máu đỏ tươi, tất cả đều phơi bày ra trước mắt Phượng Huyền, không cần nhìn kỹ cũng biết mới vừa rồi chuyện gì đã xảy ra.

Phượng Huyền cơ hồ không dám mở to mắt, ôm đỡ Tuyên đế ngồi dậy, giúp hắn mặc áo ngoài, lại cầm quần dài của Tàng Vân thái tử mặc vào cho Tuyên đế, xoay người quỳ xuống, muốn cõng Tuyên đế ra ngoài.

Tuyên đế lắc đầu, cực kì bình tĩnh mà nói: "Trước tiên cắt xuống đầu của Tàng Vân thái tử, lấy vôi bôi lên, sau đó mau chóng đưa ra tiền tuyến cho Chu Huyên. Lúc trước trẫm còn suy nghĩ khi nào thì thích hợp xuất kích, hiện giờ có cái đầu này, Tây Nhung không loạn cũng phải loạn……" Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, bởi vì cổ họng quá mức khô rát mà ho khan vài tiếng, trên mặt hiện ra vui mừng vặn vẹo tà ác: "Trẫm hiện tại tặng cho A Huyên một cơ hội lập đại công, xem y khi nào thì đem toàn bộ vương tộc Tây Nhung giải đến trước mặt trẫm!"

44. Chương 43: Tạ Nhân Rời Đi

Tinh thần Tuyên đế tuy rằng phấn chấn, thân thể lại thật sự đã tới cực hạn, trong lúc nói liền chậm rãi ngã xuống trên người Phượng Huyền, toàn thân giống như không có xương chống đỡ, ánh mắt cũng dần dần tan rã. Tim Phượng Huyền đập mạnh liên hồi, do dự một lúc, rốt cuộc đánh bạo giơ tay ôm lấy Tuyên đế, để đầu hắn dựa vào trước ngực mình.

Tiếng đao kiếm bên ngoài vang lên hết đợt này tới đợt khác, nhưng việc hộ giá so ra càng quan trọng hơn. Phượng Huyền vốn tính bắt sống Tàng Vân thái tử làm con tin, sau đó đi ra tiếp ứng cho Tạ Nhân cùng ngự lâm quân, nhưng lúc nãy khi chứng kiến cảnh tượng kia, y liền không kiềm chế được sát ý, trực tiếp lấy đi tánh mạng của Tàng Vân thái tử, mưu tính lúc trước đành phải từ bỏ.

Bên ngoài chém giết ngày càng kịch liệt, thủ hạ của Tàng Vân thái tử có thể bất chợt mà xông tới đây. Đáy lòng Phượng Huyền biết rõ điều này, bởi vậy vô luận lưu luyến cỡ nào, vẫn phải buông ra thân thể mềm mại ấm áp trong ngực, trước cắt lấy đầu Tàng Vân thái tử. Trong tay Tuyên đế vẫn như cũ nắm chặt lấy loan đao, ngồi một bên chờ Phượng Huyền xử lý, hai tay chống ở trên đùi, ngơ ngẩn nhìn vết máu khắp mặt đất, mãi đến lúc sau lưng được một cái áo choàng ấm áp bao phủ, mới lại yên tâm mà ngã về phía sau.

Phượng Huyền vốn chỉ muốn thay Tuyên đế phủ thêm áo choàng rồi dẫn hắn rời đi chỗ này, không nghĩ đến hắn cứ như vậy không thèm phòng bị mà ngã vào lòng mình. Mặc dù đáy lòng lại sinh ra vài ý nghĩ phạm thượng đáng hổ thẹn, thế nhưng hai tay y lại không chút do dự mà ôm lấy Tuyên đế, để hắn thoải mái dựa vào trên người mình.

Trong phòng tràn ngập mùi máu cùng với mùi vị đặc thù sau khi hoan ái, một khối thi thể bị chặt đầu ngay tại bên cạnh, địch nhân ngoài cửa tùy thời có thể xông vào. Ấy vậy mà Phượng Huyền lại cảm thấy đáy lòng một mảng bình yên khôn tả, từ khi sinh ra tựa hồ chưa bao giờ có được giây phút vui sướng thỏa mãn như vậy, toàn bộ tâm trí tinh thần đều dừng lại trên thân thể ấm áp trong lòng ngực.

"Đầu của Tàng Vân thái tử ngươi đã xử lí tốt chưa?" Một thanh âm khàn khàn rất nhỏ chậm rãi vang lên, như chậu nước đá hắt thẳng vào lòng Phượng Huyền, đánh thức thần trí của y. Thân mình y cứng đờ, tay ở bên hông Tuyên đế cũng không biết có nên buông ra hay không, nhưng ngoài miệng ngược lại trôi chảy không do dự mà đáp: "Đầu người thần đã cột vào bên hông. Thủ hạ Tây Nhung ngoài kia tùy thời có thể xông tới, thần sẽ ngay lập tức mang bệ hạ đi ra ngoài, thỉnh bệ hạ thứ cho thần thất lễ."

Tuyên đế gật đầu khẽ đến nỗi gần như không thấy động tác, Phượng Huyền liền dứt khoát bế hắn lên, kêu Tuyên đế đem hai tay bám lấy cổ mình, theo lối cửa sổ lúc trước lẻn vào mà nhảy ra ngoài, từ cửa sau đi ra tiểu viện.

Tòa tiểu viện này đã bị Tạ Nhân và Phượng Huyền tính toán ước định, phía trước cổng chính có Tạ Nhân dẫn người công kích, hấp dẫn lực chú ý của thủ hạ Tàng Vân thái tử, cửa sau lại chỉ có mấy tên thị vệ, bị Phượng Huyền dẫn người tập kích giết chết, thay vào ba ngự lâm quân canh chừng cùng tiếp ứng.

Ba ngự lâm quân kia vừa nhìn thấy Tuyên đế lập tức kích động vạn phần, nhưng sợ làm cho kẻ địch chú ý nên không dám lớn tiếng. Tuyên đế tận lực ngẩng đầu, hướng bọn họ hơi mỉm cười, mở miệng phân phó: "Phượng học sĩ đã chém xuống đầu của Tàng Vân thái tử, các ngươi đem cái đầu này đưa qua cho Tạ thái thú, để y tiêu diệt ý chí cùng uy phong của đám loạn tặc kia."

Phượng Huyền đem Tuyên đế ôm lên ngựa, chính mình cũng xoay người phóng lên, tùy tay cởi xuống đầu người bên hông đưa cho ngự lâm quân dẫn đầu. Ba người kia lập tức lên ngựa chạy đi tiếp ứng, Phượng Huyền liền muốn mang Tuyên đế hồi kinh.

Tuyên đế lại không chịu đi, duỗi tay chế trụ dây cương, thấp giọng phân phó: "Đưa trẫm đến bên kia nhìn một cái. Quân sĩ của trẫm ở phía trước vì trẫm tắm máu chém giết, trẫm là hoàng đế sao có thể lặng lẽ tự chạy thoát thân?"

Phượng Huyền biết rõ lúc này mà cứng rắn muốn rời đi thì Tuyên đế có nói gì cũng không ngăn được, nhưng vẫn là không đành lòng làm trái ý hắn, rút kiếm giục ngựa, chậm rãi đi về hướng tiếng giao chiến vang dội, lại không dám đến quá gần, chỉ đứng ở xa xa mà nhìn Tạ Nhân cùng ngự lâm quân giao chiến với đám người trong viện.

Kiếm pháp của Tạ Nhân cao siêu vô cùng, số kẻ ngã xuống dưới lưỡi kiếm của y đếm không xuể, chỉ là đám người Tây Nhung chiếm lợi thế về địa hình, y lại trọng thương mới khỏi, trên người không khỏi cũng có vài vết thương. Tuyên đế xa xa đứng nhìn, tuy rằng nhãn lực không bằng ngày thường, nhưng vẫn nhìn ra động tác của y không thuận lợi, muốn kêu Phượng Huyền đi giúp y một tay.

Sau đó lại nghĩ, nếu một mình hắn chờ ở đây, rủi bị người áp chế, tình thế chắc chắn càng thêm nguy hiểm. Hít thở vài cái thật sâu, Tuyên đế liền hạ quyết tâm, phân phó Phượng Huyền: "Phượng khanh đi truyền ý chỉ của trẫm, đầu của Hồ Vô Tàng Vân đã bị chặt xuống, nếu bọn họ chịu đầu hàng, sẽ được xử trí nhẹ, bảo toàn mạng sống."

Phượng Huyền trong lòng cũng đoán được, Tuyên đế làm ra quyết định thoái nhượng như vậy là vì thương tiếc Tạ Nhân, thầm than một tiếng, cao giọng quát: "Thánh thượng có chỉ, thủ lĩnh nghịch tặc Hồ Vô Tàng Vân đã đền tội, những người còn lại nếu như chịu đầu hàng, sẽ được miễn tội chết!"

Những thủ hạ Tây Nhung sớm đã duy trì không được, trong viện còn sót lại chỉ có mấy tên giang hồ Trung Nguyên đầu nhập vào dưới trướng Tàng Vân thái tử. Bọn họ cũng biết đại thế đã mất, tự nhiên sẽ không có ý định hy sinh tính mệnh quý giá của bản thân, chỉ ngóng trông đánh đuổi được Tạ Nhân, tìm ra sinh lộ để chạy trốn. Lúc ý chỉ của Tuyên đế truyền đến, càng khiến bọn họ mất hết ý chí chiến đấu, bị Tạ Nhân cùng ngự lâm quân chớp lấy cơ hội đâm bị thương, một lưới bắt trọn.

Phượng Huyền lúc bấy giờ mới run lên dây cương, mang Tuyên đế đến trước cửa viện. Tạ Nhân đã thu kiếm, lấy vạt áo lau đi vết máu, ngẩng đầu nhìn thấy Tuyên đế và Phượng Huyền cùng cưỡi một con ngựa, khóe mắt không khỏi hơi hơi run rẩy, bước nhanh tiến đến tạ tội: "Thần cứu giá chậm trễ, khiến bệ hạ bị sợ hãi, thỉnh bệ hạ thứ tội."

Sắc trời hiện tại hôn ám, Tạ Nhân vẫn chưa nhìn ra dấu vết tình dục trên mặt Tuyên đế, hành lễ xong liền tự động đứng dậy, quan tâm hỏi: "Không thể tưởng được Tàng Vân thái tử dám lẫn vào kinh bắt cóc ngô hoàng, bệ hạ có bị thương ở đâu không?"

Tuyên đế lắc đầu, tận lực giữ cho thanh âm vững vàng, đáp: "Công cứu giá của A Nhân, trẫm sẽ ghi nhớ mà ban thưởng, chờ lát nữa theo trẫm cùng hồi kinh đi."

Trong lòng Tạ Nhân có rất nhiều ý niệm cuồn cuộn dâng trào, ánh sáng trong mắt chớp động, khuôn mặt mỹ lệ trong bóng tối vẫn như cũ rực rỡ lung linh. Nhưng y cuối cùng vẫn bình tĩnh trở lại, chắp tay đáp: "Cứu giá là bổn phận của thần, không cầu bệ hạ ban thưởng. Nếu bệ hạ đã an toàn, cũng có thể chứng minh Tạ Nhân cùng loạn tặc không có cấu kết, Phượng đại nhân có thể trở về báo cáo kết quả với Thuần Vu đại nhân, Tạ Nhân cũng nên trở về Hội Kê!"

Nói xong một câu cuối với Phượng Huyền, y cũng không đợi hồi đáp, liền tùy tiện dắt một con ngựa bên ngoài viện, xoay người ngồi lên, cuối cùng vẫn nhịn không được liếc mắt nhìn Tuyên đế một cái thật sâu, rồi nhanh chóng thúc ngựa rời đi.

Tuyên đế không kịp ngăn cản, chỉ biết lẳng lặng nhìn theo bóng lưng của y khuất dần. Đợi hình bóng của y biến mất hoàn toàn tầm trong mắt, Tuyên đế mới suy sụp sống lưng cố tình ép thẳng nãy giờ, dựa vào trên người Phượng Huyền nhắm mắt thở gấp gáp một trận, mới thấp giọng nói: "Trở về đi."

Phượng Huyền nghẹn ngào mà đáp, cho người phi ngựa hồi kinh báo tin trước, để hơn mười người ở lại thu thập giải quyết hậu quả, xong liền mang theo đám ngự lâm quân còn lại hộ tống Tuyên đế hồi kinh, dọc theo đường đi đem toàn bộ sự tình báo cáo với Tuyên đế:

"Bệ hạ sau khi mất tích không lâu, Tạ thái thú liền cầm thánh chỉ muốn rời khỏi vương phủ. Vương tổng quản ở ngoài cửa chờ không thấy bệ hạ, lại thấy y một mình đi ra, liền hỏi y bệ hạ khi nào thì rời khỏi. Hai người đối đáp một hồi, mới phát hiện bệ hạ mất tích, Vương tổng quản liền mang thái thú hồi cung, cho người chạy đi cấp báo với các công khanh đại thần. Sau đó Trương đại nhân ở bên ngoài Lâm Xuyên vương

phủ phát hiện dấu chân mang theo bùn đất, sau khi kiểm tra kĩ lưỡng thì xác nhận tặc tử cướp đi bệ hạ từ trong viện.

Hà Thừa tướng làm chủ ra lệnh đóng cửa thành, cho người lục soát trong kinh. Lúc Trương đại nhân dẫn người lục soát khắp kinh thành xong tay không trở về, bệ hạ đã mất tích được một thời gian, Thuần Vu đại nhân lo lắng liền chủ trương muốn ra kinh tìm kiếm, điều mấy lộ cấm quân chia ra các ngả hướng về bốn phía mà rà soát. Lúc đó Tạ thái thú lại lôi ra thánh chỉ, nói muốn rời kinh. Thuần Vu đại nhân lo lắng việc bệ hạ mất tích cùng y có quan hệ, liền lén lệnh cho thần theo dõi y. Sau khi rời khỏi thành, Tạ thái thú liền phát hiện thần, hỏi thần tính toán truy tìm tung tích bệ hạ từ hướng nào……"

Tuyên đế mệt mỏi cười cười: "Vậy là Phượng khanh đoán được kẻ bắt cóc trẫm là người Tây Nhung……"

Phượng Huyền sắc mặt ửng đỏ, thả chậm tốc độ nói: "Tạ thái thú cho rằng việc này là do Uyển Lăng Vương làm, vì muốn sớm ngày đưa hoàng tôn thượng vị. Thần không dám tùy tiện suy đoán, ở trên ngựa bấm một quẻ, nhận được kết quả là hướng Tây Bắc, liền đoán là có khả năng liên quan đến người Tây Nhung. Thần được Tạ thái thú tín nhiệm, cùng thần một đường hướng về bên này đuổi tới…… Sau khi phát hiện ra vị trí của đám người Tây Nhung, chúng thần liền liên lạc với ngự lâm quân, từ chính diện tập kích giết loạn tặc, đều là công lao của thái thú."

Dọc theo đường đi, Phượng Huyền không ngừng nói chuyện, Tuyên đế mới không trực tiếp hôn mê. Chống đỡ được đến tận lúc vào trong thành, hắn mới lệnh cho Phượng Huyền đưa mình đến nơi gần nhất là Duyên Phúc cung nghỉ ngơi, lại cho ngự lâm quân đi truyền tin, triệu quần thần buổi chiều đến Duyên Phúc điện yết kiến.

Cung nhân tại Duyên Phúc cung vốn là không nhiều lắm, thân phận cũng thấp, Tuyên đế đổi sang ngồi kiệu, chỉ mang theo một mình Phượng Huyền vào Phương Cảnh điện. Lúc cỗ kiệu rơi xuống, hắn liền đuổi hết cung nhân, âm thầm cười khổ một tiếng bộ dáng chật vật như vậy, vốn không nên để đại thần nhìn thấy, nhưng nếu đã bị Phượng Huyền nhìn được, cũng chỉ đành để y nhìn nhiều thêm vài lần. Dù sao Phượng Huyền nhân phẩm đoan chính, tính cách tỉ mỉ, không bởi vì sự tình như vậy mà coi thường mình, càng không đem việc này nói ra ngoài.

Không đợi Tuyên đế mở miệng, Phượng Huyền đã xốc lên mành kiệu, cúi đầu hỏi Tuyên đế: "Bệ hạ thể lực không đủ, xin cho phép thần nâng bệ hạ vào trong điện?"

Tuyên đế gật đầu, chỉ hướng một bên thiên điện nói: "Nơi đó có một bể tắm, ngươi mang trẫm đi qua tắm gội……" Lời còn chưa dứt, Phượng Huyền đã đem hắn ôm ra ngoài. Trước mắt không có ai, lại được Tuyên đế chấp thuận, lá gan Phượng Huyền liền lớn vài phần, ngênh ngang mà bước đi, trực tiếp đem Tuyên đế đưa tới cạnh bể tắm, thấp thỏm lại mong chờ hỏi: "Bể tắm này có hơi sâu, bệ hạ một mình tắm gội không tiện, thỉnh bệ hạ ân chuẩn cho thần hầu hạ."

Tuyên đế nghiêng đầu dựa vào trong lòng ngực của y, sắc mặt đỏ bừng như máu, hai mắt đã khép lại, không trả lời. Nhưng không phản đối, chính là đáp ứng. Phượng Huyền sắc mặt cũng đỏ bừng, ngón tay có chút run rẩy, chậm rãi đem áo choàng trên người Tuyên đế tháo xuống, cởi đi đai lưng, lại đem bộ quần áo không lâu trước đó chính mình đã tự tay mặc vào một lần nữa lột bỏ, lộ ra thân thể tràn ngập dấu vết hoan ái.

Mặc dù trên người Tuyên đế dính đầy vết máu cùng ô dịch, giữa hai chân cho đến hiện tại vẫn còn chảy xuống dịch thể trắng hồng, trong lòng Phượng Huyền lại tuyệt nhiên không có bất kì ý tứ khinh thường mạo phạm nào, chỉ hận bản thân không thể sớm cứu giá, khiến cho Tuyên đế phải chịu sỉ nhục này.

Đương nhiên, lòng tôn kính ái mộ không thể coi là khinh nhờn. Y ôn nhu ôm Tuyên đế bước vào trong ao, một tay đỡ lấy Tuyên đế dựa vào vách bể tắm, một tay cầm khăn tắm nhẹ nhàng chà lau trên người Tuyên đế, cũng thật cẩn thận mà hơi cong người lại, để đề phòng vật giữa hai chân mạo phạm thân thể Tuyên đế.

Chỉ là Phượng Huyền xuất thân thế tộc, cũng không giỏi việc hầu hạ người khác. Lúc bị khăn mặt cọ qua hai điểm hồng hồng trước ngực, Tuyên đế liền run rẩy một trận, khẽ rên một tiếng. Phượng Huyền trong lòng cũng run lên theo, tay đè mạnh xuống, tay cách lớp khăn mỏng cảm nhận được đầu nhũ sưng to của Tuyên đế, ma xui quỷ khiến thế nào lại dùng sức xoa xoa.

Thân thể Tuyên đế vẫn chưa hoàn toàn bình phục từ trong tình dục, theo phản xạ mà hướng tới cái tay kia, mờ mịt nhìn về phía Phượng Huyền, cúi đầu hừ một tiếng, không rõ là hy vọng y buông tay, hay là hy vọng

y tiếp tục sờ tới.

Cuối cùng vẫn là Phượng Huyền tâm tư ngay thẳng, nâng tay lên, càng thêm nhẹ nhàng chậm chạp mà rửa sạch vết máu trên người Tuyên đế, bình thản từ bụng thẳng một đường xuống phía dưới, chà lau những vệt tinh dịch gần như khô cứng dính chặt vào da thịt Tuyên đế. Bụng Tuyên đế tuy không phải là chỗ mẫn cảm nhất, nhưng bị Phượng Huyền liên tục dùng vải bố chà lau như vậy, cảm giác được hơi ấm từ lòng bàn tay di chuyển, vẫn sẽ thấy tê ngứa khó chịu, toàn thân nhũn ra, muốn trốn lại trốn không được, đành phải lắc đầu kêu lên: "Đừng…… chạm vào, không cần lau nữa……"

Phượng Huyền nhân lúc vẫn chưa đụng tới chỗ xấu hổ kia, trong lòng xoay chuyển không ngừng, từ sau lưng ôm lấy Tuyên đế, vừa lau vừa khuyên nhủ: "Bệ hạ tạm thời nhẫn nại một chút, ô vật chỉ là hơi dính vào da thịt, lau một hồi liền sạch sẽ. Nếu không lau sạch, lát nữa thay quần áo sẽ rất khó chịu."

45. Chương 44: Mê Luyến

Lại tắm rửa một trận, Tuyên đế nhẫn nhịn không được mềm nhũn ngã vào trong lòng Phượng Huyền, tiếng thở dốc nặng nhọc đứt quãng từ trong cổ họng truyền ra. Tay Phượng Huyền càng hướng xuống phía dưới tìm kiếm, xuyên qua nước hồ trong vắt nhìn về nơi y vừa rửa sạch qua kia, tuy rằng đã không còn vết bẩn, nhưng những dấu hôn dấu răng lại vô pháp tẩy trừ, rải rác trên da thịt trắng trẻo sạch sẽ, mang lại một loại cảm giác mị hoặc quỷ dị.

Nếu lau xuống chút nữa, không tránh khỏi phải đụng tới long căn. Đôi tay Phượng Huyền run lên nhè nhẹ, trong lòng vừa khẩn trương vừa ngượng ngùng, đem đầu cúi thật thấp, sợ Tuyên đế nhìn ra thần sắc dị thường của y. Do dự một hồi, y rốt cuộc hạ quyết tâm, thay đổi một cái khăn sạch khác bằng tơ lụa mềm mại, nắm lấy vật mềm rũ giữa hai chân Tuyên đế, ngón tay cẩn thận bao bọc, từ trên xuống dưới tỉ mỉ chà lau.

Y đã thật cẩn thận, Tuyên đế thế nhưng vẫn cảm giác như bị kim đâm đau đớn, rồi từ trong đau đớn lại dâng lên một cơn khoái cảm, khiến cơ thể càng thêm khó chịu, nhịn không được vặn vẹo thân hình, giãy giụa muốn thoát khỏi động tác âu yếm kia. Nhưng mệnh căn lại đang bị tay Phượng Huyền nhẹ nắm, Tuyên đế vừa cử động, nơi ấy càng ma xát dữ dội, cơn khoái cảm kia càng thêm kịch liệt, bức hắn phải khóc nức nở thành tiếng, nhanh chóng bắt lấy tay Phượng Huyền: "Đừng chạm vào, ân…… Mau, mau buông tay……"

Phượng Huyền kích động đến cả người nóng bừng, một mặt hận không thể lại nghe thanh âm ấy thêm một lần nữa, mặt khác hận không thể lập tức đem tới linh đan diệu dược chữa thương cho Tuyên đế, để hắn không phải khó chịu như vậy. Đáy lòng y quay cuồng giãy giụa, nhưng lại không chút do dự mà buông tay, ôm chặt Tuyên đế, nâng hắn ngồi lên đùi mình, nhẹ giọng dỗ dành: "Bệ hạ yên tâm, thần không dám lại lộn xộn, bệ hạ nếu khó chịu, chúng ta liền không tắm rửa nữa, trước đi nghỉ ngơi một lát……"

Y kích động mà nói, không thèm chú ý đến dáng ngồi như vậy có bao nhiêu xấu hổ. Đợi tới khi phát hiện vật kia của mình đã chạm vào trên đùi Tuyên đế, thì Tuyên đế lại chậm rãi mở miệng, giao cho y một nhiệm vụ so ra càng xấu hổ hơn: "Phượng khanh, thay trẫm…… rửa sạch, rửa sạch bên trong một chút……"

Tuyên đế hai má nóng bỏng, mặt đã chôn thật sâu vào trong ngực Phượng Huyền, thanh âm mang theo giọng mũi, nghe càng thương tiếc không thôi. Lời này tuy không đầu không đuôi, mơ hồ không rõ, nhưng Phượng Huyền lại như có sự trợ giúp của thần linh, minh bạch ý tứ trong lời nói của hắn, thậm chí vô sự tự thông mà nghĩ tới phải rửa sạch "bên trong" như thế nào.

Phượng Huyền nuốt nuốt nước miếng, nắm chặt khăn lụa, tham nhập vào giữa hai chân Tuyên đế, trước tiên rửa sạch ô vật còn sót lại giữa hai mông, lại ở ngoài cửa huyệt nhẹ nhàng lau chùi, thẳng đến khi Tuyên đế không kiên nhẫn mà hừ một tiếng, mới dứt khoát ném xuống chiếc khăn đã bị y nắm đến nhăn nhúm, ngón tay không còn bị vật gì ngăn cách mà chạm vào da thịt Tuyên đế.

Mặc dù đã ôm dính lấy một lúc lâu, lại nhìn chỗ u cốc kia vô số lần, lúc ngón tay đụng tới, cảm giác trong lòng vẫn sôi trào không kìm chế. Nơi đó còn lưu lại rất nhiều tinh dịch của Tàng Vân thái tử, ngón tay đi

vào cũng không khó khăn, chỉ là trong lòng y cứ thấp thỏm, chỉ thoáng dùng ngón tay căng ra cửa huyệt, không dám xâm nhập vào sâu. Ô dịch bên trong theo ngón tay nhè nhẹ từng đợt trượt xuống, sau đó hòa vào nước trong hồ.

Cảm giác này đối với cả Tuyên đế lẫn Phượng Huyền đều như một loại tra tấn, bất quá tâm ý kính sợ trong lòng Phượng Huyền càng nhiều hơn dục hỏa, khiến y không dám làm ra việc phạm thượng. Y không chịu phạm thượng, Tuyên đế lại không có tâm tư để ý, huyệt khẩu co rút mấy lần, thấy Phượng Huyền không nhúc nhích, thân thể bị dục hỏa thiêu đốt kích thích cảm xúc dâng trào, cảm giác xấu hổ buồn bực xông thẳng lên đỉnh đầu, thẳng mắng Phượng Huyền: "Ngươi choáng váng hay sao? Ngón tay còn không vói vào……"

Nếu là ngày thường, bị hắn lôi đình giận dữ như vậy, Phượng Huyền dù không quỳ xuống thỉnh tội cũng phải khom lưng chịu đựng giáo huấn. Nhưng lúc này thân thể hai người đang dính chặt vào nhau, mặt Tuyên đế còn chưa nâng lên từ trong lòng y, trước ngực còn bị hơi thở ấm áp lúc nói chuyện của hắn phả vào. Nói là giận mắng, nhưng cũng nghe không ra tức giận bao nhiêu, ngược lại giống như thì thầm tán tỉnh trên giường, câu dẫn tâm tư Phượng Huyền đến nhộn nhạo phát dục, thuận theo mà đem ngón tay tham nhập vào càng sâu, cảm thụ bao bọc của nội bích non mềm.

Cơn giận mắng của Tuyên đế lập tức biến thành thở dài, hô hấp mang theo tiếng nức nở nho nhỏ, thần trí lại một lần nữa bị đoạt đi, xụi lơ trên thân mình Phượng Huyền. Tay hắn cũng theo bản năng mà nắm lấy vật vẫn luôn gắt gao chạm vào trên đùi mình kia, hận không thể ra lệnh cho nó lập tức đi vào, an ủi tình dục cuộn trào bên trong cơ thể.

Bị Tuyên đế đột ngột kích thích, ngón tay Phượng Huyền càng vói càng sâu, mang theo nước suối ấm nóng dũng mãnh tràn vào tẩy sạch ô dịch còn sót lại trên thành ruột. Y mơ màng tưởng tượng đến cảnh vật kia của mình cũng đút vào nơi đó, nhưng vừa mới muốn nếm thử chút long ân, thì bàn tay vẫn luôn nắm chặt vật kia của y bỗng nhiên gia tăng lực đạo, Tuyên đế bất mãn than nhẹ, ngược lại khiến y cả kinh thanh tỉnh vài phần.

Bốn phía đại điện uy nghiêm tráng lệ thình lình đập vào trong mắt, Phượng Huyền rốt cuộc nhớ tới người đang nằm trong ngực mình không phải là người có thể tùy ý thân cận, mà là đương kim thiên tử, là đối tượng mà một thần tử như y phải trung thành tôn kính. Y vội vàng rút ra ngón tay, áp xuống kích động trong lòng, chỉ là tay Tuyên đế vẫn luôn không buông tha mà ấn vào mệnh căn của y, cả người đều dán tới, làm cho y càng khó có thể cầm giữ.

Nhưng y rốt cuộc vẫn áp xuống ý niệm đại bất kính, ôm chặt Tuyên đế liên tục khuyên giải an ủi: "Bệ hạ, trong chốc lát còn phải yết kiến đại thần, thỉnh bệ hạ trước thay quần áo nghỉ ngơi, miễn cho đến lúc đó không có tinh thần……"

Phượng Huyền mềm giọng ôn tồn mà khuyên nhủ hồi lâu, Tuyên đế rốt cuộc tỉnh táo lại, nghe rõ ràng hai chữ "yết kiến" kia. Nghĩ đến chốc lát nữa chúng thần liền sẽ tới đây, nhìn nhìn lại chính mình, bộ dáng giống như suýt chút nữa đem người nuốt vào bụng, Tuyên đế quả thực hổ thẹn vô cùng, giơ tay che mặt, thấp giọng phân phó: "Trẫm thất thố…… ngươi đem trẫm đưa đến gian ngoài nghỉ ngơi……" Hắn lúc này mới để ý tới tay của mình đặt ở chỗ không đúng, vội vàng rụt lại, im lặng quay mặt đi.

Phượng Huyền cũng thở ra một hơi dài, ôm Tuyên đế rời khỏi bể tắm, nhặt lên trường bào che khuất cơ thể hắn, cũng không để ý bản thân ướt đẫm, cho đến khi đem hắn thu xếp ổn thỏa, mới khom người tạ tội, ngượng ngùng mà nói: "Mới vừa rồi thấy bệ hạ…… có chút thương tổn bên trong, vừa đúng lúc mấy ngày trước thần có xin được ở chỗ đại sư Thừa Ân Tự một linh dược trị thương, nghĩ muốn thay bệ hạ…… thoa thuốc."

Tuyên đế mở mắt ra nhìn hắn một hồi, chậm rãi lắc đầu: "Ngươi đi chọn một bộ quần áo để thay đi, thường phục của trẫm hẳn là có thể mặc, thay đổi xong liền đi đến Duyên Phúc điện chờ. Vương Nghĩa chắc cũng nên tới rồi, kêu y…… Ngươi trước tiên giúp trẫm thay quần áo, sau đó thì kêu y vào hầu hạ."

Phượng Huyền "Vâng" một tiếng, đáy lòng lại có chút tiếc nuối. Nhưng tâm tư này cũng không thể nói ra, liền cởi bỏ quần áo ẩm ướt, tìm một bộ đồ không gây chú ý mặc vào, xong lại hầu hạ Tuyên đế thay đổi thường phục. Lúc y ra tới cửa, liền thấy tổng quản thái giám Vương Nghĩa đã canh giữ ở bên ngoài, gặp y đi ra thì cười cười có chút cổ quái, chắp tay hỏi: "Học sĩ vất vả, bệ hạ hiện tại có muốn người hầu hạ?"

Phượng Huyền chột dạ thộn mặt ra, không biết câu đó có ẩn ý gì, nhưng vẫn đỏ mặt cúi đầu đáp: "Bệ hạ đang chuẩn bị nghỉ ngơi, công công mời vào đi."

Đợi Vương Nghĩa đi vào xong, Phượng Huyền cũng không bỏ đi, mà đứng ở ngoài cửa nghe lén một trận. Y mơ hồ nghe thấy được tên mình, chỉ là thanh âm càng ngày càng nhỏ, bèn dán tai thêm sát vào một hồi, lúc sau đại môn đột nhiên bị kéo mở, Vương công công mang theo khuôn mặt cười dò xét: "Học sĩ còn chưa đi sao? Kia vừa đúng lúc, bệ hạ nói còn có chút sự tình liên quan đến Tây Nhung muốn cùng học sĩ thương nghị, thỉnh học sĩ chờ lát nữa nghị sự ở Duyên Phúc điện xong thì lưu lại, cùng bệ hạ lại tỉ mỉ nói về chuyện gian tế Tây Nhung."

Phượng Huyền trong lòng dù biết rõ không nên, lại vẫn vui mừng quá đỗi, thậm chí có chút không thở nổi. Nhưng dựa vào thói quen trầm ổn thường ngày, vội vã hít sâu vài hơi ổn định tinh thần, hướng Vương Nghĩa cảm tạ xong liền đi đến Duyên Phúc điện chờ nghị sự. Chúng thần đã sớm chờ đợi ở bên ngoài, thấy y tới liền một phen nhốn nháo, lần lượt từng người hỏi y về chuyện cứu viện Tuyên đế, đặc biệt là vì sao Tuyên đế sau khi trở về không hồi đại nội mà là đến tòa ly cung này, chúng thần đều lo lắng Tuyên đế bị ám hại, bị vị Thái tử kia dùng tư hình để trả thù.

Phượng Huyền tự nhiên không dám đem việc Tuyên đế bị Tàng Vân thái tử làm nhục nói ra, chỉ đề cập đến chuyện Tạ Nhân kiềm chế loạn tặc ra sao, sau đó lại như thế nào bình an trở xa. Đến nỗi lúc nhắc tới Tuyên đế, y đều là mơ hồ cho qua, chỉ nói Tuyên đế một đêm chấn kinh, tinh thần ũ rũ, bởi vậy muốn trở về Duyên Phúc cung cho gần.

Đợi đến khi Tuyên đế giá lâm, mới xem như giải vây cho Phượng Huyền. Hắn căn bản không đáp vấn đề của chúng thần, ngồi ở trên bảo tọa hỏi: "Trẫm đã cho người đem đầu của Hồ Vô Tàng Vân đưa đến Trung Thư tỉnh, các khanh đã an bài người đưa tới trong quân hay chưa? Trước mắt đã qua thu hoạch vụ thu, sĩ khí quân ta tăng cao, địch nhân lại như rắn mất đầu, đúng là thời điểm xuất binh tốt nhất. Các khanh chỉ lo truy vấn việc nhỏ, sao không để ý chuyện lớn, đem tấu chương kế sách bình Tây Nhung sớm ngày dâng lên cho trẫm?"

Tuyên đế tuy nói thể lực chưa khôi phục, nhưng ngâm qua suối nước nóng, lại nghỉ ngơi một trận, tổng thể cũng che dấu được vài phần. Hơn nữa vừa vào điện đã lập tức nhắc tới việc xuất binh Tây Nhung, quấy rầy tâm tư của chúng thần, quở trách đến bọn họ không dám ngẩng đầu, càng không có người nhìn ra bộ dạng suy yếu của hắn. Nhưng hắn cũng không thể chịu đựng được lâu, chỉ định ra phương hướng điều động binh mã phối hợp với đại quân tây chinh của Chu Huyên xong, liền lệnh cho mọi người trở về chuẩn bị tấu sớ.

Thuần Vu Gia có chút không tiện để người khác biết được lo lắng trong lòng, nghĩ chờ mọi người giải tán xong liền đi hỏi một chút tình hình Tuyên đế. Nhưng Tuyên đế lại sợ cùng Thuần Vu Gia đơn độc gặp mặt sẽ bị y nhìn ra sơ hở, vì vậy không chịu triệu kiến y, một đường trở về Phương Cảnh điện.

Việc này nếu để cho người khác biết, hắn còn đâu uy nghiêm của hoàng đế? Tàng Vân thái tử hiện giờ đã chết, Phượng Huyền biết được đành thôi, nhưng tuyệt đối không thể để cho người thứ ba nhìn ra…… hoặc là đoán ra, hắn từng trải qua chuyện bất kham ô nhục như vậy! Tuyên đế hừ lạnh một tiếng, nghiêng người dựa vào trên giường, mặt mày nồng đậm u ám, suy nghĩ tương lai sẽ đem mối nhục thất thân này tính đến trên đầu vương tộc Tây Nhung ra sao.

Đang nghĩ đến xuất thần, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Vương Nghĩa: "Bệ hạ, Phượng học sĩ tới, người có muốn y lập tức tiến vào hầu…… nghị sự?"

Tuyên đế run rẩy một trận, đề cao thanh âm phân phó: "Kêu Phượng học sĩ vào đi, đêm nay…… hai ngày này không cần cho người hầu hạ." Dừng một chút lại nói: "Việc này không thể để Thuần Vu thị lang biết."

Vương Nghĩa ngầm hiểu, vội vàng rời khỏi điện, thỉnh Phượng Huyền đi vào. Tuyên đế sớm đã không còn gì để tránh né với y, mà bản thân cũng không dậy nổi, đợi y đi đến trước mặt mình mới đạm nhiên nói: "Trẫm hai ngày này sợ là đứng dậy không tiện, lại không muốn để người khác biết bản thân bị thương…… Phượng khanh chịu khó giúp trẫm một chút."

Phượng Huyền trong lòng đau xót, vội vàng đi đến mép giường đáp: "Thần tự nhiên phải hầu hạ thánh thượng, cần gì nói đến hai chữ 'chịu khó'? Bệ hạ muốn cái gì, cứ việc phân phó thần."

Tuyên đế ủ rũ đầy mặt không thèm che dấu, chỉ tùy ý gật đầu, liền lệnh cho y ngồi xuống ở mép giường: "Trẫm mới vừa nghe ngươi nói, ngươi có linh dược trị thương?" Phượng Huyền liên tục gật đầu, Tuyên đế liền nói tiếp: "Nếu để cho Vương Nghĩa đi lấy thuốc, trẫm sợ y sẽ suy nghĩ miên man, ngươi có thể thay trẫm giải ưu phiền, lòng trẫm rất an ủi……"

Sắc mặt hắn dần dần đỏ lên, trong ánh mắt quanh quẩn một tia tối tăm, thấp giọng nói: "Trẫm cảm thấy trên người vẫn còn dơ bẩn, ngươi mang trẫm đi tẩy rửa lần nữa."

Phượng Huyền trong lòng cũng có chút khổ sở, theo lời bế hắn lên đi đến trong bể tắm, động tác lúc này so với vừa nãy càng thuần thục hơn nhiều, không đợi Tuyên đế chỉ bảo liền thay hắn rửa sạch bên trong. Kỳ thật mới vừa rồi đã rửa đến cực kì sạch sẽ, hiện tại cũng không thể lấy ra thêm thứ gì. Thế nhưng Tuyên đế lại khẩn trương bắt lấy cánh tay y, nhắm chặt hai mắt, đứt quãng mà nói: "Vào sâu một chút…… bên trong còn có……"

Chỗ ngón tay Phượng Huyền chạm đến, cơ nhục không ngừng đè ép co rút, gấp gáp mà bao lấy hai ngón tay của y. Hồ nước trong vắt thấy đáy, y rõ ràng rành mạch nhìn thấy chỗ huyệt động đỏ bừng mê người kia đem ngón tay nuốt vào tận gốc, so với buổi sáng nơm nớp lo sợ không dám nhiều nhìn, cảm giác lúc này thật không thể sánh nổi.

Y hơi rút ngón tay ra ngoài, Tuyên đế liền than nhẹ một tiếng, nâng đôi mắt tràn ngập hơi nước nhìn về phía y, mơ hồ kêu lên: "Phượng khanh?"

Một câu xưng hô thật bình thường, hiện tại sao lại có vẻ thân mật động tình đến thế. Trong đầu Phượng Huyền phảng phất như có thứ gì đó phá kén chui ra, trong lòng một mảng hỗn độn, ngón tay rút ra một nửa liền không bỏ được mà lại đi vào, vô thức hỏi: "Bệ hạ có muốn thần……"

Thoa thuốc? hay là làm chuyện khác? Lòng y đã loạn, trong miệng như ngậm phải quả trám ngàn cân, nói không ra lời. Đôi tay Tuyên đế nắm lại thật chặt, thanh âm chua xót cực nhỏ, lại tràn ngập tình dục bức thiết, cơ hồ lập tức đáp một tiếng: "Muốn……"

46. Chương 45: Mưu Kế Của Thuần Vu Gia

Một tiếng kia vừa thốt ra, Tuyên đế cũng liền không do dự nữa, thân mình hơi dựng thẳng dậy, nắm lấy cằm Phượng Huyền, đem đầu y kéo về phía mình.

Nói là kéo, kỳ thật Tuyên đế cũng không cần dùng bao nhiêu sức lực, Phượng Huyền cực kì thuận theo mà cúi đầu. Thần sắc của y kính cẩn, động tác lại không chút chần chờ, kề sát vào đôi môi khẽ nhếch của Tuyên đế, liếm mút cánh môi non mềm. Trên môi Tuyên đế có rất nhiều vết thương, bị y liếm qua không khỏi nhíu mày lại, phát ra một tiếng than đau nho nhỏ. Phượng Huyền vội vàng thả nhẹ động tác, đầu lưỡi trực tiếp tham nhập vào trong miệng Tuyên đế, thử thăm dò khoang miệng ấm áp mềm mại kia một phen.

Tay Tuyên đế lướt qua gương mặt y, vòng đến sau cổ ổn định thân hình, tự sa ngã mà dây dưa cùng Phượng Huyền, hậu đình càng không ngừng co rút. Ôm hôn âu yếm kịch liệt cơ hồ muốn đoạt đi thần trí của Tuyên đế, lại cũng vô pháp che dấu thống khổ cùng hối hận từ tận đáy lòng.

Ái khanh mà hắn từng tỉ mỉ bồi dưỡng mấy chục năm, kiếp này càng mong đợi y có thể tỏa sáng hơn cả kiếp trước, trở thành nhân vật trụ cột vững vàng trong triều, vậy mà hiện tại chính mình lại biến y thành nịnh thần, cưỡng ép y lưu lại trong cung…… Ngay cả nếu Thuần Vu Gia y thuật hơn người, đem độc tính Thành Đế lưu lại trong cơ thể hắn thanh trừ, thì thân thể này cũng đã không còn thuốc chữa. Hoặc phải nói, nhân phẩm tâm tính hắn đã không còn thuốc chữa, không màng đến đạo đức luân thường, làm ra loại chuyện dâm loạn thấp hèn như vậy.

Thế nhưng loại hối hận này cũng không thể đem Tuyên đế đánh thức từ trong bể dục, ngược lại càng khiến hắn thêm trầm mê với xúc cảm thân thể, lấy trốn tránh lương tri mà tra tấn bản thân. Hắn dựa vào trong

lòng Phượng Huyền thở hổn hển thật sâu, lôi kéo tay y vỗ về chơi đùa thân thể của chính mình, thanh âm cực kì mỏng manh khẩn cầu: "Phượng khanh, ôm trẫm."

Phượng Huyền tuân theo ý chỉ, chậm rãi ngẩng đầu lên, say mê mà nhìn khóe miệng Tuyên đế kéo ra một sợi chỉ bạc, ngón tay đồng thời rút ra. Dưới ánh mắt bất mãn của Tuyên đế, hai tay ôm ngang hắn nâng lên đặt tới trên đệm mềm bên cạnh bể. Bản thân cũng bước ra khỏi bể tắm, từ trong đống quần áo lôi ra thuốc mỡ trân quý mà y vẫn luôn mang theo bên người, nhẹ nhàng tách ra hai chân Tuyên đế, khàn khàn khuyên nhủ: "Bệ hạ nhẫn nại một chút, để thần đem thuốc này bôi lên."

Lời kia thay vì nói là khuyên Tuyên đế, chi bằng nói là khuyên chính y. Phượng Huyền nín thở ngồi vào bên cạnh Tuyên đế, nâng một chân hắn đặt lên vai của mình, cúi người nhìn lỗ nhỏ khép mở câu dẫn người phía dưới, từ trong hộp lấy ra một chút thuốc mỡ tinh mịn bôi lên từng nếp nhăn tại cửa huyệt, lại lấy đầu ngón tay tỉ mỉ nhu ấn, sau đó quệt một lượng lớn thuốc mỡ đưa vào chỗ sâu bên trong.

Động tác tỉ mỉ chăm sóc như thế đối với Tuyên đế lẫn y đều là một loại tra tấn.

Hai ngày nay y luôn ở bên cạnh Tuyên đế, không nên sờ cũng đã sờ, không nên chạm cũng đã chạm, nên ức chế thật sự cũng ức chế không được, lúc ngón tay ra ra vào vào, liền không ngăn nổi ý niệm muốn lấy thân hầu hạ, cho dù sau đó có thể bị khép tội khi quân mà bị chém…… Phượng Huyền lắc đầu, ánh mắt mạnh mẽ rời đi chỗ mê người kia, hướng đến trên mặt Tuyên đế, lại thấy Tuyên đế cũng là sóng tình cuồn cuộn, không thể tự ức, tuy rằng chưa nói ra lời, nhưng ý tứ khẩn cầu nhè nhẹ trong ánh mắt lại che dấu không được.

Phượng Huyền không đành lòng nhìn Tuyên đế lộ ra biểu tình như vậy, duỗi tay che lại hai mắt hắn, không muốn chần chờ nữa, hai tay nâng lên vòng eo của Tuyên đế, đem côn thịt của bản thân chôn vào. Y ban đầu còn lo lắng Tuyên đế thống khổ, không dám đi vào quá nhanh, nhưng Tuyên đế phản ứng lại khác xa so với dự đoán của y, trừ bỏ lúc mới tiến vào kêu lên một tiếng, sau đó cũng không có bất luận biểu hiện kháng cự nào, ngược lại kẹp chặt hai chân, khẩn cấp chế trụ thân mình y, không tiếng động mà thúc giục y nhanh một chút lấp đầy chính mình.

Phượng Huyền cũng vô pháp kháng cự lại dụ hoặc như vậy, đem cả hai chân Tuyên đế đều đặt lên vai mình, eo dùng sức, thúc vào thật sâu. Lúc chân chính tiến vào trong thân thể Tuyên đế, y liền không còn nhớ nổi cái gì là lễ nghĩa quân thần, chỉ có thể cảm giác thân thể nhanh chóng bị bao vây trong ấm áp say đắm lòng người.

Y một tay nắm lấy eo Tuyên đế, một tay xoa nắn long căn đã ngẩng đầu phấn chấn, theo sự xuất nhập của bản thân mà tận tâm thay Tuyên đế thư giải, ánh mắt thẳng tắp dừng ở chỗ tương liên của hai người, say mê mà nhìn chỗ cửa huyệt hồng nộn kia theo động tác của mình lúc ẩn lúc hiện. Y vừa động không quá vài lần, nơi ấy của Tuyên đế đã tiết ra rất nhiều chất lỏng trong suốt nhẫn mịn, tiếng nước dính nhớp theo động tác của y nhẹ nhàng vang lên, khiến đáy lòng Phượng Huyền phát run, tâm chí càng thêm trầm luân.

Không chỉ là thái độ giao hợp, bộ dạng Tuyên đế ở dưới thân y run rẩy ngâm nga, bị y va chạm đến thấp giọng nức nở càng dụ hoặc khó cưỡng. Tuy rằng lúc trước thay Tuyên đế rửa sạch đã gặp qua cảnh đẹp như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến Tuyên đế là bởi vì năng lực của y mà cao trào khóc thút thít, trong lòng Phượng Huyền liền sinh ra một cỗ tình ý kiêu ngạo, vật chôn ở trong cơ thể Tuyên đế cũng theo nỗi lòng của chủ nhân mà càng phình to ra trướng đầy.

Y căng trướng đến càng cứng rắn, liền càng cảm nhận được trong cơ thể Tuyên đế mềm mại co dãn. Bởi vì từ trong hoan ái đạt được vui vẻ nên di chuyển càng thêm mãnh liệt, cũng càng khó ức chế bản năng, động tác càng thêm phóng đãng. Tuyên đế đối với sự làm càn của y cũng không có gì khó chịu, thậm chí ẩn ẩn chờ mong y càng thêm vô lễ, giơ tay ôm lấy cổ y, thấp giọng thúc giục: "Lại, lại nhanh một chút……"

Phượng Huyền theo lời gia tăng tốc độ, phân thân tại nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể Tuyên đế không ngừng va chạm vùi lấp. Không bao lâu sau, trước mắt Tuyên đế chợt lóe bạch quang, khoái cảm mãnh liệt liền dời non lấp biển, một cỗ nhiệt lưu từ bụng xông thẳng xuống vật trong tay Phượng Huyền, bỗng chốc phun trào, bắn thẳng đến giữa ngực và bụng Phượng Huyền.

Sau khi phóng tiết, Tuyên đế liền nhắm chặt hai mắt, mở miệng không ngừng thở dốc, chỗ khóe môi lộ ra ánh nước, ngay cả kêu cũng kêu không được. Phượng Huyền săn sóc mà đem chân hắn từ trên người thả

xuống, tách ra hai bên, một mặt tiếp tục dũng mãnh tiến tới, một mặt âu yếm những chỗ mẫn cảm lúc trước tắm gội phát hiện ra.

Trên người Tuyên đế bị Tàng Vân thái tử phệ cắn đến khắp nơi đều tổn thương, hiện giờ bị Phượng Huyền đụng chạm, tuy rằng mang đến hưng phấn, nhưng cũng có chút đau đớn không khoẻ. Hắn ấn giữ tay Phượng Huyền, đứt quãng lắc đầu nói: "Không, đừng chạm vào, ân…… Nhanh, lại nhanh một chút……"

Phượng Huyền dù chưa thể tức thời lý giải ý tứ, vẫn thuận theo mà buông tay ra, chuyên tâm thay phiên mút lấy hai hồng châu trước ngực hắn, đồng thời đôi tay tách ra hai mông của Tuyên đế, lúc nhanh lúc chậm mà ra vào trong thân thể hắn. Chỗ ôn nhu hương diễm kia lúc y tiến vào cơ hồ không hề trở ngại mà tự tách mở, lúc y rút ra lại mang theo vô tận quyến luyến mà kiềm giữ lại, khiến Phượng Huyền lưu luyến không thôi, tốc độ đưa đẩy càng lúc càng nhanh, chiều sâu tiến vào cơ hồ cũng đã tới cực hạn.

Khoái cảm không ngừng chồng chất xuống dưới, lý trí Phượng Huyền cũng toàn bộ nứt toạc, chỉ biết theo bản năng mà động, thẳng đến lúc hung hăng thúc vào đến chỗ sâu nhất, đem tình dục cùng tinh dịch tích tụ đã lâu bắn vào bên trong thân thể Tuyên đế.

Trong đầu y một mảng trống rỗng, đợi sau khi tỉnh lại, mới phát hiện chính mình đang đè ở trên người Tuyên đế, thân thể hai người như cũ chặt chẽ tương liên, chỗ đang gắn kết chậm rãi chảy ra chất lỏng màu trắng. Mà Tuyên đế lại hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, ngực hơi phập phồng, đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Phượng Huyền trong lòng căng thẳng, vội vàng bứt ra, bắt lấy mạch của hắn thấy còn đập vững vàng, lúc này mới an tâm. Y liền dùng nước ấm rửa sạch Tuyên đế, thay đổi áo lót cho cả hai, rồi mới đem Tuyên đế đưa đến trên giường.

Đại điện không một bóng người, chỉ có một chiếc ngự giường, Tuyên đế lại chưa kêu y đi ra ngoài…… Phượng Huyền nghĩ nghĩ liền đánh bạo nằm vào bên cạnh Tuyên đế, một tay lót ở dưới cổ Tuyên đế, một tay ôm lấy vòng eo của hắn, đem người ôm nghiêng vào trong ngực, lúc này mới nặng nề thiếp đi.

Một giấc này Phượng Huyền ngủ đến cực sâu. Từ hôm qua Tuyên đế mất tích đến nay, y còn chưa từng chợp mắt nghỉ ngơi, vẫn luôn không phải ở trên ngựa thì chính là chiếu cố Tuyên đế, sau đó mây mưa càng hao hết tinh thần, cơ hồ vừa dính gối liền chìm vào mộng đẹp. Y ngủ so với ngày thường càng an ổn, ôm ở trong lòng ngực chính là ôn hương nhuyễn ngọc, trong điện lại ấm áp cảnh xuân, trong lư hương còn tỏa ra an thần hương mà Vương Nghĩa tỉ mỉ chuẩn bị, thẳng đến lúc ngoài cửa có thái giám dò hỏi Tuyên đế có muốn chuẩn bị lâm triều hay không, mới đánh thức y.

Y thật cẩn thận nhìn Tuyên đế hãy còn say ngủ, ổn định lại tâm tư, cũng không lập tức xuống giường chuẩn bị hầu hạ, mà trước tiên cúi đầu nhẹ hôn một trận, mới ở bên tai Tuyên đế nhẹ nhàng kêu lên: "Bệ hạ, sắc trời không còn sớm, Vương tổng quản tới hỏi bệ hạ có muốn lâm triều hay không?"

Kêu vài lần, Tuyên đế cuối cùng cũng từ trong mộng tỉnh giấc. Vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Huyền gần trong gang tấc, cảm giác được chính mình đang gắt gao rúc vào trong lòng ngực y.

Tuyên đế lắp bắp kinh hãi, nhưng chợt nhớ tới sự việc đêm qua, tận lực bình tĩnh trở lại, đạm nhiên đáp: "Tất nhiên là phải thượng triều. Phượng khanh…… hôm qua cứu giá mệt nhọc, trước, trước tiên ở trong điện…… Trước tiên hầu hạ trẫm thay quần áo, lại ngủ thêm một chút nữa đi." Hắn nói nói, rốt cuộc trên mặt vẫn hiện lên một tia quẫn bách, kêu Phượng Huyền dìu hắn đứng dậy thay đổi quần áo, lại lấy ra hộp phấn trắng bôi lên trên cổ, che lấp dấu vết Tàng Vân thái tử lưu lại.

Lúc lâm triều, Tuyên đế vẫn uy nghiêm như thường ngày, hành động ngôn ngữ, không chút nào nhìn ra là đã từng trải qua nhiều lần kịch liệt mây mưa. Nhưng ngay cả nhìn không ra, Thuần Vu Gia đứng ở dưới điện cũng ẩn ẩn đoán được vài phần Phượng Huyền từ hôm qua tiến vào Duyên Phúc cung xong, đến nay cũng chưa từng quay về Trung Thư tỉnh lần nào. Hôm qua lúc Tuyên đế triệu kiến đại thần, y tuy không dám nhìn nhiều, nhưng nghe thanh âm kia lại phát hiện có chút khàn khàn, hơn nữa Tuyên đế cố tình làm ra thái độ phẫn nộ đuổi đi đám đại thần…… việc này theo y đoán có đến năm sáu phần là thật.

Thuần Vu Gia thất thần suy nghĩ, chỉ ngại lễ nghi, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Tuyên đế để xác nhận. Nhưng sau khi hạ triều, Tuyên đế thế nhưng không triệu kiến đại thần, mà lại đơn độc nghỉ ngơi ở Văn Đức Điện, chỉ bằng vào điểm này, Thuần Vu Gia liền có tám chín phần xác định. Y cũng không hề cầu kiến,

xoay người đi ra đại nội, dọc theo đường đi nghĩ lại hình tượng cử chỉ hôm qua của Tuyên đế, ra đến cửa cung liền phân phó kiệu phu thay đổi đường nhỏ, hướng về phủ Ngự Sử trung lang Phượng Cảnh mà đi.

Phượng Huyền nhập kinh tuy không được mấy ngày, thế nhưng Phượng Cảnh lại là anh tài từ thuở thiếu niên, thời gian ở trong triều làm quan so với Thuần Vu Gia còn muốn lâu hơn. Lúc Thuần Vu Gia vẫn còn là trường sử của Lâm Xuyên vương, tại kinh thành thường xuyên lén lút kết giao đại thần nên không thiếu các mối giao hảo, cùng vị Phượng trung lang này giao tình không cạn, càng miễn bàn sau này trở thành thần tử cùng tới lui đại điện.

Hôm nay lúc tới cửa bái kiến, Phượng Cảnh thập phần nhiệt tình, trực tiếp đem y tiến vào thượng phòng trò chuyện. Ngồi xuống hàn huyên một hồi, Thuần Vu Gia liền ra vẻ lơ đãng hỏi: "Hôm qua ta muốn tìm tiểu Phượng lang quân hỏi chút tình hình cụ thể khi bệ hạ bị ám sát, nhưng tiểu Phượng lang quân hẳn là được bệ hạ đặc chỉ, vẫn chưa từng trở lại Trung Thư tỉnh làm việc. Ta nhớ kỹ hắn sau khi nhập kinh vẫn luôn ở trong phủ Ngự Sử, muốn tới thăm một phen, thuận tiện hỏi chút tình hình lúc ấy."

Phượng Cảnh trong lòng cả kinh, lập tức đứng lên: "Từ hôm qua đến giờ A Huyền vẫn chưa từng hồi phủ, chỉ là nhờ người truyền tin nói không thể trở về ngủ. Hôm nay thượng triều cũng không gặp qua hắn, ta còn tưởng rằng hắn vì sự kiện của Tàng Vân thái tử, được bệ hạ phái đi ra ngoài……"

Thuần Vu Gia trong lòng đã có tính toán trước, lại ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Nói như vậy, hôm qua sau khi thấy hắn ở Duyên Phúc điện, liền không gặp qua hắn lần nào nữa? Chẳng lẽ bệ hạ lo lắng hắn vất vả, kêu hắn lưu lại trong cung nghỉ ngơi…… cho đến tận bây giờ?"

Lưu lại trong cung nghỉ ngơi đến tận bây giờ…… Phượng Cảnh trong đầu lập tức sinh ra đủ loại hoảng sợ tới mức muốn hộc máu, vội vàng giữ chặt cánh tay Thuần Vu Gia hỏi: "Thuần Vu huynh ngụ ý, có phải hay không xá đệ, xá đệ……"

Y vẫn không thể nói thẳng ra "Có phải hay không xá đệ là được bệ hạ nhìn 'trúng' rồi", lắp bắp hồi lâu, rốt cuộc được Thuần Vu Gia giỏi đòn tâm lý mở miệng khuyên nhủ.

"Nếu tiểu Phượng lang quân đã ở trong cung, vậy Phượng ngự sử cũng không cần lo lắng. Bệ hạ lúc trước triệu riêng hắn nhập kinh, vẫn luôn đặc biệt chú ý hậu đãi, đầu tiên là cho hắn vào Trung Thư tỉnh, sau lại ban thêm cho chức thị đọc học sĩ. Hiện giờ hắn lại có công cứu giá, thánh quyến nồng hậu, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Theo ta thấy, hắn hẳn là ở trong cung vì bệ hạ tham tường quân vụ……"

Nếu thật là tham tường quân vụ thì tốt, nếu không phải, vậy thì thanh danh mấy trăm năm của Phượng gia liền phải hủy trong một sớm một chiều! Phượng Cảnh bất chấp thể diện, trực tiếp đem lo lắng nói ra: "Lúc trước bệ hạ chính là tuyên xá đệ và Tạ… Tạ thái thú cùng vào kinh, hiện giờ Tạ thái thú có công cứu giá, rốt cuộc được hồi hương làm quan, nhưng Phượng Huyền nhà ta lại, lại vào cung…… Có phải hay không Tạ lang đi rồi, bệ hạ liền, liền, liền lấy Phượng Huyền đến thay thế?"

Thuần Vu Gia nghĩ thầm trong lòng: Bệ hạ nếu thật vì Tạ Nhân rời kinh mà muốn tìm người thay thế, cũng còn có ta ở đây…… Hừ, xem ra Phượng Huyền cũng giống như Chu Huyên, đều đã nhận được ưu ái của bệ hạ. Còn không biết hôm qua hắn như thế nào lấy lòng bệ hạ, mới mặt dày vô sỉ mà lưu lại trong cung đâu!

Suy nghĩ vẫn chỉ là suy nghĩ, y đối với lời nói của Phượng Cảnh vẫn duy trì phong thái hiền giả, đúng lý hợp tình mà đáp: "Đều nói thiên uy khó dò, nhưng thiên ân cũng khó dò không kém. Chuyện của lệnh đệ, chúng ta có lẽ đã nghĩ quá nhiều, chỉ cần chính hắn không để tâm……"

Sắc mặt Phượng Cảnh lúc hồng lúc trắng, trừng mắt nhìn về phía Thuần Vu Gia, đột nhiên ném ra cánh tay y: "Tuyệt đối không thể! Phượng gia ta thế đại thanh danh, tuyệt không thể để hắn làm ra sự việc thấp hèn thế này! Hôm nay ta liền thượng tấu thỉnh bệ hạ cho phép hắn từ quan!"

47. Chương 46: Quyết Tâm Của Phượng Huyền

Phượng Cảnh bị sự việc mà Thuần Vu Gia tới báo đả kích đến hoang mang lo sợ, bất chấp tất cả, tiễn xong Thuần Vu Gia liền đi thư phòng viết tấu chương. Ngày thường y buộc tội người khác đều văn chương lai láng, viết một hơi không ngừng. Hiện giờ viết tấu chương xin từ chức cho đệ đệ lại viết đến khổ tâm trăm bề, trầm tư suy nghĩ thật lâu mới miễn cưỡng tìm ra cớ, nói là phụ thân Phượng Huyền nhớ con tha thiết, muốn hắn từ quan về quê phụng dưỡng.

Viết xong tấu chương, lại vội vàng viết thư gửi về quê, mập mờ nhắc tới chuyện đường đệ mị quân hoặc chủ, được thánh thượng yêu sủng, thỉnh đường thúc đừng chỉ nhìn tới chức quan cao trước mắt của Phượng Huyền, mà nên suy tính vì danh dự cùng tương lai của Phượng thị. Viết xong tấu sớ, lại phái người đem thư đưa về trong gia tộc, Phượng Cảnh liền ngồi chờ Tuyên đế hồi đáp, hoặc phải nói là chờ Phượng Huyền trở về, sau đó nghiêm khắc giáo dục lại đệ đệ không biết cố gắng một trận.

Phượng Cảnh là trưởng tử dòng chính, tuy rằng thiếu niên thi đỗ tiến sĩ, vào kinh làm quan, nhưng giáo huấn bọn đệ đệ vẫn là đủ tư cách. Y ngồi ở chính đường khổ sở suy tư thật lâu, trong lòng vô cùng hối hận. Lúc trước vì quá mức tin tưởng nhân phẩm tâm tính đường đệ, mới vô tri vô giác để hắn dây dưa cùng Tuyên đế. Đợi Phượng Huyền trở về, y nhất định phải dùng thân phận trưởng huynh hung hăng mắng hắn một trận, cho người thỉnh ra gia pháp, dù có phải đánh gãy chân hắn, cũng không để hắn vào cung nửa bước!

Nào biết trời không chiều lòng người, tuy rằng Phượng Cảnh ở nhà chuẩn bị kĩ lưỡng, khúc phụ trong tộc cũng hồi đáp tin tức, nguyện ý để Phượng Huyền từ quan về quê, nhưng tấu chương dâng lên lại chẳng thấy tăm hơi tin tức, đường đệ cũng đã bốn ngày chưa về.

Đã bốn ngày! Nếu Phượng Huyền chỉ một hai ngày chưa hồi phủ, Phượng Cảnh còn có thể an ủi chính mình, nói rằng Tuyên đế vì truy tìm dư đảng của thích khách mới lưu lại đệ đệ trong cung, nhưng là suốt bốn ngày…… Y ngay cả Trung Thư tỉnh đều đã chạy tới mấy lần, lại chỉ thấy được khuôn mặt u sầu lo lắng của Thuần Vu Gia: "Tiểu Phượng lang quân đã nhiều ngày vẫn luôn tùy giá, rất ít đến Trung Thư tỉnh, dù có đến, ta cũng không thể lưu lại hắn. Ta có hỏi qua hắn chuyện hồi phủ, hắn lại nói là bệ hạ có việc giao phó, không rảnh về nhà……"

Này còn không phải là phụng dưỡng trong cung cấm thì là gì? Đường đệ của y không phải có công cứu giá sao? Như thế nào người khác có công thì được về quê làm thái thú, Phượng Huyền cũng có công, lại phải…… phải vào cung? Nếu chuyện đường đệ vào cung hầu hạ bị truyền ra ngoài, Phượng Cảnh quả thực đã nghĩ tới chuyện lên triều liền ụp nguyên quyển tấu chương vào mặt Tuyên đế đệ đệ của y trước khi nhập kinh là người chính trực đoan nghiêm cỡ nào, nếu không phải Tuyên đế phẩm tính bất lương cưỡng bức gian dâm, sao hắn có thể ở trong cung!

Phượng Cảnh lại chưa từng đoán được, Tuyên đế không phải cố ý không để ý tới bản tấu chương kia của y, mà là đến nay còn chưa thấy qua nó.

Mấy ngày nay trong Duyên Phúc cung, Tuyên đế ngoại trừ thượng triều gặp đại thần ra, còn lại đều nằm ở trên giường dưỡng thân thể. Tuy rằng thân thể hắn đã từng trải qua dạy dỗ, nhưng mấy ngày trước bị chà đạp đến tàn nhẫn, trong lúc nhất thời vẫn phải nghỉ ngơi điều dưỡng, lúc xem tấu chương liền cảm thấy đầu choáng mắt hoa, không có tinh lực. Cũng may chuyện tây chinh không phải mới chuẩn bị ngày một ngày hai, việc chính đều đã được đưa xuống thi hành, đại sự có Hà thừa tướng thượng triều cùng Tuyên đế thương nghị, còn lại việc nhỏ…… đều là Phượng Huyền giúp hắn xử trí.

Mấy ngày này Phượng Huyền vẫn luôn ở trong cung, cũng không phải chỉ để phụng dưỡng thân thể Tuyên đế.

Bởi vì kinh nghiệm đời trước, đời này Tuyên đế vẫn luôn cực kỳ tín nhiệm Phượng Huyền. Y vốn là Trung Thư xá nhân, ngày thường suy nghĩ viết chỉ dụ cũng là do y cầm bút, đại sự này nọ cũng không cố kị y. Hiện tại Tuyên đế không nhấc dậy nổi tinh thần, hồng ngân trên cổ còn chưa lui, tinh thần uể oải, gặp phải hiền thần đắc dụng như Phượng Huyền, tự nhiên liền đem việc chỉnh lý tấu chương giao cho y.

Những tấu chương dâng lên trước tiên đều để Phượng Huyền xem qua, phân ra nặng nhẹ nhanh chậm, những cái quan trọng thì đợi lúc Tuyên đế có tinh thần liền đọc cho hắn nghe. Còn những cái không quan

trọng ví dụ như tấu chương Phượng Cảnh xin từ chức cho đường đệ liền bỏ qua một bên, chờ ngày nào đó Tuyên đế khỏe lại rồi hẳn tính.

Chờ đến lúc đó, y tự nhiên đã rời khỏi Duyên Phúc cung, chính thức đối mặt với chỉ trích trào phúng của người nhà cùng đồng liêu trong triều. Trước mắt nếu còn có thể cùng Tuyên đế ngày đêm một chỗ, y vẫn muốn nắm chặt mà hưởng thụ khoảnh khắc thanh tĩnh tốt đẹp như trong mơ này.

Đến bữa tối, Phượng Huyền lại thay Tuyên đế đọc vài tấu chương trong quân đưa tới, vừa đọc vừa quan sát biểu tình trên mặt Tuyên đế. Vừa thấy hắn lộ ra mệt mỏi, liền thu tấu chương, khom người hỏi: "Bệ hạ vất vả cả ngày, tinh thần không đủ, hay là nghỉ ngơi sớm một chút? Những ngày gần đây, tin chiến thắng liên tục báo về, trong triều cũng không có đại sự gì, bệ hạ lúc này nên lấy việc yêu quý long thể làm trọng yếu."

Tuyên đế gật đầu, đỡ tay Phượng Huyền từ trên ghế đứng dậy. Phượng Huyền cực kì thuần thục mà ôm lấy eo hắn từ sau lưng, nửa đỡ nửa ôm dẫn hắn về tới tẩm điện, thay Tuyên đế cởi bỏ y phục, lột đến trên người hắn một mảnh vải cũng không còn. Những dấu vết ghê người từ mấy hôm trước đã phai nhạt đi rất nhiều, nhưng vẫn phải thoa thuốc để sớm ngày tiêu tán.

Tuyên đế đã thành thói quen để Phượng Huyền nhìn hắn khỏa thân, trên mặt chỉ hơi có chút ửng đỏ, ánh mắt xoay chuyển, ý bảo Phượng Huyền thay hắn thoa thuốc. Những chuyện thân mật hơn cũng đều đã làm qua, Tuyên đế cũng đã quen với việc Phượng Huyền hầu hạ, cho dù chỗ bị thương hắn có thể tự xử lý, nhưng vẫn giao cho y làm.

Phượng Huyền liền lấy thuốc mỡ, bắt đầu thoa từ cần cổ, nơi không biết bị liếm mút qua bao nhiêu lần, dấu vết đến nay vẫn không chịu tan biến, xuống đến những dấu hôn phía trên xương quai xanh, còn có dấu răng trước ngực cùng xung quanh hai điểm phấn hồng, chỗ eo và bụng nguyên bản sưng phù, hiện tại chỉ còn lại dấu tay nhàn nhạt, cả dấu cắn xanh tím giữa hai chân cũng phai mờ không ít……

Phượng Huyền mỗi khi nhìn thấy những dấu vết đó, tim đều đập mạnh không ngừng, không dám tưởng tượng lúc trước Tuyên đế từng chịu qua tra tấn như thế nào. Ngược lại Tuyên đế khi nghe y nhắc tới chuyện này, tuy rằng thần sắc khó tránh khỏi có chút tối tăm, nhưng ngữ khí lại thập phần bình tĩnh: "Hồ Vô Tàng Vân chết, Tây Nhung vương tuyệt đối không sống qua mùa đông. Y vừa chết, ba vị vương tử kia đều không giỏi việc cầm binh, Hồ Vô Hưng Tông lại cùng trẫm có giao ước, chắc chắn khoanh tay đứng nhìn, thậm chí hợp tác cùng Chu Huyên, diệt trừ hai vị ca ca của y. Đến lúc đó Tây Nhung còn cần đánh sao?"

Có được một mảnh thảo nguyên mênh mông tươi tốt như vậy, cùng vô số trâu ngựa, tương lai Hạ quốc sẽ càng có nhiều kỵ binh, càng có dư lực xuống tay xử lý vùng đất phía Nam. Còn có cả Thổ Phiên, hắn tự nhiên sẽ không buông tha, đều phải khiến bọn họ quy thuận.

Mỗi lần nhìn đến một thân đầy dấu vết này của mình, Tuyên đế liền sẽ cố tình nghĩ đến cái đầu chết không nhắm mắt của Tàng Vân Thái Tử, cùng đất đai rộng lớn sắp sửa sát nhập vào bản đồ Hạ quốc. Cũng chỉ có như thế, hắn mới khiến mình không trở nên giống với hạng người vô năng, bị địch nhân cưỡng bức chỉ có thể oán hận bất lực.

Đợi Phượng Huyền thoa tốt thuốc mỡ, Tuyên đế liền phân phó y cầm gương tới, soi cần cổ của mình. Dấu vết đã mờ đi không ít, lúc không xoa phấn, chỉ cần nhìn không kỹ sẽ không phát hiện ra điều gì. Tuyên đế lúc này mới cảm thấy bản thân có thể gặp người, cầm gương khẽ cười nói: "Xem ra ngày mai đã có thể hồi Đại Chính cung rồi. Mấy ngày nay thân thể trẫm không tiện, lại không thể để cung nhân hầu hạ, đành phải liên lụy ngươi. Ngươi lưu lại trong cung thời gian cũng không ngắn, nếu không quay về, chỉ sợ quần thần nghị luận, người nhà của ngươi cũng lo lắng."

Phượng Huyền thần sắc không đổi, cung kính đáp: "Hầu hạ bệ hạ là trách nhiệm của thần tử, sao có thể nói tới hai chữ 'liên lụy'? Thời cổ thiên tử du yến đều có đại thần kề bên làm bạn, để tùy thời dò hỏi chính vụ, hiểu biết dân tình. Thần hiện giờ chính là làm theo cổ thánh tiên hiền, triều thần toàn người hiền đức hiểu lễ, sẽ biết chỗ thánh minh của bệ hạ mà không lầm tưởng."

Lời y đáp đến có lễ có tiết, động tác lại cùng lời nói hoàn toàn tương phản, nhân cơ hội mặc y phục cho Tuyên đế, từ sau lưng ôm lấy vòng eo của hắn, cúi đầu theo cột sống rơi xuống một chuỗi hôn nhẹ. Thân thể Tuyên đế theo động tác của y dần dần nóng lên, trên mặt trên cổ đều đã nổi lên một tầng ửng hồng,

toàn bộ thân mình mềm nhũn xuống, ngã vào trong lòng ngực y, nhắm mắt lại nói: "Ngươi là xã tắc chi thần, như vậy là hại ngươi."

Động tác của Phượng Huyền càng thêm thân mật, vô sở bất chí*, cho đến khi Tuyên đế lại nói ra lời đó, mới ở bên tai hắn thấp giọng đáp: "Thần mười năm gian khổ học tập, chỉ vì sớm có thể đăng long môn, hiện giờ rốt cuộc đến gần được thiên tử, sao dám vì bản thân mà quên thánh thượng?"

[*không việc gì không dám làm.]

Phượng Huyền lời nói cùng việc làm như một mà tiến tới, nương theo thuốc mỡ bôi trơn, không chút nào hẹp hòi đem Tuyên đế ôm vào trong ngực hầu hạ, cúi đầu hôn lên khóe mắt đầy nước của Tuyên đế, chậm rãi thả người di chuyển hông, đưa hắn vào cuộc mây mưa ướt át. Nhìn bộ dáng Tuyên đế thất thần, Phượng Huyền đoán biết hắn vì chuyện của mình khốn quẫn, buồn giận trong lòng liền tan biến một ít, liếm bên tai hắn nói: "Thần mấy ngày nay thường suy nghĩ vì sao Tạ lang lại rời kinh, hiện tại mới thông suốt, sợ là bệ hạ cũng lấy đạo quốc sĩ mà đối đãi hắn, không chịu đem hắn lưu lại bên người? Nhưng thần không phải Tạ Nhân, không thể tiêu sái như hắn, cho dù bệ hạ mong đợi thần ra sao, thần cũng không muốn vì tiền đồ rời đi bệ hạ."

Tuyên đế thế nhưng không đáp lại, thanh âm khẽ ngâm, khẩn trương bấu mười ngón tay vào cơ bắp sau lưng Phượng Huyền. Phượng Huyền động tác ôn nhu, cũng chưa từng dừng lại, thẳng đến khi trong tay lẫn trên người đều dính đầy bạch dịch của Tuyên đế.

Y lại còn chưa thoả mãn, tiếp tục giữ lấy tư thế giao hợp, ôm Tuyên đế đi đến bể tắm rửa sạch, mỗi một bước đi của y, đều kích thích sâu sắc xúc cảm bên trong của Tuyên đế, khiến hắn hoảng hốt la lên, xong lại nhịn không được càng dùng sức xoay chuyển hậu đình. Một đường cọ xát đến bên hồ, Tuyên đế đã nước mắt đầy mặt, chất dịch bên trong u cốc cũng bất tri bất giác tiết ra đầy chân, không biết dọc theo đường đi đã nhiễu xuống bao nhiêu giọt.

Nhiều ngày nay Tuyên đế đều ngủ cùng với Phượng Huyền, trừ bỏ lần đó lúc mới hồi cung ra, thì về sau vẫn luôn chỉ là ngủ cùng mà thôi. Bởi vậy sau khi thanh tỉnh, mặt mày Tuyên đế đều chín đỏ, trong lòng hổ thẹn vô cùng, không biết nên đối mặt với y như thế nào. Chuyện đêm qua cũng không phải chỉ là tình dục nhất thời, lời nói của Phượng Huyền vẫn còn văng vẳng bên tai hắn, rõ ràng chính y cũng có tình ý đối với hắn.

Rốt cuộc chuyện này là sao? Đời trước Phượng Huyền theo hắn tuân giữ đạo nghĩa quân thần cả nửa đời, chưa từng có chuyện đồng giường cộng chẩm, lại chưa từng bước qua lôi trì nửa bước. Đời này cư nhiên đối với hắn nói ra lời nói như thế, hôm qua còn chủ động đem hắn áp đảo. Tuy rằng lúc trước hắn có chút bức bách mà lâm hạnh Phượng Huyền, nhưng hành động đêm qua của Phượng Huyền lại không giống như bị bức bách……

Tuyên đế trầm tư suy nghĩ đến tận hừng đông, Phượng Huyền liền như thường lệ thay hắn đổi triều phục, đút từng muỗng canh sâm cho hắn. Đợi Tuyên đế ăn xong bữa sáng, Phượng Huyền đột nhiên hỏi: "Bệ hạ muốn chuyển qua Đại Chính cung, thần có thể đi theo cùng được không? Lúc thân thể bệ hạ khó chịu, liền có người bên cạnh hầu hạ."

Lời nói tuy bình bình đạm đạm, thế nhưng sắc mặt Tuyên đế lại bỗng nhiên đỏ lên, cảm thấy trong lời nói cố ý nhấn mạnh mấy chữ 'người bên cạnh'. Hắn che dấu mà lắc đầu, hấp tấp đáp: "Không cần, Lương Vương còn ở trong cung, nếu để cho y thấy trẫm sai sử thần tử như nội thị, sợ tương lai sẽ không tôn trọng triều thần, không nhận thức được quân thần khác biệt. Phượng Khanh nên vào triều đi, trẫm đối với ngươi còn có an bài."

Tuyên đế vội vàng đứng dậy bước ra cửa điện, bỏ lại sau lưng Phượng Huyền thần sắc có chút ảm đạm. Y buông đũa ngọc trong tay, tự giễu mà cười. Từ hôm nay trở đi, giấc mộng kia sẽ theo ngày tháng mà trôi qua, chỉ có thể tồn tại trong hồi ức ngẫu nhiên, lại vĩnh viễn không thể để lộ ra một chữ nửa câu.

Về đến phủ, y còn phải đối mặt với giáo huấn của trưởng huynh.

Phượng Huyền quỳ đưa lưng về phía Phượng Cảnh, hai tay cầm lấy gia pháp mà khúc phụ đưa tới, nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm, bình sinh đây là lần đầu tiên ngỗ nghịch lại ý cha mẹ cùng lời trưởng huynh: "Phượng Huyền tự hỏi, bản thân đối với thánh thượng luôn trung thành, hành sự không thẹn với tâm,

không dám nhận lấy tội trong lời nói của huynh trưởng, càng sẽ không từ quan quy ẩn!"

48. Chương 47: Thuần Vu Gia Pk Phượng Huyền, Thảm Bại!

Ngày kế tiếp sau khi hạ triều, Tuyên đế như cũ ở Văn Đức Điện xử trí công vụ. Trước đó vài ngày đều có Phượng Huyền giúp đỡ đọc tấu chương, nay bỗng dưng thiếu y, cảm thấy quạnh quẽ rất nhiều, liền gọi tiểu thái giám đến bảo: "Đi truyền Phượng học sĩ tới đây."

Tiểu thái giám ra cửa không lâu liền trở về thông truyền: "Phượng học sĩ hôm nay xin nghỉ, ngược lại Thuần Vu đại nhân đang ở bên ngoài cầu kiến, bệ hạ có muốn triệu ngài ấy tiến vào không?"

Tuyên đế trầm ngâm một hồi, kêu tiểu thái giám cầm gương tới, soi xét vùng cổ mình mấy lần, thấy ngoài cổ áo xác thật không lộ ra cái gì, sắc xanh đen nơi đáy mắt cũng không rõ ràng, liền bỏ gương xuống phân phó: "Thỉnh Thuần Vu đại nhân tiến vào đi."

Thuần Vu Gia đã mấy ngày chưa được đơn độc yết kiến Tuyên đế, nay rốt cuộc có được cơ hội, vội vàng thu liễm cảm xúc, bước vào cửa điện liền cung kính mà hành lễ. Tuyên đế cùng y đã quen việc không cần khách khí lẫn nhau, tùy ý gật đầu kêu y đứng lên, phân phó cung nhân ban tọa châm trà, bản thân thì dựa vào trên bàn cùng y nói chuyện.

Thuần Vu Gia lần này tới là vì muốn thử phân lượng của Phượng Huyền trong lòng Tuyên đế, ngay cả chuyện mấy ngày vừa qua Phượng Huyền đã thật được sủng hạnh hay chưa…… cũng không cần hỏi nữa. Nhưng trước mặt đám thái giám cung nữ, y cũng không thể trực tiếp chất vấn Tuyên đế, liền trước tiên nói chút sự việc khác: "Trong một năm nước ta đã thay đổi chính sách hai lần, thuế má miễn giảm không ít, phía tây lại đúng lúc phải dùng bạc, thần là tới thỉnh giáo bệ hạ, có muốn phụ thu thêm vài hạng mục thuế vụ tại các tỉnh phồn hoa ở phía nam hay không?"

Tuyên đế lắc đầu, không chút để ý mà đáp: "Không phải đã có bạc bồi thường từ Tây Nhung sao? Trẫm nhớ trong quốc khố còn có mấy trăm vạn, ăn tết tiết kiệm một chút, trong tư khố của trẫm cũng có thể lấy ra một ít, không cần đoạt đi lợi ích của dân. Đợi chiến sự bình ổn, sẽ lại bàn bạc về việc thông thương Tây Vực cùng mở rộng lãnh hải, trẫm đã…… suy tính từ lâu, chỉ là vì chuyện biên quan không yên, nên việc này vẫn luôn không thành."

Thuần Vu Gia vội vàng khen: "Bệ hạ săn sóc bá tánh như thế, thật là phúc của thiên hạ, thần kiến thức hạn hẹp, khiến bệ hạ phải chê cười."

Tuyên đế ngược lại chân thành cười một tiếng: "Ấu Đạo hôm nay rõ ràng không phải tới bạc bạc chính sự, có chuyện gì liền nói đi, chúng ta quân thần nhiều năm như vậy, hà tất che che dấu dấu?"

Thuần Vu Gia cũng không cần phải úp mở nữa, thẳng thắng hỏi: "Chuyện Trung Thư xá nhân Phượng Huyền từ quan, bệ hạ tính toán thế nào? Hắn cũng coi như là thủ hạ thần tự tay dẫn dắt, tư chất thông minh, làm việc có quy tắc, trước đó vài ngày lại có công cứu giá, vốn là nên thăng chức. Nay lại muốn xin từ chức, thần không biết phải giải quyết ra sao cho tốt."

Phượng Huyền muốn từ quan? Hắn sao lại không biết? Mấy ngày nay Phượng Huyền ở Duyên Phúc cung tận tâm tận lực, chưa từng đề cập qua việc phải rời đi, thậm chí ngày hôm qua trước lúc thượng triều còn nói muốn vào trong Đại Chính cung hầu hạ…… Có thể nào là vì lúc ấy hắn không đáp ứng cho y tiến cung hầu hạ, khiến y hiểu lầm mình muốn giết người diệt khẩu, cho nên mới vội vã xin từ quan?

Tuyên đế trong lòng có chút bị oan đến hoảng hốt.

Bất quá cũng không thể trách Phượng Huyền loạn tưởng, biết được chuyện riêng tư của hoàng đế, có thần tử nào mà không kinh tâm? Tuyên đế sâu kín thở dài một tiếng, trong đầu liền suy nghĩ sâu xa hắn còn muốn gửi gắm hoàng tôn cho Phượng Huyền, nếu để y trở về quê, tương lai làm sao đề bạt, làm sao trọng dụng?

Tuyên đế lại suy tính một hồi, nếu lý do từ quan là vì gia sự, hắn chỉ cần giữ người không buông là được. Tuyên đế hạ quyết tâm, lười nhác đem bàn tay hướng về Thuần Vu Gia: "Tấu chương đâu?"

Thuần Vu Gia ngược lại bị hắn hỏi đến ngẩn ra, sửng sốt một chút mới nói: "Tấu chương gì ạ?"

"Phượng khanh đã muốn từ quan, tự nhiên phải có tấu chương dâng lên chứ. Hôm nay ngươi tới đề cập với trẫm việc này, chẳng lẽ không phải là muốn đem tấu chương của y dâng lên cho trẫm xem hay sao?"

Thuần Vu Gia lại nói: "Tấu chương mà Phượng ngự sử xin từ chức cho Phượng Huyền đã đệ trình lên mấy ngày trước rồi, bệ hạ chưa từng xem qua? Hôm nay vẫn là Phượng ngự sử hướng ta xin nghỉ cho Phượng Huyền, ta mới biết được hắn đã sớm dâng lên tấu chương, hướng bệ hạ trình bày rõ ý tứ."

Là Phượng Cảnh? Nếu không phải là Phượng Huyền sợ bị mình diệt khẩu mới từ quan, vậy càng không phải đại sự gì. Tuyên đế thả lỏng, nói chuyện cũng liền tùy ý: "Ta thật chưa từng nghe Phượng khanh đọc qua, có thể bởi vì không phải quân vụ trọng yếu, y cũng không nhìn kỹ."

Thuần Vu Gia sắc mặt khẽ biến, vội vàng cúi đầu che dấu thần sắc, hỏi dò: "Nói như vậy, đã nhiều ngày nay Phượng Huyền vẫn luôn thay bệ hạ xử trí công văn?"

Tuyên đế cũng không dấu diếm, chỉ nói: "Đã nhiều ngày tinh thần trẫm không tốt, xem không được tấu chương, đành phải kêu Phượng khanh đọc cho trẫm nghe. Việc này Ấu Đạo không thể nói ra ngoài, bằng không những lão thần kia lại có chuyện để nói."

Thuần Vu Gia rốt cuộc có lý do quang minh chính đại mà phát giận, đứng dậy thẳng thắng mạo phạm can gián: "Chớ nói Phượng Huyền hiện tại chỉ là lục phẩm Trung Thư xá nhân, ngay cả nếu hắn là tam công cửu khanh cũng không có tư cách phê duyệt tấu chương, bệ hạ đối với hắn thật sự quá mức sủng tín! Nếu hắn có tư tâm, thì quả thật là tai họa. Hôm nay nếu thần không tới, sẽ không biết được Phượng Huyền thế nhưng dám áp xuống tấu chương của triều thần không báo, bệ hạ lại có thể để cho hắn lộng hành như vậy……"

Tuyên đế càng nghe càng đau đầu, nheo lại đôi mắt, ấn huyệt thái dương nói: "Trẫm đâu có kêu y phê tấu chương? Chỉ là trẫm không đủ tinh lực, thật sự xem không vô đống chữ đó, mới để y thay trẫm đọc một chút. Ngày thường lúc nghị sự, trẫm cũng không kêu y tránh đi, đọc chút tấu chương thì có gì to tát."

Hiện tại là đọc tấu chương, về sau có phải liền một tay che trời? Thuần Vu Gia thật sự giận đến phát điên, xoay người đi đến trước ngự án, cầm lấy một quyển tấu chương mở ra: "Thần hiện tại là Trung Thư thị lang, phía trên không có Trung Thư lệnh, vậy nên trong Trung Thư Tỉnh thần chính là người đứng đầu. Phượng Huyền hôm nay xin nghỉ, thần là cấp trên của y, cũng nên thay y đọc tấu chương vì bệ hạ phân ưu, bệ hạ thấy có được hay không?"

Tuyên đế cũng không có sức lực so đo chút tâm tư này của y, hơn nữa có người đọc tấu chương xác thật so với chính mình xem đỡ tốn sức hơn nhiều, liền gật đầu ngầm đồng ý, cho lui cung nhân, dựa vào trên ghế nhắm mắt nghe. Thuần Vu Gia phân loại tấu chương so với Phượng Huyền càng thuần thục, trước đọc vài bản tấu trong quân đưa tới, nhân cơ hội liền từ trong chồng tấu chương vô dụng mà Phượng Huyền xếp qua một bên kia, lôi ra quyển tấu sớ của Phượng Cảnh.

Bản tấu này chính là Phượng Cảnh dùng toàn bộ tâm huyết mà viết thành, tất nhiên là viết đến đặc sắc rực rỡ, thống thiết lan tràn, khiến người người rơi lệ, so với 'Trần tình biểu'* của Lý Mật càng hơn chứ chẳng kém. Thuần Vu Gia đọc đến có vần có nhịp, dõng dạc hùng hồn, ngay cả chính y cũng bị cảm động đến hốc mắt ươn ướt, đọc xong hồi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, trong lòng chờ mong Tuyên đế bị tấu chương làm cho cảm động, lập tức thả Phượng Huyền hồi hương hầu hạ song thân.

[*Trần tình biểu của Lý Mật trong Tam Quốc chí:

"Thần cúi nghĩ thánh triều lấy đức hiếu để trị thiên hạ, hết thảy người già lão còn được xót thương, huống chi thần cô độc khốn khổ, lại càng đặc biệt. Vả lại thần lúc trẻ đã thờ cái nước tiếm ngụy, từng giữ chức Lang thự, vốn chỉ mong đường sĩ đồ hanh thông, chẳng khoa trương danh tiết. Nay thần là kẻ vong quốc bị bắt hàng, cực kỳ nhỏ bé thấp hèn, nhận cái ân được đề bạt cất nhắc, gia ân đãi ngộ quá hậu, há dám quanh co, còn mong mỏi gì đâu? Chỉ vì tổ mẫu như mặt trời xế non tây, hơi thở yếu tàn, sinh mệnh hiểm nguy, sớm chẳng chắc chiều. Thần không có tổ mẫu, không sống được đến bây giờ, tổ mẫu không có thần,

cũng không sống trọn tuổi thừa, bà cháu hai người, nương nhau vì số mệnh, thế nên thần khư khư một lòng chẳng dám đi xa.

Thần năm nay bốn mươi bốn tuổi, tổ mẫu Lưu thị năm nay chín mươi sáu tuổi, thế là ngày thần tận trung với bệ hạ còn dài, mà ngày báo ơn dưỡng dục với tổ mẫu thì rất ngắn. Cái tình loài quạ bú mớm lẫn nhau, thần nguyện xin được phụng dưỡng trọn đời. Nỗi cay đắng khốn khổ của thần, không chỉ có nhân sĩ đất Thục cùng hai vị châu mục bá được biết rõ, có hoàng thiên hậu thổ, thực cùng chứng giám cho điều đó. Mong bệ hạ xót thương cái thành ý ngu muội, thuận theo chí nguyện của thần, tổ mẫu ngõ hầu còn được may mắn, giữ trọn tuổi thừa. Thần sống phải gan óc lầy đất, chết phải kết cỏ ngậm vành, cái tình của thần sợ rằng chẳng hơn được loài khuyển mã!"

Editor: Chời mợ, viết gì mà thống thiết dữ vậy cha nội!! Nghĩ đến cảnh Thuần Vu Gia đọc cái bản tấu chương của Phượng Cảnh mà ta thật muốn ôm bụng cười lăn cười bò, há há há]

Nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy Tuyên đế đáp lại, Thuần Vu Gia đành phải chấm chấm nước mắt, di chuyển ánh nhìn tới trên long ỷ. Vừa nhìn một cái, liền cảm thấy tâm tư mà y ấp ủ cả nửa ngày thoáng chốc hóa thành tro bụi, không nhịn được mà bật cười Tuyên đế thế nhưng nghe y đọc đến ngủ luôn rồi!

Ngủ cũng tốt…… không đúng, tuyệt đối không tốt!

Thuần Vu Gia trong lòng lập tức miên man bất định. Tuyên đế ngày thường cũng hay xử lý công vụ đến nửa đêm, chưa từng than mệt, hiện giờ ngay cả xem tấu chương cũng ngại lãng phí tinh thần, nghe hắn đọc đến ngủ quên mất, này còn có thể vì cái gì? Nhất định là tối hôm qua cùng Phượng Huyền điên long đảo phượng không biết bao lâu, mới có thể buồn ngủ đến như vậy!

Tay y siết chặt lấy bản tấu chương, đem tấu chương nắm đến nhăn nheo dúm dó không ra gì. Trầm mặt đứng trước ngự án suy nghĩ một trận, Thuần Vu Gia liền ném quyển tấu chương qua một bên, tiến đến bên tai Tuyên đế nhẹ nhàng kêu lên: "Bệ hạ, bệ hạ?"

Thấy Tuyên đế không phản ứng, y liền đánh bạo cởi bỏ đai ngọc bên hông Tuyên đế, kéo mở từng lớp quần áo. Dù sao chuyện Phượng Huyền có thể làm, y cũng đều đã làm, thậm chí so với Phượng Huyền làm càng thành thục, cũng càng hiểu rõ tính tình Tuyên đế. Hiện giờ nhân lúc Tuyên đế ngủ say trêu chọc vài cái, đợi lúc Tuyên đế tỉnh lại, cho dù có muốn trách y làm càn cũng trách không nổi.

Thuần Vu Gia đã là nhập mạc chi tân* của Tuyên đế, lúc này liền hạ quyết tâm, động tác càng không kiêng nể, dựa vào long ỷ to rộng, liền ngồi xuống bên người Tuyên đế, vừa vuốt ve lòng ngực hắn, vừa ở bên tai hắn thả xuống một chuỗi mút hôn.

[* : người có quan hệ thân cận.]

Hiện tại sát bên nhìn kỹ, Thuần Vu Gia mới nhận ra sắc mặt Tuyên đế ảm đạm xanh xao, mí mắt đều sưng vù, lại không hoàn toàn giống như bộ dạng thận hư. Y liền rút tay ra khỏi long bào, thăm mạch nơi cổ tay Tuyên đế, cảm thấy mạch tượng yếu ớt, giống như là chứng khí hư do hồi hộp kích động.

Thuần Vu Gia trong lòng khẽ động, lại nghĩ tới chuyện Tuyên đế mất tích mấy ngày trước, y mơ hồ có chút không dám suy nghĩ sâu xa, lòng bỗng nhiên lạnh xuống, đầu ngón tay đặt trên cổ tay Tuyên đế cũng không dám cử động.

Nhưng mà thực nhanh, ngón tay đã bị người hất ra, Tuyên đế không biết từ khi nào đã tỉnh lại, đột ngột đứng dậy rút lui vài bước, khép lại vạt áo, thần sắc lạnh như băng mà nhìn y: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Thuần Vu Gia bị Tuyên đế hất văng, chân tay luống cuống mà đứng lên, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, giật mình đáp: "Mới vừa rồi trong lúc bệ hạ ngủ, hô hấp tựa hồ có chút không thoải mái, thần liền thay bệ hạ nới lỏng xiêm y cho thông khí, cũng thuận tiện bắt mạch, xem long thể có phải trúng hàn khí hay không."

Nhịp tim của Tuyên đế hơi bình phục, cẩn thận hồi tưởng lại, quần áo của mình xác thật vẫn chưa rộng mở, tay Thuần Vu Gia cũng thật là đang sờ mạch, lúc này mới an tâm, gượng cười nói: "Trẫm mới vừa rồi gặp ác mộng, lúc đứng dậy còn chưa thanh tỉnh, dọa đến ngươi. Thân thể trẫm cũng không có gì đáng ngại, chỉ là hôm nay có chút buồn ngủ, ngươi trước lui xuống đi, tấu chương ngày mai lại nói."

Thuần Vu Gia trong lòng biết không ổn, cũng không dám nói thêm, chỉ hành lễ rồi xoay người ra cửa, hạ quyết tâm muốn đi Phượng gia một chuyến, hỏi rõ Tuyên đế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc bước ra cửa điện, y bỗng nhiên nghe thấy Tuyên đế ở sau lưng kêu lên: "Ấu Đạo chờ một chút."

Thuần Vu Gia tinh thần run lên một cái, quay đầu hướng trong điện lại đi vào. Tuyên đế đã cẩn thận chỉnh trang quần áo, thần sắc đạm nhiên hỏi: "Trẫm quên mất, mới vừa rồi ngươi đọc tấu chương của Phượng Cảnh, Phượng Huyền rốt cuộc là vì sao phải từ quan, bản tấu kia viết như thế nào?"

Thuần Vu Gia không muốn đọc lại một lần nữa, đành phải đem đại ý đơn giản khái quát: "Là cha mẹ Phượng Huyền tuổi già sức yếu, muốn hắn về quê phụng dưỡng."

Tuyên đế trầm tư hồi lâu, trên mặt chậm rãi lộ ra tươi cười nghiền ngẫm: "Mẫu thân A Nhân cũng tuổi già sức yếu, trong nhà lại chưa từng kêu y quay về. Phượng Huyền không phải là con trai độc nhất, Phượng gia cũng không chỉ có một mình y làm quan, tại sao những kẻ kia vào triều đều không có việc gì, cố tình lại chỉ muốn y từ quan phụng dưỡng cha mẹ? Trẫm xem qua sách sử, chưa từng gặp trường hợp huynh trưởng dâng tấu xin hoàng đế đoạt đi chức quan của đệ đệ. Phượng gia sinh sống tại cố hương của thánh nhân, thế nào lại làm ra chuyện mê muội đến như vậy?"

Thuần Vu Gia càng nghe càng cảm thấy vô vọng với việc đuổi đi tình địch, chỉ còn biết cúi đầu im lặng.

Tuyên đế sinh ra trong một gia đình mà huynh đệ đều vì quyền thế tranh giành đến tánh mạng cũng không cần, lập tức suy bụng ta ra bụng người, hoàn toàn nhìn không ra Phượng Cảnh đối với Phượng Huyền là quan tâm lo lắng, chỉ cười lạnh nói: "Hiếu nghĩa là gốc của trị quốc, trẫm tự nhiên không thể ngăn y tẫn hiếu, cũng không thể để huynh trưởng của y ghi hận y. Như vậy đi, Ấu Đạo, ngươi trở về suy nghĩ thánh chỉ, trẫm sẽ ban cho Phượng Huyền một phủ đệ ngay tại kinh thành, để y đón cha mẹ vào kinh phụng dưỡng. Ngoài ra…… y cũng không cần giữ chức Trung Thư xá nhân nữa, bắt đầu từ hôm nay, để y chưởng quản Ngự lâm quân thay cho Phó Tương, đem Phó Tương phong làm Uy Vũ tướng quân điều đến trong quân tây chinh, để y cống hiến chút sức lực, lập nên chút chiến tích đi."

Thuần Vu Gia vừa muốn khuyên Tuyên đế rằng thân phận của Phượng Huyền không thích hợp nắm giữ cấm quân, Tuyên đế liền đã cười lạnh một tiếng: "Trẫm muốn gặp thần tử dưỡng bệnh trong cung thì khó khăn trăm bề, Tây Nhung Thái Tử đem trẫm mang ra khỏi kinh lại dễ như trở lòng bàn tay…… Trẫm chưa từng giáng tội Phó Tương đã là nể tình chút công lao phò tá trẫm năm xưa của y rồi. Ấu Đạo chẳng lẽ ngại trẫm phòng bị trong cung quá chu đáo chặt chẽ, không muốn để trẫm dùng người mà trẫm yên tâm?"

Lời này nói ra thập phần nghiêm khắc, Thuần Vu Gia không dám mở miệng nữa, chỉ liên tục thỉnh tội, trở về liền thay Tuyên đế phác thảo chiếu chỉ. Từ lúc Tuyên đế đăng cơ tới nay, loại mệnh lệnh kì quái nào chưa từng gặp qua, chúng thần sớm đã chết lặng, chiếu chỉ này cứ như vậy thuận lợi mà đưa tới trong phủ ngự sử.

Phượng Cảnh cầm thánh chỉ vô thanh vô tức rơi lệ, cho rằng gia tộc bọn họ thật sự sinh ra một vị hoàng phi rồi.

Tuyên đế ngồi trong Văn Đức điện ôm hoàng tôn trắng trẻo đáng yêu đùa giỡn. Nhìn hoàng tôn sắp bị hắn chọc đến khóc, mới vội vã dỗ dành: "Thành nhi không khóc, Hoàng tổ phụ có thứ tốt cho ngươi."

Tiểu hoàng tôn tuy rằng mặt bị đau, nhưng lại hiểu chuyện nói: "Tôn nhi không cần, thái phó nói qua, không thể quá coi trọng trân bảo, bằng không bá tánh đều sẽ…… đều sẽ không tốt."

Tuyên đế cao hứng đến nỗi lại nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm phấn nộn của y một phen, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía ngoài cung, hơi mỉm cười nói: "Trẫm muốn để lại cho Thành nhi không phải đồ vật này nọ, mà là người trong thiên hạ này."

49. Chương 48: Ba Người Cùng Ngồi Một Bàn

Năm đầu tiên sau khi Tuyên đế đăng cơ rốt cuộc cũng trôi qua. Tuyên đế vẫn như kiếp trước, định niên hiệu của mình là Chí Đức, ngóng trông sau khi niên hiệu được sửa đổi thì vận mệnh sẽ quay về quỹ đạo, hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của Thành Đế. Hậu phi thì thôi không bàn tới, chỉ cần để hắn đừng gặp phải nam nhân nữa là cảm tạ trời đất rồi. (tội ghê…haha)

Tuyên đế thành kính mà ở trong Thái Miếu lạy vài cái, sau khi hồi cung lại triệu một nhà Uyển Lăng Vương thế tử vào kinh đoàn tụ cùng hoàng tôn. Lúc nhìn thấy vị thế tử kia, hắn cũng không còn chướng ngại tướng mạo già nua xấu xí của y nữa, ngược lại cảm thấy người này tính tình nói năng đều tốt, tư chất thông minh, có phụ thân như thế, hoàng tôn của hắn tương lai nhất định cũng tài đức sáng suốt.

Đương nhiên, trải qua mấy tháng được dạy dỗ cẩn thận, hiện tại kiến thức cùng khí độ của hoàng tôn đã vượt xa những đứa con khác của Uyển Lăng Vương thế tử, càng ngày càng giống hắn. Có thể thấy, cha mẹ sinh con ra có tư chất trời cho tuy rằng cũng quan trọng, nhưng về sau có hiền giả làm bạn, có minh quân như hắn tự tay dạy dỗ mới càng quan trọng hơn. Tuyên đế nhìn tiểu hoàng tôn, giống như thấy được tương lai tươi sáng của Hạ quốc. Hưng phấn qua đi, hắn cũng săn sóc mà cho hoàng tôn đến Thọ Khánh điện cùng một nhà Uyển Lăng Vương thế tử đơn độc gặp nhau.

Đến buổi chiều, lễ triều bái của chúng thần cũng đã hoàn tất, hoàng tôn vừa đi, Tuyên đế lại cô đơn một người.

Nhìn trong cung ngoài cung tràn đầy không khí vui mừng, sắc mặt vui vẻ của thái giám cung nữ qua lại, Tuyên đế đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo cô độc. Chả trách người ta đều nói "Lễ tết chính là cơ hội để thân nhân tương phùng", nếu hắn còn có thân nhân…… thôi, thân nhân như vậy hắn cũng không cần. Nhưng nếu Chu Huyên có thể trở về ăn tết, hai người bọn họ có thể đi Ngự Hoa Viên uống rượu thưởng tuyết, so với một mình hắn ngồi buồn bã trong cung tốt hơn nhiều.

Tuyên đế nghĩ nghĩ, liền nghĩ đến lần đó ở trong hoa viên giữa ban ngày ban mặt cùng Chu Huyên làm chuyện phi lễ chớ nhìn, trên mặt hơi nóng lên, lại hận Chu Huyên hành động khinh cuồng, khiến hắn hiện tại nghĩ đến đều cảm thấy mất mặt.

Nghĩ đến Chu Huyên xong tự nhiên lại nghĩ tới Tạ Nhân bị Chu Huyên sôi máu đuổi ra khỏi kinh thành nếu A Nhân không rời đi, hiện tại cũng vừa lúc bồi hắn ăn tết ở trong cung.

Tuy rằng việc Tạ Nhân biến thành nam nhân khiến Tuyên đế bị kích thích không nhỏ, nhưng so ra thì nam nhân được cái dẻo dai khỏe mạnh hơn nhiều, không phải sao?

Một câu 'nam nhân được cái dẻo dai khỏe mạnh hơn nhiều' này đã chỉ đường dẫn lối thông não cho Tuyên đế, Tuyên đế rốt cuộc nhớ tới hai người mà hắn có thể gọi tiến cung cùng ăn tết ái thần tâm phúc Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền. Hai người này chưa thành thân, chuyện chúc tết tặng lễ linh tinh này nọ đều có thể trộm bỏ qua, tiến cung ăn bữa cơm với hắn liền không thành vấn đề đi.

Khóe miệng Tuyên đế chậm rãi lộ ra ý cười, kêu thái giám đi truyền chỉ, phân phó Vương Nghĩa đem tiệc rượu bày ở Thủy Các phía sau vườn thượng uyển.

Thời điểm Thuần Vu Gia và Phượng Huyền đến, Tuyên đế đã ngồi ở bên cửa sổ trong Thủy Các thưởng tuyết, trên người chỉ mặc một bộ thường phục màu xanh ngọc bích, sắc mặt hồng nhuận, tư thái nhàn nhã, trong lòng ngực còn ôm một cái ấm lô bằng đồng đỏ nho nhỏ. Trong Thủy Các đặt chậu than, lư hương, xông đến cả phòng đều một mảng ấm áp thơm nồng, hàn khí bên ngoài tuy dữ dội, nhưng một tia khí lạnh cũng không dính vào trên người Tuyên đế, khiến hắn tiêu dao thoải mái đến như thần tiên.

Lúc hai người vào cửa liền mang theo một trận gió lạnh, nhưng nhanh chóng bị không khí trong phòng làm cho ấm áp trở lại. Cả hai cởi xuống áo khoác giao cho thái giám, hướng Tuyên đế hành đại lễ chúc mừng năm mới. Tuyên đế phất tay một cái, ý bảo bọn họ đứng dậy, tư thế cực kỳ chậm rãi ưu nhã, ôn hòa mà cười nói: "Hai vị ái khanh vất vả rồi, mau tới đây ngồi xuống, uống chén rượu xua đuổi hàn khí."

Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền tạ ơn ngồi xuống, liền có tiểu thái giám thay bọn họ rót rượu. Hai người trước cùng kính qua Tuyên đế, sau đó Thuần Vu Gia lại lấy rượu tới kính Phượng Huyền, thân thiết mà kêu tên tự của y: "Tử Uyên trước có công cứu giá, nay lại đem Ngự lâm quân chỉnh đốn đến gọn gàng ngăn

nắp, ta vẫn chưa có dịp giáp mặt hướng ngươi chúc mừng qua, hôm nay vừa lúc thánh thượng ban thưởng ngự rượu, liền chúc mừng ngươi một câu."

Phượng Huyền đã nhiều ngày luôn tập trung vào việc điều động chấn chỉnh Ngự lâm quân, trừ bỏ lúc vào cung thượng triều cùng hầu giảng, còn lại thời gian đều ở chỗ Ngự lâm quân, khí thế kiên nghị của quân nhân ở kiếp trước cũng rèn luyện ra không ít, đứng dậy liền thấy cao lớn phi phàm, đoan nghiêm có độ. Y giơ lên chén rượu, trước hướng Tuyên đế thi lễ, sau mới khiêm tốn nói: "Đa tạ đại nhân. Bất quá Phượng Huyền có được ngày hôm nay đều là nhờ vào thiên ân, bản thân ta cũng chẳng có tài cán gì."

Thuần Vu Gia cười dài cùng y cộng ẩm một chén, lại hỏi Tuyên đế: "Bệ hạ sao hôm nay lại triệu thần vào cung? Chính là vì việc tây chinh? Đáng tiếc bên Đại tướng quân còn chưa bắt được Hồ Vô Hưng Tông, để hắn dẫn theo tàn quân trốn chạy, bằng không hôm nay chúng ta có thể cùng nhau vì Đại tướng quân mở tiệc ăn mừng."

Tuyên đế lắc đầu cười nói: "Đại cục đã định, còn dư lại chỉ là mấy bộ lạc yếu ớt không đáng lo ngại. Trẫm hôm nay triệu khanh vào cung kỳ thật cũng không có chính sự gì, chỉ là một mình trẫm ăn tết tịch mịch, bèn kêu các ngươi tới."

Lời này hàm ý thật sâu xa. Thuần Vu Gia âm thầm liếc Phượng Huyền một cái, trong lòng đã khó có thể kiềm chế mà tưởng tượng đến cảnh buổi tối sẽ giúp Tuyên đế giải quyết tịch mịch như thế nào.

Y còn đang phân tâm nghĩ ngợi, đã nghe thấy Phượng Huyền ở bên cạnh nói: "Đa tạ bệ hạ thương nhớ, thần sống một mình trong kinh, nếu không có bệ hạ tuyên triệu, năm nay ăn tết thật cũng có chút khổ sở."

Tuyên đế kinh ngạc nói: "Trẫm nhớ kỹ ngày đó đã ban cho ngươi phủ đệ, kêu ngươi đưa cha mẹ vào kinh phụng dưỡng, chẳng lẽ bọn họ để ngươi ăn tết một mình?"

Phượng Huyền lắc đầu cười khổ, từ trên bàn gắp một đũa thịt dê, đứng dậy bỏ vào trong chén Tuyên đế. Thuần Vu Gia thong dong mà múc cho Tuyên đế một chén canh, tiếp lời Phượng Huyền: "Trong nhà Tử Uyên vốn là không muốn hắn làm quan, hai vị lão nhân gia vì thế không chịu ở trong phủ học sĩ, vào kinh xong liền ở tạm tại phủ của Phượng ngự sử, qua mấy ngày nữa liền hồi hương."

Tuyên đế nhìn Phượng Huyền thở dài: "Trẫm vốn có ý tốt, thế nhưng lại thành ra gây khó cho ngươi. Bất quá đường huynh của ngươi làm việc ở Ngự Sử Đài nhiều năm, công tác cần cù, chí công vô tư, trước đây trẫm đã có ý muốn trọng dụng, chỉ là sau khi đăng cơ chính sự bận rộn. Hôm nay nhắc tới, trẫm liền không kéo dài nữa, khai bút để Phượng Cảnh làm Xuyên Trung học chính, đi ra ngoài rèn luyện mấy năm."

Phượng Huyền vội vàng đứng dậy tạ ơn thay đại huynh, Tuyên đế chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không để ý. Lúc này đem Phượng Cảnh phái đi, đơn giản là vì Tuyên đế có tư tâm, miễn cho Phượng gia kiên kị hắn chỉ trọng dụng Phượng Huyền, một vị trí học chính ngược lại không tính là cái gì.

Quân thần nói nói cười cười một hồi, lại lấy việc quốc gia đại sự để mưu lợi riêng, Thuần Vu Gia ngồi một bên đem tất cả thu vào trong mắt. Y tiếp nhận bầu rượu từ trong tay thái giám thay Tuyên đế châm đầy, nâng chén khuyên nhủ: "Phượng ngự sử cương trực công chính, tài học mọi người đều biết, bệ hạ vì Xuyên Trung sĩ tử tìm được một vị quan tốt a."

Tuyên đế đối với an bài này của mình cũng cực kì đắc ý, uống xong một chén, lại cho thái giám thay ba người rót đầy, hướng Thuần Vu Gia cười nói: "Ấu Đạo cũng phải kính trẫm một chén năm trước vì quốc sự vội vã, chưa mở khoa thi, năm nay vừa lúc bổ sung. Trẫm tính toán để ngươi làm chủ khảo, ngươi cần phải thay trẫm tuyển chọn hiền sĩ, trẫm không muốn để mai một nhân tài."

Làm chủ khảo, nghĩa là tiến sĩ thi đậu sẽ trở thành môn sinh của y, tương lai vào triều, tất cũng sẽ trở thành nguồn trợ lực cho y. Thuần Vu Gia không nghĩ tới bản thân có thể có được cơ hội lớn lao tốt đẹp như vậy, kích động đến nỗi hốc mắt có chút ướt át, vội vàng quỳ xuống đáp: "Thần nhất định không phụ thánh ân, vì Đại Hạ ta tuyển chọn lương tài!"

Y kích động một hồi, trong lòng lại càng sâu sắc nhận thức, địa vị của Phượng Huyền ở trong lòng Tuyên đế sợ là so với y không thấp, nếu không sao Tuyên đế có thể đem những việc này mà nói ra hoàn toàn không kiêng dè. Thậm chí hôm nay Tuyên đế triệu riêng hai người cùng vào cung, chỉ sợ là có ý muốn nói cho

mình biết, Phượng Huyền ở trong tâm đế vương, không phải y dùng chút thủ đoạn là có thể đuổi người rời khỏi kinh thành.

Cao hứng trong lòng Thuần Vu Gia dần dần nhuốm màu bi thương, rượu uống vào tựa như hóa thành ngọn lửa thiêu đốt lồng ngực, lại vẫn phải chống chọi mà tươi cười vịnh tuyết làm thơ, dỗ dành Tuyên đế vui vẻ.

Thế nhưng nào phải chỉ mình Thuần Vu Gia khó chịu, Phượng Huyền ngồi một bên im lặng hồi lâu, trong lòng cũng có chút biệt nữu.

Y không phải nhạy bén mà nhìn ra được sự ghen tuông bị Thuần Vu Gia che dấu thật sâu kia, nhưng là cảm thấy cử chỉ của Thuần Vu Gia quá mức tùy ý, đánh mất bổn phận của thần tử. Tuyên đế đối với lời nói việc làm của Thuần Vu Gia tựa hồ cũng không câu nệ, chỉ có mình y ngồi ở chỗ này chân tay lóng ngóng, giống như dư thừa.

Người duy nhất thiệt tình cao hứng trong cả ba chính là Tuyên đế, hắn dựa vào cửa sổ nhìn băng tuyết trên mặt hồ, xúc động thở dài: "Ngày này năm trước, trẫm còn đang giãy giụa cầu sinh ở trong tay hôn quân, lúc đó ngày đêm trù tính, chỉ cầu mong bảo toàn được tính mạng. Ai ngờ một năm trôi qua, trời đất xoay chuyển, trẫm thế nhưng đăng cơ đại vị, thiên hạ quy tâm……"

Nhớ tới thi thể bị thiêu đến không ra hình dạng của Thành Đế, oán niệm bấy lâu của hắn cũng vơi đi ít nhiều, nâng chén ngửa đầu ngâm:

"Sắt bỉ ngọc toản,

hoàng lưu tại trung.

Khởi đệ quân tử,

phúc lộc du hàng."*

Lại có chút ngơ ngẩn mà nói: "Cũng không biết nên bái tế vị thần tiên kia như thế nào…… hay là kêu đạo sĩ Sùng Minh cùng trụ trì Thừa Ân Tự đến thay trẫm bái tạ một lần đi."

[*Trích nguyên văn từ Kinh thi:

Nghĩa là: Chén ngọc mịn màng bên trong đựng rượu vàng (rượu quý), ví như người quân tử có đức trung hậu thì được hưởng phúc lộc trời cho.]

Tháng giêng ngày ngắn đêm dài, chưa đến chính Dậu, sắc trời đã mơ hồ tối đen. Tuyên đế liền phân phó cung nhân đem bàn tiệc chuyển vào trong Văn Đức Điện. Người còn chưa kịp di chuyển, Vương Nghĩa bên ngoài đã đột ngột thông truyền: "Bệ hạ, Đại tướng quân sai người tặng lễ vật, có cần tuyên sứ giả tiến vào?"

Tuyên đế vui mừng ra mặt, liên thanh kêu lên: "Truyền y tiến vào!"

Sứ giả kia ôm một bao vải lớn sắc hồng tiến vào, cung kính hành lễ, lúc ngẩng đầu lên thì ra là trường sử Từ Văn Chiêu bên cạnh Chu Huyên. Tuyên đế đã gặp qua y vài lần, liền cho cung nhân ban ghế ngồi. Từ Văn Chiêu tạ ơn sau đó ngồi xuống liền mở ra tay nải, lộ ra một cái hộp gỗ, kích thước hình dạng cùng cái hộp Tuyên đế đưa đến phía tây không sai biệt lắm.

Tuyên đế nhìn thoáng qua liền cười nói: "Đây không phải là cái hộp trẫm đưa cho y sao, thế nào y lại gửi trở về? Tết nhất đưa loại đồ vật này, y không sợ trẫm sinh khí hay sao?"

Từ Văn Chiêu cười đáp: "Đại tướng quân nói, bệ hạ nhìn thấy vật trong hộp nhất định sẽ cao hứng." Liền mở cái hộp, bên trong lộ ra một đầu người sắc mặt đen sì, đúng là kẻ mà mấy ngày trước chiến báo rằng còn ở trên thảo nguyên mang theo thủ hạ lưu vong Hồ Vô Hưng Tông!

Tuyên đế giật mình, không chê người nọ mang bên mình đầu người, liền phân phó cung nhân thay y rót rượu, đem hộp cầm đến trong tay nhìn kỹ vài lần, kinh ngạc thở dài: "Quả nhiên là A Huyên hiểu trẫm! Thế nào mà mới buổi sáng trẫm còn xem chiến báo nói rằng vẫn chưa bắt được tướng địch, vừa qua mấy canh giờ, ngươi liền đem đầu người đưa tới?"

Từ Văn Chiêu buông chén rượu, đứng dậy đáp: "Thảo nguyên đường không dễ đi, chiến báo đưa đến có hơi chậm trễ. Đại tướng quân là ngày hai mươi sáu vây bắt tàn quân Tây Nhung, vốn định bắt sống Hồ Vô

Hưng Tông hồi kinh, đáng tiếc vận khí hắn không tốt, chết vì một mũi tên lạc, Đại tướng quân đành phải kêu mạt tướng hồi kinh dâng lên đầu người. Mạt tướng dọc theo đường đi đã chạy chết ba con ngựa, nên so ra càng nhanh hơn người đưa chiến báo một chút."

Tuyên đế lại thở dài: "Văn Chiêu một đường vất vả, chờ lát nữa kêu Vương Nghĩa mang ngươi đi ăn vài thứ, trước tiên ngươi cứ nghỉ ngơi ở trong cung. A Huyên cũng thật có tâm, chỉ là không biết đại quân khi nào thì trở về?"

Đại quân hồi trình tất nhiên so với cá nhân chậm hơn, huống chi Chu Huyên còn muốn truy quét tàn quân, chưa chắc có thể lập tức khởi hành. Tuyên đế than nhẹ vài câu, liền thả Từ Văn Chiêu đi nghỉ ngơi, chính mình lại nhìn vào hai mắt của cái đầu người kia một lát, xong liền kêu một tiểu thái giám mặt không còn chút máu ôm đi xuống. (cũng ít có ác lắm :)))) nhìn mặt con người ta tái mét mà còn kêu nó ôm đi)

Người vừa đi, Thuần Vu Gia lập tức đứng dậy chúc mừng: "Chúc mừng bệ hạ bình định được Tây Nhung, từ đây Đại Hạ ta một đường Tây Bắc, không còn gì ngăn trở!"

Phượng Huyền cũng tùy theo chúc mừng. Mối họa lớn trong lòng Tuyên đế đã được diệt trừ, vui mừng so với giết được Tàng Vân Thái Tử ngày đó còn lớn hơn, liền uống liên tiếp vài chén rượu, mới nhớ tới phải đổi chỗ bày tiệc. Trên đường trở về Văn Đức điện, hắn liền để cả hai người cùng ngồi một chỗ với mình, vừa đi vừa nói về mục tiêu sau này: "Tây Nhung đã bình, tương lai trẫm còn muốn nắm cả Thổ Phiên, Nam Cương……"

Tuyên đế nói nói một hồi, lại lôi kéo Thuần Vu Gia không buông: "A Huyên trở về nên phong thưởng như thế nào, Ấu Đạo còn phải giúp trẫm suy nghĩ một phen. Trẫm sợ phong thưởng quá ít, không xứng với công tích của y……"

Đời trước Chu Huyên chính là bởi vì sau khi trợ hắn đăng cơ, ngại phong thưởng không đủ mới phản, đời này tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra. Nói đến cùng vẫn là phụ hoàng hắn không tốt, sinh nhiều nhi tử như vậy làm gì? Nếu sinh nữ nhi, không phải hắn liền có thể gả cho mấy vị trọng thần, cột chặt bọn họ vào hoàng thất hay sao?

Tuyên đế trong lòng oán trách không ngừng, sắc mặt hơi hơi ủ dột, môi cũng trề ra. Thuần Vu Gia liền ôn tồn mềm giọng mà dỗ dành hắn, một tay gắt gao nắm lấy tay hắn, một cái tay khác lại hữu ý vô tình mà dừng ở trên đầu gối hắn, ngón tay thỉnh thoảng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Phượng Huyền cụp mi rũ mắt ngồi ở đối diện, nhìn bộ dạng không cố kỵ của hai người, trong lòng tổng cảm thấy có chút khó chịu.

Lúc tới ngoài cửa Văn Đức Điện, Phượng Huyền dẫn đầu xuống xe. Chân đứng vững vàng trên mặt đất xong mới quay đầu lại nhìn vào bên trong xe, vừa nhìn liền sững ngốc ngay tại chỗ nương theo ánh đèn chiếu rọi của cung điện, y rõ ràng nhìn thấy lúc Thuần Vu Gia đứng dậy đỡ Tuyên đế, đã khom lưng ở trên trán Tuyên đế đặt xuống một nụ hôn.

Lúc nụ hôn rơi xuống, mặt Thuần Vu Gia lại tựa như cố ý hướng về phía bên này của y, cặp mắt phượng xưa nay luôn thâm trầm nội liễm kia khẽ chớp động tinh quang, xoáy sâu vào biểu tình trên mặt y.

50. Chương 49: Điên Long Đảo Phượng

Trong Văn Đức Điện đã sớm bố trí tốt bàn tiệc, chỗ ngồi lại được sắp xếp không giống như yến tiệc ngày thường, Tuyên đế một mình ngồi trên cao, Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền phân ra ngồi dưới bậc, mà là cùng ngồi cạnh nhau như mới vừa nãy trong Thủy Các, một cái bàn tròn cùng ba cái ghế lót đệm nhung, vẫn là Tuyên đế ngồi ở giữa, Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền phân ra trái phải mỗi người một bên.

Ánh đèn trong cung điện đình cao cao, giá cắm nến lại thiếu đi vài cái, làm cho không gian có vẻ u ám. Vương Nghĩa đi đưa Từ Văn Chiêu tới chỗ nghỉ ngơi đã trở về, ở trong điện hầu hạ Tuyên đế dùng bữa. Bất

quá thực nhanh y liền phát hiện, có hai vị đại thần ở đây liền không tới phiên y hầu hạ, tuy rằng hai người kia không giống y một ánh mắt một động tác, nhưng Tuyên đế đang vì chiến sự ở tiền tuyến mà cao hứng, lại có chút men say, người khác gắp cái gì liền ăn cái đó, một chút cũng không bắt bẻ.

Đương nhiên, cũng phải xem cái 'người khác' này là ai. Vương Nghĩa tương đối rõ ràng, Tuyên đế hôm nay cao hứng như thế, cũng là vì người hầu hạ không giống nhau. Nếu chỉ là thái giám cung nữ chia thức ăn hằng ngày tiếp chuyện, nói không chừng Tuyên đế lúc này đã dừng đũa, nào có chuyện ai gắp cái gì cũng không cự tuyệt.

Vương Nghĩa lặng lẽ buông đũa ngọc, nháy mắt ra hiệu với tiểu thái bên cạnh, cung nhân hầu hạ trong điện liền vô thanh vô tức lui xuống, còn săn sóc mà đóng lại cửa điện.

Cung nhân vừa lui ra, hai vị hiền thần bạn giá* liền lập tức nghĩ tới ý tứ trong hành động đó, tâm tư tự nhiên đều nghĩ tới việc có nên chuyển chỗ trò chuyện hay không.

[*làm bạn với vua, bồi bên cạnh cùng vua vui chơi hoặc thưởng thức này nọ.]

Chỉ là cái liếc mắt lúc nãy của Thuần Vu Gia vẫn còn quanh quẩn trong đầu Phượng Huyền, khiến động tác của y chậm đi một bước, trơ mắt nhìn Thuần Vu Gia bưng chén canh thịt đưa đến bên môi Tuyên đế, thâm ý sâu sắc mà nói: "Cuối năm trời giá rét, bệ hạ cần phải bồi bổ, Tử Uyên tuổi còn trẻ, không rành đạo dưỡng sinh, thỉnh bệ hạ nhận lấy chút tâm ý này của thần."

Tuyên đế cũng không nghĩ tới cử chỉ này có chỗ nào không hợp lý, mở miệng tùy ý cắn lấy khối thịt kia. Thuần Vu Gia cũng không buông ra đũa, ngược lại thừa dịp Tuyên đế chưa cắn đứt khối thịt, đứng dậy nhích lại gần hỏi: "Thịt này hương vị cực tốt, không biết thần có may mắn được bệ hạ ban thưởng một khối để nhấm nháp hay không?"

Tuyên đế liền cười liếc mắt nhìn y, tựa như muốn nói, nhưng miệng lại đang bận cắn đồ vật, cũng không tiện nói ra. Thuần Vu Gia động tác cực nhanh, trong lúc nói chuyện đã đứng dậy tiến đến trước mặt Tuyên đế, đem chiếc đũa kéo về, tự mình cắn lấy khối thịt, tiến sát đến bên môi Tuyên đế từng chút một đút vào, đầu lưỡi cũng nương theo đó mà tiến tới dò xét.

Tuyên đế khẽ hừ một tiếng, nhíu đôi lông mày, ánh mắt trộm liếc về phía Phượng Huyền bên cạnh, duỗi tay đẩy ra lồng ngực Thuần Vu Gia. Chỉ là hiện tại hắn cũng không có bao nhiêu sức lực, lại vì say mà cánh tay hư nhuyễn, thực tế chẳng đạt được bao nhiêu hiệu quả. Thuần Vu Gia ngược lại chế trụ cái tay đang đẩy y ra, tay trái đỡ lấy bên hông Tuyên đế nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm, đem khối thịt trong miệng Tuyên đế cuốn đến trong miệng của mình, thuận tiện đem cả đầu lưỡi mềm mại linh hoạt của Tuyên đế cũng cuốn vào theo, bừa bãi liếm mút.

Hôn trong chốc lát, hai mắt Tuyên đế dần dần mông lung một tầng hơi nước, hai má so với uống rượu càng thêm ửng đỏ, thân thể vốn có chút cứng đờ kháng cự, dưới sự trêu chọc của Thuần Vu Gia từ từ mềm nhuyễn xuống, trong cổ họng phát ra từng đợt ngâm nga nhỏ vụn khiến lòng người say mê ngứa ngáy.

Đừng nói Tuyên đế, ngay cả Thuần Vu Gia suýt nữa cũng vui sướng đến quên cả Phượng Huyền còn ở bên cạnh.

Nhưng hai người bọn họ quên, không có nghĩa là Phượng Huyền cũng quên. Bị một màn trước mắt trùng kích, Phượng Huyền bỗng nhiên đứng phắt dậy, vòng qua bàn, từ sau lưng bắt được đầu vai Thuần Vu Gia, dùng sức kéo mạnh một cái, tách y ra khỏi Tuyên đế.

Sắc mặt Phượng Huyền nghiêm túc, ánh mắt lẫm liệt đâm thẳng vào mắt Thuần Vu Gia, lạnh lùng nói: "Thuần Vu đại nhân, ta đã nhận lấy chức thống lĩnh Ngự lâm quân, liền không thể để ngươi làm ra cử chỉ phạm thượng đến bậc này."

Thuần Vu Gia dùng sức vặn vai, hất tay Phượng Huyền ra, ôn tồn lễ độ mà đáp: "Có khi quân hay không, cũng không đến lược Tử Uyên ngươi nói, mà còn phải xem bệ hạ phán thế nào……"

Nói xong liền xoay người quỳ gối trước Tuyên đế, ngửa đầu thỉnh Tuyên đế quyết định, một bàn tay lại đã lặng lẽ xoa đẩy đến phía dưới cẳng chân Tuyên đế. Tuy không đụng tới chỗ đặc biệt, Tuyên đế lại cảm thấy một cỗ tê dại theo cẳng chân xông thẳng lên não, nửa người dưới liền có chút nhũn ra, hai tay đặt trên bàn chống đỡ thân mình, híp lại hai mắt thở dài: "Thôi……"

Tuyên đế một bên muốn kêu Phượng Huyền hồi phủ, lưu lại Thuần Vu Gia hầu hạ, một bên muốn đem cả hai người đều đuổi đi, để trước mắt được thanh tịnh. Nhưng mấy ngày nay vẫn luôn chưa từng kêu người vào hầu hạ, lại bị Thuần Vu Gia trêu chọc như vậy, liền có chút nhịn không được. Trên đùi hắn tê ngứa đến khó chịu, lại nghĩ có bàn chống đỡ, Phượng Huyền chưa chắc thấy được, liền nhẹ nhàng đá đá Thuần Vu Gia.

Thuần Vu Gia cúi đầu đắc ý mà tươi cười, nắm lấy cái chân kia, đem giày cởi xuống, ngón trỏ cách lớp vớ tuyết trắng cào nhẹ vào lòng bàn chân Tuyên đế. Tuyên đế hít sâu một ngụm khí, giật chân về phía sau, Thuần Vu Gia lại một tay chế trụ mắt cá chân hắn, thuận thế đem vớ cởi xuống, dùng kỹ xảo tinh tế mà vuốt ve bàn chân non mềm.

Thân mình Tuyên đế càng dùng sức dựa vào trên bàn, cắn môi dưới nhẹ nhàng thở dốc. Phía dưới đan điền đã bùng phát một cỗ nhiệt hỏa, thiêu đốt đến ánh mắt hắn dần dần tan rã, bên tóc mai đã thấm ra một tầng mồ hôi mỏng manh, đuôi mày khóe mắt đều đã phiếm xuân tình.

Phượng Huyền nhìn chằm chằm Tuyên đế, cảm xúc không ngừng xoay chuyển, tâm loạn tới cực độ, rốt cuộc biến suy nghĩ thành hành động, mặc kệ Thuần Vu Gia còn quỳ gối ở nơi đó, vòng đến bên cạnh Tuyên đế, nâng lên mặt hắn thẳng hôn xuống.

Từ hôm ly biệt ở Duyên Phúc cung, Phượng Huyền cũng đã lâu không thân cận với Tuyên đế, trong lòng mong nhớ tương tư, đau khổ vô cùng, thẳng đến lúc này mới có thể phóng thích giải tỏa. Đôi tay Tuyên đế gắt gao bám vào trên người Phượng Huyền, môi lưỡi không hề kiềm giữ mà đón ý hùa theo, lông mi khẽ run, sắc mặt ửng hồng, bộ dáng động tình khó ức.

Phượng Huyền cũng không thèm nghĩ lúc nãy có bao nhiêu công lao là của Thuần Vu Gia, thậm chí lười cúi đầu xem một cái, một tay ôm lấy lưng Tuyên đế, một tay xuyên qua hai chân hắn, bế cả người lên rồi hướng nội điện mà đi vào.

Thuần Vu Gia cười cười, đứng dậy vỗ vỗ vạt áo không dính bụi đất, chậm rãi bước theo sau Phượng Huyền.

Vùa đi đến mép giường, Phượng Huyền đã buông xuống Tuyên đế, vội vàng cởi ra đai lưng. Thuần Vu Gia không chút khách khí mà cởi giày bước lên long sàn, ngồi ở phía sau dùng ngực chống đỡ Tuyên đế, giúp Phượng Huyền cởi long bào của Tuyên đế, xong lại duỗi tay xoa nắn đầu nhũ đã cứng rắn đến sung huyết của hắn, biến đổi đa dạng mà xoa miết nhào nặn, lại cúi đầu ở trên cổ Tuyên đế ra sức mút hôn, lưu lại điểm điểm hồng mai.

Tuyên đế cực kỳ mẫn cảm, chỉ chốc lát sau liền cảm giác trướng đau đến khó nhịn, ấn tay Thuần Vu Gia, quay đầu lại kêu lên: "Ấu Đạo…… đừng nháo……"

Thuần Vu Gia thuận thế ngẩng đầu, thanh âm nhỏ nhẹ đáp: "Hảo". Xong liền nghiêng người hôn lấy đôi môi Tuyên đế. Một tay vẫn vỗ về chơi đùa trước ngực Tuyên đế, một tay theo xương sống Tuyên đế lần mò đi xuống, tham nhập vào chỗ dưới đai lưng. Ngón tay nóng rực xẹt qua cánh mông mịn màng, luồng vào khe hở giữa hai mông.

Phía dưới của Tuyên đế đã ngẩng cao đầu, hắn liền một tay nắm chặt cánh tay Thuần Vu Gia, một tay hướng xuống phía dưới sờ soạng, muốn tự mình thư giải. Phượng Huyền lại cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng hô lên: "Bệ hạ."

Ánh mắt Tuyên đế chuyển tới trên người y, mới tựa hồ phát hiện tình cảnh trước mắt không ổn, chỉ là môi bị Thuần Vu Gia hôn đến nói không ra lời, đành phải dùng sức rút tay, cau mày nháy mắt với Phượng Huyền, hy vọng y nhanh chóng rời đi, đừng có tiếp tục đứng xem tình cảnh tổn hại uy nghiêm thiên tử này nữa.

Phượng Huyền không phải không nhìn ra ý tứ của Tuyên đế, chỉ là không muốn làm theo ý hắn mà lui bước. Y nắm chặt cái tay muốn rút ra kia, kéo xuống quần trong của Tuyên đế, cúi đầu ngậm lấy chỗ đang cao cao ngóc dậy.

Bị xúc cảm mềm mại của đôi môi cùng cứng rắn của hàm răng cọ qua, Tuyên đế đột nhiên toàn thân run rẩy, hai chân dùng sức siết chặt, thấp giọng nức nở một tiếng. Nhưng vào lúc này, ngón tay thon dài của Thuần Vu Gia cũng xỏ xuyên qua hậu đình của hắn, nhu lộng chỗ nếp nhăn uốn lượn, rồi hướng đến bên trong chậm rãi xâm nhập từng chút một.

Cơ thể Tuyên đế đã hoàn toàn mềm nhũn, thần sắc hoảng hốt mà nằm liệt trong lòng Thuần Vu Gia, chỉ bạc từ khóe môi không ngừng chảy xuống.

Thuần Vu Gia rốt cuộc kết thúc nụ hôn, vươn tay nhẹ xoa đôi môi mềm mại của Tuyên đế, chậm rãi liếm đi những giọt nước trong suốt nơi khóe miệng hắn. Tuyên đế ngửa đầu dựa vào trước ngực y, nhỏ giọng kêu một tiếng: "Ấu Đạo……"

Tuyên đế đã lâu chưa lâm hạnh ai, trong cơ thể cũng không ướt át như bình thường. Thuần Vu Gia sợ làm bị thương hắn, liền đem ngón tay rút ra, đi tới trước đầu giường tìm kiếm. Nơi đó là do Vương Nghĩa tự mình chuẩn bị, trừ bỏ thuốc mỡ bôi trơn còn có các đồ vật linh tinh này nọ, xem thấy liền khiến tâm tư rung rinh dao động.

Chẳng qua thuốc mỡ bôi trơn thì có thể dùng, chứ như những món đồ vật lung tung rối loạn kia mà dám dùng trên người Tuyên đế, cho dù Thuần Vu Gia có được thánh sủng cỡ nào, cũng phải lo lắng nhìn không thấy mặt trời của ngày mai.

Y tùy ý tóm lấy một cái bình bôi trơn có hương thơm mát, trở lại bên cạnh Tuyên đế, nâng lên một chân hắn đặt trên đùi mình, ngón tay quệt một lượng thuốc mỡ, tham nhập vào trong cơ thể Tuyên đế. Ngón tay ở bên trong xuất nhập vài lần, cơ thể căng chặt của Tuyên đế liền thả lỏng xuống, khiến Thuần Vu Gia thuận lợi mà thêm những ngón tay tiếp theo, tìm đến chỗ quan trọng nhất không ngừng xoa ấn vỗ về.

Tuyên đế lúc ở trên giường long uy luôn luôn khó phát, hiện tại trước sau đều được hầu hạ đến thập phần vừa lòng, lửa tình dâng trào, cơ hồ đem lý trí đều thiêu đốt sạch sẽ. Hắn cũng đã quên mới vừa rồi suy nghĩ cái gì, nhu thuận mà nằm yên trên người Thuần Vu Gia, hưởng thụ Phượng Huyền tận tâm tận lực hầu hạ, đồng thời bắt lấy cái tay của Thuần Vu Gia đang lộng hành trước ngực mình, hận y không tiến vào sớm một chút.

Ngón tay Thuần Vu Gia tham nhập càng thêm sâu, cố ý đề cao thanh âm, nhìn Phượng Huyền hỏi: "Bệ hạ muốn thần hay là muốn Tử Uyên?"

Tuyên đế sao còn sức lực nói chuyện, nhẹ nhàng "Ân" vài tiếng, tay nắm đến càng khẩn trương, ý tứ chính là muốn y nhanh chóng tiến vào. Thuần Vu Gia lại càng muốn buộc Tuyên đế nói ra một cái tên, cố ý ngưng lại động tác, ở bên tai Tuyên đế nhẹ nhàng thổi khí, lại ép hỏi lần nữa: "Bệ hạ muốn Tử Uyên hay là muốn thần?"

Phượng Huyền cũng ngẩng đầu chờ Tuyên đế quyết định.

Kích thích trên người giảm xuống, ngược lại khiến Tuyên đế thanh tỉnh vài phần, nửa oán hận mà quay đầu lại liếc mắt nhìn Thuần Vu Gia một cái, dồn dập thở dốc vài tiếng, rốt cuộc mở miệng, ách giọng kêu lên: "Ấu Đạo, ngươi…… ngươi còn không……"

Thuần Vu Gia rốt cuộc lộ ra tươi cười mãn nguyện, mặt đầy ôn nhu nhỏ giọng đáp: "Thần tuân chỉ."

Y rút ra ngón tay, nâng lên cặp mông của Tuyên đế, vật đã sớm khí thế bừng bừng của y liền từ phía sau chôn vào trong cơ thể Tuyên đế, không chút khách khí mà xông thẳng tới, thúc đến toàn bộ thân mình Tuyên đế đều hướng về phía trước.

Thân mình bị đẩy tới làm cho long căn ở trong miệng Phượng Huyền đi vào càng sâu. Tuyên đế chưa bao giờ chịu qua tình cảnh như vậy, tuy có chút hổ thẹn, nhưng cuối cùng vẫn để lửa tình đè ép đi xuống, Tuyên đế bị kẹp giữa hai người liền thuận theo tự nhiên mà hưởng thụ.

Khoang miệng Phượng Huyền phá lệ nóng ấm mềm mại, gắt gao bao lấy phân thân của hắn, dùng sức mút vài cái, rốt cuộc khiến Tuyên đế cầm giữ không được, nức nở tiết ra. Phượng Huyền theo bản năng lui về phía sau một chút, long tinh được phóng thích, nhiễm đến nửa khuôn mặt của Phượng Huyền đều lốm đốm bạch dịch, vô cùng rung động lòng người.

Thuần Vu Gia vừa đưa đẩy thân mình, vừa kéo Tuyên đế nhìn xuống phía dưới, thấp giọng nói: "Bệ hạ ngươi xem, trên mặt Tử Uyên đều là long tinh của ngươi. Phượng học sĩ tinh trung ái quân như thế, bệ hạ nên ban thưởng như thế nào đây?"

Phượng Huyền ngồi dậy, một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn Thuần Vu Gia, lau đi trọc dịch, mặt ửng đỏ, trấn tĩnh mà đáp: "Được bệ hạ yêu mến như vậy, thần sao dám còn có yêu cầu khác?"

Thuần Vu Gia lại nắm tay Tuyên đế sờ vào vật đang cương cứng của Phượng Huyền, dụ hoặc mà khuyên nhủ: "Bệ hạ cũng nên có qua có lại, nếm thử nơi ấy của tiểu Phượng học sĩ đi?"

Phượng Huyền ngơ ngẩn cả người, Thuần Vu Gia nhanh nhẹn đem tay Tuyên đế đặt lên chỗ kia. Ngón tay Tuyên đế tuy rằng không quá mềm mại, nhưng lúc bị hắn cầm nắm, Phượng Huyền lại kích động đến khó tả. Càng khiến y phát cuồng hơn chính là, Tuyên đế thật sự đem mặt dán lại gần nơi ấy, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm, như có như không mà nói một câu: "Thật lớn……"

51. Chương 50: Nghiêm Phạt Cùng Thương Tâm

Vật kia của Phượng Huyền cực kì vĩ đại, Tuyên đế tiến gần đến, vươn đầu lưỡi từng chút một liếm xuống.

Vật nam tính này bản thân hắn cũng có, ngày nào cũng thấy, ngày nào cũng dùng, nhưng bình thường lại cực kì nhỏ, bởi vậy hắn liền cảm thấy vật trước mắt hình dạng thật khó coi, hương vị cũng không như mong muốn, thật không hợp với lời dạy dỗ của thánh nhân, càng không phải là thứ mà hoàng đế nên dâm loạn. Bất quá hiện tại, trong thân thể hắn lại đang bị một vật khác lấp đầy, toàn thân trên dưới đều như thiêu như đốt, nào còn nghĩ gì đến quy củ điển tịch, chỉ mơ hồ nhớ rằng mới vừa rồi Thuần Vu Gia muốn hắn có qua có lại, cũng nếm thử vật ấy của Phượng Huyền.

Thoáng liếm vài cái, hắn liền cảm thấy vật trong tay càng thêm trướng to, gân xanh phía trên hằn lên dữ tợn, rõ ràng chẳng phải là cảnh đẹp ý vui gì. Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy vật này, Tuyên đế liền tưởng tượng đến cảnh nó ở trong cơ thể mình tung hoành ngang dọc, mang đến cho mình không ít vui vẻ, nhịn không được há mồm nuốt vào.

Ký ức của thân thể lập tức như thác lũ tràn về, Tuyên đế cực kì tự nhiên mà chậm rãi nuốt lấy vật kia, dùng đầu lưỡi quấn lấy liếm mút, đôi tay cũng không ngừng vỗ về chơi đùa.

Động tác này hắn đã từng làm qua không biết bao nhiêu lần trong quá khứ, so với Phượng Huyền càng thêm thuần thục. Chỉ là từ khi hắn đăng cơ đến nay, mỗi lần đều là do thần tử hầu hạ hắn, hắn cũng không chủ động làm loại sự tình này. Nếu không phải lúc nãy bị Thuần Vu Gia trêu chọc đến mất đi lý trí, chỉ biết tác hoan, lại nhìn thấy cảnh Phượng Huyền đầy mặt đều là long tinh của hắn, hắn chắc chắn cũng không muốn làm ra loại sự tình như vậy.

Thuần Vu Gia ở sau lưng Tuyên đế không ngừng đưa đẩy, một tay còn có thừa cơ hội đùa bỡn long căn, ngay cả hai tiểu túi phía dưới ngày thường không bận tâm đến cũng bị ngón tay của y bao lấy trêu chọc. Tuyên đế trong đầu trống rỗng, chỉ lo đắm chìm trong biển dục tình, từng chút một đem cự vật của Phượng Huyền nuốt vào càng sâu. Đôi môi hắn bị căng tràn đến không thể khép lại, khóe miệng nhiễm đầy nước bọt, rơi xuống khắp nơi trên người Phượng Huyền.

Phượng Huyền cũng đã kích động đến không còn biết trái phải là ở hướng nào.

Lúc được Tuyên đế ngậm lấy, y suýt chút nữa không nhịn được mà bắn tinh, nhưng vẫn phải cực lực nhẫn nại, mới không trực tiếp tiết ra trong miệng Tuyên đế. Đời này được thân cận với thiên tử vài lần, y liền cảm thấy phúc phận cả đời đều đã dùng hết, một ngày nào đó nếu bị kéo xuống thiên lao bí mật xử quyết, y cũng không ngoài ý muốn. Bởi vậy hành động của Phượng Huyền lại càng suồng sã tới cực điểm, tựa hồ như không còn thiết gì đến mạng sống.

Đến cuối cùng, y vẫn là không muốn thật sự xuất ra trong miệng Tuyên đế, bình tĩnh bứt ra khỏi khoang miệng ấm áp kia, nâng lên khuôn mặt ướt đẫm của Tuyên đế mút hôn, giống như mèo con mà đem mặt Tuyên đế liếm đến sạch sẽ lại ướt át. Tuyên đế hai mắt ửng đỏ, môi cũng sưng lên, so với ngày thường càng thêm diễm lệ, nhu thuận mà dán vào trong lòng ngực y, đôi tay như cũ nắm lấy chỗ kia của y, khiến cự vật vô thức mà phấn chấn trở lại.

Chỉ dùng tay thôi mà đã mất hồn như vậy, Phượng Huyền quả thật cầm lòng không đậu hung hăng hôn lấy Tuyên đế, bắt đầu hướng trong tay hắn động thân đưa đẩy. Thẳng đến lúc đôi tay Tuyên đế bỗng nhiên nắm chặt, thân thể cũng căng ra, sau đó xụi lơ xuống, y mới phát hiện Tuyên đế lại một lần phóng tinh, không ít bạch dịch vẫn như trước bắn lên người y, chỉ là không lại dính tới trên mặt mà thôi.

Khoảnh khắc Tuyên đế tiết ra, Thuần Vu Gia đồng thời cũng phóng xuất trong cơ thể hắn, sau đó chậm rãi lui thân về, một cỗ bạch dịch từ giữa hai đùi của Tuyên đế chảy xuống.

Nhìn cảnh sắc quen thuộc ấy, Phượng Huyền trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, sau đó y mới phát hiện, chính mình thế nhưng cũng đã phóng thích trong tay Tuyên đế. Mà vị thiên tử y vừa yêu vừa kính, vẫn luôn muốn vĩnh viễn ôm vào trong lòng kia lại nâng lên cánh tay, cực kì tự nhiên đem chất lỏng còn vương trên ngón tay cuốn vào trong miệng.

"Bệ hạ……" Phượng Huyền tưởng chừng như chính y phát hoảng mà kêu lên, nhưng y nhanh chóng liền phân biệt được, người phát ra thanh âm chính là Thuần Vu Gia ở phía sau Tuyên đế. Lúc y nhìn qua, Thuần Vu Gia còn ngẩng đầu hướng y cười cười, ôm Tuyên đế từ sau lưng, mở miệng phát ra thanh âm dụ hoặc hỏi: "Bệ hạ còn muốn không?"

Tuyên đế khẽ hừ một tiếng, khép hờ mắt dựa vào trên người Thuần Vu Gia, hai chân đặt ở tư thế ngồi dạng ra, vật ở giữa chân trần trụi mà dừng lại trong mắt Phượng Huyền. Thuần Vu Gia đỡ chân Tuyên đế, lưu luyến nói: "Tuy rằng thần luyến tiếc đem thiên ân chia cho người khác, nhưng nếu đã cùng là thần tử hầu hạ bên cạnh thiên tử, tự nhiên nên mưa móc dính đều, há có thể một người độc chiếm…… hiên tại thánh ân cũng nên ban cho hắn rồi."

Phượng Huyền đã từng lãnh giáo qua bản lĩnh đem chuyện khuê phòng nói thành đại sự triều đình của Thuần Vu Gia, nhưng trong phút chốc vẫn có chút ngây ngốc sững sờ, mãi cho đến khi Tuyên đế bị đẩy vào trong ngực y mới bừng tỉnh đại ngộ. Phượng Huyền thần sắc phức tạp nhìn Thuần Vu Gia liếc mắt một cái, rốt cuộc vẫn là kìm nén không được, ôm chặt Tuyên đế.

Một đêm long ân thánh sủng này, hai người đều ngang sức ngang tài, ai cũng chưa từng thất bại.

Sáng mùng hai ngày hôm sau, Tuyên đế cùng văn võ bá quan không cần thượng triều, cung nhân giỏi nhìn tình huống, ai cũng không dám tiến vào quấy rầy. Thẳng đến khi Tuyên đế tỉnh dậy, thấy chăn đệm giường gối tán loạn như vừa trải qua một trận đại chiến, mới chậm rãi nhớ lại việc làm vô cùng mất mặt đêm qua, nhất thời xấu hổ đến đỏ rần cả mặt. Ngặt nỗi toàn thân hắn đều bủn rủn, tự bò dậy cũng khó, đành phải chịu đựng xấu hổ đánh thức Thuần Vu Gia, kêu y đi ra ngoài tìm Vương Nghĩa đem nước vào.

Tuy rằng Phượng Huyền cũng từng ở bên cạnh hầu hạ hắn mấy ngày, nhưng vẫn là Thuần Vu Gia rành rẽ Đại Chính cung hơn, với lại da mặt y cũng tương đối dày hơn một chút……

Đợi tắm gội nước ấm xong, thân thể Tuyên đế mới thư giãn chút ít, dựa vào đầu giường lười nhác mà nhìn hai vị ái thần. Phượng Huyền rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ non nớt, lập tức quỳ xuống nhận tội: "Thần hôm qua mạo phạm long thể, tội không thể tha, thỉnh bệ hạ trách phạt."

(Editor: móa, vậy té ra trong 4 công thì da mặt Thuần Vu Gia dày nhất à… há há, mà Phượng Huyền đúng là non tay thiệt, nếu so về độ dày của da mặt thì không thể nào sánh được với Thuần Vu đại nhân, hơ hơ)

Tuyên đế bất đắc dĩ xoa huyệt Thái Dương, kêu y đứng dậy. Thuần Vu Gia quả xứng danh lão thần giàu kinh nghiệm, không chút nào dao động mà ngồi ở trước giường, đút Tuyên đế uống chén thuốc bổ, thấp giọng cảm thán: "Hôm qua bệ hạ trong lúc thưởng tuyết ở Thủy Các bất hạnh nhiễm phải phong hàn, thần cùng Tử Uyên trùng hợp vào cung, liền lưu lại hầu bệnh, chỉ là long thể bệ hạ suy yếu, qua năm triều chính bận rộn, sợ rằng vẫn phải có người lưu lại hầu hạ mấy ngày đi?"

Tuyên đế từng ngụm uống xong chén thuốc, lại ngặm một khối tô đường*, nhắm mắt suy xét một hồi mới nói: "Hôm qua trẫm ngẫu nhiên cảm nhiễm phong hàn, may có Ấu Đạo cùng Phượng khanh hầu hạ, quả thật sợ rằng phải một hai ngày nữa mới có thể chuyển biến tốt đẹp……"

[*bánh xốp vị ngọt]

Thuần Vu Gia hai mắt sáng rực lên, ngay cả Phượng Huyền cũng nâng mắt nhìn chằm chằm Tuyên đế, khẩn trương mà chờ đợi Tuyên đế lưu mình ở lại tiếp tục hầu bệnh.

Không ngờ Tuyên đế vừa nói đến câu kia thì dừng lại, rồi lập tức chuyển hướng câu chuyện, giữa mày toát ra ý tứ không dung tha, từ tốn mà nói: "Ai ngờ hai vị ái khanh thế nhưng lại vì lo lắng quá mức cho thân thể của trẫm, mà đêm qua cũng bị cảm nhiễm phong hàn. Trẫm sẽ tuyên triệu thái y đến chẩn trị cho các ngươi, mấy ngày nay hai người các ngươi cũng không cần thượng triều, ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

Thuần Vu Gia vừa muốn mở miệng, Tuyên đế liền nhíu chặt hai hàng lông mày: "Trẫm nói ngươi không nghe rõ hay sao? Ngươi cho rằng đêm qua trẫm say rượu hồ đồ, hay là sau khi tỉnh lại vẫn tiếp tục hồ đồ? Đường đường tam phẩm đại thần tranh giành tình cảm, a dua mời sủng, quả thực giống phụ nhân vô tri! Nếu không phải trẫm niệm tình ở tấm lòng của ngươi đối với trẫm, hôm nay trẫm đã hạ chỉ cấm đoán ngươi."

Thuần Vu Gia sắc mặt trắng bệch, vội vàng cúi đầu tạ tội: "Thần không dám, thần có tội……"

Tuyên đế phất tay ngắt lời, mệt mỏi nói: "Ngươi có tội gì. Tối hôm qua nếu không phải trẫm cũng cố ý, ngươi có thể lưu lại trong cung sao? Chỉ là trẫm sớm nói qua, ngươi là đại thần của triều đình, trẫm hiểu ngươi dùng ngươi, không phải vì để ngươi thay trẫm ra sức trên giường……"

Hắn nhìn trên mặt Thuần Vu Gia lộ ra thần sắc thương tâm, liền đặc biệt cố gắng khuyên nhủ vài câu: "Thiên tử không thể lẫn lộn công tư, càng không thể để hậu cung và quốc sự cùng chung một chỗ. Nếu ngươi thật muốn trẫm sủng hạnh như vậy, trẫm buộc phải chặt đứt con đường làm quan của ngươi. Ngươi trở về thông thả mà tỉnh táo lại, khi nào suy nghĩ cẩn thận xong hẳn đến gặp trẫm."

Thuần Vu Gia hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt đáp: "Thần có được ngày hôm nay, đều là do bệ hạ ban tặng, bệ hạ muốn thu hồi lúc nào mà chẳng được? Thần chỉ có một chuyện không rõ " y ngước mắt nhìn chăm chú vào Tuyên đế, đau thương mà thấp giọng hỏi: "Thần đến tột cùng có nơi nào không bằng Đại tướng quân? Bệ hạ có thể hứa hẹn với Đại tướng quân, vì sao không thể hứa hẹn với thần?"

Tuyên đế bị y làm cho nghẹn họng, hồi lâu đáp không ra lời, lặng lẽ than một tiếng: "Việc đêm qua không được nhắc lại, các ngươi về phủ nghỉ ngơi trước đi, cấm đoán…… vẫn tính."

Bất luận Thuần Vu Gia cảm thấy hắn thế nào, Tuyên đế vẫn ngoan tâm nhắm mắt làm bộ không biết, nháo một trận xong liền mệt mỏi đến ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đợi tỉnh lại thì tà dương đã đầy trời, trong điện toàn là thái giám cung nữ đứng hầu, Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền đã không thấy bóng dáng đâu.

Tuyên đế có chút hối hận, nhưng ý chỉ do chính hắn hạ, cũng không thể nuốt trở về, liền hỏi Vương Nghĩa: "Hai vị đại nhân đã hồi phủ?"

Vương Nghĩa vội vàng cười nói: "Thần sắc hai vị đại nhân rất khó coi, sợ là tối hôm qua hầu bệnh mệt mỏi. Bệ hạ có muốn phái người đi ban thưởng vài thứ, an ủi một phen?"

Tuyên đế che mặt trầm tư một lát, phân phó: "Để thái y đến phủ bọn họ nhìn xem, khai chút phương thuốc bình ổn tinh thần…… Bảo bọn họ nghỉ ngơi cho tốt. Trẫm mệt mỏi, hôm nay sẽ ngủ lại Văn Đức Điện."

Vương Nghĩa thần sắc cổ quái, ý cười nơi khóe miệng kéo cỡ nào cũng không hạ xuống được, tự mình đi an bài thái y, lại chuẩn bị dược thiện tư âm bổ thận cho Tuyên đế bù đắp hao tổn đêm qua.

Kỳ thật đem Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền mắng đuổi đi như vậy, trong lòng Tuyên đế cũng thật không đành lòng, nhưng nếu thuận theo mà lưu bọn họ ở lại trong cung, sẽ khiến hắn nhớ tới tình cảnh hỗn loạn đêm qua, thậm chí buổi tối chỉ sợ vẫn sẽ……

Tuyên đế lại xoa xoa ấn đường, dùng sức lắc đầu, muốn ném văng những ý niệm hoang đường đó.

Cũng không phải chỉ là vấn đề thẹn thùng xấu hổ. Mà là nếu không giáo huấn, hắn về sau tại trước mặt hai người bọn họ, còn có cái gì là thiên tử uy nghiêm? Sợ là chỉ cần gặp mặt, trong lòng hai người kia đều sẽ nhớ tới bộ dáng hoa mắt ù tai phóng đãng của hắn, về sau sao còn có thể cẩn thận tuân thủ lễ nghĩa quân thần?

Cảm xúc của xuân tiêu vui vẻ vẫn còn tàn lưu trên cơ thể hắn, nhưng người bồi hắn ăn tết đều đã bị hắn đuổi về phủ. Tuyên đế nhìn một bàn đầy đồ ăn, lại căn bản không muốn ăn thứ gì, uống chút canh liền buông muỗng, nhìn bình phong trong điện phát ngốc.

Vương Nghĩa dùng đủ mọi cách khuyên hắn, đều không đạt được hiệu quả, gấp đến độ không biết phải làm sao. Đúng lúc này trong đầu y bỗng nhiên chợt lóe linh quang, nhớ tới Từ Văn Chiêu còn ở trong cung, liền mớm ý hỏi: "Đại tướng quân đại thắng Tây Nhung, đợi ngài ấy trở về, bệ hạ có muốn mở yến tiệc khánh công? Nói không chừng đại quân khi trở về còn dâng lên những mỹ nhân Tây Vực giống lần trước, để bọn họ vào cung làm cung nữ, trong cung liền có thể tươi mới náo nhiệt một thời gian."

Tuyên đế trong lòng thừa biết Chu Huyên sẽ không mang nữ nhân tới cho hắn, nhưng nghĩ đến tràng đại thắng Tây Nhung kia, trong lòng quả nhiên thoải mái hơn nhiều, trên mặt cũng lộ ra vài phần tiếu ý, cười mắng: "Quốc gia đại sự, đến phiên ngươi có thể nói bậy sao? Cung nữ từ trước đến nay đều chọn lựa con cái nhà lành, những nữ tử dị vực đó sao có thể vào cung, quả thực là hồ nháo."

Mắng hai câu, trong đầu Tuyên đế lại nghĩ tới Chu Huyên, ngón tay thon dài nhẹ điểm từng cái trên mặt bàn, hướng Vương Nghĩa hất hất cằm: "Đi lấy giấy bút tới đây, trẫm có ý chỉ cho Đại tướng quân."

Lập tức có cung nhân thay hắn thu dọn mặt bàn, đưa lên văn phòng tứ bảo. Tuyên đế nhắc bút viết xuống: "Tây Nhung toàn tuyến đại thắng, trẫm đã biết tin, lệnh Đại tướng quân Chu Huyên cấp tốc hồi kinh phục mệnh, công việc còn lại giao cho Trấn Tây, Trấn Bắc hai vị tướng quân cùng nhau giải quyết tốt hậu quả."

Khi phong ngự thư kia được đưa đến Trung Thư tỉnh, hai người Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền buổi sáng vừa mới bị bắt về nhà tĩnh dưỡng, liền lại bị lôi đến làm việc, đối với thánh chỉ này, trong lòng mỗi người đều có tâm trạng riêng.

Phượng Huyền chính là sáng nay mới biết được còn có Đại tướng quân chen giữa y và Tuyên đế, liền lén hỏi Thuần Vu Gia. Thuần Vu Gia lạnh lùng nhìn cuộn thánh chỉ kia, cũng không trả lời vấn đề của Phượng Huyền, qua một lúc lâu mới như tự thì thầm mà nhỏ giọng đáp: "Tâm bệ hạ rốt cuộc vẫn là hướng về……"

Nhưng việc chỉnh lý thánh chỉ buộc bọn họ không thể kéo dài thời gian. Sáng sớm ngày hôm sau, Tuyên đế liền phái đi sứ giả, đem ý chỉ đã được sửa sang hoàn chỉnh đưa tới trong quân tây chinh. Chu Huyên ở trên thảo nguyên hướng về kinh thành bái lễ, tiếp nhận ý chỉ, hai mươi sáu tháng giêng liền dẫn binh về tới kinh thành.

52. Chương 51: Chu Huyên Trở Về

Chu Huyên rốt cuộc trở về, Tuyên đế coi như nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lần trước bởi vì trong cung không người, liền đem đại thần triệu vào thị tẩm, quả thực không ra thể thống gì, đặc biệt ngày ấy còn một lúc lâm hạnh hai người…… Họa loạn quả thực liền ở trước mắt!

Nếu Chu Huyên chịu vào cung làm hoàng hậu của hắn thì tốt rồi. Đỡ phải nội cung vắng vẻ không có ai, mỗi lần đều phải giả bộ có quốc gia đại sự, đem người lưu lại qua đêm trong cung. Những lời che đậy đó bất quá cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi, những thái giám cung nữ ngoài kia sao có thể không đoán ra? Nếu ngày đó nội thị không chủ động đi xuống, Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền cũng sẽ không lưu lại nội cung làm bậy làm bạ một đêm……

Trong đầu Tuyên đế bỗng nhiên hiện lên một câu chất vấn kia 'Bệ hạ có thể hứa hẹn với Đại tướng quân, vì sao không thể hứa hẹn với thần'. Những lời này chứa đựng ý niệm u oán rất nặng, còn có chút không nói đạo lý, nhưng hiện tại nhớ tới, trong lòng Tuyên đế bỗng nhiên sinh ra thương tiếc Thuần Vu Gia hao tổn tâm cơ như vậy, không phải cũng vì muốn có được một phần thánh sủng hay sao? Nhưng một vị đại thần trung thành và tận tâm lại vì mời sủng mà không từ bất cứ việc xấu nào, liệu có còn là chính y hay không?

Lúc trước hắn bị nhiễm ôn dịch, khi đó ngay cả hắn cũng không tin tưởng bản thân mình có thể sống sót, Thuần Vu Gia lại dám xông thẳng vào Đại Chính cung, ngày ngày bên cạnh hầu hạ, mới có thể đem hắn từ bờ vực tử vong cứu trở về. Sau vì hắn bị Thành Đế hạ độc, không có biện pháp thư tiết ra ngoài, mới phải để Thuần Vu Gia ôm hắn…… Những lần về sau, còn không phải đều do hắn chịu không nổi tình dục dày vò, chủ động yêu cầu hay sao?

Tuyên đế ngồi trên long liễn, cách một tầng mành sa lén nhìn Thuần Vu Gia đang đứng trong đám quan lại cùng hắn nghênh đón đại quân hồi triều, tâm phiền ý loạn mà thở dài. Một năm nay, chính mình nửa là xem y như ngự y, nửa là xem y như cung phi mà sử dụng, hiện tại làm sao có thể đúng lý hợp tình kêu y trở về an tâm làm thần tử, không được nhắc lại chuyện đã xảy ra?

Chi bằng đem Thuần Vu Gia đón vào trong cung, để y vừa hầu hạ bên cạnh hắn, vừa thay hắn chủ trì cung vụ. Dù sao hiện giờ Phượng Huyền không cần bỏ văn lấy võ, lại đang ở Trung Thư tỉnh rèn luyện, về sau để y ra ngoài nhậm chức, đến lúc hồi kinh liền có thể thăng nhiệm tam công cửu khanh, thay thế trọng trách trong triều của Thuần Vu Gia, vì nước ra sức.

Bất quá ý tưởng này thật sự quá mức hoang đường, đừng nói bá quan văn võ không chấp nhận, ngay cả bản thân Tuyên đế cũng thấy không xong. Hắn tự giễu mà cười cười, từ trong ngự liễn đứng dậy, vén mành sa nhấc chân bước xuống mặt đất.

Thân hình Tuyên đế thẳng tắp như thanh tùng, tay áo cùng vạt áo theo gió phất phơ qua lại, hai mắt sáng rực như sao trời, tươi cười thanh tao nhã nhặn, hướng về người đang phi ngựa từ đằng xa mà đến, nhẹ nhàng kêu lên: "A Huyên."

Tiếng kêu như khói nhẹ tan vào không trung, bá quan xung quanh đều nghe không thấy. Thế nhưng người cưỡi ngựa từ phương xa kia lại tựa như nghe được những lời này, bỗng nhiên phát lực, ném đoàn người ngựa tùy tùng lại phía sau, phi thẳng đến vị trí cách ba thước trước mặt Tuyên đế, vững vàng dừng lại. Đại tướng quân kim giáp hồng bào thả người rơi xuống mặt đất, chắp tay nói: "Thần Chu Huyên tham kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế."

Tuyên đế trong lòng vui mừng khôn xiết, bất tri bất giác lộ ra tươi cười thật sâu, cao giọng đáp: "Đại tướng quân chinh chiến vất vả, không cần đa lễ. Hôm nay đại quân chiến thắng trở về, là phúc lành của trẫm, là phúc lành của thiên hạ, trẫm nhất định sẽ phong thưởng hậu hĩnh!"

Hai tay hắn hơi dùng lực, Chu Huyên liền thuận thế đứng lên, đỡ ngược lại hắn: "Trời giá rét, thỉnh bệ hạ mau chóng hồi cung. Bệ hạ nếu vì thần mà bị cảm lạnh, thần sao đảm đương nổi?"

Tuyên đế gật gật đầu, nắm lấy cánh tay y nói: "Đại tướng quân có công với xã tắc, hôm nay liền cùng trẫm ngồi ngự liễn mà hồi triều đi."

Chu Huyên cũng không từ chối, đỡ Tuyên đế lên long liễn, sau đó ngồi xuống liền cười nói: "Trận này đại thắng cũng không phải là công lao của một mình ta, nếu không có cái đầu của Tàng Vân thái tử đưa đến biên quan, không biết còn phải đánh tới khi nào, cũng sẽ không thắng lợi vẻ vang đến như vậy. Công đầu của trận chiến này thật sự phải thuộc về Thất lang, ta đại diện cho trăm vạn tướng sĩ ở biên quan cảm tạ ngươi."

Nghe được bốn chữ "Tàng Vân thái tử", giữa mày Tuyên đế bỗng nhiên nhảy dựng, chợt lộ ra nụ cười hung ác, rũ mắt thở dài: "Đáng tiếc không phải chính tay trẫm giết……"

Chu Huyên còn không biết việc hắn bị Tàng Vân thái tử bắt cóc, cho rằng hắn chỉ là đang tiếc nuối không thể tự tay giết địch, liền khẽ cười dỗ dành hắn: "Vô luận là ai giết, chẳng phải đều là nhận lệnh từ Thất lang? Ta cùng với chúng tướng sĩ chỉ nhớ kỹ công lao của Thất lang, mặc kệ người động thủ là ai."

Tuyên đế nghĩ muốn dựa vào trong lòng y, lại cảm thấy giáp trụ tỏa ra hàn khí, bĩu môi bất mãn mà dựa vào trên đệm mềm: "Lát nữa sao khi nhận phong thưởng, ngươi liền thay ra mớ khôi giáp này, kêu người hầu phủ ngươi mang triều phục tới, mặc loại quần áo thế này thì làm sao tham gia yến hội."

Chu Huyên chỉ cười không nói, bắt lấy ngón tay Tuyên đế khẽ hôn.

Về việc phong thưởng sau đó thì đã có Binh bộ Thượng thư Hàn Cánh cùng hai vị lão Thừa tướng, Thái úy suy nghĩ, so với ban thưởng lần trước đại bại Tây Nhung, cấp bậc lần này liền vượt lên đến nhất đẳng. Hầu tước của Chu Huyên đổi thành quốc công, tuy rằng là hư ấp, nhưng bổng lộc mỗi năm cùng với nhà cửa ruộng đồng được ban cho cực kì phong phú, tính ra cũng không ít hơn vạn hộ thực ấp là bao.

Ngoài ra, Tuyên đế còn tự mình chuẩn bị châu báu đồ vật quý giá từ trong nội khố, cùng với mười mấy ca nữ vũ kĩ được dạy dỗ tốt từ giáo phường phong thưởng riêng.

Tại khánh công yến, Tuyên đế đặc biệt mệnh lệnh đem vị trí của Chu Huyên đặt ở ngay phía dưới vị trí của mình, trong yến hội lại ban cho y mấy món ăn tinh mỹ, cũng để Vương Nghĩa tự mình vì y rót rượu chia thức ăn, ân sủng dào dạt đến cơ hồ không thua gì Lương Vương vị tiểu hoàng tôn vẫn chưa được phân bàn riêng mà ngồi ở trong lòng Tuyên đế.

Tuy rằng Tuyên đế đã lâu không thấy Chu Huyên, cũng hận không thể lập tức lưu y lại trong cung để giải bày tâm tình ly biệt bấy lâu, nhưng hiền thần vừa trở về liền bị giữ lại trong nội cung, không chỉ không hợp đạo nghĩa luân thường, mà còn nếu để đám đại thần kia biết, trong lòng sợ sẽ sinh ra loạn tưởng.

Thôi, về sau ngày tháng còn dài.

Trong lòng Tuyên đế cảm thấy hơi tiếc nuối, đợi hoàng tôn dùng bữa xong, liền trước tiên đi tới Ly điện, đem hoàng tôn an bài ổn thỏa, xong mới để cung nhân đỡ mình ra ngự hoa viên giải sầu. Không lâu sau, Chu Huyên vội vàng đuổi tới, áy náy nói: "Thần nghe Vương tổng quản nói, mới biết bệ hạ ở chỗ này chờ thần, không biết bệ hạ tìm thần có chuyện gì quan trọng?"

Y tuy rằng là hỏi, nhưng trong lòng đã thập phần chắc chắn, liếc mắt đưa tình mà nhìn Tuyên đế. Cung nhân hai bên đều cúi đầu thật sâu, tựa hồ cái gì cũng không nghe thấy. Tuyên đế thật không nghĩ tới sự việc sẽ diễn ra như vậy có thể đem Chu Huyên tới nơi này, Vương Nghĩa tất nhiên đã biết cái gì đó, hơn nữa không chỉ là một hai lần! Tuyên đế hoảng hốt mà nhìn một lượt đám cung nhân đang cúi đầu lặng im như tượng gỗ.

Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều đã biết được cái gì rồi?

Hắn bị một ngụm khí lạnh nghẹn ở ngực, bỗng nhiên sặc lên. Chu Huyên gấp đến độ lập tức bắt lấy hắn hướng về thiên điện mà đi: "Bệ hạ chẳng lẽ bị phong hàn? Thời tiết lạnh như vậy, sao lại ở bên ngoài chờ thần, thật là…… Đều do thần không tốt, tới quá muộn. Bệ hạ trước tiên vẫn nên đi thiên điện nghỉ ngơi một chút, hay là truyền thái y tới xem bệnh đi?"

Sắc mặt Tuyên đế chợt xanh chợt hồng, ách thanh đáp: "Không cần, trẫm không có việc gì! Chỉ là lần này ngươi trở về, trẫm có chút quá mức kích động, nghỉ ngơi một lát liền tốt. Đúng rồi, ngươi hồi kinh chưa lâu……" Vừa nghĩ muốn ước hẹn Chu Huyên khi nào thì tiến cung, quay qua nhìn đám cung nhân có vẻ thành thật chất phác nhưng không biết đã ngầm truyền tai nhau cái gì rồi, lời nói liền nghẹn lại mà nuốt trở vào, đổi thành đứng đắn: "Vẫn nên sớm chút về nhà gặp cha mẹ, nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày."

Chu Huyên trong lòng có chút ảm đạm, đem tay thả lỏng rồi buông ra, ôm quyền đáp: "Thần đã biết, đa tạ bệ hạ quan tâm."

Tuyên đế đi về phía trước vài bước, mới phát hiện Chu Huyên đã buông tay, đứng tại chỗ nhìn hắn. Hắn nhất thời cũng không nhớ nổi nên nói cái gì, liền đứng ở nơi đó cùng Chu Huyên không tiếng động đối diện nhau, mãi đến khi Chu Huyên mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc: "Thần cũng nên cáo lui rồi. Sắc trời không còn sớm, bệ hạ phải bảo trọng long thể, sớm chút trở về nghỉ ngơi đi."

Đầu óc Tuyên đế rốt cuộc chuyển động trở lại, nhìn Chu Huyên hơi cúi thân mình, buột miệng thốt ra: "Mùng hai tháng sau trẫm muốn đến Tây Sơn đạp thanh, A Huyên hãy tùy giá cùng đi."

Chu Huyên lập tức mỉm cười, thân mình cúi càng thêm thấp, cung kính mà đáp: "Thần lĩnh chỉ…… tạ ơn." Âm điệu của hai chữ cuối cùng hơi hơi bay lên, thâm ý sâu sắc. Sắc mặt Tuyên đế liền ửng đỏ, lại nhìn cung nhân nội thị đứng một bên như tượng đất, rốt cuộc vẫn là không nói ra tình ý, chỉ gật đầu đáp: "Trẫm hồi cung trước, Đại tướng quân cứ tùy ý đi."

Chu Huyên liền một lần nữa quay lại trong điện, cùng các vị đại thần kính rượu. Tuyên đế đi rồi, những người còn ngồi lại phần lớn không vì ăn tiệc, mà là vì chúc mừng Chu Huyên đại thắng. Chu Huyên bình tĩnh khiêm tốn nói: "Đây đều là thiên ân của Ngô hoàng, chúng tướng theo mệnh lệnh mà thi hành, há chỉ là công lao của một mình Chu mỗ? Nhưng thật ra Chu mỗ muốn kính Phượng đại nhân một chén, nếu không có hắn chém lấy đầu của Tàng Vân thái tử, đại quân há có thể thắng đến thống khoái như vậy!"

Chu Huyên bưng chén đi đến trước bàn của Phượng Huyền, Phượng Huyền vội vàng đứng dậy đáp: "Chút công ấy chẳng là gì, sao đáng để nhận tán thưởng của Đại tướng quân? Lúc ấy đều là nhờ Tạ thái thú dẫn

đi sự chú ý của đám thủ vệ Tàng Vân thái tử, Huyền mới có cơ hội giết hắn. Việc này nói ra phải là công lao của Tạ thái thú lớn hơn."

Chu Huyên cũng nghe qua bọn họ tróc nã Tàng Vân thái tử như thế nào, chỉ là chuyện Tuyên đế bị bắt cóc đều đã bị lược bỏ, bởi vậy mới đoán không được Phượng Huyền sẽ bởi vì duyên cớ ấy mà tiến thân vào nội cung, bèn không hề khúc mắc đáp: "Công chém đầu giặc so ra vẫn lớn hơn một chút. Chu mỗ nghe nói bên cạnh Tàng Vân thái tử kia đều là mấy tên giang hồ dũng mãnh gan dạ hơn người, dù cho có Tạ thái thú dẫn đi sự chú ý của bọn thủ vệ, thì việc đối phó với đám người bên cạnh Tàng Vân thái tử nhất định cũng thập phần gian nan."

Phượng Huyền liên tục lắc đầu, vốn không muốn cướp công của người, lại nghĩ đến tình cảnh lúc ấy của Tuyên đế cùng Tàng Vân thái tử, liền không muốn nhiều lời, một ngụm uống cạn chén rượu, lấy hành động thay lời nói đáp lại Chu Huyên.

Hai người khiêm tốn một hồi, bàn bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, một thân hình đột ngột đứng dậy, phất tay áo xoay người hướng ra phía ngoài bỏ đi. Phượng Huyền lập tức nghe ra thanh âm kia là từ đường huynh của y phát ra, hướng về Chu Huyên cười khổ một chút, thi lễ cáo lỗi, vội vàng xoay người đuổi theo.

Chu Huyên bưng chén rượu còn chưa kịp uống, lắc đầu cười nói: "Phượng ngự sử tính tình ngay thẳng không tệ, bất quá hôm nay tựa hồ có chút thất thố quá mức. Là vì đệ đệ hắn chưởng quản Ngự lâm quân, cảm thấy mặt mũi Phượng gia bị ném đi, hay là vì đệ đệ hắn cùng ta một cái lão binh, uống rượu?"

Binh Bộ thượng Hàn Cánh đứng bên cạnh trêu đùa: "Ngươi nếu là lão binh thì ta chính là thôn phu. Phượng Cảnh tâm tình không tốt, là vì đệ đệ hắn không chịu từ quan……" y hạ giọng nói tiếp: "Ngươi còn nhớ Phượng Huyền và Tạ Nhân là cùng nhau vào kinh hay không? Lúc ấy cả triều đều đoán hắn cùng Tạ Nhân giống nhau, đều là người mà bệ hạ muốn triệu tiến cung. Hiện giờ Tạ Nhân đi rồi, hắn lại thành cận thần bên cạnh thiên tử, nghe nói cha mẹ hắn muốn hắn rời kinh hắn cũng không chịu……"

Hàn Cánh dáng vẻ tuấn tú ổn trọng nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình đáng khinh bỉ: "Nghe nói Phượng Cảnh vì việc này mà vài lần hộc máu. Bệ hạ thế mà lại ban cho Phượng Huyền một tòa phủ đệ riêng, kêu hắn đón cha mẹ vào ở, lại cho hắn chưởng quản Ngự lâm quân, này chẳng phải là……"

Tươi cười trên mặt Chu Huyên vẫn như cũ khiêm tốn ưu nhã, ánh mắt lại từng chút một lạnh xuống. Y rũ mắt nhìn chằm chằm chén rượu nói: "Nguyên lai còn có chuyện như vậy, trước kia ta chỉ biết Tạ Nhân, cũng chưa từng nghe bệ hạ đề cập qua Phượng Huyền."

Ánh mắt Hàn Cánh vẫn luôn nhìn về hướng bóng dáng huynh đệ Phượng thị biến mất, mỉm cười lắc đầu: "Chuyện này đều là mọi người lén đùa giỡn mà thôi, cũng không cần nghiêm túc lắng nghe. Nhân phẩm Phượng Huyền vẫn là có thể tin tưởng được, cho dù bệ hạ hoang đường tới đâu đi nữa, hắn cũng sẽ không thật sự làm ra loại sự tình này. Huynh trưởng hắn chắc hẳn suy nghĩ quá nhiều rồi."

Chu Huyên không chút để ý gật đầu, chắp tay cáo từ cùng Hàn Cánh, về đến nhà liền cho mời môn khách bên cạnh phụ thân tới gặp, tinh tế hỏi han sự tình gần đây trong kinh.

53. Chương 52: Đạp Thanh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùng hai tháng hai, rồng ngẩng đầu*, dân gian nô nức trẩy hội. Tuyên đế một lòng muốn hẹn Chu Huyên ra ngoài đạp thanh, hạ triều liền không triệu đại thần nghị sự. Cung nhân đã chuẩn bị xe ngựa từ sớm, Vương Nghĩa lại thay hắn an bài mấy Ngự lâm quân hộ giá, đánh xe đến ngoài cửa thành tây hội hợp cùng Chu Huyên.

[*hay còn gọi là Long Sĩ Đầu. Theo phong tục có từ thời Phục Hy của người Trung Quốc, thì ngày mùng hai tháng hai hằng năm là ngày Long Vương ngẩng đầu, cho mưa xuống và gọi mùa xuân về, vì vậy đây được xem là một ngày may mắn và tốt đẹp. Vào ngày này, mọi người thường mang trâu ra cày, khắp nơi đều náo nhiệt vui mừng.]

Mưa bụi nhẫn mịn bay đầy trời, nhưng lại không làm ướt được xiêm y. Cỏ non xanh biếc lấm tấm trên mặt đất, non mịn như nhung, thập phần mới mẻ thú vị. Tuyên đế một tay vén mành, nhìn mọi người qua lại trên đường lớn, trong lòng nảy sinh cảm giác thoải mái tự tại khó tả, loại cảm giác này khi thưởng cảnh trong cung không cách nào có được.

Ra tới cửa thành tây, Tuyên đế liền nhìn thấy Chu Huyên một thân cẩm y xanh thẫm đã chờ sẵn ở đó. Y cưỡi một con hắc mã bốn vó đạp tuyết**, biểu tình tiêu sái thản nhiên, trong tay còn phất phơ thưởng thức một cành liễu, nhìn không ra khí thế uy nghiêm của ngày thường, ngược lại giống như quý công tử nhà giàu đi hẹn hò.

Tuyên đế bất giác cười khẽ thành tiếng, xốc màn xe kêu lên: "A Huyên, đến bên này!"

Chu Huyên hai mắt chớp động, quay đầu ngựa hướng về phía hắn đi tới. Nhưng còn chưa kịp bước đến trước xe ngựa của Tuyên đế, tươi cười sáng lạn trên mặt bỗng chốc thu hồi hơn phân nửa, lãnh đạm khách sáo hướng về phía xe ngựa gật đầu, hô to: "Không thể tưởng được quyến sủng trên người tiểu Phượng lang quân lại to lớn như vậy, Thất lang cùng ta ước hẹn du xuân, vẫn không quên mang theo Phượng lang đồng hành."

Tuyên đế nghe xong có chút sửng sốt hắn vốn tính toán cùng Chu Huyên lén lút gặp gỡ, cũng không có triệu qua Phượng Huyền, thế nào mà y có thể cùng tới được? Chẳng lẽ lại là Vương Nghĩa?

Tuyên đế trong lòng xót xa, vội xốc màn xe lên hẳn, khom lưng chui ra. Theo ánh mắt của Chu Huyên nhìn lại, mới phát hiện Phượng Huyền đã thay đổi một thân thường phục gia đinh, cưỡi ngựa đi phía trước xa giá, cung kính khiêm nhường hướng về phía Chu Huyên trả lời: "Chủ thượng đi ra ngoài chính là đại sự. Ngoài thành ngư long hỗn tạp, vạn nhất có kẻ lớn mật va chạm chủ thượng, Chu công mặc dù võ công hơn người, nhưng cũng chỉ có một thân sức lực, chưa chắc có thể hộ giá chu toàn. Vả lại đây là chức trách của Phượng Huyền, không dám có mảy may sơ suất, dù cho Chu công không vui, ta cũng không thể không hộ giá theo cùng."

Lời này của y nói đến đúng lý hợp tình, lại thập phần quang minh chính đại, không chỗ chê trách. Trong lòng Chu Huyên dù không vui, nhưng cũng không thể ngang ngạnh nói y không được đi theo hộ giá. Vì thế liền không thèm đáp lời, chỉ mỉm cười nhìn về phía Tuyên đế: "Thời tiết đẹp như vậy, Thất lang sao không cưỡi ngựa mà lại ngồi xe?"

Tuyên đế hoảng hốt cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc. Bất quá Chu Huyên hẳn là không biết chuyện của Phượng Huyền, không đến mức ghen tị đi? Hơn nữa thái độ Phượng Huyền tự nhiên, nói một hồi đều chỉ vì an toàn của hắn, không có ý tứ khác…… Hắn có chút chột dạ mà nhìn hai người, trong lòng bất chợt lại nghĩ tới tình cảnh ăn tết hỗn loạn ngày đó nếu hôm nay lại đến một hồi ba người chung giường như thế, thể diện của hắn chỉ sợ đến kiếp sau mới có thể nhặt lên được.

Tuyệt không thể để hai người này cùng đi!

Tuyên đế sắc mặt ửng hồng (vì xấu hổ), ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Huyền trấn an: "Có A Huyên ở đây, Phượng lang thật sự không cần lo lắng an nguy của ta. Mấy ngày nay ngươi cũng bị liên luỵ nhiều rồi, an tâm về nhà nghỉ ngơi một ngày đi."

Nguyên lai người mà trong lòng bệ hạ hướng tới chính là Đại tướng quân.

Phượng Huyền không khỏi có chút ảm đạm, nhưng nhìn đến thần sắc bất an trên mặt Tuyên đế, lại luyến tiếc làm hắn khó xử, bèn từ trên ngựa khom người đáp: "Phượng Huyền tuân mệnh. Chỉ là tục ngữ có câu 'thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường'*. Chu công tuy trung trực đáng tin cậy, nhưng lại thế đơn lực bạc, nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một người tất nhiên ứng phó không xuể. Trong lúc du ngoạn, thỉnh chủ thượng lấy an toàn làm trọng, chớ để người hầu cùng thị vệ rời xa."

[*tấm thân nghìn vàng, không thể ngồi tại nơi đổ nát.]

Tuyên đế xem mặt đoán ý, cảm thấy y không giống biết được cái gì, liền áp xuống những ý niệm kỳ cục, hướng y cười dịu dàng: "Phượng lang yên tâm, ta tự nhiên sẽ cẩn thận, du ngoạn một lát liền sẽ hồi cung."

Phượng Huyền lại hướng Chu Huyên chắp tay: "Chủ thượng giao lại cho Chu công, mong Chu công tận tâm tận lực, chớ để chủ thượng gặp phải nguy hiểm."

Chu Huyên cũng thận trọng đáp: "Ta tất nhiên sẽ tận lực hộ chủ, thỉnh Phượng lang an tâm."

Phượng Huyền lại hướng Tuyên đế ôm quyền bái biệt, cưỡi ngựa đi vòng vào trong thành. Chu Huyên nhìn theo đến khi bóng dáng y hoàn toàn biến mất, mới một lần nữa lộ ra tươi cười, đem ngựa kề sát tới bên cạnh xa giá, thấp giọng hỏi Tuyên đế: "Thời tiết tốt như vậy, Thất lang sao không cùng ta cưỡi ngựa, cùng với bá tánh hưởng thụ thú vui du xuân?"

Tâm tư Tuyên đế vẫn còn đặt vài phần trên người Phượng Huyền, phản ứng chậm một nhịp, đợi phục hồi lại tinh thần, đã bị Chu Huyên kéo lên ngựa của y. Hắn kinh ngạc nhìn Chu Huyên, vội vàng kêu lên: "A Huyên, trẫm cùng ngươi cưỡi chung một con ngựa, thật không hợp lễ pháp……"

Chu Huyên hai chân kẹp mạnh vào bụng ngựa một cái, cười dài một tiếng, ngựa liền phóng đi, đem xe ngựa cùng quân sĩ tùy giá ném lại xa xa phía sau. Chu Huyên từ bên hông tháo xuống một cái mũ đội đầu có màn che để Tuyên đế mang lên, đem Tuyên đế gắt gao ôm vào trong ngực, vòng qua vô số sĩ tử du xuân, hướng về Tây Sơn chạy băng băng không ngừng.

Tuyên đế khẩn trương bắt lấy mũ che, thấp giọng oán hận nói: "A Huyên làm việc sao lỗ mãng như thế? Đám nội thị cùng Ngự lâm quân đều nhìn thấy. Quân thần ngồi chung một xe, đã phải chịu người bắt bẽ, nay lại còn cưỡi chung một con ngựa, ngay cả bá tánh cũng phải chê cười……"

Chu Huyên gác đầu lên vai Tuyên đế, khóe miệng lộ ra ý cười châm chọc dù sao triều thần đều đã lén truyền tai nhau đến không ra hình dạng gì rồi, thay vì để bọn họ lưu truyền nhàn thoại giữa Tuyên đế và Phượng Huyền, chi bằng để bọn họ lưu truyền giai thoại của chính mình. Đợi đến khi người trong thiên hạ đều biết, y mới có thể thong dong mà tiến thân, quang minh chính đại làm người bên gối Tuyên đế.

Chỉ là y cũng hiểu Tuyên đế xưa nay sĩ diện, việc này có thể làm nhưng không thể nói, bèn im lặng, tùy ý để Tuyên đế nói liên miên oán trách không ngừng suốt dọc đường.

Ngựa của Chu Huyên là lương câu bảo mã Tây Nhung, mặc dù chở hai người, vẫn bỏ xa đám người ngựa tùy giá phía sau. Ngựa phi hơn mười dặm, bóng dáng đoàn thị vệ phía sau Tuyên đế cùng Chu Huyên đều đã không thấy, hai người cưỡi chung một con ngựa, thản nhiên dạo bước trong không gian mênh mông xanh rờn của Tây Sơn.

Nơi đây không thấy du khách đạp thanh. Chu Huyên ôm Tuyên đế vào lòng, bàn tay xâm nhập vào trong lớp màn sa của mũ che, mơn trớn mò về phía vạt áo Tuyên đế, hô hấp càng lúc càng thô nặng, hơi thở ấm áp phả thẳng vào cổ Tuyên đế.

Tâm Tuyên đế như con thỏ nhảy loạn không ngừng, vội vàng bắt lấy tay y, quay đầu nhìn ra bốn phía, thấp giọng trách mắng: "Dừng tay! Xung quanh nếu có người thì phải làm sao? Trong chốc lát Ngự lâm quân cũng sẽ tìm tới đây. Khó khăn lắm mới có dịp ra cung một bữa, đừng chỉ nghĩ tới loại sự tình này, trước tiên cứ thong thả nhìn xem cảnh sắc, rồi tìm một chỗ có thể dừng chân……"

Nói đến cùng, hắn cũng là vì việc này mới đem Chu Huyên gọi tới, hiện tại có chút không tự tin mà cự tuyệt. Thanh âm Tuyên đế càng lúc càng nhỏ, song khủy tay lại vẫn dùng lực chống về phía sau, nghĩ muốn tạo ra một khoảng cách nhất định giữa hắn và Chu Huyên.

Chu Huyên lại càng ôm chặt lấy, ngón tay đã tìm đến trước ngực Tuyên đế, kề sát bên tai hắn hỏi: "Thất lang sợ bị người nhìn thấy sao? Chúng ta vốn chính là đang ở giữa thanh thiên bạch nhật, còn cần phải che che dấu dấu cái gì?" Thanh âm của y càng thêm triền miên, đâm thẳng vào lòng Tuyên đế: "Ta có chuyện muốn hỏi Thất lang, ngươi nếu trả lời tốt, ta liền mang ngươi đến chỗ nghỉ ngơi, bằng không chúng ta liền hướng thẳng chỗ đông người bên kia mà đi."

Tuyên đế cố nén cảm xúc trướng đau tê ngứa vì bị đùa giỡn, áp chế ngọn lửa đang dâng lên từ trong cơ thể, thấp giọng khiển trách: "Mau, mau lấy tay ra ngoài, há có thể…… ở bên ngoài làm loại sự tình này……"

Chu Huyên lại nhích đầu đến càng gần, cách lớp sa mỏng của mũ che khẽ liếm vành tai mượt mà của hắn. Cảm giác ướt át trơn láng kì dị trên vành tai bắt đầu lan tràn từng chút một đến trên má, ngay sau đó lại hóa thành lạnh lẽo, đan xen mà kích thích Tuyên đế, khiến eo hắn càng lúc càng mềm nhũn, không thể tự giữ mà dựa vào trong lòng Chu Huyên, thanh âm như tiếng muỗi vo ve: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

Động tác của Chu Huyên hơi hòa hoãn, một bàn tay đặt lên dải lụa bên hông Tuyên đế, từ tốn hỏi: "Phượng Huyền bắt đầu hầu hạ từ khi nào?"

Y đã biết, Chu Huyên đều đã biết!

Thanh âm này thập phần nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng Tuyên đế lại cảm thấy như sét đánh bên tai, cả kinh đến nỗi cơ hồ lập tức nhảy dựng lên từ trên lưng ngựa, rồi lại bị Chu Huyên gắt gao ấn chặt xuống, một chút cũng không cho nhúc nhích. Trong lòng hắn rét run từng đợt, lời thốt ra khỏi miệng liền cà lăm đứt khúc: "Cái gì…… trẫm cùng Phượng khanh có thể có cái gì…… Ngươi, ngươi như thế nào biết được……"

Hắn nói năng đến lộn xộn, không biết chính mình đang nói cái gì. Mà Chu Huyên lại cương quyết không chịu dễ dàng buông tha, tay trái từ đai lưng xuyên vào bên trong thẳng xuống phía dưới, nắm chặt long căn nửa tỉnh nửa mê nhẹ nhàng di chuyển, tiếp tục truy vấn: "Phượng khanh…… Thất lang gọi đến thật thuận miệng, thật thân mật. Lúc trước hắn nhập kinh, Thất lang sao không nói rõ cho ta biết? Ta dung được Tạ Nhân, tự nhiên cũng dung được hắn, chỉ là không thể chịu nổi việc ngươi đau khổ lừa gạt ta như vậy mà thôi."

Tuyên đế hít một ngụm khí lạnh, theo động tác của y, lập tức kẹp chặt hai chân. Đáng tiếc bọn họ hiện tại đang ở trên lưng ngựa, động tác của hai người khiến con ngựa dưới thân bỗng nhiên loạn động mà phóng đi. May mà thuật cưỡi ngựa của Chu Huyên rất tốt, phản ứng lại nhanh, lập tức rút tay ra túm chặt dây cương, mới không khiến cả hai ngã nhào xuống.

Tốc độ của ngựa thực nhanh liền chậm lại, Tuyên đế kinh hồn táng đảm, lại thấp thoáng nghe được tiếng người vang lên ngoài bìa rừng, tựa hồ là có rất nhiều nam tử trẻ tuổi, đang ngâm thơ cười đùa. Hắn dùng khuỷu tay huých nhẹ Chu Huyên, thấp giọng phân phó: "Mau đi chỗ của ngươi, nơi này có người, để bọn họ thấy được thì phải làm sao?"

Chu Huyên lại ở trên long căn nhéo một cái, đem Tuyên đế ấn vào trong lòng ngực của mình, thản nhiên cười nói: "Thất lang mang theo mũ sa che chắn, ai có thể nhận ra ngươi chứ? Chỉ cần ngươi đem tình cảnh Phượng Huyền vào cung nói cho ta biết, ta liền mang ngươi trở về, được không?"

Mặc dù là hỏi, nhưng động tác trên tay lại không cho phép cự tuyệt. Chu Huyên tay trái khẩy nhẹ vật đang nóng rực phía dưới của Tuyên đế, tay phải lôi kéo cương ngựa mò vào trước ngực Tuyên đế, đem dây cương ma sát lên đầu nhũ đang sưng to dựng thẳng của hắn. Da thịt non mịn nơi đây chưa từng tiếp xúc qua đồ vật thô ráp như vậy, tuy rằng bị chà sát đến đau đớn, nhưng lại mang đến kích thích mới lạ vô cùng.

Thần trí Tuyên đế đã hoàn toàn rơi xuống chỗ bị kích thích không ngừng kia, thân thể mềm mại dán vào người Chu Huyên, miệng vô thức phát ra rên rỉ nhỏ vụn, sau đó đem thân thể hướng vào trong lòng bàn tay Chu Huyên mà khẽ cọ. Ánh mắt Chu Huyên lập tức tối sầm, động tác càng thêm nặng nề, xoa niết đến nỗi Tuyên đế ăn đau hừ một tiếng, rồi lại bị khoái cảm vô hạn ẩn chứa trong đau đớn điều khiển, lần thứ hai hướng về phía trước cong người lên.

Cái tay phía dưới của Chu Huyên theo long căn chậm rãi trượt xuống càng sâu, xuyên qua giữa hai tiểu túi, sờ đến huyệt động đã bắt đầu co rút khó nhịn.

Y liếm liếm đôi môi khô ráo, đầu ngón tay ở nơi đó nhẹ nhàng ấn vào, thân thể đã rục rịch mà dán đến chỗ giữa hai cánh mông của Tuyên đế, tâm tư lại xuất hiện một loại bi thương khó tả: "Thần đã lâu chưa hồi kinh, thân thể bệ hạ lại vẫn mẫn cảm như thế, xem ra Phượng Huyền thật am hiểu chuyện chăn gối, tận trung mà hầu hạ a."

Tuyên đế nghe y nói xong, lập tức thanh tỉnh vài phần, vô lực lắc đầu đáp: "A Huyên, việc của Phượng khanh trở về lại nói…… Nơi này có người……"

Chu Huyên cúi đầu ở bên tóc mai Tuyên đế ấn xuống một nụ hôn, thật sâu thở dài: "Thất lang yên tâm, ta cũng không muốn để người khác thấy được bộ dáng động lòng người như vậy của ngươi. Chỉ là sự tình

giữa ngươi và Phượng Huyền, người trong thiên hạ đều biết, ngươi lại còn muốn gạt ta, thật sự làm ta đau lòng……”

Y quay đầu ngựa, hai chân thúc nhẹ một cái, hướng thẳng vào chỗ rừng sâu mà đi, tay như cũ đặt ở chỗ giữa hai mông Tuyên đế xoa nắn khai thác, đem ngón trỏ chậm rãi đẩy vào u cốc đã ướt át kia.

**hắc mã bốn vó đạp tuyết:

54. Chương 53: Kịch Liệt Truy Vấn

Ngón tay chậm rãi xuất nhập vài lần, liền kích thích ra mật dịch bôi trơn, mà chỗ vốn kháng cự y tiến vào cũng hóa thành một mảng xuân thủy. Tuyên đế vô lực dựa vào trong lòng ngực Chu Huyên, một tay duỗi ra sau lưng, nắm lấy eo của y, thở hồng hộc hỏi: “Ngươi như thế nào biết được việc của Phượng khanh?”

Chu Huyên khóe miệng lộ ra cười khổ, thần sắc phức tạp mà hỏi lại hắn: “Thất lang rốt cuộc chịu thừa nhận rồi sao?”

Tuyên đế nghiêng người, đem mặt dán vào cần cổ y, thở dài một tiếng: “A Huyên, ngươi hà tất bức trẫm như vậy…… Trẫm ngày ấy nhất thời thất đức, cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ, về sau loại sự tình này sẽ không tái diễn nữa. Ngươi hãy hiểu cho trẫm một lần, không cần lại hỏi.”

"Nguyên lai là nhất thời thất đức……" Sắc mặt Chu Huyên ảm đạm, hai hàng lông mày nhăn lại thành một khe rãnh thật sâu, thanh âm càng thêm trầm thấp, ngón tay vân vê nhũ hoa cương cứng trước ngực Tuyên đế, hỏi: "Là nơi này thất đức?" Lại đem tay di chuyển xuống phía dưới, dây cương thô cứng trong tay chà xát lên long căn đang ngẩng cao đầu, quấn quanh vài vòng, nhẹ khẩy một cái: "Hay là nơi này thất đức?"

Hai ngón tay đang hãm sâu trong cơ thể Tuyên đế móc lên, cào vào thành ruột non mịn, chạm tới điểm mẫn cảm nhất. Nhu ấn liên tục đến khi nơi ấy không ngừng chảy ra dịch mật, thân mình Tuyên đế run rẩy đến cơ hồ muốn bắn ra, Chu Huyên lại hòa hoãn động tác, thanh âm so với lúc nãy càng thêm khàn khàn ái muội: "Hay là ngay cả nơi này cũng thất đức?"

Gió lạnh trong rừng gào thiết, cuốn lấy nhánh cây bên cạnh xôn xao vang động, từng hạt mưa tí tách rơi xuống trên đầu ngọn cỏ, rơi vào trong lòng hai kẻ lữ hành. Tuyên đế cảm thấy thân thể nóng đến sắp tan chảy, thanh âm chất vấn hoang đường kia như có như không mà khơi lên dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng hắn. Tuyên đế thở hắt ra, muốn đem ngọn lửa này cũng thổi ngược lại đến trên người Chu Huyên, sâu kín đáp: "Trẫm đối với ngươi cũng thật thất đức……"

Tay Chu Huyên bỗng nhiên siết chặt, hô hấp càng thêm dồn dập, ở bên tai Tuyên đế thấp giọng nỉ non: "Thất lang hiện tại có nguyện ý lại đối với ta thất đức một hồi hay không?"

Tuyên đế nhắm hai mắt khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, thanh âm mềm nhẹ tựa lông hồng, cào thẳng vào lòng người: "Đừng để người khác thấy…… đến chỗ của ngươi trước đã……" Lời tuy là nói như vậy, nhưng thân thể lại không ngừng đón ý hùa theo tay Chu Huyên, không chút ý tứ kháng cự.

Chu Huyên nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, liền nghiêng đầu cách màn che hôn lấy môi Tuyên đế, đem lụa mỏng mút đến ướt đẫm.

"Dù sao bệ hạ đã chịu thất đức với thần, vậy nên có thất đến lợi hại một chút cũng chẳng sao đâu."

Tuyên đế cách màn lụa cùng môi lưỡi Chu Huyên tương thiếp, ngón tay đang quay cuồng ở trong thân thể hắn bỗng nhiên rút ra, khiến hắn bất mãn mà than nhẹ một tiếng. Tay Chu Huyên ở bên hông hắn nhẹ nhàng kéo một cái, đem vạt áo minh hoàng xốc lên, lại dùng sức kéo thêm cái nữa, đem quần dài tơ lụa trên người Tuyên đế đều xả thẳng xuống dưới.

Da thịt Tuyên đế đột ngột bị lạnh, khiến hắn hít vào một hơi thật sâu, hô to: "A Huyên, ngươi muốn làm gì?"

Chu Huyên cũng cởi quần mình, lôi ra phân thân đang nóng cháy hừng hực, kề sát vào giữa hai mông Tuyên đế, nặng nề hít thở mấy ngụm, ánh mắt đã tràn đầy tình dục, ách thanh khuyên nhủ: "Thất lang yên tâm, biệt trang trên núi của ta đã chuẩn bị rất nhiều quần áo, chờ lát nữa tới nơi liền có thể thay."

Y lại nhẫn nại tách ra cặp mông Tuyên đế, lấy tay xâm nhập bôi trơn một trận, đợi cho đầu ngón tay đều dính đầy mật dịch trong suốt, mới bế lên Tuyên đế, từ phía dưới hung hăng thúc vào.

Cú thúc này làm Tuyên đế lập tức mềm nhũn ngã xuống trên người Chu Huyên, thật lâu không phục hồi lại được tinh thần. Chu Huyên từ sau lưng vén lên màn lụa, khẽ cắn chiếc cổ tuyết trắng của Tuyên đế, dưới thân ra sức thúc đẩy va chạm. Con ngựa bị động tác của hai người kích thích, lập tức phóng như điên trên đường núi gập ghềnh, cơ hồ muốn đem cả hai tiểu túi của Chu Huyên cũng xông vào trong thân thể Tuyên đế.

Tuyên đế nằm liệt trên người Chu Huyên, trừ lúc y vừa mới tiến vào nức nở vài tiếng, sau đó liền cắn chặt khớp hàm, thấp giọng thở hổn hển, sợ thanh âm của mình sẽ theo gió bay đến chỗ đám người bên ngoài. Chu Huyên một tay cởi bỏ dây cương, vỗ về chơi đùa long căn no đủ tinh thần, một tay chui vào phía dưới màn che, xoa niết đôi môi mềm mại ướt át của Tuyên đế, đầu ngón tay thon dài thô ráp chui qua hàm răng hé mở, quấn lấy chiếc lưỡi linh hoạt.

Trong lòng Tuyên đế không phải không có oán giận, nhưng lại ngăn không được vui vẻ truyền đến từ dưới thân, hừ nhẹ một tiếng, cắn lấy ngón tay của Chu Huyên, mơ hồ nói: "Nếu để cho người khác nhìn thấy, trẫm nhất định sẽ phế đi tước vị của ngươi, đem ngươi đày đến Tông Chính Tự, trị ngươi tội nội trướng không tu dưỡng……"

Phía sau thực nhanh truyền đến tiếng cười trầm thấp sung sướng: "Là ta nội trướng không tu dưỡng, để cho Thất lang đi dụ dỗ kẻ khác…… Ân, Thất lang sinh khí, ta đây liền 'thư nhi đoái đoái hề, vô cảm ngã thuế hề, vô sử mang dã phệ'*"

[**trích trong bài Dã hữu tử huân thuộc Kinh thi, phần Quốc Phong của Thiệu Nam*:

Thư nhi đoái đoái hề

Vô cảm ngã thuế hề

Vô sử mang dã phệ.

(thuế là chiếc khăn tay, mang là con chó)

Bài thơ nói về tình yêu vụng trộm hehe~

Dịch thơ (bởi Mia Tree):

Người ơi thong thả tà tà

Chớ có chạm đến khăn ta

Chớ để con chó trong nhà sủa lên!

Phần dịch thơ có tham khảo bản dịch của Tản Đà.

Mỗi lần đụng đến chương có thơ là muốn khóc, huhu, thời gian tra cứu dịch 1 bài thơ bằng thời gian ngồi dịch nguyên trang word!!)

Tâm thần Tuyên đế đã bị y làm đến nỗi như say như mê, nghe xong lời này bất quá chỉ hơi mặt đỏ, thấp giọng hờn dỗi: "Thật là cuồng ngôn của trẻ dại!" Lại nghĩ tới hàm ý không tốt của nó, sợ Chu Huyên lại nổi dấm chua, liền mềm mại mà vuốt ve trên tay y một phen, trầm giọng phân phó: "Quân rằng: 'nhanh tới'!"

Chu Huyên cười nói: "Thất lang cũng đừng hối hận." Vươn tay phải giữ chặt dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa thúc một cái, phóng ngựa như bay. Hai chân Tuyên đế sớm đã vô lực, may có Chu Huyên gắt gao ôm chặt, mới không ngã xuống. Nhưng một đường bôn tẩu xóc nảy, dưới thân liền phải chịu kích thích mãnh liệt xưa nay chưa từng có, liên tục bị đâm đến chỗ sâu nhất. Tuyên đế khẩn thiết bắt lấy Chu Huyên không dám nhúc nhích, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Chu Huyên một tay nắm cương, một tay vòng qua eo Tuyên đế, không thể lại tiếp tục chiếu cố long căn. Tuyên đế liền nhịn không được mò tay xuống phía dưới, năm ngón chậm rãi xoay nắn. Hắn mới xoa vài cái, bỗng nhiên cảm thấy dưới thân dừng lại kịch liệt, tay Chu Huyên cũng chậm rãi trượt xuống cầm lấy tay hắn, thổi khí bên tai, nhu tình tràn ngập mà hỏi: "Nơi này của Thất lang còn muốn ta chăm sóc?"

Tuyên đế thở hồng hộc, tay bị Chu Huyên đỡ lấy không ngừng di chuyển, trên thành ruột truyền đến kích thích mãnh liệt khiến hắn mơ hồ dâng lên nước tiểu, lỗ nhỏ trên đầu mệnh căn lại bị Chu Huyên đột ngột ấn giữ. Tuyên đế nhịn không được, xụi lơ trong lòng ngực Chu Huyên khóc nức nở, nhìn vạt áo của chính mình bị từng dòng chất lỏng chảy ra ướt đẫm. Mà trong bụng lại bị cự vật thúc sâu lấp đầy không ngừng, đâm đến toàn thân đều run rẩy, nhất thời không thể nhận thức chính mình đang ở phương trời nào.

Đường núi ẩm ướt, vành tai cùng tóc mai va chạm lẫn nhau, da thịt thân cận, có chút hận đường này quá ngắn, ngựa phi quá nhanh, tư vị còn chưa nếm đủ, biệt trang của Chu Huyên đã gần ngay trước mắt. Toàn bộ phó tì trong trang sớm đã bị đuổi hết ra ngoài, hiện giờ đại môn đóng chặt, muốn vào liền phải phí chút công phu.

Chu Huyên ôm chặt Tuyên đế, giữ cương ngựa, nhìn ổ khóa cười khổ: "Lúc trước không nghĩ tới chuyện giữa đường nhịn không được, hiện tại Thất lang sợ là đã bị ta làm đến không thể tự đứng vững, muốn mở cửa thật có chút phiền toái."

Vạt áo của Tuyên đế trước sau đều đã ướt đẫm, quần cũng rách tung toé không thể che đậy thân thể. Tuyên đế được bọc trong áo ngoài của Chu Huyên mà ngồi trên lưng ngựa, nhìn đại môn kia đánh giá một cái, liền duỗi tay đè lên yên ngựa, ngồi thẳng thân mình, liếc mắt lườm Chu Huyên: "Nếu không phải ngươi xé y phục của trẫm, trẫm sao có thể đến nông nỗi này? Ngươi lo đi mở cửa đi, trẫm còn ngồi được."

Tâm tình Chu Huyên thoạt nhìn rất tốt, ôm Tuyên đế hung hăng hôn một cái, xoay người xuống ngựa. Lúc y đang mở khóa thì chợt nghe cách đó không xa có tiếng ngựa phi truyền đến, nhưng vì mặt đất lầy lội, thanh âm cũng không lớn lắm. Chu Huyên liền có chút lo lắng là thích khách, buông ổ khóa trong tay xuống, rút kiếm xoay người nhìn về phía phát ra thanh âm, cẩn thận đề phòng.

Kẻ cưỡi ngựa thoáng cái đã bước vào tầm mắt hai người, lộ ra bóng dáng một nam tử trẻ tuổi mặc y phục xanh, tướng mạo trong sáng, mặt mày lại tràn đầy thần sắc nôn nóng.

Lúc phi đến trước biệt trang, y mới kìm lại cương ngựa, ánh mắt gắt gao dừng trên chiếc áo đang phủ lên người Tuyên đế, tuy rằng trong mắt tràn đầy thần sắc không thể tin nổi, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một hơi, xoay người nhảy xuống ngựa, bất mãn mà nhìn thẳng Chu Huyên: "Đại tướng quân vì sao đem Ngự lâm quân bỏ lại, đơn độc mang theo bệ hạ đến chỗ núi sâu hẻo lánh thế này?"

Chu Huyên lạnh lùng nhìn y một cái, thu hồi kiếm: "Việc này cùng Phượng đại nhân có quan hệ gì đâu? Bệ hạ không phải đã kêu ngươi trở về?"

Phượng Huyền tiến lên trước một bước, không chút nào dao động mà đáp: "Chức trách của ta là hộ giá, nghe nói Đại tướng quân bắt đi bệ hạ, đương nhiên phải lập tức đuổi theo hành vi hôm nay của Đại tướng quân quá mức không ổn, vạn nhất bệ hạ trên đường bị kinh hách, hoặc là gặp phải thích khách……"

Tuyên đế ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên mở miệng kêu lên: "Phượng khanh, việc giữa trẫm và Đại tướng quân ngươi không cần quản. Có Đại tướng quân ở đây, trẫm sẽ không xảy ra chuyện."

Chu Huyên cũng không thèm ngó Phượng Huyền, vươn tay đem Tuyên đế từ trên ngựa đỡ xuống, ôm vào trong ngực, móc ra chìa khóa ném cho Phượng Huyền: "Phượng đại nhân đã tới, vừa lúc thay ta mở khóa đi, ta còn phải hộ giá, có chút bất tiện."

Đợi cho cửa mở, y liền hướng chính phòng mà đi, tùy ý để Phượng Huyền theo sát ở phía sau, cúi đầu đối với Tuyên đế đang nằm trong lòng mình nói: "Có những khúc mắc nếu không nói rõ ràng, liền vô pháp tháo gỡ. Vì Thất lang chỉ biết cùng ta hàm hồ cho qua, nên ta đành phải giáp mặt hỏi hắn vậy."

Tuyên đế kinh giận đan xen, sợ Phượng Huyền đem việc hắn chịu nhục nói ra, càng sợ y đem chuyện ngày đó ba người cộng tẩm cũng nói ra nốt, trong đầu thoáng chốc xoay chuyển trăm ngàn ý niệm, ánh mắt lại rơi xuống trên người Phượng Huyền, mang theo ý tứ khẩn cầu nhìn về phía y.

Trong lòng Phượng Huyền cũng muôn vàn xoay chuyển, chỉ lo cúi đầu suy xét việc này phải giải quyết làm sao, nên hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt Tuyên đế. Lúc vào đến trong phòng, y còn cẩn thận đóng cửa, nhìn chằm chằm Chu Huyên đem Tuyên đế đặt lên ghế, có chút phẫn nộ nói: "Đại tướng quân tất nhiên là võ công hơn người, nhưng lại cậy vào vũ lực, thành ra quá mức tự tin. Ngươi không phải lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bệ hạ……"

Tuyên đế không muốn để y nói tiếp, đề cao thanh âm quát: "Câm mồm! Không cần nhắc lại! Lúc trước trẫm không phải đã nói, việc này đối với tiền đồ của ngươi bất lợi, không thể để người khác biết? May là Đại tướng quân không phải người ngoài, bằng không danh tiết tiền đồ của ngươi còn giữ được sao?"

Phượng Huyền lời chưa ra khỏi miệng đã phải dừng trên đầu lưỡi, sắc mặt lập tức như tro tàn, trong lòng khổ sở đến cực điểm, ngực không ngừng phập phồng, cắn răng nói: "Thần chỉ sợ bệ hạ bị thương……"

Tuyên đế quay đầu không nhìn y, hướng về Chu Huyên nói: "Việc của Phượng khanh, mặc kệ ngươi từ chỗ nào biết được, cũng không cần phải nắm mãi không buông. Lần đó bất quá là trẫm nhất thời thất đức, về sau sẽ không tái phạm. Phượng khanh tuổi còn nhỏ, tương lai trẫm còn muốn dùng y, cũng không đành lòng để y giống A Nhân, thanh danh bị hao tổn, tiền đồ vô vọng……"

Phượng Huyền muốn nói "Thần không thèm để ý", lại bỗng chốc bừng tỉnh, nhìn ra được kỳ thật là Tuyên đế để ý, không muốn cho người khác biết việc này, bèn đem một đống lời nói muốn thốt ra đều nuốt trở vào, ngơ ngẩn mà nhìn chằm chằm mặt đất. Chu Huyên nhìn thật sâu vào Phượng Huyền, thấy dáng vẻ này của y, trong lòng lại dâng lên cảm giác thỏ tử hồ bi*, tự mình lẩm bẩm: "Đúng vậy, bệ hạ đối với thần tự nhiên cũng là nhất thời thất đức, về sau chỉ cần buông bỏ hết thảy, lại có thể trở về làm thánh minh thiên tử."

[**thỏ chết cáo khóc, ý nghĩa giống như câu 'nước mắt cá sấu'.*]

Thanh âm của y tuy nhỏ, nhưng lỗ tai Tuyên đế lại đang dán vào trước ngực y, liền nghe được một chữ cũng không sót.

Hắn ngẩng đầu lôi kéo Chu Huyên, nhỏ nhẹ nói: "A Huyên cùng Phượng khanh sao có thể giống nhau?" Quay đầu lại thấy biểu tình thê thảm của Phượng Huyền, đột nhiên cười khổ một tiếng: "Trẫm chẳng lẽ không thể làm thánh minh thiên tử? Trẫm kế thừa cơ nghiệp của tổ tiên, là vì muốn lập nên công lao sự nghiệp vạn thế, không phải học theo hôn quân vô đạo, vì tham hoan nhất thời, đem đại thần biến thành phi tử hậu cung."

Phượng Huyền lập tức quỳ xuống thỉnh tội, Tuyên đế phất phất tay nói: "Ngươi cũng không cần thỉnh tội, trước đi xuống đi."

Chu Huyên có chút trầm tư suy nghĩ mà nhìn theo bóng dáng Phượng Huyền, đợi y rời đi xong mới đột ngột mở miệng: "Khó trách bệ hạ bỗng nhiên bỏ cũ thay mới, đem vị trí của Phó Tương giao cho Phượng Huyền, để một văn thần như y làm thống lĩnh Ngự lâm quân. Chỉ tiếc tuổi y còn quá trẻ, không phân ra được chỗ khác nhau giữa trung nghĩa và tư tình."

55. Chương 54: Lục Kiều

Trong phòng một mảng yên tĩnh, chỉ có tiếng than cháy tách tách trong chậu cùng với âm thanh thay quần áo sột soạt. Vạt áo sũng nước tản ra hương vị tanh nồng, quần dài tơ lụa rách nát đến không thành bộ dáng. Tuyên đế hai chân trần trụi ngồi ở mép giường, ôm bộ quần áo mới ngẩn ngơ xuất thần, thỉnh thoảng nhìn về phía thùng tắm đang được Chu Huyên đổ đầy nước.

Hơi nước mờ mịt như sương khói, hắn nhìn không ra biểu tình của Chu Huyên, chỉ thấy được đầu của y rũ sâu, tựa hồ một cái liếc mắt cũng chưa từng hướng mình nhìn qua.

Đổ nước tốn không bao nhiêu sức lực. Sương mù còn chưa tan đi, Chu Huyên đã nhỏm dậy, vòng qua thùng

nước bước đến mép giường, bế lên Tuyên đế hướng về phía thùng tắm. Lúc rơi vào trong nước, Tuyên đế bỗng nhiên giơ tay ôm cổ Chu Huyên, thấp thỏm kêu một tiếng: "A Huyên……"

Chu Huyên cúi đầu hôn lên môi Tuyên đế, mỉm cười đáp: "Ta đi chuẩn bị chút thức ăn, Thất lang cứ tẩy rửa một hồi trước đi." Tư thái ngữ khí đều bình thản, sau khi đứng thẳng dậy còn nhẹ nhàng giúp hắn tháo ra búi tóc trên đầu.

Tuyên đế cũng không có tâm tình tắm gội, vội vàng lấy ra thứ trong cơ thể xong liền ngơ ngác mà ôm gối ngồi trong nước. Phía trước có bình phong ngăn trở tầm mắt, không thấy được Chu Huyên ở đâu, cũng không biết Phượng Huyền đã đi rồi hay chưa. Từ lúc Phượng Huyền xuất hiện, tâm tình Chu Huyên liền không tốt lắm, mà hình ảnh Phượng Huyền cô đơn xoay người rời đi, lại khiến trong lòng Tuyên đế càng thêm suy sụp.

Tại sao kiếp trước hắn nạp tam cung lục viện đều rộng lượng nhàn nhã, người trước người sau tỷ muội tương hòa, chưa từng gây khó xử cho hắn, đời này thế nhưng lại phiền toái thành như vậy? Ai nói nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, thích ăn dấm chua, rõ ràng là nam nhân càng thích ăn dấm, hơn nữa mỗi lần ăn vào liền như muốn mạng của hắn!

Tuyên đế cúi đầu than thở thật sâu một tiếng.

Bên ngoài bình phong truyền đến tiếng bước chân tinh tế, đồng thời còn có một mùi hương thơm phức của thức ăn bay vào, làm cho bụng Tuyên đế cồn cào rung động, kinh ngạc hỏi: "A Huyên biết nấu ăn?"

Thanh âm Chu Huyên hàm chứa ý cười vang lên bên ngoài: "Đây đều là bọn hạ nhân hầm ở trong bếp, ta chỉ là mang lại đây mà thôi. Thất lang sau khi hạ triều còn chưa ăn gì, ta không thể chỉ biết đến bản thân ăn no, lại để ngươi phải chịu đói."

Kỳ thật hắn vừa rồi cũng ăn rất no…… Tuyên đế khụy chân, đem nửa khuôn mặt chôn vào trong nước. Chu Huyên đặt thức ăn xuống bàn, vòng qua phía sau bình phong, đem hắn từ trong thùng kéo ra, dùng khăn tỉ mỉ lau khô bọt nước trên người hắn. Tuyên đế vẫn không nhúc nhích mà mặc y ôm, nhắm lại hai mắt, ngẩng đầu khẽ nhếch miệng kêu lên: "A Huyên……"

Thanh âm thập phần nhu mị, tràn ngập ý tứ gọi mời. Tay Chu Huyên run rẩy một chút, nhưng vẫn thong thả mà tiếp tục động tác, đợi nước trên người Tuyên đế đều được lau khô, mới đem một bộ trung y tuyết trắng mặc vào cho hắn.

Tuyên đế chợt mở mắt, nắm lấy cằm Chu Huyên, đem môi hôn lên, ân cần khuyên nhủ: "A Huyên, sắc trời không còn sớm, không bằng để lát nữa hẳn ăn?"

Hắn chưa bao giờ chủ động mời gọi trắng trợn như vậy, Chu Huyên lại kiên định kéo ra tay hắn, đồng dạng trắng trợn mà cự tuyệt: "Phượng đại nhân vẫn còn canh chừng ở bên ngoài, ta thật sự không đành lòng cùng bệ hạ hoan ái ngay trước mặt hắn."

Tuyên đế hô hấp cứng lại, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, ngơ ngác mà ngồi trên ghế, mặc cho Chu Huyên giúp hắn thay đổi quần áo.

Quần áo này không biết chuẩn bị từ khi nào, thế nhưng hắn mặc vào lại rất vừa vặn, nếu không nhìn kỹ ám văn, cứ tưởng là do cung nhân mang tới.

Không chỉ quần áo vừa người, ngay cả đồ ăn mang lên cũng là những món hắn thích nhất. Lúc nhìn thấy thức ăn trên bàn, trong lòng Tuyên đế liền run lên. Chu Huyên từ nhỏ đã ra vào trong cung, thời niên thiếu thường cùng hắn dùng bữa, biết được khẩu vị của hắn cũng không kỳ quái. Nhưng có thể nhớ cho tới tận bây giờ, lại vì lần gặp gỡ này hao phí công phu như vậy, quả thật không dễ dàng.

Ngay cả chuyện trên giường, Chu Huyên cũng bố trí đến cẩn thận tỉ mỉ, quần áo thức ăn, không cái nào không hợp tâm ý hắn…… Tuyên đế giơ đũa lên giữa không trung, chậm chạp không biết nên dừng ở món nào, Chu Huyên liền thay hắn gắp mấy món đồ ăn, ôn nhu khuyên nhủ: "Không cần lo lắng Phượng đại nhân, ta sẽ không để hắn bị đói, đã đưa chút thức ăn qua đó cho hắn rồi."

Ai…… Phượng Huyền, Phượng Huyền sao còn chưa đi.

Đứa nhỏ này tính tình cũng thật quá mức quật cường, như người bình thường mà bị hoàng đế trách cứ như vậy, sớm đã minh bạch gần vua như gần cọp, đoạn tuyệt ý niệm không nên có, lập tức rời đi mới phải. Biết rõ Chu Huyên ở đây, căn bản là không cần đến y, y lại vẫn cứ canh giữ ở nơi này làm gì……

Tuyên đế thở dài trong lòng, không biết là than ai trách ai, ăn mà không biết mùi vị, gắp hai đũa liền nuốt không vô nữa.

Chu Huyên yên lặng ngẩng đầu, rót một chén rượu ấm đưa tới bên môi hắn, thập phần khẩn thiết mà khuyên nhủ: "Bệ hạ nếu thật sự luyến tiếc Phượng Huyền, kêu hắn tiến vào hầu hạ cũng không sao. Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của thiên tử, nơi này nói cho cùng vẫn là thuộc về bệ hạ, bệ hạ không nên vì ta mà bỏ đi hứng thú của mình."

Tuyên đế bị lời nói của y đâm một nhát, cả rượu cũng nuốt không trôi, nhưng lại không thể phản bác, chỉ đành ngượng ngùng đáp: "A Huyên là ghen tị đi. Phượng khanh lại không phải nữ nhân hậu cung, hầu hạ cái gì. Trẫm vẫn luôn coi y như Nhan Hồi* của trẫm, sau sai lầm lần ấy liền đã tỉnh ngộ, hiện tại cũng nên cùng y kết thúc, về sau liền chỉ xem y như triều thần bình thường mà thôi."

[**đồ đệ của Khổng Tử, là người rất được Nho sinh tôn kính. Ông được thờ phụng trong Văn Miếu và là một trong Tứ Phối – bốn vị học trò nổi tiếng của Khổng Tử, bao gồm Nhan Hồi, Tăng Sâm, Tử Tư và Mạnh Tử.*]

Chu Huyên đem rượu còn dư uống một hơi cạn sạch, đạm nhiên cười nói: "Nguyên lai Phượng Huyền là Nhan Hồi của bệ hạ, vậy thì bệ hạ coi ta là gì?" Tương lai một ngày nào đó ngươi chán ghét ta, liền xem ta như triều thần bình thường, hay là muốn xem ta như tội nhân khi quân phạm thượng?

Tuyên đế không biết ưu tư trong lòng y, liền theo y cười nói: "Trẫm xem A Huyên như Quách Lệnh Công*, A Huyên thấy sao? Hiện tại ngươi vì trẫm mở rộng lãnh thổ, dẹp yên thiên hạ, tương lai ngươi sẽ trở thành phụ chính đại thần cho hoàng thái tôn."

[**tức Quách Tử Nghi, là một danh tướng thời Đường trong lịch sử Trung Quốc, có công rất lớn trong việc dẹp loạn An Sử và chống Thổ Phiên.*]

Trong lòng Chu Huyên liền sinh ra ý niệm "quả nhiên là vậy". Bất quá thấy Tuyên đế nỗ lực dỗ dành y cao hứng như thế, y cũng không muốn cả hai phải khó chịu, liền lập tức tiếp lời: "Ta so với Thất lang còn lớn hơn bốn tuổi, sao có thể chờ đến khi Lương Vương đăng cơ, ta chỉ mong có được duyên phận cùng Thất lang làm quân thần một đời mà thôi."

Tuyên đế nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu: "Làm hoàng đế cũng phải nhìn thiên mệnh, có lẽ thiên mệnh chỉ cho trẫm làm hoàng đế mười năm…… Hiện giờ đã qua hơn một năm……" Thanh âm của hắn bỗng nhiên dừng lại, không muốn nói tiếp.

Chu Huyên lại không biết ngọn nguồn, chỉ cho rằng hắn nói giỡn, trong lòng vừa động, ảo tưởng đến lúc Tuyên đế thoái vị, hai người nắm tay nhau cùng sóng vai phiêu bạt giang hồ. Y càng nghĩ càng động tâm, trong mắt đã nổi lên thần sắc say đắm lòng người, cầm tay Tuyên đế, động tình mà đáp: "Thất lang nếu thoái vị, ta liền cũng từ quan, bồi ngươi đi khắp thiên hạ, ngao du sơn thủy, xem hết thảy phong cảnh thế gian, trải qua năm tháng tiêu dao tự tại."

Tuyên đế rũ mắt, nhìn xuống nơi tay hai người giao điệp cùng nhau, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Được."

Không khí giữa hai người rốt cuộc trở về như lúc ban đầu, ăn xong lại ở trong núi nhìn cảnh trí một hồi. Chu Huyên nhìn chân trời đỏ rực khuất dần sau đỉnh núi, lưu luyến mà ôm lấy Tuyên đế khuyên nhủ: "Cần phải trở về."

Bấy giờ trời còn đang giá rét, gió thổi lạnh lẽo từng cơn, Tuyên đế lại mới trải qua một hồi mây mưa, chịu không nổi xóc nảy trên lưng ngựa. Chu Huyên liền chuẩn bị một chiếc xe ngựa, hướng Phượng Huyền đang đứng im lặng sau lưng chắp tay: "Làm phiền Phượng đại nhân cùng ta đưa bệ hạ hồi kinh."

Ba người bị thùng xe ngăn cách ở hai nơi, tuy rằng xấu hổ, nhưng so với cưỡi ngựa thì đỡ hơn nhiều. Tuyên đế thỉnh thoảng vén rèm lên xem phong cảnh bên ngoài, Chu Huyên ở phía sau liền theo ánh mắt của hắn mà giải thích phong tục cùng cảnh vật, giảm bớt nhàm chán trên đường đi. Thẳng đến khi xe ngựa chạy ngang qua một quán trà ngoài thành, ánh mắt Tuyên đế đột nhiên bị một bóng hình câu lấy, trong lòng kinh hãi mà nổi sóng cuộn cuộn.

Cái thân ảnh đáng lẽ không nên xuất hiện vào lúc này kia chính là hồng nhan tri kỷ kiếp trước của hắn Lục Kiều!

Tính theo thời gian của đời trước, Lục Kiều tuy rằng so với A Nhân lớn hơn một chút, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể vào khoảng mười ba mười bốn tuổi. Thế mà cái thân ảnh hắn vừa mới kinh hồng thoáng qua ở bên đường kia, lại đã cùng thời điểm bọn họ gặp nhau giống y như đúc bộ dáng nữ tử thành thục

lúc mười tám mười chín tuổi. Trên đầu nàng đội một chiếc mũ rộng vành, mặc một bộ nam trang vải thô thông thường, nhưng Tuyên đế đối với nàng quen thuộc đến cực điểm, chỉ xa xa nhìn thoáng qua, liền lập tức nhận ra cái mũi tú mỹ cùng cái cằm cong cong duyên dáng của nàng.

Chẳng lẽ nàng cũng giống A Nhân, được sinh ra sớm hơn đời trước? Chẳng lẽ nàng cũng biến thành nam tử? Tuyên đế cơ hồ chồm cả nửa thân người ra ngoài, ánh mắt gắt gao dừng trên thân ảnh yểu điệu đã biến thành điểm đen nho nhỏ.

Nếu không có vết xe đổ của Tạ Nhân, nếu bên người hắn không ngồi một Chu Huyên, nói không chừng hắn đã cho dừng xe lại rồi tự mình đi qua gặp Lục Kiều. Nhưng trải qua hơn một năm lăn lộn, hắn thật sự đã không còn tin tưởng bản thân có thể có bất kì duyên phận gì đối với nữ nhân nữa. Huống chi Lục Kiều cũng không giống như A Nhân, là vị tướng quân trung thành luôn đi theo bên cạnh hắn, cô gái nhỏ này lúc trước chính là thích khách mà Nam Cương phái tới……

Thích khách! Tuyên đế bỗng nhiên tỉnh táo trở lại Nam Cương đã phái thích khách tới, nói như vậy hành động bình định Nam Cương của hắn cần phải tiến hành sớm hơn đời trước một chút.

Nhưng mà tương lai hắn nên xử trí Lục Kiều thế nào đây? Dù sao cũng là nữ nhân đời trước từng yêu thương, dù cho đời này chưa chắc có thể thu vào hậu cung, hắn vẫn không nỡ giết nàng. Chỉ có điều Lục Kiều hiện giờ là nam hay nữ, cần phải xác minh lại đã……

Trong lúc Tuyên đế suy nghĩ đến nhập thần, thanh âm Chu Huyên đột ngột vang lên từ sau lưng: "Thất lang đang nhìn cái gì mà chuyên tâm như vậy?"

Tuyên đế không biết phải làm sao, chột dạ đến nỗi tim bang bang nhảy loạn, sau đó lập tức vuốt ngực lấy lại bình tĩnh, đáp: "Hiện giờ Tây Nhung đã định, đợi bá tánh nghỉ ngơi lấy lại sức, liền có thể tiến quân nam hạ, bình định Nam Cương."

Thần sắc Chu Huyên cũng nghiêm túc hẳn lên, gật đầu đáp: "Nam Cương tuy không nguy hại bằng Tây Nhung, nhưng vẫn thường có cử chỉ quấy rối biên quan, không bằng đánh một trận, khiến thiên hạ quy về một mối. Chỉ là muốn động binh ở phía nam, trước cần phải yên ổn phương bắc tốt nhất là dời bá tánh đến cắm rễ ở vùng quan ngoại, miễn cho dư nghiệt Tây Nhung tác loạn."

Vừa nói đến chính sự, Tuyên đế liền không rảnh mà tiếp tục nghĩ về Lục Kiều, theo ý Chu Huyên nói tiếp: "Di dân là chuyện lớn, trẫm sợ nếu cưỡng ép mà lệnh cho bá tánh chuyển chỗ ở, ngược lại sẽ nháo cho thiên hạ không yên. Chi bằng cho đóng quân trên thảo nguyên, ngặt nỗi đất đai nơi đó không trù phú, người dân cũng không dễ cai quản, chỉ có Hạ Trưng trung trực, không màng danh lợi, mới có thể làm tốt việc này."

Chu Huyên thuận miệng đáp: "Phượng Huyền cũng trung trực." Thấy Tuyên đế không phản ứng, liền sửa lời: "Thời tiết Tây Bắc không tốt, Hạ Trưng là người phương nam, chưa chắc chịu nổi. Không bằng giao cho Dương Thanh cùng Ân Chính, thầy trò bọn họ vẫn luôn trấn thủ ở Tuyên Phủ, đối với dân sinh và quân vụ bên kia càng hiểu biết hơn."

Nghe được hai cái tên ấy, Tuyên đế liền nhớ tới việc Chu Huyên tạo phản đời trước. Để hai vị thân tín ấy

của Chu Huyên giữ vùng đất rộng lớn như vậy, vạn nhất ngày nào đó Chu Huyên muốn phản, liền có thể lập tức chiếm lấy triều đình Tây Nhung mà tự lập. Trong lòng hắn lạnh xuống, vội vàng lắc đầu nói: "Trẫm còn phải dùng người để bình Nam Cương. Việc gian khổ kia cứ giao cho Hạ Trưng đi làm, Dương Thanh ở bên kia giúp trẫm trông chừng Thổ Phiên, còn Ân Chính thì trẫm muốn điều đi bình Nam Cương."

Chu Huyên cười nói: "Vùng đất nhỏ bé ấy, bệ hạ không cần phải để ý như vậy. Chỉ cần cấp thần mười vạn tinh binh, nội trong ba tháng liền có thể công phá!"

Nam Cương bên kia tuy rằng binh lực hữu hạn, nhưng địa hình lại ít đất bằng, phần lớn là đồi núi, thủy lộ chằng chịt, khí hậu cực nóng, trong núi có nhiều chướng khí, binh lính phương bắc sao có thể dễ dàng công phá? Ngược lại A Nhân ở Hội Kê luyện binh bấy lâu, không biết đã huấn luyện ra được một đội thuỷ quân hay chưa……

Thái độ quyết tuyệt rời đi của Tạ Nhân ngày đó vẫn khắc sâu trong lòng Tuyên đế, chỉ hơi chạm đến một chút liền đau đớn không thôi. Thế nên hắn không muốn lại nghĩ nhiều nữa, chỉ mỉm cười đáp: "Đến khi đó vừa lúc lệnh cho Lương Vương giám quốc, trẫm muốn ngự giá thân chinh, cùng ngươi bình định thiên hạ!"

56. Chương 55: Mọi Chuyện Nảy Sinh Từ Một Bức Họa

Sau khi trở lại trong cung, Tuyên đế liền cầm giấy bút, tính họa một bức chân dung Lục Kiều, rồi sai người tìm kiếm trong ngoài kinh thành, sớm chút đưa nàng vào cung. Tuy rằng đời này chưa chắc có được duyên phận bên nhau, nhưng dựa vào ân tình kiếp trước, hắn vẫn muốn cứu nàng ra khỏi hố lửa, tránh cho nàng bị Nam Cương vương sử dụng, trải qua ngày tháng thân bất do kỷ.

Cầm bút vẽ vài nét, Tuyên đế mới kinh hãi phát hiện, hắn thế nhưng nhớ không rõ bộ dáng của Lục Kiều. Cho dù hắn nỗ lực hồi tưởng, cũng chỉ có thể nhớ đến chiếc mũi tú mỹ cùng đường cong nhu hòa của nửa khuôn mặt mà bản thân nhìn thấy lúc ở quán trà. Đôi mắt trên gương mặt kia sáng ngời ra sao, lông mày lá liễu hay là cánh sen, tất cả đều là một mảng mơ hồ. Ngẫu nhiên trong đầu thoáng qua một tia ấn tượng, cuối cùng cũng không rõ ràng, cố gắng vẽ ra nhưng vẫn cảm thấy không giống.

Chỉ mới hai năm ngắn ngủn không thấy, giữa chừng cũng không xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, sao hắn lại có thể đem ái phi mà bản thân từng ngàn kiều vạn sủng quên mất? Trong lòng Tuyên đế có chút áy náy, lại có chút hoảng loạn, dứt khoát nương theo giấy bút sẵn có, đem hậu cung giai lệ kiếp trước từng người một đều vẽ ra.

Mà kết quả hiển nhiên là cái hắn không muốn thấy nhất dưới ngòi bút của hắn, những nữ tử đó thế nhưng đều lớn lên không sai biệt lắm. Thời điểm hắn cố gắng nhớ lại trong đầu, những người này đều phảng phất như bị che đậy bởi một tầng sương khói mông lung, cuối cùng chỉ còn lại bóng dáng cực kì đạm bạc, được hình dung bằng những từ ngữ cực kì hư ảo như 'ôn nhu' 'đoan trang' 'kiều mị' 'đáng yêu'.

Tuyên đế rốt cuộc dừng bút, cảm thấy hổ thẹn với chính mình, với những mỹ nhân không biết đã đi đâu về đâu kia, hắn thật sự là một tên bạc tình.

Ấy vậy mà Vương Nghĩa đứng bên cạnh lại khen tặng: "Bệ hạ vẽ thật tốt, những mỹ nhân này tuy quần áo trang điểm không giống nhau, nhưng xem bộ dáng cùng thần khí kia, vẫn có thể nhìn ra là cùng một người. Tiểu nhân vừa nhìn liền nghĩ, bệ hạ từ nơi nào thấy được mỹ nhân mà lại có thể vẽ đến chân thật như thế?"

Đều giống nhau sao? Rõ ràng những người hắn vẽ là Từ hoàng hậu, Thạch quý phi, Trần thục phi, Giản phương nghi, Lục Kiều, Thanh Tuyết…… Mỗi một bức họa đều không phải cùng một người a! Hắn còn đặc biệt chú ý đem quần áo cùng tư thế mỗi người đều vẽ đến không trùng nhau……

Xem ra hắn chỉ biết vẽ một khuôn mặt, về sau cũng đừng học người ta lấy vẽ tranh để ký thác tương tư làm gì nữa.

Tuyên đế ngượng ngùng đem mấy bức họa cuốn lên, thuận tay giao cho Vương Nghĩa, thương cảm mà phân phó: "Đều đốt đi, loại đồ vật này giữ lại cũng vô dụng."

Vương Nghĩa trân trọng mà cầm tranh vẽ, liên tục khuyên nhủ: "Bệ hạ vẽ đẹp như thế sao phải đốt đi? Lại nói, nếu bệ hạ thật thích nữ tử này, cho người lặng lẽ điều tra nghe ngóng, rồi đem vào cung là được. Nếu thân phận của nàng thấp, phong thành thải nữ cũng không vấn đề."

Tuyên đế còn đang suy xét có nên truy nã Lục Kiều hay không, nhưng nghĩ đến bản thân hiện tại vốn không nhận biết nàng, lập tức phủ định: "Bức vẽ này vốn cũng không giống, huống chi nàng hiện giờ nữ giả nam trang, càng không dễ tìm."

Chờ một thời gian nữa, Nam Cương vương tự nhiên sẽ sai nàng vào cung hành thích, thay vì rút dây động rừng, không bằng ở trong cung ôm cây đợi thỏ. Đời trước lúc tấn công Nam Cương, Lục Kiều vì hắn hiến kế, lập qua vài lần công lớn. Đời này tuy rằng hắn đã nắm rõ Nam Cương như lòng bàn tay, nhưng vẫn muốn an bài tốt cho cuộc sống của nàng, không phụ công lao cùng tình yêu mà đời trước nàng dành cho hắn.

Tuyên đế nghĩ ngợi một hồi liền có chút phát ngốc, mỹ nhân trong đầu thực nhanh biến thành mấy vị thần tử dây dưa không rõ kia, trên người cũng liền có phản ứng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Vương Nghĩa luôn hiểu thánh ý, thấy hắn lại đi vào cõi tiên, liền lặng lẽ rời khỏi, cầm bức họa âm thầm suy nghĩ: "Lại là nữ giả nam trang, xem ra bệ hạ chính là thích kiểu người như vậy. Nếu không tìm được người nọ, không bằng đem Tạ thái thú triệu hồi về kinh……"

Ngày đó qua đi, Tuyên đế cũng không nhắc tới việc họa tranh mỹ nhân nữa. Sớm tối trừ bỏ thượng triều thì chính là tự mình dạy dỗ Lương Vương, ngày qua ngày đều bình đạm kham khổ đến khiến Vương Nghĩa lo lắng không thôi. Ngày xưa Chu Huyên thường hay cùng Tuyên đế ra ngoài du ngoạn, Thuần Vu Gia ngẫu nhiên cũng sẽ tiến cung, sau lại có thêm Phượng Huyền, tuy nói thời gian vào cung của y không nhiều lắm, nhưng lại được sủng ái vô cùng, quan chức thăng tiến liên tục mấy cấp ai ai cũng đều thấy rõ trước mắt.

Chẳng lẽ hiện tại bệ hạ thật sự động chân tình, trừ bỏ vị mỹ nhân kia, người khác đều không muốn?

Thân là đại nội tổng quản, Vương Nghĩa tuyệt không thể nhìn Tuyên đế chịu ủy khuất. Vì thế Vương

Nghĩa thừa dịp Phượng Huyền ở trước điện trực ban, ôm bức mỹ nhân đồ đi qua tìm y, đem người kéo đến một bên lặng lẽ hỏi: "Không biết ngày ấy Phượng đại nhân hộ tống thánh thượng du ngoạn, trên đường có thấy được người nào không? Bệ hạ sau khi hồi cung liền nhớ mãi không quên người ấy, ngự bút vẽ rất nhiều tranh……"

Nói xong liền đem những bức họa đó lấy ra đưa cho Phượng Huyền xem.

Phượng Huyền có chút nghi hoặc mà nhận lấy, nhìn kỹ hai lần, thế nhưng ẩn ẩn cảm thấy người này có chút quen thuộc. Y bất động thanh sắc mà đồng ý việc tìm người, hướng Vương Nghĩa lấy đi một bức, về đến nhà lại nhìn kỹ cả nửa đêm, ngẫm nghĩ xem từ khi nào Tuyên đế lại coi trọng tân sủng.

Ngày đó ở trên núi, Tuyên đế cùng Chu Huyên rõ ràng đã định ra quan hệ chung thân, còn làm trò trước mặt Chu Huyên, cùng y phân rõ giới tuyến, từ khi nào thì gặp gỡ nữ nhân khác?

Một đêm này Phượng Huyền ngủ không ngon giấc. Nửa mộng nửa tỉnh, trong đầu biến hóa vô số tình cảnh, lung tung hỗn loạn, sau đó trong lòng bỗng chốc run lên, mạnh mẽ bừng tỉnh từ trong mộng.

Mồ hôi lạnh trên trán Phượng Huyền chảy ròng ròng, trong đầu lại chợt lóe linh quang, rốt cuộc nghĩ ra mỹ nhân trong bức họa giống ai đôi mắt kia rõ ràng chính là của mình!

Phượng Huyền lấy tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, duỗi tay đem chăn gấm vứt qua một bên, xoay người xuống giường, vọt tới bên cạnh bàn đốt nến lên. Nếu thật là… nếu thật là giống y, vậy chẳng phải xác minh, kỳ thật người Tuyên đế yêu vẫn luôn là y? Chẳng qua vì Đại tướng quân tới trước một bước, bệ hạ không đành lòng bỏ cũ lấy mới, nên đành phải trái lương tâm……

Ánh lửa trong tối tăm vô tận đột nhiên bừng sáng, Phượng Huyền đã gấp đến không thể chờ nổi mà đốt lên tất cả nến trên giá, thắp sáng cả gian phòng, mở ra bức hoạ nhìn kỹ một lần nữa.

 xác thật là giống y! Những chỗ khác thì thường thường, riêng đôi mắt kia lại có thần vận linh động, càng xem càng thấy giống y!

Bí mật này sợ là ngay cả Vương tổng quản cũng nhìn không thấu, người khác (ý chỉ Chu Huyên) càng là nằm mơ cũng nghĩ không ra, nhưng suy cho cùng, nếu bệ hạ không chịu nhận, liền có chút khó xử. Một nụ cười như có như không tràn ra từ khóe miệng Phượng Huyền, y cầm bức họa trên tay, trong mắt lộ ra ánh sáng kiên định, ngồi lặng im một chỗ cho đến tận khi tiếng trống canh ba vang lên bên ngoài, mới cẩn thận mà cuộn lại bức họa, cất vào Đa Bảo Các nằm bí mật bên trong tường của phòng ngủ.

Qua mấy ngày, Vương Nghĩa lại lén gặp Phượng Huyền, hỏi y đã tìm được nữ tử trong bức họa chưa. Phượng Huyền như đã nắm chắc trong tay, khí định thần nhàn mà đáp: "Người trong bức họa Phượng Huyền đã gặp qua, thỉnh Vương tổng quản an tâm chờ đợi, ta sẽ tìm cơ hội nói rõ việc này với bệ hạ."

Vương Nghĩa thở phào nhẹ nhõm, an tâm mà cười cười: "Ta nói Phượng đại nhân ngài vừa giỏi nắm bắt tâm ý, làm việc lại chu đáo, nhất định có thể tìm được ý trung nhân của bệ hạ. Việc này nếu thành, bệ hạ

nhất định không tiếc ban thưởng, đến lúc đó còn phải thỉnh đại nhân nói thêm vài lời cho ta."

Có Vương Nghĩa góp gió nổi bão, Phượng Huyền đối với tính toán của mình càng thêm tin tưởng, chỉ đợi thời cơ tới, liền cùng Tuyên đế giáp mặt nói rõ.

Cơ hội này rất nhanh đã đến. Không lâu sau ngày Phượng Huyền gặp Vương Nghĩa, trong triều liền thu được tin tức, báo rằng Nam Cương muốn phái sứ giả vào kinh, cùng Đại Hạ kết giao hữu hảo. Ngày đó trong lúc dạy học, Tuyên đế âm thầm nhắc tới đại sự này, sau đó đem một mình Phượng Huyền lưu lại để nghị sự. Phượng Huyền từng chính tai nghe qua Tuyên đế có ý diệt Nam Cương, nhưng y không lập tức thuận theo ý tứ Tuyên đế khuyên hắn xuất binh, mà lại chậm rãi nói về đạo lý trên kinh thư trước.

"Lão Tử viết: Trị đại quốc, nhược phanh tiểu tiên*. Là bởi vì mệnh lệnh của quốc quân đối với thiên hạ ảnh hưởng cực kì to lớn, muốn thiên hạ yên ổn, quốc quân phải tiến hành mọi việc một cách từ tốn, không thể nôn nóng. Bệ hạ mặc dù đăng cơ chưa đến hai năm, lại đã hai lần chinh phạt Tây Nhung, hao phí vô số tiền của sức lực, Tuyên Phủ gần như đổ nát, bá tánh biên thành phần lớn lưu vong, lấy ăn xin làm kế sinh nhai. Lúc này bệ hạ mới cho phép thống trị vài tỉnh biên quan, sợ là không kịp, nếu lại dụng binh Nam Cương, chỉ e quốc khố trống rỗng, dựa vào một mình sức dân cũng không phải kế lâu dài."

[*Lão Tử – *Đạo Đức Kinh, chương 60: Cư vị. Nguyên văn: . Dịch: Cai trị một nước lớn giống như nấu con cá nhỏ.*]

Tuyên đế lẳng lặng nghe, cũng không tỏ ý không vui, đợi y nói xong, còn chủ động nhận sai: "Trẫm xác thật đã quên chuyện lưu dân, hiện giờ chiến sự đã định, vừa lúc để cho Tuyên Phủ lấy đất đai phương bắc phân chia thành điền thổ, cổ vũ bá tánh khai hoang. Việc này ngày mai thượng triều trẫm sẽ có tính toán, Phượng khanh tiếp tục nói đi."

Phượng Huyền hơi mỉm cười, từ trên ngự án cầm lấy bút vẽ xuống. Tuyên đế rũ mắt nhìn bút pháp của y, thỉnh thoảng than nhẹ một tiếng.

Vương Nghĩa ở một bên bưng trà rót nước, lén nhìn một chút, tựa hồ là bản địa đồ, liền nghĩ tới chuyện Phượng Huyền đáp ứng tìm vị mỹ nhân kia. Vương Nghĩa cười thầm trong lòng, cùng Phượng Huyền liếc nhau một cái, lặng yên dẫn người rời khỏi điện.

Phượng Huyền thần sắc bất động, ngòi bút càng vẽ càng nhanh. Tuyên đế càng xem càng kinh ngạc, vòng đến bên cạnh y để nhìn cho kỹ. Tuy rằng chỉ là sơ lược vài nét định hình, nhưng lấy kiến thức của Tuyên đế, đã có thể phân biệt ra đây rõ ràng chính là bản đồ Nam Cương!

Không thể tưởng được Phượng Huyền mới có từng này tuổi mà đã có thể ghi nhớ bản đồ thành thạo như vậy, hắn còn nghĩ rằng Phượng Huyền kiếp trước sau khi bỏ văn lấy võ mới bắt đầu nghiên cứu cái này.

Tuyên đế tán thưởng một câu, liền nghe được Phượng Huyền ở bên cạnh nói: "Bệ hạ tuy rằng hùng tài đại lược, nhưng cũng không thể chinh phạt quá mức, không cho bá tánh cùng quân binh thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Huống chi đại quốc đánh chiếm thổ địa bất quá cũng chỉ vì giương cao uy thế, thu về tiền của, tiểu quốc bất quá cuối cùng vẫn phải thuần phục đại quốc. Đại Hạ ta chỉ cần tỏ rõ thiện ý, khiến Nam Cương

toàn tâm dựa vào, so với việc hai nước tranh chấp càng tốt đẹp hơn."

Nhưng Nam Cương vương kia cũng không có thiện ý a, hẳn là bên trong sứ đoàn được phái tới lần này sẽ có thêm một vị thích khách mỹ lệ. Nhưng đây là việc phát sinh ở kiếp trước, kiếp này còn chưa có xảy ra nên không thể nói tới, bởi vậy Tuyên đế chỉ gật đầu cho có lệ, tiếp tục cúi xuống xem bản đồ.

Phượng Huyền lại vẽ thêm vài nét, rồi đem bản đồ trải rộng trên ngự án, hướng Tuyên đế cười nói: "Bệ hạ ban cho thần một bức họa, thần hôm nay liền đem phúc đồ này hồi báo bệ hạ. Đây là tấm bản đồ được truyền lại trong gia tộc của thần, tuy không tính là thập toàn thập mỹ, nhưng trước mắt cũng coi như khó có được."

Tuyên đế nhìn họa đồ tấm tắc khen thưởng, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi y: "Bức họa gì? Trẫm khi nào thì ban cho ngươi……"

Phượng Huyền liền nhấc bút vẽ lên giấy một gương mặt phi dương sáng lạng, hơi có chút thẹn thùng mà quay đầu nhìn Tuyên đế: "Bức họa kia của bệ hạ tuy vẽ mỹ nhân, nhưng thần há có thể không nhìn ra người được vẽ đến tột cùng là ai?"

Tuyên đế cúi đầu nhìn về phía gương mặt trên giấy kia, rồi lại ngước lên nhìn Phượng Huyền, sau đó không khỏi "Ai nha" một tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần. Phượng Huyền tinh tế quan sát thần sắc của hắn, thấy hắn đã nhớ ra, trong mắt liền chớp động tinh quang, ngượng ngùng lại kiên định mà đỡ lấy Tuyên đế: "Bệ hạ hôm nay đã là kêu thần tới dạy học, thần liền tiếp tục nói một chút về đạo làm vua. Lão Tử có nói: 'Đại quốc giả hạ lưu, thiên hạ chi giao, thiên hạ chi tẫn'*, này không chỉ là đạo trị quốc, cũng là đạo làm vua. Quân mà khiêm hạ trước thần thì có được thần, thần mà khiêm hạ trước quân thì có được quân……"

[**Lão Tử – Đạo Đức Kinh, chương 61: Khiêm đức. Nguyên văn: , , .*

Dịch: Một quốc gia rộng lớn giống như vùng hạ lưu của một con sông, mang tính chất âm nhu (nữ tính) của thiên hạ, và là nơi thiên hạ giao hội. Nhờ bản chất tĩnh mà nữ thường thắng nam (khiêm nhu thường thắng bạo cường).

Chú thích: *chữ tẫn nghĩa là giống cái, phái nữ, những điều thiên về âm nhu.*

Nói thêm về chữ hạ trong đoạn trên: nguyên văn của nó là "Lấy quân hạ thần tắc đắc thần, lấy thần hạ quân tắc đắc quân". Chữ 'hạ' trong này có nghĩa là khiêm hạ, tức là hạ mình xuống trước kẻ khác.]

Y vừa nói vừa cúi người về phía trước, ôm lấy Tuyên đế đè xuống trên ngự án, gần như nỉ non ở giữa môi hắn mà nói: "Nếu hiện tại quân không chịu hạ mình xuống trước thần, thần đành phải tới hạ mình xuống trước quân vậy. Thần chỉ cần một vị trí nhỏ nhoi bên cạnh bệ hạ, từ nay về sau dù có tan xương nát thịt cũng không chối từ…… Bệ hạ có thể hứa hẹn cùng Đại tướng quân, sao không thể hứa hẹn cùng thần?"

(Đậu mè, Phượng Huyền đây là cướp lời của Thuần Vu Gia nhaaaaa)

Thân thể hai người thân mật mà dán sát thành một, lúc nói chuyện cánh môi hơi khép mở liền ma sát với nhau, phản ứng trên người dành cho nhau cũng vô pháp dấu diếm. Tuyên đế nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu, gian nan đáp: "Trẫm vẫn luôn xem nặng tài hoa của ngươi, đối đãi ngươi như trủng tể*, sao có thể để tư tình làm bẩn thanh danh ngươi, khiến con đường làm quan về sau của ngươi phải gian khổ……"

[**một chức quan thời Chu, là vị quan đứng đầu tất cả quan lại trong triều, tương tự như tể tướng.*]

Phượng Huyền nhỏ nhẹ than thở, cười khổ thành tiếng: "Ta sớm đã không có thanh danh…… Sau khi ta vào cung hầu bệnh, liền trở về cùng đường huynh thẳng thắn hết thảy, Phượng gia bên kia sợ đã muốn mở từ đường trục xuất ta ra khỏi tông tộc. Nếu thật sự có một ngày như vậy, bệ hạ lại quan tâm yêu thương ta, thần…… thần nhất định phải cô phụ mong đợi của bệ hạ."

Tuyên đế trong lòng khiếp sợ không thôi, đồng tử bỗng nhiên thu nhỏ, nhất thời nói không ra lời. Phượng Huyền khẽ hôn lên má hắn vài cái, thỏa mãn mà nói: "Mạnh Tử viết: 'quân coi thần như thủ túc, thần coi quân như tâm can', bệ hạ đối với thần tình sâu nghĩa nặng, thần nguyện lấy thân này để báo đáp. Lúc trước là thần nghĩ sai rồi, bệ hạ yên tâm, sau này thần nhất định sẽ không vì người khác cũng ái mộ bệ hạ mà dậm chân tại chỗ, cô phụ thâm tình của bệ hạ."

57. Chương 56: Bắt Gian Tại Trận

Đây không phải là lần đầu Phượng Huyền hướng Tuyên đế thổ lộ. Nhưng lúc trước Tuyên đế vẫn luôn hy vọng y ở trong triều kiến công lập nghiệp, không cần vì hắn mà phá hủy nhân sinh, mỗi lần đều lấy lời dạy bảo là chính, cũng không cho y bất kỳ hứa hẹn gì. Mặc dù hai người từng có mấy lần gần gũi thân thể, nhưng Tuyên đế vẫn cố chấp cho rằng, tất cả đều là do tình thế bức bách, không phải thực sự có ái ân trong đó.

Hiện tại Tuyên đế mới biết được, Phượng Huyền vì vài câu nhìn như thổ lộ bình đạm của hắn, sau lưng đã phải trả giá lớn như thế nào.

Mấy đời Phượng thị đều sinh sống ở quê hương của thánh nhân, trong nhà một khi biết việc giữa hắn và y, khẳng định sẽ triệu y hồi hương, không cho y làm quan. Mà y lại ngang ngạnh chịu đựng áp lực từ cha mẹ huynh trưởng để lưu lại trong triều, tương đương với việc công khai đối kháng lại gia tộc, nếu tình thế chuyển biến xấu, cha mẹ y thật sự bố cáo tội bất hiếu của y, trục xuất y ra khỏi tông tộc, hoặc là gia tộc Phượng thị nói ra chân tướng sự việc……

Tiền đồ của Phượng Huyền không cần phải nói, ngay cả thanh danh cũng sẽ bị huỷ hoại. Chuyện lớn như vậy, y thế nhưng lại không thèm thương lượng với mình? Sao y lại không thể thông minh hơn một chút, giống như Chu Huyên cùng Thuần Vu Gia vậy, chỉ lén lút hành sự, không để cho người trong thiên hạ biết?

Chả trách Vương Nghĩa đem bức họa kia lén đưa cho Phượng Huyền mà không phải là người khác, chỉ sợ toàn bộ người trong cung đều đã biết y ủy thân thị quân!

Bởi vậy, thanh danh của Phượng Huyền đã bị vấy bẩn, không cách nào tẩy sạch mà trở lại như xưa. Đến nước này chỉ còn cách hi vọng gia tộc y cảm thông, hoặc là dùng sức mạnh hoàng quyền mà che chở cho y. Bất luận thế nào, Phượng Huyền vì hắn trả giá quá lớn, nhưng lại chỉ cầu xin một điều nhỏ nhoi, hắn lúc trước không biết thì cũng thôi đi, hiện giờ đã biết, làm sao có thể dửng dưng không chút áy náy mà đem người lại đẩy ra?

Thôi thì đành thuận theo mong muốn của y vậy.

Tuyên đế giơ tay giữ lấy hai má Phượng Huyền, vốn nghĩ muốn hung hăng mắng y một trận, nhưng vừa hé miệng, lại hóa thành một tiếng thở dài tựa như mây khói: "Ủy khuất ngươi."

Đôi tay kia từ trên má Phượng Huyền lướt qua, vòng ra sau đầu, đem đôi môi y gắt gao ấn đến trên môi mình, chủ động đưa ra đầu lưỡi cùng y dây dưa, âm thầm cổ vũ.

Thái độ như vậy làm cho lòng Phượng Huyền càng thêm chắc chắn Tuyên đế đối với y không giống với những người bình thường khác, cũng không phải là do một mình y vọng tưởng. Tuy rằng sự việc ở Tây Sơn còn rõ ràng trước mắt, nhưng một câu nói nặng tựa ngàn cân kia, cùng với động tác cỗ vũ hiện tại, đã minh bạch tâm ý của Tuyên đế.

Đây có lẽ chính là duyên phận, Phượng Huyền thầm nghĩ.

Lúc trước y không hiểu vì sao mình bị Tuyên đế triệu nhập kinh, khắp thiên hạ đều cho rằng y phải vào cung, lúc ấy y còn tin tưởng vững chắc rằng bản thân vì có tài hoa nên mới được thánh thượng biết đến, nào tưởng được sẽ có ngày hôm nay? Bước đi trên con đường này, tuy rằng đã có rất nhiều hiểu lầm khúc chiết, nhưng kết quả lại thuận theo lòng người, cũng coi như được viên mãn.

Mặt mày y giãn ra, thật cẩn thận cởi bỏ quần áo Tuyên đế, dưới tầng tầng lớp lớp trói buộc lộ ra một thân hình mạnh mẽ lại mềm dẻo. Ngự án quá hẹp, phần dưới eo Tuyên đế đều không có nơi tựa vào, đầu cũng hơi nâng lên, trên cổ bởi vì dùng sức mà hiện ra hai đường gân xanh, hầu kết trượt lên trượt xuống, phảng phất như đang mời người đến nếm.

Phượng Huyền cũng liền thuận theo tâm mình, một tay nâng gáy Tuyên đế, cúi đầu ngậm lấy hầu kết đang rung động, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh. Hầu kết là nơi yếu ớt và nhạy cảm cùng, mỗi một lần hô hấp đều khiến Tuyên đế cảm giác chạm đến môi răng Phượng Huyền, yết hầu không tự giác mà nuốt xuống nước miếng, lại bởi vì động tác di chuyển đó mà kích thích càng thêm sâu.

Tuyên đế khẩn trương đến cơ hồ ngừng lại hô hấp, lông mi cũng không ngừng run rẩy, trong mắt bịt kín một tầng hơi nước, nếu nhìn kỹ vào trong ấy, sẽ thấy được bộ dáng của Phượng Huyền. Vạt áo tản ra, đầu nhũ nửa ẩn nửa hiện bị không khí lạnh lẽo cùng ngọn lửa trong thân thể hai mặt giáp công đến dựng thẳng, theo hô hấp của hắn mà run rẩy phập phồng, như đậu đỏ đầu cành, đang chờ người tới hái.

Phượng Huyền cũng không cô phụ ý tốt của hắn, mỗi tay nắm một viên, khi xoa khi nắn, lòng bàn tay cọ qua cọ lại ở phía trên, khảy đến hai viên hồng châu đều trướng đến cứng rắn, lồng ngực tinh tráng kiên cố cũng theo ngón tay của y không ngừng phập phồng, dán vào càng thêm sát.

Theo dục hỏa không ngừng kéo tới, chân Tuyên đế mềm đến không còn sức lực, trọng lượng toàn thân đều đè lên ngự án, tay vô lực rơi xuống, đem tấu chương hất vươn vãi xuống dưới đất. Một bên giá bút cũng theo ngự án mà lay động, thanh âm thanh thúy vang lên như chuông khánh.

Thanh âm kia giống như tiếng nhạc đệm cho phong cảnh kiều diễm. Phượng Huyền nhấc lên hai chân Tuyên đế, đem toàn bộ y phục bên dưới của hắn đều cởi ra.

Không khí trong điện có chút lạnh khiến Tuyên đế co rúm thân mình lại, thần trí thoáng thanh tỉnh, đôi tay nắm chặt ngự án, dùng sức ngẩng đầu lên, vô lực mà nói: "Không thể ở chỗ này……" Nếu thật sự làm trên chiếc bàn này, những tấu chương đó liền không xong.

Xé hư hoặc làm nhăn cũng thôi, nếu không cẩn thận dính lên đó thứ không nên dính, hắn còn mặt mũi đâu mà trả chúng về cho thần tử?

Phượng Huyền lại cứng rắn không chịu, y tiến đến trước người hắn quỳ xuống: "Bệ hạ đã đáp ứng thần, vì sao hiện tại còn muốn từ chối? Chẳng lẽ thần không bằng Đại tướng quân, có thể làm bệ hạ vui sướng? Thần đã hướng người khác học tập qua, cầu bệ hạ cho thần cơ hội tinh tiến."

Khoảng cách giữa hai người thật sự quá thân mật, Phượng Huyền vừa mở miệng nói chuyện, đôi môi cơ hồ liền ghé vào trên phân thân Tuyên đế, trong lúc hô hấp liền phun ra nhiệt khí. Long căn phấn nộn chạm vào môi y, tưởng chừng như bị đôi môi ấm áp ấy nuốt vào, cọ qua cọ lại một hồi, Tuyên đế cảm giác như thần hồn bị đoạt đi mất.

Tiếng than ngọt lịm nhẹ nhàng vang lên trên ngự án, càng lúc càng khẩn trương. Phượng Huyền lập tức hiểu ý mà đem vật kia nuốt vào, lại đem hai chân vô lực rũ xuống của Tuyên đế đặt lên đầu vai, lấy ngón tay dính chút nước bọt chảy xuống, chậm rãi hướng về phía huyệt động mà xâm nhập.

Nhưng chút nước bọt kia hình như không đủ, Phượng Huyền sợ Tuyên đế đau đớn, thử vài lần liền không dám thử lại. Nghĩ muốn đi tìm đồ vật bôi trơn, nhưng y lại không giống Thuần Vu Gia quen thuộc hoàn cảnh, muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu.

Đang lúc khó xử, y bỗng nhiên thấy trên mặt đất lăn xuống một cây bút lông, trên thân bút còn vươn chu sa*, hồng diễm thủy nhuận, thân bút lại được điêu khắc từ ngọc, trơn bóng tinh tế, hay là dùng nó đi?

[**hợp chất thiên nhiên gồm thủy ngân và lưu huỳnh, có màu đỏ, thường được dùng làm vị thuốc trong y học cổ truyền Trung Quốc. Chu sa có vị ngọt, tính hàn và có độc. Ở đây chắc là chỉ loại bột nước dùng để ấn con dấu.*]

Phượng Huyền trong lòng vừa động, liền duỗi tay nhặt lên bút lông kia, ngẩng đầu thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ nhẫn nại một chút, có thể có chút lạnh."

Lạnh? Tuyên đế mơ hồ nghe được lời này, nhưng tâm thần đang mê mang, không thể lập tức lý giải ý tứ trong đó, chỉ khẽ hừ một tiếng. Phượng Huyền nghĩ rằng hắn đồng ý, liền đem thân bút từ hậu đình thử

thăm dò đi vào.

Cảm giác lạnh như băng đột ngột kích thích khiến Tuyên đế co rúm cơ thể, thân mình dùng sức hướng về phía trước cong lên, những nếp nhăn nơi cửa huyệt cũng thít chặt lại. Bút lông trong tay Phượng Huyền nhẹ nhàng chuyển động, đầu bút ướt át mở ra tứ tán, thân bút phủ ngọc bóng loáng, không hề trì trệ mà ra vào.

Lúc bắt đầu có chút lạnh lẽo kích thích làm cho Tuyên đế thập phần không khoẻ, nhưng thực nhanh liền bị độ ấm của thân thể đồng hóa, trở nên ấm áp nhẫn mịn. Lúc phun ra nuốt vào còn mang đến ngứa ngáy nho nhỏ, so với ngón tay càng khiến hắn đạt được khoái cảm.

Tuyên đế trợn to hai mắt, nhìn trần điện trang trí hoa văn sặc sỡ, hô hấp trở nên gấp gáp, thấp giọng phân phó: "Lại sâu chút……"

Theo sự xuất nhập của thân bút, một dòng chất lỏng trong suốt xen lẫn li ti điểm hồng từ giữa hai đùi chảy xuống, sắc đỏ của chu sa vươn trên da thịt trắng nõn nà, diễm lệ quyến rũ đến kinh tâm động phách.

Phượng Huyền rốt cuộc không thể nhẫn nại được nữa, rút bút son ném qua một bên, đứng dậy nương theo cửa huyệt mà chôn thân vào. Tuyên đế như tan chảy mà nằm liệt trên ngự án, thần sắc mê ly nhìn Phượng Huyền, hậu đình co rút trong vô thức, dụ hoặc y thâm nhập thêm sâu một chút.

Phượng Huyền làm theo lời hắn dạy dỗ, vào sâu ra cạn, động tác một khắc cũng không ngừng nghỉ. Thật sâu tiến vào, va chạm đến điểm mẫn cảm nhất, trêu đùa long căn đến khóc lóc thảm thiết, thân thể Tuyên đế run rẩy, một cỗ bạch dịch bắn ra, rơi vào trên đống tấu chương bừa bãi dưới thân, khắp nơi đều là dấu vết bất nhã.

Nhìn Tuyên đế nằm đè lên tấu chương, đem ngự án làm thành một mảng hỗn loạn, Phượng Huyền chẳng những quên mất lễ pháp, mà ngược lại còn cảm khái: "Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc*, lời cổ nhân quả không sai. Nếu ngày xưa thần ở quê nhà không có vài phần tài danh, hôm nay sao có thể đăng đình, hầu thiên tử?"

[**Trong sách có người ngọc, trong sách có lầu vàng.*]

Tuyên đế ánh mắt tan rã, hơi thở thô nặng, cơ hồ đã chìm đắm vào trong bể dục. Nghe y xong nói, hé mở đôi mắt, khẽ lắc đầu: "Trẫm triệu Phượng khanh nhập kinh, là bởi vì…… là bởi vì có thần tiên báo mộng cho trẫm, nói khanh hiền năng chính trực, trẫm mới có thể phá lệ đề bạt, đem khanh triệu vào kinh, tự mình dạy dỗ."

Phượng Huyền tim đập loạn một nhịp, động tác bất chợt mất khống chế mà thúc vào một cái thật mạnh, cúi thấp người hỏi: "Thế thần tiên kia ở trong mộng có từng nói qua, tương lai thần có thể luôn ở bên cạnh hầu hạ bệ hạ hay không?"

Tuyên đế bị hắn đâm đến nói không ra lời, chỉ đành tận lực lắc đầu, thở dốc một lúc lâu mới đáp lại:

"Ngươi ở trong mộng, làm sao sẩy chân đến nông nỗi này…… Ngươi là ái tướng tâm phúc của trẫm, tước vị lên đến Đại tướng quân……"

Động tác của Phượng Huyền đột ngột dừng lại, vuốt ve hai má Tuyên đế hỏi: "Thần nếu làm Đại tướng quân, vậy Đại tướng quân……"

Chẳng lẽ vào cung làm hoàng hậu?

Tuyên đế lắc đầu, ảm đạm đáp: "Cảnh trong mộng mà thôi, hà tất truy vấn."

Phượng Huyền bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước Tuyên đế triệu Tạ Nhân vào cung, chính là vì mộng thấy Tạ Nhân trở thành mẫu nghi thiên hạ. Y tựa hồ hiểu ra được điều gì đó, không bỏ qua mà tiếp tục hỏi: "Như vậy trong giấc mộng của bệ hạ, Tạ thái thú vốn là nữ tử, còn làm hoàng hậu?"

Không, y để thư lại rồi bỏ đi.

Tuyên đế nhắm mắt không trả lời. Phượng Huyền cảm thấy Tạ Nhân tám chín phần là không có kết cục tốt, liền không hỏi thêm nữa, tay nâng lên vòng eo Tuyên đế, nhẹ nhàng liếm đi bạch dịch trên người hắn, thả người đưa đẩy một trận, cũng đem tinh hoa của mình bắn vào trong cơ thể Tuyên đế.

Tuyên đế tuy rằng mệt mỏi, nhưng vẫn miễn cưỡng nâng tay vỗ vỗ Phượng Huyền: "Không đề cập tới chuyện trong mộng nữa, sau này trẫm nhất định sẽ khuyên bảo cha mẹ, huynh trưởng cùng trưởng bối trong gia tộc ngươi, tận lực giữ gìn tiền đồ cho ngươi."

Phượng Huyền đem Tuyên đế ôm đến trên long ỷ, từ trong ngực móc ra khăn tay lau đi ô dịch trên người hắn, kiên định mà đáp: "Thần không thèm để ý tiền đồ cùng thanh danh, chỉ cần có thể lưu lại bên cạnh bệ hạ nhất thời, đã là phúc phận trời ban."

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng vỗ tay thanh thúy, đại môn bị người đẩy ra từ bên ngoài, một tràng tiếng cười sang sảng truyền đến: "Tốt, tốt. Phượng học sĩ quả nhiên trung nghĩa, khó trách bệ hạ đối với ngươi sủng quyến như vậy, ngay cả lời hứa của chính mình cũng có thể không màng."

Theo thanh âm vang lên, một thân ảnh cao lớn như tùng bách liền từ ngoài cửa bước vào, trên mặt tràn đầy tươi cười, trong mắt lại một mảng âm u lạnh lẽo.

"Thần cũng không phải lần đầu tiên nghe bệ hạ nói đến giấc mộng kia, tựa hồ những chuyện xảy ra trong mộng, bệ hạ đều tin là thật, cho nên mặc kệ giấc mộng kia có bao nhiêu hoang đường, dẫn đến bao nhiêu sai lầm trong hiện thực, bệ hạ vẫn một mực muốn dựa vào mộng để đối đãi người sống trước mắt hay sao?"

Tuyên đế một tay chống trên long ỷ, sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt xẹt qua Phượng Huyền, rồi rơi thẳng xuống trên người Chu Huyên, nghẹn giọng nói: "A Huyên, ngươi nghe trẫm giải thích."

Phượng Huyền đã đem long bào phủ lên người Tuyên đế, hướng hắn tươi cười trấn an, rồi đứng dậy đối diện với Chu Huyên nói: "Đại tướng quân, hạ quan biết ngươi cùng bệ hạ trước đây từng có ước hẹn, nhưng hậu cung có quy củ của hậu cung, ngươi nhận được sủng ái của bệ hạ, cũng chỉ có thể chiếm một thân sủng ái, không thể kêu bệ hạ vì ngươi mà không gần người khác."

Chu Huyên nhàn nhạt nhìn y một cái, chắp tay trước ngực hướng về phía Tuyên đế: "Ta khi nào nói qua không cho bệ hạ nạp Phượng Huyền cùng Tạ Nhân. Ta chỉ muốn hỏi bệ hạ, ngươi ở trong mộng đến tột cùng còn có bao nhiêu người? Để ta sớm chuẩn bị tinh thần, miễn cho trong chốc lát lại nhảy ra một người, khiến ta trở tay không kịp mà cùng vài vị trọng thần thân cận."

58. Chương 57: Đánh Nhau

Tuyên đế nghe xong da đầu liền tê dại, nhìn tình thế giương cung bạt kiếm trước mắt, vội vàng khuyên nhủ: "A Huyên, Phượng khanh, các ngươi là đại thần triều đình, mọi việc nên lấy đại cục làm trọng, hà tất giống như nữ nhân, nhao nhao tranh giành tình cảm?"

Hắn không khuyên còn đỡ, vừa khuyên liền khiến lửa giận trong lòng Chu Huyên càng tăng lên, cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm long bào trên người hắn nói: "Bệ hạ thật biết nói đùa, nếu là nữ nhân, há có thể tiến vào Văn Đức Điện, tại ngay trên ngự án giữa hàng loạt tấu chương, dụ dỗ bệ hạ làm ra cử chỉ thương tổn thánh đức như vậy?"

Y chậm rãi đi đến trước ngự án, khom lưng nhặt lên một quyển tấu chương lốm đốm bạch dịch, nhợt nhạt mỉm cười đưa cho Tuyên đế xem: "Thần thật sự không thể tưởng được, nơi triệu kiến đại thần, thương nghị quốc sự, thế nhưng có thể bị người dâm loạn thành bộ dáng thế này. Bệ hạ muốn dùng bút lông như vậy phê duyệt tấu chương, muốn đem tấu chương như vậy trả về cho đại thần?"

Tuyên đế theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, hầu kết khẽ nhúc nhích, hồng ngân trên cổ hiện lên càng thêm rõ rệt. Chu Huyên ném xuống tấu chương trong tay, sải bước hướng về phía long ỷ, Phượng Huyền liền ngăn cản ở trước người Chu Huyên, thần sắc điềm đạm phảng phất như cảnh tượng hỗn loạn trong điện cùng y không quan hệ.

"Phượng Huyền hổ thẹn mà nhận lấy chức vụ thống lĩnh Ngự lâm quân, nếu Đại tướng quân dám tiến tới bức bách thánh thượng, chớ trách Phượng Huyền vì hộ giá mà động thủ."

Chu Huyên rốt cuộc nâng lên mí mắt, nhàn nhạt nhìn thẳng vào y, tay phải khẽ nâng, đột nhiên hướng vạt áo của đối phương chộp tới. Phượng Huyền trở tay mở ra, bước lên trước một bước, tay trái nước chảy mây trôi điểm vào huyệt Khúc Trì trên cánh tay phải của Chu Huyên. Trong nháy mắt hai người đã giao thủ qua năm sáu chiêu, cũng may chỉ điểm đến mà thôi, vẫn chưa thật sự đổ máu.

Mặc dù không thấy máu, Tuyên đế cũng không thể bàng quang mà nhìn được. Hắn ở trên người sờ soạng qua lại một lượt, trừ bỏ một thân long bào, thế nhưng không tìm ra được vật gì có thể ném tới, gấp đến độ không quan tâm bên ngoài còn có thái giám thị vệ đang đứng, hung hăng vỗ một phát lên ghế, lạnh giọng quát: "Đều dừng tay! Ở trước mặt trẫm vung quyền đánh nhau, còn ra thể thống gì! Ai còn dám động thủ,

trẫm liền lập tức gọi người tiến vào bắt lấy, bỏ vào ngục cảnh tỉnh mấy ngày!"

Tuyên đế thật sự giận đến kích động, hai người đành phải dừng tay, sửa sang lại quan phục có chút hỗn loạn, hướng Tuyên đế quỳ xuống thỉnh tội.

Mặc dù chân quỳ, nhưng đầu Chu Huyên lại vẫn luôn ngẩng cao, hai mắt nhìn chằm chằm Tuyên đế, khí thế lẫm liệt nói: "Mới vừa rồi bị Phượng đại nhân quấy rầy một trận, thần ngược lại thiếu chút nữa đã quên. Thỉnh bệ hạ giải thích nghi hoặc của thần, trong mộng của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu vị thần tử ra vào màn trướng, hôm nay không ngại nói ra cho rõ ràng, miễn cho ngày sau không cẩn thận lại đụng phải tình cảnh thế này, khiến cho hai bên đều xấu hổ?"

Phượng Huyền ở một bên an tĩnh mà quỳ, ánh mắt cũng chần chờ rơi xuống trên người Tuyên đế, tựa như muốn cùng hỏi, lại tựa như không muốn nghe thấy bất kì cái tên nào từ trong miệng hắn.

Ánh mắt Tuyên đế dao động, có chút bực bội nói: "Một giấc mộng mà thôi, truy vấn thì ích lợi gì? Mau bình thân, đem nơi này thu thập một chút, để cho người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì……"

Chu Huyên lúc này rốt cuộc nhanh hơn Phượng Huyền một bước, lúc hai chữ "bình thân" vừa thốt ra khỏi miệng Tuyên đế, y đã lập tức ngồi xuống trên long ỷ, một tay mò vào bên trong long bào, xoa vuốt thân hình trần trụi ướt đẫm mồ hôi của hắn.

Phượng Huyền vừa muốn nhào tới tranh đoạt, Chu Huyên lập tức thay đổi thần sắc trang nghiêm nói: "Phượng đại nhân còn không lo thu thập ngự án? Chẳng lẽ muốn cho người khác thấy được cảnh tượng hỗn độn này, vì sự cố chấp của bản thân mà làm tổn thương danh dự thánh thượng?"

Trong lúc nói chuyện, một bàn tay đã dừng trên cần cổ ửng đỏ của Tuyên đế, Chu Huyên cười như không cười cúi đầu, mang theo uy thế bức bách của ngàn quân mà hướng về Tuyên đế, tiếp tục truy vấn: "Mộng kia như thế nào, ta vốn cũng không muốn quản. Nhưng vì bệ hạ đối với việc trong mộng quá mức tin tưởng, ta sợ không hỏi rõ ràng, một ngày nào đó sẽ bị người mà bệ hạ yêu thương trong mộng vô thanh vô tức đoạt đi hết thảy."

Cái tay kia nhẹ nhàng trượt xuống cằm Tuyên đế, nâng khuôn mặt hắn lên, buộc hắn cùng mình đối diện. Dưới thái độ cường ngạnh của Chu Huyên, Tuyên đế chỉ bất đắc dĩ đáp: "Ngươi trước tiên buông trẫm ra, bất quá là mộng mà thôi, trẫm có gì mà không thể nói."

Chu Huyên theo lời buông tay, rồi lại đem Tuyên đế kéo vào trong ngực, cẩn thận thay hắn mặc lại xiêm y. Phượng Huyền tùy ý liếc mắt một cái, cũng không so đo, cúi người nhặt lên từng quyển tấu chương trên mặt đất, thu thập phân loại đàng hoàng đặt xuống ngự án.

Tuyên đế hồi tưởng lại kiếp trước, ở trong đầu lược bớt vài chỗ, bắt đầu kể: "Trẫm ở trong mộng, vốn phải là sang năm mới lên ngôi hoàng đế. Từ sau khi Thành Đế đăng cơ, trẫm luôn ở trong Lâm Xuyên vương phủ giấu tài, lại vì Thành Đế hoang dâm vô đạo, tàn bạo vô đức……" Thanh âm hắn dừng lại một chút, thần sắc ảm đạm, trong đầu không tự chủ được mà hiện lên vị tiểu hoàng tẩu cứu hắn từ trong nước sôi lửa bỏng kia, cũng ôn như mỹ mạo, thông minh tiết nghĩa như vương phi cùng các trắc phi.

Chu Huyên không thể lột da đầu hắn ra mà xem trong đó thật sự đang chứa cái gì, chỉ biết nhìn bộ dáng như đưa đám của hắn, còn tưởng rằng hắn nhớ tới Thành Đế, vội vàng ôm chặt lấy hắn, ôn nhu dỗ dành: "Chúng ta không đề cập tới việc này nữa, ta chỉ muốn biết, ta ở trong mộng của bệ hạ có phải là chết sớm, nếu đúng như vậy thì ta đã chết như thế nào?"

Bị Chu Huyên gián đoạn, những mỹ nữ từng tồn tại trong sinh mệnh hắn bỗng chốc như ảo ảnh mà tiêu tán, chớp chớp mắt, hắn chậm rãi tiếp tục kể về kiếp trước của mình: "Khi đó vì Thành Đế xa hoa dâm dật, quốc khố hư không, dân chúng lầm than, lại bị Tây Nhung, Nam Cương nam bắc hô ứng, lúc nào cũng tác loạn. Trong triều không đào đâu ra tiền để chỉnh đốn quân binh, quốc lực suy vi tới cùng cực, hai năm sau đó, ngươi ở Tây Bắc……"

Tuyên đế hàm hồ cho qua, gục đầu thấp xuống, che khuất biểu tình trên mặt, tâm niệm thay đổi thật nhanh, rốt cuộc đem sự kiện mà hắn luôn để ý nhất thêm thêm bớt bớt mà nói ra: "Sau lại…… là Phượng khanh đem xác ngươi trở về. Trẫm liền để y thay ngươi làm Đại tướng quân, hơn một năm sau dẫn y ngự giá thân chinh, khổ chiến mấy tháng, rốt cuộc bình định được Tây Nhung."

Đầu người xám ngắt trong chiếc hộp sắt khi xưa cùng khuôn mặt tuấn lãng bừng bừng sinh khí trước mắt lắc lư đan xen lẫn nhau, dù Tuyên đế có nhắm chặt hai mắt cũng vô pháp xóa bỏ. Chỉ ngắn ngủn mấy câu, Tuyên đế lại nói đến vô cùng gian nan, lúc đến đoạn bình định Tây Nhung, liền lập tức ngừng lại, hô hấp thật sâu một trận.

Chu Huyên ở trên mặt hắn nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt hơi ám trầm, miệng lại cười vang nói: "Việc trong mộng, Thất lang sao có thể xem là thật? Tây Nhung hiện giờ đã được ta dẹp yên, ta cũng còn sống, mà Phượng đại nhân lại là văn thần, Tạ thái thú còn là nam tử…… Có thể thấy được giấc mộng kia cũng không phải do thần tiên gửi gắm gì, mà là trong cung nhất thời có yêu ma tác quái, sau lại được tăng nhân Thất lang mời đến làm pháp sự hơn một tháng, tự nhiên cũng đã thanh tẩy sạch sẽ."

Tuyên đế liếc nhìn y, miễn cưỡng cười cười. Lại thấy ánh mắt Chu Huyên lướt qua trên người Phượng Huyền, ý vị thâm trường mà nói: "Phượng đại nhân có thể ở trong mộng làm thế thân của ta để bệ hạ gửi gắm tình cảm, cũng coi như là chúng ta có duyên. Nếu việc đã đến nước này, ta cũng không thể cố chấp kêu Phượng đại nhân rời đi Thất lang." Y lại mỉm cười, chuyển hướng về phía Phượng Huyền: "Ngươi nếu đã là thị quân được lâm hạnh, thì cũng cần phải có chút bản lĩnh của thị quân. Ta nếu không kiểm tra ngươi một lượt, tổng không thể yên tâm……"

Phượng Huyền đã buông xuống chồng tấu chương đang xếp dở, mỉm cười chắp tay: "Phượng Huyền văn võ lưỡng đạo đều có học qua, tất cả nguyện nghe theo sắp xếp của Đại tướng quân."

Khóe miệng Chu Huyên cũng khơi dậy một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt lạnh lùng rơi xuống trên mặt Phượng Huyền: "Nếu Phượng đại nhân đã có chuẩn bị, vậy thì chọn ngày chi bằng nhằm ngày……"

"Hồ nháo!" Tuyên đế đột nhiên vỗ xuống trên người Chu Huyên: "Ý chỉ mới vừa rồi của trẫm, các ngươi không nghe thấy sao?"

Chu Huyên đè lại tay hắn, khẽ vuốt vài cái, tâm bình khí hòa mà đáp: "Phượng đại nhân là con người tao nhã, ta cùng hắn luận bàn bất quá là bản lĩnh phụng dưỡng thánh thượng, sao có thể dùng tới đao thương

gây mất hòa khí, khiến cho bệ hạ lo lắng?"

Nghe được mấy chữ "bản lĩnh phụng dưỡng thánh thượng", trên mặt Phượng Huyền liền nóng lên, nhớ tới cảnh tượng Nguyên Đán ngày ấy y và Thuần Vu Gia cùng hầu hạ Tuyên đế. Không chỉ riêng y, ngay cả Tuyên đế cũng nhớ lại tình trạng khi đó, mặt mày liền ửng đỏ phát nhiệt, trên người khó thể ức chế mà hưng phấn lên.

Chu Huyên ôn nhu nhìn Tuyên đế, thấp giọng nói: "Đã là việc riêng, tốt nhất không nên tiến hành ở trong cung. Thần biết một chỗ rất an toàn, khiết tịnh thanh u, bệ hạ cũng có thể đến. Đến lúc đó ta cùng Phượng đại nhân đều xuất ra bản lĩnh, thỉnh bệ hạ làm trọng tài bình phán, bệ hạ thấy thế nào?"

Trong lòng Tuyên đế đã lay động, nhưng vẫn chậm rãi lắc đầu, không đủ tự tin mà cự tuyệt: "Việc này…… quả thực hoang đường, trẫm há có thể đi theo các ngươi hồ nháo……"

Phượng Huyền lại bước tới gần hơn, cao giọng đáp: "Nguyện nghe theo Đại tướng quân phân phó!"

Ánh mắt Chu Huyên sáng quắc mà nhìn Phượng Huyền, cũng vững vàng đáp một tiếng: "Tốt!" buông ra Tuyên đế nói: "Lúc trước Thất lang có nói với ta về vị doanh kĩ Tống Sơ Yên, ta đã tìm được. Chỗ ở của nàng thập phần sạch sẽ và yên tĩnh. Ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của Phượng đại nhân, chỉ là sắp tới sứ đoàn Nam Cương vào kinh, việc kiểm tra bản lĩnh tạm thời gác lại, đợi người đi rồi, liền thỉnh bệ hạ chủ trì việc này."

Tuyên đế trong lòng nghĩ muốn đi gặp vị mỹ nhân kiếp trước một lần, nhưng cảm thấy dáng vẻ hiện giờ của mình mà đứng trước mặt mỹ nhân chỉ có thể mất mặt, do dự mãi vẫn không quyết định được. Ngược lại Phượng Huyền thập phần thống khoái mà tiếp nhận khiêu chiến, cùng Chu Huyên ước định, sứ thần Nam Cương vừa rời đi liền giáp mặt tỷ thí.

Thời điểm hai người ra khỏi cửa điện tuy vẫn sóng ngầm cuồn cuộn, nhưng so với trạng thái động thủ hung hiểm vừa rồi hòa hoãn hơn rất nhiều. Vương Nghĩa đứng ở ngoài cửa nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi xong, mới lặng yên tiến vào trong điện hỏi: "Bệ hạ, mới vừa rồi Đại tướng quân không nháo ra chuyện gì lớn chứ?"

Tuyên đế xoa mày phát sầu, thấy bộ dáng thấp thỏm của Vương Nghĩa, lập tức nhớ tới đôi mắt mà Phượng Huyền vẽ ra trên ngự án. Vẽ đến thật tốt a, không biết là đã lén nghiền ngẫm bao lâu, đến nỗi ngòi bút tinh tế điêu luyện như vậy…… nhưng nguyên bản của bức họa kia, là ai đưa cho y?!

Hai đường ánh mắt âm u lạnh lẽo quét thẳng đến trên người Vương Nghĩa, khiến y sợ tới mức rụt lui vài bước, quỳ rạp xuống đất hô lên: "Tiểu nhân hết thảy đều là vì muốn tốt cho bệ hạ, thỉnh bệ hạ minh giám!"

Minh giám cái gì? Ngươi đem trẫm bán đến không nhẹ a! Tuyên đế phẫn nộ quát: "Trẫm kêu ngươi thiêu hủy bức họa, vì sao không chịu đốt đi? Tự mình tới Nội Vụ Phủ lãnh phạt, ba tháng bổng lộc tiếp theo không cần lãnh!"

Vương Nghĩa ủy khuất hỏi: "Chẳng lẽ Phượng đại nhân không tìm được vị giai nhân kia? Bệ hạ không phải đã nói không vội tìm người, tội gì giận chó đánh mèo lên đầu của tiểu nhân?"

Tuyên đế nhất thời cứng họng, lại không thể nói ra tình hình thực tế rằng bức họa kia đã chọc đến Phượng Huyền cùng Chu Huyên nổi sóng ghen tuông mãnh liệt, mới vừa rồi còn khiến hắn bị kinh hách một phen. Hắn phiền muộn mà phất tay mắng: "Tự cho là thông minh, chuyện trẫm không kêu ngươi làm, ngươi an bài lung tung làm gì? Lập tức đem những bức họa kia đốt bỏ, sau đó đến giáo phường trong cung dạy dỗ lại mỹ nhân, không thể để kém hơn người mà sứ đoàn Nam Cương dâng lên!"

Ca vũ của Lục Kiều có thể coi như thiên hạ vô song, tuy rằng hắn cũng không muốn người khác đè xuống uy phong của nàng, nhưng hôm nay lập trường hai nước bất đồng, trước tiên vẫn nên chuẩn bị đề phòng chu đáo. Tuyên đế nhớ tới kinh hồng thoáng qua ngày ấy, không khỏi lại liên hệ tới lời thổ lộ cường thế của Phượng Huyền cùng một hồi ước chiến hoang đường của Chu Huyên, biểu tình càng thêm tối tăm. Vương Nghĩa không dám nói nữa, vâng dạ lui ra ngoài, vẻ mặt đau khổ che lại túi tiền, an bài cung nhân đi làm việc.

Đầu tháng ba tiết trời tươi mới, bên bờ Trường An không biết có hay không nhiều thêm mỹ nữ, nhưng trong cung thực ra lại có thêm không ít người.

Vị sứ thần dung mạo thanh tú, phong độ trí thức của Nam Cương dựa theo đại lễ của Hạ quốc hướng Tuyên đế quỳ lạy vấn an, sau khi đứng dậy liền nói cười rộn ràng: "Nam Cương bần hàn, không có lễ vật xuất sắc gì tiến dâng lên bệ hạ, chỉ có một nữ tử được dạy dỗ trong cung từ nhỏ là giỏi ca múa, có lẽ sẽ khiến bệ hạ vui vẻ."

Tuyên đế nhìn dàn mỹ nữ yểu điệu đạp vũ lên điện, cùng với giai nhân tuyệt diễm bước ra từ giữa đoàn vũ cơ như cánh hoa kia, hé lộ một gương mặt như đã từng quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn không giống với người trong bức họa của hắn, ánh mắt xẹt qua Phượng Huyền cùng Chu Huyên đang ngồi ở phía dưới, bình tĩnh đáp: "Trẫm rửa mắt chờ mong."

59. Chương 58: Thích Khách Tại Yến Tiệc

Mỹ nữ Nam Cương lần lượt phân ra hai phía, mỗi người đều ôm nhạc cụ. Tiếng đàn bắt đầu ngân lên trong gió, sau đó đến tiếng tiêu hòa theo nức nở, không hầu uyển chuyển, đàn sáo cộng hưởng tương hòa vang vọng khắp đại điện, tấu lên một khúc 'Mai hoa tam lộng'.

[**Chú thích:*

– *không hầulà một loại nhạc khí thời xưa, giống như đàn sắt nhưng nhỏ hơn.*

– *Mai hoa tam lộng là một trong Trung Hoa thập đại danh khúc.*]

Hơn mười vũ cơ váy dài lả lướt, áo lụa thướt tha nhẹ nhàng khởi vũ, vòng eo lay động, tư thái dị thường uyển chuyển. Mà người múa dẫn đầu chính là vị sủng cơ kiếp trước của Tuyên đế Lục Kiều.

Nàng trang điểm không giống với những vũ cơ khác, một thân xiêm y đỏ rực, ống tay áo dài rộng, khuỷu tay cuốn một dải lụa vàng, trong lúc giơ tay nhấc chân, cánh tay trắng như tuyết đầy đặn như búp sen liền nửa ẩn nửa lộ, cổ tay đeo mấy chiếc vòng vàng tinh xảo, khiến cho đôi bàn tay của nàng càng thêm thanh tú mỹ lệ. Tay phải nàng nắm một chiếc quạt tròn, lúc nào cũng che khuất nửa mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt long lanh, ánh mắt như đường mạch nha ngọt lịm mà chảy về phía Tuyên đế.

Nếu không phải kiếp trước đã hiểu rõ nàng, bản thân Tuyên đế cũng không thể tin nữ tử kiều mị đáng yêu như thế lại là thích khách.

Tay hắn nhẹ nhàng gõ nhịp, mỉm cười nhìn về phía Lục Kiều, thần thái tuy rằng tự nhiên bình thản, đáy lòng lại có chút cảm khái nếu Lục Kiều tới sớm một hai năm, hắn sao phải đến nông nỗi tâm như tro tàn, mỹ nhân ở ngay trước mặt cũng không cách nào khơi dậy hứng thú, chỉ nghĩ xem hiện tại nàng muốn dùng biện pháp gì để hành thích hắn?

Trong Điều tiếu lệnh của Vương Kiến có câu 'Ngọc nhan tiều tuỵ tam niên, thuỳ phục thương lượng quản huyền?'*. Nhưng hắn từ khi sống lại tới nay còn chưa tới ba năm, mà địa vị của Lục Kiều trong lòng hắn đã không thể sánh bằng Chu Huyên, Phượng Huyền, Thuần Vu Gia, còn có…… Tạ Nhân bên kia không biết thế nào rồi, tính tình y cương liệt, tương lai nếu có một ngày quay về triều đình, thế nào cũng lại nhấc lên một phen sóng gió.

[**trích trong bài thơ Điều tiếu lệnh ( ) của Vương Kiến:*

Đoàn phiến, đoàn phiến,**

Mỹ nhân bệnh lai già diện.

Ngọc nhan tiều tuỵ tam niên,

Thuỳ phục thương lượng quản huyền?

Huyền quản, huyền quản,

Xuân thảo Chiêu Dương lộ đoạn.

***'đoàn phiến' là chiếc quạt của nàng Ban Tiệp Dư (xuất thân thế gia, là phi tần của Hán Thành đế và là một tài nữ trứ danh).*

Bản dịch của Điệp Luyến Hoa:

Chiếc quạt, chiếc quạt,

Mỹ nhân bệnh sầu che mặt.

Ngọc nhan tiều tuỵ ba năm,

Còn ai chờ đợi sáo ca?

Ca sáo, ca sáo,

Chiêu Dương cỏ xuân đứt đoạn.

Vì bài thơ hay quá nên để cả bài cho ai thích thì đọc.]

Tuyên đế nghĩ ngợi đến xuất thần, không kịp phòng bị một cơn gió thơm nồng quét tới trên mặt. Hương thơm ngọt ngào, câu dẫn đến trong lòng không yên, hận không thể lập tức đem mỹ nhân trước mắt kéo vào trong ngực. Mà yêu cơ câu hồn kia lúc này lại xoay bước rời xa, tư thế cánh tay biến hóa mềm mại, ánh mắt tung ra một cái mị nhãn về phía hắn. Tuyên đế sống lưng thẳng tắp, cơ hồ muốn từ trên ghế đứng lên, đuổi theo Lục Kiều.

Nhưng vào lúc này, hai thanh âm "khụ" "khụ" từ phía dưới vang lên, một trái một phải đồng thời truyền vào tai Tuyên đế, đem hắn từ trong trạng thái say mê chấn tỉnh trở lại. Hai người động loạt ho khan kia tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, đem ánh mắt từ trên người Tuyên đế lui về, quay sang phía đối diện tìm kiếm vị hiền thần lương tướng tâm ý tương thông với mình.

Tuy rằng không tiện làm trò trước mặt sứ thần Nam Cương, nhưng hai người vẫn nhìn nhau mỉm cười một cái, từng người nâng chén, ăn ý mà uống cạn một hơi. Tuyên đế nhìn một màn hoà thuận vui vẻ này, không biết vì sao trên người có chút ớn lạnh, đem đám vũ cơ mê hoặc lòng người phía dưới ném ra sau đầu, phân phó Vương Nghĩa: "Thuần Vu đại nhân mấy ngày nay sợ là công vụ bận rộn, lại bị hàn khí nhập thể, yết hầu tự nhiên khó chịu mà ho khan. Mau đem rượu trên bàn của y lấy xuống, đổi thành lộc lê tương. Đại tướng quân thiết nghĩ cũng có chút hỏa nhiệt nóng nảy, đưa một chén rượu mai hoa qua đi."

Thuận tiện đem chén trong tay mình đẩy ra, kêu cung nhân cũng đổi thành rượu mai hoa, nương theo chất rượu lạnh lẽo mà tán đi hỏa nhiệt phiền nhiễu trên người.

Sứ thần Nam Cương chợt cúi đầu cười nói: "Bệ hạ thật hiểu biết phong nhã, rượu mai hoa xứng với 'mai hoa tam lộng', thật là tuyệt phối. Vị Lục Kiều cô nương này tính tình cao khiết, có thần vận của mai hoa, vốn sẽ trở thành hoàng hậu của quốc tộc ta, thân phận thập phần tôn quý, được ví như một đóa hoa giải ngữ."

Thật là giải ngữ hoa. Trên đời này người hiểu biết Lục Kiều nhất, có thể nói chính là Tuyên đế. Hắn mỉm cười tự nhiên gật đầu, nghe vị sứ thần kia khen Lục Kiều cùng với những vũ cơ khác.

Nói một hồi, Lục Kiều lại khởi vũ tiến đến bên cạnh Tuyên đế, từng trận hương thơm liêu nhân theo gió thổi đánh úp về phía hắn. Hai lưỡi đao bén nhọn được giấu dưới chiếc quạt tròn phản chiếu ánh sáng mà chợt lóe lên, sát ý ẩn dấu dưới nụ cười kiều diễm, Tuyên đế nhịn không được chấn động thân mình, trên người tràn ra khí thế chấn nhiếp của bá vương.

Tâm Lục Kiều run lên, bước chân liền rối loạn một phách, tay nắm quạt tròn cũng bất tri bất giác hạ xuống. Vương Nghĩa đứng ở phía sau Tuyên đế nhìn đến rõ ràng, thất thanh kêu lên: "Di?"

Thanh âm kia ép tới cực thấp, nhưng Tuyên đế cách y thật gần, tự nhiên nghe được, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi 'di' cái gì? Chẳng lẽ là nhìn ra nàng giống người nào?"

Phải chăng cuối cùng cũng có người nhìn ra được mỹ nhân trong bức họa của hắn chính là Lục Kiều?

Vương Nghĩa lại lắc đầu, lần thứ hai đả kích tài nghệ của Tuyên đế: "Nàng lớn lên giống ai tiểu nhân không nhận ra, bất quá quạt tròn của nàng có vấn đề. Mới vừa rồi tiểu nhân nhìn thấy, thời điểm nàng nhảy múa, từ trong chiếc quạt của nàng bay ra rất nhiều thứ gì đó giống như là phấn hương, rơi xuống trên bàn của thánh thượng."

Nhanh như vậy đã ra tay? Tuyên đế ngơ ngẩn trong chớp mắt lần ám sát ở kiếp trước là chuyện sau khi Lục Kiều vào cung, chứ không phải giống như hiện tại, gấp gáp đến độ ra tay ngay tại yến tiệc. Nhưng hắn mới vừa nãy rõ ràng đã phát ra khí thế bá vương, Lục Kiều hẳn là phải rơi vào lưới tình của hắn rồi chứ? Như thế nào vẫn còn phục tùng mệnh lệnh của Nam Cương vương, hạ độc vào đồ ăn của hắn?

(*Đậu xanh rau má, thụ à, em tưởng em là siêu nhơn phóng điện đó sao, xẹt một cái là gái ngã đổm độp? Ta thiệt nghi ngờ cái cuốn tiểu thuyết mà em là nam chính ngựa đực ở kiếp trước có phải là một cuốn ngôn tình siêu cấp não tàn hay không???*)

Xem ra Lục Kiều hiện tại đã không còn là Lục Kiều của kiếp trước, đối với hắn cũng không có một phân tình ý nào. Phi phi phi, người ta nói phu thê duyên phận chỉ có một đời, hắn đã trải qua hai đời, mọi chuyện sao có thể vẫn giống như lúc trước? Tuyên đế trong lòng xót xa, đem chén rượu hoa mai đưa cho Vương Nghĩa: "Thời tiết còn lạnh, đi đổi cho trẫm chút canh nóng tới đây."

Vương Nghĩa trong lòng hiểu rõ mà cầm chén rượu đi xuống, để ngự y kiểm tra độc tính bên trong, sau đó lại mang lên một chén canh giải độc để đề phòng vạn nhất. Tuyên đế từ tốn uống canh, chỉ vào đồ ăn dính bột phấn trên bàn, vẻ mặt ôn hoà nói: "Món gân nai hầm cùng thịt dê non trên bàn trẫm hương vị đều không tồi, đưa xuống cho sứ giả Nam Cương thưởng thức một chút."

Cung nhân 'dạ' vang một tiếng, liền đem đồ ăn lấy đi, đưa đến trên bàn sứ thần.

Thần sắc Lục Kiều quả nhiên biến đổi, nương theo vũ đạo che dấu, hướng về phía vị sứ thần kia nháy mắt vài lần. Sứ thần Nam Cương thần sắc vẫn thản nhiên, nói cười rộn rã mà cảm tạ Tuyên đế ban thưởng, sau khi ngồi xuống lại hướng Lục Kiều khẽ gật đầu, ánh mắt quăng về hướng Tuyên đế ra hiệu. Thân hình Lục Kiều đình trệ một chút, ngay sau đó lại tung lên dải lụa vàng, hướng về vị trí của Tuyên đế từng bước khởi vũ.

Tuyên đế thở dài trong lòng, có chút thương tiếc Lục Kiều, không muốn để nàng làm ra chuyện không thể vãn hồi, liền cao giọng phân phó: "Đem ca vũ lui đi, trẫm có chính sự cùng sứ giả thương nghị."

Thanh âm đàn sáo đột nhiên im bặt, nhưng vũ bộ của Lục Kiều không hề đình chỉ, vẫn hướng về Tuyên đế yểu điệu mà đến. Tuyên đế liền không thể tiếp tục nhân nhượng, lạnh giọng quát: "Phượng khanh!"

Tiếng quát vừa vang lên, Lục Kiều vẫn tiếp tục nhảy múa, nhưng khi tiếng quát vừa dứt cũng là lúc nàng thả người nhảy đến giữa không trung, nhào về phía Tuyên đế. Một cái chén ngọc từ mặt bên bay tới đánh thẳng về phía đầu gối của nàng, thân hình Lục Kiều lập tức ngã khuỵu xuống, mở ra một tư thế quỷ dị, tốc độ không giảm mà tiếp tục nhào đến chỗ Tuyên đế.

Nguyên lai công phu của Lục Kiều lại tốt như vậy, đời trước nàng quả nhiên chưa từng thiệt tình muốn ám sát hắn.

Khoảnh khắc hung hiểm ngay trong chớp mắt, thế nhưng Tuyên đế lại vẫn cứ ngây ngốc đứng đó. Mắt thấy dải lụa trong tay Lục Kiều sắp sửa chạm đến trước ngực hắn, một mũi tên xé gió bay tới, đem dải lụa bị chân khí làm cho cứng rắn như khiên sắt xé nát. Mà thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng của Lục Kiều cũng đáp xuống trên bàn Tuyên đế, tay phải giũ ra dải lụa tiếp được mũi tên thứ hai ném về phía sau, năm ngón tay trái lập tức đề khí, nhanh như chớp mà hướng về phía cổ họng Tuyên đế.

Đến lúc này trong điện mới vang lên tiếng hô cùng tiếng bước chân hỗn loạn, Ngự lâm quân ào ạt tràn vào trong điện vây bắt vũ cơ Nam Cương. Trong lúc mọi thứ hỗn loạn không thôi thì một tiếng cười trong sáng trấn định đột ngột vang lên, xuyên thấu hết thảy, truyền vào tai đám người đang đánh nhau. Người nọ nói cực nhanh, lại nghe ra thái độ thập phần trầm ổn: "Cô nương không màng đến tánh mạng của vị sứ giả này hay sao?"

Theo thanh âm của y truyền đến, tiếng binh khí trầm trọng đâm vào da thịt cùng tiếng máu phun ra tung toé đồng thời vang lên, theo đó còn có cả tiếng sặc khụ.

Động tác của Lục Kiều cũng vì thế mà dừng lại trong nháy mắt, nhịn không được đem ánh mắt hướng về bên kia nhưng chỉ trong khoảnh khắc thất thần này, nàng liền không còn cơ hội tiếp cận Tuyên đế.

Chu Huyên từ sau lưng gắt gao bóp lấy cổ nàng, Phượng Huyền cũng đã hoành cung trước ngực, chắn trước người Tuyên đế. Tuyên đế lùi lại mấy bước, thương tiếc mà nhìn nàng: "Ngươi vì Nam Cương vương giết trẫm, y cũng không xem ngươi như thê tử, ngược lại sẽ vì sợ hãi cơn giận dữ của Hạ quốc giáng xuống, mà phế đi hậu vị của ngươi, đem một nhà ngươi đều giao cho trẫm xử trí."

Đồng tử Lục Kiều bỗng nhiên co rút lại, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi như thế nào biết được……"

Đây đều là chuyện lúc trước ngươi nói cho trẫm. Tuyên đế cao thâm khó lường mà nhìn Lục Kiều, nhìn đến nàng đầu váng thần huyễn, hoàn toàn mất đi sức phản kháng. Bất quá những lời kia của hắn cũng chỉ là để che lấp, không nghĩ tới việc hành thích lại phát sinh sớm mấy năm, vừa lúc có thể một lần nữa thu phục Lục Kiều.

Trong lúc hắn nói chuyện, Phượng Huyền đã lưu loát mà đem người trói chặt ném tới trên mặt đất, Chu Huyên cũng đã bước tới bên cạnh Tuyên đế, kiểm tra xem hắn có bị thương ở đâu không.

Tuyên đế nắm lấy tay Chu Huyên, ánh mắt hướng trong điện, cười vang nói: "Có chư vị ái khanh hộ giá, trẫm tất nhiên không sao. Bất quá việc hôm nay công lao lớn nhất thuộc về Thuần Vu ái khanh, nếu không có y bắt lấy thủ lĩnh thích khách, nữ tử này cũng sẽ không dễ dàng chịu trói như vậy……"

Ánh mắt Tuyên đế rơi xuống chỗ ngồi của vị sứ thần Nam Cương kia, thanh âm lập tức im bặt. Một thân hình đầy máu ngã xuống tại nơi ấy, thế nhưng không phải là thủ lĩnh thích khách giống như trong suy nghĩ của Tuyên đế, mà là người mới vừa có công cứu giá Thuần Vu Gia!

Bên cạnh y là thân hình gầy gò tuổi bảy mươi của Nhạc thái úy đang ấn giữ thân hình liên tục giãy giụa của sứ thần Nam Cương, Hà thừa tướng mang theo hai vị lão thần không bị dọa sợ bước tới, xé xuống vạt áo tạm thời băng bó vết thương trên người Thuần Vu Gia, sau đó liền quay đầu lại bẩm báo: "Thuần Vu đại nhân tuy rằng chảy nhiều máu, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ là phải dưỡng thương một thời gian."

Nhạc thái úy bên kia dưới sự tương trợ của Ngự lâm quân, đem đám sứ giả Nam Cương đều trói lại, sau đó hơi run rẩy đứng dậy vỗ vỗ tay: "Người này võ công thường thường, nhưng bản thân lại có chút cậy mạnh. Thuần Vu đại nhân chính là quá mức văn nhược nên mới bị hắn cướp đi binh khí phản đâm một kiếm." Vừa nói vừa lắc đầu: "Già rồi già rồi, nếu trẻ lại tuổi hai mươi, mấy tên thích khách thế này sao có thể càn quấy ngay trước mặt……"

Tuyên đế lại bất chấp mọi người xung quanh đang nói gì, nhấc lên vạt long bào, vọt thẳng xuống dưới, từ trong tay Hà Thừa tướng đỡ lấy Thuần Vu Gia mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Thuần Vu ái khanh……" Tuyên đế hối hận không thôi, vành mắt thoáng chốc ửng đỏ, thanh âm có chút run rẩy: "Trẫm sớm biết sứ đoàn có ý định gây rối, nếu không phải vì Lục Kiều……" Hắn thương tâm quá độ, không chú ý tới bản thân nhất thời thuận miệng, nói ra những lời không nên nói: "Ngươi yên tâm, trẫm nhất định sẽ để thái y chữa khỏi cho ngươi. Ấu Đạo, ngươi cùng trẫm còn có duyên phân quân thần nửa đời, trẫm vẫn luôn giữ lại vị trí thái phó, chính là vì chờ ngươi, ngươi không thể làm trẫm thất vọng……"

Mồ hôi lạnh trên trán Thuần Vu Gia rơi xuống như mưa, nhưng vẫn cố cười an ủi Tuyên đế: "Thần chỉ là bị thương ở cánh tay, không có nguy hiểm tới tánh mạng. Bệ hạ không cần quá mức ưu thương, sẽ không tốt cho thân thể. Chỉ là thần bị thương thế này, sợ rằng ảnh hưởng tới việc chấm bài thi đình……"

Tuyên đế quyết liệt đáp: "Không phải còn có phó giám khảo sao, việc này cứ để người khác tới làm, ngươi tạm thời chỉ cần giữ lấy chức danh, không cần hao tâm tốn sức làm việc, đến lần tuyển chọn tiếp theo lại thay trẫm lựa chọn hiền tài cũng không muộn!" Nói xong liền đứng dậy phân phó nội thị: "Đi lấy kiệu nâng Thuần Vu đại nhân đến thiên điện nghỉ ngơi. Thái y đã mời tới chưa? Động tác sao lại chậm như vậy?"

Bỗng nhiên có người nắm giữ lấy cánh tay hắn, Tuyên đế lúc này mới bình tĩnh một chút. Quay đầu nhìn qua, liền thấy Chu Huyên thần sắc nhàn nhạt mà cúi đầu nhìn về phía Thuần Vu Gia.

"Vết thương của Thuần Vu đại nhân cũng không sâu, máu cũng đã ngừng chảy, thỉnh bệ hạ không cần lo lắng quá mức. Nếu vì hắn mà bi thương quá độ, tổn hại long thể, hắn cũng đảm đương không nổi. Tất cả thích khách Nam Cương đều đã bị bắt giữ, bệ hạ muốn đích thân thẩm vấn hay là giao cho Đại Lý Tự? Còn có vị Lục Kiều cô nương mà bệ hạ 'nhớ thương' kia, tựa hồ cũng có nỗi khổ riêng, bệ hạ có muốn tách ra để tự mình đặc biệt thẩm vấn hay không?"

60. Chương 59: Bình Yên Trước Bão

Vị Lục Kiều cô nương mà Tuyên đế 'nhớ thương' tạm thời được đưa tới Đại Lý Tự, do cấm vệ quân canh chừng, chờ Tuyên đế tự thân thẩm vấn. Những thích khách còn lại thì vận khí không tốt như vậy, đều bị chuyển tới Đại Lý Tự, dưới tam đường hội thẩm, rốt cuộc cũng có người phun ra sự thật.

Tuyên đế nhìn Đại Lý Tự trình lên hồ sơ thẩm vấn, càng xem càng lửa giận đầy trời nguyên lai Nam Cương cùng Thổ Phiên đã lặng lẽ lui tới từ lâu, sau khi Tây Nhung diệt vong, liền nghĩ muốn tiến thêm một bước nhiễu loạn Trung Nguyên, đứng giữa làm ngư ông đắc lợi. Càng khiến hắn oán giận chính là, bọn họ thế nhưng lại tung tin đồn xấu xa về hắn, nói hắn là hôn quân hoang dâm vô đạo, vận khí tốt nên mới được Chu Huyên phụ tá, đánh hạ Tây Nhung.

Quả thực là nói bậy! Hắn nếu không phải anh minh cơ trí, hùng tài vĩ lược, khí phách uy nghi, thì sao có thể khiến cho nhiều hiền thần lương tướng cam tâm tình nguyện đi theo như thế?

Tuyên đế nhẫn nhịn lật tiếp vài tờ, nhìn về phía Hình Bộ thượng thư Ngụy Uyên đọc lên một đoạn: "Các ngươi thân là sứ giả, hành thích ngay trước mặt mọi người, chẳng lẽ không sợ Đại Hạ ta binh mã nam hạ, đem Nam Cương san thành bình địa?"

Lời này hỏi đến thật chí lý thật khí phách, Tuyên đế âm thầm khen ngợi một câu, tiếp tục nhìn xuống, sau đó suýt chút nữa bị câu trả lời của đám thích khách làm cho tức chết "Thủ pháp hạ độc của Lục Kiều cực kì xảo diệu, võ công lại cao, bọn ta lại có danh phận sứ đoàn, yến tiệc đột nhiên xảy ra biến cố, ai có thể tránh được? Nhất định là có người tiết lộ việc hành thích, nên các ngươi mới có chuẩn bị trước, bằng không Tuyên đế hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Tuyên đế chết, Hạ quốc nhất định đại loạn. Lương Vương chỉ là một hoàng tôn giả mạo, sao có thể đăng cơ kế vị?"

Tuyên đế ném tập hồ sơ lên ngự án, phẫn nộ quát: "Ai nói Lương Vương là hoàng tôn giả mạo? Trẫm hạ chỉ, lập Lương Vương làm hoàng thái tôn, đợi qua tám tuổi liền dời đến Đông Cung!"

Mọi người vội vàng khuyên hắn bớt giận.

Bất quá Lương Vương xác thật thông minh hiếu học, chiêu hiền đãi sĩ, trải qua mấy tháng được Tuyên đế tự mình giáo dưỡng, cả triều trên dưới đều thấy được chỗ tốt của đứa nhỏ này, bởi vậy cũng không ai phản đối việc lập trữ. Đợi Tuyên đế nguôi giận, Đại Lý Tự khanh Bàng Kiện liền tấu: "Bệ hạ, Nam Cương Mạnh thị dám mưu đồ hành thích, Đại Hạ ta chắc chắn phải đem binh thảo phạt, dương cao uy thế. Những tên thích khách kia xử quyết tại chỗ hay là giữ lại để tế cờ?"

Tuyên đế cười lạnh một tiếng: "Nam Cương từ trước đến nay luôn gian xảo, trẫm nếu xử trí đám thích khách đó, bọn họ ngược lại sẽ bảo trẫm vô cớ giết hại sứ thần, lại mượn danh này liên hợp cùng Thổ Phiên và loạn đảng Tây Nam. Trẫm sao có thể để bọn họ như ý…… Nhưng ngặt nỗi Nam Cương xuân hạ thu ba mùa đều có chướng khí, đại quân hiện giờ chủ yếu ở phương bắc, muốn triệu hồi cũng cần có thời gian. Trước tiên phái người mang theo đầu của đám thích khách đi chiêu cáo khắp thiên hạ tội danh của Mạnh thị, đồng thời lệnh cho Trấn Nam tướng quân tăng cường bảo vệ biên quan, chờ đến mùa đông sẽ xuất binh!"

Phía bắc mới vừa bình ổn, phía nam loạn lên, Tây Nhung ở phía sau như hổ rình mồi, dụng binh cùng lúc ở hai nơi, binh lực tài lực thật sự không thể ứng phó. Bất quá hai lần hắn bị ám sát sau lưng đều có bóng dáng của người Thổ Phiên, tốt nhất vẫn nên giải quyết chúng cùng một lúc với Nam Cương.

Bàng Kiện lại hỏi: "Còn nữ thích khách kia lại được Đại tướng quân đặc biệt chiếu cố, không bị nhốt vào nhà lao, cũng chưa bị đưa ra trước tam đường hội thẩm, không biết bệ hạ muốn xử trí như thế nào?"

Lục Kiều không phải là được Chu Huyên chiếu cố, mà là được hắn chiếu cố a. Chỉ là hắn có chút cận hương tình khiếp*, không dám gặp Lục Kiều. Sau khi gặp xong thì thả hay không thả cũng là nan đề, giữ lại cũng không thể dùng nhu tình mà thu phục, vẫn nên thả đi thì hơn. Trong lòng Tuyên đế thậm chí còn hy vọng Lục Kiều có thể tự chạy thoát khỏi Đại Lý Tự, sau đó lưu lạc giang hồ cũng tốt, trở về Nam Cương cũng tốt, hắn liền không cần phải tự tay tuyên án cho nàng, cũng không cần vì nàng mà khó xử về sau.

[**xa quê lâu ngày, lúc trở về liền cảm thấy hồi hộp lo lắng.*]

Trong lòng Tuyên đế rõ ràng, đời này gặp nhau, bọn họ cũng không có khả năng ân ái trở lại giống như đời trước.

Hắn thương tâm một trận, để cho Đại Lý Tự khanh tiếp tục tạm giam Lục Kiều, lại tuyên Lễ Bộ tới thương nghị việc lập hoàng thái tôn. Sớm chút định ra trữ vị cho Lương Vương, miễn cho hài tử không danh không phận mà sống ở trong cung, khiến cho người bên ngoài đàm tiếu thân phận của y.

Lễ Bộ thượng thư chính là người lúc trước dâng tấu thỉnh Tuyên đế lập vương phi Tông Chính tự khanh Hạ Trưng. Hạ Trưng nghe thấy Tuyên đế hạ quyết tâm muốn lập hoàng thái tôn, lại đứng ra khuyên nhủ: "Bệ hạ tuổi còn trẻ, tương lai chưa chắc không có con nối dõi, hà tất vội vã lập hoàng thái tôn? Thần nhớ kỹ lần trước lúc bệ hạ muốn nạp phi, rất nhiều nữ nhi của các đại thần trong triều đều vội vã thành thân, nhưng nữ nhi Chu thị ngược lại vẫn chưa vừa ý ai, bệ hạ đã coi trọng Đại tướng quân, vậy thì hãy cùng gia tộc của ngài ấy liên hôn."

Trẫm đã liên hôn cùng gia tộc y rồi, chỉ là mối liên hôn này sẽ không có con nối dõi mà thôi.

Tuyên đế tất nhiên là không nói ra lời đó, chỉ mơ hồ đáp: "Duyên phận con cháu cũng phải xem ý trời. Trẫm tuổi đã không nhỏ, Lương Vương thông tuệ hiếu thuận, tri thư đạt lễ, có thể gánh vác Đông Cung."

Lập trữ so với lập nam hậu còn dễ dàng hơn nhiều. Hạ Trưng khuyên nhủ vài lần, thấy hắn không chịu hồi tâm chuyển ý, đành trở về Lễ Bộ chuẩn bị những thứ cần thiết cho nghi thức lập hoàng thái tôn.

Tuy vậy, trong lòng Hạ Trưng vẫn không khỏi nghĩ tới chuyện làm sao cho Tuyên đế có con nối dõi. Buổi tối lúc cùng Binh Bộ thượng thư Hàn Cánh và Hình Bộ thượng thư Ngụy Uyên uống rượu, liền đem buồn bực trong lòng nói ra: "Bệ hạ hiện giờ đã hai mươi bốn, hậu cung lại ngay cả một phi tử phân vị thấp nhất cũng không có. Ta nghe nói nữ nhi Chu thị giống huynh trưởng, nhất định hiền đức, vừa lúc chưa lập gia thất, liền nghĩ muốn cùng hai vị thương nghị một phen. Nửa năm trước bệ hạ từng hạ chỉ lệnh cho nữ nhi của quan lại vào cung, không bằng chúng ta liên thủ thuyết phục Đại tướng quân cùng Chu lão tướng quân đưa người tiến cung, miễn cho hậu vị hư không trống trải?"

Ngụy Uyên liếm liếm môi, cao thâm khó lường mà chỉ điểm: "Hạ huynh thấy không rõ tình thế hay sao? Trong Đại Lý Tự còn có một nữ thích khách không được thẩm vấn cũng chẳng được thả ra kìa. Phi tử phân vị thấp chưa chắc không có, còn về người có phân vị cao Chu thị nếu muốn đưa nữ nhi vào cung, lời nói của Đại tướng quân so với ngươi càng có trọng lượng không phải sao? Gia tộc của hắn chính là không bỏ được nữ nhi, ngươi nếu thật làm ra việc này, bọn họ chưa chắc đã cảm ơn ngươi."

Hàn Cánh cũng khinh bỉ nhìn Hạ Trưng một cái: "Bệ hạ nếu chịu cưới nữ nhi Chu thị, lúc trước đã không chỉ tên điểm họ để nhi tử Tạ thị vào cung! Hiện giờ thánh thượng vội vã lập trữ, hơn phân nửa là vì trữ vị yên ổn rồi mới có thể nghênh đón vị kia trở về, ngươi đừng có mà làm mai lung tung, việc này nhất định không thể thành đâu."

Tuy là tất cả mọi người đều khuyên như thế, Hạ Trưng như cũ vẫn không chịu hết hy vọng. Y ngồi ở vị trí Tông Chính tự khanh nhiều năm, thời Minh Đế đã từng thỉnh lập Lâm Xuyên vương phi, sau tới thời Thành Đế lại thỉnh tấu thêm một lần nữa, hiện giờ Tuyên đế đã đăng cơ, từ đó đến nay đã qua bảy tám năm, nhưng vẫn chưa từng thú thê nạp thiếp. Theo luật pháp của tiền triều, trường hợp như vậy hoàng đế sẽ bị triều thần cưỡng chế hôn phối, không thể để cho hậu cung trống rỗng không người, khiến thiên hạ rơi vào tay kẻ khác.

Vì thế Hạ Trưng quyết tâm, tự mình tìm tới Chu Huyên, đem ý tứ của bản thân nói rõ, thỉnh y cùng người trong gia tộc suy xét.

Hạ Trưng ở trước mặt Chu Huyên dõng dạc hùng hồn khuyên nhủ: "Bệ hạ anh minh thần võ, khí độ rộng rãi, Đại tướng quân cũng đã biết rõ. Hiện giờ lục cung hư không trống rỗng, tuy có Lương Vương ở, nhưng rốt cuộc không phải là thân sinh của bệ hạ, ngày sau nếu lệnh muội sinh hạ hoàng tử, tự nhiên sẽ trở thành đích trưởng tôn, đến lúc đó Hạ mỗ mới dễ dàng mà thỉnh tấu về chuyện trữ vị. Hiện giờ nữ nhi của quan lại cả triều đều đã gả ra ngoài, sẽ không có người nào có xuất thân cao quý như lệnh muội để vào cung tranh sủng, Đại tướng quân còn do dự cái gì?"

Chu Huyên không phải do dự, mà là hối hận lúc trước vì sợ hôn sự vội vàng, muội tử gả cho người không vừa ý, mới khuyên cha mẹ không cần vội vã đem nàng gả đi. Lúc này nếu thật để nàng vào cung, y chẳng lẽ phải cùng muội tử tranh sủng? Duyên phận giữa y và Tuyên đế hiển nhiên phải đứt đoạn!

Bất quá, Hạ Trưng hôm nay có thể nghĩ đến việc lập hậu, người khác ngày sau nhất định cũng có thể nghĩ đến việc này. Chính là triều thần không đề cập tới, Tuyên đế thật sự không có tâm tư này sao? Trong Đại Lý Tự vẫn còn đang giữ cái vị nữ thích khách tên Lục Kiều kia kìa!

Chu Huyên âm thầm cười lạnh trong lòng, trên mặt lại lộ ra nhàn nhạt khó xử: "Đại nhân không biết đó thôi, ta hiện giờ đã phân phủ, việc trong gia tộc cũng biết không nhiều lắm. Xá muội lại vẫn luôn được

cha mẹ nuông chiều, không thích hợp vào cung……" Mắt thấy Hạ Trưng lại muốn khuyên, vội vàng ngăn lại: "Việc này dù sao cũng được đại nhân nhắc nhở, đợi ta trở về bẩm báo cha mẹ, rồi hướng bệ hạ thăm dò, coi thánh ý thế nào đã."

Đem Hạ Trưng tống cổ trở về, Chu Huyên thật sự vào cung thăm hỏi, bất quá không phải vì chuyện lập hậu, mà là lôi kéo Phượng Huyền cùng tới Văn Đức Điện, hành lễ xong liền cười nói: "Mấy ngày nay Thất lang vì chuyện của thích khách mà vất vả. Nghĩ đến việc Thuần Vu đại nhân luôn được Thất lang tự mình chiếu cố, ngày đêm không rời, thân mình bệ hạ sao có thể chịu đựng được? Ta cùng Phượng đại nhân lo lắng cho long thể, muốn thỉnh bệ hạ đến danh thắng trong kinh giải sầu một ngày."

Tuyên đế cười lắc đầu, vừa định cự tuyệt, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe linh quang, minh bạch hai chữ 'giải sầu' kia là có ý tứ gì. Hai má hắn liền nhiễm một tầng ửng đỏ, thu lại tươi cười, ho khan hai tiếng nói: "Mấy ngày nay còn phải bận rộn chuyện lập trữ……"

Chu Huyên nhìn chăm chú vào hắn, chậm rì rì mà vặn đầu ngón tay: "Hôm nay muốn lập trữ, ngày mai muốn trị thủy, ngày mốt lại phải dùng binh, nếu cứ như vậy mà chờ đợi, chính là chờ đến mười năm sau cũng khó mà đi được. Bất quá chỉ là một ngày thôi, bệ hạ không thể thu xếp công việc bớt chút thời gian đi cùng ta hay sao?"

Mười năm sau hắn không biết đã chết hay vẫn lại trọng sinh. Tuyên đế có chút thổn thức trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch, gật đầu đáp: "A Huyên nói phải, cổ nhân quý trọng thời gian nhưng cũng quý trọng cảnh sắc, trẫm sao có thể không dành ra được một ngày rảnh rỗi để đi cùng các ngươi." Ánh mắt hắn đảo qua Chu Huyên, sắc mặt ửng đỏ, trong mắt lại ẩn ẩn liếc về phía Phượng Huyền, tính tính ngày tháng, rồi quyết định: "Vậy thì ba ngày sau đi."

Chu Huyên tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười cáo từ, lưu loát mà xoay người ra khỏi điện. Phượng Huyền cũng không tiện đứng ngốc ở đó, bèn theo Tuyên đế đi đến trắc điện xem Thuần Vu Gia. Thương thế của Thuần Vu Gia không tính nặng, chỉ là vết thương ngay cánh tay phải, Tuyên đế sợ trong quá trình khôi phục xảy ra sai sót, về sau không thể viết chữ, muốn đề bạt y lên vị trí cao cũng sẽ gặp phải khó khăn.

Bản thân Thuần Vu Gia lại nghĩ thoáng hơn nhiều, mỗi lần đều khuyên nhủ Tuyên đế: "Thái y đều nói kinh mạch không có việc gì, bệ hạ không cần lo lắng cho thần. Lại nói, dù tay phải thần có bị phế, cũng có thể dùng tay trái luyện chữ." Y ở trong cung như cá gặp nước, không chút lo lắng thanh danh mình sẽ bị phá hủy, ngay cả thái giám hầu hạ trong điện, y cũng kết giao không ít. Hành tung mỗi ngày của Tuyên đế, tám chín phần đều có thể truyền vào tai y, còn lại một phần không thể truyền tới kia, bằng đầu óc của y tự nhiên cũng có thể đoán ra được.

Thời gian trôi đi như tên bắn, mới đó mà đã qua ba ngày. Không lâu sau khi Tuyên đế ngồi xe ra khỏi thành, Thuần Vu liền xoa cằm đứng ở ngoài Văn Đức Điện, đạm nhiên mỉm cười hỏi Vương Nghĩa: "Vương công công biết hôm nay bệ hạ đi nơi nào không?"

Vương Nghĩa bị y nhìn đến mao cốt tủng nhiên, chột dạ mà đáp: "Bệ hạ tất nhiên là đến hậu cung nghỉ ngơi, đại nhân hỏi chuyện này làm gì?"

Thuần Vu Gia vươn ngón giữa bấm đốt ngón tay một hồi, tư thái lẫn động tác đều mịt mờ tiên khí, Vương

Nghĩa xem đến trợn mắt há mồm. Thuần Vu Gia bỗng chốc dựng ngược lông mày, hai mắt toát ra thần thái chấn kinh, thần sắc lộ vẻ lo âu, lời nói ra càng khiến người nghe kinh hãi: "Bệ hạ hôm nay sẽ gặp phải đào hoa kiếp, không nên đi ra ngoài, Vương công công sao không khuyên can giữ lại bệ hạ?"

Vương Nghĩa kích động nói: "Rõ ràng đại nhân vẫn luôn ở trong cung, như thế nào tính ra được chuyện bệ hạ xuất cung? Thật đúng là thần toán! Chẳng lẽ bệ hạ thực sự có nguy nan? Ta thấy khí trời hôm nay cũng không tệ …… Đúng rồi, sẽ không phải là vì nữ tử kia đi?"

Thuần Vu Gia vốn là thấy Chu Huyên cùng Phượng Huyền sau khi hạ triều đều rời cung, mới vừa rồi lúc Tuyên đế tới thăm y, thần hồn cũng không ở trên người, vì vậy mới đoán rằng Vương Nghĩa nói dối, ai ngờ sự thật lại khiến bản thân bị chấn kinh đến như vậy thế nào mà lại lòi ra một nữ nhân?

Dưới sự truy vấn liên tục của Thuần Vu Gia, Vương Nghĩa bị ép buộc đến không còn đường lui, cuối cùng đành lôi kéo y tới chỗ nghỉ ngơi của mình, từ dưới giường lôi ra bức mỹ nhân đồ lúc trước Tuyên đế tự tay vẽ. Thuần Vu Gia mở ra bức họa, Vương Nghĩa liền ở bên cạnh kể lể Tuyên đế là như thế nào mà vẽ ra bức họa này, Phượng Huyền cũng từng nhận lời gửi gắm mà điều tra giai nhân trong bức họa, trước đó vài ngày đã tra ra kết quả, đúng lúc ngày hôm đó Đại tướng quân có việc tiến cung liền biết được, hôm nay sợ là mang theo Tuyên đế xuất cung đi tìm nữ tử kia……

Toàn bộ tinh thần của Thuần Vu Gia đều tập trung vào mỹ nữ trong bức họa, mặc kệ Vương Nghĩa một bên huyên thuyên. Người trong bức họa sinh động như người sống, có thể thấy được lúc Tuyên đế hạ bút có bao nhiêu quý trọng đối với người được họa. Nhưng y càng nhìn càng cảm thấy người này thật quen mắt, bèn đưa ra dưới ánh mặt trời nhìn kỹ một hồi, bỗng trong đầu chợt lóe linh quang, rốt cuộc nhìn ra người trong bức họa là ai.

Tuy rằng ngũ quan không giống lắm, nhưng thần sắc khí chất cùng ngoại hình lạnh thấu xương kia, lại cùng Chu Huyên giống nhau như đúc!

Trong miệng y đắng chát, nhẹ buông tay, thả bức họa xuống giường. Vương Nghĩa nói một hồi, liền thấy mặt Thuần Vu Gia trắng bệch, khí sắc hư huyễn, bộ dáng thật không ổn, vội vàng đỡ lấy y hỏi: "Chẳng lẽ đại nhân biết nữ tử này? Nàng sẽ không là nữ thích khách kia đi? Đại nhân, đại nhân, ta rót cho ngài chén nước, ngài bình tĩnh một chút, chúng ta còn phải đi cứu giá a!"

Hắn giúp Thuần Vu Gia xoa ngực thuận khí một hồi, cảm thấy tim đập dần dần hữu lực, mới nhẹ nhàng thở ra. Sắc mặt Thuần Vu Gia cũng chuyển biến tốt lên một chút, không tái nhợt như trước, cầm bức họa lặng lẽ cười lạnh một tiếng, hướng Vương Nghĩa nói: "Nói đúng lắm, chúng ta còn phải cứu giá. Tổng quản đi hỏi xem có ai biết xa giá của bệ hạ chạy về hướng nào không, nếu không ai biết, chúng ta liền tới Chu gia!"

Một bức họa mà thôi, lại có thể thế nào? Chẳng lẽ không có bức họa này, bên người Tuyên đế liền không có Chu Huyên? Còn có Phượng Huyền, Tạ Nhân…… nhiều người như vậy mà y đều chưa từng dao động, còn lợi dụng thế cục, đem Tạ Nhân đẩy tới Hội Kê, chẳng lẽ vì một bức họa liền phải sợ tới mức chính mình chủ động rời khỏi?

Thuần Vu Gia trong lòng cân nhắc tới lui, đem bức họa cuộn tròn nhét vào trong tay áo, muốn đưa đến

trước mặt Chu Huyên…… Dù sao ngũ quan cũng không giống, đến lúc đó liền nói người trong bức họa là nữ thích khách Nam Cương kia, xem hắn làm sao ứng đối!

61. Chương 60: Chu Huyên Tạo Phản

Vị danh kĩ Tống Sơ Yên kia xưa nay nổi tiếng tại kinh thành, nhưng nàng cũng thường lui tới trong quân thay phiên công việc, nên ở vùng ngoại ô có một tòa biệt viện riêng. Cùng đại tướng quân, đại học sĩ cải trang vi hành là câu chuyện đáng được mọi người ca tụng, nhưng cải trang vi hành đến tận tư gia của danh kĩ, truyền ra ngoài ngược lại cực kỳ tổn hại thanh danh, bởi vậy ba người đều thay đổi thường phục, dùng mũ rộng vành che mặt, cải trang như người bình thường đi ngoại thành du xuân.

Suốt ngày lén lút như vậy, còn không bằng dứt khoát cưới vào cung!

Tuyên đế chen lấn giữa dòng người đông đúc nhốn nháo, thỉnh thoảng còn phải né tránh xe ngựa quan gia, trong lòng khó tránh khỏi oán giận. Khó khăn chen qua đám sĩ tử ngắm hoa làm thơ, né qua đám nữ quyến du xuân nhàn thoại, sắc trời đã gần trưa. Chu Huyên giơ roi chỉ hướng tiểu viện tinh xảo đầy hoa thơm cỏ lạ xa xa trong núi, cổ vũ Tuyên đế: "Chỗ kia ngay ở phía trước, Thất lang vất vả suốt một đường, ta đã cho người chuẩn bị chút điểm tâm rượu thịt, tới nơi liền có thể nghỉ ngơi ăn uống."

Ba người ai cũng có tâm sự riêng, nhưng giống nhau ở chỗ đều muốn nhanh chóng lên núi, không bao lâu sau liền tới bên ngoài tiểu viện. Một tiểu nha đầu quần áo đơn bạc chạy ra dắt ngựa, vào trong viện lại có một tiểu nha đầu khác đỡ một thiếu nữ diễm lệ động lòng người từ trong phòng chậm rãi đi ra. Tuyên đế vừa thấy liền ngây ngẩn cả người nàng kia đẹp thì đẹp đó, nhưng tướng mạo thập phần xa lạ, không phải là vị danh kĩ mà hắn từng kết giao ở kiếp trước!

Hắn hơi híp mắt, ánh mắt hỗn loạn lẫn nghi ngờ nhìn về phía Chu Huyên. Vừa lúc Phượng Huyền cũng đồng thời nhìn Chu Huyên, thấp giọng hỏi: "Đại tướng quân ở chỗ này an bài nhiều nữ tử như vậy, chờ lát nữa hành sự sợ sẽ không tiện đi?"

Chu Huyên bình thản ung dung đáp: "Tiểu Phượng lang quân nói gì vậy? Ta thật nghe không hiểu, ngươi và ta tỷ thí, có chỗ nào không thể để người khác thấy? Ta an bài riêng ở nơi này, chính là có tâm để người khác tới giúp đỡ ngươi một phen, ngươi cũng không nên nghi ngờ lòng tốt của ta."

Lúc này ngay cả Tuyên đế cũng cảm thấy kỳ quái. Ngày đó Chu Huyên đưa ra đề mục thi đấu chính là hầu hạ hắn như thế nào, nay đột nhiên nói cần có người ở giữa hỗ trợ là sao? Dù sao bọn họ đều là người thành thục, vả lại để hai người cùng hắn làm chuyện kia hắn đã cảm thấy xấu hổ lắm rồi, vậy mà còn muốn cho người khác đứng xem.

Tuyên đế nhíu mày suy nghĩ, cũng không thèm để ý mỹ nữ kia rốt cuộc là ai, bước theo nàng vào bên trong. Hắn trong lòng âm thầm tính toán, nếu Chu Huyên thật dám làm ra chuyện thương tổn tới thể thống, liền trực tiếp rời đi nơi này.

Sau khi vào nhà, nàng kia liền thối lui đến phía sau rèm đàn lên một khúc. Thanh âm uyển mị triền miên, cũng không phải giai điệu cao nhã gì, mà là một khúc hợp phòng ngọt nị huân hương, cực kì trắng trợn mà công bố nghề nghiệp của mình. Chu Huyên lại cố tình một thân chính khí mà ngồi xuống cạnh bàn, đối diện Phượng Huyền nói: "Đề nghị của ta đến nay cũng qua hơn mười ngày, tiểu Phượng lang quân đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa?"

Phượng Huyền tự tin gật đầu đáp: "Tuy chưa chắc so được với Chu công, nhưng nghĩ cũng có thể lọt vào mắt tiên sinh."

Hai người đánh thái cực qua lại một hồi, Tuyên đế ngồi bên cạnh không yên, trực tiếp hỏi: "Kế tiếp an bài cái gì, A Huyên vẫn là nói thẳng ra đi. Trước buổi tối còn phải trở về, không thể kéo dài thời gian. Với lại ta cũng không muốn vì loại sự tình này mà một lần nữa rời khỏi thành."

Chu Huyên cười nói: "Được, Thất lang đã sốt ruột, chúng ta liền động thủ vậy." Hai mắt Chu Huyên sáng ngời nhìn về phía Phượng Huyền, cánh tay vung lên chỉ hướng ngoài cửa: "Ngươi và ta quen biết thời gian không ngắn, công, dung, ngôn, hạnh, ba trong bốn hạng mục ta đều đã xem qua, chỉ có mỗi 'công' là chưa được nhìn thấy, ngươi cần phải ra tay chứng thực một phen tiểu Phượng lang quân, mời!"

Phượng Huyền nhìn thoáng ra ngoài cửa, đột nhiên tỉnh ngộ, đứng dậy ôm quyền: "Chu công, mời."

Tuyên đế vừa muốn đứng dậy khuyên can, Chu Huyên liền giơ tay đè lại đầu vai hắn, thản nhiên cười nói: "Ta sao có thể làm bị thương người Thất lang âu yếm? Sắc trời đã giữa trưa, Thất lang tất nhiên đói khát trong bụng, ta cùng tiểu Phượng lang quân làm chút thức ăn đưa tới, coi như là kiểm tra phụ công* của hắn như thế nào."

[**việc làm hằng ngày của người vợ trong nhà. Nói thêm: Công, dung, ngôn, hạnh là bốn phẩm chất người xưa quan niêm về một người phụ nữ hoàn hảo.*

Công là nữ công gia chánh, sự đảm đang khéo léo trong việc nội trợ. Dung là nhan sắc, dung mạo xinh đẹp bên ngoài. Ngôn là lời ăn tiếng nói dịu dàng, lễ phép. Hạnh là đức hạnh đoan trang, thùy mị, nết na.]

Tuyên đế không xem liền cũng biết. Mấy đời Phượng gia định cư ở Khúc Phụ, tuân thủ quan niệm quân tử xa nhà bếp, Chu Huyên còn có thể nhóm lửa nấu canh, Phượng Huyền nhiều lắm chỉ có thể nhóm lửa đốt phòng bếp. Bất quá cũng tới thời điểm dùng bữa trưa rồi, Tuyên đế nhìn nhìn mỹ nữ đánh đàn nhưng không có ý tứ hỗ trợ kia, đành phải đem bụng mình giao cho hai vị đại thần.

Phượng Huyền ma quyền sát chưởng*, ý chí chiến đấu hừng hực, theo Chu Huyên bước nhanh ra cửa phòng.

[* : *xoa nắm tay xát bàn tay.*]

Tuyên đế tất nhiên không thể tiến vào phòng bếp, đành ngồi dựa vào trên giường chờ đợi. Không lâu sau, nàng kia lại đoan trang tiến vào cùng với một bầu rượu và mấy hộp trái cây, đặt xuống cạnh bên giường rồi hành lễ muốn lui xuống. Tuyên đế bỗng nhiên vươn tay bắt lấy nàng, cười tà hỏi: "Cô nương xưng hô

như thế nào, cùng vị Chu lang quân kia quen biết đã bao lâu?"

Nàng kia trấn định tự nhiên mà mặc hắn lôi kéo tay, nhu thuận đáp: "Tiểu nữ họ Tống, tiện danh Sơ Yên, cùng Chu lang quen biết chỉ mới hơn một tháng, không thể tưởng được hôm nay có thể từ Chu lang mà nhận biết Tuyên tiên sinh, quả thật là may mắn của tiểu nữ."

Thật sự là Tống Sơ Yên? Tuyên đế mắt sáng như đuốc, gắt gao nhìn chằm chằm nàng. Người này nhất định là Chu Huyên vì lấy lòng hắn mới tìm đến, chỉ tiếc nàng cùng kiếp trước lớn lên không giống nhau, đều tên là Tống Sơ Yên, nhưng đã không phải là mỹ nhân từng cùng hắn có một đêm xuân năm nào.

Xem mỹ nhân trấn định tự nhiên mà đứng ở bên giường, Tuyên đế ngược lại có chút phiền muộn, buông ra tay nàng, tự rót tự uống, chờ bọn Chu Huyên trở về. Ước chừng qua nửa canh giờ, hai người kia rốt cuộc bưng lên hai mâm gỗ, bên trong có mấy đĩa thức ăn cùng chén đũa, đặt lên bàn nhỏ cạnh giường.

Tuyên đế cúi đầu nhìn, quả nhiên có một mâm cực kì khó coi, đúng là do Phượng Huyền bưng tới. Thật sự nhìn không ra là cái gì, Phượng Huyền liền chủ động giải thích: "Huyền thấy trong bếp có chút rau xanh xinh xắn, nghĩ vừa lúc thời tiết nóng bức, chúng ta lại một đường cưỡi ngựa bôn ba, trên người khô nóng, nên ăn chút đồ ăn chay thanh nhiệt, liền xào một mâm. Tuy rằng bỏ tương hơi quá tay, nhưng hương vị vẫn có thể cho vào miệng."

Khóe môi Chu Huyên treo lên một nụ cười nhàn nhạt, lấy một đôi đũa từ trên bàn, gắp lên một đũa rau nếm thử, gật đầu khen: "Xác thật là có thể cho vào miệng, ta ngược lại phải rửa mắt mà nhìn đối với Phượng lang."

Tuyên đế bị y gợi lên lòng hiếu kỳ, tuy rằng hương vị ngửi vào có chút nặng, nhưng cũng gắp lên một đũa nếm thử, quả nhiên…… Chu Huyên vẫn luôn không thích Phượng Huyền, sao lần này lại tâng bốc mà trợn mắt nói dối như thế?

Tuyên đế thiếu chút nữa đem một họng đồ ăn trực tiếp phun ra, bên môi bỗng nhiên xuất hiện một muỗng canh như tia nắng sau cơn mưa rào, bên trong chén là canh thịt được nấu với sữa dê thơm ngào ngạt. Hắn cảm kích mà nhìn Chu Huyên, đem chén canh một ngụm uống cạn.

Chu Huyên lại múc cho ba người mỗi người một chén, hướng Tuyên đế giới thiệu: "Đây là thịt dê non bọn Ân Chính đưa tới từ thảo nguyên, béo mềm săn chắc, vào miệng là tan, nơi này của chúng ta không có được loại thịt tốt như vậy, Thất lang cùng tiểu Phượng lang cũng nếm thử đi."

Đồ ăn Chu Huyên làm cơ hồ đều là thịt dê, hương vị xác thật phong phú, so với thức ăn hằng ngày trong cung còn muốn ngon hơn, cùng đồ ăn Phượng Huyền làm thật đúng là cách xa một trời một vực. Về sau ngay cả Phượng Huyền cũng ném xuống rau xanh không ra hình dạng của mình, chỉ ăn thịt dê mà Chu Huyên bưng lên.

Chu Huyên ân cần rót rượu chia thức ăn, giống như chủ nhân chiếu cố Tuyên đế cùng Phượng Huyền, trong lúc uống rượu còn bình phẩm: "Tiểu Phượng lang dù chưa đạt được đến chữ 'công', nhưng cũng tính là có tâm, mọi việc phần lớn xem người khác làm liền có thể tự làm vài phần mà không cần thầy dạy, đáng

tiếc……”

Hắn đem tay đặt lên đỉnh đầu Tuyên đế, nhẹ nhàng xoa hai cái, ôn nhu đến khiến người khác sởn tóc gáy mà nói: “Đáng tiếc, ta không tính toán đem Thất lang nhường cho ngươi.”

Đầu Tuyên đế còn chưa bao giờ bị người sờ qua như vậy, há mồm muốn quát lớn Chu Huyên, nhưng nói chưa được hai câu đã cảm thấy tứ chi vô lực, thanh âm phát ra cũng càng ngày càng nhỏ, cả người mệt mỏi choáng váng, rốt cuộc chống cự không nổi mà gục xuống bàn.

Phảng phất như từ nơi thật xa xôi truyền đến tiếng người hoảng hốt kêu lên: “Đại tướng quân, ngươi làm gì vậy?” Rồi sau đó có người dùng tay đem mí mắt của hắn khép lại. Tuyên đế trong lòng biết có chuyện không ổn, nhưng đầu óc đã không thể vận động, theo lực đạo của bàn tay kia ngã xuống, hoàn toàn mất đi ý thức.

Tuyên đế hôn mê không biết bao lâu mới tỉnh lại, phát hiện trước mắt một mảng hắc ám, tay chân đều bị trói, thử động hai cái, phát hiện dây thừng kia trói đến cực chặt, giãy giụa thế nào cũng không lỏng ra. Trong lòng hắn vẫn còn hỗn độn, nhất thời nghĩ không được rốt cuộc là chuyện gì, chỉ cảm thấy có người ở bên tai hắn nói cái gì đó, nhưng thanh âm quá nhỏ, nghe không rõ ràng lắm.

Yết hầu hắn phát ra thanh âm hàm hồ cực nhẹ, hoàn toàn không thành từ ngữ, trong đầu cũng không biết bản thân muốn nói cái gì. Nhưng lúc hắn vừa há miệng thì cảm thấy có nước canh tiến vào, liền vô thức nuốt xuống. Sau khi uống vài ngụm, Tuyên đế rốt cuộc thanh tỉnh vài phần, mở miệng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao phải bắt cóc ta?”

Người nọ thở dài một tiếng, ngón tay ở trên mặt hắn nhẹ vuốt, cũng không trả lời. Động tác khinh bạc này khiến Tuyên đế nghĩ đến Tàng Vân thái tử, trong lòng đột nhiên sinh ra chán ghét, tận lực qua đầu đi. Nhưng hắn cũng biết Tàng Vân thái tử sớm đã chết, ngay cả đầu người đều đã đưa đến Tây Nhung, trợ giúp Chu Huyên bình định phương bắc, tuyệt đối không thể sống lại.

Như vậy vấn đề chính là ở trên người danh kỹ kia? Hay nàng là dư nghiệt của Tây Nhung, giả dạng thành danh kĩ lừa gạt Chu Huyên, bỏ thuốc vào trong rượu và thức ăn, muốn báo thù cho Tàng Vân thái tử?

Ý niệm trong đầu Tuyên đế xoay chuyển cực nhanh, sau khi thanh tỉnh liền giương giọng hỏi: “Là Sơ Yên cô nương kêu ngươi tới sao? Hai người đồng hành cùng ta hiện tại đang ở đâu? Đi kêu chủ nhân của ngươi tới đây, ta có việc muốn cùng y giáp mặt trao đổi!”

Tay người nọ lướt qua mặt hắn, nhẹ nhàng dừng trên đôi môi khô ráo: “Mới vừa nãy ta còn cùng ngươi nói chuyện cả nửa ngày, ngươi thế nhưng không nhận ra ta là ai hay sao? Xem ra xung quanh ngươi có quá nhiều nam nhân, khiến ngươi đều phân biệt không rõ.”

Tuyên đế lập tức nhận ra thanh âm này, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, trừng lớn đôi mắt cách miếng vải đen nhìn về phía y, từ trong yết hầu phun ra một thanh âm nghẹn ngào trầm thấp: “A Huyên……”

Ngươi rốt cuộc vẫn làm phản sao?

Qua hồi lâu, Chu Huyên mới đột ngột cười lạnh một tiếng, tự giễu nói: "Thất lang còn muốn kêu ta A Huyên? Thật ra ta đã do dự rất lâu, nhưng tới cuối cùng vẫn nhịn không được. Ta chỉ rời kinh một thời gian, hậu cung của ngươi liền thêm nhiều người như vậy, mà cố tình ngươi lại đối đãi bọn họ không giống như đối đãi ta……"

Tay y rơi xuống cằm Tuyên đế, dùng sức nắm, sâu kín nói: "Từ khi ngươi đăng cơ cho tới tận bây giờ, mỗi lần ngươi nhìn về phía ta, trong mắt luôn có một tia phòng bị, một tia dè chừng sợ hãi, nhưng ngươi đối với Tạ Nhân cùng Phượng Huyền lại hoàn toàn không giống như thế. Ngươi đối đãi bọn họ là toàn tâm yêu thích, toàn tâm tin tưởng, mà đối đãi ta lại phần nhiều là vì mượn sức. Ta thật sự sợ có một ngày, bản thân giống như trong giấc mộng của ngươi, chết ở biên quan, sau đó hết thảy đều bị Phượng Huyền hoặc một kẻ nào đó thay thế……"

Tuyên đế cực lực lắc đầu cãi lại: "A Huyên, trẫm sao lại phòng bị ngươi, ngươi muốn cái gì trẫm đều tận lực thỏa mãn, sợ đối đãi ngươi có chỗ nào không tốt…… Lúc trước ngươi bất chấp hiểm nguy diệt tộc mà giúp trẫm hành thích vua, sau lại vì trẫm đánh hạ phương bắc, trẫm vẫn luôn ghi tạc trong lòng……"

Bờ môi của hắn bỗng nhiên bị Chu Huyên đè lại, nói không ra lời, chỉ có thể nghe được thanh âm ôn nhu đến lãnh khốc từ trên đỉnh đầu truyền đến: "Ta biết Thất lang đối với ta tốt, vì thiên hạ này, ngay cả thân mình cũng chịu ủy khuất cho ta. Nhưng thứ mà ta muốn lại không phải quan to hậu lộc, thậm chí không phải chẩm tịch chi hoan, ta chỉ muốn ngươi đối đãi ta không phòng bị, ta chỉ muốn ngươi cũng…… cũng cho ta một phần chân tình……"

Thứ ngươi muốn, không phải trẫm đã sớm cho ngươi rồi hay sao?

Trong lòng Tuyên đế ê ẩm cay đắng, hốc mắt nóng lên, đem một đống lời muốn nói đều nuốt trở vào, chỉ hỏi một câu: "Phượng Huyền còn sống không?"

62. Chương 61: Ép Buộc

Chu Huyên ngồi ở đầu giường, trầm mặc vuốt mái tóc dài của Tuyên đế, nhớ về quá khứ mấy năm nay của hai người. Từ thời thiếu niên ở trong cung kết giao cùng Tuyên đế khi đó vẫn còn là hoàng tử, đến khi mạo hiểm diệt môn vì hắn hành thích vua tạo phản, lại đến sau này chỉ có thể đứng dưới thềm son nhìn lên hắn, nhìn hắn sủng hạnh thần tử một người rồi lại một người……

Y ngơ ngẩn nghĩ về chuyện xưa, ánh mắt vô định dừng trong không trung, ngón tay vô ý thức mà vòng quanh sợi tóc Tuyên đế, càng quấn càng chặt. Tuyên đế ăn đau, lần thứ hai mở miệng kêu lên: "A Huyên, ngươi đã giết Phượng Huyền rồi sao?"

Hắn gọi y hai lần, hai lần đều vì Phượng Huyền.

Y không hiểu vì sao Tuyên đế đối với những tên văn thần đó khuynh tâm yêu quý như vậy, nhưng đối với y lại luôn có tâm tư phòng bị. Những người đó chỉ lập một chút công lao, chịu một chút thương, liền có thể khiến hắn tự mình quan tâm chăm sóc, mà y ở biên quan khai cương thác thổ, trên người cũng chịu không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, Tuyên đế lại chưa từng lo lắng chiếu cố như thế……

Khóe miệng Chu Huyên gợi lên một nụ cười tự giễu, nhẹ nhàng lắc đầu, chợt nhớ tới trên mắt Tuyên đế còn che khăn vải, nhìn không thấy động tác của y, vì thế mở miệng đáp: "Phượng Huyền không có việc gì, ta cho người đưa hắn đến chỗ khác rồi. Ta biết nếu ta giết hắn, ngươi nhất định sẽ không tha thứ cho ta, ta không thể nhẫn tâm như ngươi, không làm được chuyện khiến ngươi thương tâm. Bất quá ta đã bố trí tốt hết thảy, sẽ không để ngươi lại rời khỏi ta. Dù là Phượng Huyền hay Tạ Nhân, hoặc là vị sủng thần nào đó mà ta không biết, ta đều không để cho ngươi gặp lại bọn họ."

Biết Phượng Huyền không có việc gì, tâm Tuyên đế liền buông xuống hơn phân nửa. Vả lại, trong triều còn có trung thần, chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu hắn, nếu bọn họ cứu không được, hắn cũng phải tự cứu lấy mình. Mặc kệ Chu Huyên là thật tình muốn tạo phản hay là nhất thời bị ma chướng, theo như lời y nói, y sẽ không thương tổn tới tánh mạng hắn, tương lai còn dài, nhất định có thể truyền tin tức ra ngoài.

Chỉ là đời này hắn rốt cuộc làm sai ở chỗ nào, vì sao Chu Huyên vẫn muốn tạo phản?

Tuyên đế nghĩ muốn chạm vào Chu Huyên, giơ tay, lại cảm thấy cổ tay bị dây thừng trói chặt, ngón tay đã có chút chết lặng. Chu Huyên từ một bên đỡ lấy Tuyên đế, đem đầu tiến đến bên mặt hắn, thấp giọng nỉ non: "Thất Lang vẫn lo lắng cho Phượng Huyền sao? Ta nói rồi, ta sẽ không giết hắn, còn cho người chiếu cố hắn thật tốt, trừ bỏ không thể lại ở bên cạnh ngươi, tương lai của hắn vẫn sẽ tốt đẹp không khác gì làm quan trong triều. Ngươi còn nhớ nữ tử hầu hạ hôm trước không? Nàng sẽ chiếu cố thật tốt cho Phượng Huyền, ngày sau nam cày nữ dệt, phu xướng phụ tùy, sẽ là một đôi bích nhân."

Đúng vậy, dù Chu Huyên có bỏ qua một mạng cho Phượng Huyền, cũng tuyệt đối không để y quay về dẫn binh tới cứu hắn.

Cũng may hắn đã chuẩn bị trước, đem Lương Vương như trữ quân mà dưỡng dục. Tuy rằng Chu Huyên tạo phản, tướng lãnh trong triều hơn phân nửa đi theo y tác loạn, Phượng Huyền chưa chắc có thể trở về, nhưng có hoàng thái tôn ở đó, việc hắn mất tích liền không tạo ra ảnh hưởng quá lớn. Còn có Thuần Vu Gia cùng các lão thần trung thành, cũng đủ phụ tá tân chủ, ổn định thiên hạ.

Khóe môi Tuyên đế hơi cong lên, thê lương mà cười một cái, lại không mở miệng nói một lời.

"Thất Lang……" Chu Huyên nâng lên cằm của hắn, từ bên tai một đường khẽ hôn đi xuống, cuối cùng rơi xuống trên đôi môi đang mím chặt mà nghiền nát, một tay nâng lên cái gáy của hắn, cởi xuống miếng vải che mắt.

Tuyên đế cảm thấy vật che phủ phía trước được lấy ra, liền chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía xung quanh. Kỳ thật hầu như toàn bộ tầm mắt của hắn đều bị Chu Huyên ngăn trở, từ hai bên sườn mặt của y nhìn tới, cũng chỉ có thể thấy một gian nhà thập phần thanh bần, thậm chí còn không bằng gian biệt viện kia của Chu Huyên, ngay cả cửa sổ cũng không thấy, lại càng không biết bên ngoài là chỗ nào.

Nhưng thật ra có thể từ ánh đèn trong phòng đoán được, hiện tại là ban đêm.

Hắn nghiêng đầu né tránh cái hôn của Chu Huyên, lạnh lùng hỏi: "A Huyên, ngươi phạm thượng mưu nghịch, đem trẫm tới đây, chính là vì để làm chuyện này hay sao? Ngay cả khi ngươi không phản, thời điểm ngươi muốn, trẫm có từ chối ngươi bao giờ hay chưa?"

Chu Huyên ngẩng đầu lên, tựa hồ cực kỳ tán đồng mà nói: "Thất Lang nói đúng, ngươi đối đãi ta thật sự không tệ, tuy rằng ngày thường quân thần khác biệt, nhưng mỗi khi lén lút hẹn hò, ngươi luôn chìu theo ý ta. Nếu ta nhìn không thấy phòng bị trong mắt ngươi, lại không biết bên cạnh ngươi có những người đó, chúng ta có lẽ vẫn sẽ quân thần tương đắc một thời gian dài…… cho đến ngày ngươi chán ghét ta."

Trong mắt y là một mảng thanh minh, quần áo trên người chỉnh tề, hoàn toàn không có thần sắc mê muội, chỉ là đường rãnh nhợt nhạt lún vào trên ấn đường đã biểu hiện ra đáy lòng méo mó xao động của y: "Thất Lang, ngươi đến tột cùng vì sao lại coi trọng Phượng Huyền cùng Thuần Vu Gia? Nếu nói là mộng, ngươi ở trong mộng cùng bọn họ không phải cũng là quân thần bình thường hay sao? Ngay cả Tạ Nhân ở trong mộng của ngươi cũng chỉ là một cái vệ tướng quân, như thế nào mà ngươi lại đem bọn họ…… biến thành ngoại sủng?"

Chu Huyên ngồi xếp bằng trên đầu giường, đem Tuyên đế ôm vào trong lòng, một tay cởi bỏ dải lụa trên lưng hắn, kéo mở vạt áo, lộ ra hơn phân nửa lồng ngực trơn bóng. Mà hai bên ngực là một đôi hồng châu so với ngày thường càng nhợt nhạt, càng có vẻ nhỏ bé đến đáng thương, phảng phất như muốn ái nhân vỗ về tưới mát, sớm chút thúc giục nó trướng lên.

Thân thể này dù nhìn qua bao nhiêu lần vẫn đều thấy tuyệt đẹp đến choáng váng đầu óc. Chu Huyên thương tiếc mà hôn lên môi Tuyên đế, dùng ngón tay khảy hai viên hồng châu kia, không bao lâu liền chơi đùa chúng đến cương cứng lên.

Tuyên đế không khỏi có chút phiền lòng, hơi thở cũng dần thô nặng, đôi tay dùng sức tránh động, híp mắt nhìn Chu Huyên: "Ngươi nếu muốn làm liền thống khoái một chút, cởi bỏ dây thừng cho trẫm……"

Những lời kế tiếp đều bị Chu Huyên nuốt xuống.

Nụ hôn kích động điên cuồng đến cơ hồ muốn đem cả người Tuyên đế đều nuốt vào trong bụng. Đôi môi Chu Huyên dính sát vào giữa môi Tuyên đế liếm mút nghiền nát, mút đến nỗi lưỡi Tuyên đế như muốn chết lặng, lại vô lực thoát khỏi cái tay đang kiềm chế sau đầu, chỉ có thể theo tiết tấu của Chu Huyên mà trầm luân. Gương mặt Tuyên đế dần dần bởi vì tình dục cùng hít thở không thông mà ửng hồng, sống lưng mềm nhũn, thân thể bất tri bất giác dán vào lồng ngực Chu Huyên, chỉ có thể dựa vào sự giữ lấy của y mới không ngã xuống.

Một lúc lâu sau khi nụ hôn kết thúc, Tuyên đế mới có thể khôi phục lại ý thức, cảm giác được đôi tay Chu Huyên đang đùa nghịch tại nơi giữa hai chân mình. Đôi tay kia lực đạo nặng nhẹ chuẩn xác, cẩn thận tỉ mỉ, thoải mái đến khiến tâm thần hắn nhộn nhạo, toàn thân khô nóng, hơi thở như tìm được thông lộ mà thoát ra.

Nhưng chờ đến lúc Tuyên đế hoàn toàn hứng khởi, Chu Huyên lại bỗng nhiên rút tay về, đem hắn đặt xuống giường xong liền đứng dậy rời đi. Dưới thân Tuyên đế trướng đến khó chịu, hận không thể kêu Chu Huyên trở về tiếp tục vuốt ve cho hắn, lại nghĩ muốn cuộn hai chân lên tự cọ sát một hồi. Nhưng có Chu Huyên ở một bên nhìn hắn, hai người hiện giờ lại đã chặt đứt quan hệ quân thần tình lữ, Tuyên đế liền không muốn ở trước mặt y làm trò hề, chỉ nằm ngửa trên giường, cắn môi cường ép bản thân tự nhẫn nhịn.

Đảo mắt một cái Chu Huyên đã quay trở về, thấy hắn nửa ẩn nửa lộ nằm ở trên giường đau khổ nhẫn nại, trái tim liền mềm mại xuống, ngồi vào mép giường lau đi mồ hôi trên trán hắn, ôn nhu hỏi: "Thất Lang, ta cũng luyến tiếc ngươi chịu khổ, chỉ là ngươi có quá nhiều chuyện gạt ta, bình thường hỏi một câu ngươi liền bày ra uy thế của quân vương, cái gì cũng không chịu nói, khiến ta hiện tại lại phải truy vấn một phen."

Y dùng sức nhéo hai má Tuyên đế, bức hắn mở miệng ra, cúi đầu liếm đi máu trên môi hắn, vuốt ve cái trán Tuyên đế hỏi: "Thất Lang từ khi nào coi trọng Phượng Huyền, vì sao phải lưu hắn ở trong cung suốt bốn ngày? Ngươi lúc ấy không sợ chúng thần nghị luận, xong việc vì sao lại tìm mọi cách dấu diếm ta?"

Sắc mặt Tuyên đế đỏ bừng, hơi thở dồn dập, lại muốn cắn môi, nhưng hàm răng đã bị một bàn tay ngăn lại, làm thế nào cũng không cắn xuống được. Chu Huyên lại tham nhập một ngón tay vào trong miệng hắn, cúi đầu liếm đi nước miếng tràn ra từ khóe môi hắn, rũ mắt hỏi: "Ngươi tình nguyện tự thương hại bản thân, cũng không chịu nói cho ta chuyện của hắn sao? Ta chỉ là muốn biết chân tướng, cũng không tính toán giết hắn ta từ ngày bắt đầu nhận thức ngươi, có việc nào mà không theo ngươi, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, ngươi đối với ta ngay cả một phần tín nhiệm cũng không có?"

Tuyên đế hơi hé miệng, đợi Chu Huyên rút ra ngón tay mới ảm đạm đáp: "A Huyên, ngươi đưa trẫm trở về, trẫm coi như chưa bao giờ gặp qua chuyện này, ngươi và ta như cũ vẫn làm một đôi quân thần lưu danh sử sách?"

Chu Huyên nhẹ nhàng lắc đầu, lại hỏi một câu: "Thất Lang vẫn còn muốn lừa gạt ta?"

Tuyên đế nhắm chặt hai mắt, lông mi như cánh bướm không ngừng run rẩy, thấp giọng đáp: "Việc này sớm đã qua, ngươi không nên ép ta."

Chu Huyên gật đầu, đem thân mình Tuyên đế lật lại, để hắn ghé vào trên đầu gối của mình, từ bên cạnh lấy ra một cái hộp gỗ mun nho nhỏ, mở khóa, từ bên trong lấy ra một cái lọ, chậm rãi nói: "Ta không thể không bức ngươi."

Y đưa tay đến giữa hai mông Tuyên đế, tìm được huyệt động nhỏ hẹp kia, mượn bôi trơn của hương liệu trong lọ, đem ngón tay chậm rãi đẩy vào. Thân thể Tuyên đế hơi co rúm lại, buộc chặt mông, nhưng cũng chưa cảm thấy quá mức không khoẻ, ngầm đồng ý cho ngón tay của y tham nhập.

Tiếng hít thở của Chu Huyên cũng thô nặng lên, ngón tay vội vàng ra vào vài lần, tiếp tục chen vào hai ngón tay, đem cửa huyệt căng ra, từ bên trong tìm thấy chỗ mẫn cảm nhất của Tuyên đế, dùng sức xoa ấn, lặp đi lặp lại nhiều lần, lúc ngón tay rút ra liền mang theo chút dịch nhầy trong suốt.

Tuyên đế thở hổn hển, cảm thấy máu toàn thân đều vọt lên tới đầu, long căn lại trướng to thêm vài phần,

đỉnh đầu đã ướt đẫm, mà trong cơ thể tuy bị ngón tay Chu Huyên trêu đùa đến liên tục khoái cảm, tràng đạo co rút mãnh liệt, nhưng lại vẫn cảm thấy ngón tay kia đi vào chưa đủ sâu, không thể lấp đầy hắn……

Ngón tay Chu Huyên bỗng nhiên rút ra, thân thể Tuyên đế liền theo bản năng mà di chuyển theo ngón tay y, sau đó cảm thấy có một vật tròn tròn nương theo cửa huyệt chưa hoàn toàn khép lại tiến vào, cái thứ nhất vừa tiến vào xong thì cái thứ hai cũng tiếp tục theo vào, bị ngón tay Chu Huyên đẩy tới, nhét thẳng vào sâu trong thân thể hắn.

Tuyên đế đời trước từng lưu luyến qua bao nhiêu bụi hoa, há có thể không biết đó là thứ gì, nhưng vì hắn thân là thiên tử, lại chưa từng nghĩ tới có một ngày loại đồ vật này sẽ dùng trên người mình.

Hắn vừa kinh hãi vừa giận dữ, tận lực nâng lên thân mình, phẫn nộ mà nhìn về phía Chu Huyên, đang muốn trách mắng, lại cảm thấy hai viên tiểu cầu trong bụng sau khi hấp thu nhiệt khí trên người hắn, liền "ong ong" rung động.

Hai viên tiểu cầu kia tuy chỉ lớn bằng trái long nhãn, nhưng rung lên cực kì có lực, chấn đến nửa thân mình hắn lập tức mềm nhũn, cả người cũng lập tức rơi xuống thật mạnh. Tiếng quát lớn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã hóa thành một tiếng ngâm nhẹ áp lực, dù hắn có nỗ lực duy trì uy nghiêm ra sao, cũng không thắng nổi sự tra tấn của thứ này, trong tiếng rên rỉ dần dần chứa đựng vài phần nức nở.

Ngón tay Chu Huyên càn quấy trong cơ thể Tuyên đế, khi thì đem hai viên tiểu cầu đẩy vào càng sâu, khi thì lôi kéo dây thừng, đem thành ruột hắn nơi nơi chốn chốn đều chấn đến tê dại. Trong đầu Tuyên đế đã trống rỗng, mỗi lần hô hấp đều mang theo tiếng thở dài câu nhân, thân thể không tự giác mà vặn vẹo, đem long căn đứng thẳng cọ lên người Chu Huyên, hậu đình không ngừng mở ra khép vào, muốn đem hai viên tiểu cầu kia bài xuất ra ngoài.

Tuyên đế đầy mặt ửng hồng, ánh mắt tán loạn, cả người phảng phất như bị thiêu đốt từ trong ra ngoài, toàn thân đẫm mồ hôi. Chu Huyên nhìn hắn như thế, liền nhịn không được muốn đi vào trong thân thể hắn, hung hăng làm hắn đến khi hắn không còn nghĩ về người khác nữa mới thôi, muốn đem hắn từ đầu tới chân đều nuốt vào trong bụng, hòa tàn vào trong thân thể chính mình, từ đây hai người sẽ không bao giờ tách ra khỏi nhau được nữa.

(huhu editor hãi quá, Chu Huyên biến thái kinh dị điên cuồng khủng bố quá!!!)

Nhưng y vẫn nhịn xuống, đem Tuyên đế một lần nữa ôm vào trong ngực.

Thân thể Tuyên đế lúc này đã mềm mại ướt át cực độ. Chu Huyên rút ra ngón tay, đem hắn bế lên, hai viên tiểu cầu kia liền theo đó mà trượt xuống. Chu Huyên cúi đầu hôn lên cái trán ướt đẫm mồ hôi của hắn, lại đem những thứ rớt ra nhặt lên, từ phía dưới nhét vào trở lại, cách lớp quần áo dùng phân thân đã cứng rắn ngẩng cao của mình thúc hắn, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Thất Lang chỉ cần đem những chuyện cùng người khác đều nói cho ta biết, ta nhất định buông tha ngươi, khiến ngươi thỏa mãn, ngươi cũng đừng ngoan cố với ta."

Tuyên đế ngơ ngác ngẩng đầu nhìn y, trong mắt bịt kín một tầng sương mù, tựa hồ như gật đầu, nhưng

sau đó lại chậm rãi lắc đầu, gian nan nói: “A Huyên, trẫm không thể…… trẫm đã quên……”

Khóe mắt Tuyên đế rốt cuộc rơi xuống nước mắt, không muốn nói tiếp.

63. Chương 62: Khanh Bổn Giai Nhân, Nề Hà Làm Tặc!

Chu Huyên gục đầu xuống, dùng lưỡi liếm đi giọt nước mắt ấy, cảm thấy trong lòng cũng đau khổ khôn xiết. Người trong ngực cùng y dán dính vào nhau, cách nhau gần như thế, ngay cả hơi thở trên người cũng có thể cảm nhận được, nhưng sao lòng lại thủy chung mờ mịt, vô luận có truy tìm thế nào, đều tựa như cách một lớp bình phong, mong muốn mà không thể thành.

Y chậm rãi mở miệng, tâm cùng thanh âm đều giống nhau thất lạc: “Lấy quan hệ giữa ngươi và ta, Thất Lang còn có cái gì không thể nói? Dù ngươi có nói thẳng ngươi đã chán ghét ta, không bao giờ muốn nhìn thấy ta nữa, ta cũng chẳng sợ nghe được.”

Tuyên đế vùi vào trong lòng y, dùng sức lắc đầu, hữu khí vô lực mà đáp: “Giữa ngươi và ta…… Ngươi nếu không dối gạt ta, sao lại làm phản…… Đem ta lừa đến, lừa đến……”

Thân thể hắn đã bị thiêu đốt đến cùng cực, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy cố sức, miệng lưỡi như chứa sáp, khiến người nghe không rõ hắn đang nói cái gì. Sau lại ngay cả chính hắn cũng không biết bản thân muốn nói gì, gương mặt dính sát vào trước ngực Chu Huyên, vô thức cắn lấy áo ngoài của y, cách tầng tầng quần áo liếm hôn lồng ngực kiên cố kia.

Đối mặt với dụ hoặc như vậy, Chu Huyên thật sự không thể nhịn được nữa. Hơi thở của y dần dần thô nặng, cự vật kề sát vào bên chân Tuyên đế đã chảy ra thanh dịch, khiến quần áo ướt át một mảng. Y nhẹ nhàng kéo ra Tuyên đế, phủ lên cặp môi đỏ mọng đang hé mở kia, ngậm lấy đầu lưỡi vội vàng tham nhập liếm mút của Tuyên đế.

Đầu lưỡi Tuyên đế cũng tận lực hướng vào bên trong tìm kiếm, cùng Chu Huyên gắt gao dây dưa, thỉnh thoảng còn nuốt xuống nước bọt trong miệng y, đợi cho khô nóng trong người thuyên giảm vài phần, mới cùng Chu Huyên kéo ra khoảng cách, nhíu chặt hai hàng lông mày, thấp giọng kêu lên: “A Huyên, thả trẫm, lúc này quay đầu vẫn còn kịp.”

Chu Huyên yên lặng nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, cười khổ một tiếng: “Thất Lang, ngươi còn muốn qua loa có lệ với ta tới khi nào? Ta vì sao tạo phản, ngươi chẳng lẽ không biết? Ta chỉ muốn một câu công bằng, ngươi nếu không chịu cho, ta đành phải tự mình tới lấy…… Nếu ngươi có thể đối với ta không khúc mắc, cho dù…… cho dù quay về chính là tự chui đầu vào tử địa, ta cũng sẽ về!”

Trong lúc nói chuyện, y liền nắm lấy phân thân Tuyên đế, thuần thục vuốt ve, rồi cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy, môi lưỡi bao bọc liếm mút, khi thì nhổ ra, lấy ngón tay vỗ về chơi đùa kích thích. Tuyên đế tận lực ngửa đầu về phía sau, thân thể theo sự trêu đùa của y mà căng thẳng, nỗ lực muốn duy trì một tia thanh minh, nhưng rốt cuộc vẫn phải thần phục dưới tình thế càng ngày càng kịch liệt, phóng ra trong tay Chu

Huyên, bắn đến trên mặt y lốm đốm bạch dịch.

Chu Huyên xoa vết bẩn trên mặt, cởi ra bào khố bị bẩn, ngồi dậy nâng lên hai chân Tuyên đế, từ khe hở giữa hai đùi đi vào, chậm rãi xuất nhập.

Đưa đẩy một hồi, Chu Huyên đột nhiên bứt ra, để Tuyên đế chủ động mở ra hậu đình, nhìn huyệt động phấn nộn không ngừng mấp máy, đẩy vào từng cái thăm dò. Nhưng mỗi khi đi vào một chút, liền lập tức lui thân. Tuyên đế thủy chung không chiếm được thỏa mãn, hai viên tiểu cầu trong bụng lại không ngừng rung động, chấn đến toàn thân hắn đều đang run rẩy, cửa huyệt không ngừng chảy ra thanh dịch, gấp gáp ngóng trông Chu Huyên đi vào an ủi.

Chu Huyên ôm sát Tuyên đế, dán lên gương mặt hắn hỏi: "Ta so với Phượng Huyền cùng Thuần Vu Gia thế nào? Thất Lang có nghĩ muốn ta tiến vào?" Tuyên đế theo bản năng gật đầu, cong người lên, run giọng đáp: "Ân……"

Chu Huyên dùng sức kéo xuống đoạn dây thừng trên chân hắn, xoa cổ chân khơi thông kinh mạch cho hắn, dụ hoặc mà nói: "Chỉ cần ngươi đem việc của Phượng Huyền cùng Thuần Vu Gia đều nói với ta, ta liền cho ngươi, ngay cả việc ta làm thế nào mang ngươi rời kinh cũng sẽ nói hết cho ngươi, ngươi thấy sao?"

Tuyên đế nghiêng mặt đi, nhắm chặt hai mắt, thở dài một tiếng: "Có tác dụng gì? Sớm đều là chuyện quá khứ, trẫm cũng không muốn nhắc tới……"

Chu Huyên khẽ hôn một cái lên chóp mũi của hắn, thẫn thờ đáp: "Ta không muốn bức ngươi, chỉ là ngươi phải cho ta một câu minh bạch. Ta từng nghĩ tới chuyện thoái nhượng, nhưng ta càng lùi, người bên cạnh ngươi liền càng nhiều…… Ta toàn tâm đối đãi ngươi, chẳng lẽ ngay cả một câu nói thật ngươi cũng không thể cho ta hay sao?"

Đâu phải câu nói thật nào cũng có thể nói? Nếu nói là vì đời trước y tạo phản mới phòng bị y, kết quả ngược lại càng bức y phản…… tình cảm giữa hai người bọn họ cũng liền hoàn toàn chặt đứt, cục diện đã loạn sẽ càng thêm loạn. Còn về chuyện kia, hắn chẳng lẽ có mặt nói ra? Tuyên đế âm thầm cười khổ, cố nén không khoẻ trên người, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy.

Sắc mặt của hắn đã đỏ như máu, gân xanh trên trán bạo khởi, nệm gấm dưới thân đã bị mồ hôi thấm ướt một mảng. Chu Huyên cũng không đành lòng nhìn hắn lại nhịn xuống, ngón tay tham nhập vào cửa huyệt, đem hai viên tiểu cầu kia đẩy đẩy, đỡ cự vật đang dâng trào của mình, từng chút một xâm nhập vào trong cơ thể Tuyên đế.

Chỗ hai người kết hợp bị căng ra, Tuyên đế đã không còn cảm giác được đau đớn. Chu Huyên mãnh liệt mà nhìn thân thể hắn, khiến hắn có chút ngượng ngùng. Nhưng hỏa nhiệt trên người khiến ngượng ngùng kia thực nhanh hóa thành khói nhẹ bay đi. Tuyên đế cực kì tự nhiên vòng lấy eo Chu Huyên, kẹp chặt hai chân, thúc giục Chu Huyên sớm chút tiến vào.

Bản thân Chu Huyên cũng sớm bị tra tấn đến không chịu nổi, chỉ là nghĩ muốn bức Tuyên đế nói ra sự thật nên mới luôn không chịu hợp tác. Hiện giờ bị Tuyên đế mời gọi như vậy, y tự nhiên cũng cầm giữ không

được, ở ngoài cửa động thử một chút, liền tận lực tách ra hai chân Tuyên đế, thật sâu đâm vào. Bên trong đã cực nóng cùng mềm mại, bị hai viên tiểu cầu chấn đến rung động, lúc y tiến vào liền nhanh chóng quấn tới, chặt chẽ mà vây quanh y, từng cái liếm mút, phảng phất như muốn lập tức đem tinh lực của y hấp thu đến cạn kiệt.

Y dùng sức đưa đẩy hai cái, thúc hai viên tiểu cầu kia vào chỗ càng sâu. Cái loại rung động này cũng làm y vui thích vô cùng, cảm giác giống như đang ở trên mây, sung sướng đến không thể nói ra lời, một cái lại một cái thúc vào càng sâu, cơ hồ cầm giữ không được muốn tiết ra.

Lúc bứt ra lần thứ hai, y bỗng nhiên nhìn đến cần cổ đang căng chặt của Tuyên đế, lại nghĩ tới ngày ấy nhìn thấy những vết đỏ chướng mắt trên cổ hắn, liền tức giận mà ngậm lấy hầu kết tiểu xảo kia, dùng sức liếm mút. Thấy trên đó dần dần hiện lên những mảng hồng nhạt, tâm tình Chu Huyên cuối cùng mới tốt lên một chút, lại dọc theo đường cong tinh mỹ hôn xuống phía dưới, cho đến khi đụng phải xương quai xanh.

Xương cốt chỗ này bởi vì thân hình gầy gò của Tuyên đế mà lộ ra, hình dạng cũng thập phần xinh đẹp. Chu Huyên vươn đầu lưỡi tinh tế liếm láp, đem mồ hôi trên người hắn liếm sạch, theo lồng ngực phập phồng lên xuống, hôn liếm đến hai điểm nho nhỏ dựng thẳng. Một cỗ tê dại lan truyền khắp cơ thể Tuyên đế, vật giữa hai chân bị kích thích càng thêm trướng to, mà chỗ bị người không ngừng lấp đầy càng ngứa ngáy khó nhịn.

Tuyên đế dùng sức ngửa đầu về phía sau, hai chữ "Không cần" nghẹn ngào mà kêu lên, thân thể lại kề sát tới, muốn đem toàn bộ đầu nhũ đều đưa vào trong miệng Chu Huyên. Chu Huyên tri kỷ mà thuận theo ý hắn, một bàn tay rơi xuống chỗ vừa dâng lên của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, thấp giọng trêu đùa: "Nơi này của Thất Lang lên thật nhanh."

Tuyên đế không nghĩ tới có thể nghe được tiếng cười của y lúc này, trong lòng vừa kinh ngạc lại có chút cao hứng không diễn tả được, hai chân càng thêm siết chặt, tựa như cổ vũ lại tựa như khẩn cầu, chờ Chu Huyên giúp chính mình thư tiết. Nhưng hắn chờ không thấy Chu Huyên tiến tới an ủi, ngược lại long căn bị tròng vào một cái khóa vàng nạm ngọc nho nhỏ.

Chu Huyên sau khi đem cái khóa kia buộc vào, liền ở trên phân thân của hắn khảy một cái, khẽ cười nói: "Thứ này có thể khiến người cầm giữ không tiết ra, tối nay Thất Lang vẫn là mang vào sẽ tốt hơn, miễn cho xuất tinh quá nhiều, bị thương nguyên khí."

Tuyên đế bị y khảy đến đau đớn, bỗng nhiên vặn vẹo hạ thân, eo lại bị Chu Huyên bắt lấy, dùng sức tiến vào. Hắn đối với thân thể Tuyên đế đã quen thuộc vô cùng, mỗi lần đều thúc thẳng đến điểm mẫn cảm chết người kia. Bên trong lại có hai viên tiểu cầu không ngừng chuyển động, động tác của Chu Huyên lại mãnh liệt hung hăng, chấn đến toàn thân Tuyên đế mềm nhũn, trong đầu trống rỗng, cũng bất chấp thanh âm cao thấp, chỉ biết theo động tác của y không ngừng gào thét.

Phía trước không được phát tiết dần dần trở nên thống khổ, đem Tuyên đế từ trong vui vẻ túm trở về, hận không thể duỗi tay đem cái vòng khóa kia lấy xuống, chân chính đạt tới cao trào.

Tay Tuyên đế như cũ bị trói, tránh thoát không được, đành phải nỗ lực mở miệng, kêu Chu Huyên buông tha cho hắn. Chu Huyên lại hung hăng mà tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể hắn, ẩn tình mà ôn nhu

nói: “Chỉ cần ngươi thổ lộ chân tình cùng ta, ta lập tức đem thứ này lấy xuống, ngươi muốn như thế nào liền như thế đó. Nếu không chịu nói, thì vẫn nên đeo nó vào, miễn cho bị ta làm đến bấn không ra thứ gì nữa, sẽ tổn thương nguyên khí.”

Tuyên đế cắn chặt khớp hàm, ách thanh hỏi hắn: “Ngươi đối với trẫm như vậy, là muốn bức cung?”

Chu Huyên lắc đầu nói: “Không tính là bức cung. Ta chỉ nghĩ muốn ngươi không rời đi ta mà thôi. Tuy rằng không có biện pháp làm ngươi hoài thai hạt giống của ta, nhưng ta muốn thân mình này của ngươi không rời khỏi ta được, trừ bỏ ta sẽ không còn người nào có thể thỏa mãn ngươi.” Y ngồi dậy, nắm lấy cằm Tuyên đế nhìn thẳng vào hắn: “Ta trước kia luôn chê ngươi vào triều quá sớm, thời gian cả đêm luôn không đủ dùng, về sau rốt cuộc không cần lo lắng như vậy nữa.”

Tuyên đế bỗng nhiên nở nụ cười, lúc bắt đầu tuy rằng cực kỳ gian nan, nhưng sau đó càng cười càng vui vẻ, như thể không cách nào dừng được. Chu Huyên đột nhiên ở trong thân thể hắn thúc một cái, cũng mỉm cười hỏi: “Ngươi là chê ý nghĩ của ta kỳ lạ, cảm thấy ta thực nhanh sẽ bị đại quân triều đình tiêu diệt, sau đó…… sau đó bị lột da rút xương, trảm đầu thị chúng sao?”

Tuyên đế chớp chớp hàng mi, cười ra nước mắt, tự giễu mà nói: “Ngươi không phải muốn biết ta vì sao lại coi trọng Phượng Huyền hay sao? Ta chính là giống như thế này…… giống như thế này bị người trói suốt một đêm, vừa lúc bị y nhìn thấy, ta lại không thể tự thân ngồi dậy, nên mới đem y lưu lại trong cung, để y hầu hạ ta mấy ngày.”

“Cái gì!”

Chu Huyên trong lòng lập tức oanh động, từ đầu đến chân giống như bị đông cứng, không biết qua bao lâu mới phản ứng lại, vội vàng bứt ra, gắt gao ôm lấy Tuyên đế, lôi ra hai viên tiểu cầu trong cơ thể hắn, lại luống cuống tay chân tháo mở cái vòng khóa trên mệnh căn của hắn. Trong lòng y vừa bối rối vừa hoảng hốt, tay cũng có chút không xong, lại thêm cái khóa kia đã bị dịch thể làm cho ướt đẫm, trơn trượt vô cùng, lay hoay một hồi cũng không thể mở ra.

Tuyên đế cười lạnh nói: “Ngươi không cần đáng thương trẫm, trẫm không cần người đáng thương. Lúc ấy trẫm đã kêu Phượng Huyền cắt lấy đầu của y đưa đến trong quân cho ngươi.” Nói tới đây, trước mắt hắn tựa hồ lại thoảng qua hình ảnh kiếp trước của Chu Huyên, rất nhiều lời không thể thốt lên, chỉ có thể biến thành một tiếng thở dài.

Chu Huyên kinh nghi hỏi: “Là Hồ Vô Tàng Vân…… Bệ hạ thế nào lại gặp phải hắn? Hắn không phải bị Phượng Huyền bắt được tại kinh thành……”

Y dần dần trấn định trở lại, rốt cuộc mở ra được cái khóa kia, xoa nhẹ phân thân đang run rẩy của Tuyên đế. Tuyên đế hừ nhẹ một tiếng, rốt cuộc bắn ra trong tay y, ngửa mặt dựa vào trong lòng ngực y nghỉ ngơi một trận, mới phiền muộn đáp: “Trẫm đi Lâm Xuyên vương phủ hạ chỉ cho A Nhân, để y rời kinh trở về Hội Kê, sau đó bị thủ hạ của Hồ Vô Tàng Vân bắt đi. Y vốn muốn bắt trẫm để uy hiếp ngươi cùng triều thần, ai ngờ lúc sau lại phát điên……”

Vừa nhắc lại chuyện này, ngực Tuyên đế liền có chút đau, nghĩ đến tình trạng hiện tại của chính mình, càng cười lạnh không ngừng: "Bất quá y làm không tốt bằng ngươi, y là mọi rợ thảo nguyên, cũng không có nhiều thứ đa dạng phong phú như ngươi. Thời điểm y chết vẫn còn ở trên người ta, bị Phượng khanh từ sau lưng một kiếm xuyên tim, máu văng khắp nơi trên thân mình ta, ngay cả tinh dịch cũng tiết ra trong cơ thể ta……"

Chu Huyên gắt gao ôm lấy hắn, liên tục nói: "Đều là ta sai, ngươi không cần nói nữa, đừng lại nghĩ đến……" Thấy thần sắc Tuyên đế càng thêm âm trầm, tựa hồ lâm vào hồi ức, liền lập tức hôn lấy hắn, đem tâm thần hắn từ trong hồi ức câu trở về, thẳng đến khi trong mắt hắn có lại thần thái, sắc mặt cũng tốt lên, mới buông hắn ra.

Tuyên đế nhìn gương mặt tràn ngập lo lắng của Chu Huyên, trong lòng cảm thấy từng trận đau đớn.

Ta vì giai nhân, làm tặc thì có ngại gì!

64. Chương 63: Hướng Về Tây Bắc

Nhìn tâm tình Chu Huyên đã trở lại bình thường, Tuyên đế âm thầm nhẹ nhàng thở ra, dựa vào trên cánh tay y nghỉ ngơi. Ngồi nghỉ một trận, mới phát hiện vừa rồi bởi vì phẫn nộ mà xem nhẹ ngọn lửa đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể, hậu đình bị dày vò thời gian quá dài, cảm giác tê dại vẫn chưa thể biến mất, mà Chu Huyên đột ngột rời đi càng làm cho hắn hư không khó chịu.

Tuyên đế dùng sức căng chặt cơ thể, cái trán đặt ở trên vai Chu Huyên, mồ hôi theo lông mi lăn xuống. Hắn nuốt nuốt nước miếng, nhíu chặt lông mày, nhỏ giọng hổn hển kêu lên: "A Huyên, ngươi trước buông trẫm ra, trẫm không thoải mái."

Chu Huyên vẫn luôn ôm chặt hắn, tự nhiên biết hắn không thoải mái chỗ nào, bèn thử thăm dò dưới thân Tuyên đế, lại chặt đứt đoạn dây thừng trói tay hắn, đem hai cánh tay lành lạnh ấn vào trong ngực, hôn liếm từng ngón tay của hắn. Nụ hôn ướt nóng một đường từ ngón tay di chuyển xuống cả cánh tay, để lại một vệt nước dài lẫn điểm điểm hôn ngân.

Trên da thịt truyền đến ướt nóng tê dại, đem bão tố trong cơ thể Tuyên đế một lần nữa thổi lên. Tuyên đế nức nở, thân thể lại một lần nữa nhũn xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Huyên, mềm mại mà kêu lên: "A Huyên……"

Chu Huyên duỗi tay vuốt nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của hắn, đem hai chân Tuyên đế tách ra, khóa ngồi ở trên người mình, bàn tay ôm lấy hai cánh mông hắn ấn xuống vật giữa hai chân mình. Bởi vì lúc nãy làm quá kịch liệt, nên hiện tại lúc tiến vào cũng không gặp bất luận chướng ngại gì, chỗ ôn nhu hương kia cắn chặt y, chủ động hướng y đẩy đưa. Chu Huyên thử một chút, cảm thấy Tuyên đế cũng không kháng cự, liền không thèm cẩn thận từng li từng tí nữa, nắm lấy cặp mông Tuyên đế, dùng sức thúc tới.

Lúc tiến vào chỗ sâu nhất, hai người đều không hẹn mà cùng thở dài một hơi, Tuyên đế giơ tay ôm cổ y,

đem chân vắt lên cánh tay y, thừa nhận thúc đẩy kịch liệt từ phía dưới.

Hắn đã không còn sức lực tự di chuyển, kết hợp ở tư thế như thế này liền cảm thấy thập phần vất vả. Chu Huyên liền để hắn nằm nghiêng, nâng lên một chân hắn từ từ xuất nhập, tuy rằng không nhanh bằng tốc độ lúc trước, nhưng thời gian lưu lại trong cơ thể Tuyên đế càng dài. Tuyên đế bị y thúc đến thần hồn điên đảo, nỗ lực nâng tay xoa lên gương mặt tuấn mỹ cương nghị kia, thấp giọng khuyên nhủ: "A Huyên, thả trẫm đi, không cần mắc thêm lỗi lầm nữa."

Động tác của Chu Huyên ngừng lại một chút, sau đó làm như không có việc gì tiếp tục trừu động, nhẹ nhàng chậm chạp lại kiên định mà đáp: "Ta đã làm ra chuyện như vậy, còn có đường lui sao? Huống chi tâm ý của ta chưa bao giờ thay đổi, chỉ muốn cùng ngươi bên nhau một đời mà thôi, Thất lang không cần nói nữa, ta tuyệt đối không để ngươi rời khỏi ta."

Tay Tuyên đế rũ xuống, hưởng thụ vui vẻ của thân thể, không khuyên y từ bỏ ý niệm tạo phản nữa. Chỉ là hy vọng bị dập tắt, tinh thần ảm đảm xuống, thân thể cũng lãnh đạm theo. Chu Huyên cũng phát giác biến hóa của hắn, cúi người ở bên tai hắn liếm hôn, ngón tay tham nhập vào trong miệng hắn, cự vật đâm vào càng sâu, kích thích vị trí trọng yếu, tìm đủ mọi cách khơi gợi hứng trí của hắn.

Mười ngón tay Tuyên đế khẩn trương siết lấy chăn đệm trên giường, hai chân đã kéo duỗi đến cực hạn, lại không cảm thấy được đau đớn, nửa người dưới đều đã chết lặng, nhưng trong cơ thể lại phá lệ mẫn cảm, mỗi lần Chu Huyên xuất nhập cơ hồ đều có thể làm hắn theo đó mà giãn ra hoặc cuộn tròn thân thể.

Nếu lưu không được tâm, vậy thì lưu lại thân cũng tốt. Trong lòng Chu Huyên tuy rằng thương tiếc, tuy rằng còn có chút tiếc nuối, nhưng vẫn kiên định với tính toán của mình, ôn nhu đem Tuyên đế ôm vào trong lòng, tiếp tục đem chính mình vùi vào trong thân thể hắn, nắm long căn của Tuyên đế xoa nắn vuốt ve, thẳng đến lúc cầm giữ không được, cùng Tuyên đế bắn ra.

Chu Huyên từ trên người Tuyên đế lăn xuống, muốn đi lấy nước cho hai người tắm rửa. Đang muốn đứng dậy, Tuyên đế lại bỗng nhiên giơ tay bắt lấy y, thở dốc một trận, mới nói ra lời: "Đừng đi…… Đừng rời đi……"

Chu Huyên trong lòng mềm nhũn, một lần nữa nằm trở về, ôm chặt Tuyên đế, nâng lên một chân của hắn gác lên hông của mình, cầm chăn gấm từ mép giường đắp lên cho cả hai.

Nếu đã có thể sớm chiều bên nhau, giây phút không rời, thì cần gì phải so đo thời gian sớm hay muộn? Chu Huyên hôn nhẹ mái tóc đen dài mướt mồ hôi của Tuyên đế, trong lòng yên lặng tưởng tượng về cuộc sống sau này.

Về sau y sẽ đối đãi thật tốt với Tuyên đế, tuy không thể trở về Trung Nguyên, nhưng đóng giữ ở trên ngàn dặm thảo nguyên Tây Bắc, lại là tâm phúc hầu cận của y, muốn một cuộc sống thoải mái tự tại cũng chẳng khó khăn gì. Chỉ là thân phận Tuyên đế cần phải giấu kín, chờ qua một đoạn thời gian, bọn họ liền ở thảo nguyên ủng binh tự lập, tới lúc đó không còn ai có thể quấy rầy y cùng hắn được nữa.

Y đã an bài tốt mọi thứ, đốt đi tiểu viện kia, nếu có người lần theo manh mối tìm kiếm, cũng chỉ có thể

tìm được ba cỗ thi thể tương tự dáng người bọn họ, cùng với quần áo mà ba người đã mặc ngày hôm đó. Trong triều đã có hoàng thái tôn, chẳng sợ chúng thần nhất thời không chịu tin tưởng chuyện Tuyên đế băng hà, nhưng có Uyển Lăng vương duy trì, thái tôn sẽ nhanh chóng đăng cơ, đến lúc đó nếu còn có người nghĩ muốn tìm kiếm Tuyên đế, tân hoàng cùng với phụ tổ của hắn cũng sẽ tuyệt đối không cho phép.

Trên mặt Chu Huyên rốt cuộc lộ ra tươi cười, đem Tuyên đế ôm càng chặt hơn, lại luyến tiếc đi vào giấc ngủ, nhìn chằm chằm thụy dung của Tuyên đế đến nửa đêm, mãi đến khi sắc trời nhạt dần mới từ từ chìm vào mộng đẹp. Mà sau khi y đi vào giấc ngủ không lâu, Tuyên đế liền mở mắt, thần sắc xót thương nhìn về phía Chu Huyên, giơ tay khẽ mơn trớn ngũ quan của y, thấp giọng hỏi: "Vì sao phải mưu phản…… trẫm đối đãi ngươi còn chỗ nào không đủ, trừ bỏ giang sơn này, trẫm có cái gì không thể cho ngươi……"

Lời hắn nói Chu Huyên tất nhiên không nghe thấy, tính toán của Chu Huyên hắn cũng đoán biết được tám chín phần. Tuyên đế nhẹ nhàng thoát ra khỏi ôm ấp của Chu Huyên, quấn chặt trường bào dơ bẩn nhăn nhúm đến không thành bộ dáng trên người, lặng yên xuống giường, hai chân trần trụi bước đến bên cửa sổ, phá một lỗ nhỏ trên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tình hình so với hắn dự đoán tốt hơn một chút, nơi này còn chưa phải là thảo nguyên. Xuyên qua lỗ nhỏ tuy không nhìn thấy nhà nào, nhưng xem cây cỏ trong sân cũng biết, nơi này vẫn còn thuộc về cảnh nội của Hạ quốc. Chỉ là những hoa dại đó thật sự lạ mắt, không phải hoa cỏ thường thấy ở Trường An hay Giang Nam, xem ra trong mấy ngày hắn ngất xỉu, bọn họ đã hướng về bắc phương đi được một đoạn đường không ngắn.

Hắn lại chấm nước miếng đem cửa sổ phá thành một cái động lớn hơn, xem xét ngoài cửa có thủ vệ hay không. Trong lúc hắn chuyên tâm nhìn bố trí trong viện, sau lưng bỗng nhiên dán lên một mảng lồng ngực rộng lớn, một đôi tay rắn chắc bao trọn vòng eo của hắn. Tuyên đế nghiêng đầu, bên tai thổi đến từng trận hơi thở ấm áp, thanh âm thuần hậu của Chu Huyên liền vang lên bên tai hắn: "Nơi này là Tây Lương, bệ hạ biết nơi này sao? Nơi này tuy nhỏ, nhưng……"

Nhưng từ nơi này hướng về Tây Bắc chỉ hơn mười dặm, chính là vùng đất của người Tây Nhung, mà trước mắt vùng thảo nguyên này là do ái tướng từ kiếp trước của Tuyên đế Lý Thế Trinh trấn thủ. Thật may lúc trước hắn quyết ý tấn công Nam Cương nên đã hạ chỉ điều Ân Chính xuống phía nam, thiếu tên mãnh tướng này duy trì, lại có phụ tử Lý thị cản trở, ít nhất không cần lo lắng Chu Huyên chiếm đất tự lập làm vua, cùng tranh thiên hạ với hoàng tôn của hắn.

Cảm giác ướt nóng bỗng nhiên truyền đến từ trên vành tai, suy nghĩ của Tuyên đế lập tức bị gián đoạn, quay đầu thì thấy Chu Huyên đang nhướng mày nhìn về phía hắn: "Thất lang không cần suy nghĩ nhiều, Tây Bắc là nơi ta chinh chiến nhiều năm, cho dù trong triều thực sự có người tìm được ngươi, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Ngày ngươi rời đi, chính là lúc ta táng thân."

Tuyên đế ấn tay y thử nói: "Trẫm nguyện đoạn tuyệt quan hệ cùng những người khác, phong ngươi làm vương, cùng chung hưởng giang sơn, ngươi có thỏa mãn?"

Chu Huyên chậm rãi lắc đầu: "Ta không muốn giang sơn, ta chỉ muốn cùng Thất lang trải qua sinh hoạt bình đạm."

Y buông tay, đẩy cửa đi ra ngoài, trước lúc bước ra khỏi cửa liền quay đầu lại cười nói: "Thất lang cứ nghỉ ngơi một lát, ta đi lấy chút nước tới cho ngươi tắm rửa. Chúng ta có thể phải ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, ta đã phái người đi mua đồ dùng chăn đệm cùng đồ vật linh tinh, đợi đồ vật mua về đầy đủ lại khởi hành."

Tuyên đế bước tới cửa, phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài. Tuyên đế tức giận, nộ hỏa bốc lên đỉnh đầu, hung hăng đạp một cái vào hai cánh cửa gỗ kia, chỉ nghe được vài tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa lại chẳng sứt mẻ gì. Sức lực Tuyên đế cũng chẳng còn bao nhiêu, trượt theo cửa gỗ ngồi xuống, tuy chỗ giữa hai mông nóng rát khó chịu, nhưng cũng không còn sức lực đứng lên, liền cứ như vậy ngồi phát ngốc ở bên trong cánh cửa.

Đợi khi Chu Huyên trở về mở cửa, Tuyên đế liền theo đó suýt nữa té ngã, nếu không có Chu Huyên phản ứng kịp thời, Tuyên đế đã bị ném văng ra mặt đất. Chu Huyên vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, đem hắn ôm trở về phòng tắm rửa.

Tuyên đế nhu thuận mà dựa vào trong lòng y, để y thay mình tẩy sạch thân thể, đổi một thân thường phục. Có Chu Huyên trấn thủ, liên tiếp mấy ngày Tuyên đế đều không tìm được cơ hội bỏ chạy, đành phải chờ đến thảo nguyên rồi tìm cách truyền tin cho người của Lý Thế Trinh.

Chu Huyên tuy rằng xuất thân thế gia, lại đắc chí từ thuở thiếu niên, nhìn không giống người sẽ làm việc, nhưng nhiều ngày qua lại chiếu cố Tuyên đế vô cùng tốt, cơm nấu cũng có thể vào miệng, không biết lúc trước đã luyện qua bao nhiêu lần. Tuyên đế ngày đêm đều bị y nhiệt tình đút no, giống như lúc còn ở trong cung, ngay cả một ngón tay đều không cần động. Tuyên đế dần dần tâm sinh cảm khái nếu Chu Huyên không phản, lưu lại trong cung hầu hạ hắn như vậy, ngược lại so với những ái phi kiếp trước cũng không kém cạnh.

Nghĩ qua nghĩ lại, tình cảnh của mình hiện giờ, sợ là về sau không chừng còn phải làm ái phi của Chu Huyên chứ chẳng chơi. Hắn cười tự giễu, thầm hạ quyết tâm: Thực sự nếu có một ngày như vậy, hắn thà hủy dung tự sát, miễn cho liệt tổ liệt tông phải hổ thẹn vì hắn, càng miễn cho Chu Huyên lấy tánh mạng hắn uy hiếp tân quân.

Tính toán xong, hắn liền an tâm sinh hoạt, cùng Chu Huyên ngày ngày thân cận, giống như một đôi phu thê bình thường, so với khi lén lút ở trong cung càng thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lòng nôn nóng, mỗi khắc đều thấy dài vô tận, nhưng trong lòng đã thoải mái, ngày lại như nước chảy trôi đi cực nhanh. Bốn năm ngày sau, Chu Huyên liền thay cho Tuyên đế một bộ đồ đơn giản, lại đeo lên cho hắn một chiếc mũ có rèm che, nắm tay hắn trèo lên xe ngựa.

Đi theo xe còn có mấy người cưỡi ngựa, Tuyên đế vén rèm nhìn, mỗi người đều thập phần xốc vác. Mấy người này đối với Chu Huyên cực kì trung thành, khi nói chuyện ẩn lộ ra thân phận, đều là thân binh tinh nhuệ của Chu Huyên, đối với hắn cũng chưa từng liếc mắt một cái, chỉ sợ đã biết thân phận của hắn, cũng sẽ không phản bội Chu Huyên mà cứu hắn ra ngoài.

Tuyên đế cuối cùng nhìn thoáng qua căn nhà ở tạm mấy ngày nay, lại hướng về phía nam nhìn thật sâu. Đi càng xa, thời gian rời đi càng dài, cơ hội quay về trong kinh càng xa vời, nếu không có người tới cứu viện, đợi cho Chu Huyên dị động, hắn đành phải tìm cơ hội hi sinh cho tổ quốc.

Cũng chỉ có thể ngóng trông Phượng Huyền sớm ngày chạy thoát, đem chân tướng hắn mất tích vạch trần, lại tìm ra được chỗ của hắn, mang binh tới cứu.

Chu Huyên sao lại không biết ý muốn của hắn, nhưng vẫn không đành lòng kích thích hắn, nên cũng không đề cập việc trong kinh. Kỳ thật từ ngày ấy nhìn thấy Tuyên đế cùng Phượng Huyền ở trong điện điên loan đảo phượng, y đã có tâm đem Tuyên đế giam cầm ở bên người mình. Mà việc này vừa khó thành công, vừa đối với người khác cũng không có lợi, tuyệt đối sẽ không có ai chịu theo y. Cho nên y vẫn chưa cùng bất luận kẻ nào đề cập qua, chỉ kêu thủ hạ tâm phúc bố trí, dụ Tuyên đế ra cung, đem người tới bên cạnh mình trước.

Ra khỏi Tây Lương bọn họ liền hướng tây bắc mà đi. Nơi đó là Lương Châu nơi Dương Thanh đóng giữ, lại hướng về phía bắc một chút, chính là nơi trú quân của đường đệ y Chu Hằng. Chỉ cần tới được bên kia, Tuyên đế sẽ phải chết tâm, mặc dù chưa từ bỏ ý định, cũng không còn cơ hội rời khỏi y.

Uy chấn của y ở Tây Bắc so với quân uy còn nặng hơn vài phần, binh sĩ trong quân không gặp qua hoàng đế mấy lần, ngay cả khi y trở lại trong doanh, cũng tuyệt đối không có ai dám hỏi y vì sao giả chết, càng không có ai đoán được người bên cạnh y chính là Tuyên đế. Chỉ cần chờ tân hoàng đăng cơ, hắn lại ủng binh tự lập, đến lúc đó thân phận Tuyên đế có bại lộ, bọn họ cũng chỉ có thể im lặng mà cùng y dối gạt triều đình.

Nhưng đến nay đã qua hơn nửa tháng, vì sao trong triều còn chưa truyền ra tin tức Tuyên đế băng hà, lại càng chưa ủng lập tân quân???

65. Chương 64: Sứ Giả Từ Kinh Thành

Càng đi về phía bắc thời tiết càng lạnh, phảng phất như ngược trở về tháng hai, trên người Tuyên đế thậm chí đã khoác áo lông cừu nhưng vẫn không ngăn trở được hàn khí xâm nhập. Mấy ngày nay hắn hầu như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, tất nhiên không biết được trong kinh đã hỗn loạn tới cỡ nào rồi, bất quá lúc tới được quân doanh của Chu Hằng, hắn đã nhìn ra được một chút sự tình Chu thị tạm thời không có tính toán xưng đế, dù sao tại thảo nguyên này trời cao hoàng đế xa, Chu gia so với thổ hoàng đế cũng không khác biệt mấy.

Tuyên đế mỗi khi đi lại đều mang mũ che, cũng không thường cùng người khác nói chuyện, những người ở đây chỉ nghĩ hắn là nam sủng của Chu Huyên, ngay cả một cái liếc mắt cũng keo kiệt với hắn. Tuyên đế cũng không quá để ý, ngược lại càng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, hắn hiện giờ vẫn là hoàng đế, đang ở trong tay phản tặc, nếu có người biết được thân phận của hắn, vì sách lược an toàn không chừng sẽ ra tay ám sát hắn.

Chu Huyên cũng không suốt ngày ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng sẽ đi gặp Chu Hằng thương nghị quân vụ. Tuyên đế tuy nhìn không thấy y đang làm cái gì, nhưng đại thể cũng có thể đoán được, bất quá là mưu phản mà thôi, lúc hai người ở bên nhau trong lòng đều hiểu rõ nhưng không nói ra, cũng không đề cập tới chuyện ban ngày y ở bên ngoài làm chuyện gì. Lại qua mấy ngày, Tuyên đế tính toán thời điểm tin tức hoàng tôn đăng cơ cũng nên truyền đến tái ngoại, liền túm lấy tên thân binh tiến vào đưa cơm hỏi: "Vị huynh đệ này, không biết tân hoàng đã tổ chức đại điển đăng cơ chưa?"

Thân binh kia kỳ quái mà nhìn hắn một cái: "Ngươi nóng vội cái gì, Đại tướng quân của chúng ta cũng không tính toán xưng đế, chính là nếu có xưng đế, một nam nhân như ngươi cũng thượng vị không được……" Nói đến nửa chừng lại im miệng, buông mâm đồ ăn vội vã chạy đi.

Tuyên đế "Ai" một tiếng, cái hắn muốn hỏi không phải là việc này a, mà là trong triều đã có tân đế hay chưa. Tuyên đế yên lặng ngồi trở lại trên thảm, tỉ mỉ hồi tưởng lại tin tức mới vừa nghe được kia hoàng tôn của hắn còn chưa đăng cơ, vậy tình hình hiện tại trong kinh rốt cuộc là như thế nào?

Hắn mất tích không chỉ một hai ngày, trong triều chắc chắn là giấu không được. Hơn nữa theo như lời của Chu Huyên, mê cục đã bày ra, cho dù có người tìm được gian tiểu viện kia cũng chỉ có thể nhìn thấy ba cỗ thi thể cùng vật tùy thân của hắn. Đến lúc đó, ngay cả khi còn có người không tin hắn đã chết, nhưng vì ổn định đại cục, cũng sẽ nâng đỡ hoàng thái tôn đăng cơ, trừ phi

Trừ phi là Phượng Huyền trở về.

Buổi tối Chu Huyên trở lại trong trướng, mỉm cười hỏi Tuyên đế: "Thất lang lo lắng chuyện trong kinh sao? Ngươi muốn biết cái gì, trực tiếp hỏi ta là được, hà tất lén hỏi người khác, bọn họ không biết thân phận của ngươi, vạn nhất va chạm phải ngươi thì không tốt."

Tuyên đế vô vị mà đáp: "Ta đã không có thân phận, hà tất nói va chạm hay không va chạm. A Huyên, hoàng thái tôn còn chưa đăng cơ sao? Trong triều còn chưa phát hiện ra gian tiểu viện kia, cho rằng ta chỉ là cải trang vi hành?"

Chu Huyên ngồi vào bên cạnh hắn, tay giữ lấy lưng hắn lành lạnh: "Trong kinh không có động tĩnh gì, ta cũng phái người trở về tìm hiểu qua, việc ngươi và ta mất tích đều đã bị giấu kín đến nghiêm ngặt, những tin tức khác cũng khó tìm hiểu kĩ càng. Ngươi muốn biết cái gì chỉ cần hỏi ta, không cần thử, cũng không cần ủy khuất chính mình lấy lòng ta, ta từng thề qua, vĩnh viễn không phụ ngươi, đời này sẽ đem ngươi nâng niu trong lòng bàn tay."

Tuyên đế hơi mỉm cười, nắm lấy tay Chu Huyên mười ngón giao hòa.

Chu Huyên đối với hắn thật sự là toàn tâm toàn ý, lúc này lại truy cứu chuyện trước kia cũng vô dụng, không bằng nắm chắc hiện tại, hưởng thụ tốt khoảng thời gian này của hai người.

Chu Huyên ở trước mặt Tuyên đế tuy rằng một bộ thong dong, nhưng thực tế y lại đang chịu áp lực rất lớn. Trong kinh càng không có tin tức, y càng lo lắng bố trí lúc trước của mình đã bị người nhìn thấu, càng lo lắng triều đình biết được chuyện mình đem theo Tuyên đế chạy đến Tây Bắc, phái binh tới đòi người.

Tới lúc đó, không muốn phản cũng phải phản, mà tình cảm giữa y cùng Tuyên đế cũng khó lòng duy trì…… Ngay cả chuyện không thể vãn hồi cũng đã làm, còn so đo điểm này làm cái gì! Y hung hăng đem ý niệm kia vứt ra khỏi đầu, kêu Chu Hằng cùng Từ Văn Chiêu lại đây, thương nghị việc phòng thủ biên cảnh, phòng trường hợp triều đình phái binh mã tới.

Mọi người đang thương nghị việc bố trí phòng bị như thế nào, thì bên ngoài chợt có thám tử hồi báo, có một đội sứ giả của triều đình xuyên qua Lương Châu đang hướng về phía quân doanh của bọn họ, người dẫn đầu nói là có điều lệnh mới cho Chu Hằng, muốn hắn ra ngoài tiếp chỉ.

Chu Hằng nhìn Chu Huyên liếc mắt một cái, đợi y gật đầu mới hỏi: "Người tới là vị đại nhân nào, cách đại trướng còn xa lắm không? Phái người canh chừng ở ngoài trướng, đợi đem sứ giả nghênh đón vào trong trướng xong thì nghe theo hiệu lệnh của ta."

Thám tử kia đáp: "Tiểu nhân đã biết. Đoàn sứ giả kia chỉ có hơn mười người, đều là thư sinh văn nhược tay trói gà không chặt, dẫn đầu chính là Trung Thư thị lang Thuần Vu Gia……"

Chu Huyên lắp bắp kinh hãi, lỡ lời thốt lên: "Là hắn!"

Chu Hằng vội vàng cho thám tử lui xuống, cau mày hỏi Chu Huyên: "Đường huynh, vị Thuần Vu đại nhân này có chỗ nào đặc biệt mà khiến ngươi phải để ý như vậy? Thánh thượng lúc này hạ điều lệnh mới, có thể hay không đối với chúng ta đã có lòng nghi ngờ?"

Thánh thượng đâu chỉ có lòng nghi ngờ, hắn biết được so với đệ đệ ngươi còn muốn nhiều hơn. Chỉ là Tuyên đế không ở trong kinh, không có khả năng hạ chỉ điều Chu Hằng đến nơi khác, hơn nữa mặc dù có người giả truyền thánh chỉ, cũng sẽ không phái Thuần Vu Gia tới truyền chỉ, trong này rõ ràng có điểm kỳ quái. Nhưng cho dù Thuần Vu Gia đoán ra y mang đi Tuyên đế, dựa vào một kẻ văn nhược như hắn đơn thương độc mã tìm đến thảo nguyên, bất quá là chịu chết mà thôi.

Chu Huyên nhất thời nghĩ không ra duyên cớ, liền dứt khoát buông tha: "Quản hắn có cái gì cổ quái, ngươi để hắn tiến vào, ta ở sau bình phong nhìn, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được."

Lại đợi ước chừng một bữa cơm, đoàn người của Thuần Vu Gia rốt cuộc thong thả ung dung tới bên ngoài trướng. Chu Hằng tự mình ra ngoài nghênh đón, cùng hắn hữu lễ một hồi, liền dẫn hắn vào trong trướng tuyên chỉ. Lúc đoàn sứ giả tiến vào đại trướng, thủ hạ của Chu Hằng liền ngăn cản những người khác ở bên ngoài, chỉ cho phép một mình Thuần Vu Gia tiến vào. Thuần Vu Gia đối với hành động này nhìn như không thấy, phân phó mọi người chờ ở bên ngoài, một mình bước vào trong trướng.

Sau khi đi vào trong trướng, thần sắc trên mặt Chu Hằng liền thay đổi, không sang sảng giống như ở bên ngoài, mà là mang theo ẩn ẩn đề phòng, hữu ý vô tình đứng ở trước tấm bình phong, che đậy tầm mắt Thuần Vu Gia: "Thảo nguyên khổ lạnh, đại nhân đường xa vất vả tới tuyên chỉ, không biết bệ hạ có ý chỉ gì cho ta?"

Thuần Vu Gia cười nói: "Chu tướng quân nói đùa, ta lấy đâu ra ý chỉ cho ngươi? Ta là tới đưa ý chỉ cho Chu 'đại tướng quân'."

Đồng tử Chu Hằng bỗng nhiên co rút, sát khí tỏa ra, trên mặt lại mang theo vài phần nhàn nhạt ý cười: "Thuần Vu đại nhân thật biết nói giỡn, gia huynh đang ở kinh thành, đại nhân sao lại đến nơi này tuyên chỉ?"

Thuần Vu Gia bình thản ung dung mà đáp: "Chu tướng quân cùng Đại tướng quân thủ túc tình thâm, cũng không nên cản trở tiền đồ của hắn. Ta ở kinh thành từng vô tình nghe người ta nói qua, trước đó vài ngày Đại tướng quân mượn cớ gả muội muội đem cha mẹ cùng muội muội đưa đến Ninh Hạ. Đáng tiếc bên kia có chút không yên ổn, ta lại nghe nói hai ngày trước nơi đó có thổ phỉ náo loạn, trong lúc triều đình phái đại quân bao vây tiêu diệt thì……"

Chu Hằng tức giận gằng giọng: "Ngươi có ý gì!"

Thuần Vu Gia thần sắc bất động, đạm nhiên đáp: "Ta không có ý gì cả, chỉ là triều đình hiện giờ muốn thỉnh Đại tướng quân rời núi diệt phỉ, cho nên ta mới đến truyền chỉ. Chu tướng quân yên tâm, ta là một văn thần tay trói gà không chặt, tuyệt đối không thể làm gì Đại tướng quân. Ta thân mang thánh chỉ, chỉ muốn cùng Đại tướng quân giáp mặt một hồi "

"Thuần Vu đại nhân không sợ sau khi gặp mặt, liền không ra khỏi quân trướng này được nữa hay sao?" Thanh âm Chu Huyên từ sau bình phong truyền đến, thân ảnh cũng lập tức xuất hiện trước mặt Thuần Vu Gia, hướng Chu Hằng liếc mắt một cái, kêu hắn trước lui ra ngoài.

Thuần Vu Gia hướng y thi hành đại lễ, thần sắc bình tĩnh giống như đang gặp nhau ở trên triều: "Đại tướng quân đã lâu không gặp. Hơn một tháng không thấy, khí sắc của Đại tướng quân ngược lại càng tốt hơn so với trước kia, ta thật hâm mộ."

Chu Huyên tự nhiên minh bạch 'hâm mộ' trong lời nói của Thuần Vu Gia là có ý gì, trực tiếp thừa nhận: "Ngươi đoán không tồi, ta mấy ngày nay quả thật là bình sinh chưa bao giờ được vui vẻ như vậy, hơn nữa cũng tính toán sẽ không tiếp tục chịu người quản chế. Chúng ta người ngay không nói tiếng lóng, ý đồ của Thuần Vu đại nhân ta cũng rõ ràng, chỉ sợ phải khiến ngươi mất hứng…… A, ngươi đã tới, cũng liền không cần trở về nữa."

Thuần Vu Gia mỉm cười, nhìn chằm chằm Chu Huyên nói: "Đại tướng quân thật vô tâm, thế nhưng mặc kệ Ninh Hạ……"

"Bên kia đã có Từ Văn Chiêu, nếu còn để ta lo lắng, hắn nên tự sát tạ tội. Ngươi hoa ngôn xỏa ngữ lừa được A Hằng, nhưng không lừa được ta, ta cũng không kiên nhẫn nghe ngươi nói nhảm."

Thuần Vu Gia cũng không thèm để ý thái độ của Chu Huyên, lại tiếp tục nói: "Có Phượng học sĩ làm chứng, trong triều đã biết việc làm của Đại tướng quân, Đại tướng quân tính mặc kệ Ninh Hạ, chẳng lẽ không sợ đại quân triều đình……"

Chu Huyên thập phần tùy ý mà ngồi dạng chân ở trên thảm, hướng Thuần Vu Gia lắc đầu: "Không có bằng chứng, một câu liền muốn quét sạch quân Tây Bắc, cho dù Chu gia ta không nói, cũng sẽ có khác người nói, huống chi ta cũng không phải thúc thủ liền chịu chết…… Thuần Vu đại nhân còn có chuyện gì muốn nói không?"

"Có." Thuần Vu Gia thái độ như cũ bình thản: "Ta còn muốn khuyên Đại tướng quân một câu, ngẫm lại lúc trước Thành Đế chết như thế nào."

Hai mắt Chu Huyên bỗng nhiên nheo lại, thoáng chốc liền thả lỏng như không có chuyện gì, cười lạnh nói: "Ta cũng là người sóng vai cùng bệ hạ đi tới ngày hôm nay, ngươi nghĩ chỉ có Thuần Vu đại nhân ngươi là trung thần hay sao? Mặc kệ ngươi làm sao biết được việc này, ta cũng muốn khuyên ngươi một câu, nơi đây là thảo nguyên, không phải Trung Thư tỉnh của ngươi, Trung Thư thị lang ở chỗ này bất quá chỉ là một cái hư danh mà thôi."

Thuần Vu Gia mặt không đổi sắc, chậm rãi nói: "Ta cũng chỉ là nói thật, Đại tướng quân hà tất phải tức giận? Bất quá đem ngươi so sánh với Thành Đế, đúng là có chút ủy khuất ngươi. Ta có một thứ muốn cho Đại tướng quân xem, chỉ mong ngươi sau khi nhìn thấy có thể sửa lại ý tưởng trong lòng……"

Thuần Vu Gia tháo xuống vật luôn đeo ở sau lưng, từ giữa lôi ra một cuộn tranh, hướng về phía Chu Huyên chậm rãi mở ra, bên trong là một bức mỹ nhân đồ. Chu Huyên không rõ ý tứ của Thuần Vu Gia, tiếp nhận bức họa nhìn kỹ hai lần, cảm thấy không giống muội muội của mình cho lắm, lại mơ hồ giống như nhìn thấy chính mình.

Thuần Vu Gia đem bức họa ra xa một chút, chỉ vào mỹ nhân đang nghiêng người nhìn về nơi xa kia hỏi: "Đại tướng quân vậy mà không nhìn ra người trong bức họa này giống ai sao? Ta cùng với tiểu Phượng học sĩ đều nhìn ra được. Nếu không phải chúng ta nhìn ra khí thế phong nghi của người trong bức họa tựa như ngươi, sợ ngươi đi sai đường lỡ bước, khiến bệ hạ thương tâm, ta hôm nay cũng sẽ không tới nơi này chịu chết……"

Chu Huyên bỗng nhiên giật lấy bức họa kia, nhìn kỹ một lần nữa, ngẩng đầu nói: "Bệ hạ đây là vẽ…… ta? Nhưng thế nào lại là nữ tử……"

Nghe được hai chữ "bệ hạ", Thuần Vu Gia âm thầm thở phào. Cuối cùng Chu Huyên còn biết Tuyên đế là hoàng đế, nói không chừng có thể dựa vào chút tình nghĩa này khuyên y quay đầu. Thuần Vu Gia lấy lại bình tĩnh, áp xuống ghen tuông trong lòng, tha thiết khuyên nhủ: "Thánh thượng cực kì sĩ diện, vì sợ người nhận ra, nên không trực tiếp vẽ chân dung của ngươi, Đại tướng quân hẳn là cũng biết đấy. Nhưng Đại tướng quân càng nên biết mấy năm nay bệ hạ rộng rãi với ngươi, với Chu gia như thế nào. Đại tướng quân có quân công không phải giả, nhưng ngươi nhận ân sủng bổng lộc từ thánh thượng, chia sẻ ưu phiền cùng thánh thượng là chuyện đương nhiên. Ngươi lúc trước có công phò tá bệ hạ lên ngôi, sau lại phòng thủ biên quan, khai cương thác thổ, bệ hạ có từng ủy khuất ngươi, để ngươi chịu thiệt thòi? Tước vị bổng lộc hiện tại của ngươi, địa vị người nhà cùng thủ hạ của ngươi, cũng vượt xa công tích mà ngươi lập được. Bệ hạ còn chuyên sủng ngươi, vì ngươi mà kiên dè các mối quan hệ cùng người khác, ta nếu là ngươi……"

Thuần Vu Gia nhất thời lỡ lời lộ ra tâm tư ghen ghét của chính mình, vội vàng thay đổi đề tài: "Ta nghe Phượng học sĩ nói, Tạ Nhân lúc rời kinh từng nói một câu, là bởi vì ngươi dung không được hắn, bệ hạ mới đặc chỉ để hắn rời kinh, hậu đãi như vậy có ai hơn được? Đại tướng quân không thể phụ tâm ý của bệ hạ, đi lên lối rẽ sai lầm!"

Chu Huyên nắm chặt bức họa trong tay, đầu ngón tay có chút run rẩy khó phát hiện, hít một hơi thật sâu áp xuống cảm động trong lòng, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Thuần Vu Gia, lời thốt ra lại đầy ghen tuông chất vấn: "Vì ta mà đuổi người khác đi? Thuần Vu đại nhân thật là xem trọng ta, bệ hạ nếu chịu vì ta không nạp người mới, đại nhân lại như thế nào cũng được thánh sủng?"

Thuần Vu Gia gấp đến độ trong lòng bốc hỏa, sắc mặt lại vẫn trấn định như thường, mỉm cười nói: "Đại

tướng quân không cần loạn tưởng, ta lúc trước bất quá là hầu bệnh cho bệ hạ……"

"Liền hầu tới trên giường?"

Thuần Vu Gia nhìn bộ dáng ghen tuông đúng lý hợp tình của Chu Huyên, tức đến nỗi khí nghẹn ở yết hầu, ủy khuất đến cơ hồ muốn bóp chết hắn, dứt khoát thẳng thắn đáp: "Khi ấy bệ hạ mới đăng cơ, Đại tướng quân vì giặc Tây Nhung xâm phạm biên quan mà phải rời đi. Lưu dân Tây Bắc tràn vào kinh thành mang theo ôn dịch, trong lúc bệ hạ chủ trì lễ cày bừa thì bất hạnh nhiễm phải loại ôn dịch này, ngự y trong cung toàn bộ đều bó tay, ta vừa khéo thông hiểu chút y thuật, liền vào cung hầu bệnh. Khi đó ta mới phát hiện thân thể bệ hạ bị Thành Đế hạ độc gây tổn thương…… Đại tướng quân sau đó cũng đã thừa sủng qua, ta không nói ngươi cũng nên tự hiểu rõ. Nếu phải chờ tới lúc ngươi trở về, sợ là đời này của bệ hạ liền phải phế đi, chẳng lẽ ta vì sợ Đại tướng quân ghen ghét, mà không màng tới long thể?"

Chu Huyên nghe xong lập tức bắt lấy cánh tay Thuần Vu Gia hỏi: "Lời ngươi nói là thật?"

Thuần Vu Gia cười lạnh: "Ta vì bệ hạ điều chế thuốc giải độc, Đại tướng quân sợ là cũng dùng qua không ít đi?" Thuần Vu Gia vẫn luôn chú ý Chu Huyên, thấy hai vai hắn hơi lung lay sụp đổ, ánh mắt đã có chút ngây dại, liền tiến lên khuyên nhủ: "Đại tướng quân là ái tướng tâm phúc của bệ hạ, há có thể vì nhất thời nghi hoặc cùng sinh khí mà làm ra việc phụ lòng thánh ân bực này? Bệ hạ tính tình như liệt hỏa, Đại tướng quân nếu cứ quyết ý hành động như vậy, sợ là tình nghĩa quân thần liền phải đứt đoạn!"

66. Chương 65: Kết Cục Của Chu Huyên

Từng câu từng chữ của Thuần Vu Gia đều rơi vào trong lòng Chu Huyên, đặc biệt là một câu cuối cùng, đúng là điều mà Chu Huyên ngày đêm lo lắng. Y lúc trước bị lòng đố kị thiêu đốt đầu óc, lại cảm thấy Tuyên đế sủng ái kẻ khác như vậy, đối với y không công bằng, mới giận dữ mà bày kế bắt cóc Tuyên đế bỏ chạy. Nhưng hôm nay bình tĩnh lại, biết được rất nhiều nỗi khổ âm thầm của Tuyên đế, trong lòng cũng lặng lẽ sinh ra vài phần hối hận.

Nhưng Phượng Huyền đã trở lại trong triều, hiện giờ cả triều văn võ đều biết y có hành vi mưu nghịch, dù hiện tại tỉnh ngộ, y cũng chỉ có thể lấy thân phận phản tặc quay về chịu chết, còn cơ hội lưu lại bên cạnh Tuyên đế hay sao? Chu Huyên cúi đầu trầm ngâm, thần sắc một mảng mờ mịt, nhìn không ra ý nghĩ chân thật trong lòng.

Thuần Vu Gia thấy thời cơ đã đến, liền đứng dậy tiến tới một bước, tung ra điều kiện càng thêm dụ hoặc: "Bệ hạ đối với Đại tướng quân sủng quyến như thế, Đại tướng quân chỉ nhất thời lỡ bước sai lầm, tất nhiên bệ hạ cũng muốn bao dung. Phượng học sĩ sợ chuyện bệ hạ mất tích gây náo động triều đình, trước mắt trong triều chỉ có chúng ta cùng Hà thừa tướng và vài vị lão thần biết chân tướng sự việc, lục bộ đều chỉ cho rằng bệ hạ xuất cung vi hành mà thôi. Đại tướng quân hiện tại nếu chịu thu tay lại, bệ hạ tất nhiên sẽ vì ngươi che lấp. Có bệ hạ làm chủ, ta cùng các vị đại thần tự nhiên cũng sẽ lấy đại cục làm trọng, tuyệt đối không làm khó một nhà Đại tướng quân, thỉnh Đại tướng quân suy nghĩ lại!"

Chu Huyên trong lòng còn có chút do dự, đối diện với Thuần Vu Gia nói: "Đại nhân trước đi xuống nghỉ

ngơi, để ta suy nghĩ lại."

Chu Huyên đứng dậy, nghĩ muốn trở về nhìn Tuyên đế, Thuần Vu Gia lại từ sau lưng gọi y, hỏi: "Đại tướng quân khoan đi đã. Trong lúc Đại tướng quân cùng chúng tướng thương nghị, ta muốn gặp bệ hạ một chút, không biết có được hay không?"

Chu Huyên dừng chân, chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm Thuần Vu Gia một lúc lâu, có chút khô khan đáp: "Thuần Vu đại nhân vì nghĩa quên mình, ngàn dặm xa xôi tới đây, đương nhiên là muốn gặp bệ hạ. Ta dẫn đường cho ngươi. Còn về chuyện ngươi vừa nói, ta cần phải suy nghĩ lại, ngươi cứ ở trong trướng của ta hầu hạ bệ hạ một hồi đi."

Thuần Vu Gia vui mừng khôn xiết, vội vàng tạ ơn: "Đại tướng quân nghĩ thông suốt mới tốt. Không việc thiện nào hơn việc biết sai chịu sửa. Ta nhất định sẽ nói tốt cho Đại tướng quân ở trước mặt Thánh thượng, sẽ không khiến Thánh thượng trách cứ Đại tướng quân."

Chu Huyên liền dẫn Thuần Vu Gia ra khỏi đại trướng. Chu Hằng đang lo âu đầy mặt mà canh giữ ở bên ngoài, thấy hai người cùng ra tới, liền đè lại vỏ kiếm đi lên đón, cảnh giác hỏi: "Huynh trưởng, muốn đem người này dẫn đi sao?"

Chu Huyên lắc đầu nói: "Việc này ta đã có an bài, A Hằng, cho người dẫn Thuần Vu đại nhân đến gặp người kia, không được vô lễ với bọn họ."

Chu Hằng lạnh lùng trừng mắt nhìn Thuần Vu Gia, cực lực khuyên nhủ: "Huynh trưởng không cần nghe người này hoa ngôn xảo ngữ, loại sự tình mà chúng ta đang làm căn bản không thể quay đầu, cho dù hoàng thượng tạm thời sợ Chu thị mà không truy cứu, qua mấy năm nữa thì sao? Hắn sẽ nâng đỡ tân tướng lĩnh, chậm rãi tước đoạt binh quyền của chúng ta, đến lúc đó sống chết của ngươi và ta đều nằm trong tay người."

Chu Huyên muốn nói lại thôi mà nhìn Chu Hằng, Thuần Vu Gia vội vàng ở bên cạnh khụ một tiếng, Chu Huyên nghĩ đến thỉnh cầu vừa nãy của hắn, liền phân phó thủ hạ: "Mang Thuần Vu đại nhân tới trướng của ta, cho người giám sát chặt chẽ ngoài trướng, ta cùng nhị tướng quân có chuyện cần bàn bạc."

Hắn lôi kéo Chu Hằng trở lại đại trướng, Thuần Vu Gia lòng đầy thấp thỏm mà đi theo thân binh kia đến đại trướng của Chu Huyên. Đến nơi, thân binh kia vén lên màng trướng nhưng không đi vào, Thuần Vu Gia chắp tay nói lời cảm tạ, lại đưa một khối bạc qua, thân binh kia không chịu nhận, y đành phải thu hồi vào trong tay áo, áp chế tình cảm kích động trong lòng, vững vàng khoan thai bước vào trong trướng.

Tình hình trong trướng so với tưởng tượng của y tốt hơn nhiều. Tuyên đế đang ngồi xếp bằng sau một cái bàn dài, biểu tình chán muốn chết mà nhìn sách, sắc mặt có chút hồng nhuận, chỉ là gầy đi vài phần, giữa mày cũng lộ ra một tia u sầu. Lúc Thuần Vu Gia vào cửa Tuyên đế cũng không ngẩng đầu lên nhìn, chỉ tùy tiện mở miệng: "Ngươi hôm nay sao trở về sớm thế?"

Trong lòng Thuần Vu Gia giống như biển gầm dậy sóng, bước từng bước đến trước mặt Tuyên đế, hạ giọng kêu lên: "Bệ hạ……" Hai đầu gối quỳ xuống, nước mắt tràn mi, một câu cũng không nói tiếp ra được.

Tuyên đế lúc này mới ngẩng đầu lên, cẩn thận đánh giá Thuần Vu Gia vài lần mới dám tin tưởng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra tươi cười xán lạn như ánh bình minh, cách bàn đỡ lấy đầu vai Thuần Vu Gia, kích động đến nỗi trong từng thanh âm đều run rẩy: "Ấu Đạo như thế nào đến được nơi này? Không cần hành lễ, trẫm…… không thể tưởng được trẫm còn có ngày nhìn thấy ngươi, mau tới đây ngồi xuống……"

Tuyên đế tuy rằng không giống Thuần Vu Gia khóc lóc thảm thiết, nhưng tình cảm kích động cũng không thua gì y. Cổ họng hắn nghẹn ngào, trong lúc nhất thời nói không ra lời, gắt gao nắm lấy tay Thuần Vu Gia, qua một lúc lâu mới kéo y đến bên cạnh mình dò hỏi: "Ngươi mang theo bao nhiêu người tới, có đại quân đi theo hay không? Phượng Huyền bị Chu Huyên bắt đi, hiện tại không biết ra sao rồi? Ai, lá gan ngươi cũng thật lớn! Ngươi chỉ là một văn thần, chạy đến đây quả thực là chịu chết. Ngươi cũng biết nguyên nhân Chu Huyên mưu phản chính là bởi vì ngươi cùng……"

Thuần Vu Gia ngừng khóc, lẳng lặng nghe Tuyên đế nói, thẳng đến khi cảm xúc của Tuyên đế bình phục lại, mới đáp: "Bệ hạ yên tâm, ta lúc đến đây đều đã có chuẩn bị, Hàn đại nhân đã quy phục và chịu giáo hoá, phụ tử Lý thị cùng tiểu Phượng học sĩ bên kia thì mang theo người lặng lẽ ra khỏi Đại Đồng Phủ, không lâu sau sẽ đến đây. Ta đi chuyến này là để khuyên hàng Đại tướng quân, nếu khuyên không được y, ít nhất cũng có thể giúp bệ hạ giảm bớt lo lắng. Thời gian ta được phép gặp bệ hạ không nhiều, thỉnh bệ hạ ngàn vạn lần phải bảo trọng long thể, chờ đại quân tới cứu giá."

Tuyên đế hướng trong ngực sờ một trận, tìm không thấy khăn tay, liền lấy tay áo mình lau đi nước mắt trên mặt Thuần Vu Gia, trấn an nói: "Ấu Đạo yên tâm, trẫm chắc chắn giữ được tánh mạng ngươi, chờ ngày Phượng khanh tới cứu giá." Hắn cúi đầu nhìn về phía cửa trướng, thở dài thật sâu, lẩm bẩm tự nói: "Chỉ mong A Huyên sớm chút tỉnh ngộ……"

Thuần Vu Gia nghĩ đến biện pháp mà Tuyên đế dùng để bảo mệnh cho y, trong lòng tựa như bị kim đâm, cắn răng đáp: "Bệ hạ không cần quá lo lắng, thị vệ ta mang đến có võ lâm cao thủ mà Nhạc Thái úy tiến cử, chờ tiểu Phượng học sĩ ở bên ngoài quấy nhiễu, hấp dẫn đi binh lực, bọn họ liền có cơ hội giải cứu bệ hạ."

Tinh thần Tuyên đế phấn chấn trở lại, nắm tay Thuần Vu Gia thấp giọng đáp: "Trẫm đã biết, đều do trẫm dễ tin, để bản thân rơi vào tình cảnh này, khiến các vị đại thần lo lắng như thế, trong lòng trẫm thật bất an cùng hổ thẹn. Đợi sau khi hồi cung, trẫm sẽ hậu thưởng Ấu Đạo cùng mọi người. Bất quá hiện tại, ngươi vẫn là nên ngồi ra xa một chút, miễn cho Chu Huyên không vui, khó xử ngươi."

Đợi đến lúc Chu Huyên tiến vào, Thuần Vu Gia đã quy củ mà cùng Tuyên đế ngồi cách nhau một cái bàn, thần sắc hai người đều điềm đạm, không hề có bộ dáng kích động như mới vừa nãy. Nhìn thấy Chu Huyên bước vào, Thuần Vu Gia còn chủ động đứng dậy thối lui, mỉm cười chế nhạo nói: "Đại tướng quân cùng bệ hạ một ngày không thấy, như cách ba thu, nơi này tất nhiên không có chỗ cho ta. Ta trước lui xuống, chỉ mong Đại tướng quân chuẩn bị cho ta một chỗ nghỉ tạm."

Chu Huyên cho người tiễn Thuần Vu Gia đi xong liền ngồi vào bên cạnh Tuyên đế, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Thất lang chớ trách ta. Ta không thể khiến cho các huynh đệ……"

Tuyên đế giơ tay ấn lên môi y, nhẹ nhàng lắc đầu: "Chúng ta không đề cập tới quốc sự."

Hai người trong lòng đều hiểu rõ nhưng không nói ra, cũng không hề nhắc tới chuyện sứ đoàn của Thuần Vu Gia, vẫn giống như bình thường hàng đêm vui vẻ. Chỉ là bình tĩnh này cũng duy trì không được bao lâu, thám tử của Chu Hằng ở thảo nguyên Đông Bắc phát hiện một nhóm người hành tung quỷ bí*, nhân số khó thể thăm dò, chỉ biết nhóm người kia giỏi về ẩn nấp hành tung, hơn nữa sức chiến đấu không yếu một tiểu đội mười người của Chu Hằng trong lúc tuần tra cùng đối phương giao chiến, cuối cùng chỉ còn lại một người trở về.

[* : *dối trá khó hiểu, đáng nghi ngờ.*]

Chu Hằng vừa tức giận vừa khẩn trương, vội vàng tăng số người tuần tra, lại cho người đi đem Thuần Vu Gia tới, ép hỏi là ai mang người đến đây. Thuần Vu Gia trấn định tự nhiên mà đáp: "Tới đương nhiên là đại quân triều đình, còn về việc do ai dẫn đầu, Chu tướng quân không ngại cứ dâng sớ hỏi trong cung một chút? Bản quan lâu ngày chưa hồi triều, thánh thượng cho rằng ta gặp chuyện ngoài ý muốn, lại phái người tới ban chỉ cũng không chừng."

Chu Hằng tức giận đến rút roi muốn đánh hắn, lại bị Chu Huyên ngăn lại: "Thuần Vu đại nhân là sứ giả triều đình, không thể khinh mạn. Ta đại khái đã biết người tới là ai, bọn họ đã muốn hành động bí mật, không có khả năng mang theo nhiều người. Cho binh lính ở bên ngoại bày trận, chúng ta có địa lợi, binh lực lại không yếu, không cần vì nhóm người này mà rối loạn trận tuyến."

Chu Huyên trước tiên an bài thân binh bảo hộ Tuyên đế, sau đó lại phái người trông chừng Thuần Vu Gia, xung quanh doanh trại bày ra tầng tầng nhân mã. Sau hai ba ngày chuẩn bị, thám tử vẫn chưa tìm ra được vị trí của nhóm người kia, Chu Huyên không chỉ không thả lỏng cảnh giác, ngược lại phái đi càng nhiều đội ngũ ngày đêm tuần tra.

Tới đêm thứ tư, trên thảo nguyên rốt cuộc truyền đến tiếng vó ngựa nặng nề, một đoàn nhân mã thừa dịp bóng đêm lặng lẽ tới gần doanh trại. Đợi cho đội nhân mã kia cách doanh trại còn năm dặm, trong trại bỗng nhiên khắp nơi đều sáng rực lên ánh đuốc, Chu Hằng tự thân dẫn người ngựa lao ra, tay nắm trường thương, hướng về phía đối phương cao giọng quát: "Tặc tử nơi nào tới, dám đánh lén đại doanh Tây Bắc!"

Đầu lĩnh bên kia vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trong tay cũng nắm một trường thương, cao giọng đáp: "Phía trước có phải là Đại tướng quân? Tại hạ là thị đọc học sĩ, thống lĩnh Ngự lâm quân Phượng Huyền, phụng mệnh tới đây nghênh đón Thuần Vu đại nhân hồi triều."

Y vừa dứt lời, sau lưng cũng rực sáng lên một hàng đuốc, nhìn kỹ lại nhân số thì có đến mấy ngàn người, không biết y làm thế nào mà lặng yên không một tiếng động dẫn dắt nhiều người như vậy vòng qua dưới mí mắt của đại quân Tây Bắc mà tập kích đến tận quân doanh.

Chu Huyên ngồi ở trong quân trướng, nghe binh lính tiến vào truyền báo lại lời kia của Phượng Huyền, hơi mỉm cười: "Hắn nếu thật tới đón Thuần Vu đại nhân, vậy liền đem người cho hắn là được. Văn Chiêu, ngươi dẫn một đội nhân thủ đưa đoàn sứ giả cùng Thuần Vu Gia đến trước mặt Phượng Huyền……"

Chu Huyên nói nói, trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời ngày đó của Tuyên đế: "Ngươi ở Tây Bắc…… là Phượng Huyền đem thi thể ngươi đưa về trong kinh……" Hiện giờ y đang ở Tây Bắc, mà Phượng Huyền lại ngay tại ngoài cửa doanh trại, giống hệt như tình cảnh trong giấc mộng kia của Tuyên đế! Chẳng lẽ Tuyên

đế mơ thấy không phải là y vì nước hy sinh thân mình, mà là chiếm đóng Tây Bắc mưu phản?

Không, không có khả năng. Nếu Tuyên đế đoán trước được y mưu phản, há lại có thể đối với y ngưỡng mộ như vậy, không phòng bị thêm chút nào? Mặt khác, Tuyên đế đối đãi y tốt đến nỗi không tìm ra chỗ để chê trách, y thế nhưng chẳng những không báo đáp hoàng ân, mà còn bắt cóc hoàng đế, ủng binh tự lập…… Nếu trong mộng Tuyên đế, y là người trung tâm ái quốc hi sinh vì nước, vậy thì hiện tại y lại là cái gì?

Trong đầu Chu Huyên một mảng hỗn loạn, thần sắc tái nhợt như tờ giấy, thuộc hạ kêu y mấy lần đều không được đáp trả. Khó khăn ổn định lại tâm thần, Chu Huyên liền nghe Từ Văn Chiêu nói: "Đại tướng quân, đại sự không tốt! Đoàn sứ giả kia thiếu mất hai người!"

Chu Huyên trong lòng đang kinh hãi, đối với lời nói bên ngoài đều không để vào đầu, phải hỏi lại một lần nữa mới hiểu ra. Sau khi biết việc sứ giả mất tích, lập tức nghĩ tới Tuyên đế bên kia, liền không đáp một tiếng mà đứng bật dậy, thất tha thất thểu chạy về hướng quân trướng của mình. Từ Văn Chiêu cùng chúng tướng đều chạy theo phía sau y, khuyên nhủ y nên lấy đại cục làm trọng, y lại giống như không nghe thấy gì, xông thẳng vào trong trướng. Trướng của y cũng không lớn, liếc mắt một cái liền có thể đảo qua toàn bộ, bên trong đã không một bóng người.

Binh lính trông coi bên ngoài trướng ngã đầy đất, kiểm tra thì phát hiện bọn họ đã không còn hơi thở, Từ Văn Chiêu lập tức khuyên nhủ: "Đại tướng quân, người mà ngài mang về chẳng phải là kẻ lương thiện, nhất định là hắn giết những người này, cứu đi hai tên sứ giả triều đình kia!"

Chu Huyên biết thân phận Tuyên đế, tự nhiên cũng đoán ra hắn là được người cứu đi, khuôn mặt trắng bệch nắm chặt lấy màn trướng, đã hoàn toàn mất đi chiến ý. Đúng vào lúc này bên ngoài lại có binh sĩ tới báo: "Bẩm Đại tướng quân, Chu tướng quân đã bị người của Phượng Huyền bắt giữ!"

Mọi người thầm than không xong, chỉ có Chu Huyên thần sắc bất động, chậm rãi ngồi dậy, phân phó: "Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi gặp tiểu Phượng học sĩ."

Tuyên đế hiện giờ hẳn là đã ở trong quân của Phượng Huyền, vừa lúc y muốn đến nhìn tận mắt một chút.

Chu Huyên điểm danh năm mươi thân vệ, mang theo hai danh tướng lao ra cửa trại, tới trước đoàn quân của Phượng Huyền. Phượng Huyền thấy Chu Huyên ra tới, trước tiên khom mình hành lễ thăm hỏi: "Đại tướng quân, đã lâu không gặp. Đại tướng quân từng nói qua muốn kiểm tra bản lĩnh của Phượng Huyền, nhưng lúc ấy lại không được như nguyện, hôm nay Phượng Huyền nguyện thỉnh chiến, mong Đại tướng quân chỉ giáo."

Chu Huyên nhìn Chu Hằng bị thủ hạ của Phượng Huyền trói chặt, thúc ngựa tiến tới vài bước, kêu lên: "Phượng học sĩ, ta có lời muốn hỏi ngươi."

Phượng Huyền cũng thúc ngựa tiến tới, trường thương giáp mặt đâm thẳng, cười lạnh: "Đại tướng quân nên nói cùng bệ hạ, ta với ngươi thì có gì đáng nói?"

Chu Huyên vung đao đẩy ra mũi thương, trường thương của Phượng Huyền lại từ dưới đâm lên, như linh xà gắt gao quấn lấy. Chu Huyên bất đắc dĩ, đành phải vừa động thủ vừa hỏi, nhưng y một tâm hai việc, thành ra ăn chút thiệt thòi, rốt cuộc phải thu lại ý niệm, chuyên tâm ứng phó.

Trong lúc hai bên giao thủ, sau trại bỗng nhiên toát ra ánh lửa, một tiểu đội nhân mã bỗng nhiên từ hướng đông xông tới, trong đó có người cao giọng quát: "Thánh thượng ngự giá tại đây, ai dám làm càn! Chu Huyên phạm thượng mưu nghịch, tội không thể tha, nhưng thánh thượng niệm tình mọi người không biết âm mưu phản trắc này, đặc chỉ khoan ân, chúng tướng sĩ chỉ cần buông bỏ binh khí, không hùa theo phản nghịch, đều có thể giảm nhẹ xử lý."

Trong lúc tiếng hô vang lên, Tuyên đế đã phóng ngựa tới trước Chu Huyên cùng Phượng Huyền, sắc mặt dưới ánh lửa chiếu rọi như cũ có chút tái nhợt, lại có vẻ cực kỳ tuấn mỹ tôn quý, uy nghiêm không thể mạo phạm. Tuyên đế khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Chu Huyên: "Đại tướng quân, nhận tội đi, trẫm niệm tình công tích cùng tình cảm lúc trước sẽ đối xử tử tế với người nhà của ngươi, cũng sẽ không thêm tội với thủ hạ của ngươi."

Chu Huyên thu hồi vũ khí, si ngốc nhìn về phía Tuyên đế, hơi hé miệng, ách thanh hỏi: "Bệ hạ mới vừa rồi……"

Tuyên đế thương tiếc mà đáp: "Mới vừa rồi trẫm chỉ cho người đốt mấy chỗ hàng rào, không đành lòng đốt kho lương."

Chu Huyên cười xòa một tiếng, lưng eo thẳng tắp, ngồi trên ngựa giơ tay hô lên: "Việc mưu phản toàn bộ là tội của một mình ta, chúng tướng sĩ hoàn toàn không biết sự tình. Bệ hạ lời nói ngàn vàng, đã đặc xá cho bọn họ liền không thể thay đổi, thần nguyện tự lãnh tử tội!"

Y xoay người xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Tuyên đế, Phượng Huyền vội vàng nhảy xuống ngựa tới bên cạnh, cởi bỏ khôi giáp trên người y, đem y trói lại. Tuyên đế ngồi trên lưng ngựa từ trên cao nhìn xuống y, thần sắc lãnh đạm, không nói một lời.

Sau khi hồi kinh, Chu Huyên liền bị nhốt vào trong thiên lao, Tuyên đế lệnh cho người không cần thẩm vấn, cũng không được có cử chỉ ngược đãi, trông chừng không cho y tự sát là được.

Trong triều vì chuyện xử trí Chu Huyên cùng Chu thị thế nào ồn ào đến túi bụi, Tuyên đế nghe kiến nghị liên tục mấy ngày, rốt cuộc mở miệng dừng lại cuộc tranh cãi giữa chúng thần, tự mình phân tích: "Chu Huyên vì nước bình định Tây Nhung, Chu thị thế gia đời đời trấn giữ Tây Bắc, có công với quốc gia, luận tội nên lấy nhẹ bỏ nặng. Chu thị mấy đời làm tướng, võ tướng trong triều lẫn tôn thất đều có nhiều mối liên hôn cùng Chu thị, nếu thật lấy danh tạo phản mà xử tội, không biết phải chia rẽ bao nhiêu gia đình, càng sẽ dẫn tới vùng Tây Bắc loạn động."

Bản thân Tuyên đế không chịu xử trí nặng, chúng thần cũng không lay chuyển được hắn, đành phải nghe theo. Ánh mắt Tuyên đế quét xuống phía dưới vài lần, nhìn thấy một hàng võ tướng ánh mắt đầy chờ mong, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, thẳng thắng tuyên bố quyết định mà mình suy xét mấy ngày nay: "Án này của Chu Huyên không nên lấy danh mưu phản để luận xử, chỉ lấy danh…… rời bỏ chức phận mà luận tội, ban một chén rượu, lưu lại toàn thây, không liên lụy đến người nhà. Ngoài ra, vì để trấn an Chu

thị, trẫm lệnh cho nhi tử Chu thị vào cung làm hậu, việc này giao cho Lễ bộ đi an bài."

Tuyên đế trầm ngâm một lúc lại nói: "Chu thị xuất thân có tì vết, các mệnh phụ thế gia không cần vào cung yết kiến y."

67. Chương 66: Thành Thân

Chu Huyên tiến vào thiên lao đã là ngày thứ năm.

Tuy rằng Tuyên đế đặc chỉ không cho người khác làm khó y, nhưng trong lao ẩm thấp băng lạnh, khắp nơi đều là hơi thở hư thối. Chu Huyên cũng đã ở trên chiến trường chém giết hơn mười năm, ốm đau bị thương đều không để vào trong mắt, nhưng hàn khí ngày ngày xâm nhập thân thể, xương cốt vẫn ẩn ẩn có chút đau đớn, tinh thần cũng uể oải không thể phấn chấn.

Tất cả gian nan mưu cầu, cuối cùng lại hóa thành một gian thạch thất hư không yên tĩnh. Y ngẩng đầu nhìn ánh lửa le lói ngoài cửa lao, chuyện trước kia cứ thế mà ùn ùn kéo đến, quanh quẩn ở trong lòng y, dần dần hỗn tạp rồi hóa thành một mảng mờ mịt.

Nếu không phải y bước đi sai lầm, hiện tại y vẫn có thể vào triều cùng Tuyên đế thương nghị quốc sự, vẫn có thể cùng Tuyên đế tùy thời ra ngoài hẹn hò, vẫn có thể chờ mong nửa năm sau cùng Tuyên đế sóng vai chinh phạt Nam Cương, vẫn có thể phóng ngựa sa trường sinh hoạt khoái ý. Mà nay, y lại phạm phải đại tội mưu nghịch, cả nhà đều vì dục niệm nhất thời của y mà bị liên lụy. Dù Tuyên đế nhân từ xử nhẹ, cũng không thoát được cảnh lưu đày, thế gia mấy trăm năm từ đây bèo dạt mây trôi, ngay cả những người cùng Chu thị giao hảo cũng có thể phải chịu liên luỵ……

Một trận tiếng bước chân hỗn độn từ xa vọng tới, đánh vỡ mê mang tư lự của y. Ngoài cửa lao truyền đến thanh âm kim thiết va chạm lẫn nhau, sau đó 'kẽo kẹt' một tiếng, cửa lao liền chậm rãi mở ra, ánh đuốc sáng rực chiếu tỏ hành lang ngục thất cùng vài thân ảnh.

Chu Huyên rũ mắt tránh đi ánh lửa lay động, nhàn nhạt đáp: "Là đại nhân tới để hành hình sao? Chu mỗ chờ đã lâu."

Ngoài cửa lao truyền đến tiếng nói vang vọng của quản ngục, nhưng vừa mở miệng đã dừng lại, một thanh âm quen thuộc ôn hòa vang lên: "Các ngươi đều lui xuống đi, trẫm tự mình đưa Đại tướng quân lên đường."

Chu Huyên đột nhiên ngẩng đầu, thân ảnh Tuyên đế liền ánh vào trong mắt. Y lập tức đứng dậy tiến tới vài bước, muốn hỏi hắn vì sao lại tới loại địa phương này, muốn mở miệng rồi lại nghĩ đến chính mình hiện giờ đã không còn loại tư cách đó, ảm đạm quỳ xuống hành lễ: "Tội thần Chu Huyên tham kiến thánh thượng."

Tuyên đế giơ tay nói: "A Huyên miễn lễ."

Tuyên đế chậm rãi bước vào trong lao, phía sau liền có tiểu thái giám nâng hộp đồ ăn cùng tiến vào, lau sạch bàn ghế, lại từ trong hộp lấy ra rượu và thức ăn đặt lên bàn, khom người lui xuống.

Tuyên đế tự mình rót rượu, lại không đưa cho Chu Huyên mà đặt ở trên bàn, đưa mắt nhìn về phía y: "A Huyên, trẫm hôm nay là tới đưa ngươi. Trẫm còn nghĩ muốn cùng ngươi nói mấy câu lúc ở trên thảo nguyên ngươi từng nói qua, không cần trẫm lấy lòng ngươi, hiện giờ trẫm cũng muốn nói cho ngươi lời này."

"Bệ hạ vẫn nguyện ý cùng ta nói chuyện sao?" Chu Huyên cười khổ nói: "Tội thần hồi tưởng về những chuyện đã qua, cũng thấy mấy ngày nay bản thân thật to gan lớn mật, phạm phải tội không thể tha thứ. Ngày đó Phượng học sĩ tới cứu giá, ta bỗng nhiên nhớ đến lời bệ hạ nói trong mộng, rằng ta chết ở Tây Bắc, được Phượng học sĩ đem thi cốt trở về, ta mới bỗng nhiên tỉnh ngộ…… Ta quả nhiên……"

"Ngươi quả nhiên vẫn mưu phản." thanh âm Tuyên đế so với y càng trầm thấp vô lực.

Chu Huyên cả người chấn động, không dám tin mà nhìn Tuyên đế, lại thấy Tuyên đế rũ đầu lẩm bẩm lầu bầu tiếp tục nói: "Lúc đó ngươi mưu phản, là bởi vì trẫm phong thưởng cho ngươi không đủ hậu, ngươi cảm thấy không xứng với công tích của ngươi. Lần này trẫm liền sửa lại, ngươi đi thảo phạt Tây Nhung, chiến báo mới vừa truyền đến, trẫm đã kêu các đại thần nghĩ xem phải phong thưởng như thế nào, thủ hạ của ngươi, thậm chí người nhà, có kẻ nào mà trẫm phong thưởng không hậu hĩnh? Ngươi nhúng tay triều chính, trẫm đều chìu theo ngươi, ngươi không muốn dung người, trẫm liền để bọn họ rời đi, ngươi muốn thân thể trẫm, trẫm cũng đáp ứng…… Trẫm đối đãi ngươi không tốt ngươi muốn phản cũng liền thôi, hiện giờ mọi chuyện trẫm đều theo ý ngươi, vì sao ngươi còn muốn phản?"

Tuyên đế ngẩng đầu lên nhìn Chu Huyên, trong ánh mắt hàm chứa bi ai cùng phẫn nộ thật sâu, phảng phất như người phải uống rượu độc không phải là Chu Huyên, mà chính là hắn.

"Ngươi nếu không đề cập tới, trẫm vốn dĩ không nghĩ sẽ nói ra việc này. Nếu nói lúc trước ngươi bắt cóc trẫm rời khỏi kinh thành là vì ái mộ trẫm, nhưng sau đó tới được thảo nguyên rồi, ngươi cùng những thuộc cấp kia mưu đồ lại là cái gì? Ấu Đạo tới khuyên ngươi, vì sao ngươi không chịu quay đầu? Nếu lúc ấy ngươi chịu thả trẫm, hôm nay trẫm cũng không cần đưa cho ngươi chén rượu này!"

Chu Huyên bất giác đứng dậy, giơ tay xoa gương mặt Tuyên đế, đôi môi chậm rãi dán lên, nhưng chưa đụng tới Tuyên đế liền đã ngừng lại. Y đem tay thu trở về, cầm lấy chén rượu trên bàn, khóe môi hơi gợi lên: "Bệ hạ nói đúng, tội của thần dù chết muôn lần cũng khó chuộc, thần mới vừa nãy đã để tay lên ngực tự hỏi, cũng thấy hối hận vô cùng. Chính là……" Chu Huyên cầm lấy chén rượu trên bàn, một ngụm nuốt xuống, ý cười càng thêm sâu: "Chính là vừa thấy Thất lang, ta liền cảm thấy việc này cũng không có gì phải hối hận. Mấy năm nay ủy khuất Thất lang, Chu Huyên kiếp sau lại bồi thường cho ngươi."

Rượu kia dược tính cực mạnh, Chu Huyên nói được mấy câu, liền cảm thấy trên người dần dần mất đi tri giác, trước mắt càng ngày càng đen, rốt cuộc thân mình cũng không trụ được, ngã sụp xuống trên bàn.

Tội mưu phản tự nhiên phải chết, cho nên lúc Chu Huyên mất đi ý thức thập phần bình tĩnh. Nhưng lúc khôi phục lại ý thức lần thứ hai, phát giác bản thân vẫn còn chưa chết, y bèn không thể bình tĩnh được như vậy nữa.

Thần trí đã tỉnh táo, thân thể lại vô pháp nhúc nhích, ngay cả nâng lên mí mắt cũng khó khăn, gian nan mà mở mắt ra cũng chỉ nhìn thấy cảnh sắc mơ hồ. Thanh tỉnh một hồi, y mới trì độn mà phát giác, chính mình bị người ta đặt thành dáng ngồi, chỗ này cũng không phải quan tài hay địa lao, mà là một gian phòng ấm áp hương thơm hoa mỹ. Trong phòng có rất nhiều người đang nói chuyện, có hai người tiến tới trái phải nắm lấy y, đỡ y đi lại trong phòng, thỉnh thoảng để y cúi người bái xuống.

Qua một lúc lâu, tựa hồ những nghi thức đó đều đã hoàn thành, hai người kia lại đỡ y ngồi trở lại trên giường, lấy gối lót ở sau lưng y, trụ lại thân mình y. Trong phòng một lần nữa trở nên yên tĩnh, mí mắt Chu Huyên trầm đến lợi hại, duy trì không được, cuối cùng hôn mê.

Lại qua không biết bao lâu, y bị một trận thanh âm khiến cho bừng tỉnh, mở mắt liền nhìn thấy một khuôn miệng đang tươi cười vui vẻ, khuôn mặt quen thuộc đến khiến y không dám tin tưởng, rồi lại khiến y không khỏi tình nguyện tin tưởng. Người nọ cầm một cái chén ngọc nhét vào trong tay y, chính mình lại cầm một cái chén khác, mỉm cười uống một ngụm, đem rượu dư đưa tới bên môi y.

Ngay cả rượu độc Chu Huyên cũng uống qua, hiện giờ Tuyên đế đã đưa tới bên môi, càng không thể không uống. Y đem rượu kia một hơi uống cạn sạch, Tuyên đế liền đem chén rượu tùy tay đặt lại vào trên khay, ánh mắt lưu chuyển, cười khúc khích mà nhìn chằm chằm cái chén trong tay y: "A Huyên mau uống một ngụm, rồi đem rượu dư đút cho trẫm."

Chu Huyên tuy còn mơ hồ không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng theo ý Tuyên đế nhấp một ngụm rượu, lại đem cái chén đưa đến bên môi Tuyên đế, đút hắn uống cạn. Tuyên đế liền uống đến sạch sẽ rồi mới bỏ lại trên khay, hướng tiểu thái giám liếc mắt một cái.

Thẳng đến lúc này Chu Huyên mới nhận ra, trên người Tuyên đế mặc một bộ lễ phục, mà chính mình lại một thân hồng y, trên đầu không biết đội cái gì, nặng đến cơ hồ muốn đè sụp cổ y. Y cũng bất chấp, trước tiên gắt gao cầm tay Tuyên đế, nhìn chằm chằm khuôn mặt hắn. Da thịt kia vẫn mềm ấm trơn mịn giống như trong ký ức của y, gương mặt kia không còn bi thiết giống như lúc gặp gỡ trong ngục, ngược lại đong đầy ý cười trong sáng.

Tay Tuyên đế bỗng nhiên từ trong tay y rút ra, ngay lúc Chu Huyên lần thứ hai chộp tới, liền rơi xuống trên mặt y, nhẹ nhàng vỗ về nói: "Việc Chu Huyên mưu phản, liên lụy cực lớn, trẫm vì yên ổn tâm tướng sĩ, đặc biệt tuyển chọn nhi tử Chu thị vào cung làm hậu……"

Chu Huyên kinh ngạc quá mức, nhất thời tiêu hóa không được ý tứ trong lời nói ấy. Tuyên đế cúi người sát vào y, đầu lưỡi ở giữa môi y nhẹ liếm một cái, mặt đầy ôn nhu nói tiếp: "A Huyên, ngươi đã là hoàng hậu của trẫm, về sau chính vị cung đình, cùng trẫm phu thê nhất thể, vạn lần không thể lại cô phụ tín nhiệm của trẫm."

Chu Huyên lúc này mới phản ứng lại là Tuyên đế luyến tiếc y chết, ngày đó đưa y uống không phải rượu độc mà là thuốc giả chết, lại thay mận đổi đào, lấy cớ muốn cho con cái Chu thị tiến cung, đem y đưa tới bên cạnh mình.

Chu Huyên nhìn đôi mắt sáng ngời của Tuyên đế, trong lòng bỗng nhiên dâng trào chua xót, cúi đầu thỉnh tội: "Thần cô phụ thánh ân của bệ hạ, lúc trước bắt cóc bệ hạ, làm ra cử chỉ cuồng vọng sai lầm, bệ hạ

thế nhưng không truy cứu, ngược lại đối với Chu thị an ủi mọi bề, còn để thần hầu hạ bên người……"

Y nghẹn ngào nói không ra lời, Tuyên đế ngược lại thập phần bình tĩnh, vỗ về cánh tay y trấn an: "Lúc trước ngươi nói với trẫm, muốn chân tâm của trẫm, nhưng trẫm sớm đã cho ngươi, chỉ là ngươi không tin mà thôi. Hiện giờ ngươi đã không còn là Đại tướng quân, trẫm cũng không bị ngươi bắt cóc, ngươi đã chịu tin tưởng trẫm đối với ngươi không chỉ báo đáp ân tình, mà còn là đem chân tâm này cho ngươi hay chưa?"

Đủ loại tình cảnh trong quá khứ bỗng chốc hiện lên mồn một trong lòng Chu Huyên. Từ Tuyên đế ở trong núi cùng y ngâm thơ tương phùng, sau khi đăng cơ quân thần tương đắc, đến ở trong lao bi phẫn chất vấn y vì sao mưu phản…… Tuyên đế cơ hồ chưa bao giờ lấy thân phận hoàng đế áp chế qua y, ngược lại từng bước thoái nhượng, nguyên nhân cũng chính bởi vì như thế, y mới cảm thấy Tuyên đế là sợ binh quyền trong tay y, đối đãi y đều không phải thực sự có tình ý gì.

Lúc này xem ra, chính y mới là người đã nghĩ sai ngay từ đầu.

Cho dù y thật sự là quyền thần, nói đến cùng cũng chỉ là thần tử. Trên đời này chỉ có thần sợ quân uy, nào có quân sợ thần uy? Tuyên đế vì yêu quý y mới có thể nhún nhường mọi chuyện Thuần Vu Gia nói không sai, Thành Đế bị Tuyên đế tự tay bắn chết, nếu Tuyên đế đối với y không có tình nghĩa, y nào có khả năng sống tới thời điểm mưu phản kia? Sau đó lại có thể nào chết mà sống lại, ngồi ở trong cung như bây giờ? Nếu chính mình sớm chút minh bạch đạo lý này, hiện tại……

Hiện tại cũng chỉ có thể ở trong triều, đau khổ chờ đợi cơ hội cùng Tuyên đế lén lút gặp gỡ!

Trong lòng Chu Huyên vừa thoáng qua ý niệm đó, bỗng nhiên lại cảm thấy trận phản tạo này của mình đến cùng không phải là hoàn toàn không có chỗ tốt. Nhưng ý tưởng này bất quá chợt lóe rồi biến mất, chính y cũng không dám lại nghĩ sâu thêm, chỉ giữ chặt tay Tuyên đế, thâm tình mà kêu một tiếng: "Thất lang."

Trên mặt Tuyên đế vẫn hàm chứa ý cười, thần sắc lại có chút ửng đỏ, nhìn đôi nến long phượng trên bàn nói: "Ngày mai còn phải tế cáo tổ tiên, ngươi mới tỉnh lại, không nên quá mức mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi."

Chu Huyên nhìn quanh bốn phía, thấy cung nhân đều đã lui xuống, liền đứng dậy chạm vào ngọc đái bên hông Tuyên đế, kích động khó ức mà nói: "Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai ta, tự nhiên phải nghỉ ngơi sớm một chút. Thất lang đừng cử động, dù sao ta đã là hoàng hậu, phải nên hầu hạ bệ hạ thay quần áo."

Thanh âm của y tuy đã kích động đến nghẹn ngào, nhưng ngón tay lại linh hoạt chuẩn xác, trước tiên cởi xuống ngọc đái đặt qua một bên, sau đó bỏ đi tầng tầng đại lễ phục trên người Tuyên đế, cho đến khi chỉ còn lại áo lót, mới khẩn trương cởi quần áo của chính mình.

Lễ phục trên người y còn đỡ, nhưng búi tóc cùng trâm cài trên đầu không biết phải làm sao để tháo, gấp đến độ không màng đau đớn muốn giật mạnh xuống. Tuyên đế sợ y thật sự giật hỏng da đầu, liền kêu y dừng tay, chính mình đi đến bên cạnh bàn, cẩn thận thay y tháo ra mớ trâm cài phiền phức kia.

Chu Huyên ngồi ở trước bàn, trong tay cầm gương đồng hướng về phía sau mà soi, thấy Tuyên đế từ trên đầu y lộ ra nửa khuôn mặt, chuyên chú ôn nhu mà nhìn y. Khuôn mặt hai người cùng rơi vào trong gương, thân mật khăng khít, như một đôi bích nhân. Chu Huyên trong lòng khẽ động, mặc kệ tóc mới chỉ tháo được một nửa, ngẩng đầu kéo cổ Tuyên đế thấp xuống, điên đảo cùng hắn hôn môi.

Tư thế này không quá dễ chịu, không chỉ cổ y khó chống đỡ, ngay cả eo Tuyên đế cũng ẩn ẩn đau nhức. Sau khi hai người tách ra, Chu Huyên liền lung tung nhổ xuống trâm cài ném lên trên bàn, tùy ý giật tung búi tóc, chặn ngang bế lên Tuyên đế hướng về phía giường ngủ.

mặc kệ sốt ruột cỡ nào, hôm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, tuyệt đối không thể làm ăn khinh suất, mọi chuyện đều phải theo lễ mà tiến hành.

68. Chương 67: Hoàng Tổ Mẫu Sao Lại Là Nam???

Tuyên đế thỏa thuê đắc ý mà kéo lại vạt áo, đôi tay để ở giữa ngực Chu Huyên, dùng lực xoay chuyển một cái liền lật cả người lại. Chu Huyên đem cổ hắn kéo xuống, kề sát bên môi hắn, nhẹ nhàng cười nói: "Thế nào, bệ hạ tối nay muốn lâm sủng thần thiếp? Việc nặng nhọc như thế, không bằng vẫn để thần thiếp gánh vác vất vả đi."

Hai người lại ngọt ngào một trận, trên người Tuyên đế liền có chút nhũn ra, vội vàng chống ngực Chu Huyên ngồi dậy, ho nhẹ một tiếng: "Mặc kệ lúc trước như thế nào, hôm nay là tân hôn, phải có bộ dáng của tân hôn. Ngươi trước đem đèn thổi tắt, buông màn xuống đã."

Chu Huyên theo lời xuống giường, đem toàn bộ đèn trong điện thổi tắt, lại đến trước bàn lấy kéo cắt ngắn tâm của hoa chúc*, khiến ngọn lửa cháy càng thêm rực sáng. Tuyên đế dựa ở mép giường nhìn đôi hoa chúc, trong lòng một mảng an bình. Ánh mắt nhẹ rũ, nhưng khi nhìn đến chỗ căng phồng phía dưới của Chu Huyên, lại nghĩ đến ngày mai còn phải bái tế tổ tông, nhận quần thần triều bái, sự vụ tân hôn mấy ngày nay cũng không ít, trước tiên vẫn nên chuẩn bị cho tốt.

[**hoa chúc trong câu 'động phòng hoa chúc' nghĩa gốc là đuốc hoa, bắt nguồn từ một câu chuyện thời Tần, nghĩa phổ thông là chỉ cặp nến trong phòng tân hôn của đôi vợ chồng mới cưới.*

Để cho ánh nến trở nên sáng và trong hơn, người ta thường cắt ngắn tim (bấc) nến. Khi để sợi bấc (tim nến) dài sẽ khiến ngọn lửa có hình thù như một cây nấm và không sáng bằng.]

Tuyên đế nhớ Vương Nghĩa có chuẩn bị chút đồ vật dùng để động phòng, đặt trong rương hay là trong Đa Bảo Các nhỉ?

Tuyên đế liền tự mình bước xuống tìm kiếm ở đầu giường, quả thật nhìn thấy một cái hộp bằng gỗ đàn nho nhỏ, trên đỉnh nạm ngà voi, trên mặt còn họa một bức xuân cung đồ, chính là hình ảnh hai nam tử quấn lấy nhau. Xem tài chạm trổ tuy cũng tinh tế, nhưng lại không phải bút tích của Nội Vụ Phủ, không biết Vương Nghĩa từ đâu tìm được.

Tiểu tử này thật biết thời cơ, lần trước khấu trừ của y mấy tháng bổng lộc nhỉ? Thôi thì nhân dịp này, mượn danh nghĩa Chu Huyên, cho y bổ sung lại một năm bổng lộc đi.

Chu Huyên từ đằng sau ôm hắn, tầm mắt phóng qua bờ vai của hắn dừng lại trên cái hộp trong tay hắn: "Thật là ý tưởng mới mẻ, đây là Thất lang chuẩn bị riêng?"

Tuyên đế không biết bên trong là cái gì, nhưng nhìn không giống đồ vật đứng đắn, liền mở nắp hộp, phát hiện bên trong chứa đầy đồ chơi tình ái. Tuy rằng đều là những thứ riêng tư bí mật, nhưng được chế tạo thập phần tinh tế, người làm ra cũng phí không ít tâm tư. Tuyên đế chỉ nhìn lướt qua liền lấy ra một cái bình chứa dầu hạt cải, sau đó "phanh" một tiếng đóng lại nắp hộp, tính nhét trở về chỗ cũ.

Chu Huyên từ sau lưng vươn tay bắt lấy cái hộp kia, nhìn hoa văn tinh tế phía trên nói: "Bên trong có rất nhiều đồ vật hữu dụng, đây đều là một phen hảo ý của Nội Vụ Phủ, Thất lang sao lại lãng phí như thế." Y liền cầm lấy cái hộp ngồi vào mép giường, mở ra tỉ mỉ lật xem.

Tuyên đế nhớ tới lần đó hắn bị nhét mấy viên tiểu cầu vào chỗ kia, sắc mặt lập tức thay đổi, đi qua đoạt lấy cái hộp, quát lớn: "Ngươi nếu dám dùng loại đồ vật lung tung này, trẫm…… trẫm liền quay về Hội Ninh cung nghỉ ngơi!"

Chu Huyên cười ôm lấy eo hắn, đem hắn đè lên đùi mình, đem tầng phía trên của cái hộp nhấc lên, lộ ra một quyển sách cùng rất nhiều rối gỗ: "Ta biết ngươi không thích dùng mấy loại đồ vật này, ta cũng không cần dùng bằng vào bản lĩnh của ta chẳng lẽ còn không thể đút no ngươi sao? Chỉ là lúc trước phần lớn thời gian ta đều ở bên ngoài chinh chiến, đối với chuyện phong nguyệt hiểu biết không phong phú cho lắm, cần phải học hỏi luyện tập nhiều hơn, mới có thể không phụ ân sủng của bệ hạ."

Y đem cái hộp đặt ở đầu giường, ôm lấy Tuyên đế cùng xem mấy con rối gỗ bên trong. Rối gỗ đều là từng cặp ôm lấy nhau, có thể kéo mở, lộ ra bộ phận ở giữa. Chu Huyên liền cầm lấy một cặp, chậm rãi kéo ra, rồi lại đồng dạng thong thả mà cắm vào, còn cố ý đem chỗ tương giao của hai con rối gỗ đến trước mặt Tuyên đế, thân mật dụ dỗ: "Chúng ta liền theo mô tả của mấy cặp rối gỗ này mà thử qua được không?"

Tuyên đế đỏ mặt nhìn hai con rối gỗ vẫn còn không ngừng phân hợp kia, trên người đã một mảng khô nóng, bất tri bất giác dựa vào trong lòng Chu Huyên, có chút khó xử mà nói: "Ngày mai còn phải hành đại lễ……"

Lời còn chưa dứt, một ngón tay đã ấn lên môi hắn, theo môi răng mò vào bên trong miệng càn quấy. Chu Huyên đem đống rối gỗ quét tới một bên, từ sau lưng áp đảo Tuyên đế, hôn dọc theo cổ hắn xuống phía dưới, cắn lấy áo lót cùng cổ áo, từng chút một kéo ra.

Tuyên đế theo bản năng liền làm theo bộ dáng của rối gỗ, nửa quỳ nửa nằm ở trên giường, không ngừng liếm đầu ngón tay trong miệng mình. Chu Huyên một đường gặm cắn sống lưng bóng loáng của hắn, tay nắm lấy cánh tay Tuyên đế, đem áo ngủ cùng quần lót cởi ra, ngón tay ướt đẫm dò xét đi vào.

Tuyên đế bị cảm giác ướt lạnh kích thích, thở hổn hển từng cơn, quay đầu kêu lên: "Có, có chuẩn bị tốt dược bôi trơn……"

Chu Huyên nghiêng thân hôn lấy đôi môi hắn, triền miên đến khi Tuyên đế cả người vô lực, cơ hồ tê liệt ngã xuống trên giường, mới tiếp nhận cái bình trong tay Tuyên đế đưa đến bên môi hắn, nhìn hắn dùng miệng cắn mở nút lọ.

Trong bình không biết là loại dược liệu gì mà lại có hương thơm tươi mát ngọt lịm, khiến người ngửi phải liền cảm thấy trong lòng thoải mái. Chu Huyên đổ vào trong tay một ít, men theo khe hở giữa đùi trút vào, đem hậu đình làm cho nhuận ướt.

Tuyên đế theo bản năng co rút cửa huyệt, thở dài một tiếng, nửa người trên toàn bộ đều dán ở trên giường, chỉ có cặp mông nhếch lên, đón ý hùa theo ngón tay Chu Huyên.

Dược còn dư thừa không ngừng chảy xuống, biến thành một đường da thịt thủy nhuận trong suốt. Ngón tay Chu Huyên không ngừng khai mở, cự vật dâng trào thúc vào trên bụng nhỏ của Tuyên đế, thỉnh thoảng ma sát vào hai cái tiểu túi no căng của hắn. Tuyên đế bị y cọ đến tâm can ngứa ngáy, một tay bắt lấy đệm giường, một tay tìm xuống phía dưới chạm vào long căn đã hoàn toàn hứng khởi của chính mình.

Chu Huyên chế trụ tay hắn, hai ngón tay kia bất mãn mà ấn vài cái trên thành ruột của hắn: "Đây là đêm tân hôn, Thất lang sao có thể chỉ nghĩ cho bản thân sung sướng mà mặc kệ ta? Ngươi trước tiên ngoan ngoãn nhịn một chút, chờ lát nữa chúng ta cùng nhau ra tới."

Tuyên đế hừ nhẹ một tiếng, Chu Huyên liền lôi kéo tay hắn cùng sờ vào cửa huyệt phía dưới, đợi cho tay hắn dính đầy chất lỏng mới đem vật thể của chính mình đưa đến trong tay hắn, suồng sã mà nói: "Thất lang, đêm đại hôn hoàng hậu ta đây muốn rụt rè, không thể quá chủ động, ngươi nắm cái này của ta đưa vào trong thân thể của chính ngươi được không?"

Tay Tuyên đế hơi hơi phát run, cảm thấy vật trong tay nóng đến lạ thường, căng tràn sức sống mãnh liệt. Chu Huyên săn sóc mà rút ra ngón tay, bàn tay hợp lại cùng tay Tuyên đế, nhắm ngay huyệt động mới vừa rồi được khai khẩn, đem phân thân trừu tống vào. Lại mạnh mẽ ấn tay Tuyên đế đến chỗ tương liên của hai người, khiến hắn triệt để cảm nhận được chính mình như thế nào đi vào trong cơ thể hắn.

Thẳng đến khi bụng dưới của y đụng vào mông Tuyên đế, Chu Huyên mới buông ra tay hắn, một tay cầm lấy long căn của Tuyên đế, bên dưới không ngừng đưa đẩy, nhẹ nhàng bứt ra, lại hung hăng thúc vào. Hậu đình Tuyên đế gắt gao co rút, chặt chẽ vây quanh, thân mình cũng bị thúc đến không ngừng run rẩy.

Chu Huyên một tay đỡ eo hắn, một tay đỡ long căn ngẩng cao đầu phía dưới, động tác thập phần cuồng mãnh, có chút bất chấp thể lực. Tuyên đế nghĩ ngày mai còn phải gặp người, liên tục khuyên nhủ: "Chậm một chút…… eo trẫm……"

Chu Huyên càng động càng nhanh, từng cái thúc mạnh hướng tới điểm chết người trong thân thể kia Tuyên đế, cúi đầu hôn phần lưng giăng đầy dấu vết kia, làm cho Tuyên đế nhẫn nại không được mà tiết ra trong tay y. Chu Huyên thả chậm lại tốc độ, nắm eo hắn nói: "Không thể chậm được, Thất lang chuẩn bị nhiều thứ để học hỏi cho đêm tân hôn như vậy, nếu chậm chạp, không phải chứng tỏ ta học hành không tới nơi tới chốn hay sao? Ta mới thành thân, phương diện này cần phải tận tâm hầu hạ mới có thể khiến ngươi sau này càng thêm vui vẻ."

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên vọt tới chỗ sâu nhất trong cơ thể Tuyên đế, một mặt từ từ cọ xát, một mặt đem mấy cặp rối gỗ còn lại đến trước mặt Tuyên đế, ha ha cười nói: "Thất lang chọn tiếp một bộ tư thế khác đi, đêm nay một thân này của ta đều là của ngươi, ngươi nghĩ muốn ăn như thế nào liền ăn như thế đó, nhất định phải khiến ngươi ăn đến thoả mãn mới thôi."

Tuyên đế đang chìm trong tình mê ý loạn, nghe được lời này của y càng thêm kích động, đem Chu Huyên kẹp đến càng chặt, mê mang mà nhìn những cặp rối gỗ tán loạn trên đệm, tùy tay cầm lấy một cái nhìn. Chu Huyên ở sau lưng hắn đưa đẩy, còn không quên chỉ điểm hắn như thế nào mở ra hai con rối gỗ kia, sau đó dạy Tuyên đế cách đùa nghịch chúng.

Thẳng đến khi một cỗ nhiệt lưu rót vào trong cơ thể Tuyên đế, hắn mới đột ngột nắm chặt cặp rối gỗ, đình chỉ động tác chơi đùa. Chu Huyên vừa rời khỏi cơ thể Tuyên đế, một cỗ bạch dịch ấm nóng liền trào ra, theo lối hẹp giữa hai bờ mông căng mịn chảy xuống. Tuyên đế lúc này mới nhớ tới chuyện thẹn thùng, đem vật trong tay ném đi, dùng sức kẹp chặt cửa huyệt. Chu Huyên nhặt lên cặp rối gỗ kia, đem bạch dịch trên tay bôi lên vật mà Tuyên đế vừa mới thưởng thức, ngồi dạng chân xuống, lôi kéo Tuyên đế xoay người hướng về phía mình.

Tư thể của cặp rối gỗ kia giống hệt tư thế ngồi xếp bằng, Chu Huyên đem hai con rối gỗ hợp về một chỗ, liếm liếm đôi môi khô ráo, hướng Tuyên đế cười nói: "Mới vừa rồi Thất lang đã xem cái này sao, ta lại không biết nên làm như thế nào, ấn theo lễ nghĩa, loại sự tình này sao có thể để ta chủ động được? Không bằng Thất lang chủ động với ta đi."

Tuyên đế bị y nói đến đỏ bừng hai má, hưng phấn khó tả, thân thể mới vừa thư tiết một hồi lại một lần nữa hứng khởi, cắn môi dưới nhìn chằm chằm Chu Huyên.

Cảm giác mới vừa rồi nắm cái kia của Chu Huyên tiến vào cơ thể chính mình còn tàn lưu ở trong tay. Dù sao cũng đã thành hôn, danh chính ngôn thuận, hợp tình hợp lý…… Tuyên đế miên man suy nghĩ một hồi, rốt cuộc chủ động nắm lấy vật kia xoa nắn, ngồi quỳ lên, áp sát thân mình vào Chu Huyên, nhắm ngay nơi đó chậm rãi ngồi xuống.

Chu Huyên vẫn không nhúc nhích mà ngồi một chỗ, thưởng thức Tuyên đế chủ động ngồi vào trên người y, cự vật trướng đến so với vừa nãy càng thêm hùng vĩ. Lúc Tuyên đế ngồi xuống có chút không thuận lợi, Chu Huyên liền từ phía sau nắm lấy cặp mông Tuyên đế, dùng sức đem hắn ấn xuống.

Tuyên đế phát ra một tiếng ai ô ngắn ngủi, nửa người trên mềm mại ngã vào trước ngực Chu Huyên. Chu Huyên liền cố ý xoay chuyển thân thể, ma sát hai điểm hồng châu trước ngực hắn, thẳng đến khi Tuyên đế quên mất đau đớn bên dưới, chủ động dán người lên, y mới đỡ eo Tuyên đế chậm rãi di chuyển, ánh mắt không ngừng rơi xuống những món đồ chơi kia, đem đủ loại tư thế giảng giải cho Tuyên đế nghe.

Ngôn ngữ lộ liễu đến nỗi khiến thân mình Tuyên đế run rẩy từng trận, sắc mặt ửng đỏ như say, cơ hồ hóa thành một bãi xuân thủy, dính vào trên người Chu Huyên. Thân thể mềm mại nóng cháy của Tuyên đế gắt gao dính lấy Chu Huyên, khiến y cảm thấy giống như đang ở trên mây, chỉ hận sáng mai còn có điển lễ, không thể một hơi đem hết tất cả các tư thế đều thử qua một phen.

Thẳng đến hừng đông khi bọn họ đã thay đổi qua bốn năm tư thế học tập từ đám rối gỗ, Tuyên đế mệt đến

mí mắt cũng nâng không nổi, mới cùng Chu Huyên ngồi trên ngự liễn, dọc theo đường đi đều dựa vào trong lòng ngực y để y mát xa cho mình. Vào đến tông miếu, ngự liễn được hạ xuống đất một lúc lâu, Tuyên đế mới miễn cưỡng đứng dậy bước xuống, mang theo Chu Huyên tế bái tổ tiên.

Xong việc tỉnh táo lại, Tuyên đế không khỏi vừa hối hận vừa sinh khí, tức giận Chu Huyên không biết tiết chế, khiến hắn suýt nữa ở trước mặt tổ tiên đánh mất lễ nghĩa. Nhưng vì Lương Vương còn muốn vào cung yết kiến, để tránh cho hoàng tôn ngoan của hắn thấy đế hậu bất hòa, hắn liền nhịn xuống cỗ tức giận này, trên mặt vẫn giữ tươi cười, cùng Chu Huyên ngồi trên điện, đợi lúc hoàng tôn tiến vào càng thêm dựng thẳng eo lưng, ổn định hạ bàn, sợ tiểu hoàng tôn nhìn ra bộ dáng tuyên dâm đêm qua của tổ phụ tổ mẫu.

Hoàng tôn được dạy dỗ đến cực kỳ hiểu biết lễ nghĩa, vào tới cửa cũng không ngẩng đầu lên, trước quỳ xuống chúc mừng đại hôn của Tuyên đế. Tuyên đế nhìn thấy hoàng tôn liền phấn khởi hẳn lên, vẫy vẫy tay kêu: "Con ta mau đến đây cùng tổ phụ."

Hoàng tôn ngây thơ mờ mịt mà đi đến bên cạnh hắn, Tuyên đế lại luyến tiếc tôn nhi ngồi quá xa, vươn tay qua ôm lấy tiểu hoàng tôn, muốn để nó ngồi vào trên đùi mình. Đáng tiếc chuyện đêm qua khiến hắn có chút thoát lực, ôm không nổi hoàng tôn, Chu Huyên ở một bên nhìn không được, liền khuyên nhủ: "Thất lang nào có sức lực, vẫn là để ta tới ôm Lương Vương đi."

Chu Huyên một tay đem hoàng tôn ôm đến trong ngực, còn dùng lực tung tung lắc lắc vài cái, vừa lòng mà cười nói: "Lương Vương quả nhiên đáng yêu, khó trách Thất lang xem nó như tâm can bảo bối."

Tuyên đế liền bảo Lương Vương kêu hoàng tổ mẫu. Lương Vương bị Chu Huyên giơ lên giữa không trung, sợ tới mức không dám mở mắt, nghe Tuyên đế nói xong liền kêu lên: "Hoàng tổ mẫu tốt lành, thỉnh hoàng tổ mẫu buông tôn nhi!"

Chu Huyên có chút tiếc nuối, ôm nó ngồi xuống, giơ tay xoa xoa cái đầu nho nhỏ của nó, trong lòng càng xem càng thích có đứa nhỏ này, Tuyên đế không cần phải cưới nữ tử khác, y mới có thể ngồi yên ổn trên vị trí hoàng hậu, hài tử tốt như vậy, há có thể không yêu? Trước kia khi đứa nhỏ vào cung, y đã âm thầm cao hứng không biết bao lâu.

Đáng tiếc vị hoàng tôn đáng yêu này lại không thích y, run run rẩy rẩy mà ngồi ở trong lòng ngực y, duỗi tay hướng về Tuyên đế: "Hoàng tổ phụ, tôn nhi muốn ngồi cùng hoàng tổ phụ."

Tuyên đế cười nói: "Hài tử ngoan, không uổng công tổ phụ thương ngươi. Bất quá hiện tại ngươi đã có tổ mẫu, ngươi cũng nên cùng y thân cận cho tốt mới phải. Chờ mấy năm nữa ngươi trưởng thành, kêu tổ mẫu dạy ngươi công phu cưỡi ngựa bắn cung, về sau ngươi có thể trở thành đại anh hùng giống như tổ phụ, đi theo tổ phụ đánh man di!"

Lương Vương ủy khuất mà xoa xoa cái mũi: "Hoàng tổ phụ, tổ mẫu không phải là nữ nhân hay sao? Tôn nhi vẫn luôn nghe nói như vậy, vì cái gì tổ mẫu lại là nam nhân? Nam nhân không nên là tổ mẫu, phải là tổ phụ mới đúng, nữ nhân mới là tổ mẫu."

Chu Huyên lập tức cảm thấy hoàng tôn càng đáng yêu thêm vài phần, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó,

cười tủm tỉm nói: "Hoàng tôn thật là thông minh, về sau hoàng tôn cứ kêu ta là Chu thúc tổ, không cần kêu tổ mẫu."

Hoàng tôn lập tức sửa lại, nó cũng không muốn nhìn mặt Chu Huyên mà kêu hoàng tổ mẫu, thật là ngượng miệng a. Tuyên đế cũng mặc kệ việc xưng hô cỏn con này, cười vang nói: "Hoàng tổ mẫu không xinh đẹp đúng không? Vậy sau này trẫm sẽ để Thành nhi lấy thật nhiều tôn phi cùng thật nhiều tôn lương đệ xinh đẹp nha. Thành nhi về sau nếu muốn nhìn phi tử xinh đẹp thì phải đi theo hoàng tổ mẫu học bản lĩnh, có chịu không?"

Đem tiểu hoàng tôn dỗ dành một trận, Tuyên đế liền nằm liệt ra ghế, không hề có hình tượng mà nói: "Trẫm tuy rằng hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, muốn nhi tử Chu thị vào cung làm hậu, nhưng hôn sự vẫn luôn được xử lý ở trong cung, người ngoài đều không biết chân tướng, Chu gia cũng không biết nội tình. Ngày mai trẫm triệu cha mẹ cùng thân tộc ngươi vào cung yết kiến, ngươi liền đem sự tình nói rõ ràng, miễn cho song thân lo lắng."

Khối đá nặng trĩu vẫn luôn treo lơ lửng trong lòng Chu Huyên bỗng nhiên biến mất vô tung. Y kích động bắt lấy tay Tuyên đế, trong ngực trào ra thiên ngôn vạn ngữ, nhưng đều nghẹn lại ở cổ họng, kết quả chỉ hóa thành một câu "Ta hiểu!"

69. Chương 68: Cố Sự Nạp Phi

Lục cung tuy chỉ có một vị hoàng hậu, nhưng tốt xấu gì cũng là có một vị, sau khi hạ triều Tuyên đế cũng coi như có chỗ mà quay về. So với bình thường đi Văn Đức Điện xem tấu chương mấy canh giờ, hiện tại thái độ xử lý triều chính của hắn cũng không tích cực như vậy, hạ triều liền hướng hậu cung mà chạy tới.

Đáng tiếc chạy chậm một bước, bị Hồng Lư Tự khanh níu lại: "Bệ hạ, nữ thích khách Lục Kiều kia còn ở trong Hồng Lư Tự, không biết bệ hạ tính xử trí như thế nào?"

Mấy ngày nay trong triều phong ba không ngừng, việc Nam Cương sứ đoàn hành thích bị ngó lơ, không ai thèm hỏi đến. Khó khăn lắm Tuyên đế mới thành thân được, đâu còn ai rảnh mà đi quản việc nhỏ này, Lục Kỳ liền nhân cơ hội giữ chặt hắn, để hắn sớm xử lý nàng kia.

Đều là hành thích, nhưng nam thích khách sớm đã bị trảm, toàn bộ vũ cơ cũng bị đưa vào giáo phường, chỉ có vị mỹ nhân ở trong Hồng Lư Tự kia là không cho giết cũng không cho thẩm vấn, ai biết Tuyên đế có phải hay không có ý tứ khác?

Lục Kỳ tuổi còn trẻ đã làm đến chức vị đứng đầu cửu khanh, giỏi nhất là đoán ý hành sự, mặt khác, chính là y cùng Hà thừa tướng rất hợp nhau. Cũng không phải hợp nhau trong nghiên cứu học vấn gì, thân mật mà nói, Lục Kỳ thích Phật, ngoại trừ lúc tìm được chỗ ăn chay ngon không quên kêu đối phương, còn có mỗi khi nói đến huyền lý thiền ý đều sẽ nước miếng tung bay tứ phía.

Nhưng hai người đều là kẻ nhập thế, ngoài chuyện yêu thích Phật pháp, cả hai còn rất thích làm mai làm

mối. Chỉ cần nói tới điểm này, hai người tức khắc có thể dứt bỏ định kiến bè phái, nói đến nước miếng tung bay, khách lẫn chủ đều tẫn hoan. Chẳng qua Lục Kỳ còn trẻ, số lượng cùng thanh danh làm mai so ra vẫn còn kém xa Hà thừa tướng. Ví dụ như quan viên trong triều từ tam phẩm trở lên mà gả cưới, vợ chồng Hà thừa tướng cơ hồ đều có thể xử lý, nhưng những quan viên chức phận không đủ cao, ngày thường không có cơ hội đăng môn phủ Hà thừa tướng, nhưng có thể được Hồng Lư Tự khanh làm mai thì cũng coi như là vinh quang hạng nhất.

Lục Kỳ so với Hà thừa tướng còn có một ưu điểm nổi trội hơn cả, đó chính là y không có thị thiếp, đặc biệt là hoàng gia thị thiếp. Lúc trước không có ai chịu gả vào trong cung, y vẫn luôn không thể phát huy sở trường, hiện giờ Tuyên đế đã lập hoàng hậu xuất thân thế gia, trong lòng y liền ngứa ngáy không thôi, cảm thấy nữ thích khách này mặc dù xuất thân thấp hèn nhưng lại được thánh thượng để ý, quả đúng là cơ hội luyện tập trời cho.

Tuy rằng nữ tử này xuất thân không tốt, nhưng nữ nhân xuất giá chính là người nhà chồng, vào cung rồi, nàng sẽ còn quyến luyến cố quốc được nữa sao? Chỉ cần thánh thượng thích, Nam Cương thì tính là cái gì.

Lục Kỳ một lòng quyết tâm làm mai mối cho Tuyên đế, còn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà vì nàng biện hộ vài câu: "Nàng kia cũng là bất đắc dĩ. Cô mẫu nàng không được Nam Cương vương sủng ái, gia tộc cũng tràn ngập nguy cơ, việc đi sứ đều là bị Nam Cương vương uy hiếp, vì cứu người nhà mới làm ra cử chỉ phản nghịch. Tuy tội không thể tha, nhưng về mặt tình cảm thì có thể tha thứ."

Tuyên đế tất nhiên biết thân thế Lục Kiều, càng biết nàng kiếp trước sau khi vào Đại Hạ vẫn luôn ái mộ chính mình, vì hắn không tiếc dâng lên hết thảy. Nhưng kiếp này Lục Kiều cũng không bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hắn trong cung đã có Chu Huyên, nếu lại đem người tiến vào mới là chân chính không có trách nhiệm.

Tuyên đế đem bản cung khai kia thả lại trên bàn, nhìn nhìn Lục Kỳ đang ngẩng đầu chờ đợi, cõi lòng đầy tiếc nuối mà nói: "Ý của khanh trẫm đã minh bạch. Trời cao có đức hiếu sinh, trẫm không đành lòng giết nàng, cũng không thể thả nàng, thời gian tới khanh đành phải vất vả một chút, khi nào Nam Cương bình định rồi sẽ thả nàng trở về đoàn tụ cùng người nhà."

Lục Kỳ ôm phải một khối khoai lang phỏng tay không thể vứt, lại thêm không thể phỏng đoán chuẩn xác tâm ý của Tuyên đế, một chuyến đi này liền có chút không được viên mãn, trong lòng so với Tuyên đế càng tiếc nuối vài phần. Tuyên đế vội vàng lên ngự liễn, y muốn cản cũng không cản được, đành phải ảm đạm rời cung.

Làm mai không thành, dưới sự buồn bực y liền đi đến quán ăn chay nổi danh trong kinh thành mua mấy phần thức ăn tinh xảo, mang đến phủ Hà thừa tướng.

Kỳ thật dù y không mang đồ ăn tới, phủ Hà thừa tướng cũng sẽ lưu y lại ăn cơm. Mà không chỉ có y, ngoại trừ con cháu Hà thị, còn có Phượng Huyền, người từ sau khi bị trục xuất khỏi gia tộc liền thường xuyên đến nhà người khác cọ cơm. Hà thừa tướng cùng Lục Kỳ đặc biệt thân thiết, gặp mặt liền cười nói: "Lục khanh lại tìm được đồ chay ngon sao, là tiệm mới khai trương hay là món mới của quán cũ?"

Lục Kỳ đáp: "Nào có đồ ăn ngon gì, vẫn là mấy món tháng trước cùng Hà công đi ăn qua kia, hôm nay vừa

lúc rảnh rỗi liền mua tới."

Nhân lúc ngồi xuống thì trông thấy Phượng Huyền, ngược lại có vài phần kinh ngạc: "Tiểu Phượng học sĩ không phải ở trong cung làm việc hả? Hôm nay sao lại rảnh rỗi tới phủ thừa tướng chơi vậy? Ta tới cũng thật vừa lúc, lần trước chúng ta bàn luận về 'Tiểu Phẩm', còn có mấy chỗ chưa tranh luận xong!"

Lục Kỳ ngay cả đồ ăn cũng không thèm ăn, bắt lấy Phượng Huyền, đối Hà thừa tướng nói: "Hà công hôm nay không thể lại bá chiếm tiểu Phượng học sĩ, phải chia cho ta một nửa mới được."

Hà thừa tướng mỉm cười lắc đầu: "Ngươi thật là nóng vội, tiểu Phượng học sĩ đến phủ ta không phải chỉ để ăn cơm cùng so luyện học vấn, mà còn muốn thương lượng chính sự, ngươi dù có vội vã muốn trò chuyện về phật học thì cũng phải chờ chúng ta nghị luận việc bổ sung thị vệ cho xong."

Nhắc tới chuyện trong cung, Lục Kỳ lại xuống tinh thần: "Trong cung rộng lớn, thị vệ lại nhiều, thêm vài cái nữ nhân cũng không tính phiền toái, như thế nào mà bệ hạ không chịu nạp thêm vài nữ tử vào cung?"

Lục Kỳ tuy chỉ tự mình oán giận, lại khiến Phượng Huyền nghe được để vào trong lòng. Y là thống lĩnh Ngự lâm quân, việc Chu Huyên vào cung có thể lừa được người khác nhưng không lừa được y, mấy ngày nay trong lòng y đều có chút buồn bực khó giải. Nay bỗng nghe được Tuyên đế lại muốn nạp phi, càng hãi hùng khiếp vía, vội buông đũa hỏi: "Là nữ nhân nào? Không phải mới lập hoàng hậu sao, bệ hạ sao lại muốn lập phi?"

Hà thừa tướng cũng hỏi: "Là nữ nhi kinh quan hay là nữ nhi của quan viên tỉnh? Phụ thân là mấy phẩm?"

Lục Kỳ nhíu sâu mày, ai oán thở dài: "Không phải con nhà lành, chính là cái nữ thích khách Nam Cương kia. Ta thấy bệ hạ vẫn luôn giữ lại nàng, tưởng muốn nạp nàng vào cung, kết quả lại không phải. Ngươi nói xem chỗ của ta không phải Đại Lý Tự, suốt ngày giữ một nữ tử mỹ mạo, nói ra nói vào thật không dễ nghe! May là thê tử nhà ta hiền lương, đổi thành như Tần thượng thư, ngày nào đó không chừng vác gậy gộc đánh tới Hồng Lư Tự, kêu ta phải làm người thế nào đây!"

Hà thừa tướng cười nói: "Làm quan thì phải vì thánh thượng phân ưu, chỉ là một nữ tử thì sợ cái gì? Nếu phu nhân của ngươi đấm ngươi, nơi này của ta nhất định sẽ để ngươi tá túc."

Lục Kỳ không biết nghĩ đến cái gì, cả người run run, lại lôi kéo Phượng Huyền hỏi: "Tiểu phượng lang quân thường ở trong cung, chắc biết là Chu gia đưa vị nhi tử nào vào cung chứ? Hai ngày trước ta gặp Hạ Trưng, bị hắn bắt lấy than oán một trận, nói là lục lễ không được đầy đủ, hoàng hậu còn chưa thành hôn liền vào cung, hắn nói người chủ hôn cũng không biết Chu thị là người phương nào, nhập cung từ bao giờ…… Nghe nói ngay cả…… Chu lão tướng quân cũng không biết hoàng hậu là từ đâu ra, nghĩ lại càng thêm buồn bực."

Phượng Huyền trong lòng ảm đạm, phản ứng liền chậm nửa nhịp, chỉ nghe được Hà thừa tướng nói: "Sớm biết vậy lúc trước để cho Tạ Nhân tiến cung cho rồi, vòng tới vòng lui hoàng hậu vẫn là nam tử, ngay cả thân phận lai lịch đều không biết rõ. Tạ Nhân ít nhất cũng là nhi tử của Từ Châu mục Tạ Cốt, hiếu thuận hiểu lễ, thiếu niên danh khí……"

Trưởng tử của Hà thừa tướng là Hà Hiến bỗng nhiên chen vào một câu: "Bệ hạ đã thích nam sắc, tất nhiên sẽ không nạp nữ tử vào cung, tương lai có lập phi tần cũng sẽ chọn lựa từ trong đám đệ tử triều thần. Luật pháp của triều ta từ trước đến nay, nữ tử không được tham gia vào chính sự, nhưng nếu là nam tử vào cung, sau này còn có thể hay không tham gia vào chính sự?"

Hà thừa tướng bắt lấy chiếc đũa gõ đầu nhi tử một cái, mắng: "Loại sự tình này hạng người như ngươi có thể nghị luận sao?" Quay đầu lại hướng Lục Kỳ và Phượng Huyền nói: "Không tốt, ta còn chưa thay đám nhi tử của đồng liêu làm tốt mai mối, vạn nhất qua một hai năm bệ hạ lại muốn tuyển phi, nhắm trúng nhi tử của các quan viên trong triều thì phải làm sao? Lại vạn nhất bệ hạ chọn người từ trong triều……"

Phượng Huyền nắm chặt cơ hội, nhìn như tùy ý đáp: "Lôi đình mưa móc đều là thiên ân, bệ hạ nếu thật nhìn trúng ai cũng là vinh hạnh của thần tử chúng ta. Chỉ là trước có tổ chế hậu cung không được tham gia vào chính sự, bệ hạ nay mở ra tiền lệ nạp nam hậu nam phi, chỉ sợ thượng triều lại phải nghị luận sửa đổi chế độ hậu cung một phen."

Phụ tử Hà thừa tướng tuổi đều lớn, không sợ bị cường đoạt vào cung, bởi vậy lúc thảo luận việc này cũng vô cùng tích cực, quên không đặt mình vào hoàn cảnh người khác để lo âu cảm nhận. Phượng Huyền mấy ngày nay vẫn luôn suy nghĩ về đại hôn của Tuyên đế, chỉ hận vị trí hoàng hậu kia không phải là của mình, ngồi ở một bên làm bộ vô tình mà thay Hà thừa tướng đưa ra chủ ý, tận lực thay bản thân mở ra con đường tiến thân làm thị quân.

Chỉ có Lục Kỳ tuổi không tính lớn, trong nhà tuy có thê tử, lại vẫn cảm thấy chính mình thiếu niên anh tuấn văn thải phong lưu được thánh thượng coi trọng, liền lo lắng ngày nào đó sẽ bị tuyển làm phi tần. Thời cổ nữ đế, công chúa dưỡng trai lơ nhưng không nhất định bắt người nọ ly hôn, không biết Tuyên đế tính thế nào? Lại nói nam tử cùng nữ tử bất đồng, thị quân của hoàng đế đều được ban quan tước vàng bạc, Hạ triều tự nhiên cũng nên bắt chước theo tiền nhân, nếu vào hậu cung xong liền không thể làm quan thì quả thật không có lợi.

Lục Kỳ cũng mặc kệ suy nghĩ của mình là thật hay giả, so với Phượng Huyền còn tích cực tham gia thảo luận hơn. Cái gì kinh Phật thiền lý đều bị y vứt ra sau đầu, thẳng đến khi về tới nhà cõi lòng vẫn tràn đầy kích động mà đem việc này nói với phu nhân của mình.

Lục phu nhân từ nhỏ đã đi theo bên cạnh phụ thân học hỏi chính sự, nghe xong Lục Kỳ khẳng khái mà nghị luận việc triều chính, liền lập tức lấy gậy đập y một trận, oán hận giáo huấn: "Nhà chúng ta không có nhi tử để vào cung, ngươi hùa theo kích động làm cái gì? Có phải hay không ngươi nghĩ muốn đem cái mặt già nua của mình đi a dua mời sủng? Lần tới lại khiến ta nhìn ra ngươi có tính toán lấy sắc thị quân, ta liền đánh gãy chân ngươi, ly hôn ngươi, mang theo nữ nhi gả cho thiếu niên lang quân!"

Lục Kỳ bị đánh đến thành thật giống như con thỏ, bụm mặt ấp úng nói: "Hiện giờ bệ hạ đã có hoàng tôn, lại lập nam hậu, về sau muốn nạp nam phi cũng là nước chảy thành sông, làm thần tử muốn ngăn cản cũng không được. Ta trở về cùng ngươi thương nghị cái này là vì lo cho gia tộc của chúng ta, không phải ngươi còn có hai đệ đệ chưa lập gia đình đó sao, ta sợ bệ hạ muốn triệu con cái triều thần vào cung, chậm trễ đường làm quan của bọn họ……"

Việc Tuyên đế muốn nạp nam phi bỗng chốc lan truyền khắp nơi, càng truyền càng xa, chúng thần tuy rằng không dám công nhiên nghị luận, nhưng cả triều trên dưới trừ bỏ Tuyên đế cùng Chu Huyên, không

ai là không biết hắn muốn nạp phi. Thái độ của mọi người tuy không giống nhau, nhưng vẫn có không ít người bắt đầu trù bị hôn sự, khiến Hà thừa tướng cùng Hồng Lư Tự khanh là hai kẻ khởi xướng bận tối mặt tối mày, không rảnh cùng mọi người tham gia thảo luận về việc sửa chữa quy chế hậu cung.

Việc này rốt cuộc cũng truyền tới tai Trung Thư tỉnh. Thuần Vu Gia nghe xong tin tức, phá lệ mà ngây ngốc một lúc lâu, cái gì cũng nói không nên lời.

Trung Thư xá nhân Chu Khiên tới khuyên y nên thành thân tránh họa, thấy y ngây người mà ngốc ra tại chỗ không nói lời nào, gấp đến độ lôi kéo tay áo của y khuyên nhủ: "Đại nhân sao lại không nôn nóng a! Hiện tại trong triều không biết bao nhiêu gia tộc đang chạy đôn chạy đáo trù bị hôn sự, vốn dĩ người có nữ nhi chưa gả đều đã gả đi hết rồi, đại nhân lại không lo nắm chặt, chỉ sợ ngay cả nữ nhi quan ngũ phẩm cũng cưới không được!"

Thuần Vu Gia bị hắn lắc qua lắc lại đến thanh tỉnh, trong lòng kinh hỉ khó tả, trên mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh, đứng dậy phủi phủi quần áo, mỉm cười đáp: "Việc thành thân tự nhiên là phải xem duyên phận, hiện tại vội vàng cưới, vạn nhất xong việc tình cảm không vừa ý, chẳng phải là tự tìm phiền não hay sao? Bệ hạ mới vừa thành thân, sao phải vội vàng nạp phi, là mọi người tự dọa chính mình đó thôi. Lén lút phỏng đoán, không bằng đi hỏi rõ ràng ý tứ của bệ hạ, sau đó mới tìm cách ứng đối tốt nhất."

Chu Khiên đối với thái độ đạm nhiên của Thuần Vu Gia sùng kính không thôi, liên tục khen ngợi: "Đại nhân thật là khí khái!"

Thuần Vu Gia cũng không nói nhiều với hắn nữa, vội vã xông thẳng đến trong phủ Phượng Huyền, mỉm cười hỏi: "Phượng lang thật nhàn nhã a, phải chăng đã biết chuyện bệ hạ muốn nạp phi? Trong cung đã có hoàng hậu, muốn thêm người nữa đúng là thuận lý thành chương, cơ hội tốt như vậy Phượng lang nếu bỏ qua, lần sau cũng không biết phải chờ tới khi nào."

Phượng Huyền so với Thuần Vu Gia bình tĩnh hơn nhiều: "Chuyện bệ hạ lập hậu không phải giả, nhưng việc nạp phi này bất quá là Thừa tướng cùng Hồng Lư Tự Lục đại nhân lén suy đoán mà thôi, không phải thật. Ngươi và ta quen biết đã lâu, ta nói cho ngươi một chuyện bí mật, Thuần Vu đại nhân thật sự không biết vị trong cung kia là ai hay sao?"

Thuần Vu Gia suy nghĩ một hồi, sắc mặt khẽ biến, hỏi dò: "Không phải là…… vị kia chứ?"

Phượng Huyền khẽ gật đầu: "Chính là vị kia, ngươi thấy thế nào?"

Lông mày Thuần Vu Gia cơ hồ sắp chạm vào nhau, cắn môi trầm tư thật lâu, lặng yên thở dài: "Ta còn có thể như thế nào? Trách không được bệ hạ trước khi thành thân đã đem người nghênh đón vào cung, lục lễ cũng làm vội vàng không được đầy đủ. Tạ thái thú năm đó vào cung, quả thực là làm mướn không công, thật ủy khuất hắn. Bất quá bệ hạ cũng không thể cả đời chỉ có một hoàng hậu, tương lai có một ngày vẫn phải nạp phi, tiểu Phượng học sĩ không muốn tranh, nhưng ta lại muốn mưu tính cho bản thân một phen."

70. Chương 69: Khẩn Cầu Của Thuần Vu Gia

Thuần Vu Gia nói lời từ biệt cùng Phượng Huyền xong, ra cửa liền cho kiệu phu đưa y vào cung.

Suốt dọc đường đi, trong đầu y luôn nghĩ về việc của Chu Huyên, nghĩ thế nào cũng không thông, vì sao người này phạm phải tội lớn như vậy, Tuyên đế lúc ấy cũng tỏ vẻ sẽ không khoan thứ, hình phạt cũng đã định ra, thế nhưng sau đó lại sửa đổi chủ ý, đem Chu Huyên vào cung, gạt người trong thiên hạ lập hắn làm hậu.

Chẳng lẽ Chu Huyên thực sự có bản lĩnh đặc thù, mê hoặc Tuyên đế đến một khắc cũng không thể rời khỏi hắn…… Không đúng, nếu hắn thật sự có yêu pháp, lúc trước Tuyên đế cũng sẽ không mơ thấy Tạ Nhân mà phải là hắn mới đúng, chắc là dựa vào lợi ích gia tộc đi?

Hừ! Thuần Vu Gia cười lạnh, cái gọi là quyền thế, không phải cũng đều là dựa vào hoàng đế ban thưởng hay sao? Nhà y tuy rằng không phải thế tộc, con cái cũng chỉ có một mình y làm quan trong triều, nhưng bằng vào một thân bản lĩnh cùng thánh sủng của Thuần Vu Gia y, một ngày nào đó nhất định có thể áp chế Chu thị!

Thuần Vu Gia đang ở trong kiệu cân nhắc làm sao dìu dắt đệ tử, nên sắp xếp sử dụng người nào ở trong triều, thì cỗ kiệu bỗng nhiên dừng lại. Tinh thần y không kịp phản ứng, suýt chút nữa té nhào khỏi kiệu.

Cũng may cỗ kiệu lập tức ổn định trở lại, Thuần Vu Gia một lần nữa ngã về chỗ ngồi, vừa lúc nghe được tiếng khóc thê lương truyền vào trong tai: "Cầu thị lang đại nhân giúp dân nữ giải oan!"

Thuần Vu Gia đi lên từ chức trường sử của vương phủ, trước nay chưa từng phá án, càng chưa từng làm việc tại Đại Lý Tự, nay lần đầu tiên bị người chặn kiệu khóc lóc kể lể oan tình, không khỏi có chút thiếu tự tin. Thuần Vu Gia thấy kiệu đã hạ, chung quanh bá tánh lại đang vây xem, đành phải vén lên mành kiệu khuyên nhủ: "Vị cô nương này nếu có oan tình, thì nên đi đến Kinh Triệu Phủ hoặc Đại Lý Tự, ta là Trung Thư thị lang, không có quyền hành biện oan xử án."

Nữ tử kia tay cầm đơn kiện khóc lóc kể lể: "Đại nhân, dân phụ ngàn dặm xa xôi từ thượng kinh Từ Châu đến cáo trạng, một đường phong sương khốn khổ, mấy lần xém bỏ mạng, sau khi vào kinh cũng từng đi tìm rất nhiều nha môn, nhưng không có ai thèm để ý tới. Khó khăn lắm mới có một vị sĩ tử hảo tâm thay dân phụ viết đơn kiện, lại chỉ cho dân phụ tìm tới thị lang đại nhân, xin đại nhân thương xót, giúp một nhà dân phụ đòi lại công đạo……"

Nguyên lai là có người chỉ điểm, khó trách nàng kia một câu liền kêu ra thân phận của y. Nhưng nếu là người biết thân phận y, vậy cũng nên biết chuyện trong quan trường, sao không đem nữ tử này chỉ dẫn đến Đại Lý Tự, ngược lại kêu nàng tới tìm y cáo trạng? Thuần Vu Gia kinh ngạc trong lòng, lại nghe nàng kia khóc đến xác thật thê lương, liền bước xuống kiệu, cầm lấy đơn kiện nhìn một phen.

Đơn kiện này được viết cực kì rành mạch lưu loát, văn phong tựa hồ có chút quen mắt…… Thuần Vu Gia lật xem một hồi, trên cáo trạng viết chính là việc thái thú Ích Châu Hạ Quách chiếm đoạt kho phủ, buôn lậu muối sắt, trượng phu của nàng này là huyện úy của Lạc huyện, vì phát hiện tội trạng của Hạ thị mà bị hại, cả nhà cũng bị liên lụy theo, nữ tử này liều mình trốn thoát, hướng về kinh sư cáo trạng.

Buôn lậu muối sắt chính là tử tội, Thuần Vu Gia đem đơn kiện thu lại, đang muốn mang nàng kia đi Đại Lý Tự, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện thái thú Ích Châu Hạ Quách chính là dòng dõi tôn thất! Tuy rằng cùng Tuyên đế đã cách năm đời, cũng không có tước vị, nhưng tố cáo người có dòng họ như vậy, quả thật không ai dám nhận.

Khó trách phụ nhân này rơi vào đường cùng, mới chặn kiệu kêu oan.

Động tác của Thuần Vu Gia hơi cứng lại, thần sắc cũng có chút khó coi. Phụ nhân nhìn sắc mặt y, liền biết y cũng không dám đối kháng vị Hạ thái thú kia, nản lòng thoái chí mà khóc lóc kể lể: "Thiên địa bất nhân, người bất lương lại ở địa vị cao, Dương thị ta một nhà bị hại không sao, đất Thục ngàn vạn bá tánh đều phải vĩnh viễn chịu mối họa từ Hạ thị."

Phụ nhân vừa khóc liền quấy rối suy nghĩ của Thuần Vu Gia, y vội vàng kêu lên: "Chớ lại khóc, ta mang ngươi đi Đại Lý Tự, chỗ đó mới là nơi thẩm án, có ta bảo lãnh, ngươi cũng đừng sợ không vào được nha môn."

Dọc theo đường đi, Thuần Vu Gia liền lục lại trí nhớ những sự kiện liên quan đến Hạ Quách. Y từng là Lại Bộ thị lang, chức vị thái thú của cả một quận đương nhiên y sẽ ghi nhớ trong đầu, phụ nhân kia cũng không dám quấy rầy, để cho y suy nghĩ càng thông thuận một chút. Sau một lúc, tâm Thuần Vu Gia cuối cùng cũng tĩnh xuống, y tính toán nghỉ ngơi một chút, lại bỗng nhớ tới một chuyện lớn bán muối còn đỡ, nhưng sắt thì bán đi đâu? Quặng sắt Xuyên Trung chất lượng không kém, chính là để chế tạo vũ khí.

Việc này nếu là sự thật, vậy thì Hạ Quách muốn chế tạo vũ khí riêng, hay là đem bán cho ngoại quốc? Vô luận Nam Cương hay Thổ Phiên, đều vì âm mưu muốn đánh bại Tuyên đế, Hạ Quách dám tư thông địch quốc?

Đem người đưa tới Đại Lý Tự xong, Thuần Vu Gia một bước cũng không ngừng liền vào cung, xông thẳng đến Văn Đức Điện cầu kiến. Cũng may hai ngày nay Tuyên đế e ngại thân thể không chịu nổi, không muốn về hậu cung sớm, đang ở trắc điện phê duyệt tấu chương. Thị vệ thái giám bên ngoài điện đều nhận biết Thuần Vu Gia, liền không ngăn cản, mang theo y đi vào trong điện thông báo: "Bệ hạ, Thuần Vu đại nhân cầu kiến."

Tuyên đế tùy tay ném xuống tấu chương, thân thể không thẳng dậy nổi, chỉ hướng y vẫy vẫy tay: "Ấu Đạo không cần đa lễ, hôm nay sao lại tới cầu kiến trẫm, là vì chuyện trẫm nạp phi?"

Thuần Vu Gia đang muốn nói chuyện, bị tin tức này đập một phát vào đầu, ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, tàn nhẫn nhéo chính mình một cái, che dấu vui mừng trên mặt, khó khăn mở miệng: "Bệ hạ thật sự muốn nạp phi? Việc này đích xác là việc nên làm, hiện giờ trong cung chỉ có một vị hoàng hậu Chu thị, sao có thể nơi nơi chốn chốn chiếu cố chu toàn, vẫn cần có thêm vài người chia sẻ cung vụ mới tốt."

Thuần Vu Gia nhìn trái nhìn phải, thấy Vương tổng quản đã dẫn nội thị chủ động lui xuống, liền đi thẳng đến trước long ỷ, hai tay chống lên tay vịn, từ trên cao nhìn xuống Tuyên đế, khuôn mặt từng chút từng chút ép sát.

Tuyên đế hiểu rõ ý tứ của y, nhưng lại thật sự không có tâm tình làm việc này, hơi giơ tay chặn lại đôi môi sắp sửa rơi xuống. Thuần Vu Gia khẽ liếm một cái trên mu bàn tay hắn, tay phải theo tay vịn trượt xuống, sờ lên đầu gối Tuyên đế, đầu ngón tay nhẹ nhàng đánh vòng vuốt ve.

Tuyên đế vẫn không hề phản ứng, có chút mệt mỏi thu tay về ấn ấn huyệt Thái Dương: "Chiều nay Lục Kỳ mới khuyên trẫm nạp phi, ngươi cũng theo tới khuyên. Thật sự quái thay, lúc trước trẫm muốn tuyển phi lập hậu người người đều phản bác, hiện giờ trẫm đã có hoàng hậu cùng hoàng thái tôn, không muốn lập phi nữa, ngược lại cả đám đều tới khuyên trẫm. Trẫm cũng không muốn bị một đám người lén lút cười nhạo, nói thật, hiện giờ trẫm đã không còn ý nghĩ gì về nữ nhân nữa, ngươi thay trẫm khuyên bọn họ từ bỏ đi."

Thuần Vu Gia mừng thầm trong lòng, tay tiếp tục khiêu khích Tuyên đế, thấp giọng hỏi: "Lục đại nhân khuyên bệ hạ lập ai làm phi? Ta nghe Phượng học sĩ nói, ý tứ của Lục đại nhân cũng không phải là khuyên bệ hạ nạp nữ tử vào cung."

Tuyên đế kinh ngạc nói: "Không phải khuyên trẫm nạp nữ tử vào cung, chẳng lẽ là nạp nam tử? Trẫm lập một hoàng hậu đã khó như lên trời, sao bọn họ có thể chịu cho trẫm nạp thêm nam tử vào cung?"

Chỉ nói có mấy câu, tay Thuần Vu Gia đã từ trên đầu gối Tuyên đế sờ đến bên trong đùi, mặt cũng dán tới bên mặt Tuyên đế: "Bệ hạ không biết sao? Thần cũng là mới nghe Chu Khiên nói, liền vào cung bẩm báo với bệ hạ nghe nói chính Hà thừa tướng cùng Lục đại nhân đề xướng, muốn khuyên bệ hạ từ trong triều chọn lựa người hợp ý vào cung phụng dưỡng. Cho nên thần tiến cung cầu bệ hạ nhớ tới tình cũ. Chẳng phải người xưa có câu 'y không bằng tân, nhân không bằng cố'* sao, thần đã hầu hạ bệ hạ nhiều năm, bệ hạ nếu muốn thuận theo ý kiến của chúng thần mà nạp phi, thần nguyện tự tiến cử bản thân……"

[**y phục thì cũ không bằng mới, người thì mới không bằng cũ, đại khái là vậy đó, hơ hơ*]

Nói một hồi, y đã ngậm lấy vành tai Tuyên đế, đầu lưỡi men theo da thịt lành lạnh mà di chuyển. Cái tay kia cũng mò đến giữa hai chân Tuyên đế, cách lớp quần lụa phát họa hình dáng của vật nằm bên trong. Hắn đầu ngón tay của y thập phần linh hoạt, cách lớp vải quần vẫn có thể chuẩn xác đụng tới chỗ cần an ủi nhất. Bất đắc dĩ thân thể Tuyên đế quả thật mệt mỏi, tuy cũng thấy thoải mái, nhưng lại không dám để y tiếp tục làm.

Tuyên đế nghiêng đầu tránh đi môi lưỡi ướt nóng kia, cầm lấy cái tay đang cọ cọ, thấp giọng thở dốc một trận mới đáp: "Trẫm ngược lại không nghe Lục Kỳ nói qua. Hôm nay hắn tiến cung nói với trẫm, hậu cung chỉ có một hậu thật không xong, lại kể lể một hồi chuyện xưa Sở Trang vương tiến cử hậu phi, trẫm không nhẫn nại nghe tiếp, liền đuổi hắn trở về. Nguyên lai hắn uyển chuyển khuyên can, là ý muốn nói hoàng hậu không hiền đức sao?"

Thuần Vu Gia dụ hoặc mà ngồi vào trên tay vịn, ngón tay ở trên cần cổ Tuyên đế vuốt ve, hướng vào trong cổ áo xem xét. Tuyên đế nghiêng người né tránh, bất đắc dĩ mà nói: "Trẫm hôm nay không được, Ấu Đạo nói chính sự đi. Chuyện nạp phi không cần nhắc lại, trẫm khó khăn lắm mới có được những triều thần hiền lương tài đức, trẫm luyến tiếc để bất kỳ ai bỏ qua con đường làm quan mà vào cung."

Thuần Vu Gia có chút thất vọng đứng lên, trong lòng tuy rằng thật hận Chu Huyên được sủng ái sâu nặng, lại không muốn tiếp tục bức bách Tuyên đế, để lại ấn tượng háo sắc không tốt trong mắt Tuyên đế. Việc

nạp phi cũng không cần buộc Tuyên đế lập tức đáp ứng, dù sao việc này cả triều đều biết, ở sau lưng thúc đẩy Ngự Sử thượng tấu mới là ý đồ chính của y, hà tất gấp gáp nói ra, khiến Tuyên đế không vui?

Nghĩ thông suốt điểm này, Thuần Vu Gia liền khôi phục lại bộ dáng nghiêm nghị, nhắc tới chuyện trên đường vào cung gặp phải nữ tử kia.

"Hôn sự của bệ hạ tuy quan trọng, nhưng thần không dám bởi vậy mà quên đi khốn khổ của bá tánh cùng đại sự biên quan. Mỏ sắt của Ích Châu nếu chảy vào trong tay ngoại quốc, tương lai bệ hạ mở cuộc chinh phạt, chẳng phải sẽ khiến cho chiến sự gian nan, làm cho quân sĩ Đại Hạ ta càng thêm thương vong!"

Thái độ vì chính nghĩa không ngại gian nguy như vậy của Thuần Vu Gia khiến Tuyên đế thập phần kinh ngạc.

Trong ký ức kiếp trước của Tuyên đế, thái thú Ích Châu vốn chính là người của Thuần Vu Gia, sau này lại còn vào kinh làm đến chức Hộ Bộ thị lang, mà Ích Châu cũng chưa bao giờ có việc buôn lậu muối sắt…… Từ từ, có lẽ không phải không có, mà là khi đó người này là thủ hạ của Thuần Vu Gia, như vậy mọi chuyện có thể đều đã bị Thuần Vu Gia che lấp.

Mà nay y lại phơi bày ra tội trạng của Hạ Quách, cũng nói lên Thuần Vu Gia vẫn chưa cùng Hạ Quách cấu kết, lại chịu vì bá tánh làm chủ, thật sự trở thành lương thần không bè không phái.

Tuyên đế cảm khái mà thở dài một hơi, giơ tay đặt lên đầu vai Thuần Vu Gia: "Ấu Đạo một lòng tận trung, thật là lương thần của trẫm. Trước mắt âm thầm cử người tra xét, Hạ Quách nếu thật dám đem sắt ngầm bán cho Nam Cương, trẫm tuyệt đối không niệm tình cùng tông tộc, nhất định đem hắn phạt nặng. Nhưng việc này không thể chỉ nghe lời nói một phía từ nàng kia, không có bằng chứng liền đem Hạ Quách điều vào kinh. Việc này Ấu Đạo có nguyện trợ trẫm giúp một tay, tự thân đi Ích Châu điều tra một phen?"

Thuần Vu Gia cúi đầu chắp tay nói: "Vì bệ hạ phân ưu là phúc phận của thần, thần không dám chối từ."

Tuyên đế híp lại hai mắt, trong mắt hiện lên ngọn lửa nho nhỏ, xuyên qua cửa cung nhìn về phía Tây Nam: "Hạ Quách ở Ích Châu kinh doanh nhiều năm, ngươi một thư sinh văn nhược tay trói gà không chặt sẽ có nhiều chỗ hành động bất tiện, trẫm chọn cho ngươi mấy ngự tiền thị vệ võ công cao cường, lại ban cho ngươi một kim bài, để ngươi có thể điều động binh mã địa phương, như vậy mới an toàn."

Thuần Vu Gia vội chối từ nói: "Thần không dám để tiểu Phượng học sĩ làm hộ vệ……" Nói đến một nửa mới nhớ tới, Tuyên đế vẫn chưa nói qua muốn cho Phượng Huyền đi theo, liền ngượng ngùng không dám nói tiếp.

Tuyên đế sửng sốt, thấy Thuần Vu Gia xấu hổ liền chủ động đáp: "Phượng khanh xác thật là người có võ công tốt nhất, lúc trước cũng do y đem trẫm từ……" Thanh âm Tuyên đế nhỏ dần, trên mặt mang theo chút thần sắc hổ thẹn, trầm mặc một hồi mới ngẩng đầu lên: "Lần trước việc Chu Huyên mưu phản cũng là do hai người các ngươi cứu giúp, trẫm mấy ngày nay vội vàng đại hôn, lại chưa ban thưởng cho các ngươi. Việc Ích Châu trẫm sẽ phái người khác đi, ngươi cùng Phượng khanh lưu lại trong kinh đi, trẫm cũng nên vì các ngươi tấn phong một bậc."

Thuần Vu Gia nói: "Hộ giá là bổn phận của thần, sao có thể lấy chuyện này mà tranh công? Việc Ích Châu cũng là trời cao khiến cho nàng kia tìm tới thần, bệ hạ yên tâm, thần không phải người qua loa, nhất định có thể điều tra ra chân tướng, bình an mà trở về."

Tuyên đế nắm chặt tay y nói: "Chuyến này đi Ấu Đạo cần phải bảo trọng, đợi ngươi trở về, trẫm nhất định sẽ khao thưởng công tích cho ngươi!"

Thuần Vu Gia khẽ nhíu mày, lùi lại hai bước quỳ xuống: "Bệ hạ miệng vàng lời ngọc, tất nhiên là lời đã nói ra sẽ không nuốt lại. Đợi ngày thần trở về, có thể cầu xin bệ hạ thỏa mãn thần một việc hay không?"

Tuyên đế vội vàng đỡ y đứng dậy, cười nói: "Đó là tự nhiên, thiên tử không nói đùa, ngươi có cái gì muốn cầu xin, trẫm đều sẽ chuẩn cho ngươi một lần, cho dù là……" Thuần Vu Gia vội đem tay ấn lên môi Tuyên đế, mặt đầy thần sắc nghiêm nghị, chăm chú nhìn vào Tuyên đế khẩn cầu: "Thỉnh bệ hạ viết cho thần một đạo chỉ dụ, để thần điều động quan viên địa phương. Ngoài ra, thần muốn lấy đạo chỉ dụ này làm bằng, tương lai mới có thể an tâm hướng bệ hạ cầu xin một ơn trạch."

Tuyên đế thấy y nghiêm túc khẩn cầu như vậy, lại nghĩ về tình nghĩa quân thần mấy năm qua, nghĩ đến tấm chân tình nhiều lần xả thân cứu giúp của y, trong lòng đột nhiên ê ẩm chua xót, không muốn lại nhìn thấy tia thất vọng sinh ra trong mắt y, bèn ngồi thẳng thân mình, đề bút chấm mực tự tay viết xuống một đạo chỉ dụ, để y có cái mà tin cậy vào.

Thuần Vu Gia cầm lấy tay Tuyên đế, mỉm cười nói: "Bệ hạ có thể viết 'Lời nói việc làm của Thuần Vu Gia là do trẫm bày mưu đặt kế, chỉ cần không vi phạm pháp luật trẫm hoàn toàn chấp thuận' được không?"

Tuyên đế theo lời viết xuống, Thuần Vu Gia lập tức hong khô mực rồi thu vào trong lòng, chắp tay tạ ơn: "Thần nguyện vì bệ hạ điều tra rõ việc Ích Châu, chỉ mong khi thần trở về, bệ hạ vẫn nhớ kỹ ước định ngày hôm nay, đáp ứng một việc mà thần cầu xin."

Tuyên đế nắm lấy bàn tay của Thuần Vu Gia, kiên định mà đáp: "Có trẫm ở đây, Ấu Đạo không cần lo lắng tiền đồ."

71. Chương 70: Đối Diện Tranh Phong

Thuần Vu Gia đi rồi, Tuyên đế liền hạ chỉ cho Đại Lý Tự, kêu Bàng Kiện tự mình thẩm tra án này. Hai ngày sau, Bàng Kiện liền đem hồ sơ dâng lên, văn kiện được chỉnh lý vô cùng trật tự, rõ ràng. Nàng kia còn trình ra mấy quyển sổ sách ghi chép làm bằng chứng, Bàng Kiện cũng tự mình duyệt qua, bút ký thập phần rõ ràng, không phải giả tạo, xem tình hình có đến bảy tám phần là chuẩn xác.

Tuyên đế cố ý kêu Thuần Vu Gia tự mình đi một chuyến, vì vậy không vội để Bàng Kiện phá án, mà là thâm ý hỏi: "Là ai kêu nàng kia ngăn cản cỗ kiệu của Thuần Vu thị lang, sẽ không có âm mưu khác đi?"

Bàng Kiện mặt đơ như tường thành, nghiêm túc đáp: "Thần lúc ấy cũng có suy đoán như vậy. Thuần Vu đại nhân có nói qua một câu rằng 'chữ viết trên đơn kiện trông có chút quen mắt', thần liền sợ là ngài ấy đắc tội người ta, nên có người muốn mượn án này đem ngài ấy kéo vào âm mưu. Vì thế Thuần Vu đại nhân vừa đi, thần liền kêu nàng kia khai ra người viết đơn kiện giùm nàng, còn phái thủ hạ nửa đêm đi bắt người……"

Bàng Kiện ngược lại rất có thiên phú thuyết thư, không chỉ ngữ điệu đầy cảm xúc, còn biết cách ngưng nghỉ ở những câu dụ hoặc lòng người nhất. Tuyên đế nghe mê mẩn đến nỗi thân mình đã hơi chồm tới, mãi đến lúc y dừng lại mới phát hiện chính mình thất thố, vội ngồi thẳng lưng, khụ một tiếng: "Vậy đã bắt được người nọ chưa? Chẳng lẽ là loạn phỉ trên giang hồ?"

Bàng Kiện lắc đầu, thần sắc càng thêm cao thâm khó lường, sau đó không dấu vết mà lui một bước nhỏ: "Kết quả người nọ lại là tân khoa tiến sĩ năm nay, đang ở trong kinh chờ nhận chức, là học sinh mới nhận của Thuần Vu đại nhân, vậy nên hắn mới đem chuyện này đưa tới chỗ Thuần Vu đại nhân."

Tuyên đế nghe xong tim gan liền cồn cào, chỉ muốn biết người nọ rốt cuộc là ai, sau lưng có âm mưu gì, bị Bàng Kiện nói vòng vo một hồi quả thực sinh khí, đứng lên bước tới trước hai bước, vội vã hỏi: "Người nọ rốt cuộc là ai, ngươi đã đem người giữ lại hay chưa?"

Thân hình khổng lồ của Bàng Kiện lập tức lùi lại hai bước, sắc mặt bỗng nhiên đỏ ửng: "Bệ hạ thứ tội, thần trong nhà đã có vợ già con thơ……"

Tuyên đế bị một câu của Bàng Kiện làm cho tức đến cả người lung lay, u ám trợn trắng mắt: "Trẫm còn chưa nói ngươi coi trọng người kia, bẩm tấu trước ngự tiền mà ngươi nói giống như là thuyết thư, ngươi mau trả lời trẫm người nọ rốt cuộc là ai!"

Bàng Kiện lúc này mới bỏ xuống gánh nặng, cho Tuyên đế một câu thống khoái: "Người nọ là kim khoa đệ nhị giáp*, gọi là Dương Thành, vốn là người Tương Châu. Năm kia vùng Tây Bắc bị nạn đói, quan viên Tương Châu không chịu tiếp nhận lưu dân và mở kho lương cứu tế, khi Thuần Vu đại nhân đến đó trấn an bá tánh, đúng lúc ở tại nhà hắn, cũng có chút lui tới. Từ đó trong lòng hắn vẫn luôn ghi nhớ Thuần Vu đại nhân là thanh thiên đại lão gia, nghe xong phụ nhân kia kể rằng không có chỗ cáo trạng, liền chỉ điểm cho nàng trực tiếp đi tìm Thuần Vu đại nhân."

[**Ba mức độ đỗ đạt trong kỳ thi đình: đệ nhất giáp (là 3 người đỗ đầu, gọi là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) đệ nhị giáp (gọi là hoàng giáp, những người đỗ dưới thám hoa nhưng trên tiến sĩ), và đệ tam giáp (gọi chung là tiến sĩ).*]

Tuyên đế trên mặt không gợn sóng, nhưng trong lòng lại kích động không thôi. Ấu Đạo năm ấy bất quá chỉ là một tứ phẩm thị lang, đơn thân độc mã ra ngoài làm việc, vậy mà đã để lại danh thơm trong lòng bá tánh, còn khiến người ta nhớ lâu nhớ rõ như thế, thật là làm cho hắn nở mày nở mặt! Đợi sau khi Thuần Vu Gia xử lý xong vụ án buôn lậu muối sắt ở Ích Châu trở về, hắn cũng nên thăng cấp cho y lên thành Trung Thư lệnh, vị trí Trung Thư thị lang nói thấp không thấp, nhưng dù sao cũng không phải chủ quản, có một số việc vẫn không tiện quyết định.

Bàng Kiện nhìn không ra vui buồn của Tuyên đế, liền hỏi dò: "Dương Thành kia thần đã tạm lưu lại trong

Đại Lý Tự, thân phận thì chờ Thuần Vu đại nhân trở về cùng nhau đối chất. Bệ hạ còn có gì muốn hỏi không ạ?"

Tuyên đế lúc này mới phục hồi tinh thần, vẻ mặt ôn hoà mà khen ngợi: "Ái khanh nhanh như vậy đã tra ra manh mối, thực sự vất vả. Việc này cần phái người đi Ích Châu lấy bằng chứng, ngươi để Hứa thiếu khanh cùng đi với Thuần Vu ái khanh, trên đường mang theo nhiều Ngự lâm quân hộ vệ, không cần để ý thân phận Hạ Quách, phải đem việc này điều tra cặn kẽ."

Bàng Kiện lĩnh mệnh, thuận tiện hỏi một câu: "Việc này cho một mình Hứa Duẫn đi là đủ rồi, hiện giờ mà để Thuần Vu đại nhân rời kinh, hình như có chút không tiện?"

Tuyên đế ngạc nhiên hỏi: "Không tiện cái gì, chẳng lẽ còn muốn giữ y lại đối chất?"

Bàng Kiện ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tuyên đế, thấy không có chỗ nào là không vui mới nói: "Thần nghe Lục đại nhân nói, bệ hạ ít ngày nữa liền phải nạp phi. Thần nghĩ tuy rằng nam tử bất đồng với nữ tử, nhưng thích hợp nhất vẫn là nên chọn người chưa lập gia đình. Quan viên trong triều chưa thành thân cũng không nhiều lắm, Thuần Vu đại nhân tuy lớn hơn bệ hạ vài tuổi, nhưng cũng coi như tuấn lãng……"

Ngôn ngữ thái độ của Bàng Kiện thập phần khẩn thiết, khuyên đến nỗi Tuyên đế có chút phát ngốc, cho rằng chính mình đã thật sự phát ra cái chiếu chỉ đó. Đợi nghe xong một hồi mới nghĩ ra, chính mình xác thật chưa từng hạ chỉ tuyển phi, lúc trước cũng chưa từng đem việc này để trong lòng, thế nhưng trong triều lại đã nghị luận lung tung thành ra như vậy!

Tuyên đế lửa giận bừng bừng, đang muốn khiển trách Bàng Kiện, trong đầu bỗng nhiên chợt lóe linh quang, nhớ tới ngày ấy Thuần Vu Gia tự tiến cử vào cung, liền nén xuống cơn giận, mặt vô biểu tình hỏi: "Trẫm muốn chọn nam phi từ trong triều thần, những đại thần đó há không hoảng hốt náo loạn. Trẫm cũng sợ mọi người trong lòng không vui, nhưng e ngại hoàng mệnh nên không dám không tuân theo……"

Bàng Kiện cũng khó xử mà nói: "Cũng không phải như vậy, theo lý thuyết bệ hạ nếu sủng ái nam tử, thì nên noi theo tiền lệ tăng quan thêm tước cho các thị quân của các triều trước, để họ tùy ý xuất nhập hậu cung. Nhưng hiện tại hoàng hậu lại không xuất sĩ làm quan, mọi người không khỏi lo lắng chuyện vào cung rồi sẽ không thể tham dự triều chính được nữa, thậm chí không thể cưới vợ, vì thế nên mới khó xử."

Tuyên đế dần dần nghe ra vài phần ý vị. Xem ra chúng thần không quá mâu thuẫn việc hắn tuyển nam phi nhỉ? Nói như thế, nếu Thuần Vu Gia thật bị nạp vào cung, đám triều thần cũng chưa chắc xem thường y, tương lai y vẫn có thể tiếp tục làm quan?

Tuyên đế bất động thanh sắc mà cho Bàng Kiện lui xuống, chính mình bãi giá trở về hậu cung. Ngoài dự kiến của hắn, Chu Huyên thế nhưng không ở trong Khôn Ninh Cung, ngay cả thái giám cũng mang theo ra ngoài, trong cung chỉ còn lại mấy nội thị vẩy nước quét sân.

Vương Nghĩa đi qua hỏi một tiểu thái giám, mới biết được Chu Huyên là đến Ngự Hoa Viên giải sầu, tiểu thái giám thập phần lanh lợi, cúi đầu đáp: "Chính là tòa Thủy Các mà năm trước bệ hạ cùng Thuần Vu đại nhân và Phượng đại nhân thưởng tuyết, hoàng hậu nói thời tiết hôm nay đẹp, muốn mang theo hoàng

tôn dạo chơi sẵn tiện luyện chút công phu."

Tuyên đế kêu Vương Nghĩa thưởng cho tiểu thái giám, phân phó hạ nhân đưa hắn đến Thủy Các. Dọc theo đường đi, trong lòng hắn vẫn có chút thấp thỏm, không chỉ sợ Chu Huyên ghen, càng sợ hoàng tôn nghe được chuyện không nên nghe, sau này lớn lên nhiễm phải tật xấu háo sắc.

Kết quả hắn sợ cái gì thì cái đó tới, vừa đến trước Thủy Các liền thấy hoàng tôn đang một mình luyện kiếm bên hồ, trong đình lờ mờ bóng dáng hai người đang ngồi, cả hai đều là thanh niên nam tử. Tuyên đế híp mắt xem xét quần áo hai người kia, mới vừa nhận ra một người trong đó là Chu Huyên, liền nghe phía dưới truyền đến tiếng kêu thanh thúy: "Tham kiến hoàng tổ phụ!"

Một tiếng này đem ánh mắt của hai người trong đình đều hấp dẫn lại đây. Tuyên đế cùng bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, liền cúi người bế lên hoàng tôn, mỉm cười khích lệ nói: "Thành nhi mới vừa rồi luyện kiếm pháp thật tốt, lúc tổ phụ lớn bằng ngươi cũng không luyện tốt được như ngươi. Bất quá hiện tại mặt trời đang giữa trưa, ánh nắng rất độc, ngươi ở chỗ này phơi lâu như vậy đối với thân mình không tốt, vẫn nên về cung uống chút dược canh trước, nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi tối tổ phụ sẽ dạy ngươi đọc sách."

Tiểu hoàng tôn quy quy củ củ mà "Dạ" một tiếng, liền khoác áo, theo bọn thái giám đi ra ngoài. Tuyên đế lúc này mới chú ý rằng nó không ngồi kiệu tới, hơi có chút đau lòng, xoa xoa tóc của nó, kêu tiểu thái giám dùng cỗ kiệu của mình đưa hài tử trở về.

Đợi hoàng tôn ngồi kiệu đi xa, hai người trong đình mới bước tới cùng thỉnh an Tuyên đế, bất quá một người chỉ hơi khom lưng, một người lại quỳ xuống một gối, cất cao giọng: "Thần Phượng Huyền tham kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế."

Hai người này sao lại ở cùng một chỗ? Tuyên đế thầm than trong lòng, trước tiên kêu cả hai đều đứng lên, sao đó cho chúng nội thị lui xuống, rồi mới mang theo bọn họ cùng hướng vào Thủy Các.

Nơi đó đã bày bàn rượu cùng mấy món trái cây, nhưng nhìn dáng vẻ thì trừ bỏ rượu những thứ khác đều chưa từng động qua. Tuyên đế mới vừa ngồi xuống, Chu Huyên liền cực kì tự nhiên mà đem chén của mình đưa qua: "Nơi này không có người hầu hạ, Thất lang cứ dùng chén của ta. Rượu này hàn tính, chuyên dùng để giải nhiệt."

Tuyên đế mới vừa tiếp nhận chén rượu nhấp một ngụm, Phượng Huyền liền lột một quả sơn trà, nhẹ nhàng cắn một miếng, đưa chỗ có dấu răng kia tới bên môi Tuyên đế: "Thần đã thử qua, sơn trà này không có độc, thỉnh bệ hạ yên tâm mà dùng."

Tuyên đế bị hai người bọn họ làm cho sởn tóc gáy, cắn lấy một miếng trên quả sơn trà trong tay Phượng Huyền xong liền dời mặt đi hỏi: "Phượng khanh sao lại đến hậu cung, còn cùng A…… hoàng hậu ở chỗ này thưởng thức phong cảnh?"

Chu Huyên khẽ cười một tiếng: "Tiểu Phượng học sĩ sao lại không biết thân phận của ta, Thất lang không cần giấu hắn. Hiện giờ ta đã là hoàng hậu, tiểu Phượng học sĩ đối với bệ hạ cực kì trung thành, sẽ không đem chuyện của ta nói ra, khiến Thất lang khó xử."

Phượng Huyền bình tĩnh mà nghe Chu Huyên nói, đem quả sơn trà ăn sạch sẽ, lau tay xong mới đáp: "Đại…… hoàng hậu nói cực đúng, thần tất nhiên sẽ không làm ra chuyện khiến bệ hạ không vui. Hôm nay thần tới tìm hoàng hậu, là vì ước hẹn lúc trước bệ hạ còn nhớ không, Đại tướng quân từng hứa với thần, nếu thần có khả năng thị quân, liền cho thần vào cung cùng hầu hạ thánh thượng?"

Tuyên đế tự nhiên còn nhớ.

Khi ấy để bắt cóc hắn ra khỏi kinh thành, Chu Huyên chính là dùng cái cớ kiểm tra năng lực này của Phượng Huyền, nhưng lời nói khi đó cũng không phải là vào cung nha? Không đề cập tới chuyện Chu Huyên vừa mới thành hoàng hậu, nhưng vì mặt mũi của hắn, cũng nên chờ qua vài ba năm nữa, hiện giờ trong triều còn chưa có định ra chế độ mới. Phượng Huyền nếu sau khi vào cung không thể tiếp tục làm quan, việc này sẽ trở thành tiền lệ, hắn lập tức thiếu đi hai vị lương thần, hắn chính là thật luyến tiếc a!

Tuyên đế vừa muốn biện bạch, Phượng Huyền liền đứng dậy xắn tay áo: "Thần trong phủ cũng chỉ có một mình, mấy ngày nay bệ hạ đại hôn, thần không có việc gì liền khổ luyện một phen. Mới vừa rồi e ngại nội thị quá đông không tiện thi triển, hiện giờ bệ hạ vừa lúc ở đây, thần liền bêu xấu."

Phượng Huyền còn chưa dứt lời, liền rút ra bội kiếm từ bên hông, thân kiếm run động, quang hoa bắn ra bốn phía. Tuyên đế bị ánh sáng phản chiếu trên thân kiếm khiến cho không thể trực tiếp mở mắt nhìn, chỉ thấy cánh tay y tinh tế rung động, nghe được thanh âm đinh linh trên bàn, đợi đến khi Phượng Huyền thu tay lại liền lập tức mở mắt ra xem, trái cây trên bàn đều đã chỉnh tề hoặc thành sợi hoặc thành khối, độ dày dài ngắn đều tăm tắp, không chệch một li.

Phượng Huyền từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay, chậm rãi lau mũi kiếm, ánh mắt dừng trên mặt Chu Huyên: "Ta không chỉ luyện kỹ thuật xắt rau, lúc này nếu phải làm đồ ăn, cũng lập tức có thể làm ra. Đại tướng quân nếu là quân tử, hôm nay cũng nên thực hiện lời hứa đi?"

Chu Huyên tùy tay rót một chén rượu, bình tĩnh mà nhìn Phượng Huyền lau kiếm, thẳng đến khi trọng kiếm thu vào vỏ, mới nhướng mày nói: "Ôi chao, Phượng học sĩ ở trước mặt thánh thượng động đao động kiếm, cũng coi như là có đức hay sao? Ta đã muốn kiểm tra ngươi, tự nhiên không chỉ làm chút đồ ăn là xong, hôm nay vừa lúc, không bằng chúng ta đến bên hồ trao đổi một chút, để bệ hạ nhìn xem thân thể tư nghi của ngươi như thế nào đi."

Phượng Huyền đứng dậy, cởi xuống trường kiếm: "Thần sẽ không dùng binh khí để chiếm lợi từ hoàng hậu, thỉnh!"

Tuyên đế nếu còn không ngăn cản liền thật sự xảy ra chuyện, vội vàng đứng dậy mỗi tay bắt lấy một người, lạnh giọng quát: "Đều không được nhúc nhích! Trẫm còn ở chỗ này mà các ngươi đã động quyền động cước, nếu trẫm không ở, có phải liền ngươi sống ta chết luôn có phải hay không? Các ngươi một ngươi là hoàng hậu của trẫm, một người là……"

Lời nói của hắn bỗng nhiên bị Chu Huyên nuốt vào trong cổ họng, thân mình cũng bị áp tới trên ghế. Chu Huyên một tay chế trụ cái gáy của Tuyên đế hôn xuống, một tay tiếp được chưởng phong của Phượng Huyền, trong chốc lát đã cùng Phượng Huyền so hơn mười chiêu.

Phượng Huyền một mặt động thủ một mặt cười lạnh nói: "Cử chỉ này của hoàng hậu chẳng những không hiền lương mà còn chẳng thục đức, dám tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt. Hậu cung tuy là gia sự của bệ hạ, nhưng cũng là đại sự của thiên hạ, thần dám thỉnh bệ hạ trị hoàng hậu tội thất nghi."

Chu Huyên ngẩng đầu, mang theo vài tia thần sắc động tình nói: "Ngươi thân là ngũ phẩm, dám đối với hoàng hậu đương triều động thủ, chẳng phải càng là đại tội khó tha? Hoàng hậu cùng hoàng đế là một thể, cho dù tiểu Phượng học sĩ thực sự có cơ hội vào cung, bất quá cũng chỉ là phi, há có thể lấy địa vị của cung phi mà lý sự?"

Phượng Huyền đón nhận một chưởng, phản nắm cái tay kia của Tuyên đế, lặng lẽ kéo Tuyên đế thoát khỏi vòng tay Chu Huyên, sau đó từ sau lưng vòng qua người Tuyên đế, ôm eo Tuyên đế ngồi xuống, vừa đối chiêu vừa đáp: "Phi tử cũng là người thuộc về thiên tử, ta đã thuộc về thiên tử, tự nhiên có tư cách ngồi ở nơi này." Lại quay đầu hướng Tuyên đế nói: "Mọi vật trong trời đất luôn có sự xoay vần, ngày nay bệ hạ nạp nam phi cũng là ứng theo cổ huấn tuần hoàn, có nam phi ở bên, bệ hạ vừa có thể vui chơi cùng thần tử, vừa có thể thương nghị quốc sự, bàn luận điển tịch, tương lai sách sử ghi chép, sẽ hơn xa việc vui đùa cùng hậu cung nữ nhân."

Tuyên đế bị kẹp giữa hai người, trước mặt là một mảng chưởng phong ào ạt, quét đến nỗi da thịt hắn phát đau, hai cái tay riêng biệt đặt trên người hắn lại còn không quên làm chuyện khác, sờ đến cả người hắn phát ngứa, trốn cũng trốn không thoát. Tuyên đế nhíu chặt hai hàng lông mày, sắc mặt cũng tức giận đến ửng đỏ, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, phẫn nộ quát: "Dừng tay! Ai dám lại vô lễ ở trước mặt trẫm, trẫm liền ấn theo cung quy xử trí!"

72. Chương 71: Rơi Xuống Hồ Nước

Nghe được câu "Ấn theo cung quy xử trí" của Tuyên đế, Phượng Huyền lập tức buông tay lùi lại hai bước, quỳ gối xuống nền gạch bóng loáng, dập đầu một cái: "Phượng Huyền đa tạ ân điển của thánh thượng!"

Tuyên đế còn chưa hiểu y tạ ân cái gì, mặt mày sững sốt ngồi ở trên ghế. Phượng Huyền ngẩng đầu lên cười nói: "Đã lấy cung quy xử trí, chính là muốn đem ta lưu lại trong cung. Quân vô hí ngôn, thần cảm tạ quân ân là điều hiển nhiên."

Chu Huyên nắm tay Tuyên đế cười lạnh: "Phượng đại nhân có biết, cung quy không chỉ quản thúc phi tần, mà còn cả nội thị cung nữ. Ngươi là triều thần ta quản không được ngươi, nhưng hiện tại ngươi đã tự thỉnh vào cung, mặc kệ là làm nội thị hay cung nhân, ta đều có thể lấy quyền hành của hoàng hậu mà tùy ý xử trí ngươi!"

Tuyên đế lúc này mới phản ứng lại, hiểu ra Phượng Huyền tạ ân cái gì, trong lòng càng giận, vung tay áo đứng lên: "Trước mắt còn chưa có ai thượng tấu thỉnh lệnh cho phép hậu cung tham gia vào chính sự, ngươi vội vã muốn vào cung như vậy để làm gì? Chê thân phận ngũ phẩm học sĩ này của ngươi không đủ thấp, ngay cả một mũ quan cũng muốn lột xuống phải không?"

Phượng Huyền thấy Tuyên đế tức giận ngược lại có chút sợ hãi, nhưng nghe xong ý tứ trong lời nói của

Tuyên đế liền hiểu ra tâm bệnh của hắn, đứng dậy phủi phủi quần áo, đến bên cạnh Tuyên đế: "Thần ở trong triều là tận trung, vào cung cũng là tận trung, đều vì hầu hạ bệ hạ, thân phận cao thấp thì có gì khác nhau? Bệ hạ tuy sủng ái thần, thần lại không quên bổn phận của chính mình, sao có thể chỉ lo trù tính thăng quan tiến chức cho bản thân mà xem nhẹ long thể của bệ hạ."

Tuyên đế từ trước đến nay luôn không quản nổi mấy người này tranh giành tình cảm, mắt thấy Chu Huyên cùng Phượng Huyền lại có ý tứ muốn động thủ, dứt khoát đứng dậy phủi tay rời đi.

Khổ nỗi nội thị đều đã bị hắn cho lui xuống, đưa mắt nhìn xung quanh hồ không thấy bóng một ai, ngay cả người bung dù cũng không có, thời tiết lại nóng bức như vậy…… Ở trong các chỉ cảm thấy hơi nước giăng đầy, ra khỏi các rồi mới hận ánh nắng mặt trời quá mức tàn nhẫn, người ở giữa hồ giống như đứng trên lò nướng, nhiệt khí ập tới quấn lấy khắp người.

Nhưng dù bị phơi nắng còn hơn ở lại trong các xem hai người kia cãi nhau. Tốt nhất vẫn nên kêu đám nội thị trở lại, để xem hai tên kia có dám làm trò không cần mặt mũi trước mặt nội thị hay không! Tuyên đế trong lòng suy nghĩ miên man, nâng lên cánh tay che ánh mặt trời, bước đi càng nhanh hơn.

Đáng tiếc trời không chìu lòng người, hắn mới đi ra ngoài được vài bước, đai lưng phía sau đã bị nắm lại. Người nọ cũng không buông tay mà dùng sức đem Tuyên đế kéo tới trong lòng ngực chính mình nói: "Thất lang vừa có người mới, sao lại vội vã rời đi như thế? Nơi này không có ngự liễn, thời tiết nóng như vậy, Thất lang phải trở về, không sợ bị cảm nắng hay sao?"

Tuyên đế cầm cổ tay y, dùng sức muốn đem người ném ra, trước mắt lại một trận choáng váng, ngay sau đó liền đầu dưới chân trên, hắn bị khiêng lên vai Chu Huyên.

Tuyên đế dùng sức di chuyển thân mình, thấp giọng mắng: "Ngươi như thế này chỗ nào còn có bộ dáng của hoàng hậu, mau thả trẫm xuống! Nhớ trước đây……" Nhớ trước đây Từ hoàng hậu đảm đương hậu cung, có bao giờ ở trước mặt hắn tranh giành tình cảm qua? May là đời trước hắn không nạp Chu thị vào cung, có huynh như thế, muội muội khẳng định cũng không rộng lượng hiền đức gì!

Tâm tình Chu Huyên tựa hồ tốt lên, giữ cái chân đang động đậy của hắn nói: "Ta cũng là sợ Thất lang bị nắng nóng, nhất thời khẩn trương. Ngươi ngoan ngoãn đừng cử động nữa, ta mang ngươi trở về uống hai chén rượu, dù sao đã có cung nhân mới vào cung hầu hạ……" Hắn nhướng mày cười như không cười mà nhìn Phượng Huyền: "Kỹ thuật xắt rau của Phượng học sĩ luyện được thật đẹp mắt, thiết nghĩ việc rót rượu chia thức ăn, trải chiếu chuẩn bị giường cũng đều luyện được không tồi."

Phượng Huyền vững vàng đứng ở cửa, nheo mắt hướng về Chu Huyên, nhàn nhạt nói: "Thỉnh hoàng hậu buông bệ hạ ra, động tác như vậy cũng quá bất kính đi."

Chu Huyên cười nói: "Giữa phu thê với nhau còn cần nhiều nghi thức xã giao như vậy làm gì, ngược lại Phượng học sĩ đứng chắn ở trước cửa các, chẳng lẽ không sợ ta vào không được, khiến Thất lang bị nắng nóng đến hỏng người sao?" Chu Huyên một mặt nói chuyện một mặt di chuyển thân hình, tránh đi động tác chụp vào tay Tuyên đế của Phượng Huyền, thân mình bỗng nhiên xoay tròn, mang theo Tuyên đế nhảy vào trong hồ nước.

Tuyên đế cả hai đời gộp lại cũng chưa từng ở chỗ nước sâu như thế, vừa rơi xuống hồ liền khẩn trương đến tay chân không dám động. Giữa miệng mũi lại có vô số nước tràn vào, hắn không biết bế khí, trong miệng thốt ra đều là từng trận bong bóng, ngực hít thở không thông đến khó chịu, rồi lại không dám hút khí, gấp đến độ dùng sức đấm bả vai Chu Huyên.

Một đôi hơi lạnh bỗng nhiên kề sát vào môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt mà cạy mở hàm răng trắng bóng, đem một luồng hơi thở ấm áp thổi qua.

Tuyên đế lúc này mới tựa như sống lại, gắt gao bám vào trên người Chu Huyên, một cử động nhỏ cũng không dám. Mặt nước không biết từ khi nào lại bắt đầu rung động, có người từ sau lưng bắt lấy hắn hướng về phía trên kéo đi, Tuyên đế trong lòng đã ổn định, nương theo lực đạo kia dùng sức giãy giụa. Chu Huyên cũng liền thuận thế mang theo hắn nổi lên mặt nước, sau khi trồi lên vẫn như cũ gắt gao ôm hắn, hướng Phượng Huyền cười nói: "Phượng học sĩ khẩn trương cái gì, ta chẳng lẽ sẽ lại hại Thất lang hay sao? Hôm nay thời tiết quá nóng, ta bất quá dẫn hắn bơi lội một chút, giảm bớt cái nóng nực của thời tiết mà thôi."

Tuyên đế khẩn trương bắt lấy cánh tay Chu Huyên hô hấp thật sâu, chỉ sợ lại bị chìm vào trong nước, trong lòng thùng thùng nhảy loạn, nhất thời không rảnh để khiển trách Chu Huyên. Phượng Huyền lo lắng còn dữ dội hơn Tuyên đế, vươn tay ôm lấy eo hắn, mang theo hắn bơi về phía bờ hồ.

Chu Huyên cũng không cản hai người, một tay bắt lấy cánh tay Tuyên đế, một tay liền lần mò eo hắn tìm kiếm xuống phía dưới, nương theo nước ao che lấp chen vào giữa hai chân Tuyên đế. Động tác của Chu Huyên thập phần nhẹ nhàng mau lẹ, Tuyên đế vừa mới có cảm giác, y đã đem chỗ lụa mỏng kia xé mở, bàn tay đi vào bắt lấy bờ mông kiên cố mà không mất co dãn kia, dùng đầu ngón tay tìm đến giữa khe mông, theo dòng nước bôi trơn mà đâm vào.

Thân mình Tuyên đế bỗng nhiên căng thẳng, ngạc nhiên kêu lên: "Ngươi ". Đầu ngón tay Chu Huyên theo một tiếng kêu này thâm nhập càng sâu, năm ngón tay của Tuyên đế khẩn trương bấu lấy đầu vai Chu Huyên, giữa mày nhíu chặt đầy ý tứ chỉ trích, hai chân dưới nước lại có chút run lên. Phượng Huyền lập tức quay đầu hỏi: "Bệ hạ làm sao vậy, chẳng lẽ trong nước có thứ gì đụng vào người?"

Tuyên đế không dám nói thật, chỉ lắc lắc đầu, quay lại trừng mắt nhìn Chu Huyên. Chu Huyên lại không để bụng chút nào, ngón tay như cũ khảm thật sâu vào trong cơ thể Tuyên đế, theo động tác bơi lội vừa ra vừa vào, một cái tay khác dừng ở trước ngực Tuyên đế, xoa nắn đầu nhũ bị nước lạnh kích thích đến cương cứng.

Tuyên đế cắn chặt môi dưới không dám phát ra âm thanh, gương mặt đã hơi phiếm hồng, hai chân cũng mềm nhũn vô lực, chỉ biết dựa vào Phượng Huyền kéo hắn ở trong nước bơi đi.

Bơi một đoạn không xa, Phượng Huyền liền chạm đến bờ, dùng lực nhấc nửa thân mình trèo lên, lôi kéo tay Tuyên đế, ngồi ở phía trên kêu Chu Huyên: "Thỉnh Đại tướng quân đưa bệ hạ lên bờ, ta ở chỗ này tiếp sức."

Chu Huyên cũng không thoái thác, trên mặt treo một nụ cười ái muội, đem ngón tay từ trong cơ thể Tuyên đế rút ra, thấp giọng ở bên tai hắn nói: "Bệ hạ đem chân kẹp chặt một chút, đừng để cho Phượng lang nhìn ra xiêm y bị phá rách."

Sắc mặt Tuyên đế càng đỏ vài phần, dùng chân đá y một cái, chỉ tiếc ở trong nước lực phát ra không được bao nhiêu, ngược lại làm cho chính mình lắc lư không xong, suýt chút nữa lại rơi vào trong nước. Hắn sợ tới mức không dám lộn xộn, khẩn cấp bắt lấy Phượng Huyền cùng Chu Huyên, chậm rãi đem một tay nắm tới bờ hồ, lại dùng lực chống vào đầu vai Chu Huyên, nửa thân mình cuối cùng cũng lộ ra khỏi mặt nước.

Phượng Huyền ở phía trên dùng sức lôi kéo, đem Tuyên đế kéo đến trong lòng mình, thuận tay chặn ngang bế lên, vượt qua hành lang đi vào trong các. Chu Huyên cũng tùy tiện leo lên, theo sát ở phía sau Phượng Huyền chỉ huy: "Lầu hai có giường cùng xiêm y của bệ hạ. Tiểu Phượng học sĩ không thường vào cung, vẫn là để ta làm đi, bằng không ngươi muốn bệ hạ quang lõa thân mình tại đây bị đám nội thị bu tới nhìn sao?"

Phượng Huyền trầm mặt đáp: "Đại tướng quân nếu không làm ra cử chỉ vô lễ, quần áo bệ hạ sao lại bị ướt?" Thuận tay siết chặt ôm ấp, khiến Tuyên đế càng thêm kề sát vào người y, bước theo Chu Huyên lên lầu.

Trên lầu bố trí càng xa hoa tinh xảo hơn phía dưới, giường thanh sạch, màn mới tinh. Tuyên đế nhìn đến cũng có chút giật mình: "Thủy Các này chưa từng có chăn màn gối đệm……"

"Đương nhiên là do ta bố trí, trời nóng như vậy, ngẫu nhiên ở lại chỗ này ngủ một giấc, chẳng phải so với Khôn Ninh Cung càng thoải mái hơn sao?" Chu Huyên đem quần áo mới đặt ở một bên, lại lấy ra một cái khăn tắm, thay Tuyên đế lau khô đầu tóc. Phượng Huyền đứng ở bên cạnh thay Tuyên đế cởi bỏ quần áo ướt, động tác của hai người đều thập phần lưu loát thuần thục, một người thoát y một người lau mình, phối hợp ăn ý mà đem Tuyên đế xử lý đến nhẹ nhàng sạch sẽ khoan khái, không một tia bất hòa.

Vật dưới thân Tuyên đế không biết từ khi nào đã dâng trào ngóc dậy tự nhiên cũng rơi vào trong mắt hai người, Chu Huyên trong lúc lau mình cho hắn cố tình xoa nhẹ một trận ở nơi đó, xoa đến Tuyên đế càng thêm vô lực, ngã nhào vào trên giường thở hổn hển. Chu Huyên cũng hoàn toàn không vội cho Tuyên đế thay đổi y phục, ngược lại tự cởi áo thoát quần của chính mình, liếc xéo Phượng Huyền nói: "Ta muốn hầu hạ bệ hạ nghỉ ngơi, Phượng học sĩ còn không mau rời đi?"

Tuyên đế cũng không kêu hai người tiếp tục giúp hắn mặc quần áo, một tay che khuất chỗ bất nhã dưới thân, ngồi dậy duỗi tay tự lấy quần áo ở mép giường tính mặc vào. Phượng Huyền bước tới một bước cầm lấy tay Tuyên đế, cúi đầu hôn lên gáy hắn, tùy tay xé mở quần áo của mình, đem lồng ngực bao phủ lên.

Trên người Phượng Huyền mang theo hơi nước ướt lạnh, nhưng dưới cái thời tiết nắng nóng của ngày hè cũng không khiến người quá khó chịu, ngược lại mang đến một loại cảm giác thanh tân thoải mái. Tuyên đế nhịn không được bản năng hướng cơ thể về phía y, xong mới phản ứng mà nhớ tới đây là việc không nên làm, vội vã lui thân kêu lên: "Phượng khanh đi về trước đi, thay trẫm gọi người tới, trẫm phải về Văn Đức điện xem tấu chương trong chốc lát."

Phượng Huyền làm như không nghe thấy, hơn phân nửa thân mình đều dán lên người Tuyên đế, một tay tìm được tay Tuyên đế, bắt lấy long căn an ủi, một chuỗi khẽ hôn từ trên má Tuyên đế rơi thẳng xuống giữa môi. Chu Huyên cũng không rảnh lo cởi quần áo, bước nhanh đến mép giường, vịn chặt đầu vai Phượng Huyền, trầm giọng nói: "Cử chỉ này của Phượng học sĩ tựa hồ còn phi lễ hơn cả ta, bệ hạ đã có ta hầu hạ, ngươi cứ đợi đến lúc chính thức được vào cung rồi hãy tính."

Phượng Huyền khẽ ngẩng đầu, ngón tay vẫn tiếp tục hoạt động ở trên người Tuyên đế, đạm nhiên đáp: "Mới vừa rồi không phải Đại tướng quân muốn xem ta trải chiếu chuẩn bị giường hay sao? Ngươi kiên nhẫn một chút, chờ lát nữa liền làm cho ngươi xem."

Phượng Huyền nói xong lại cúi đầu hôn lấy Tuyên đế, dùng đầu ngực của mình cọ xát song châu trước ngực Tuyên đế, tăng thêm lực đạo nắm lấy tay Tuyên đế, kích thích đến nỗi thân mình Tuyên đế hơi cong lên nghênh hợp với y.

Chu Huyên híp mắt nhìn về phía Phượng Huyền, trong mắt tràn đầy không vui. Nhưng võ công của Phượng Huyền cũng không thua kém y là bao, trong tay lại nắm thân thể Tuyên đế, Chu Huyên ném chuột sợ vỡ đồ, không dám tùy tiện động thủ. Nhưng muốn y cứ như vậy nhìn Phượng Huyền hành sự cũng là tuyệt đối không có khả năng ngày ấy y ở ngoài điện đã nghe được Phượng Huyền cùng Tuyên đế mây mưa một trận, hiện giờ y đã danh chính ngôn thuận trở thành hoàng hậu, chẳng lẽ còn phải nhìn tiểu tử này đoạt nam nhân của y hay sao?

Chu Huyên đạp rớt quần áo còn sót lại trên người, bò đến trên giường, đem tay luồng vào giữa Phượng Huyền và Tuyên đế, ôm người dịch vào bên trong hai tấc. Phượng Huyền nâng tay đánh tới một chưởng, Chu Huyên cũng không khách khí mà tiếp lấy, một chân đè ở trên người Tuyên đế, bàn chân men theo cẳng chân trần trụi kia cọ sát.

Tuyên đế bị hai người trêu chọc đến khắp nơi trên cơ thể đều như có ngọn lửa thiêu đốt, tê dại khó chịu, nhưng hắn vẫn giữ được chút lý trí, muốn ngăn cản bọn họ động tay động chân trên người mình, càng muốn ngăn cản bọn họ đánh nhau. Nhưng tới lúc này, lời hắn nói đã không còn ai chịu nghe, thậm chí muốn nói ra thôi cũng đã có chút khó khăn, hai người kia cơ hồ lấy hắn làm chiến trường, một mặt vung quyền đối chưởng, một mặt không ngừng ở trên người hắn tỷ thí công phu cùng kỹ xảo tán tỉnh.

Mỗi khi Tuyên đế nghĩ muốn quát bảo bọn họ ngừng lại, lập tức không phải người này lấp kín bờ môi hắn, thì cũng là người kia hung hăng sờ lên chỗ yếu hại của hắn một phen, kích thích hắn liên tiếp rên rỉ thành tiếng. Tuyên đế bị hai người đồng thời tập kích, không chỉ cảm thấy cơ thể được an ủi vô cùng thoải mái, mà còn cảm thấy hổ thẹn gấp bội lần. Tinh thần Tuyên đế bị kích thích, khiến hắn so với ngày thường càng thêm mẫn cảm.

73. Chương 72: Quyết Định Phong Phi

Hậu cung cùng thần tử tranh sủng tranh đến nước này, Tuyên đế cảm giác thật vô cùng mất mặt. Trước kia hắn còn cảm thấy Phượng Huyền hiểu chuyện, hiện tại xem ra hắn đã sai lầm ngay cả khi hắn cùng y có tư tình, cũng chỉ là tư tình mà thôi, sao y có thể quang minh chính đại mà tranh giành cùng hoàng hậu? Còn Chu Huyên nữa, đã là hoàng hậu, thì phải nên khoan dung độ lượng đem hậu cung coi như tỷ muội, à không, coi như huynh đệ mới phải? Thế nào lại đi tranh sủng tranh đến không màng mặt mũi như vậy?

Bọn họ không thấy khó coi, nhưng Tuyên đế lại không thể nhịn được nữa! Hắn cố hết sức đem đầu chuyển về phía Chu Huyên, nén giận mà trách mắng: "A Huyên, ngươi lui xuống cho trẫm……" Ngón tay Chu Huyên đang khai thác bên trong thân thể Tuyên đế, lúc nghe được Tuyên đế răn dạy không chỉ không tự giác thu liễm, mà còn dùng sức hướng về điểm nhạy cảm của hắn ấn xuống, đầu ngón tay xoay chuyển cọ

xát, kích thích đến Tuyên đế phải cắn chặt môi, dồn dập mà thở dốc.

Chu Huyên lại ở trên môi hắn khẽ liếm một trận, cạy ra khớp hàm, tiến quân thần tốc, hôn đến Tuyên đế cơ hồ không thở nổi, khóe mắt cũng phiếm hồng, toàn bộ sức lực đều hóa thành một bãi xuân tình. Phượng Huyền vẫn luôn ghé vào bên tai Tuyên đế liếm mút, dùng đầu lưỡi phác họa vành tai hắn, trong tay còn nắm long căn Tuyên đế vuốt ve. Lúc nghe Tuyên đế nói xong liền khuyên nhủ: "Đại tướng quân không nghe lời nói của bệ hạ sao? Bệ hạ là muốn ngươi đi xuống."

Chu Huyên nhàn nhạt liếc Phượng Huyền một cái, gương mặt cọ lên đôi môi hơi sưng của Tuyên đế đáp: "Ồ? Ta lại không nghe thấy Thất lang kêu ta đi xuống, có lẽ tiểu Phượng học sĩ nghe lầm rồi, Thất lang là kêu ta hầu hạ xuống 'phía dưới' thật tốt đó thôi." Chu Huyên mỉm cười nhìn Tuyên đế, rút ra ngón tay, đem thân mình Tuyên đế xoay chuyển, từ sau lưng ôm lấy hắn, đem cự vật vận sức chờ phát động đã lâu đặt vào trước cửa huyệt ướt át, thân mật mà thấp giọng nói: "Thân mình Thất lang được ta điều trị càng ngày càng tốt, mới chốc lát mà đã mềm mại."

Tuyên đế nhỏ giọng "Ân" một tiếng, tay để ở trước ngực Phượng Huyền, trong đầu trì độn một lúc lâu mới hiểu được. Nhưng lúc này Chu Huyên đã bế hắn lên động thân đi vào, gạo đã nấu thành cơm, nói cái gì cũng đã chậm.

Chu Huyên vốn chính là muốn làm cho Phượng Huyền xem, vậy nên lúc đi vào cũng cực kì thong thả. Đi vào xong còn cố ý lưu lại trong thân thể Tuyên đế một lúc lâu, động tác thả nhẹ đến mức trêu chọc Tuyên đế không thể tự kiềm giữ. Chu Huyên không tiến công làm cho Tuyên đế cảm thấy vô cùng bức rứt, cả người khô nóng, trong cổ họng thỉnh thoảng bật ra từng tiếng than khẽ.

Eo chân của Tuyên đế đều ở trong lòng ngực Chu Huyên, nửa người trên lại không tự chủ mà hướng về phía Phượng Huyền cọ sát, muốn mượn ướt át trên y phục Phượng Huyền để hạ hỏa. Bộ dáng ý loạn thần mê của Tuyên đế so với ngày thường càng thêm mị hoặc câu nhân. Phượng Huyền đem phân thân của chính mình và Tuyên đế tiến đến cùng nhau, nắm tay Tuyên đế đặt lên tính khí của hai người cùng cọ xát.

Đôi tay Tuyên đế bị đè ở trên hai vật cực nóng, lúc bắt đầu còn cảm thấy không cầm nổi được, thử động vài cái, liền trầm mê với loại khoái cảm này, theo động tác của Chu Huyên không ngừng đong đưa vòng eo. Phượng Huyền thấy hắn đã rơi vào say mê, liền rút tay qua khảy hai viên hồng châu trước ngực hắn, vân vê một trận, lại cúi đầu hung hăng liếm mút, làm cho trên người hắn ướt đẫm, trong miệng càng không ngừng nức nở.

Bị hai mặt trước sau giáp kích như vậy, Tuyên đế rốt cuộc không nhẫn được nữa, thân mình đột nhiên co rút, đem long tinh bắn ra, khiến trên người mình lẫn Phượng Huyền đều một mảng dính dáp. Chu Huyên bị nội bích của hắn co rút mãnh liệt kẹp đến có chút cầm giữ không được, hung hăng đưa đẩy vài cái, liền đem một dòng dịch thể ấm nóng bắn vào trong thân thể hắn.

Tuyên đế gắt gao nắm lấy cánh tay Phượng Huyền, đem mặt chôn vào trong lòng ngực y, nhưng vẫn dấu không được tiếng rên nặng nề. Chu Huyên lui thân ra, xoa nắn cơ bắp có chút cứng đờ trên mông Tuyên đế, khóe miệng khẽ nhếch nhìn Phượng Huyền: "Thất lang hiện giờ long thể đã thoả mãn, tiểu Phượng học sĩ cũng nên thể hiện năng lực của một cung nhân, đem nơi này thu thập cho sạch sẽ."

Phượng Huyền lại đẩy ra tay Chu Huyên, đem Tuyên đế ôm đến, nâng lên cặp mông Tuyên đế, đem phân thân vẫn còn đang phấn chấn tinh thần của mình đưa vào trong thân thể hắn, chậm rãi thúc đẩy. Hai chân Tuyên đế theo bản năng mà siết chặt eo Phượng Huyền, ách thanh kêu lên: "Phượng khanh, không cần náo loạn, trẫm không được……"

Phượng Huyền ôm hắn động thân từng cái, nhỏ giọng dỗ dành: "Bệ hạ là chân long thiên tử, đương nhiên long tinh hổ mãnh, sao lại nói không được."

Chu Huyên cùng Tuyên đế qua đêm chưa bao giờ có chuyện một lần đã xong, y từ sau lưng ôm lấy Tuyên đế, gặm cắn sống lưng bóng loáng của hắn. Tấm lưng trắng trẻo sớm đã trải rộng dấu vết của chính y, lúc này lại bị y cắn mút thêm một lần nữa, sắc thái càng thêm hương diễm bức người, nhìn vào liền khiến tâm tư ngứa ngáy khó nhịn.

Nhưng chỉ thân mật âu yếm thôi, Chu Huyên vẫn cảm thấy không đủ. Hắn lôi kéo Tuyên đế ngã vào trong lòng ngực mình, một mặt vỗ về chơi đùa long căn không biết từ khi nào lại có chút ngẩng đầu, một mặt đem ngón tay tiến đến hậu đình Tuyên đế, căng ra chỗ đang bị lấp đầy kia, chen vào một ngón tay.

Nơi đó của Tuyên đế vốn đã căng phình, sao còn chịu nổi thêm thứ gì, Tuyên đế lập tức liên tục lắc đầu kêu lên: "Dừng tay, không được, trẫm……" Tiếng kêu của Tuyên đế không những không khiến Chu Huyên dừng lại, mà càng khiến y thêm ân cần xoa vuốt, dưới sự kích thích không ngừng, Chu Huyên cuối cùng cũng đưa được một ngón tay đi vào.

Phượng Huyền dùng sức bắt lấy ngón tay kia của Chu Huyên nói: "Hoàng hậu làm như vậy, chẳng lẽ không sợ tổn thương đến long thể của bệ hạ hay sao?"

Chu Huyên mỉm cười: "Phượng đại nhân nói đùa, giao tình giữa ta và Thất lang thâm sâu hơn so với ngươi, cơ hội làm việc này cũng nhiều hơn so với ngươi, sao lại không biết Thất lang có thừa nhận được hay không? Ngươi nếu vào cung cũng sẽ ở dưới quyền của ta, ngươi nghĩ ngươi có thể xen vào chuyện thị tẩm của hoàng hậu hay sao!"

Chu Huyên buông ra long căn trong tay, dùng sức nâng lên Tuyên đế, nương theo sự khai thác vừa nãy, từng chút một chen vào. Tuyên đế sợ hãi đến nỗi kêu thành tiếng, ngẩng đầu không ngừng hút khí. Chu Huyên ra sức vuốt ve thân thể cứng đờ của hắn, nhưng không tiếp tục an ủi long căn đã có chút mềm nhũn xuống kia, mà từng tấc từng tấc một đem vật phía dưới của mình chen vào cơ thể hắn.

Phượng Huyền lập tức ngừng lại động tác, luyến tiếc mà lui thân ra ngoài, hai người cùng ngưng lại một lúc, sau đó đồng thời động thân. Bụng nhỏ của Tuyên đế bị dồn ép đến trướng đầy, mỗi một phân mỗi một tấc trong cơ thể đều bị căng tràn đến cực điểm, mỗi một động tác của hai người kia, hắn đều có thể rành mạch mà cảm giác được.

Lúc bắt đầu, nửa người dưới của Tuyên đế cơ hồ chết lặng, nhưng theo động tác luân phiên của hai người, thân thể dần dần thích ứng, một lần nữa khôi phục tri giác. Tuyên đế vô lực dựa vào trong lòng Chu Huyên, đau đớn sau khi biến mất, vui vẻ liền thay thế tiến công ồ ạt, lan tràn khắp nơi.

Chu Huyên cùng Phượng Huyền ở trên người hắn không ngừng âu yếm hôn môi, ngay cả so chiêu cũng không rảnh lo, thứ duy nhất có thể phân cao thấp chính là chôn sâu vào trong thân thể Tuyên đế, không chỉ đem hết thủ đoạn toàn thân khiến Tuyên đế sung sướng, càng muốn so bì xem lực kéo dài của ai lâu hơn.

Tuyên đế trở thành chiến trường bị kẹp giữa hai người, đã cảm thấy khổ không nói nên lời, song lại bị khoái cảm liên tục ập tới, bình sinh chưa bao giờ trải qua tư vị cực lạc như vậy. Thân thể hắn bị khai phá tới cực hạn, thành ruột bên trong mỗi một chỗ đều thời thời khắc khắc bị cọ sát, bị đỉnh lộng, khiến hắn vô lực trách cứ sự vô lý của cả hai, thậm chí muốn nghĩ cũng nghĩ không ra, chỉ biết theo động tác của bọn họ hoàn toàn chìm đắm vào bể dục.

Một trận so tài này liền trực tiếp so tới tận buổi chiều, trong bụng Tuyên đế đã no đến nỗi cơm chiều cũng ăn không vô, trên người càng mệt đến ngay cả một ngón tay cũng nhấc không dậy được, nửa tỉnh nửa mê nằm ở trên giường, tùy ý hai người kia thay hắn rửa sạch thân thể mặc quần áo mới.

Hắn thật sự không ngồi dậy nổi, lại không muốn lộ ra mỏi mệt nan kham ở trước mặt cung nhân nội thị, nên đành trực tiếp ở trong Thủy Các nghỉ ngơi. Chu Huyên tất nhiên là muốn hầu hạ bên cạnh hắn, Phượng Huyền cũng ỷ vào sủng ái của Tuyên đế không chịu rời đi, Chu Huyên liền bế lên Tuyên đế, nhướng mày phân phó Phượng Huyền: "Ngươi muốn để bệ hạ ngủ ở chỗ thế này sao? Vẩy nước quét nhà là chức trách của cung nhân, Phượng cung nhân, thỉnh!"

Phượng Huyền cũng không tranh chấp cùng Chu Huyên, từ trong tủ lấy ra chăn đệm mới trải lên giường, xong liền quay qua tranh đoạt Tuyên đế cùng Chu Huyên. Hai người mới vừa rồi đã tỷ thí một trận, tiêu hao không ít tinh thần, hiện giờ lại động thủ, lực đạo có chút không đủ, suýt nữa đem Tuyên đế ném xuống giường. May là Tuyên đế đã ngủ thật sâu, chưa bị động tĩnh làm cho bừng tỉnh, bọn họ cũng không dám tranh giành nữa, mỗi người chiếm một bên, đều ôm sát Tuyên đế, miễn cưỡng nằm chung một cái gối dài, cùng nhau ngủ một giấc.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, Vương tổng quản mới dẫn cung nhân tới đón Tuyên đế thượng triều. Phượng Huyền tuy đã được chỉ dụ lưu lại trong cung, nhưng y vẫn còn đương chức học sĩ, nên buổi sáng vẫn phải vào triều sớm, hầu Tuyên đế thay đổi y phục xong, liền đỡ hắn đi xuống lầu. Chu Huyên cũng thức dậy cùng lúc, xuống dưới lầu thay Tuyên đế chuẩn bị cháo và bữa sáng, từng ngụm đút cho hắn.

Tuyên đế trải qua một đêm tĩnh dưỡng, cuối cùng lấy lại chút tinh thần, nhìn hai tên kia giống như tiểu tức phụ cúi đầu hầu hạ hắn, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Hậu cung người ta có ghen tuông, cũng đều là mỹ nhân nũng nịu, cùng lắm thì tranh nhau kiểu ngươi đưa cho hoàng thượng chén trà nhỏ, ta may cho hoàng thượng bộ quần áo mới. Tới lượt hắn thì biến thành kiểu ngươi thượng long sàng thế nào, ta liền đi theo thượng thế đó, ngươi thượng bao nhiêu lần, ta liền thượng theo gấp bội?

Càng khiến hắn sinh khí chính là, hắn nơi nơi chốn chốn vì bọn họ suy nghĩ, chỉ mong bọn họ có được một tiền đồ tốt đẹp, kết quả thì sao? Không có lấy một người thông hiểu ý tốt của hắn, làm quan tốt không làm, lại muốn chen nhau vào hậu cung, đây là trúng phải quái bệnh gì!

Tuyên đế bực tức đến nỗi sắc mặt âm trầm, vừa uống cháo vừa lạnh lùng nghĩ: Nếu bản thân Phượng Huyền không biết tốt xấu, không có ý cầu tiến, trẫm liền cho y như nguyện, chức ngũ phẩm học sĩ y cũng không cần làm nữa! Trẫm kiếp trước yêu y dùng y, ân sủng đã ban ra hết, đời này cũng chưa từng thua thiệt y cái gì. Y nếu yêu trẫm, vậy thì cho y tiến cung để yêu, khỏi cần làm cái gì đại tướng quân như kiếp

trước nữa!

Tuyên đế càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp xử trí này thật tốt, thượng triều liền không thèm cự tuyệt mà nói thẳng: "Trẫm hiện giờ đã lập hậu, hậu cung luôn trống vắng cũng không tốt, trước đó vài ngày Lục khanh khuyên trẫm nạp phi, trẫm suy nghĩ kĩ lưỡng mấy ngày, cảm thấy nên thuận theo ý kiến của chúng thần, chọn ra nam tử chưa lập gia đình ở trong triều để đưa vào cung phụng dưỡng. Về phần người được chọn, liền giao cho hoàng hậu xử trí, đến lúc đó sẽ có thánh chỉ đến các phủ!"

Một lời nói ra làm kinh động bá quan văn võ, nhiều người mặc kệ có nguyện ý vào cung hay không đều đứng ra muốn bẩm tấu. Mục đích Tuyên đế nói ra lời này là vì Phượng Huyền, nhưng thấy chúng thần sợ hãi như thế, liền an ủi: "Các khanh không cần lo lắng, trẫm cũng không phải hôn quân, nếu các khanh không vui, chẳng lẽ trẫm lại cưỡng ép các khanh vào cung hay sao? Trẫm đã có thái tôn, hậu cung cũng không quá cưỡng cầu, bất quá là trẫm muốn nói rõ trước ý này, để cho Lễ bộ cùng Lại bộ có chuẩn bị mà thôi."

Hà thừa tướng nhân tiện hỏi: "Lão thần to gan, không biết chúng thần sau khi vào cung, có còn giữ lại được chức vị không? Trừ chức vị đương nhậm, có cần gia quan hoặc ban thêm tước vị nào khác nữa chăng?"

Tuyên đế vốn định nói thẳng là trừ quan, nhưng nghĩ đến sự trung thành và tận tâm của Phượng Huyền, trừ bỏ việc hôm qua tranh sủng quá mức, những cái khác đích thật không thể chê trách. Lúc này nếu định ra lệ vào cung thì trừ quan, ngày sau nếu hối hận, một lời thiên tử cũng không thể sửa lại, chẳng phải là tự chặt đứt đường lui của mình?

Huống chi mùa đông tới hắn còn phải đối chiến với Nam Cương, Ân Chính hắn không yên tâm dùng, Tạ Nhân trong tay không nắm nhiều binh, muốn từ kinh thành dẫn binh xuất chinh, Phượng Huyền vẫn là sự lựa chọn tốt nhất. Chỉ tiếc Chu Huyên trên danh nghĩa đã bị định tội, tuy rằng giả chết lưu lại trong cung, nhưng y lại không thể xuất hiện trước mặt mọi người.

Tuyên đế trong lòng vừa động, bỗng nhiên nghĩ đến: Nếu không thì về sau cho Chu Huyên thay đổi thân phận, nói rằng y là con cháu dòng xa của Chu gia, lớn lên có chút giống Chu Huyên? Lời này khả năng sẽ có người tin sao?

Nhưng hắn là hoàng đế, Chu Huyên là hoàng hậu, cho dù quần thần và thiên hạ không tin, cũng sẽ không ai dám can đảm đi truy cứu! Việc này cần phải an bài kĩ càng, hiện tại vẫn nên lo phong phi cho Phượng Huyền trước, hơn nữa phải làm thật quang minh chính đại, không thể để mọi người nhìn ra Phượng Huyền cùng hắn đã sớm có tư tình.

Tuyên đế vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên lại nghĩ tới còn có Thuần Vu Gia! Thuần Vu Gia đối với hắn cũng là một mối tình thâm, vài ngày trước còn tự thỉnh vào cung phụng dưỡng. Hắn hiểu phần tâm ý này của y, nhưng Thuần Vu Gia cũng là sủng thần đắc lực nhất bên cạnh hắn. Nếu không thể giải quyết thích đáng vấn đề quan đồ và tiền đồ của thần tử sau khi tiến cung, Tuyên đế tuyệt đối luyến tiếc để y vào cung.

Tuyên đế thở dài thật sâu, cố nén đau đớn dưới mông, bình tĩnh không gợn sóng mà mở miệng: "Việc gia quan thụ tước thế nào sẽ thương nghị sau, còn về thần tử sau khi tiến cung vẫn sẽ được giữ nguyên chức vị, không cần vì việc này mà đa tâm, trẫm đều đã có an bài."

Sau khi hạ triều, Tuyên đế liền phủi tay trở về hậu cung, trước đi xem công khóa của hoàng thái tôn. Hôm qua vì hai cái hậu phi không làm người bớt lo kia, cả buổi trưa hắn đều không thể rời giường, đem ước định cùng hoàng tôn đều ném ra sau đầu. Hôm nay phải đi an ủi tôn nhi thật tốt, miễn cho nó thương tâm.

Vừa trở lại Hội Ninh cung, hắn liền bị Chu Huyên ngăn lại trong điện, cười như không cười hỏi: "Thất lang thật sự muốn nạp Phượng Huyền làm phi? Vậy phải an bài hắn thế nào đây, cho hắn trụ ở một cung? Ta hiện giờ quản lý lục cung, những việc này tự nhiên muốn dàn xếp trước, bằng không hắn không danh không phân như vậy mà vào ở trong cung, biết thì coi hắn như phi tử, không biết liền xem hắn như thích khách, đến lúc đó Thất lang cũng khó xử không phải sao?"

Sắc mặt Tuyên đế đầy giận dữ, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi còn không biết xấu hổ mà ở đây ghen tuông, hôm qua…… Ngươi kêu trẫm làm sao đi gặp hoàng tôn!"

Chu Huyên thấy hắn thật sự sinh khí, liền đem hắn kéo vào trong lòng, ở bên tai hắn nhẹ nhàng thổi khí, liếm cắn lỗ tai, ái muội nói: "Này có gì khó, hoàng tôn chỉ nghĩ là Thất lang bận rộn chính sự, sao có thể nghĩ đến đêm qua ngươi lại nạp tân nhân, luyến tiếc rời đi đâu?"

Tuyên đế đỏ mặt, giận dữ đáp: "Trẫm luyến tiếc chỗ nào, rõ ràng là các ngươi " hắn bỗng nhiên nhìn đến đám cung nhân xung quanh, liền ngậm miệng không nói nữa, thở dài một tiếng: "Thôi, ngươi tùy ý đi, trẫm đi xem hoàng tôn trước đã."

Tuyên đế một bước mà như ba bước rời khỏi chính điện, Chu Huyên liền ngồi xuống, tâm tư xoay chuyển: Muốn ngăn cản Phượng Huyền vào cung đã không còn khả năng. Bất quá ấn theo lời nói ở trên triều của Tuyên đế, Phượng Huyền sau khi vào cung vẫn được giữ nguyên chức vị, như vậy làm cho hắn bận rộn một chút, hồi cung trễ một chút, thậm chí không còn sức lực để thị tẩm, điều này ngược lại không khó.

74. Chương 73: Đoán Già Đoán Non

Tuyên đế rốt cuộc hạ chỉ muốn nạp phi, chúng thần trong triều mỗi người như lâm đại địch, đêm đó liền chủ động đến phủ Hà thừa tướng thương nghị. Lúc này ngay cả người luôn luôn đạm nhiên xuất trần như Nhạc thái úy đều đi theo tới, cơm chiều qua đi, vừa cầm chén trà đầu tiên đã mở miệng: "Bệ hạ muốn tuyển phi từ trong triều, là tuyển ngũ phẩm trở lên hay là người có công danh đều tính? Hay cả đệ tử nhà quan không có công danh cũng ở trong vòng bị tuyển? Tuy rằng bệ hạ nói người được chọn sẽ do hoàng hậu quyết định, nhưng chúng ta chuyện nhà mình tự mình biết, có nguyện ý vào cung không, cũng phải trước tiên hướng trong cung báo một tiếng."

Tự cho là bản thân tuy không phải thiếu niên nhưng vẫn còn anh tuấn, nói không chừng vẫn được hoàng thượng coi trọng Đại Lý Tự khanh 'thân hình khổng lồ' liền vội vã đáp trước tiên: "Không bằng chúng ta tự chọn vài thiếu niên chưa lập gia đình đưa vào cung trước? Lại nói, ta đây đã có vợ có con, sau khi tiến cung thì phải làm sao, ta có cần bỏ vợ không?"

Binh bộ thượng thư Hàn Cánh biếng nhác dựa trên ghế nói: "Chúng ta ở đây thương lượng thì có ích gì, hoàng hậu họ Chu, muốn tiến cung cũng tốt, không muốn tiến cung cũng tốt, đều đến tìm Chu gia mà nói

chuyện!" Khóe miệng Hàn Cánh khẽ nhếch, mặt mày cũng có vài phần tối tăm, hạ giọng lầm bầm lầu bầu: "Đại tướng quân xảy ra chuyện, thế lực chống lưng của Chu gia cũng bị chặt đứt. Nhà mình bán con thoát tội còn chưa đủ, lại muốn đem chúng ta kéo theo vào. Thánh thượng mấy năm nay trong cung không một bóng người, lúc trước cũng chỉ từng điểm qua một mình Tạ Nhân. Hiện tại muốn tuyển phi từ trong triều, nào biết có phải do vị Chu hoàng hậu kia sau khi vào cung muốn thể hiện bản thân hiền huệ mà đề nghị ra?"

Lời oán giận của y cũng không vào tai người khác, đám người kia như cũ chỉ quan tâm việc tuyển phi. Hạ Trưng luôn luôn là người nhiệt tình nhất đối với hôn sự của Tuyên đế, thấy mọi người một mảng mây sầu mưa hận, liền đứng dậy nói: "Chúng ta trước tiên vẫn nên thương nghị chuyện người được chọn vào cung đi, theo lệ thì phải tuyển từ mười ba đến mười sáu tuổi, nhưng bệ hạ lại nói muốn chọn thần tử từ trong triều, cả triều trên dưới nào có ai tuổi nhỏ như vậy? Người nhỏ tuổi nhất chính là Tạ thái thú ở biên quan, hiện giờ cũng đã mười tám……"

Nhắc tới đến Tạ Nhân, ánh mắt Bàng Kiện bỗng nhiên phát sáng, mãnh liệt vỗ bàn đứng phắt dậy: "Đúng rồi! Chính là y! Bệ hạ trước kia chính là muốn cho y vào cung, chúng ta lặng lẽ thượng tấu lên tên của y, bệ hạ tất nhiên cảm thấy mỹ mãn!"

Bàng Kiện mới vừa kích động, Hạ Trưng liền ở một bên khiến hắn nhụt chí: "Theo lễ chế, hậu cung trừ bỏ hoàng hậu vẫn còn tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi mốt ngự thê. Dù cho có đem Tạ thái thú đưa vào cung, nhưng những phân vị còn lại vẫn phải tuyển người điền vào cho đủ số a?"

Một câu nói ra khiến cả phòng u ám.

Thấy cả đám không ai nói chuyện, Hà thừa tướng làm chủ nhân đành phải mở miệng: "Những cái khác cứ để từ từ thương nghị sau, về phần Tạ thái thú quả thật có thể triệu hồi kinh. Ta nhớ rõ lúc trước khi ta đến thăm y ở Lâm Xuyên vương phủ, y có nói qua một câu 'thân này đã thuộc về thánh thượng', hẳn là y không sợ vào cung. Những người được chọn còn lại, vẫn nên để người Chu gia vào cung hỏi thăm tin tức trước đã."

Hàn Cánh đem chung trà đặt lên bàn, chậm rãi đứng dậy chỉnh trang quần áo nói: "Để ta đi Chu gia một chuyến. Ta cũng muốn hỏi xem gia tộc bọn họ hiện giờ còn có khí khái thế gia hay không, có phải thật sự muốn đem chính mình trở thành ngoại thích!"

Sắc mặt Hàn Cánh âm trầm, nện bước thập phần hữu lực, giống như giẫm đạp cho hả giận, một đường ra khỏi thính đường phủ Hà thừa tướng tạo thành một chuỗi thanh âm "Bình bịch".

Tụ hội tại Hà phủ tan đi, mọi người liền tự an bài ai làm việc nấy. Hàn Cánh một mình đi Chu gia, Hạ Trưng đi tìm Lại bộ cùng Tông Chính nghiên cứu quan tước của triều thần sau khi vào cung, Hà thừa tướng lưu lại trong phủ, bình tâm tĩnh khí mà viết thư cho Tạ Nhân ở Hội Kê xa xôi, thông tri cho y việc tuyển chọn hoàng phi.

Mọi việc xử lý xong xuôi, chúng thần một mặt vẫn thấp thỏm lo âu thánh chỉ sắc phong sẽ rơi xuống đầu mình, một mặt chờ đợi vị cứu tinh từ Hồi Kê trở về để tiến cung.

Ai ngờ tin tức đầu tiên mà họ nhận được không phải là từ Tạ Nhân, mà là từ người đã được thăng làm Xuyên Trung học chính Phượng Cảnh. Phượng Cảnh từ lúc nhận được tin tức Tuyên đế muốn tuyển phi, người mà y lập tức nghĩ đến đầu tiên chính là đường đệ Phượng Huyền. Đứa nhỏ ngốc kia có thể hay không nhân cơ hội này liền tiến cung? Đừng nói Phượng gia bọn họ không muốn làm ngoại thích, cho dù có muốn đưa người vào cung cũng phải là nữ nhi mềm mại, một nam nhi văn võ toàn tài, nhân phẩm đoan chính, sao có thể giống như nữ nhân tiến cung tranh sủng!

Dưới tình thế cấp bách, Phượng Cảnh liền viết một bản tấu chương dài năm vạn chữ, mực tuông ra từ ngòi bút không biết hòa lẫn bao nhiêu là huyết lệ, chỉ cầu Tuyên đế cải tà quy chính, không cần đi theo con đường nam sắc không lối về. Nếu thật không thể bỏ xuống, Hội Kê vẫn còn một Tạ Nhân đang chờ hắn, Chu thị sinh ra một hoàng hậu, cũng có thể sinh ra một hoàng phi, thỉnh hắn buông tha cho đứa nhỏ mà Phượng gia ký thác nhiều hy vọng nhất, đừng để Phượng Huyền tiến cung.

Tấu chương này Tuyên đế vừa nhìn đến liền ném qua một bên.

Lôi đình mưa móc đều là thiên ân, đừng nói hắn để Phượng Huyền vào cung làm phi, ngay cả có vào cung làm cung nhân bình thường, cũng đã là vinh sủng đối với Phượng gia! Bản thân Phượng Huyền còn không dám kháng lệnh, Phượng Cảnh chỉ là một đường huynh không cùng chi tộc quản nhiều như vậy làm cái gì? Bản tấu chương kia viết đến thật chẳng ra làm sao, giữa những hàng chữ lại còn ẩn ẩn chỉ trích hắn háo sắc hoang dâm, quả thực buồn cười! Tuyên đế âm thầm ghi nhớ ở trong lòng, đem ngày về của Phượng Cảnh yên lặng đẩy lùi lại sáu năm.

Phượng Cảnh không chỉ viết tấu dâng lên Tuyên đế, mà còn viết thư gửi cho Hạ Trưng. Khuyến khích Tuyên đế lập hậu nạp phi chính là Hạ Trưng, trong lòng Phượng Cảnh, người này quả thực chính là đầu lĩnh dẫn đến mối họa thất thân của đệ đệ. Phượng Cảnh hung hăng đem người mắng một trận, bao nhiêu câu chữ tàn nhẫn đều mắng ra, đường đệ nếu thật phải vào cung, y liền tìm đến tận cửa Hạ gia đòi lí lẽ.

Hạ Trưng vô duyên vô cớ bị ăn mắng, mà lời mắng người của Phượng Cảnh lại cách xa quá không thể với nổi, vì thế Hạ Trưng liền đến phủ của Phượng Huyền, đem lá thư của huynh trưởng y đưa cho y xem, thỉnh y tự giải quyết. Phượng Huyền lúc này cũng vội đến sứt đầu mẻ trán, y liên tục nhận được thư tín từ Phượng Cảnh, trong thư vừa giải thích vừa an ủi, thỉnh thoảng còn muốn tới tận cửa đối mặt khổ khuyên y từ quan quy ẩn, bảo toàn trong sạch cho gia tộc.

Chu Huyên so với Phượng Huyền cũng không khá hơn bao nhiêu, Hàn Cánh tức giận Chu gia không biết cố gắng, sau khi tới tận cửa cùng lão tướng quân nói chuyện một hồi, lão phụ thân của Chu Huyên liền tiến cung hung hăng mắng y một trận.

Lúc Chu Huyên mới vào cung, Chu lão tướng quân Chu Hoài còn cảm thấy nhi tử vào cung là chịu tội, một mặt khuyên y hầu hạ Tuyên đế cho tốt, một mặt còn thường cho người vào cung an ủi. Sau khi bị Hàn Cánh gõ tỉnh một trận, nói Chu gia bọn họ bán con cầu vinh, vào cung lại nhìn thấy nhi tử ngày ngày thoải mái như vậy, liền cảm thấy y thật không vừa mắt, thậm chí hoài nghi lúc trước y nháo thành như vậy chính là vì muốn làm hoàng hậu.

Hạt giống hoài nghi một khi cắm rễ, Chu lão tướng quân liền càng nhìn càng cảm thấy sắc mặt nhi tử hồng nhuận, tinh thần vui sướng, không giống như bộ dáng bị bắt ép thị quân. Hơn nữa cung nhân xung quanh thỉnh thoảng còn lặng lẽ cùng lão nói hai ba câu, khen Chu Huyên được sủng ái như thế nào, Tuyên

đế ngày ngày túc trực ở trong cung với y ra làm sao…… Đáy lòng Chu Hoài bỗng nhiên nhảy ra bao nhiêu chuyện xưa về hồng nhan họa thủy, dâm loạn cung đình, vừa gặp lại nhi tử liền giáo huấn y một trận, kêu y ít quấn lấy Tuyên đế, miễn cho thương tổn thanh danh của thánh thượng.

Đương nhiên, dạy con xong, Chu Hoài còn hướng y hỏi danh sách phi tần Tuyên đế muốn nạp vào cung. Chu Huyên liền che chặt liều chết, một câu cũng không chịu lộ ra, chỉ mơ hồ nói: "Phụ thân yên tâm, bệ hạ há phải kẻ háo sắc? Về sau có người đến phủ hỏi ngài, ngài chỉ cần bảo bọn họ an tâm là được. Trong triều được mấy người có thể so với ta, hậu cung có ta ở đây, bệ hạ há có thể coi trọng bọn họ."

Lời này càng chứng thực suy đoán trong lòng Chu lão tướng quân. Ngặt nỗi hắn hiện giờ tuổi đã lớn, không đủ sức lực để đập cho Chu Huyên một trận, lại nói thân phận hiện tại của Chu Huyên đã là hoàng hậu, có cung nhân ở bên bảo vệ, hắn cũng không tiện động thủ, đành phải mỗi ngày chống quải trượng tiến cung, gõ nhịp tóe ra lửa trên mặt đất, khổ mắng đứa con bất hiếu này.

Có ngoại thích dùng thế lực bắt ép, hậu cung liền yên tĩnh được một thời gian không ngắn. So với ngày thường, Tuyên đế lúc thượng triều tinh thần cũng phấn chấn không ít, hạ triều xong lại đem địa hình núi sông, khí hậu sản vật, lính tốt trang bị của Nam Cương đều tổng kết một lượt, sau đó an bài sự vụ lớn nhỏ trong triều, chuẩn bị đến tháng mười hai liền ngự giá thân chinh.

Đúng vào lúc này, người mà chúng thần ngàn mong vạn ngóng Tạ thái thú, rốt cuộc cũng dâng tấu thư về tới triều đình.

Đáng tiếc vị thái thú này không theo đề nghị của mọi người tự thỉnh vào cung, mà là đem lực lượng quân binh thuỷ bộ do chính mình nuôi dưỡng dự trữ ở Hội Kê cùng vài lần diệt trừ thổ phỉ báo lên cho Tuyên đế, tỏ vẻ nguyện ý hợp lực cùng Tuyên đế công phá Nam Cương, báo đáp sự coi trọng và bồi dưỡng của Tuyên đế đối với y. Tấu chương không hề ẩn ý hay phóng đại, nghe vào tai chúng thần có vẻ giống như biến cố tuyển phi trong triều chưa từng truyền tới chỗ y, y cũng chưa từng nhận được tin tức từ Hà thừa tướng.

Chúng thần khắp điện nghe xong nội dung của phong tấu chương này đều tim gan quặn thắt, người duy nhất nhìn phong thư thấy cao hứng chính là Tuyên đế. Đợi nội thị đọc xong tấu chương, hắn liền cười khúc khích mà hướng về các đại thần tỏ bày khen ngợi: "Sau khi Tạ Nhân vào kinh, trẫm liền biết y có thể vì trẫm phân ưu, tuy rằng đã chưởng quản một quận thời gian khá dài, nhưng tâm vẫn như cũ hướng về quân vương. Trẫm lúc ấy chưa có ý định tiến công Nam Cương, y liền đã có thể phòng ngừa chu đáo như vậy, vì Hạ quốc mà huấn luyện thuỷ quân. Trẫm cảm thông được ý chí báo quốc này, hôm nay trẫm liền phong cho Phượng Huyền làm tứ phẩm Kiến Uy tướng quân, đợi đến cuối năm, Tạ tướng quân sẽ vì trẫm lãnh binh bình định Nam Cương!"

Chuyện Nam chinh có thể kéo dài thương nghị hai ba tháng, nhưng chuyện tuyển phi lại gần ngay trước mắt. Thấy Tuyên đế không thèm để ý đến việc Tạ Nhân không vào cung, Hà thừa tướng lại càng thêm sốt ruột. Hạ triều lão Thừa tướng liền lén tìm gặp Tuyên đế, thẳng thắng can gián: "Tạ thái thú xuất thân thế gia, làm người cẩn thận, mặc dù nắm giữ quân quyền nhưng lại cực kì trung thành, chúng triều thần đều thấy rõ như ban ngày. Bệ hạ đã muốn tuyển phi, sao không niệm tình y từng lấy thân phận hoàng hậu vào kinh, lại đối với bệ hạ tình thâm ý trọng, đem y nạp vào trong cung?"

Tuyên đế mỗi khi nhớ tới Tạ Nhân, trong lòng như cũ vẫn tràn đầy áy náy. Lúc trước hắn vì Chu Huyên mà đem Tạ Nhân đuổi ra khỏi cung, hiện giờ Chu Huyên lên làm hoàng hậu, lại đem Tạ Nhân trở về làm

phi tử…… hắn còn mặt mũi nào để làm chuyện như vậy.

Huống chi theo hiểu biết của Tuyên đế đối với Tạ Nhân, y cũng không phải loại người sẽ quay đầu lại. Đời trước tính tình A Nhân quật cường, sau khi thiên hạ thái bình liền để thư lại rồi trốn đi. Đời này tính tình Tạ Nhân kỳ thật cũng không khác biệt là bao, trong mắt y không chấp nhận được nửa hạt cát, chỉ cần nhìn cách Tạ Nhân đơn độc rời kinh không thèm quay đầu nhìn lại sau khi tiêu diệt đám người của Tàng Vân thái tử liền biết.

Người quyết tuyệt như thế, lại ở kinh thành bị hắn dây dưa làm chậm trễ sự nghiệp, há có thể dùng một phi vị liền thu phục trở về.

Tuyên đế không muốn để Tạ Nhân chịu thêm ủy khuất, liền từ chối nói: "Cái tốt của A Nhân trẫm biết, y không phải người có thể vào cung để bị trói buộc cả đời. Trẫm cũng hiểu Thừa tướng quan tâm người được chọn vào cung, nhưng việc này liên quan đến tiền đồ của triều thần, trẫm muốn chờ một thời gian nữa, đợi Lễ bộ soạn ra chế độ mới rồi hẳn triệu người vào cung cũng không muộn."

Hà thừa tướng rốt cuộc thăm dò được vài phần tin tức, liền đi an ủi đám đại thần sợ hãi vào cung trước tiên, sau đó mới tự mình đi gặp Chu lão tướng quân, hỏi thăm xem Chu hoàng hậu trong cung có từng lộ ra tin tức gì hay không. Chu hoàng hậu đích thật lộ ra tin tức. Chu Hoài ở trước mặt Hà thừa tướng cũng không nói lời giả dối, trực tiếp thuật lại cách nói của Chu Huyên: "Bệ hạ muốn tuyển người tài giỏi như hoàng hậu làm phi."

Hà thừa tướng lại truy vấn: "Hoàng hậu là người ra sao? Có thể so với Hội Kê Tạ Nhân không?"

Chu lão tướng quân sắc mặt ửng đỏ, may là da mặt lão vốn đen, lại ở dưới ánh nến, nhìn không rõ ràng lắm, lão ho khẽ một tiếng mới đáp: "Hoàng hậu tuy rằng kỳ danh không hiển lộ ra ngoài, nhưng tài năng không thua gì đứa nghịch tử kia của ta."

Hà thừa tướng rốt cuộc vừa lòng, mỉm cười cáo từ cùng Chu lão tướng quân, trở về liền lập tức gọi người truyền tin cho lão hữu Nhạc thái úy của mình cùng với đám người đang hội hợp ở trong Hà phủ nghị luận về chuyện tuyển phi kia, trong thư truyền đi chỉ viết ngắn ngủn vài chữ: "Phi phải xuất thân từ gia đình võ tướng."

Có thể ra vào phủ Hà Thừa tướng phần nhiều là văn thần, sau khi nhận được tin liền thở phào một hơi, từ đó liền an tâm, ôm một bụng tính toán xem kịch vui mà tận tâm tận lực chuẩn bị cho việc nạp phi của Tuyên đế. Nhưng không lâu sau, Thuần Vu Gia cùng Hứa Duẫn áp giải thái thú Ích Châu là Hạ Quách vào kinh, lại nháo ra một đại sự khác, khiến toàn thể văn thần như bị chém một đao vào tim, biến bọn họ từ nhàn nhã xem kịch vui thành ngày đêm khó an giấc, lo lắng bản thân không bảo toàn được trinh tiết.

75. Chương 74: Thục Phi & Hiền Phi

Hơn một tháng sau, Thuần Vu Gia cùng Hứa Duẫn áp giải thái thú Ích Châu Hạ Quách và trường sử Biệt Giới cùng những kẻ liên can vào kinh. Hạ Quách cùng toàn bộ đồng đảng và nhân chứng vật chứng đều được đưa vào Đại Lý Tự, Thuần Vu Gia mang theo một chồng hồ sơ vụ án cùng lời đối chứng dâng lên cho Tuyên đế.

Hạ Quách tuy rằng phạm vào tội buôn lậu, nhưng tạm thời còn không tính là thông đồng với địch, bởi vì đối tượng buôn lậu quặng sắt của y không phải Nam Cương, mà là Thổ Phiên. Vì thế Hạ Quách ở trước mặt hai người Thuần Vu Gia và Hứa Duẫn không hề sợ hãi, đĩnh đạc mà nói, chỉ nhận tội danh quản lý thủ hạ không nghiêm, còn lại đều một mực đẩy đến trên đầu thủ hạ. Sau đó thủ hạ của y có người không chịu làm kẻ gánh tội thay, đem chứng cứ nhiều năm qua của y tỉ mỉ sửa sang lại rồi giao đến trên tay Thuần Vu Gia, lại đáp ứng tự mình đứng ra chỉ chứng tội danh của y. Thuần Vu Gia đem vị nhân chứng kia an trí ở dịch quán, chờ tới lúc tam đường hội thẩm thì đưa ra làm chứng.

Tuyên đế nắm tay vịn long ỷ, lẳng lặng nghe Thuần Vu Gia tự thuật nội tình, trong lòng đã nổi lên sát khí không chỉ đối với Hạ Quách buôn lậu quặng sắt, mà còn có Thổ Phiên, vùng đất mà hắn vẫn luôn không rảnh để xử trí.

Thổ Phiên vương tên là Ái Du Thức Lý Đáp Tịch, tên tuy có hai chữ Thức Lý, làm người lại không hiểu biết lý lẽ chút nào*. Những năm gần đây đối với Đại Hạ đều là bằng mặt không bằng lòng, trên danh nghĩa tôn sùng hoàng đế Đại Hạ là tông chủ, nhưng lại ngầm cùng Tây Nhung, Nam Cương cấu kết. Lần trước lúc Hưng Tông vương tử vào kinh, Thổ Phiên còn cấu kết Tây Nhung phái thích khách tới, lẫn vào trong kinh hành thích, ý đồ giết chết Hưng Tông vương tử, đồng thời mượn cái chết này khơi mào chiến tranh hai nước.

[**thức lý nghĩa làhiểu biết, nhận thức lý lẽ*]

Kết quả sự kiện kia, Hưng Tông vương tử ngược lại không bị tổn thương, còn cùng Tuyên đế ngầm kết minh, nhưng Tạ Nhân thì thật sự vì đánh nhau với thích khách mà bị trọng thương, còn trúng một mũi tên có kịch độc, thẳng đến lúc rời kinh ngày ấy tựa hồ cũng chưa hoàn toàn khôi phục. Tuyên đế đối với Tạ Nhân tình cũ chưa dứt, lại thiếu nợ ân nghĩa của y, đã sớm muốn đem đám phiên vương không biết tốt xấu kia diệt trừ, báo thù cho A Nhân của hắn, trước đó chỉ vì muốn giải quyết hai mối họa lớn là Tây Nhung và Nam Cương nên mới luôn kéo dài không quyết đoán.

Hạ Quách dám tư thông Thổ Phiên, còn tưởng rằng giảo biện hai câu là có thể thoát được tánh mạng sao!

Tuyên đế sát tâm đã nổi dậy, trên mặt lại vẫn nhàn nhạt, giơ tay phân phó: "Thổ Phiên trước kia là một nước phụ thuộc Đại Hạ, nhưng nhiều năm qua lại phụ thuộc vào Tây Nhung, khinh mạn triều ta, mấy lần hùa theo nhung di quấy nhiễu biên quan, đến nay cũng không thấy hối cải. Hạ Quách là hoàng thân, thế nhưng lại vì tư lợi mà đem quặng sắt bán cho quốc gia lòng muông dạ thú bực này, tội há có thể chỉ là buôn lậu? Án này sẽ giao cho Đại Lý Tự, Hình Bộ cùng Ngự Sử Đài tam đường hội thẩm, không thể khinh thường."

Thuần Vu Gia khom người lĩnh mệnh. Hình Bộ thượng thư Ngụy Uyên, Đại Lý Tự khanh Bàng Kiện cùng Ngự Sử đại phu Tào Văn cùng bước ra khỏi hàng ngũ bá quan, hướng Tuyên đế bảo đảm tận tâm tận lực

thẩm tra xử lí án này, tuyệt đối không buông tha một tội nhân thông đồng với địch.

Đem mọi chuyện an bài xong xuôi, trên mặt Tuyên đế mới lộ ra vài phần tươi cười, hướng Thuần Vu Gia nói: "Ấu Đạo đi một chuyến này đã vất vả rồi, nếu không có ngươi cùng Hứa ái khanh bất kể an nguy tự mình điều tra, Hạ Quách còn tại Ích Châu lừa trên gạt dưới, đoạt tài phú quốc gia làm phì bản thân, há có ngày bại lộ tội lỗi. Trẫm đương nhiên phải trọng thưởng……"

Thuần Vu Gia vén vạt áo, tiến lên một bước quỳ rạp xuống nền đại điện, mở miệng đánh gãy lời nói của Tuyên đế: "Thần vốn là vương phủ trường sử, may mắn thời gian gần vua so với người khác lâu hơn một chút, mấy năm nay bệ hạ đãi thần ân trọng như núi, thần sao dám lấy việc tra xét một án nhỏ như vậy để lại nhận trọng ân từ bệ hạ? Thỉnh bệ hạ cảm thông cho tấm lòng trung thành của thần, không thể ân thưởng quá nhiều."

Tuyên đế cảm động đến vội kêu người đỡ y đứng dậy, cười nói: "Ấu Đạo không màng danh lợi, thật là người trung nghĩa. Ngươi yên tâm, trẫm là minh chủ, có công tất phải trọng thưởng, cũng sẽ không quá mức sủng hạnh, để ngươi rơi vào chỗ khó xử. Ngươi tuổi còn trẻ, chức quan cũng không tính thấp, thăng tiếp cũng không hay. Trẫm sẽ thêm tước cho ngươi vậy, từ nay ngươi sẽ là nhị phẩm Tả Quang Lộc đại phu*, coi như là để ngợi khen."

[**Quang lộc đại phu* ( ): *là một chức quan chưởng quản nghị luận, bậc cao nhất trong các quan văn, tương đương với chức cố vấn cấp cao bây giờ.*]

Thuần Vu Gia một lần nữa tạ ân, đứng dậy tấu rằng: "Thần tự nhận bản thân vốn tài năng không bằng ai, nhưng lại được bệ hạ nhiều năm dìu dắt, có chết vạn lần cũng khó lòng báo đáp hết tâm ý của bệ hạ. Nay lại nhận ân sâu, không thể không làm chút chuyện để đáp đền thánh ân thần bất tài, nguyện tự thỉnh vào cung, vì bá quan văn võ trong triều làm gương, cũng vì thánh thượng giải nỗi ưu phiền lục cung trống trải."

Một câu tự tiến cử này khiến Tuyên đế suýt chút nữa hôn mê té xỉu, càng miễn bàn đến văn võ bá quan đang nghĩ mọi cách trốn tránh vào cung. Đợi cho đại thần khắp điện phục hồi lại tinh thần, liền có không biết bao nhiêu ánh mắt như lưỡi đao sáng loáng chém tới trên người Thuần Vu Gia. Bao nhiêu người âm thầm cắn nát hàm răng hận y nhiều chuyện y đã thanh cao chính trực mà tự tiến cử như vậy, người khác không chịu vào cung chính là không biết hồi báo thánh ân, cái mũ này chụp xuống, mọi người dù có cố nghĩ muốn kéo dài ý chỉ tuyển phi của Tuyên đế cũng không được!

Thuần Vu Gia lại quỳ đến thẳng tắp, xem những ánh mắt sát khí đằng đằng sau lưng như gió thoảng mây bay, hai mắt y sáng quắc mà nhìn Tuyên đế: "Thỉnh bệ hạ thành toàn."

Tuyên đế ngồi trên long ỷ một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện những ý nghĩ không đứng đắn, xấu hổ đến khiến toàn thân có chút nóng lên, trên trán đã lấm tấm một tầng mồ hôi. Mắt thấy chúng ái khanh bên dưới đều lấy ánh mắt giết người nhìn Thuần Vu Gia, vội vàng đứng dậy ngăn cản: "Ấu Đạo không cần nói nữa, trẫm biết ngươi trung quân ái quốc……"

Thuần Vu Gia lập tức khom người đáp: "Bệ hạ quá khen, thể nghiệm và quan sát thánh ý là bổn phận của thần tử. Lúc trước khi bệ hạ hạ chỉ tuyển phi, thần đã lưu ý việc này, chỉ tiếc người không ở trong kinh,

không thể kịp thời hồi báo. Nhưng thần không tưởng được rằng, từ khi bệ hạ ban bố chỉ dụ đến nay đã qua hơn một tháng, trong triều lại vẫn không tuyển ra được một người làm phong phú hậu cung. Thần tuy thân phận thấp kém, không nên nhúng tay vào gia sự của bệ hạ, nhưng bệ hạ đã có chỉ, thần liền nguyện ý vứt bỏ một thân quan tước này, vào cung phụng dưỡng."

Tuyên đế bị y không ngừng ép bức như thế, ngược lại có chút cao hứng, nhưng đồng thời cũng càng thêm lo lắng cho y về sau sẽ chịu cảnh đồng liêu xa lánh, trong lòng do dự, vừa không muốn đồng ý lại không bỏ được mà muốn đồng ý. May mắn có Hà thừa tướng vừa lúc đứng ra cứu giá, tay cầm ngọc giản tấu rằng: "Thuần Vu thị lang trung quân ái quốc, là tấm gương tốt của chúng thần, thỉnh bệ hạ suy xét cho tấm lòng chân thành của y, để y nhập cung phụng dưỡng. Còn về việc thăng quan tước, Thuần Vu đại nhân mới được phong làm Tả Quang Lộc đại phu, có thể coi đây là lệ, phàm người vào cung sẽ được ban thêm chức vị tương tự, bệ hạ thấy thế nào?"

Thuần Vu Gia lập tức quỳ xuống, không lên tiếng mà khấu đầu, bức bách Tuyên đế đi vào khuôn khổ.

Nếu đã chèn ép tới mức này rồi, Tuyên đế cũng đành thuận nước đẩy thuyền mà đáp ứng: "Tâm ý của Thuần Vu ái khanh, trẫm không muốn ngăn trở, vậy liền theo ý của ngươi, chuẩn cho ngươi vào cung. Ý chỉ ngày mai trẫm sẽ phái người đưa đến phủ của ngươi. Ái khanh là trọng thần triều đình, lại là nam tử, không thể như nữ tử bị bó buộc ở chốn thâm cung, vẫn nên làm tốt chức trách Trung Thư thị lang của mình, vì trẫm phân ưu." Lại hướng về chúng thần nói: "Hi vọng chư vị ái khanh sẽ không vì người vào cung mà xa cách, vẫn giống như trước kia lấy thân phận đồng liêu mà giao hảo lẫn nhau."

Sau khi hạ triều, Thuần Vu Gia liền thập phần tự giác đi theo Tuyên đế vào Văn Đức Điện, vừa vào trong điện liền quỳ xuống thỉnh tội: "Thần có tội, thỉnh bệ hạ xử phạt!"

Sắc mặt Tuyên đế hơi trầm xuống, ở trong điện đi qua đi lại dạo bước một hồi, cũng không thèm nhìn tới y: "Ngươi nếu biết chính xác tội của mình, vì sao một hai phải ở ngay trong triều, dưới cái nhìn chăm chăm của bá quan văn võ mà đưa ra việc này? Chẳng lẽ ngươi lén nói với trẫm, trẫm không đáp ứng ngươi hay sao? Ấu Đạo ngươi chính là tâm phúc theo trẫm từ khi còn ở vương phủ, trẫm đối đãi ngươi tự nhiên cùng người khác bất đồng. Trẫm vẫn luôn không chính thức nhắc tới chuyện tuyển ngươi vào cung, chính là vì Lễ Bộ còn chưa có định xong quy chế mới, trẫm sợ chuẩn bị không chu toàn, khiến các ngươi……"

Trong đầu Thuần Vu Gia lập tức bắt lấy hai chữ 'các ngươi' kia mà xoay chuyển, trên mặt lại không biểu hiện gì, chỉ liên tục thỉnh tội, nói bản thân hành sự lỗ mãng, cô phụ sự yêu quý của thánh thượng.

Quở trách một trận xong, tâm tình Tuyên đế rốt cuộc tốt lên một chút, đem Thuần Vu Gia kéo dậy, xoa nhẹ khuôn mặt xanh xao gầy gò của y, thương tiếc mà nói: "Ấu Đạo đi một chuyến này xác thật vất vả, thẩm án đã có Đại Lý Tự, ngươi đem toàn bộ hồ sơ đến đây cho trẫm, sau đó liền trở về an tâm nghỉ ngơi một thời gian đi."

Thuần Vu Gia lại từ trong lòng móc ra một cuộn thánh chỉ, mỉm cười đặt vào trong tay Tuyên đế: "Trước lúc thần xuất phát, bệ hạ đã ban thánh chỉ, hứa cho phép thần tuỳ cơ ứng biến, hôm nay thần không làm nhục sứ mệnh, cuộn thánh chỉ này cũng nên đưa đến chỗ trong cung của thần rồi…… không biết thần nên dọn đến cung nào là thích hợp nhất?" Ngón tay Thuần Vu Gia cọ cọ vào lòng bàn tay Tuyên đế, xúc cảm tinh tế kia giống như mèo nhỏ cào đến mềm mại nũng nịu, cào đến trong lòng Tuyên đế từng trận tê dại.

Mấy ngón tay linh hoạt của Thuần Vu Gia từ lòng bàn tay Tuyên đế, nương theo che đậy của tay áo hướng về phía trước, dưới chân cũng tiến lên vài bước. Bất tri bất giác, nửa người của y đã thân mật khăng khít mà dán tới trên người Tuyên đế, mặt cũng cơ hồ dính cùng một chỗ, cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Thuần Vu Gia nắm tay Tuyên đế nhỏ giọng hỏi: "Trên thánh chỉ đã viết, ý tứ của ta cũng là ý tứ của bệ hạ. Ta hiện tại nghĩ muốn thực hiện nghĩa vụ làm phi của mình đối với bệ hạ, bệ hạ nhất định cũng có ý này đi?"

Tâm Tuyên đế nhảy loạn từng trận, mí mắt rũ xuống, lùi về sau hai bước. Nhưng mới lui một bước, eo hắn đã lặng yên phát ra một tiếng rên rỉ, người cũng cương cứng giữa chừng, một đợt sóng tình chưa lên liền đã chết non, Tuyên đế đành ho nhẹ một tiếng để che dấu: "Ấu Đạo mới vừa hồi kinh tất nhiên là mệt mỏi, không cần vội vã hầu hạ trẫm. Trẫm sẽ cho người thiết yến vì ngươi tẩy trần, ngày mai cho phép ngươi vào Phương Cảnh Điện tắm rửa, ngươi cứ an tâm dưỡng tốt tinh thần, đợi trẫm chuẩn bị tốt cung điện liền dọn vào trong cung ở."

Thuần Vu Gia hận không thể lập tức khiến cho Tuyên đế biết rằng y không cần tĩnh dưỡng tinh thần, nhưng mà việc này không phải một mình y chịu là có thể thành. Không đợi y mở miệng, Tuyên đế liền kêu Vương Nghĩa vào hầu hạ bút mực, tự mình viết một đạo ý chỉ triệu Thuần Vu Gia vào cung. Thân phận ngay khi tiến cung chính là một trong ba phân vị cao nhất của cấp bậc tam phu nhân Thục phi, đồng thời ban cho quyền hành giải quyết lục cung.

Tuyên đế không thể không thiên vị sủng ái Thuần Vu Gia. Bởi vì Chu Huyên cùng Phượng Huyền đều là người tập võ, lại còn đều là những kẻ không an phận, tranh sủng tranh đến nỗi đối với hoàng đế hắn đây không xem ra cái gì. Thuần Vu Gia chỉ là một thư sinh tay trói gà không chặt, nếu không có chút thân phận sủng ái chống lưng, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị Chu Huyên một chưởng đánh chết, hoặc là bị Phượng Huyền ném một chén trà lủng đầu……!!!

Tuyên đế càng nghĩ càng lo lắng, thẳng đến lúc ăn cơm vẫn khẩn trương nắm chặt tay Thuần Vu Gia, ân cần dặn dò: "Trẫm cho ngươi mang theo mấy nha hoàn ma ma võ công cao cường tiến cung làm của hồi môn, sau khi vào cung vạn lần không thể cùng hoàng hậu và…… Trẫm cũng đã cho phép Phượng Huyền vào cung, chỉ là tạm thời chưa phát ra ý chỉ. Đến lúc đó ngươi không cần cùng bọn họ tranh chấp, hai người bọn họ đều có võ công hộ thân, vạn nhất làm tổn thương đến ngươi liền không tốt."

Thuần Vu Gia đối với chút khó khăn này lại không để vào trong mắt, tuy cảm thấy Tuyên đế chuyện bé xé ra to, nhưng trong lòng vẫn rất cảm động. Y đứng dậy kính rượu, mỉm cười đảm bảo: "Ta đã dám ở trên triều tự thỉnh vào cung, thì cũng đủ bản lĩnh để chu toàn cùng bọn họ, sẽ không khiến bệ hạ lo lắng!"

Tuyên đế dù chưa thể lập tức yên tâm hoàn toàn, nhưng vừa ban yến tiệc vừa ban dục trì, cùng với quyền lực giải quyết tam cung lục viện ngang hàng với hoàng hậu, liên tiếp ba đạo ý chỉ đó cũng đủ để chấn động hậu cung. Hôm sau, thái giám liền đến phủ Thuần Vu Gia truyền chỉ, nào là khen y thông minh hiểu ý, vì nước tận trung linh tinh các thứ, cũng định ra ngày lành tháng tốt vào cung, chính là vào nửa tháng sau.

Tuy rằng Tuyên đế đã tận lực làm giảm đi ảnh hưởng của chuyện Thuần Vu Gia tiến cung, nhưng chỉ cần Thuần Vu Gia vừa đứng ở trên điện, đại thần cả triều liền sẽ cảm thấy khẩn trương đến quặng thắt ruột gan, sau khi hạ triều người chịu lui tới cùng y cũng chợt giảm đi không ít, còn lại đều là muốn tạo mối quan hệ tốt cùng y, nhằm nghe ngóng tâm tình Tuyên đế, kiếm chác chỗ tốt cho mình. Ngay cả mấy người cùng Thuần Vu Gia có quan hệ cá nhân tốt, không vì chuyện y vào cung mà xa lánh, nhưng cũng không khỏi có chút oán giận y: "Ngươi muốn vào cung, lén nói không được sao? Làm trò trước mặt văn võ triều

thần, một câu nói kia của ngươi, chính là muốn đẩy chúng ta vào chỗ bất nghĩa. Hiện giờ gia tộc của ta đã phải thương nghị đến việc hy sinh một đứa con trai, đưa hắn vào cung phụng dưỡng……"

Thuần Vu Gia bình tĩnh mà nghe bọn họ tố khổ, áp xuống đắc ý nhàn nhạt trong lòng, ôn tồn trấn an: "Loại sự tình này hà tất cưỡng cầu, ta cùng với các ngươi bất đồng, ta xuất thân là cận thần trong vương phủ, bực đại sự thế này nếu không đi đầu, thiên hạ sẽ oán ta quên cội quên nguồn. Các ngươi đều xuất thân khoa cử, thượng tấu hiến dâng con cái, bệ hạ nếu chịu nạp còn đỡ, vạn nhất không chịu nạp thì sao? Vô duyên vô cớ khiến cho cốt nhục sinh ra hiềm khích, lại rước phải cái danh bán tử cầu vinh."

Tuy rằng Thuần Vu Thục phi luôn khuyên mọi người không cần vào cung, nhưng vẫn có không ít người ở trên triều dâng biểu thượng tấu, thỉnh Tuyên đế đem con cháu nhà mình (hoặc là chính mình) nạp vào trong cung. Tuyên đế cảm giác sâu sắc ý tốt của chúng thần, thoái thác một hồi, thuận nước đẩy thuyền đem vị thần tử mà gia tộc lẫn bản thân y đều chưa từng một lần dâng thư thượng tấu Phượng Huyền, cũng tuyển vào trong cung, tấn phong là Hiền phi.

Về phần những người có ý nghĩ muốn vào cung kia, Tuyên đế đều cự tuyệt tất cả, còn đặc biệt ở trên triều trấn an mọi người: "Trẫm không phải phường háo sắc, trong cung có một hậu hai phi vậy là đủ rồi. Chúng thần không cần phải tự tiến cử nữa, trẫm cũng sẽ không cưỡng ép con cháu các ngươi vào cung, chuyện nạp phi, liền dừng ở đây."

76. Chương 75: Gặp Lại Tạ Nhân

Chuyện tuyển phi rốt cuộc kết thúc, vô luận đại thần có muốn vào cung hay không đều buông xuống tâm tư, chỉ là đồng liêu trong triều bỗng dưng có hai vị trở thành hoàng phi, chúng thần không khỏi cần chút thời gian điều chỉnh thái độ. Bọn họ thân là thanh liêm văn thần, vốn dĩ không nên cùng hậu phi có quan hệ thân cận quá mức, nhưng ngặt nỗi hai vị tiến cung này lúc trước đều là văn thần gương mẫu.

Ngay cả Hà thừa tướng công chính vô tư trụ cột triều đình, sau lưng cũng nhịn không được mà mắng Chu lão tướng quân vài trận. Lúc trước khi lão đến Chu phủ tìm hiểu thánh ý, Chu Hoài đã nói như thế nào? Thánh thượng muốn chọn người giống như Đại tướng quân Chu Huyên, kia chẳng phải là nói, bệ hạ thích võ nhân hay sao? Thế nào đến cuối cùng lại tiến cung hai vị văn thần, còn là hai vị văn thần thanh cao quý giá, một Trung Thư thị lang, một Thị độc học sĩ?

Thuần Vu Gia tự thỉnh vào cung thì thôi không nói, Phượng Huyền xuất thân từ Phượng gia Khúc Phụ, gia tộc này cũng không phải là hạng chịu làm ngoại thích, tuyệt đối sẽ không giống đám người nào đó vì quan đồ của gia tộc mình mà đưa con cái vào cung. Phượng Huyền vô thanh vô tức bị Tuyên đế phong phi, Chu Hoài hắn không cảm thấy bản thân đã làm thất vọng người đọc sách trong thiên hạ hay sao?

Điều khiến Hà thừa tướng thương tâm nhất chính là, ngoài kẻ tự thỉnh vào cung là Thuần Vu Gia, ngay cả người vô tội bị triệu vào cung là Phượng Huyền cũng đều không có ý tứ kháng cự hay không vui, tựa hồ vào cung xong còn như cá gặp nước. Hai người mỗi ngày sau khi hạ triều liền không giống bình thường cùng đồng liêu gặp mặt trò chuyện, mà là tinh thần phấn khởi, gấp đến độ không chờ nổi mà chạy về hậu cung, thậm chí có khi thượng triều còn cùng Tuyên đế ngồi chung ngự liễn mà đến, không đem khí tiết của một văn thần để ở trong lòng một chút nào.

Tự tại quá mức như vậy, kêu những thân bằng cố hữu đang chờ để an ủi bọn họ sao mà chịu nổi!

Bất quá loại sự tình này mới mẻ được một thời gian cũng liền trôi qua, thật nhanh lại đến thời điểm Tuyên đế muốn Nam chinh. Tuyên đế vì chuyện này đã sớm thu thập lương thảo quân sĩ, tìm kiếm tinh anh quốc gia, đem mãnh tướng trong triều đều phái tới biên quan, lại đem kinh nghiệm tấn công Nam Cương kiếp trước của mình tổng kết thành sách, truyền phát đến các quận biên quan.

Thẳng đến cuối tháng mười, Tạ Nhân của hắn mang binh nam hạ, trước tiên ở phía bắc Dương Sơn Quan tập kết binh lực, chờ đợi hắn điều binh của các quận phương bắc hội hợp, một kích công phá quận Nam Hải, trước hạ đô thành Nam Cương, sau thu phục Quế Lâm, Tượng Quận.

Nhưng quyết định ngự giá thân chinh của hắn, lại bị cả triều phản đối. Không chỉ triều thần, hậu cung cũng sôi nổi tận lực can gián. Tuyên đế đành phải gọi bọn họ đến khuyên giải: "Hiện giờ đúng thời điểm rét đậm, chướng khí ôn dịch ở Nam Cương không thể phát tác, quân ta cũng sẽ không vì khí hậu không tốt mà chiếm thế hạ phong. Lại nói, Lục Kiều đã đem phong tục quốc nội cùng tình thế quân chính của Nam Cương đều cung khai ra, trẫm biết người biết ta, đã cho lập trận thế. Đại Hạ có trăm vạn binh mã, đều là nhiều năm chiến đấu với Tây Nhung, kinh nghiệm chiến trận hơn người, Nam Cương lại có thể có bao nhiêu binh lực, có mấy kẻ chân chính xông pha chiến trường? Trẫm đã tính toán kĩ lưỡng mọi bề, tổng thể sẽ không thua."

Chu Huyên nhíu chặt mày, mở miệng: "Bệ hạ không phải đã điều Ân Chính đến phía nam sao, chẳng lẽ còn không tin bản lĩnh của hắn?"

Ân Chính vốn là tướng trấn thủ Tây Bắc, đánh Tây Nhung chủ yếu dùng mã chiến, mà Nam Cương bên kia sông hồ đầy rẫy, thiếu đất bằng, cùng phương thức tác chiến ở phương bắc hoàn toàn không giống nhau, Ân Chính tuy đã ở bên kia luyện binh nửa năm, nhưng chưa chắc có thể đánh thắng trận. Tuyên đế lắc đầu, nói: "Hiện giờ A Huyên không thể xuất chiến, các tướng lĩnh khác không so được với ngươi, không bằng trẫm ngự giá thân chinh càng có thể ủng hộ sĩ khí."

Chu Huyên không để ý lắm, đáp: "Ta thế nào lại không thể đi? Dù sao hiện giờ thân phận của ta cũng là người thuộc chi tộc Chu thị, kẻ khác dù có nhìn thấy cũng không dám hoài nghi cái gì. Thất lang nếu muốn thân chinh cũng được, chỉ cần mang theo ta, ta liền đáp ứng."

Phượng Huyền cũng nói: "Bệ hạ nếu thân chinh, việc triều chính nên xử lý thế nào? Huống chi còn có Thổ Phiên ở bên cạnh tùy thời manh động, nếu bọn họ nhân lúc bệ hạ xuất chinh mà quấy rầy biên cảnh, trong triều lại không có người làm chủ thì phải làm sao?"

Tuyên đế đáp: "Hiện giờ dưới gối trẫm đã có hoàng thái tôn, khi trẫm xuất chinh sẽ để hoàng tôn giám quốc, A Huyên tạm thời thay trẫm quản lý triều chính, lại có khanh bảo hộ kinh thành, liền vạn vô nhất thất*."

[* : *chắc chắn an toàn, tuyệt đối không sai lầm. Trái ngược với câu 'bách mật nhất sơ'.*]

Sắc mặt Chu Huyên phát ra u ám, Phượng Huyền cũng muốn mở miệng nói, Thuần Vu Gia lại tươi cười

đứng lên: "Nếu thánh ý đã quyết, ta cũng không khuyên can nhiều nữa. Chỉ là ta cho rằng trong quân kham khổ, bệ hạ lúc xuất chinh nên mang theo một phi tần ta tuy không giỏi đánh giặc, nhưng lại biết chút y thuật, có thể chăm sóc tốt cuộc sống hàng ngày của bệ hạ."

Một câu "chăm sóc tốt cuộc sống hàng ngày" này thật sự quá mẫn cảm, Chu Huyên cực kì dứt khoát mà nói: "Ngự y Thái Y Viện ai mà không có y thuật, vẫn là để ta đi mới thích hợp, không chỉ có thể chăm sóc cuộc sống hàng ngày của bệ hạ, còn có thể lâm trận chỉ huy binh mã, vì Thất lang chiếm lấy Nam Cương."

Phượng Huyền cũng nói: "Ta từ mấy tháng trước đã vì bệ hạ nghiên cứu kế sách bình định Nam Cương, trong kinh có hoàng hậu tọa trấn, mọi sự liền tuyệt đối an tâm, vậy nên để ta tùy giá là thích hợp nhất."

Ánh mắt Thuần Vu Gia chớp động, hoà nhã cười nói: "Từ xưa cũng không có đạo lý hậu phi lãnh binh, hoàng hậu và Hiền phi vẫn nên tự trọng thân phận, chăm sóc tốt cho hoàng thái tôn, đừng để bệ hạ phải khó xử."

Thật ra trước đó Tuyên đế tính toán mang Phượng Huyền cùng xuất chinh, đáng tiếc ý chỉ nạp phi lại đến sớm mấy tháng. Lệnh cho một văn thần lãnh binh chỉ là chuyện có tài thì dùng, nhưng mang theo hậu phi đến biên quan…… thanh danh cũng không dễ nghe. Hắn không muốn nói ra tình hình thực tế, tổn thương tâm ba người, chỉ có thể nói: "Trẫm dưới gối chỉ có một mình Thành nhi là tôn tử, các ngươi chỉ cần bảo vệ nó cho tốt đã là công lớn rồi. Lại nói, trẫm đến biên quan có đại quân đi theo bảo hộ, cũng không tự mình tiếp chiến, nên sẽ không gặp nguy hiểm gì."

Bất luận quần thần cùng ái phi khuyên như thế nào, quyết định thân chinh của Tuyên đế vẫn không dao động. Giữa tháng mười một, Khâm Thiên Giám lấy ngày tốt, ba vị hậu phi mang theo cả triều văn võ cung tiễn Tuyên đế nam hạ, đại quân mênh mông cuồn cuộn hướng về phía đông nam mà xuất hành.

Đại quân di chuyển, tất nhiên không thể nhanh như một người một ngựa. Tuyên đế vội vã muốn đến trận tuyến, liền chỉ dẫn theo mấy ngàn kỵ binh nam hạ, trên đường lại đổi qua ngồi thuyền chiến, theo thủy lộ thẳng tiến Trường Sa. Thời điểm đến nơi, tướng trấn thủ Dương Sơn Quan cùng quan viên địa phương đã xếp hàng chờ sẵn ngoài thành để nghênh đón, hàng hàng lớp lớp khom mình hành lễ, chỉ có một người ngang nhiên đứng thẳng, ánh mắt không chút né tránh mà hướng về Tuyên đế, thần sắc cơ hồ cùng giáp bạc trên người lạnh băng giống nhau.

Ngày trước y là người rất thích cười. Tuyên đế có chút hoảng hốt, yên lặng thu hồi tầm mắt, mỉm cười kêu mọi người đứng dậy: "Chư vị ái khanh vất vả, không cần ở đây tiếp tục hứng gió, sớm chút vào thành đi."

Mọi người sôi nổi nói không dám, giống như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh Tuyên đế đi đến hành cung đã chuẩn bị sẵn. Bởi vì đại quân chưa đến, bọn họ không cần chính thức xuất chiến, nên chúng tướng cũng không vội báo cáo quân vụ. Dùng bữa tối xong, Ân Chính và tướng lĩnh địa phương liền mang theo chúng tướng lui ra ngoài, nội thị hầu hạ Tuyên đế thay đổi thường phục, ngồi ở trên giường xem bản đồ.

Ngồi một lúc, Trường Sa quận thủ Tư Mã Tuyển liền tới cầu kiến Tuyên đế. Tuyên đế cho rằng y có việc quan trọng, liền kêu Vương Nghĩa cho y tiến vào. Tư Mã Tuyển cung kính mà đi vào trong phòng, phía sau còn dẫn theo hai thiếu niên mỹ mạo, thỉnh an xong liền chỉ vào hai thiếu niên kia nói: "Biên quan cằn cỗi, không có gì quý giá dâng lên bệ hạ. Chỉ có đôi huynh đệ song sinh này là thần tìm được từ trong phủ, năm

nay mới mười lăm tuổi, diện mạo ưa nhìn, xuất thân trong sạch, đều đã học qua cách hầu hạ người, mong rằng bệ hạ không chê."

Tuyên đế mới đầu còn ngạc nhiên, sau đó liền vô cùng tức giận hắn chẳng lẽ là loại hôn quân tham hoan háo sắc? Hắn mới vừa đến biên quan, cái tên Tư Mã Tuyển này liền vội vã dâng lên nam sủng, là muốn để cho thiên hạ bá tánh đều nhìn thấy hắn hoang dâm vô đạo, hay là muốn biên quan tướng sĩ cùng đại thần trong triều đều thất vọng về hắn?

Hai thiếu niên kia đã quỳ xuống trên mặt đất, mềm mại nũng nịu mà cầu hắn rũ lòng thương. Tuyên đế tức giận đến đỏ bừng cả mặt, nhất thời nói không ra lời, Tư Mã Tuyển lại cho rằng hắn coi trọng mỹ nhân, liền ở một bên khen ngợi hai thiếu niên không ngớt. Thẳng đến khi hai thiếu niên kia bò đến trên đùi Tuyên đế, Tuyên đế mới như tỉnh lại từ trong mộng, đứng dậy cao giọng quát: "Người đâu cả rồi! Đem thứ vô sỉ này kéo ra ngoài cho trẫm!"

Hai thiếu niên sợ tới mức nhỏ giọng khóc lên, Tư Mã Tuyển cũng quỳ rạp xuống đất liên tục thỉnh tội. Nhóm nội thị hầu hạ ở bên cạnh vốn là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà đứng, lúc này thấy Tuyên đế giận dữ, bọn họ lập tức không dám giả chết nữa, vội vàng kêu thị vệ tiến vào, đem hai thiếu niên kia kéo ra ngoài.

Cái trán của Tư Mã Tuyển gắt gao dính chặt vào mặt đất, mồ hôi theo cổ không ngừng chảy xuống, lại nghe thanh âm Tuyên đế từ chỗ cao lạnh lùng vang lên: "Trẫm nói các ngươi nghe không hiểu sao, như thế nào còn để loại tiểu nhân làm bại hoại thanh danh của trẫm quỳ gối ở nơi này!"

Bọn thị vệ không dám kháng mệnh, lập tức tiến lên lôi kéo Tư Mã Tuyển. Trong phòng một mảng hỗn loạn, lại nghe ngoài cửa truyền đến một thanh âm trong sáng mang chút nôn nóng: "Có chuyện gì thế, đây là có thích khách sao? Thân thể bệ hạ thế nào rồi, có bị kinh hách không?"

Tuyên đế đột nhiên giật mình, chậm rãi ngẩng đầu, dung mạo của người ngoài cửa liền lọt vào trong mắt hắn. Tiếng động ồn ào mới vừa rồi còn khiến hắn đau đầu tựa hồ nhỏ dần, một mảng hỗn loạn trước mắt giống như trở nên mơ hồ, chỉ có khuôn mặt Tạ Nhân trong mắt hắn là càng ngày càng rõ rệt.

Lúc ban chiều vì có đông đảo tướng lĩnh cùng quan viên địa phương, nên Tuyên đế không dám nhìn nhiều, nhưng lúc này tái kiến, hắn lại nhịn không được đem Tạ Nhân từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá một phen.

Tạ Nhân trước mặt hắn mặc một thân y phục xanh đen, dưới chân là ủng da dê mềm mại, bề ngoài so với bản thân hắn có vẻ còn lớn hơn vài tuổi. Y gầy đi, hình dáng càng rõ ràng, cái loại cảm giác thiếu niên non nớt đã biến mất, khắp người toát ra hơi thở đầy sát khí mà chỉ những kẻ rong ruổi trên sa trường lâu ngày mới có. Bất quá lúc này biểu tình của y đã không còn sắc bén như lúc mới gặp ở ngoài thành, mà là trầm ổn đi rất nhiều, ánh mắt sâu thẳm, không như lúc trước liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tất cả.

Luận về tướng mạo, Tạ Nhân so với trước kia càng thêm thanh diễm, nhưng khí chất lại biến hóa cực kì to lớn, đứng ở nơi đó giữa đám quân nhân mình đầy gươm giáp, không bao giờ còn có thể nhận sai thành nữ tử được nữa.

Trong lòng Tuyên đế có chút tiếc nuối, cưỡng ép chính mình dời đi ánh mắt. Thẳng đến khi thị vệ đem Tư Mã Tuyển cùng hai thiếu niên kia kéo ra ngoài, mới phân phó nội thị: "Cách chức Tư Mã Tuyển, để y mang tội mà làm việc, đưa về phủ thái thú Trường Sa. Gọi người đi lấy Long Tuyền kiếm của trẫm tới đây, bảo kiếm tặng anh hùng, Tạ tướng quân có thể từ bỏ sinh hoạt an nhàn nơi Hội Kê mà tự thỉnh xuất chiến, là tấm gương cho quan viên trong triều, trẫm vẫn chưa từng khen thưởng cho tướng quân, hôm nay vừa lúc đem vật ấy ban cho xem như phần thưởng."

Tạ Nhân khom người tạ ơn nói: "Đa tạ bệ hạ thương nhớ, chỉ là thần không có công lao to lớn gì đối với quốc gia, nên không dám nhận ban thưởng."

Tuyên đế rũ mắt, ôn hòa cười nói: "Đây là ngươi nên được, không cần chối từ."

Tạ Nhân nhìn nội thị ra cửa, chậm rãi đáp: "Thần hiện tại từ chối, là bởi vì thần chưa lập được công lao, không nên nhận ban thưởng như vậy. Nếu là thứ thần nên có được, đương nhiên thần sẽ không chối từ, dù bệ hạ có luyến tiếc ban cho, thần cũng sẽ nghĩ cách mà tranh tới tay." Khóe miệng y hơi câu lên, nhìn thẳng vào Tuyên đế, ánh mắt sáng ngời: "Dù cho có bao nhiêu người muốn tranh cùng thần, có bao nhiêu người không muốn thần tranh, thần cũng muốn tranh tới tay."

Tuyên đế đương nhiên nghe ra được ngụ ý của y, trong lòng căng thẳng, nuốt một ngụm nước miếng, tận lực giữ tự nhiên mà nói: "A Nhân tuổi còn trẻ nhưng đã có được chí khí lẫm liệt như vậy, trẫm thật cao hứng. Trong lòng trẫm vẫn luôn mong đợi ngươi trở thành hiền tài lương đống, trận này nếu có thể thắng, trẫm liền phong ngươi làm Trấn Nam tướng quân……"

Tạ Nhân thần sắc hơi ảm đạm, chợt nheo lại mắt cười lạnh: "Sau đó liền trấn giữ luôn tại Nam Cương, không bao giờ còn cơ hội hồi kinh yết kiến thánh thượng? Ta không thể tưởng được Đại tướng quân bởi vì mưu phản đã bị xử trảm rồi, vậy mà trong lòng bệ hạ vẫn chỉ nhớ về hắn, vì một câu nói sinh thời của hắn, mà cương quyết không chịu muốn ta thêm lần nữa."

Không phải sinh thời, Chu Huyên còn đang ở trong cung ngày ngày vui vẻ làm hoàng hậu kia kìa.

Tuyên đế bất đắc dĩ, thân mình có chút rũ rượi xuống, một câu cũng không thể giải thích. Nhưng Tạ Nhân cũng không bởi vì vậy mà lui bước, ngược lại tiến về phía trước một bước, đến trước mặt Tuyên đế, bỗng nhiên kéo lấy dải lụa bên hông hắn, quấn vài vòng trên tay, hơi cong người xuống nhìn thẳng vào Tuyên đế, thấp giọng nói: "Bệ hạ đối với ta không phải không có tình cảm, nếu không thì tại sao lại không không dám nhìn ta? Hiện giờ trong cung đã có một hậu hai phi, bệ hạ có phải hay không cho rằng ta sẽ giống như cái đồ ngốc trong giấc mộng kia, ảm đạm rời đi để rồi tự mình thương tâm cả đời?"

Tuyên đế nhẹ nhàng thở dài, ngẩng đầu lên nói: "Hoàng hậu của trẫm là người Chu gia……"

Tạ Nhân bỗng nhiên ấn một nụ hôn lên môi hắn, lôi kéo đai lưng đem hắn ôm vào trong lòng mình, dư quang nơi khóe mắt đảo qua đám nội thị canh giữ ở xa xa, trên mặt xẹt qua một tia tươi cười nhợt nhạt: "Ta đã sớm cùng bệ hạ nói qua, ta không phải là một Tạ Nhân vô dụng như trong giấc mộng kia của bệ hạ, ta chắc chắn sẽ lập được chiến công không thua gì Chu Huyên, để bệ hạ không cần phải tiếp tục chịu người bức hiếp."

Thanh âm của y lại thấp xuống vài phần, ghé vào bên tai Tuyên đế nói: "Mặc kệ những người trong cung đó là địa vị gì, ta cũng sẽ tuyệt đối không chắp tay đem bệ hạ nhường cho kẻ khác."

77. Chương 76: Lo Lắng Của Ân Chính

Tuyên đế lấy lại bình tĩnh, cúi đầu đè tay nắm dải lụa đai lưng của Tạ Nhân: "A Nhân đừng nói loại lời này, trẫm…… trẫm không phải vì loại sự tình này mới điều ngươi đến biên quan."

Tuyên đế ngẩng đầu nhìn một vòng nội thị trong phòng, lại phát hiện bọn họ đều đã quay mặt đi mà đưa lưng về phía hắn, quả thực là giấu đầu lòi đuôi. Tuyên đế than nhẹ một tiếng, dùng sức gỡ ra ngón tay Tạ Nhân: "Trẫm hiện giờ đã có hậu phi, ngươi tính tình cao khiết lại quật cường, trẫm cũng không đành lòng đem ngươi trói buộc ở trong cung, hại nửa đời sau của ngươi."

Tạ Nhân trở tay nắm lấy tay Tuyên đế, bỗng nhiên nở nụ cười, khóe môi cong lên duyên dáng đến thập phần xinh đẹp, trong thần sắc lại có loại ý vị hùng hổ doạ người: "Bệ hạ lúc trước cho rằng ta là nữ tử, liền muốn triệu ta vào cung, sau biết ta là nam tử, lại đem ta đuổi trở về gia hương. Ta cho rằng bệ hạ nhất định là muốn cưới một vị thục nữ độc nhất vô nhị trong thiên hạ, kết quả bệ hạ lại nạp ba nam tử vào cung. Nếu bệ hạ đã vi phạm ước nguyện ban đầu lập nam tử làm hậu phi, vậy Tạ Nhân sao lại không thể giống như bọn họ?"

Tuyên đế lẳng lặng mà nhìn y, vô pháp nói thành lời, một lần nữa ngồi trở lại ghế, ngẩng đầu phân phó nội thị: "Mang chút trà bánh tới cho Tạ tướng quân, rồi đốt đèn lên, trẫm muốn cùng Tạ tướng quân thương nghị quân vụ. Vương Nghĩa, đem bản đồ địa hình Nam Cương tới đây cho trẫm."

Đám nội thị cực kì có ánh mắt mà đồng thời xoay người, Tuyên đế không vui gọi lại một tên: "Trẫm cùng Tạ tướng quân nghị sự, các ngươi không lưu lại hầu hạ cho tốt, muốn đi đâu lười biếng?"

Tạ Nhân thần sắc điềm đạm, nhưng ánh mắt vẫn dừng ở trên mặt Tuyên đế, tựa hồ trừ bỏ Tuyên đế mọi sự khác đều không lọt vào trong mắt hắn. Sắc trời đã tối, ánh đèn lay động trong phòng, chiếu đến trên mặt Tuyên đế khiến hình dáng hắn càng thêm nhu hòa, tựa hồ trẻ lại hai tuổi, biểu tình cũng càng bình dị gần gũi, không còn loại cảm giác cao cao tại thượng khi tương ngộ trong kinh.

Thời điểm hai người sơ ngộ, Tuyên đế cố tình che dấu thân phận giả thành một thư sinh bình thường, lúc ấy y vẫn luôn cảm thấy Tuyên đế tài học phong phú, tuổi lại lớn hơn một chút so với chính mình, liền yên lặng đem Tuyên đế xem như một vị tiền bối khả kính. Sau này giữa hai người có ngăn cách quân thần, quanh người Tuyên đế có thêm một tầng ánh sáng đế vương, khiến y không dám tiếp cận.

Lúc trước khi y rời khỏi kinh thành đã nghĩ muốn tích lũy quân công, một phần là muốn chống lại Chu Huyên, một phần là muốn có thế lực chống lưng cho chính mình, không cần phải nao núng trước hoàng quyền nữa.

Hiện giờ tuy rằng y còn không có so được với Chu Huyên, nhưng mà một năm huấn luyện quân binh này,

cùng với khắp nơi quét sạch sơn tặc, đã khiến y can đảm tự tin hơn xưa rất nhiều, tâm tính cũng khác xa so với ngày trước. Tựa như lúc này đây, y đã không còn cảm thấy Tuyên đế là hoàng đế cao xa không thể chạm tới, y đã từng bỏ qua một lần, nhưng từ nay về sau y tuyệt đối không không bao giờ lại bỏ qua thêm lần nào nữa.

Nội thị dâng trà. Tạ Nhân tạ ơn, tiếp nhận chén trà nhấp một ngụm. Vị trà thanh ngọt tinh khiết mà thơm nhẹ, giống như một dòng suối trong mát đem những buồn bực mỏi mệt hơn một năm nay của y đều rửa sạch cuốn trôi đi.

Phượng Huyền buông chén trà, từ trong đĩa cầm lên một khối điểm tâm đưa cho Tuyên đế: "Bệ hạ một đường phong trần, mới vừa rồi trong tiệc cũng chưa ăn được gì, lại đã uống chút rượu, hiện tại nên ăn vài thứ lót dạ."

Tuyên đế nói: "A Nhân có tâm, chờ lát nữa trẫm còn muốn hỏi ngươi quân vụ, chỉ sợ muộn chút mới thả ngươi trở về, ngươi cũng ăn nhiều đi." Hắn duỗi tay muốn cầm lấy điểm tâm, Tạ Nhân lại đem tay duỗi thẳng đến bên môi hắn, mang vài phần thần sắc khẩn cầu mà nhìn hắn: "Mấy thứ này đều là bệ hạ chuẩn bị, ta cũng chỉ có thể mượn hoa hiến phật, tạm làm người hầu hạ một hồi, mong rằng bệ hạ không ghét bỏ."

Dung mạo dáng người của y đều hoàn mỹ, thần thái lại động lòng người, Tuyên đế bị y nhìn đến tâm cũng phải nhũn ra, bất tri bất giác cúi đầu cắn từng ngụm trên tay y, thẳng đến khi đem điểm tâm cơ hồ ăn sạch, chỉ còn lại có một phần bị ngón tay của y cầm giữ.

Nếu tiếp tục ăn, e rằng sẽ cắn phải đầu ngón tay Tạ Nhân, Tuyên đế sao có thể để bản thân bị sắc đẹp mê hoặc mà làm ra hành vi như thế, nên cũng không cắn tiếp mà cầm một khối điểm tâm khác đưa đến bên miệng, kêu Tạ Nhân đem phần còn dư lại trên tay y bỏ xuống một bên. Tạ Nhân có chút tiếc nuối mà thu hồi tay, đem phần còn dư kia bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nháp, thuận tiện liếm sạch ngón tay dính đầy vụn bánh, mỉm cười nói: "Vật được ngự ban, thần sao dám lãng phí? Điểm tâm này thập phần thơm ngon, đa tạ bệ hạ ban thưởng."

Tuyên đế nghe xong liền cảm thấy điểm tâm này bỗng nhiên không thơm ngon nữa, cắn hai miếng, cảm thấy thật sự ăn không vô, liền tùy tay bỏ xuống, phân phó nội thị: "Đi thúc giục Vương tổng quản, kêu y đi lấy có một tấm bản đồ, vậy mà điểm tâm đều đã đưa tới y còn chưa lấy xong."

Tạ Nhân bất động thanh sắc nhấp một ngụm trà, đứng dậy đi đến bên bàn, cầm lấy một cây bút lông, chấm mực, bắt đầu vẽ lên vách tường tuyết trắng. Đợi khi Tuyên đế đến xem, hắn đã đem lãnh thổ Nam Cương đều vẽ ra, ngay tại biên cảnh tăng thêm tên các quan khẩu, cũng tùy tay khoanh vài vòng, viết xuống số lượng quân địch phòng thủ tại các quan khẩu.

Tuyên đế bất tri bất giác đứng dậy, tiến đến vách tường nhìn chằm chằm đầu bút trong tay Tạ Nhân, đôi mắt không dám chớp một cái, hận không thể đem vách tường nhìn thấu.

Tạ Nhân một mặt tỉ mỉ họa đồ, dư quang nơi khóe mắt vẫn quét qua Tuyên đế, quan sát thần sắc trên mặt hắn. Thấy Tuyên đế không chút nào che dấu mà lộ ra kinh hỉ, y hơi đắc ý trong lòng, trong tay lại không chút cẩu thả, đem bản đồ kia vẽ đến vô cùng hoàn mỹ, ngay cả núi sông trong quốc thổ Nam Cương đều miêu tả đến rành mạch.

Đợi y thu bút, Tuyên đế liền tiến sát vào, vỗ về vách tường tuyết trắng thở dài: "A Nhân thế mà lại có thể đem bản đồ Nam Cương nhớ rõ ràng đến như vậy, thật sự làm trẫm kinh ngạc. Trẫm biết ngươi từ nhỏ yêu thích binh pháp, cũng dám dùng ngươi, chỉ mong ngươi không cô phụ sự chờ đợi của trẫm, thay trẫm thắng một trận đẹp mắt! Chỉ cần nắm được Nam Cương, trẫm tuyệt đối không keo kiệt mà phong cho ngươi một chức Vệ tướng quân!"

Tạ Nhân sống lưng thẳng tắp, quay đầu chắp tay hướng Tuyên đế đảm bảo: "Thần nhất định không phụ kỳ vọng của bệ hạ!" Đứng dậy xong lại cười nói: "Thần cũng không để ý cái chức tướng quân ấy, chỉ cần có thể vì bệ hạ bình định loạn thần tặc tử, khiến thiên hạ thái bình. Đến lúc đó một tướng quân như ta sẽ không có đất dụng võ, ta ở trong triều dưỡng lão hay ở trong cung dưỡng lão liền không có gì khác nhau, bệ hạ cũng không cần dựa vào câu 'không bỏ được' mà từ chối đem ta lưu lại trong cung."

Trong cung còn một Chu Huyên, Tuyên đế thật sự không có biện pháp đem Tạ Nhân mang về, đành phải giả bộ nghe không hiểu, hỏi y binh lực bố trí tại Dương Sơn Quan. Tạ Nhân có chút tiếc nuối, liên tục nhìn hắn, sau lại thấy Tuyên đế muốn giả ngu, liền không đề cập tới việc này nữa, chuyên tâm nói đến tình hình bố trí binh lực và lương thảo tại quan ngoại.

"Từ Dương Sơn Quan theo nhánh sông Bắc Giang đi xuống, chính là Đồng Kỳ Quan, lại xuống phía dưới chút nữa sẽ đến một ngã tư, từ nơi này thẳng về hướng bên phải chính là thủ đô Nam Cương. Hướng Tây Nam toàn là man di, núi lại nhiều, không dễ công phá bằng bên này. Nam Cương có quốc sản là voi, giao cảnh bên này còn đỡ, đợi thâm nhập sâu vào nội địa, liền sẽ gặp được tượng trận của bọn họ……"

Điểm này đời trước Tuyên đế cũng từng gặp qua, hắn liên tiếp gật đầu, cũng đem kinh nghiệm của chính mình nói cho Tạ Nhân: "Kỳ thật tượng trận của bọn họ không khó phá giải voi tính tình nóng nảy, chịu không nổi kinh hách, một khi bị kinh động, sẽ chẳng phân biệt địch ta, tùy ý dẫm đạp. Nếu bọn họ bố trí tượng trận, chúng ta chỉ cần học theo hỏa ngưu trận, đảm bảo lập tức có thể làm loạn trận tuyến của bọn họ."

Tạ Nhân tuy rằng mấy năm nay đều ra sức vơ vét tin tức Nam Cương, hiểu biết lại không rõ ràng bằng Tuyên đế, càng nghe càng mê muội, đem tâm tư ban đầu tới tìm Tuyên đế tạm thời bỏ qua một bên.

Hai người đứng ở vách tường thời gian khá dài, Vương Nghĩa ở bên cạnh xem đến đau mắt, vội gọi người dọn ghế lại đây, thỉnh hai người ngồi xuống nói chuyện. Tuyên đế ngồi một lúc, cảm thấy ngẩng đầu nói chuyện thật sự khó chịu, liền lại đứng lên, kêu Vương Nghĩa hầu hạ bút mực, đem lộ tuyến tiến công của mình ở kiếp trước vẽ ra, sử dụng bút mực đỏ vòng xung quanh vùng đất sát cổng thành trên địa đồ, tỉ mỉ chỉ điểm địa hình địa thế địa phương cho Tạ Nhân, cùng với thói quen dụng binh của các tướng lãnh mà hắn còn nhớ.

Tuyên đế khó được lúc nhớ lại năm tháng huy hoàng của chính mình, càng nói càng hưng phấn, trong đầu tràn ra rất nhiều thứ ngày thường không nhớ được, hận không thể đem toàn bộ hiểu biết của mình đưa cho Tạ Nhân.

Hai người trò chuyện, bất giác đêm đã sâu. Chỉ là Tuyên đế đang cao hứng, Tạ Nhân lại cảm thấy khoảnh khắc ở cùng hắn trôi qua thật nhanh, thành ra không một ai để ý đến thời gian. Thẳng đến khi có người gõ cửa phòng, Tuyên đế mới ngừng lại, cầm lấy chén trà thông nhuận yết hầu, gọi người ngoài cửa vào yết kiến.

Kẻ tiến vào là Ân Chính. Tuyên đế hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy y. Đời trước y chính là cùng chết với loạn quân trong trận bình loạn Chu Huyên, đời này vẫn luôn ở biên quan, chưa từng hồi kinh yết kiến. Khó được dịp thấy nhân vật trong truyền thuyết, trong lòng Tuyên đế liền sóng cuộn mãnh liệt, mới vừa rồi trên bàn tiệc chưa nhìn kĩ, lúc này tự y đưa tới cửa, Tuyên đế liền dùng biểu tình phức tạp mà đánh giá y hồi lâu.

Người này thấy thế nào cũng không giống loại người có thể mưu phản.

Ân Chính tuổi đã gần ba mươi, nhưng động tác biểu tình nhìn vào đều giống người trẻ tuổi, tràn ngập sức sống, mang đến cho người khác loại ấn tượng giảo hoạt, nếu chỉ xem mặt, quả thật giống như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. So với bên cạnh một thân trường bào xanh đen, thái độ trầm ổn của Tạ Nhân, Ân Chính càng có sức sống tươi trẻ hơn hẳn. Không biết y ở trên chiến trường có phải cũng là dáng vẻ này, hay bộ dáng ngả ngớn kia chỉ là ngụy trang của y?

Tuyên đế hơi híp mắt, ánh nhìn lưu luyến trên người Ân Chính không rời. Thẳng đến khi cả hai người Ân Chính cùng Tạ Nhân đều có chút sởn da gà, hắn mới buông xuống chén trà, làm như không có việc gì hỏi: "Ân tướng quân có chuyện gì cầu kiến?"

Ân Chính lặng lẽ hít một ngụm khí, xụ mặt đáp: "Bệ hạ mới tới Dương Sơn, theo lý nên nghỉ ngơi sớm, nhưng Tạ tướng quân lại quấn lấy bệ hạ trò chuyện tới tận khuya thế này, thật sự rất kỳ cục. Thần thứ nhất là muốn khuyên bệ hạ nghỉ ngơi, thứ hai còn có chút quân vụ muốn cùng Tạ tướng quân thương lượng, thỉnh bệ hạ chấp thuận."

Tuyên đế lúc này mới cảm giác buồn ngủ, quay đầu hỏi Vương Nghĩa: "Hiện tại là canh mấy?"

Vương Nghĩa nhíu mày nói: "Đã đến canh ba, nhưng thấy bệ hạ nói chuyện thật tận hứng, nô tài không dám quấy rầy. Hay là bệ hạ để ngày mai hẵn nói tiếp, cũng để cho Tạ…… Tạ tướng quân sớm chút trở về nghỉ ngơi? Nô tài nghe nói sáng sớm ngày mai tướng quân còn phải huấn luyện quân binh."

Tạ Nhân vội vàng đáp: "Những lời của bệ hạ đều là việc thần chưa từng nghe qua, thần nguyện ý lắng nghe bao lâu cũng được, sao có thể ngại mệt?"

Ân Chính trông mong mà nhìn Tuyên đế, lại lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với Tạ Nhân. Tuyên đế không phát hiện động tác của Ân Chính, chỉ thấy trong mắt Tạ Nhân đã hằn lên từng đường tơ máu, thanh âm cũng hơi khàn khàn, liền biết y quả nhiên vì bồi mình mà ương ngạnh cố gắng chịu đựng, hiện tại có lẽ đã vô cùng buồn ngủ, trong lòng Tuyên đế không khỏi có chút áy náy, vội vàng phân phó: "Trẫm mới đến quân doanh, quá mức hưng phấn. Tạ tướng quân đi về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai trẫm cho phép ngươi nghỉ một buổi, không cần thức dậy quá sớm. Ân tướng quân cũng vất vả rồi."

Ân Chính vội vàng lôi kéo Tạ Nhân tạ ơn, sau đó lại lôi kéo cánh tay y đem người túm ra khỏi phòng. Thẳng đến khi đi được một đoạn xa mới dám nhỏ giọng nói: "Ngươi như thế nào lại ở trong phòng cùng hoàng thượng muộn đến vậy, không sợ hoàng thượng đem ngươi nạp vào cung làm phi tử hay sao? Khó khăn lắm mới tránh được một kiếp, ngươi liền thành thật ở trong doanh trướng của mình đi, cách hoàng thượng càng xa càng tốt…… Ta nói sao ngươi lại không để ý tới? Ta là vì muốn tốt cho ngươi nên mới khuyên ngươi……"

Tạ Nhân đi theo Ân Chính đến tận ngoài cửa phòng mới ý vị thâm trường mà cười cười, đáp lại hắn một câu: "Ân tướng quân, Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá không vui?*"

[**điển tích này rất nổi tiếng, mọi người tự search trên gg nhé, vì viết cả câu chuyện và giải nghĩa nữa thì dài dòng lắm!*]

Ân Chính bị y nhốt ở ngoài cửa, sửng sốt một lúc lâu mới lẩm bẩm mắng: "Đồ tiểu tử không lương tâm, ta không phải vì ngươi nên mới khuyên ngươi sao. Nếu lại giống như huynh đệ của Đại tướng quân vào cung, về sau còn mặt mũi nào gặp người……"

Ân Chính lắc đầu quay trở về, trong lòng vẫn luôn không thể buông xuống việc này, thẳng đến lúc về tới phòng mình mới bất bình: "Chẳng lẽ tiểu tử Tạ Nhân này thật đúng là muốn làm nương nương? Việc này không thể được, bên văn thần mới vừa sinh ra hai vị hoàng phi, chúng tướng sĩ còn đang chê cười bọn họ, nếu là võ tướng cũng tự thỉnh vào cung, không phải sẽ khiến những tên văn nhân kia chế giễu hay sao?"

Không được, hắn phải sắp xếp người trông coi Tạ Nhân, lại an bài người coi chừng Tuyên đế, đem hai người này chặt chẽ ngăn cách. Tướng sĩ dưới trướng của hắn đều là đi theo Đại tướng quân chém giết mà ra, quân kỷ nghiêm minh, nhân phẩm đáng tin cậy, chưa bao giờ làm ra việc xấu hổ gì. Hiện tại tuy Đại tướng quân đã không còn nữa, nhưng có Ân Chính hắn ở đây một ngày, quân đội này liền một ngày không thay đổi.

78. Chương 77: Hành Quân

Binh mã của Tạ Nhân đã hợp cùng một chỗ với Ân Chính, ngày thường tự nhiên cũng không ở chỗ riêng, muốn gặp Tuyên đế phải quang minh chính đại mà gặp trước mặt mọi người. Y tự ngẫm bản thân không có gì là không thể để người khác biết, vậy nên ở trước mặt Tuyên đế và chúng tướng sĩ đều thoải mái hào phóng, không chỉ không sợ người ta nhìn ra tình cảm giữa y và Tuyên đế không bình thường, thậm chí hận không thể hành động rõ ràng một chút, để mọi người đều biết y đã là người của Tuyên đế.

Ân tướng quân trái phòng phải phòng, lại chỉ có thể phòng bọn họ lén lút gặp gỡ, nhưng không cách nào phòng được bọn họ công khai lui tới như vậy. Cũng may Tuyên đế là kẻ sĩ diện, chỉ cần có người nhìn chằm chằm, sẽ không chịu làm ra động tác quá mức thân mật, cuối cùng đem quan hệ ngoài mặt giữa hắn và Tạ Nhân duy trì ở bốn chữ 'quân thần tương đắc".

Về chuyện lén lút, tạm thời không có.

Tuyên đế ngay từ đầu còn vì quan hệ của hai người quá mức rõ ràng mà phiền não không thôi, nhưng không lâu sau, đại quân từ phương bắc đã tới Dương Sơn Quan, hắn đành phải tập trung vào chuẩn bị đối địch, hoàn toàn buông xuống tư tình cá nhân.

Người hữu dụng ở biên quan không ít, Tuyên đế liền để Tạ Nhân làm tiền tướng quân, từ Dương Sơn Quan đánh thẳng xuống phía nam thâm nhập sâu vào nội địa, Từ Văn Chiêu làm tả tướng quân, tập kích Lang Khẩu Quan, Uy Vũ tướng quân Khê Lệnh người vẫn luôn trấn thủ các châu, theo Cửu Nghi Sơn bí mật

thâm nhập vào Nam Cương, chỉ để đội quân của Ân Chính và Phó Tương ở lại Dương Sơn Quan bảo hộ loan giá của Tuyên đế.

Tin tức Tạ Nhân xuất quân tiếp chiến đến sớm nhất, không quá mười ngày liền san bằng nơi đóng quân của Nam Cương ở Dương Sơn thủy trại, bắt sống thủ tướng địa phương, mang theo năm mươi thuyền lớn xuôi dòng, thẳng tiến vây đánh Đồng Kỳ Quan. Tạ Nhân một trận đánh liền thắng, Tuyên đế lấy làm vinh dự, trừ bỏ phong thưởng ở ngoài mặt, còn viết riêng một phong thư kêu thám tử mang đến tiền quân, thân mật uyển chuyển mà khen y một trận.

Bị đại quân Hạ quốc tiến đánh, Nam Cương vương Triệu Duyên lập tực phái sứ giả tới chất vấn Tuyên đế vì sao xâm nhập bổn quốc. Tuyên đế ngay cả gặp cũng không thèm gặp sứ giả kia, chỉ điều một tham tán* trong quân ra hỏi: "Nam Cương vì sao làm ra hành vi vô lễ đối với Hạ quốc? Sứ đoàn Nam Cương phái tới lại hành thích thiên tử, Đại Hạ từng cho người chất vấn, Nam Cương quốc chủ vì sao không vào kinh chịu tội? Ngươi không sợ thiên uy, thánh thượng tự nhiên phải trừng phạt, để người trong thiên hạ biết được cái uy của thượng quốc, sau này noi theo đó mà không làm ra cử chỉ mạo phạm."

[**chức vụ đứng sau đại sứ trong sứ đoàn ngoại giao*]

Vị đặc sứ kia vốn chuẩn bị đến trước mặt Tuyên đế khẳng khái trình bày, thuận tiện để Tuyên đế đánh một trận hoặc lôi ra chém đầu, lấy việc này thể hiển bản thân vì nước quên thân, ý chí bất khuất. Kết quả y vừa vào hành cung không đến hai khắc, căn bản không gặp được Tuyên đế, một bụng văn chương tỉ mỉ chuẩn bị cũng không có cơ hội xuất khẩu, đã bị người ném ra ngoài cùng với phó sứ.

Một đường bị lôi kéo, mũ trên đầu thì méo lệch, xiêm y thì nhăn nhúm, ra tới ngoài cửa còn bị binh sĩ Hạ quốc cười nhạo hồi lâu, trong lòng bọn họ đầy xấu hổ buồn bực, mặt xám mày tro trở về, hướng Nam Cương vương Triệu Duyên khóc lóc kể lể.

Triệu Duyên sau khi nghe xong, trước tiên dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng mà an ủi bọn họ một hồi, sau đó lưu lại sứ giả dẫn đầu, cười lạnh nói: "Hạ quốc Tuyên đế tới vừa đúng lúc, cô vương cho rằng hắn chỉ phái tướng lãnh tới, còn bản thân thì lưu lại kinh thành. Thế nhưng hắn lại không biết sống chết mà tự mình tới đây, khiến cho cô vương càng thuận tiện hành sự, hiện tại cô vương đã bày ra tầng tầng lưới bẫy, lại có quân đội bạn tương trợ, cô vương sẽ tự tay lấy thủ cấp của hắn…… Đợi đại sự thành công, ba quận Trường Sa, Cửu Giang cùng Mân Giang đều sẽ thuộc về cô vương."

Sứ giả cũng lộ ra bộ dáng tươi cười nịnh nọt: "Ngô vương mưu tính sâu xa, ai có thể sánh bằng? Hôn quân Hạ quốc chỉ sợ còn đang đắc chí, cho rằng tên nam sủng kia của hắn có thể thâm nhập vào nội địa quốc gia ta, liền thật sự có bản lĩnh. Nhưng chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào quân đội bên kia, đợi tương lai Đại vương bắt được Tuyên đế, có thể đem hắn làm con tin, hướng hậu phi cùng thần tử của hắn đổi lấy càng nhiều vàng bạc đất đai……"

Triệu Duyên được nịnh hót đến thập phần thư thái, tươi cười tự đắc mà nói: "Ngươi cũng nhìn ra tên kia không thành được việc? Bất quá ngay cả khi hắn không thành công, đại thần Hạ triều cũng chưa chắc chịu cắt đất đền tiền, đổi Hạ Chí trở về. Chỉ cần nhìn cách hắn ép buộc bọn đại thần để bản thân có thể cưới nam hậu nam phi liền biết, người này ngu ngốc vô đạo ra sao…… Hừ hừ, đến lúc đó nói không chừng những tên đại thần cùng phi tử của hắn còn muốn cảm kích cô vương nữa kìa."

Triệu Duyên nói một hồi, liền tự cao giọng cười to, người hầu bên cạnh cùng thần tử đều phụ họa cười theo, phản ứng mau lẹ lập tức quỳ xuống chúc mừng vương của họ sắp bắt được Tuyên đế, thu nạp ba quận phương bắc.

Cùng lúc quần thần Nam Cương đang tương đắc bên kia, thì bên này Tuyên đế cũng đang đắm chìm trong việc sắp tiến đánh vào thủ đô Nam Cương, bắt Triệu Duyên, thâu tóm cả vùng đất phía nam. Hiện tại hắn mới thu được tấu chương Tạ Nhân truyền đến, biết y đã chiếm được Đồng Kỳ Quan, ngày đêm không ngừng nghỉ xuôi theo thủy lộ xuống phía nam. Không chỉ có Tạ Nhân công thành chiếm đất với tốc độ cực nhanh, mà đại quân được cử đi đánh phá Lang Khẩu Quan của Từ Văn Chiêu tốc độ cũng không kém, hiện giờ đã chiếm được Thiều Quan, di chuyển theo hướng đường bộ tập kích về thủ đô Nam Cương.

Nhưng vì liên tục thắng lợi, đại quân không ngừng thâm nhập sâu vào nội địa Nam Cương, khoảng cách so với đội vận chuyển lương thực phía sau càng ngày càng kéo dài. Dương Sơn Quan phía bắc dựa Trường Sa, đúng là nơi lương sản đồi dào, trước đó lại di chuyển mấy vạn thạch lương thảo, lương thực sung túc, duy trì một trận không là gì. Nhưng lộ trình vận lương càng chạy càng dài, hơn phân nửa lại ở trong quốc thổ Nam Cương, nơi hiện tại đầy rẫy tán binh cùng loạn dân đánh cướp. Tuyên đế sợ lương thảo gặp nguy hiểm, liền phái Phó Tương trở về hỗ trợ áp lương.

Lộ trình càng tiến về phía trước càng khó khăn. Đêm trước Nguyên Đán, đại quân rốt cuộc đuổi kịp tiền quân của Tạ Nhân, lại phát hiện Tạ Nhân bị ngăn trở ngoài thành Thanh Viễn, tiến công mấy ngày cũng chưa thể đánh hạ.

Tường thành Thanh Viễn vừa cao vừa dày, binh lính tiến công đều bị hàng loạt chùy gỗ đập trúng, đá lăn đè phải hoặc nước sôi dội vào, quân binh tấn công cổng thành tổn thất không ít. Tạ Nhân thấy công kích mạnh mẽ không hiệu quả, liền tạm thời lưu binh, hạ trại ngoài thành nghỉ ngơi chỉnh đốn. Lúc đại quân của Tuyên đế tới nơi, y đang ở ngoài thành kiểm tra quân số, còn tạo một hàng rào bao quanh doanh trại.

Đại quân của Ân Chính sau khi đến liền hợp cùng một chỗ với tiền quân của Tạ Nhân. Đợi lều lớn của Tuyên đế dựng xong, Tạ Nhân liền tiến vào thỉnh tội, đem nguyên nhân chính mình mấy ngày nay không công phá được thành trì cùng binh lực trong thành và phương thức thủ thành đã dò la được, đều tỉ mỉ trình bày với Tuyên đế cùng các tướng lãnh.

Ân Chính nghe xong liên tục gật đầu, khóe mắt còn thỉnh thoảng quét qua Tuyên đế, xem thái độ của hắn. Thấy Tuyên đế không có gì là không vui, đợi Tạ Nhân dứt lời liền nói: "Bệ hạ một đường bôn ba, hiện tại hẳn nhiên đã mệt mỏi, thỉnh bệ hạ trước tiên nghỉ ngơi, ta mang Tạ tướng quân cùng chúng tướng đi xuống tiếp tục thương nghị việc công thành, đợi có kết quả sẽ báo lên cho bệ hạ."

Tuyên đế gật đầu đáp: "Phải nên nghỉ ngơi, bất quá không chỉ là trẫm nên nghỉ ngơi, mà các ngươi cũng đã mệt mỏi mấy ngày nay, phương pháp công thành để mai lại thảo luận cũng được." Tuyên đế liếc mắt nhìn Tạ Nhân một cái, thấy trong mắt y đầy tơ máu, sắc mặt hơi xanh, liền biết mấy ngày nay y không chỉ có mỏi mệt, còn vì chuyện công thành không thuận lợi mà phiền muộn quá sức, lập tức nhẹ giọng an ủi: "Ngươi mang theo quân sĩ không nhiều, lại là thuỷ quân, công phá thành lớn như vậy tự nhiên khó khăn. Trước mắt sắp đến năm mới, việc công thành cứ chậm rãi, để các tướng sĩ an tâm nghỉ ngơi hai ngày, có trẫm ở đây, không cần lo lắng."

Một câu "có trẫm ở đây" của Tuyên đế khiến phiền muộn trong lòng Tạ Nhân an tĩnh xuống rất nhiều. Y

chậm rãi gợi lên khóe miệng, khuôn mặt dần dần trở nên tươi sáng, ôm quyền đáp: "Thần đã biết."

Vừa thấy hai người bắt đầu liếc mắt đưa tình, Ân Chính lập tức tiến lên trước một bước, chắn giữa hai người, hướng Tuyên đế thi lễ thật sâu: "Bệ hạ trước tiên cứ nghỉ ngơi đã, chúng thần xin phép cáo lui."

Đợi bọn họ lui xuống xong, Tuyên đế liền tới cạnh bản đồ, nhớ lại đời trước bản thân đã đánh hạ tòa thành này như thế nào. Một đêm này ánh đèn chưa từng tắt, thẳng đến lúc hừng đông Tuyên đế rốt cuộc mới suy nghĩ thấu triệt chiến pháp, phân phó nội thị tuyên triệu chúng tướng đến doanh trướng nghị sự.

Trừ bỏ Tạ Nhân, chúng tướng đối với một hoàng đế cả đời chưa từng đánh giặc như hắn cũng không tín nhiệm bao nhiêu, Ân Chính là đại nguyên soái, thập phần cẩn thận hỏi: "Phiền bệ hạ nhọc lòng vì chúng thần, không biết bệ hạ đối với thành Thanh Viễn cảm thấy thế nào?"

Tuyên đế lấy tay áo che mặt, ngáp một cái thật sâu, chỉ vào bản đồ nói: "Thành Thanh Viễn đông là Bắc Giang, tây nam bắc ba phía đều là bình nguyên. Ấn theo quân pháp vây thành, trong quân có máy bắn đá cùng cung nỏ, tây, nam, bắc ba cửa ngày đêm cho phóng tên cùng đạn đá không ngừng nghỉ, mà phía đông không có ngăn trở, chỉ cần ở giữa sông giăng lưới sắt……"

"Thủ tướng thành Thanh Viễn tất nhiên sẽ phái người ra ngoài cầu viện, đến lúc đó chúng ta liền bắt lấy người được cử ra khỏi thành tìm viện quân, truy hỏi tin tức trong thành." Ân Chính gắt gao nhìn chằm chằm bản đồ, lại không tự giác mà quay đầu nhìn về phía ngoài trướng, tựa hồ cách một tầng màn trướng vẫn có thể thấy được nước sông cuồn cuộn dâng trào ở thành đông.

Tạ Nhân tiếp lời: "Không chỉ như thế, qua một khoảng thời gian liền để cho binh lính giả làm viện quân Nam Cương, lẫn vào trong thành, tùy thời mở ra cửa thành!"

Tuyên đế gật đầu: "Lại ở hạ du Bắc Giang bày ra một đội thuỷ quân chặn lối, để tránh cá lọt lưới. Nếu bọn họ nhìn ra hành động của chúng ta, liều mình công phá ra khỏi thành là tốt nhất. Người Nam Cương tính tình tuy hung dã, nhưng chúng ta lại có kỵ binh, bọn họ nếu ra khỏi thành, chúng ta liền lấy kỵ binh đối chiến bộ binh. Kỵ binh của bọn họ nếu so với ngày trước quân ta đối chiến với Tây Nhung sao có thể sánh bằng."

Kế này quả thật có thể dùng. Ân Chính vội vã muốn chạy đi nghiên cứu, lập tức cùng Tuyên đế cáo từ. Tuyên đế che miệng đáp: "Lại qua hai ngày nữa là năm mới, hai ngày này cấp cho chúng tướng sĩ thức ăn ngon một chút, cũng không cần nóng lòng công thành. Trước phái người đi khai thác đá và tìm về lượng dầu hỏa lớn bôi lên tên nỏ, sau khi chuẩn bị tốt lại xuất kích."

Đợi chúng tướng rời khỏi, Tuyên đế mới gọi người đem lên khăn ấm lau mặt, sau đó tiếp tục ngồi vào bàn suy xét chiến sự. Mấy ngày nay tuy rằng hắn chỉ ngồi ở trong quân doanh, nhưng so với lúc ở kinh thành vất vả hơn rất nhiều, một đêm không ngủ liên tục suy nghĩ khiến hắn có chút chịu đựng không nổi, chớp mắt liền một tay chống cằm chìm vào mộng đẹp, tay kia vẫn cầm bút lông không buông xuống. Nội thị hầu hạ bên cạnh cũng bồi hắn suốt một đêm, tinh thần đều không được tốt, thành ra không phát hiện chuyện Tuyên đế ngủ gục.

Đợi đến khi Ân Chính thả chúng tướng trở về, Tạ Nhân liền một mình đi đến doanh trướng của Tuyên đế. Thân phận của y, người từ trong cung tới đều biết, không nhiều lời liền để y đi vào. Vương Nghĩa theo vào bên trong rồi mới tự mình thông truyền: "Bệ hạ, Tạ tướng quân cầu kiến."

Tuyên đế đã ngủ say, chỉ là một tay chống đầu, một tay còn cầm bút, từ sau lưng nhìn thấy giống như đang muốn viết cái gì đó. Tạ Nhân liền bước đến trước mặt hắn kêu lên: "Bệ hạ……"

Y bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, thanh âm lập tức nhỏ xuống, nửa ngồi xổm nhìn về phía sườn mặt Tuyên đế. Tuyên đế quả nhiên đã ngủ say, sắc mặt có chút trắng xanh, đầu rũ thật sâu, hô hấp đều đặn, thần thái an tĩnh.

Trên mặt Tạ Nhân hiện ra tươi cười, ánh mắt long lanh ngời sáng, một tay luồng qua sau lưng Tuyên đế, đem tay hắn đặt vào trước ngực, sau đó tay kia lại xuyên qua giữa hai chân hắn, đem người ôm lên. Vương Nghĩa theo tới cũng không dám nói chuyện làm Tuyên đế giật mình, lấy ánh mắt dò hỏi Tạ Nhân, sau khi có được một ánh mắt của y liền quyết đoán mà dẫn đường cho y đến bên giường Tuyên đế.

Tạ Nhân nhẹ nhàng đem Tuyên đế đặt lên trên giường, lấy chăn mỏng đắp lên cho hắn, bản thân cũng không rời đi mà ngồi một bên nhìn hắn. Vương Nghĩa tiến đến bên cạnh y thấp giọng nói: "Bệ hạ mấy ngày nay thường nhắc tới tướng quân, tướng quân cứ ở bên cạnh hầu hạ bệ hạ một lúc đi, bọn nô tài xin cáo lui trước."

Ánh mắt Tạ Nhân dừng lại trên thụy nhan của Tuyên đế, nhỏ giọng đáp: "Ta đã biết, đa tạ công công."

Ánh sáng trong trướng dần lịm tắt, Tạ Nhân cũng không thèm để ý, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tuyên đế, tỉ mỉ phác họa từng đường nét tú lệ. Mấy ngày nay lặn lội đường xa, Tuyên đế gầy đi rất nhiều, cằm cũng nhọn ra, phía dưới đôi mắt đang khép lại kia cũng ẩn ẩn phát xanh, có thể thấy được đã ăn không ít khổ.

Nếu không vì để tới gặp y, nếu không vì để tận mắt nhìn thấy y, giúp đỡ y lập được công tích không thua Chu Huyên, hắn cần gì phải lấy thân phận thiên tử, tự mình thân chinh tới một nơi nhỏ bé đầy rẫy chướng khí như thế này?!

Tạ Nhân càng nghĩ càng áy náy, nhưng sau cùng tất cả đều hóa thành vui sướng cùng thỏa mãn. Y vươn tay chạm vào hai mắt Tuyên đế, cúi đầu hôn lên đôi môi khô khốc kia, dùng đầu lưỡi từng chút một liếm ướt bờ môi khô nứt, cảm thấy tư vị lúc này so với trước kia ở kinh thành càng thêm mềm mại tốt đẹp.

79. Chương 78: Ai Lâm Hạnh Ai?

Tạ Nhân ước chừng đã hơn một năm chưa gặp Tuyên đế. Y ở Hội Kê, có khi nhớ lại tình hình lúc trước, cũng sẽ hoài nghi khi đó có phải hay không bản thân trúng độc, sinh ra ảo giác. Nhưng hôm nay hai người lần thứ hai tương phùng, ngồi ở đầu giường nhìn thụy nhan của Tuyên đế, Tạ Nhân rốt cuộc có thể xác định, hồi ức mà bản thân giữ chặt trong suốt một năm kia là thật, hơn nữa tình cảm Tuyên đế đối với y

vẫn như cũ chưa hề thay đổi.

Hiện giờ Chu Huyên đã không còn, y đương nhiên phải về cung, cho dù hậu cung còn có mấy người, nhưng những kẻ đó có thể quản được y sao?

Tạ Nhân ngẩng đầu, ngón tay vỗ về đôi môi đã bị nước miếng làm cho mềm mại trơn bóng của Tuyên đế, rũ mắt đảo qua khuôn mặt hắn, theo chiếc cằm nhọn nhìn xuống, từ cần cổ trắng nõn đến vùng da thịt bên dưới. Tuy rằng hơn phân nửa thân mình Tuyên đế đều bị che đậy dưới tầng tầng y phục, chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại thể, nhưng trong mắt y lại tựa như thấy được cơ thể tuyệt đẹp ngày ấy không hề che đậy mà bại lộ ra trước mắt y.

Tạ Nhân đem tay thâm nhập vào bên trong, tinh tế cảm thụ xương cốt cùng cơ bắp của Tuyên đế. Độ ấm từ lòng bàn tay dần dần lan tràn theo cánh tay hướng thẳng tới trong lòng Tạ Nhân, thiêu đốt tâm y đến khó cầm giữ được, nửa thân mình đều áp lên giường, một tay cởi ra đai lưng Tuyên đế, cúi đầu một lần nữa hôn lấy đôi môi đã hơi sưng đỏ.

Cọ xát thật lâu sau, y mới giải khai đai lưng trong tay, kéo mở tầng tầng y phục, đem tay đặt lên bụng nhỏ bằng phẳng săn chắc của Tuyên đế. Da thịt Tuyên đế nóng ấm trơn nhẵn và mềm mại, đã có chút mướt mồ hôi, tay Tạ Nhân ở nơi đó khẽ vuốt một trận, liền dần dần hướng xuống phía dưới tìm kiếm.

Nhưng vào lúc này, Tuyên đế bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, hai mắt chớp động vài cái, rốt cuộc chậm rãi mở ra. Động tác của Tạ Nhân tức khắc cứng lại, nhưng hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, tự nhiên nhìn về phía hắn mở miệng: "Bệ hạ tỉnh? Bệ hạ mấy ngày nay đã vất vả, không cần vội đứng dậy, mọi việc cứ để ta tới hầu hạ là được rồi."

Tuyên đế mới vừa tỉnh lại nên có chút trì độn, đợi Tạ Nhân nói xong một hồi mới hiểu được, da thịt khôi phục xúc cảm nhạy bén, bàn tay ấm áp đặt trên bụng càng rõ ràng mà nhắc nhở hắn Tạ Nhân đang làm cái gì.

Tuyên đế giật mình trong lòng, vội vàng cầm lấy cái tay kia kéo ra, một tay vịn giường muốn ngồi dậy: "Nơi này là quân doanh, người đến người đi, ngươi muốn làm cái gì!"

Tạ Nhân giữ chặt hai tay Tuyên đế, cúi người nhìn thẳng vào mắt hắn: "Bệ hạ sợ cái gì, bên ngoài có thái giám cùng thị vệ thủ hộ, không ai dám xông tới. Huống chi ta vốn dĩ chính là người của bệ hạ, chỉ vì lúc trước bị Chu Huyên ghen ghét, mới tạm thời rời kinh, chuyện này mọi người đều biết. Ta cùng bệ hạ ở bên nhau là thiên kinh địa nghĩa, không ai có thể nói được gì."

Nhưng Chu Huyên hiện tại còn ở trong cung a! Hơn nữa hắn đã buông bỏ Tạ Nhân một lần, sao còn có thể giống như trước kia ngay cả trước kia lúc ở trong cung, hắn cùng Tạ Nhân căn bản…… cũng đều là tình cảm quân thần không phải sao? Tuyên đế nóng vội không thôi, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đem đôi tay rút ra, khép lại y phục trên người.

Tạ Nhân có hơi thất vọng, trong mắt lại một mảng kiên định, một tay ôm lưng Tuyên đế, một tay nắm lấy đai lưng hắn, đem người áp đảo trở về trên giường: "Bệ hạ không cần lừa mình dối người, cả triều đều biết

ta là người của bệ hạ, hiện tại có muốn phủi cũng phủi không sạch." Tay y trượt xuống phía dưới, thâm nhập vào trong quần lót, tìm được vật giữa hai chân Tuyên đế, cầm chỗ đã lâu chưa thư tiết kia nhẹ nhàng xoa nắn, không quá vài cái liền khiến nó cương lên.

Nhìn thấy Tuyên đế sắc mặt ửng hồng, thân thể cũng hơi rung động, Tạ Nhân đắc ý mà mỉm cười: "Bệ hạ ở trong quân hơn một tháng, không có người hầu hạ sao được? Người bên ngoài sẽ không dám ở thời điểm này mà xông vào, bệ hạ chỉ cần nằm là tốt rồi, mọi việc còn lại cứ để cho ta."

Tuy rằng lời y nói thập phần mê hoặc, vật dưới thân đã lâu chưa được người khác đụng chạm cũng không biết xấu hổ cực lực phụ họa, Tuyên đế vẫn cắn môi, kiên định mà lắc đầu: "Trẫm mang binh đến là để đánh giặc, ngươi là tướng tài mà trẫm dụng tâm bồi dưỡng, há có thể ngay trên đường hành quân làm ra chuyện này? Huống chi không chỉ có chúng quân sĩ nhìn vào, vạn nhất kẻ địch tập kích……"

Quần lót đột ngột bị kéo xuống, phân thân Tuyên đế không còn vật trói buộc, lập tức nhảy ra, bộ dáng sinh long hoạt hổ hoàn toàn hiển lộ trong mắt Tạ Nhân, khiến cho ánh mắt y càng thêm ám trầm, trong nụ cười ôn hòa cũng mang theo vài tia nóng vội. Tạ Nhân liếm liếm môi, một tay cầm lấy long căn, móng tay ở lỗ nhỏ trên đỉnh đầu cào nhẹ hai cái, Tuyên đế lập tức hít sâu một ngụm khí, cắn chặt môi dưới, nhất thời nói không thành lời.

Tạ Nhân chen vào giữa hai chân hắn quỳ xuống, khom người để trán mình chạm vào trán hắn, thân mật hỏi: "Bệ hạ hiện tại còn muốn nói 'không được' sao?"

Tuyên đế hô hấp càng thêm dồn dập, khóe mắt đã có chút ướt át, cơ thể cũng ửng hồng một mảng. Hắn cấm dục thời gian dài như vậy, xác thật chịu không nổi khiêu khích, huống chi Tạ Nhân lại không phải người khác, lúc trước đem y đẩy về Hội Kê làm quan, một là vì tiền đồ của y, hai là vì để Chu Huyên an tâm, cũng không phải bởi vì A Nhân của hắn biến thành nam nhân.

Nhưng cho dù tình cảm có tốt, cũng không thể ở trong trướng làm ra loại sự tình này. Tuyên đế nhỏ giọng "Ân" một tiếng, gắt gao đè lại tay Tạ Nhân, tận lực đề cao thanh âm nói: "Bên ngoài có người……"

Tạ Nhân cũng không đáp lời, chỉ cúi đầu ngậm lấy một bên đầu nhũ của hắn, dùng sức liếm mút. Từ trên đầu nhũ truyền đến từng trận ướt nóng tê dại, kích thích đến khiến Tuyên đế không thể nói tiếp, cắn chặt răng nhẫn nại tình triều càng ngày càng mãnh liệt trong cơ thể, mười ngón chân khó nhịn mà cong lại.

Trên trán Tạ Nhân cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, phân thân dưới lớp quần áo bó chặt cũng trướng to, căng tràn đến nỗi nhô lên thành một ụm đất nhỏ. Ngón tay của y đã bị bạch dịch chảy ra từ đỉnh long căn làm cho ướt đẫm, cảm thấy thời điểm không sai biệt lắm, liền dỗ dành Tuyên đế hé miệng, ngón tay từ giữa hàm răng luồng lách chen vào.

Tuyên đế theo bản năng mà ngậm lấy mấy ngón tay kia, dùng đầu lưỡi mềm mại bao bọc, tinh tế liếm láp. Tạ Nhân cảm thấy như có một dòng nước ấm từ đầu ngón tay chảy vào tim, càng thêm ra sức mà liếm mút song châu đã trướng đến cứng rắn của Tuyên đế, đồng thời đem phân thân bị bao vây gắt gao đến dâng trào của mình cọ vào long hành của Tuyên đế, cách lớp vải lụa cảm thụ hơi thở ướt nóng của vật trong tay.

Ngón tay Tạ Nhân không lâu sau liền bị liếm đến ướt đẫm, lúc rút ra kéo theo không ít chất dịch trong suốt, tạo thành một sợi chỉ bạc thật dài bên môi Tuyên đế. Tạ Nhân tràn đầy ý cười mà ngẩng đầu lên, liếm sạch đôi môi thủy nhuận của Tuyên đế, đem ngón trỏ tìm đến hậu đình Tuyên đế, nương theo nước bọt bôi trơn đâm vào.

Tuyên đế đột nhiên mở bừng đôi mắt, há miệng thở dốc, lại tự sa ngã mà bịt kín mắt mình, nói: "Nhanh một chút, đừng khiến người khác nhìn ra manh mối."

Tạ Nhân chậm rãi di chuyển ngón tay, nhìn biểu tình của Tuyên đế, không ngừng thăm dò nội bích, miệng còn bình tĩnh mà giải thích: "Bệ hạ không cần quá mức lo lắng, chúng tướng sĩ dù có mấy cái đầu cũng không dám bàn tán gia sự của hoàng đế. Kỳ thật trong quân quy củ tuy nghiêm, nhưng vẫn cho phép tướng sĩ mang theo cơ thiếp tòng quân, huống chi bệ hạ là thiên tử, há có thể vì một Nam Cương nho nhỏ mà đè nén nhu cầu bản thân?"

Trong lúc Tạ Nhân cưỡng từ đoạt lí, Tuyên đế bỗng nhiên nhăn mày, thân mình hơi chuyển động một chút, Tạ Nhân liền biết y tìm đúng chỗ rồi, lập tức ở nơi đó tỉ mỉ xoa ấn. Tuyên đế khẩn trương nắm lấy đệm giường dưới thân, thấp giọng kêu lên: "A Nhân, A Nhân…… Đừng đụng vào chỗ đó……"

Tạ Nhân lên tiếng, đem ngón tay rút ra vài phần, xong lại đưa thêm ngón giữa cùng vào, càng nỗ lực mà khai thác cửa huyệt, liên tục xoa ấn ở điểm mẫn cảm kia, ngẩng đầu hỏi Tuyên đế: "Ta có phải so với lúc trước làm tốt hơn rất nhiều? Bệ hạ nếu không thoải mái, không cần miễn cưỡng chính mình, chỉ cần nói cho ta biết nên làm thế nào, ta đây liền sửa."

Đáp lại y chính là tiếng thét cao vút của Tuyên đế, một dòng bạch dịch đặc sệt bắn thẳng lên mặt y. Tạ Nhân giơ tay lau đi bạch dịch trên mặt, liếm sạch, nuốt xuống xong mới nói: "Xem ra hiện tại ta làm được không tồi. Bệ hạ nhịn một chút, ta đây liền tiến vào."

Y rút ra ngón tay, đem y phục trên người Tuyên đế đều cởi bỏ, dùng sức tách ra đôi chân trắng nõn, nắm lấy phân thân đang bừng bừng phấn chấn của mình, thúc vào huyệt động đang không ngừng co rút.

Ngay lúc hai người đang chìm đắm trong tình triều, ngoài cửa trướng bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng nói, có người muốn cầu kiến thánh thượng. Thân thể Tuyên đế bỗng nhiên căng thẳng, giãy giụa muốn đứng dậy, thấp giọng hoảng hốt: "A Nhân, không cần tiếp tục, có người……"

Tạ Nhân lại nhanh chóng bắt lấy đùi hắn, như cũ không nhanh không chậm mà thâm nhập từng chút một, cho đến khi toàn bộ đi vào trong cơ thể Tuyên đế mới buông tay ra. Y ép chặt tới trước ngực Tuyên đế, hơi đong đưa thân thể, cọ sát vào nội bích mềm mại, thấp giọng khuyên nhủ bên tai Tuyên đế: "Những người đó không dám xông vào đâu, nội thị sẽ báo cho bọn họ biết bệ hạ đang nghỉ ngơi. Mấy chục vạn đại quân trú ở bên ngoài, lại có Ân nguyên soái trông coi, cho dù có xảy ra đại sự gì thì vẫn có thể duy trì mấy ngày. Bọn họ bất quá là bởi vì ta tới tìm bệ hạ nên muốn đến hỏi thăm tình hình mà thôi."

Tuyên đế cũng biết không thể xảy ra được đại sự gì, nhưng là trong trướng sao có thể so với trong cung, trên giường ngay cả cái màn cũng không có, nếu có người xông vào, thể diện vua một nước của hắn liền phải ném xuống đất! Tuyên đế nóng nảy bắt lấy tay Tạ Nhân, khẩn cầu nhìn y: "Không được, những người bên ngoài đó nếu tiến vào……"

Trong đôi mắt kia tựa hồ có ánh nước lay động, so với ngày thường thanh minh sắc bén lại càng có loại cảm giác chọc người yêu thích. Tạ Nhân ở trên môi Tuyên đế khẽ hôn một cái, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, chậm rãi bứt ra. Tuyên đế vừa định thở phào một hơi, cự vật tưởng chừng đã rút ra kia lại lần nữa tiến vào, đánh thẳng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, thúc mạnh đến khiến hắn phải kêu lên sợ hãi, hậu đình không khỏi co rút kịch liệt, cắn chặt vật kia của Tạ Nhân.

Tuyên đế hít sâu hai ngụm khí, kinh giận hỏi: "Ngươi sao còn……"

Tạ Nhân nhẹ nhàng che lại miệng hắn, thấp giọng nói: "Bệ hạ nói nhỏ một chút, đừng để người bên ngoài nghe thấy."

Động tác của y cũng không tính là nhanh, nhưng liên tục điều chỉnh phương hướng, không phải xoa điểm mẫn cảm chết người kia một chút thì chính là thúc thẳng lên phía trên, mỗi một lần lùi ra tiến vào đều kích thích Tuyên đế phải hừ nhẹ thành tiếng, rồi lại vì sợ người khác nghe được, bất đắc dĩ đau khổ cắn môi nhẫn nại.

Tạ Nhân đem chân Tuyên đế kéo lên eo của mình, một tay chống đỡ thân thể, một tay cầm long căn đã phấn chấn tinh thần trở lại của Tuyên đế, theo tần suất ra vào của chính mình mà kiên nhẫn xoa vuốt. Khóe mắt Tuyên đế đã ướt đẫm một mảng, dù có cắn chặt môi, cũng dấu không được tình triều đang dâng lên trong cơ thể, càng ngăn không được thanh âm ngâm nga phát ra từ trong cổ họng.

Chỗ tương liên của hai người đã ướt đến rối tinh rối mù, tiếng nước cùng tiếng thân thể va chạm vang lên thập phần kinh người. Những tướng sĩ ngoài trướng kia không biết từ đâu ra vẫn còn đang nói chuyện cùng nội thị, không chịu rời đi, mà giường bên này cũng có thể nghe được từng tiếng bước chân đi qua đi lại cùng tiếng cười đùa của binh lính……

Tuyên đế kinh hãi đến độ tự dùng tay che kín miệng mình, cực lực nghĩ muốn che dấu động tĩnh trong phòng. Tạ Nhân lại không để ý chút nào, động tác cái sau so với cái trước càng điên cuồng dũng mãnh, tay không ngừng âu yếm cơ thể Tuyên đế, buộc hắn phải kêu ra tiếng. Mặc kệ Tuyên đế hung hăng mà nhìn y chằm chằm, y cũng chỉ khuyên nhủ: "Bệ hạ kêu ra cũng không sao, bọn họ đều tưởng là ta bị bệ hạ lâm hạnh, dù có nghe được cái gì, cũng sẽ không tổn hại mặt mũi của bệ hạ."

Ai lâm hạnh ai thì cuối cùng vẫn là hoàng đế hắn đây ở ngay trong quân doanh…… công nhiên lâm hạnh tướng quân! Quan trọng nhất chính là không ai biết hắn ở phía dưới, hắn nhất định trốn không thoát cái danh háo sắc hoang đường!! Tuyên đế đứt quãng mà đem đạo lý này giảng giải cho Tạ Nhân, không nói được mấy câu liền cảm thấy động tác của y càng lúc càng nhanh hơn, ra sức đưa đẩy một trận, cuối cùng tiết ra trong thân thể hắn.

Thẳng đến lúc này, Tạ Nhân mới chậm rãi đứng dậy từ trên người Tuyên đế, rút ra vật đã mềm xuống, lại không ngừng hôn lên mặt Tuyên đế, mơ hồ đáp: "Bệ hạ có thể bắc định di Nhung, nam bình Man tộc, công tích không thể chối cãi. Bệ hạ lại tài đức sáng suốt mà lập thái tôn, quốc gia yên ổn, thiên hạ còn ai dám nói bệ hạ không đúng? Bệ hạ nếu có sức lực nghĩ về mấy việc vô dụng như vậy, không bằng chúng ta lại đến vài lần."

80. Chương 79: Bị Chặn Đường Lui

Tạ Nhân đã lâu chưa được sủng ái, nay vừa tiến vào thị tẩm, không khỏi có chút khinh cuồng. Cũng may thị vệ ngoài cửa đều là người trong cung mang đến, coi như tri kỷ đắc dụng, y ở bên trong cùng Tuyên đế lâu như vậy, cũng không có ai dám tới quấy rầy, ngược lại đều thay y che lấp. Chúng tướng sĩ lén nghĩ này nghĩ nọ thật sự là quản không được, nhưng bên ngoài lại không ai tìm ra được nhược điểm Tuyên đế tuyên dâm giữa ban ngày.

Thời điểm Tuyên đế tắm rửa, đã là buổi tối.

Trong quân dùng nước không tiện, tuy rằng Nam Cương khắp nơi đều có sông, nhưng muốn nấu nước nóng rồi đưa tới trướng Tuyên đế, không biết sẽ bị bao nhiêu cặp mắt nhìn vào. Ban ngày vô duyên vô cớ mà tắm gội thật sự quá gây chú ý, lúc Tạ Nhân muốn đi kêu nội thị chuẩn bị nước nóng, Tuyên đế lập tức ngăn cản, chỉ dùng khăn tùy ý xoa xoa, ngồi ở đầu giường cùng Tạ Nhân thương nghị việc dụng binh.

Thành Thanh Viễn tuy cao, nhưng binh lính Nam Cương cũng chỉ có bấy nhiêu người, bá tánh trong thành nhiều lắm chỉ cỡ hai ba vạn. Lúc Tạ Nhân mang binh công thành, bọn họ có thể bảo vệ được mấy ngày, nhưng đại quân đã tới, lại mang theo khí giới công thành, trong vòng mười ngày tất có thể phá tòa thành này. Tiếp tục xuôi theo dòng xuống hạ du sẽ là thành Tứ Hội, tòa thành kia so với thành Thanh Viễn càng khó công phá, thuỷ quân của Tạ Nhân lúc tiến xuống cần phải mang theo khí giới công thành.

Tạ Nhân thở dài: "Ta ở trong quân cũng đã một thời gian, những việc này phải nên tự mình thu xếp, há có thể để bệ hạ nhọc lòng? Ta đã tính qua, tuy rằng máy bắn đá mang theo không tiện, nhưng đại cung nỏ lại có thể tháo ra mang lên thuyền, lúc công thành lại dỡ xuống, so với trong tay không có khí giới vẫn tốt hơn nhiều. Lần này đả thông thủy lộ, về sau Phó đại nhân đưa lương theo đường thủy, sẽ nhanh chóng hơn so với di chuyển đường bộ."

Được Tạ Nhân nhắc, Tuyên đế mới nhớ tới: "Phó Tương áp lương thế nào lại chậm như vậy? Tuy là trong quân không thiếu lương, nhưng vẫn nên cho người đi thúc giục một chút. Cũng may Nam Cương là nơi giàu có, đợi phá được thành Thanh Viễn, việc trước tiên vào thành là phải lấy lương thực bổ sung cho quân lương."

Hai người đang thương nghị, có nội thị tiến vào đưa nước tắm, đầu cũng không dám nâng, buông thùng nước xuống xong liền lui ra. Tuyên đế phất tay nói: "Trẫm muốn tắm rửa, ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tạ Nhân nghe vậy liền đứng dậy, duỗi tay qua nhéo một cái trên eo hắn. Tuyên đế vốn là vì mặt mũi nên mới cố gắng chống cự tới giờ, hai chân đã có chút run rẩy, bị Tạ Nhân chọc một cái như thế, tuy rằng không kêu thành tiếng, nhưng lại theo phản xạ mà muốn tránh khỏi tay y, lập tức ngã xuống bên mép giường. Tạ Nhân tiến tới một bước giữ được Tuyên đế, chặn ngang ôm hắn đi đến sau bình phong, ung dung thong thả thay hắn cởi bỏ xiêm y.

Tuyên đế thật sự là eo đau chân mỏi, ngồi cũng đã khó khăn, càng vô lực giãy giụa, đành phải để Tạ Nhân giúp mình thay quần áo. Tuyên đế hiện tại đã có chút khai thông tư tưởng, giữa hai người còn cái gì mà chưa làm qua, cần gì phải xấu hổ nữa. Hắn ngồi yên ổn, Tạ Nhân cũng liền an tâm cầm lấy khăn tắm, trước tiên giúp Tuyên đế giải khai búi tóc, múc nước gội đầu, sau đó xắn tay áo, mò vào trong nước giúp hắn lau rửa thân thể, lấy ra tinh hoa mà mình đã bắn vào trong bụng Tuyên đế.

Lau rửa một hồi, ngón tay mò vào bên trong hậu đình Tuyên đế càng ngày càng sâu, nửa cánh tay đều bị nước thấm ướt. Tạ Nhân cũng không thèm để ý trên người ướt đẫm, chỉ hận không thể bước vào cùng tắm chung.

Cũng may khí hậu Nam Cương nóng bức, mùa đông ở đây so với mùa xuân ở phương bắc không khác nhau mấy, trận tắm rửa này mới không làm cho cả hai bị cảm lạnh. Đợi Tạ Nhân thu dọn xong mọi thứ, Tuyên đế đã thay đổi xong một thân thường phục. Tạ Nhân cũng thừa dịp bóng đêm mà bước nhanh trở về trướng của mình.

Ngày hôm sau, biểu tình mọi người nhìn Tạ Nhân đều có chút khác thường, duy nhất chính y vẫn bình tĩnh như mọi ngày, không thèm để ý tới ánh mắt của người khác. Thủ hạ của y là tư mã* Dữu Tân so với người khác càng lo lắng không yên, âm thầm lôi kéo y hỏi: "Tướng quân thật sự quyết tâm muốn vào cung? Bệ hạ đã ở trên triều ngay trước toàn thể văn võ bá quan tuyên bố sau này sẽ không nạp phi nữa, vạn nhất ngươi…… này chẳng phải là…… Hơn nữa trong cung còn có một Chu hoàng hậu cực kỳ được sủng ái, hắn vừa vào cung, bệ hạ liền bỏ qua toàn bộ tội danh mưu phản của Chu thị, ngươi xem xuất thân của Từ Văn Chiêu thì biết, hiện tại còn được trọng dụng nữa kìa."

[**tư mã là một chức quan.*]

Tạ Nhân lại dầu muối đều không ăn, không đem mấy người ở trong cung kia để ở trong lòng, chỉ mỉm cười an ủi: "Bệ hạ là thiên cổ minh quân, sẽ không bạc đãi ta. Nếu hắn bạc đãi, Tạ Nhân ta cũng không phải kẻ chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng."

Trong lòng y đã sớm có tính toán, trận đánh này y buộc phải tận lực biểu hiện.

Sau Nguyên Đán một ngày, Tuyên đế liền tự mình tọa trấn đại quân, chỉ huy công thành. Tạ Nhân lãnh hai ngàn binh mã, kéo máy bắn đá cùng đại cung nỏ di chuyển đến nơi xa nhất của thành Thanh Viễn bắc môn. Tất cả đầu mũi tên cùng đạn đá đều bôi kín lưu huỳnh, dùng máy bắn vào thành, lại phái người xông qua loạn tiễn, đem mũi tên đã tẩm dầu cháy đỏ rực bắn lên đầu tường thành. Thừa dịp quân coi giữ thành bị lửa lớn cùng đạn đá làm cho hỗn loạn, một đội kỵ binh kéo theo đại chùy gỗ tới dưới cổng thành, hiệp lực phá mở cửa thành.

Tạ Nhân làm gương cho tướng sĩ, dẫn đầu một đội binh mã xông thẳng vào thành Thanh Viễn, trước tiên dẹp sạch quân coi giữ bắc môn, ngay sau đó liền hướng phủ nha trong thành mà phóng đi, bắt sống quan lại địa phương, khống chế kho lương trong thành. Đem những kẻ phản kháng đều bắt hoặc giết, chỉ để lại hai gã tham tướng ở phủ nha trông coi, chính mình cùng phó tướng chia quân hai lộ, chi viện hai cửa thành tây và nam.

Tạ Nhân hận không thể trở thành người đầu tiên nghênh đón Tuyên đế vào thành, liền dẫn một đội nhân mã thẳng tiến nam thành. Đến nơi mới phát hiện nam thành lại là địa phương quân địch bài bố binh lực nhiều nhất. Trong thành đường đi nhỏ hẹp, cưỡi ngựa ngược lại không tiện, lúc y đang giao chiến cùng quân binh canh giữ cổng thành, phía sau mới kéo đến mấy trăm người tiếp viện.

Thân binh lập tức chia làm hai cánh bảo hộ, khuyên y trở về cùng quân sĩ trong thành hội hợp. Tạ Nhân lại càng đánh càng hăng, trường thương trong tay sắc lạnh lóe sáng, chiến giáp trên người đã phủ đầy máu

tươi, quần áo giống như nhúng trong máu. Tạ Nhân tiến lên phía trước, mũi thương chớp nhoáng, liền xẹt qua yết hầu mấy người, đạp lên núi thây biển máu giết tới tận cửa thành, mang theo thủ hạ thân binh mở ra cửa nam thành, nghênh đón tướng sĩ tấn công vào nam môn.

Một trận này khiến mọi người chân chính nhận thức được võ công của Tạ Nhân. Tấn công bắc môn chính là thủ hạ phó tướng của Ân Chính, sau khi đi vào đại môn nhìn thấy một rừng thi thể trên mặt đất, cùng động tác chém giết nước chảy mây trôi của Tạ Nhân, trong lòng liền sinh ra một trận hàn ý.

Đợi chiến trường được quét dọn sạch sẽ, Tuyên đế liền vào thành nghỉ ngơi chỉnh đốn, trước vì ba quân tướng sĩ khánh công, thuận tiện cho thám tử mang thư về các châu, dò hỏi xem Phó Tương trên đường áp lương có gặp phải vấn đề gì hay không, vì sao lâu như vậy vẫn không thấy trở về.

Tại bữa tiệc, chúng tướng đều truyền tai nhau về công tích của Tạ Nhân, ánh mắt nhìn y lập tức đều thay đổi. Tất cả mọi người đều là tướng quân lãnh binh đánh giặc, tự nhiên cũng giết không ít người, thậm chí có người còn rơi vào tình trạng hưng phấn lúc giết người, nhưng võ công trác tuyệt như Tạ Nhân, bình tĩnh đạm nhiên, giết người như bẻ hoa ngắt lá, quả thật không nhiều lắm.

Tuyên đế trong lòng cực kỳ kiêu ngạo, tại bữa tiệc liên tiếp ban rượu, hận không thể khiến cho tất cả mọi người ngồi đây đều biết Tạ Nhân là một tay hắn bồi dưỡng nên. Chỉ tiếc thái độ vui mừng hãnh diện vì thành tựu của ái đồ kia trong mắt kẻ khác, bao gồm cả bản thân Tạ Nhân, đều hoàn toàn không phải như vậy, ngược lại giống như hắn vô cùng sủng ái Tạ Nhân, muốn đem y thu nạp vào hậu cung!

Tuy nói thần tử không thể nghị luận gia sự của hoàng đế, nhưng Tuyên đế lại bày ra thái độ chói lóa rõ ràng như vậy, lúc Tạ Nhân lần thứ hai từ trong trướng của Tuyên đế trở về, ngay cả Dữu Tân người vẫn luôn lo lắng cho tương lai của y, đều không còn gì để nói. Dù sao nghe nói hai văn thần kia sau khi tiến thân làm phi tử vẫn ở trong triều làm quan, cùng lắm thì hắn đi theo Tạ Nhân vào kinh, làm tiếp cái chức tư mã của hắn vậy.

Còn về chuyện những người khác nghị luận ra sao thì…… bên văn thần đã vào cung hai vị, Chu gia tuy là võ tướng, tiến cung lại là đệ tử bàng chi chưa từng làm quan, hai so với một, võ tướng bên này vẫn có thể 'chó chê mèo lắm lông'.

Đợi thành Thanh Viễn ổn định xong, Tạ Nhân tiếp tục xuất phát trước, xuôi theo dòng Bắc giang xuống Thừa châu, hướng về thành Tứ Hội. Lúc này trên thuyền của y mang theo rất nhiều khí giới công thành cùng chiến mã và bộ binh. Tuyên đế tuy có tâm giống Tạ Nhân muốn tự thân xuất trận, nhưng có Ân Chính cùng chúng tướng đau khổ khuyên bảo, cuối cùng hắn vẫn lưu lại trong quân doanh. Ân Chính phái hai đội kỵ binh men theo bờ sông đi trước, một là để dọn sạch chướng ngại của địch, hai là phối hợp với Tạ Nhân, sớm ngày công phá thành Tứ Hội, đỡ phải giống như lần trước công thành bất lợi, chỉ có thể ngồi chờ đại quân chi viện.

Tuyên đế lại mang theo đại quân ở lại thành Thanh Viễn nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày, một mặt chờ tấu chương từ trong kinh truyền đến, một mặt nghe Ân Chính hội báo việc an bài trong thành. Quân sĩ Nam Cương còn sót lại trong thành vừa mới thanh lọc chỉnh đốn xong, lúc đại quân đang muốn nhổ trại xuất phát, Ân Chính bỗng nhiên mang theo một binh lính người đầy tro bụi vết máu, xiêm y rách nát, hấp hối chạy tới yết kiến.

Ngay cả Ân Chính luôn tràn ngập sức sống, trên mặt lúc này cũng u ám vài phần, cau mày tấu: "Quận Trường Sa đã xảy ra chuyện, y chính là mới từ bên kia trốn về, còn Phó tướng quân…… sợ là tạm thời không thể về được."

Tuyên đế giật mình trong lòng, lập tức nhạy bén mà nghĩ đến: Dám kéo chân sau của hắn, đây là có người muốn làm phản! Nhưng không muốn làm trò trước mặt thần tử, Tuyên đế vẫn giữ thần sắc bình thản, hướng về phía thám tử người đầy máu cùng tro bụi trấn an cười nói: "Bên kia xảy ra chuyện gì, ngươi cứ nói thẳng, không cần sợ hãi."

Tuyên đế trời sinh vốn đã có tướng mạo đẹp đẽ, nhất cử nhất động đều phong tư lỗi lạc, ngay cả xụ mặt cũng không thể dọa người, huống chi cười lên lại càng cảm thấy đáng yêu dễ gần. Binh lính kia một đường bị không ít kinh hãi, lúc đến được đây mới yên lòng, ách thanh tấu: "Quận Trường Sa đã bị người chiếm, Phó tướng quân bị bắt giữ, lương thảo cũng bị người chặn đứng. Dương Sơn Quan đã bị phản tặc chiếm đóng, chúng ta hiện tại có muốn lui về Trung Nguyên sợ cũng lui không được!"

Vẻ mặt Ân Chính lập tức hiện ra lo lắng bất an, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tuyên đế, muốn nhìn ra ý tứ của hắn. Đáy lòng Tuyên đế tuy kinh giận, nhưng đời này việc xui xẻo hắn gặp cũng chẳng ít, nên mới không khẩn trương giống hai người kia. Hiện tại bất quá là quốc nội có kẻ tác loạn, trong tay hắn còn đang nắm mấy chục vạn đại quân, kinh thành lại có Chu Huyên tọa trấn, dù có người gan lớn tác quái sau lưng hắn, triều đình cũng sẽ không loạn đến nỗi không trụ được.

Tuyên đế lấy lại bình tĩnh, vội vàng hỏi: "Là kẻ nào chiếm Trường Sa? Thổ Phiên cấu kết cùng quan viên địa phương, xâm nhập Trung Nguyên?"

Thám tử kia khóc ròng nói: "Không biết có phải Thổ Phiên hay không. Theo tiểu nhân chứng kiến, đám người chờ sẵn giăng bẫy chúng ta đều là người Hán, nhìn qua giống như quan viên, nhưng lại không phải quan viên Trường Sa mà chúng ta đã gặp qua trước đó. Tiểu nhân vô năng, không thể điều tra rõ lai lịch của những người này."

Ân Chính chau mày, nhưng vẫn tận lực khuyên giải Tuyên đế: "Có lẽ chỉ là một quận Trường Sa rối loạn, những địa phương khác chưa chắc theo bọn họ làm phản. Bệ hạ thân thể nghìn vàng, không thể lưu lại nơi nguy hiểm như vậy. Ta phái người hộ tống bệ hạ trở về kinh, chúng ta có thể chọn tuyến đường đi Mân Trung, hoặc là từ Kiềm Trung……"

Tuyên đế đạm nhiên đáp: "Trẫm ở trong quân, có gì phải sợ. Hiện giờ đại quân đã xâm nhập sâu vào đất Nam Cương, cứ một đường giết thẳng tới đô thành, bắt giữ Nam Cương vương, nơi đó sẽ trở thành căn cứ để chúng ta tiêu diệt phản tặc. Nếu trẫm một mình chạy trốn trở về, mấy chục vạn quân sĩ ngoài kia thì phải làm sao bây giờ, ném ở chỗ này để bị người từng ngụm ăn tươi nuốt sống? Bọn phản tặc kia còn chưa đủ bản lĩnh để chiếm giữ kinh thành, trong kinh có hoàng hậu và hoàng thái tôn, nghịch tặc sẽ không làm gì được."

Trong lòng Ân Chính tuy không để ý vài vị hậu phi kia, nhưng bị Tuyên đế tâm bình khí hòa mà chỉnh đốn một hồi như vậy, cũng bình tĩnh vài phần. Sau khi hạ quyết tâm, đầu óc của Ân Chính cũng xoay chuyển nhanh chóng: "Thần lập tức đi phong tỏa tin tức, miễn cho binh sĩ bất an. Người này thần sẽ dẫn xuống nghỉ ngơi, sau đó kêu chúng tướng tới thương nghị cùng bệ hạ bước tiếp theo phải đi như thế nào."

Tuyên đế gật đầu đáp: "Không cần lo lắng, bọn họ có muốn từ Dương Sơn Quan một đường đuổi giết xuống đây, phải đụng độ qua quân canh giữ dọc đường của chúng ta. Trong triều trước sau gì cũng sẽ điều binh chi viện, mấy quận xung quanh cũng sẽ không ngồi nhìn kẻ khác tác loạn tạo phản. Cho quân sĩ thu thập đồ đạc, nhanh chóng nam hạ. Tòa thành Thanh Viễn này giữ không được, chỉ có thể mau chóng đánh tới Phiên Ngu, khiến Nam Cương thay đổi quốc vương, chúng ta mới có thể quay đầu trở về."

81. Chương 80: Uyển Lăng Vương Mưu Phản

Lúc đại quân của Tuyên đế bị vây hãm ở Nam Cương, tại kinh thành cũng không hề sóng yên biển lặng. Nguyên Đán vừa trôi qua, Tây Bắc liền truyền đến tin dữ Thổ Phiên đông tiến, Mân Châu thất thủ. Trừ bỏ ngoại xâm, còn có một mật tấu mưu phản được thám tử ngày đêm khoái mã mang về kinh thành. Việc Tây Bắc Thổ Phiên xuất binh được đưa tới Trung Thư tỉnh, vậy nên cả triều đều biết. Nhưng tin tức mưu phản lại trực tiếp dâng vào cung, sau đó bị người đang thay Tuyên đế trông coi triều chính là Chu Huyên giữ lại.

Lúc nhận được tin tức, Chu Huyên không lập tức triệu tập đại thần, mà trước tiên đem hai người xưa nay luôn ở chung không hòa hợp với mình Thuần Vu Gia cùng Phượng Huyền triệu tới Khôn Ninh Cung, ném phong mật tấu kia xuống trước mặt hai người. Thuần Vu Gia cầm lên nhìn lướt qua, sắc mặt liền thay đổi, lẩm bẩm nói: "Uyển Lăng Vương…… mưu phản?"

Phượng Huyền cũng theo đó mà trầm mặt, tiến lên cùng xem. Mật tấu kia chỉ thuật lại vài câu cụ thể, Uyển Lăng Vương tư thông cùng thái thú Trường Sa, cướp quân lương nam chinh, lệnh cho quân sĩ trấn thủ Trường Sa lấp kín Dương Sơn Quan, muốn cùng Nam Cương hợp mưu giết hại Tuyên đế.

Phượng Huyền đem mật tấu "Bang" một tiếng đập lên bàn, thân mình dựng thẳng, trên người tràn ra một cỗ sát khí sắc bén, chậm rãi nói: "Kinh thành đành nhờ hoàng hậu và Thuần Vu đại nhân coi chừng, ta phải dẫn một đội tướng sĩ nam hạ bình định phản tặc."

Thuần Vu Gia đè lại tay Phượng Huyền, mặt đầy thần sắc trầm trọng: "Phượng lang chậm đã. Uyển Lăng Vương mưu đồ đã một thời gian, tất có phòng bị, ngươi chỉ mang một đội binh đi, làm sao có thể cứu giá? Thổ Phiên lại đang nhân cơ hội này đông tiến, kinh sư nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tương lai ba người chúng ta làm sao đối mặt với bệ hạ?"

Thuần Vu Gia quay đầu hướng về Chu Huyên chắp tay hành đại lễ: "Hoàng thái tôn dù sao cũng là cháu ruột của Uyển Lăng Vương, việc này sớm muộn cũng sẽ liên lụy đến nó. Tin tức mưu phản chưa chắc có thể giữ mãi mà không truyền ra ngoài, theo ngu kiến của ta, không bằng trước tiên chặt đứt đường lui tới giữa thái tôn và ngoại thần, răn dạy cung nhân, chớ để thái tôn biết việc này. Nếu tương lai tình thế thật sự chuyển biến đến mức xấu nhất…… vậy thì phải thỉnh hoàng hậu quyết đoán."

Chu Huyên hơi nghiêng người, tránh đi cái lễ bái của Thuần Vu Gia, thâm trầm mà nhíu mày đáp: "Hoàng thái tôn đã được nhập danh tự trong phả hệ hoàng tộc, không còn là tôn tử của Uyển Lăng Vương, chuyện áp chế hay lật đổ nó không quan trọng, nhưng nếu hành sự tuyệt tình quá mức, thử hỏi bệ hạ có chịu hay không. Việc bình loạn đương nhiên phải giao cho tiểu Phượng lang quân, nhưng ta cũng không thể lưu lại trong cung. Ta muốn đi Tây Bắc điều binh ngăn chặn Thổ Phiên, kinh thành đành phải phó thác lại cho

Thuần Vu đại nhân!"

Thuần Vu Gia sửng sốt: "Đại tướng quân…… hoàng hậu muốn điều binh, vậy phải nói thế nào……"

Chu Huyên lập tức ngắt lời: "Ta tự sẽ có cách, ngươi cứ việc yên tâm. Dù sao ta cũng là hoàng hậu, ai dám đến hỏi trước mặt ta."

Thuần Vu Gia than nhẹ một tiếng: "Bệ hạ nam chinh đã hơn một tháng, Uyển Lăng Vương ngay vào lúc này mưu phản, Thổ Phiên cũng bỗng dưng gây khó dễ. Hai việc này tới quá trùng hợp, quả thực giống như sau lưng thông đồng với nhau. Nếu hoàng hậu rời khỏi kinh thành, nơi nào đó bỗng nhiên có biến, thì còn ai đứng ra giải quyết bọn họ? Thỉnh hoàng hậu tọa trấn kinh sư, Chu lão tướng quân cùng Uy Vũ tướng quân hiện tại vẫn nhàn rỗi ở trong phủ, có thể phái bọn họ ra trận……"

Chu Huyên kiên quyết lắc đầu: "Gia phụ cùng A Hằng tuy rằng có thể cầm binh, nhưng một người tuổi già, một người tuổi trẻ tùy hứng, trận chiến này gian nan hết sức, vẫn nên để ta đi Tây Bắc tìm Dương Thanh mượn binh là an toàn nhất. Ta tự mình về nhà nói một chuyến, để phụ thân ta cùng mấy vị đường huynh đường đệ giúp ngươi thủ hộ kinh thành. Ta sẽ tận lực trở về sớm một chút, trong lúc đó nếu thực sự có biến, ngươi có thể bảo hộ thái tôn tạm thời rời kinh."

Thuần Vu Gia nghiêm mặt đáp: "Hoàng hậu yên tâm, kinh thành ta nhất định sẽ giữ được cho đến khi ngươi trở về, hoàng thái tôn ta cũng có thể bình an mà giao lại trong tay bệ hạ. Nhưng tiểu Phượng học sĩ một mình mang binh bình loạn sẽ phải vất vả Uyển Lăng Vương mưu phản chuyến này không biết đã bố trí bao lâu, nói không chừng sau lưng còn cấu kết với Nam Cương vương, đến lúc đó trong ngoài đan xen, tiểu Phượng học sĩ làm sao đối phó?"

Phượng Huyền thần sắc bất động, đạm nhiên đáp: "Uyển Lăng Vương nếu thực sự có khả năng mưu phản, cũng không cần chờ đến ngày hôm nay. Hắn bất quá ỷ vào tôn tử làm hoàng thái tôn, mới có cái ý nghĩ này. Ta cũng không cần cùng hắn chính diện giao chiến, chỉ cần ra vẻ đặc sứ, giả truyền ý chỉ, lúc gặp mặt lập tức tìm cơ hội giết hắn là đủ."

Kế này thật sự quá nguy hiểm, Chu Huyên cùng Thuần Vu Gia đều khuyên y suy nghĩ cho kĩ. Nhưng Phượng Huyền tính tình cố chấp, chỉ hỏi bọn họ: "Trong nước hiện tại còn nơi nào có thể điều quân? Lại nói Uyển Lăng Vương kia vẫn chưa dựng cờ tạo phản, nếu gióng trống khua chiêng bình loạn, hắn sẽ dùng ngôn từ xảo biện, nói chúng ta bức hắn phản. Cho nên cần phải một đao giết chết hắn ta là đương triều Hiền phi, Uyển Lăng Vương vừa chết, sẽ không ai dám tới giáp mặt giết ta."

Ba người thương nghị xong, Phượng Huyền liền thu thập hành trang, cầm thánh chỉ do Chu Huyên tự viết và đóng dấu thẳng tiến đại doanh ở vùng phụ cận điều binh. Thuần Vu Gia thì lập tức cho ngừng công khóa của hoàng thái tôn, đem nó đưa tới trong điện của mình dưỡng dục. Chu Huyên sau khi đem triều vụ giao lại cho Thuần Vu Gia, liền triệu tập cận thần đến đại điện nghị sự, cách bình phong nói ra việc Uyển Lăng Vương muốn ám hại Tuyên đế, Phượng Huyền phải nam hạ bình loạn, chính mình thì phải tới Tây Bắc điều binh chống lại Thổ Phiên, đem tất cả quyền lực trong tay đều giao phó lại cho Thuần Vu Gia.

Hà thừa tưởng gấp đến độ một phen nắm lấy râu mình: "Tin tức này xác thật? Hoàng thái tôn thì sao? Phượng…… Hiền phi chính là văn thần, há có thể bình được phản loạn! Còn về Thổ Phiên, trong triều đã

có lão tướng, sao có thể để hoàng hậu……"

Chu Huyên bỗng nhiên đứng lên, từ sau bình phong bước ra. Trên người y đã thay đổi nhung trang, chỉ là vẫn chưa mặc chiến giáp, vừa đi ra liền uy phong lẫm liệt. Cả triều thần tử có ai không nhận biết y, bình thường lui tới nghị sự nghe thấy thanh âm tương tự đã có chút kỳ quái, hôm nay tận mắt nhìn thấy người càng nói không nên lời, chỉ biết trơ mắt mà nhìn y.

Chu Huyên khí định thần nhàn đi đến giữa đại điện, mỉm cười hướng về phía mọi người: "Bổn cung hôm nay liền đi Tây Bắc điều binh, sự vụ trong triều, mong rằng các vị sẽ hết lòng phụ tá Thục phi, chớ để trong kinh sinh loạn."

Thẳng đến lúc Chu Huyên sải bước ra khỏi điện, trong đầu mọi người bị sóng đánh thật sâu nãy giờ mới tỉnh táo trở lại, sôi nổi hỏi Thuần Vu Gia chuyện này là như thế nào. Thuần Vu Gia tay cầm đại ấn, nghiêm nghị đáp: "Việc trong triều, là bệ hạ phó thác cho hoàng hậu, hoàng hậu lại phó thác cho ta, thỉnh các vị đại thần tẫn hết trách nhiệm mà phụ trợ ta, thay bệ hạ bảo vệ tốt kinh thành. Còn về hậu cung, không phải là nơi thần tử có thể hỏi thăm."

Thuần Vu Gia sấm rền gió cuốn mà giải quyết mọi việc, an bài giới nghiêm kinh thành, lại phái người đến Trường Sa và vùng đất Uyển Lăng tìm hiểu tin tức, nhưng vì danh dự của hoàng thái tôn và việc hành thích của Phượng Huyền, nên vẫn chưa chính thức phát ra công báo, chiếu cáo thiên hạ việc Uyển Lăng Vương mưu phản.

Thuần Vu Gia ở kinh thành trù tính hết sức, Tuyên đế ở Nam Cương cũng tốn không ít tâm tư. Từ khi biết phía sau không còn đường lui, đại quân càng tiến về phía trước nhanh chóng hơn. Nhưng Nam Cương thời tiết nóng bức, càng đi về phía nam càng cảm thấy nóng ẩm khó chịu, thời tiết có khi nóng đến nỗi giống như đầu hạ, ngay cả quần áo mùa xuân cũng không đỡ nổi khí hậu nơi đây, giáp trụ trên thân càng khiến cho đầy người đều là mồ hôi, nước trên trán tựa như dòng thác chảy xuống không ngừng.

Cũng may đội quân tiên phong của Tạ Nhân đã hợp cùng hai đội kỵ binh dẹp xong thành Tứ Hội, đại quân cuối cùng cũng có chỗ nghỉ chân, không cần tại dã ngoại chịu đựng thiêu đốt. Sau khi đi vào thành, Ân Chính liền lệnh cho binh sĩ nghỉ ngơi chỉnh đốn tại chỗ, càn quét thuốc hạ nhiệt từ khắp nơi về nấu uống. Quân sĩ bên dưới đều cho rằng đô thành Nam Cương gần ngay trước mắt, lại có thể ở trong thành nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày, tự nhiên đều hân hoan nhảy nhót. Lại không biết từ Tuyên đế cho đến các tướng lĩnh có đủ cấp bậc nghị sự đều vì chuyện phía sau không còn đường lui mà u sầu đầy cõi lòng, ngay cả ngủ cũng không thể yên tâm.

Tạ Nhân vì để công phá thành Tứ Hội đã phải khổ chiến hơn mười ngày, còn chưa kịp nghỉ ngơi đầy đủ đã nghe nói việc Phó Tương bị bắt và quận Trường Sa bị chiếm đóng.

Lúc trước khi y còn ở trong cung, chính Phó Tương là người đã giam lỏng y, ngăn cách y cùng Tuyên đế, bởi vậy y đối với Phó Tương cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì, đối với chuyện Phó Tương bị địch thủ bắt giữ cũng không đau lòng giống người khác, mà là hỏi thẳng: "Trước mắt Đại Hạ bên ngoài không có cường địch, bên trong cũng không loạn chính, bất quá là một Nam Cương nho nhỏ, quốc nội sao có kẻ dám tác loạn? Có thể nào là dư nghiệt lúc trước cùng Chu Huyên mưu phản hay không……"

Ân Chính và chúng tướng quân nghe được lời này, e ngại ở trước mặt Tuyên đế không thể thay Chu Huyên nói chuyện, chỉ đành trợn mắt tức giận nhìn Tạ Nhân. Tạ Nhân làm như không thấy, không chút để ý mà tiếp tục phân tích thân phận phản tặc. Không khí trong trướng bỗng trở nên quỷ dị, Tuyên đế thật sự nhìn không được, khẽ lắc đầu, ngăn cản lời nói của Tạ Nhân: "A…… chuyện của Chu Huyên không cần nhắc lại, trước mắt hậu phương vẫn không có tin tức truyền đến, nói lên rằng những phản tặc kia vẫn chưa đuổi đến cảnh nội Nam Cương, đại quân của chúng ta tuy chỉ có một mình, nhưng tạm thời không sợ bị người vây đánh từ phía sau. Lão thần trong triều cùng ba vị hậu phi đều là người có thể tin cậy, phản tặc sẽ không thể làm gì được, chúng tướng chỉ cần suy xét trận chiến trước mắt phải đánh như thế nào là tốt rồi."

Có Tuyên đế ở giữa điều đình, thái độ hai bên mới hòa hoãn trở lại. Tạ Nhân ngậm miệng không đề cập tới Chu Huyên, chỉ nói: "Lương thực trong quân hiện tại chỉ đủ dùng hơn một tháng, công một thành đã không dễ, huống chi đô thành của một quốc gia được phòng bị chặt chẽ, trong một tháng chưa chắc có thể đánh hạ, cần phải có biện pháp trù bị lương thảo mới ổn."

Ân Chính yên lặng nuốt bất bình ủy khuất xuống đáy lòng, nói: "Ta là chủ soái, việc trù lương ta tự nhiên sẽ nghĩ cách. Hiện giờ đô thành Nam Cương đã gần trong gang tấc, Tạ tướng quân trước tiên cứ dẫn người xuôi dòng, vì đại quân làm tiên phong đi."

Tạ Nhân chắp tay đáp: "Đây là bổn phận của ta, tuyệt đối sẽ không khiến bệ hạ cùng Ân tướng quân thất vọng."

Tiền quân vừa trải qua hơn mười ngày chiến đấu công thành, cần phải có thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, Tuyên đế tuy nóng lòng công thành, nhưng cũng không thể để binh sĩ kiệt sức, liền lệnh cho tiền quân lưu lại nghỉ ngơi mấy ngày. Tạ Nhân sau khi đi một vòng kiểm tra binh lính bị thương, liền trực tiếp trở về hành cung của Tuyên đế. Trong phòng so với bên ngoài còn muốn oi bức hơn, Tuyên đế đang dùng khăn lạnh lau mồ hôi trên đầu, cũng không mang phát quan, quần áo mặc không quá chỉnh tề, thấy Tạ Nhân tiến vào liền vội vàng hướng phía sau bình phong tránh đi.

Tạ Nhân bước tới giữ chặt Tuyên đế, tự nhiên cười nói: "Ta cũng không phải là những lão nhân đó, bệ hạ không cần bày ra tư thế sẵn sàng nghênh địch như vậy, chỉ cần thoải mái mà nhìn ta là được. Hồi lâu không gặp, tinh thần bệ hạ tựa hồ không tốt lắm, mấy ngày nay bôn ba đến mệt mỏi sao?"

Tuyên đế theo y đi ra ngoài, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn y thở dài: "Quận Trường Sa có phản tặc tác loạn, đã chặt đứt đường lui của đại quân, trẫm há có thể không lo lắng?"

Tạ Nhân ngồi vào trước mặt Tuyên đế, vươn tay khẽ vuốt nếp nhăn giữa đôi lông mày của hắn, mỉm cười khuyên nhủ: "Trong triều đều là hiền thần, một trận loạn này có thể loạn bao lâu. Bệ hạ đã có thể an ủi thần tử, vậy cũng nên khuyên nhủ chính mình. Hai lộ đại quân của Từ tướng quân cùng Khê tướng quân sẽ nhanh chóng tiến đến Phiên Ngu, ta nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày liền dẫn người xuôi dòng xuống phía nam. Qua hết sông là đến bình nguyên, đại quân một đường giết tới, ép buộc Nam Cương vương tự tay chịu trói, ra khỏi thành xin hàng."

Mắt trái Tuyên đế không ngừng giật lên, một tay xoa xoa, thấp giọng thở dài: "Hy vọng được như thế, chỉ là mí mắt trẫm hôm nay không ngừng co giật, không biết điềm báo dữ hay lành."

Tạ Nhân cúi người qua nhìn kỹ, mí mắt Tuyên đế quả nhiên giật nhẹ liên tục. Y cũng không quá tin chuyện quỷ thần, nghĩ sơ qua liền đáp: "Ta nghe nói có một loại biện pháp trị mí mắt giật, bệ hạ nếu không chê, để ta thử trị một chút." Nói xong liền đem môi áp lên, dùng đầu lưỡi liếm mút vùng da thịt đang giật liên hồi.

Tuyên đế không kịp phòng bị, bị y làm cho sợ tới mức thân mình thụt lùi về phía sau. Tạ Nhân liền giơ tay ấn giữ lưng hắn, đem đôi môi đè ép tới, đầu lưỡi dạo quanh mí mắt hắn một vòng, lại dần dần dời xuống phía dưới, dừng ở trên chóp mũi khẽ cắn một ngụm. Thanh âm Tuyên đế hơi phát run, một tay chống ở trước ngực Tạ Nhân, thấp giọng kêu lên: "A Nhân, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, không lâu sau còn phải xuất binh……"

Tạ Nhân cầm tay Tuyên đế, hàm răng rốt cuộc buông ra cái mũi cao thẳng của hắn: "Qua mấy ngày nữa mới xuất binh, vẫn còn thời gian để nghỉ ngơi."

Tuyên đế quay mặt đi, lắc đầu nói: "Hiện giờ tình thế không tốt……" Đôi môi Tạ Nhân bỗng nhiên đổ xuống, đem tất cả lời nói mang theo phiền muộn của hắn đều trút trở về. Đôi môi kia ở giữa môi hắn ngấu nghiến ma sát thật lâu, lại không hề tiến thêm một bước, khiến Tuyên đế cảm thấy hơi có chút nửa vời. Hắn đang muốn đẩy ra Tạ Nhân, thì cái tay sau lưng bỗng nhiên di chuyển xuống phía dưới, dừng lại trên bờ mông của hắn, năm ngón tay dùng sức xoa nắn.

Tuyên đế cả kinh, cơ hồ muốn kêu lên. Vừa tính mở miệng, một đầu lưỡi trơn trượt nóng bỏng linh hoạt liền xông thẳng vào trong miệng. Tuyên đế theo phản xạ tính dùng đầu lưỡi đẩy ra, nhưng động tác này lại giống như phản ứng giao hòa cùng Tạ Nhân, khiến cả hai dây dưa càng thêm chặt chẽ. Hoa trì ngọc dịch dưới đầu lưỡi tuôn rơi xuống khóe miệng, thẳng đến khi tách ra liền kéo thành một sợi chỉ bạc nối liền giữa môi hai người.

Tuyên đế dồn dập thở hổn hển, mắt hé mở hướng về Tạ Nhân, trong mắt như có chút tức giận, lại bị sắc hồng ửng trên mặt làm cho lực uy hiếp thành không. Tạ Nhân liếm liếm đôi môi vẫn chưa hết hồng nhuận ánh nước, mỉm cười hỏi: "Bệ hạ còn cảm thấy mí mắt giật không? Nếu mới vừa rồi trị không đủ, ta lại đến một lần nữa."

Tuyên đế nâng tay trái đến giữa không trung, không biết là nên che lại mí mắt hay là che lại đôi môi, cắn chặt răng làm bộ như không có việc gì đáp: "Nhờ ý tốt của Tạ khanh, mí mắt trẫm đã không còn giật nữa." Tay Tạ Nhân vẫn còn đặt trên mông Tuyên đế chậm rãi vuốt ve, tay phải Tuyên đế lập tức đè lại mấy ngón tay của y, hít một hơi thật sâu, tận lực bình tĩnh mà nói: "Tạ khanh có thể lấy tay ra được rồi."

82. Chương 81: Bị Mai Phục Trên Sông

"Đây là lần đầu tiên bệ hạ kêu ta Tạ khanh. Trước kia khi còn ở trong cung, bệ hạ đều kêu ta A Nhân, hiện giờ lại kêu xa lạ như vậy, có phải bởi vì trong cung ái phi đông đảo, đã chướng mắt ta?"

Tạ Nhân híp lại đôi mắt, đáy mắt ẩn ẩn có một cỗ tinh quang lưu chuyển. Tuyên đế cảm thấy tay y càng thêm dùng sức, chỗ sờ tới cũng càng ngày càng kỳ cục, cau mày đáp: "Liên quan gì trong cung…… Trẫm sinh khí là bởi vì ngươi không hiểu quy củ, giữa ban ngày ban mặt, ngươi liền vô lễ như vậy, quả thực

không ra thể thống gì! Trẫm mới vào thành ngươi liền tới làm chuyện này, chẳng lẽ giữa trẫm và ngươi không thể nói chuyện đàng hoàng, một hai phải làm cho quân không ra quân, thần không ra thần?"

Tuyên đế tuy lời nói thật kiên cường, nhưng hô hấp đã thô nặng, không vui trong mắt cũng bị tình dục hứng khởi dưới thân hòa tan rất nhiều, lực đạo nắm tay Tạ Nhân cũng giảm vài phần. Tuyên đế một tay chống bàn, đầu đã rũ xuống, lộ ra cần cổ trắng nõn, theo động tác làm càn của Tạ Nhân mà rung động.

Tạ Nhân nhéo cằm Tuyên đế nâng về phía trước, khẽ hôn lên mí mắt hắn một cái, tự giễu cười cười: "Bệ hạ trong cung có ba ngàn giai lệ, dám mạo phạm như ta lại có mấy người? Ta vẫn luôn ở trong quân thao luyện, không tinh tường thuật giường chiếu, hiện giờ bệ hạ lâu ngày không có ai an ủi, nên mới có thể miễn cưỡng mà thân cận ta, đợi trở về cung liền theo tự nhiên muốn sủng hạnh kẻ khác, như thế nào còn nhớ tới ta? Ta nếu không nhân cơ hội này thân cận bệ hạ nhiều một chút, đời này cũng chỉ có hối hận mà thôi."

Tuyên đế bị lời nói của y làm cho sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, muốn nói cho y biết ba tên trong cung kia cũng là những kẻ chẳng sợ mạo phạm, nhưng thật sự không thể mở miệng, đành thở dài một tiếng, lại buông lỏng tay ra.

Tạ Nhân nhạy bén cảm nhận Tuyên đế ngầm đồng ý, được một tấc lại muốn tiến một thước, đem tay tham nhập vào giữa khe mông của hắn, vỗ về chơi đùa. Tay nắm cằm Tuyên đế cũng dời đi, năm ngón tay theo đường cong rõ ràng của gương mặt vòng về phía sau, bắt lấy cái gáy Tuyên đế, cúi đầu thật sâu hôn lên.

Tuyên đế vốn tưởng có nội thị đang ở bên cạnh, lập tức đánh mắt hướng chung quanh nhìn một cái, muốn thừa dịp bản thân còn chưa bị Tạ Nhân áp đảo đuổi người đi. Nhưng Tuyên đế quét hai lần xung quanh phòng, mới phát hiện trong phòng đã sớm không có một bóng người.

Đám nội thị cũng quá có ánh mắt đi, như thế nào Tạ Nhân vừa tiến vào bọn họ liền tự động lui ra? Chẳng lẽ…… Thôi, lần trước đã làm tới mức không kiêng nể gì như vậy, sợ là tướng sĩ trong doanh đều nghe được, huống chi nội thị thái giám vẫn luôn hầu hạ bên ngoài.

Tuyên đế càng nghĩ trên mặt càng nóng lên, gục đầu xuống thật sâu, ánh mắt rơi đến trên người, mới phát hiện quần áo đã bị cởi xuống tới vai, lộ ra một mảng da thịt trần trụi. Những dấu hôn cũ nhàn nhạt trên người hắn còn chưa tiêu hết, những dấu hôn mới đã đan xen chồng lên trước ngực, Tuyên đế chỉ thoáng nhìn qua liền nhắm mắt lại.

Tạ Nhân ngẩng đầu lên từ trên người Tuyên đế, đôi môi khẽ mở, ngậm lấy đầu ngón tay Tuyên đế, đè lại cánh tay hắn, cái trán đầy mồ hôi lướt từ bụng xuống ngực Tuyên đế, hô hấp ấm áp phả lên thân thể, khiến cả hai càng thêm thân mật khắng khít.

Chỗ bị quần lót trói buộc dưới thân Tuyên đế cũng đã ngẩng cao đầu, thấm ướt một mảng nhỏ. Ánh mắt Tạ Nhân dừng ở chỗ kia, trong lòng rung động không thôi, buông ra những ngón tay trong miệng, cúi đầu hôn xuống.

"A……" Tuyên đế kêu lên sợ hãi, thân thể bỗng nhiên né tránh, đỡ tay vịn ngồi dậy, dồn dập thở dốc vài tiếng, thấp giọng khẩn cầu: "A Nhân, đừng chạm vào chỗ đó…… Trẫm ngồi như vậy không thoải mái, chúng

ta vẫn nên đến……"

Đầu lưỡi Tạ Nhân tiếp tục trêu đùa, mà vật dưới thân Tuyên đế cũng càng trướng càng to. Tạ Nhân ngẩng đầu nhìn Tuyên đế mỉm cười, thần sắc yêu diễm, lời lẽ thốt ra đều là ý tứ dụ hoặc: "Bệ hạ nếu thật sự không cao hứng, đã kêu ta 'Tạ khanh', nhưng hiện giờ lại kêu A Nhân, tất nhiên là thích ta làm như vậy. Ta bình sinh thiếu hụt phong tình, không thể so với quý nhân trong cung, khó có được một hồi hợp tâm ý bệ hạ, sao có thể không tiếp tục làm đây?"

Giữa mày Tuyên đế đã nhăn lại thành một đống rãnh sâu, nâng lên chân bảo vệ nơi yếu hại, lòng tràn đầy bất đắc dĩ: "Ngươi nghe trẫm nói. Đây là trong quân, trẫm cùng ngươi thân cận đã là không hợp quy củ, há có thể giống như bình thường làm xằng làm bậy." Lại nghĩ đến 'ngày thường' cùng Tạ Nhân cũng không sai biệt mấy.

Nghe Tuyên đế nói xong, hai mắt Tạ Nhân sáng ngời, tinh thần lập tức phấn khởi, ôm chặt Tuyên đế hỏi: "Bệ hạ là nói thật? Chờ đánh xong trận này, liền triệu ta vào cung, để ta muốn làm như thế nào liền làm như thế đó sao? Nếu đúng như vậy, hơn một năm chờ đợi của ta cũng thật không uổng phí."

Tuyên đế bị y nói đến ngây ngẩn cả người, nhất thời quên phản bác. Tạ Nhân chỉ nghĩ là hắn đồng ý, bỗng nhiên đứng dậy giữ lấy chân hắn vòng qua hông chính mình, đôi tay nâng lên cặp mông của hắn, giống như ôm trẻ con mà đem Tuyên đế ôm lên.

Tuyên đế khẩn trương giữ chặt vạt áo của y, hoảng sợ thét lên: "Ngươi phát điên cái gì, buông trẫm ra!" Bước chân Tạ Nhân dừng lại, khó xử mà nhìn nhìn xung quanh, bỗng nhiên buông ra một tay, nắm khăn trải bàn dùng sức kéo xuống, đem trà cụ trên bàn đều kéo đổ đầy đất, một trận tiếng 'đinh đang' vang vọng khắp phòng. Tuyên đế lại càng hoảng sợ có người xông tới, lập tức cao giọng quát: "Trẫm không cẩn thận đánh rơi chung trà, không cần tiến vào!"

Kêu xong mới phát giác, ngoài cửa thế nhưng một tia thanh âm cũng chưa từng truyền đến, căn bản không có ai muốn tiến vào. Trong lòng Tuyên đế hơi có chút mất mát, ngay cả bị người áp đến trên bàn cũng không phản ứng, thẳng đến lúc quần dài bị xé mở, hậu đình bị một ngón tay xâm nhập, mới tự sa ngã mà nhịn xuống.

Dù sao người mang đến từ trong cung đều nghe lời hiểu chuyện, cho dù hai người ở trong phòng làm cái gì, bọn nội thị canh giữ bên ngoài cũng không xen vào. Huống chi Tạ Nhân so với ba tên trong cung kia thì đơn thuần hơn rất nhiều, hành vi vẫn còn ở trong phạm vi tiếp thu của hắn……

Tạ Nhân bỗng nhiên khẽ cắn một ngụm trên long hành, cái loại kích thích này khiến toàn thân Tuyên đế run lên, cứ thế mà tiết ra. Tạ Nhân thở dài: "Bệ hạ đang lúc trẻ trung, thế nhưng không thể kéo dài, đợi sau khi hồi cung cần phải tìm ngự y tiến hành bồi bổ, miễn cho thiếu hụt nguyên khí."

Tạ Nhân đem thân mình Tuyên đế xoay qua, bản thân liền từ sau lưng dán tới, đem vật uy vũ của mình ma xát vào chỗ giữa đùi Tuyên đế, ghé vào bên tai Tuyên đế nói: "Bệ hạ long môn đã mở rộng, ta cần phải đi vào."

Thân thể Tạ Nhân hơi dùng sức ép tới, hương vị nam tính nhàn nhạt trên người y tập kích từ phía sau, đôi môi dán ở sau lưng Tuyên đế càng giống như bàn ủi, đem nhiệt độ nóng bỏng ấn nhập vào sâu trong cốt nhục Tuyên đế. Tuyên đế cảm thấy hai chân đều run rẩy, mười ngón tay gắt gao bám vào cạnh bàn, huyệt động dưới thân lại mềm mại ướt át, không hề khó khăn mà dung nạp cự vật của Tạ Nhân.

Tạ Nhân nắm chặt vòng eo Tuyên đế từ từ đưa đẩy, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác được bao quanh, than nhẹ một tiếng, mặt đầy chờ mong mà nói: "Lần này nếu có thể bình định Nam Cương, quốc nội liền không còn chiến sự, bệ hạ cũng không cần lấy cớ đem ta đẩy đến biên quan. Hoàng hậu tuy là tộc nhân Chu thị, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đem ân oán giữa mình và Chu Huyên dời đến trên người hắn, bệ hạ có thể yên tâm mang ta vào cung."

Tạ Nhân đem Tuyên đế kéo tới, vòng tay qua cổ hắn, nghiêng người hôn xuống. Gắn bó thân mật hồi lâu mới buông tay ra, mê muội mà nhìn Tuyên đế, tiếp tục ảo tưởng tương lai hai người: "Ngay cả sau khi ta tiến cung, bệ hạ có thích thêm người khác, ta cũng sẽ không dị nghị, đến lúc đó bệ hạ không triệu kiến ta, ta liền đi tìm bệ hạ. Dù sao mỗi lần đều là ta cầu ngươi, ngươi vẫn luôn không cần ta……"

"Trẫm sao lại không cần ngươi……" Tuyên đế một tay chống ở trên bàn, vội vàng ngồi dậy biện bạch một câu, lời nói ra rồi lại cảm thấy mất mặt, liền đem nửa câu sau nuốt trở về. Hắn xoay người đối diện cùng Tạ Nhân, xấu hổ đến không dám mở mắt, giống như mèo con hừ nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng phân phó: "Đem trẫm buông ra, như vậy không thoải mái……"

Tạ Nhân cười khẽ một tiếng, lòng tràn đầy vui mừng nói: "Ta sớm biết bệ hạ mạnh miệng nhưng mềm lòng." Lại ở trên mặt Tuyên đế hôn một cái vang dội, thuận tay ôm hắn ngồi vào ghế dựa, đem hai chân hắn đặt lên thành ghế, nâng cánh mông đã ướt đẫm một mảng, từ phía dưới chậm rãi thúc lên.

Nam Cương khí hậu ấm áp, sau khi hành phòng cũng không sợ bị cảm lạnh. Ở trên ghế vận động một hồi, Tạ Nhân liền đỡ Tuyên đế đến sau bình phong rửa sạch, chính mình cũng bước vào trong thùng tắm, dựa vào làn nước ấm áp mà tiến hành uyên ương hí thủy một trận.

Tuyên đế lặn lội đường xa đến tận đây, vốn đã thập phần buồn ngủ, lại không biết tiết chế mà vận động vài lần như vậy, liền ngủ quên lúc nào không hay. Nếu là ngày thường, tới buổi tối Tạ Nhân sẽ chủ động rời đi. Nhưng vừa rồi Tuyên đế đã chính miệng thừa nhận thân phận của y, y liền không cần e ngại gì nữa, nằm vào bên cạnh Tuyên đế, gắt gao ôm thân thể ấm áp kia, chịu đựng cái nóng của Nam Cương mà cùng ngủ một đêm.

Ngày hôm sau thức dậy, Tuyên đế quả thực hối hận vô cùng, nhưng ván đã đóng thuyền, Tạ Nhân ngủ một đêm ở trong phòng của hắn, có muốn giấu cũng giấu không được mọi người. Tuyên đế đành lợn chết không sợ nước sôi, như cũ làm bộ như không có chuyện gì, đối với ân cần của Tạ Nhân cùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi của chúng tướng đều nhìn như không thấy, che mắt bịt tai mà trải qua mấy ngày.

Bất quá tình trạng này cũng kéo dài không được bao lâu. Ba ngày sau, đội quân của Từ Văn Chiêu cuối cùng cũng có tin tức, thám tử đem phong thư do Từ Văn Chiêu tự tay viết giao cho Tuyên đế, bẩm tấu: "Từ tướng quân qua năm sáu ngày nữa là có thể đến dưới thành Phiên Ngu, nếu bệ hạ có thể dẫn dụ quân Nam Cương ra khỏi thành, tướng quân liền có thể từ Giang Đông theo thủy lộ mà xuống, công phá thành địch."

Tuyên đế cầm lá thư kia nhìn vài lần, lại quay qua hỏi ý kiến Tạ Nhân. Tạ Nhân trầm ngâm một lúc liền nói: "Bắc Giang chỗ rộng nhất cũng chỉ năm dặm, chỗ nhỏ hẹp còn không đến hai dặm, bắc cầu liền có chút gian nan. Nếu không bắc cầu, mà nối đầu và đuôi các thuyền lại với nhau, ở giữa mắc bản lề, lại lấy đinh sắt cố định, sẽ tiện lợi và mau lẹ hơn nhiều. Không biết bệ hạ cùng các vị tướng quân nghĩ sao?"

Ân Chính đáp: "Ta đóng quân ở Tây Bắc nhiều năm, không tập thuỷ chiến, binh lính phần nhiều là đến từ Trung Nguyên, không có mấy người biết bơi. Ta sợ nếu thuyền có gặp phải bất trắc gì, ví dụ như sóng to gió lớn, thân thuyền lắc lư, binh lính mà rớt xuống sông sẽ phải chết chìm."

Tuyên đế cũng không hiểu thuỷ chiến, đành xem ý kiến của Tạ Nhân. Tạ Nhân nhíu mày, lại thống khoái mà đồng ý: "Ta sớm có tính toán dựng cầu qua sông, móc sắt cùng ván gỗ đều đã chuẩn bị. Nếu Từ tướng quân bên kia đã có tin tức thúc giục, vậy thỉnh bệ hạ ban ý chỉ, ta cùng với thuộc cấp liền qua sông dựng cầu, để đại quân sớm ngày đông tiến."

Tạ Nhân vừa lĩnh chỉ, liền vào thành triệu tập quân sĩ, đem ván gỗ vận chuyển lên thuyền, lại ở bờ sông đóng cọc, lấy thuyền kéo móc sắt qua bờ bên kia, đem từng đường xích sắt buộc thành cây cầu. Bờ bên kia sớm đã có binh mã Nam Cương trú đóng, vì thuyền lớn không thể cập bờ, thuyền nhỏ lại chịu không được mưa tên, thuỷ quân ở trên sông chiến đấu một ngày, chỉ dựa vào tên nỏ bắn chết quân địch, còn phải phòng bị thuyền nhỏ Nam Cương đánh lén, muốn đặt chân lên mặt đất bờ Giang Đông một canh giờ cũng không được.

Cứ như thế lặp đi lặp lại năm sáu ngày, quân Nam Cương rốt cuộc không thể tiếp tục chịu đựng. Tạ Nhân ở trên thuyền lớn chỉ huy chiến đấu, đánh chìm vài thuyền nhỏ Nam Cương, lại cho binh lính ngồi thuyền nhỏ hướng bờ sông chèo tới, rốt cuộc bước chân lên được bờ bên kia. Binh lính hai bên đánh giáp lá cà, không ít quân Nam Cương ngã xuống, cuối cùng quân sĩ Hạ quốc đổ bộ an toàn lên mặt đất.

Binh sĩ trên thuyền lớn chậm rãi ngồi thuyền nhỏ sang sông, đem móc sắt, ván gỗ từng nhóm vận chuyển lên bờ. Tạ Nhân cũng bỏ thuyền lớn mà ngồi thuyền nhỏ, chuẩn bị đến bên kia bờ giám sát mọi người xây dựng cầu.

Tuyên đế ở bờ bên này đứng từ trên cao nhìn xuống, vì trận thắng lợi đầu tiên trên sông mà cao hứng. Nhưng hắn chưa kịp cao hứng bao lâu, trong nước đột nhiên không biết xảy ra vấn đề gì, những thuyền nhỏ đều bắt đầu lung lay, rồi chìm xuống nước. Mọi người trên thuyền đều kinh hoàng thất thố, có người nhảy cầu chạy trốn, có người ôm chặt thuyền nhỏ, nước sông dần dần nhiễm đỏ một vùng lớn.

Tuyên đế lo lắng đến cơ hồ muốn nhảy xuống sông cứu giúp, từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng vó ngựa chấn động mặt đất, một đội binh mã không biết từ chỗ nào xông ra, dẫn đầu là một kẻ ước chừng hơn ba mươi tuổi, thần sắc đường hoàng, thân khoác hoàng bào, diễu võ dương oai mà hướng về Tuyên đế hô to: "Người Hạ quốc nghe đây, ta là Nam Cương vương Triệu Duyên. Hạ quốc hoàng đế, ngươi đã trúng kế của ta! Hạ quốc của người hiện giờ sợ rằng đã thay đổi hoàng đế, ngươi hôm nay tất trốn không thoát khỏi vòng vây của đại quân Nam Cương. Ngươi nếu biết điều, cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về nữa, lưu lại Nam Cương của ta mà làm mệnh hầu. Triều ta vì lễ nghĩa bang giao, chắc chắn sẽ đối đãi ngươi không tệ!"

Tuyên đế không thèm để ý tới Triệu Duyên, chỉ nhìn chằm chằm Tạ Nhân ở giữa sông, thân mình cực lực chạy về phía trước, kêu lớn: "A Nhân, mau trở lại!"

Ân Chính cùng phó tướng khẩn trương bắt lấy Tuyên đế, vội vàng khuyên hắn lùi về phía sau tránh hiểm. Tuyên đế lại cái gì cũng không nghe thấy, trong mắt chỉ nhìn đến Tạ Nhân đang ở trên thuyền nhỏ giữa sông, càng lo lắng hoảng sợ. Hai chân Tạ Nhân đứng trên thuyền cũng có chút không xong, thân hình lảo đảo, bỗng nhiên rơi vào trong nước.

Sau khi Tạ Nhân rơi xuống, nước sông quay cuồng một mảng bọt sóng, rồi dần dần trở nên yên tĩnh, chỉ để lại trên mặt nước một mảng huyết sắc đỏ tươi.

.

83. Chương 82: Bệ Hạ, Tạ Nhân Đã Trở Lại!

Tuyên đế ngơ ngẩn nhìn mặt nước loang đầy máu, lòng tràn ra ý nghĩ: Sớm biết có ngày hôm nay, thà rằng đời này chưa từng gặp y, thà rằng không để cho y tòng quân!

Yết hầu của hắn như bị thứ gì làm cho tắc nghẽn, không khí không thể thoát ra, thân thể như mất đi linh hồn, vô thức mà bước từng bước hướng tới bờ sông. Ân Chính gấp đến độ trên trán lộ gân xanh, vươn tay túm lấy Tuyên đế, đem hắn kéo trở về, cao giọng quát ở bên tai hắn: "Bệ hạ tính đem trăm vạn binh sĩ đẩy đến tuyệt lộ, vì một người chết mà không màng an nguy, đem tướng sĩ cùng vạn dặm non sông đều vứt ra sau đầu sao?"

Tuyên đế đờ đẫn đứng ở nơi đó, tựa như nghe được lời khuyên, lại tựa như không nghe thấy gì, ánh mắt lướt qua chúng binh tướng rồi lại dừng ở giữa sông. Thẳng đến khi vùng máu loang lổ kia bị thuyền đẩy bọt sóng bao phủ, Tuyên đế rốt cuộc mới quay đầu, thần sắc đã bình tĩnh như thường, chỉ là trong mắt dày đặc tơ máu đỏ tươi.

Hắn hơi hé miệng, giọng khàn khàn: "Phái người chi viện thuyền chiến, mang nhiều tên nỏ một chút, không cần trúng kế của địch, đừng đến quá gần bờ, sẽ khiến cho thuyền lớn mắc cạn. Ngoài ra, phái người đi tìm A Nhân……" Hắn nhìn tình hình giao chiến kịch liệt trên sông, cắn môi trầm mặc một lúc, lắc đầu nói: "Thôi, đã thế này còn biết tìm ở chỗ nào…… Lòng ta đã loạn, chiến sự tùy ngươi an bài, không cần khiến mọi người hy sinh vô ích."

Ân Chính nghe hắn ngay cả "trẫm" cũng không xưng, quả nhiên là lòng đã đại loạn. Y thân là thần tử, cũng không thể khuyên được gì nhiều, nhìn bờ sông khẽ thở dài một tiếng, gọi người mang Tuyên đế quay về nghỉ ngơi, chính mình thì an bài quân sĩ xuống sông tiếp ứng.

Đại quân của Nam Cương ở bờ bên kia thỉnh thoảng quấy rầy, nhưng không vượt qua sông, tựa hồ là cố ý hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Một trận lên lên xuống xuống, thẳng đến ban đêm hai quân đều tự giác thu binh, Ân Chính mới quay về gặp Tuyên đế.

Từ lúc Tạ Nhân xảy ra chuyện đến giờ bất quá chỉ mới nửa ngày, hai mắt Tuyên đế đã hõm vào thật sâu, không còn thần thái, sắc mặt tiều tụy u ám, tựa như toàn bộ tinh thần đều theo nước sông kia trôi đi rồi.

Hắn ngồi xếp bằng ở trên giường trúc, nâng mắt nhìn Ân Chính, trong mắt lại một mảng hoang vắng, phản chiếu không ra bất cứ thứ gì: "A Nhân si tâm với trẫm như vậy, trẫm lại ngay cả xác của y cũng không thể sai người vớt về."

Ân Chính đối với Tạ Nhân ấn tượng luôn luôn không tốt, nhưng người đã chết thì oán hận cũng tiêu tan, lại thấy bộ dáng Tuyên đế tiều tụy như sắp chết đến nơi, không thể không kiên nhẫn khuyên nhủ: "Bệ hạ nén bi thương. Tình thế hiện giờ cũng không cho phép mọi người vì Tạ tướng quân khóc tang, vẫn nên chờ sau khi chiếm được Nam Cương, đem tặc vương kia thiên đao vạn quả, báo thù cho Tạ tướng quân."

Tuyên đế rũ đầu thật sâu, nhỏ giọng "Ừm" một tiếng.

Ân Chính bị không khí trong phòng làm cho cả người ớn lạnh, vội vàng hành lễ cáo lui. Đợi y ra đến cửa, sắp xoay người rời đi, thanh âm khàn khàn của Tuyên đế lại đột ngột từ trong phòng truyền đến: "Phái thám tử quay về hậu phương tìm hiểu tình hình. Binh pháp có câu: Bán độ mà kích. Hạ quân không tập thuỷ chiến, Nam Cương vương lại không đợi quân ta qua sông liền vội vã chặn đường, tất có an bài khác. Ta sợ bọn họ còn có phục binh, ngươi phòng bị cẩn thận một chút, đừng để ban đêm bị đánh lén."

Ân Chính lại xoay người tuân mệnh, sải bước ra khỏi đại trướng, đi xuống an bài binh lính canh gác. Thật ra thám tử đã được an bài ra ngoài tìm hiểu từ sáng sớm, nhưng vẫn chưa có tin gì truyền về. Ân Chính cân nhắc một trận, việc quan trọng nhất hiện tại vẫn là nên đánh tan quân Nam Cương cản trở bên sông kia. Ân Chính vội vàng đến nửa đêm mới an bài binh lực thỏa đáng, lệnh cho hậu quân bảo vệ đại doanh, điều chỉnh lại đội thuỷ quân của Tạ Nhân, kiểm tra cung nỏ đạn dược, chuẩn bị ngày mai tái chiến trên sông.

Nam Cương vương Triệu Duyên giống như thật sự muốn cùng Tuyên đế cách sông nhất quyết sống mái, đã nhiều ngày vẫn luôn tự mình lãnh binh ở bờ bên kia chiêu hàng. Quân Nam Cương thành thạo thuỷ chiến, thuyền nhỏ xen kẽ trên sông, không chỉ lấy tên nỏ xạ kích, mà còn cho người âm thầm leo lên thuyền lớn, dũng mãnh không sợ chết mà vọt tới trên thuyền chém giết Hạ quân.

Thuỷ quân Hạ quốc xét về cận chiến có chút bất lợi, nhưng thắng ở chỗ vũ khí lợi hại. Trừ bỏ phái người bảo vệ cho thân thuyền, phòng ngừa địch nhân đánh lén, còn cho buông thuyền nhỏ vây quanh bốn phía của thuyền lớn, đề phòng có người âm mưu đục khoét thuyền, trên các thuyền lớn đều giương đại cung nỏ, cách xa trăm trượng bắn về phía quan tướng Nam Cương trên bờ.

Triệu Duyên ẩn thân sau dàn khiên thủ, cách sông hướng về phía Tuyên đế kêu gọi: "Hạ triều hoàng đế, không cần tiếp tục dựa vào nơi hiểm yếu chống chọi, binh mã của ngươi đã bị cô vương bao vây. Nếu hiện tại ngươi chịu đầu hàng, cô vương có thể tha cho ngươi một mạng, nếu ngươi lại không biết tốt xấu, sông lớn trước mặt chính là nơi ngươi táng thân!"

Đáng tiếc Tuyên đế lúc này đang ngồi ở sau trướng, cùng thám tử của Từ Văn Chiêu nói chuyện, thiện ý tràn ngập của Triệu Duyên như nước chảy một đi không trở lại, chỉ nghe được bên bờ đối diện truyền đến một rừng tiếng kêu la, cùng thanh âm vun vút của mũi tên phóng tới như mưa.

Hai quân đang lúc giao chiến, Tuyên đế bỗng nhiên cảm thấy mặt đất ẩn ẩn có chút chấn động, ngay cả thám tử đang báo cáo tình hình chiến sự ở phía đông nam cũng có cùng cảm giác. Tuy phía sau chỉ nhìn

thấy một mảng sơn lâm yên tĩnh, nhưng Tuyên đế cảm thấy chấn động dưới chân càng ngày càng rõ rệt.

Thám tử kia ánh mắt sắc bén, chỉ vào một vùng tán cây nói: "Thánh thượng nhìn xem, chỗ cây kia có chút lay động? Chẳng lẽ là địa chấn?"

Tướng sĩ che chở cho Tuyên đế cũng nói: "Nhánh cây lay động càng lúc càng dữ dội, bên kia giống như có thanh âm gì đó……"

Tuyên đế đời trước thân chinh hơn trăm trận, kiến thức so với bọn họ phong phú hơn nhiều, thấy chỗ xa xa hình như có cây cối ngã xuống, bên tai lại loáng thoáng nghe được tiếng huýt gió cao vút, lập tức biến sắc, phái người đi tìm Ân Chính tới: "Là tượng quân Nam Cương, khó trách Nam Cương vương cản trở đại quân của trẫm tại đây, còn không tiếc lấy thân dụ dỗ, nguyên lai là đã an bài tượng quân tập kích từ phía sau."

Ân Chính chưa bao giờ gặp qua voi, chỉ nghe nói hình dáng của chúng cực kì to lớn, sức lực lại khỏe mạnh vô cùng, cũng hơi có chút hiếm lạ, đã có tâm muốn xem thử một phen, lại sợ trúng mai phục, liền chắp tay chờ lệnh: "Thừa dịp tượng trận kia còn xa, thần trước phái binh đi thăm dò số lượng voi, sau đó cho kỵ binh bày trận đánh sâu vào, lấy cung nỏ bắn chết kỵ sĩ điều khiển voi."

Tuyên đế híp mắt nhìn phương xa, cười lạnh nói: "Bọn họ không biết đã chuẩn bị bao lâu, thám tử mà ngươi phái đi vẫn chưa trở về, sợ là đã bị người Nam Cương bắt giữ. Ngựa sợ voi, kỵ binh không đánh lại được tượng trận……"

Tuyên đế bỗng nhiên yên lặng, trong đầu lại nghĩ tới lúc trước ở Dương Sơn Quan từng vì Tạ Nhân giảng giải qua tình huống tượng trận của Nam Cương. Hiện giờ tượng quân xuất hiện, A Nhân lại đã không thể theo biện pháp hắn chỉ dẫn mà đẩy lui quân địch.

Ân Chính không dám thúc giục, chỉ đứng hầu ở một bên chờ Tuyên đế tỉnh táo lại. Tuyên đế nhìn cây cối phương xa không ngừng ngã xuống, khóe miệng hướng về phía trước khẽ nhếch, giọng khàn khàn: "Trước mắt vừa lúc gió lặng, không sợ lửa cháy lan đến đây. Tuyển chọn một bày ngựa, dùng vải đen bịt mắt, cột lên mấy thùng dầu hỏa, xua chúng vào trong rừng. Đợi ngựa tiến vào rừng xong, cho binh sĩ thiện xạ bắn hỏa tiễn về phía thùng dầu……"

Ân Chính lập tức đi xuống an bài nhân mã, biến ảo trận hình, Tuyên đế cũng nắm thật chặt đai lưng, trở về phòng cầm lấy khôi giáp, phân phó thám tử kia: "Thay trẫm mặc giáp, trẫm muốn tận mắt nhìn thấy chiến trường."

Tuyên đế trong tay cầm bảo kiếm, xông thẳng về hướng khu rừng. Lúc hắn giục ngựa đến, Ân Chính đang tự mình chỉ huy binh lính dàn trận pháp. Ân Chính phát lệnh thật nhanh, động tác của binh sĩ cũng thập phần lưu loát, chuẩn bị ngựa ổn thỏa xong liền xua đuổi chúng hướng vào trong rừng cây. Ân Chính dù chưa gặp qua voi, nhưng cũng lâm nguy không sợ, an bài đến gọn gàng ngăn nắp, bịt mắt ngựa kỵ binh, phân loại ký hiệu trái phải, chuẩn bị hướng trận.

Một trận mưa tên qua đi, trong rừng rậm bắt đầu bốc cháy một mảng đỏ rực, tiếng huýt gió vút lên hết

đợt này đến đợt khác, tiếng khóc la cũng bén nhọn vang lên theo, rừng cây bốc cháy từng mảng lớn, lại không có voi từ trong vòng lửa xông tới bên này.

Ân Chính mắt thấy hỏa công hiệu quả, liền điều ba vạn quân vây quanh ở ngoài bìa rừng, chuyên tâm phóng hỏa, còn đem xung quanh quân doanh bên này cùng đất rừng thiêu thành một mảng đất trống, lửa cháy rừng rực, Úc Sơn lâm nhanh chóng hóa thành biển lửa.

Trận lửa lớn này tự nhiên Nam Cương vương cũng thấy được, lời chiêu hàng tức khắc bị nghẹn lại nơi cổ họng, ngay cả sắc mặt cũng có chút phát xanh.

Đúng lúc ấy, từ bên trái đại quân chợt có thám tử xông tới báo cáo tin tức từ vương đô. Người nọ mặt đầy bụi bặm, một thân chật vật, thấy quân Nam Cương liền nói rằng trong kinh đã xảy ra chuyện, phải gặp cho bằng được Triệu Duyên. Binh lính Nam Cương tra xét qua lệnh bài của y, liền đem người dẫn đến trước trận tuyến gặp Triệu Duyên.

Người đến nói chuyện có chút chậm, câu chữ có chút không rõ ràng, lúc nói chuyện vẫn luôn cúi đầu, bẩm báo rằng đại vương ra khỏi thành dụ địch đã nhiều ngày, trong lúc đó không biết từ đâu xông đến một đội nhân mã hoá trang thành dân địa phương lẫn vào đô thành, trong ngoài cùng đánh, hiện giờ đã chiếm được đô thành, đem cả tòa thành Phiên Ngu to lớn đốt thành một bãi đất trống.

Triệu Duyên vốn đã bị ngọn lửa đang cháy hừng hực ở Úc Sơn lâm đốt cho thất hồn lạc phách, nay lại nghe được tin tức như thế, kinh giận đan xen, một tay đem người nọ nắm tới. Đang muốn hỏi tiếp, chợt thấy người nọ trên mặt đều là bùn bẩn, nhưng bộ dạng đó vẫn khó có thể che lấp được tướng mạo yêu diễm. Ánh mắt tuy không tính quá sáng, nhưng một đôi con ngươi hắc bạch phân minh, trông cực kì đẹp, không khỏi lập tức buông tay, có chút hoài nghi hỏi: “Ngươi là người nơi nào……”

Một câu còn chưa nói xong, Triệu Duyên liền cảm thấy bụng mình chợt lạnh, sau đó một cỗ đau đớn tràn ra, cúi đầu nhìn xuống, chỗ vạt áo thế nhưng đã dính đầy máu, còn có cả một đoạn chủy thủ lóe hàn quang dừng ở trước bụng.

Thám tử kia còn hướng hắn cười một tiếng, cổ tay vừa lật, liền rút ra chủy thủ đâm tiếp một nhát vào bụng con ngựa của Triệu Duyên, thân hình lưu loát như khỉ lộn một vòng phóng ra ngoài, vài bước đã xuyên qua tường người, hoàn toàn biến mất dưới dòng sông. Thẳng đến lúc này, Triệu Duyên mới kêu lên đau đớn, cả người lẫn ngựa cùng nhau tê liệt ngã xuống mặt đất.

Đại quân Nam Cương tức khắc loạn thành một đống, tả hữu tướng quân vội vàng xuống ngựa nâng dậy Triệu Duyên, lại chỉ có thể nhìn bụng hắn đổ máu không ngừng, khí tức dần dần mỏng manh.

Hạ quân ở bờ đối diện ngay lúc này lại cùng nhau hô to: “Nam Cương nghịch vương đã đền tội, các ngươi còn chờ gì mà không sớm đầu hàng thiên tử!”

Binh lính Nam Cương đều đánh mất sĩ khí, không biết nên chiến hay nên hàng, vì vậy không ai thèm để ý có một người từ dưới sông bò lên thuyền nhỏ, một mình điều khiển thuyền chạy về hướng bờ bên kia. Trên sông binh lính Hạ quốc giương cung chuẩn bị bắn, lúc đang nhắm chuẩn ngay người nọ thì nhìn thấy gương

mặt được nước sông tẩy sạch của y, vội vàng buông cung tiễn, cao giọng quát: "Dừng tay, đều dừng tay! Đó là Tạ tướng quân, Tạ tướng quân còn sống, là y giết Nam Cương vương!"

Một chiến thuyền lớn lập tức buông thang dây để Tạ Nhân leo lên. Tạ Nhân lại không thèm để ý, tự mình chèo thuyền nhỏ vọt tới bờ sông, thấy người liền túm lấy hỏi Tuyên đế ở đâu. Tướng mạo Tạ Nhân xuất chúng, không ai là không biết y, những người đó liền chỉ đường cho y, còn cho y mượn một con ngựa.

Tạ Nhân phi thân lên ngựa, run dây cương, phi thẳng đến đại trướng trong quân doanh gặp Tuyên đế. Vọt vào trong trướng không thấy người, y mới biết Tuyên đế đã đến khu rừng phía sau, lại vội vàng chạy đi, một đường chuyên tâm, chỉ nghĩ sớm một chút nhìn thấy Tuyên đế.

Mãi đến khi dừng chân trước phiến rừng đang cháy ngùn ngụt, Tạ Nhân mới nhìn thấy được thân hình lung lay cùng khí sắc ảm đạm của Tuyên đế. Y kích động đến độ khó thể ức chế, lập tức nhảy xuống ngựa, bổ nhào đến trước mặt Tuyên đế, quỳ thẳng ngưỡng mặt kêu lên: "Bệ hạ, Tạ Nhân đã trở lại!"

Tuyên đế nghe được tiếng y gọi, tưởng mình đang nằm mơ, mặt chầm chậm chuyển dời qua chỗ phát ra tiếng kêu, ánh lửa trước mắt liền bao phủ lên một thân ảnh động lòng người, khiến hắn đời này vĩnh viễn khó quên.

Tuyên đế vươn tay, run rẩy xoa phát quan Nam Cương trên đầu Tạ Nhân, không xác định hỏi: "A Nhân?"

Tạ Nhân đứng dậy, nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, cao giọng đáp: "Tạ Nhân không phụ sứ mệnh, đã chém chết Nam Cương nghịch vương. Trước mắt quân sĩ Nam Cương đã bắt đầu tán loạn, thỉnh bệ hạ ban chiếu chỉ, để ta mang binh truy kích lên bờ, đem nghịch quân một lưới bắt hết!"

Tuyên đế bỗng nhiên cúi cả người xuống, bắt lấy đầu vai Tạ Nhân: "A Nhân, ngươi rốt cuộc đã trở lại! Trẫm thật sợ hãi, trẫm nghĩ ngươi đã táng thân dưới sông……"

Hắn kinh hỉ quá mức, nhất thời chân tình không thể kìm chế, nói không thành lời. Tạ Nhân giơ tay nắm lấy cái tay ở trên đầu vai mình, mỉm cười đáp: "Bệ hạ sờ đi, trên người ta đều là hơi ấm, làm sao đã chết được? Ta ngày ấy sau khi rớt xuống sông liền bị chút thương nhỏ, theo dòng nước trôi tới bờ bên kia, bởi vậy tạm thời không thể trở về. Đêm qua ta vốn đã lấy được một con thuyền, lại ở bờ sông đụng phải thám tử Nam Cương, vừa lúc giết hắn, giả thành thân phận của hắn lẻn vào trong quân Nam Cương, ám sát Nam Cương vương."

Tuyên đế hốt hoảng kéo cương ngựa, vuốt ngực Tạ Nhân, lại sờ tay y. Trên người Tạ Nhân một mảng lạnh lẽo, nhưng trái tim lại đập đến hữu lực, mạch cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, Tuyên đế ở trên mạch môn của y ấn giữ hồi lâu, lúc này mới tin y thực sự đã trở lại.

Tuyên đế gắt gao nắm lấy đôi tay ướt lạnh kia, không thốt nên lời, sau một lúc lâu mới nghĩ đến hiện tại còn đang ở trước mặt hàng vạn quân binh, hành động của hắn đã hoàn toàn lọt vào trong mắt chúng tướng sĩ. Nhưng cho dù có bao nhiêu người nhìn, hắn cũng chỉ cảm thấy cao hứng, không hề có ý tránh né hay lo sợ. Tuyên đế ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, cao giọng nói: "Tạ tướng quân có công giết Nam Cương vương, lòng trẫm rất an ủi, đợi sau khi bình định Nam Cương, liền phong Tạ khanh làm Vệ tướng quân.

Chúng tướng sĩ cùng có công, về nước liền thăng một bậc, vàng bạc ấn theo công tích mà ban thưởng!"

Thừa dịp Triệu Duyên vừa chết, quân Nam Cương tan tác hỗn loạn, Ân Chính liền lệnh cho đại quân xuôi thuyền qua sông, truy kích tàn quân. Bờ bên kia không còn quân địch quấy nhiễu, trong một ngày tiền quân liền dựng xong cầu, rốt cuộc vượt qua Bắc Giang, truy kích đến dưới đô thành Nam Cương.

84. Chương 83: Hồi Trình

Lúc đại quân tiến vào đô thành Nam Cương, cờ xí đầu tường đã đổi thành hoàng kỳ Đại Hạ. Dưới thành tiếng kêu than vang dậy khắp trời, thi thể đầy đất, nhưng lại là thi thể của người Nam Cương. Triệu Duyên đã bị Tạ Nhân giết chết, mà tàn quân đưa linh cữu Triệu Duyên hồi kinh đô lại bị chặn ở dưới cổng thành của chính mình, còn bị hàng loạt mũi tên từ trên cao bắn xuống sát thương. Một số ít tướng sĩ có tâm rút khỏi kinh thành, sau lưng lại bị đại quân nam chinh của Tuyên đế tiêu diệt.

Tuyên đế giục ngựa tiến lên phía trước đại quân, mắt không chớp mà nhìn cảnh tượng phía trước, tinh quang trong mắt lưu chuyển, mỏi mệt mấy ngày nay do hành quân ngày đêm phút chốc đều biến thành hư không.

Sau khi vào thành, Từ Văn Chiêu liền đem vương tộc cùng hậu cung Nam Cương giải đến trước mặt Tuyên đế, thỉnh hắn xử trí. Tuyên đế tùy ý xem qua những người này, phân phó: "Cứ theo tiền lệ Tây Nhung, nam tử vương tộc thành niên tất cả xử tử, nữ quyến cùng nam đồng dưới mười tuổi áp giải về kinh thành. Từ tướng quân tạm thời trú quân nơi đây, làm Nam Cương quận thủ. Lại phái binh tây hạ, phối hợp với Khê Lệnh đoạt lấy Quế Lâm, Tượng Quận, hợp cùng Nam Cương thành một khối, toàn bộ sẽ nằm dưới quyền quản lý của Từ tướng quân."

Từ Văn Chiêu tuân mệnh, thay Tuyên đế dọn dẹp hành cung, lại an bài thức ăn cùng chỗ nghỉ ngơi cho đại quân. Nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, Tuyên đế liền gọi Ân Chính tới, muốn y sớm ngày đem binh hồi Trung Nguyên, bình định những kẻ tác loạn tại quận Trường Sa.

Ân Chính hỏi: "Bệ hạ cùng Tạ tướng quân muốn ở lại Nam Cương mấy ngày, hay là cùng thần một đường trở về?"

Tuyên đế nói: "Nam Cương đã định, trẫm ở lại đây cũng vô ích. Chỉ để lại người cùng Từ tướng quân thu phục Quế Lâm, Tượng Quận, tất cả binh sĩ còn lại đều mang về bổn quốc đi."

Ân Chính có chút do dự trong lòng, khuyên nhủ: "Bệ hạ ngày đêm hành quân, đã thập phần mệt mỏi, Tạ tướng quân lại bị thương lẫn hao tổn tinh thần, không bằng nghỉ ngơi mấy ngày. Còn về loạn ở Trường Sa, bất quá chỉ là một quận, có thần mang binh trở về bình loạn là đủ, thỉnh bệ hạ suy nghĩ lại."

Tuyên đế xác thật mệt mỏi chưa thể khôi phục, nhưng hắn nhìn hai má Ân Chính lõm xuống thật sâu, liền cảm thấy chính mình cũng không tính là quá mệt mỏi, cảm khái mà cười nói: "Xuất chinh mấy tháng, có ai không mệt? Những phản tặc đó chặt đứt đường lui của trẫm, khẳng định không phải vì chút lợi lộc nho

nhỏ. Bọn họ dám làm loạn như vậy, chính là bởi vì trẫm không ở Hạ quốc, đãi trẫm trở về, bọn họ tự nhiên không thể làm thành chuyện gì lớn."

Tâm ý hắn đã quyết, xử lý vương tộc Nam Cương xong liền theo đại quân hồi trình.

Không có quân Nam Cương quấy nhiễu, một chuyến quay về này liền nhanh đến bất ngờ. Không quá mười ngày, đại quân đã về tới Dương Sơn Quan, lại không giống như dự đoán bị người ngăn trở.

Dương Sơn Quan vô cùng sạch sẽ, tướng thủ quan là Từ Thanh cõi lòng đầy kính sợ mà nghênh đón đại quân tiến vào. Từ Thanh vừa thấy Tuyên đế liền quỳ xuống hai đầu gối, nước mắt nước mũi giàn giụa khóc lóc kể lể: "Long thể của bệ hạ quả nhiên không có việc gì, đều là lão tặc Uyển Lăng Vương kia bịa đặt nói dối, dấy binh mưu nghịch, muốn dồn bệ hạ cùng đại quân vào chỗ chết, cũng may Hiền phi nương nương nhìn thấu âm mưu của lão, giết chết nghịch vương, ta mới có thể nghênh đón thánh giá……"

Tạ Nhân ở bên cạnh an tĩnh mà nghe, lúc nghe được hai chữ 'Hiền phi' bỗng nhiên mặt đầy nghi vấn mà nhìn Tuyên đế liếc mắt một cái. Tuyên đế lòng đầy kinh ngạc khiếp sợ, cũng không chú ý tới ánh mắt Tạ Nhân, nhíu mày hỏi: "Uyển Lăng Vương mưu phản? Y bất quá là tông thất bàng chi, mấy năm nay vẫn luôn yên ổn sống ở đất phong……"

Trong đầu Tuyên đế chợt lóe linh quang, bỗng nhiên thông suốt vấn đề, hừ lạnh một tiếng: "Lòng người quả thật như rắn muốn nuốt voi*. Đó là tôn nhi của trẫm…… Mà thôi, ngươi nói cho trẫm biết Phượng khanh làm thế nào giết được Uyển Lăng Vương?"

[**ý chỉ lòng tham không đáy, không biết tự lượng sức mình.*]

Từ Thanh tuân mệnh, lau khô nước mắt trên mặt, chậm rãi nói về việc làm của Phượng Huyền ở quận Trường Sa.

Phượng Huyền ngày đó ra kinh liền thẳng tiến đến Trường Sa, y mang theo ít người, ngựa lại nhiều, ngày đêm lên đường, so với Tuyên đế bị cản trở trì trệ ở trong thành Nam Cương, thời gian liền ngắn hơn rất nhiều, hơn nửa tháng sau đã chạy tới quận Trường Sa. Lúc ấy Uyển Lăng Vương đã suất quân tiến vào chiếm đóng, bắt giữ đám người Phó Tương cùng quân lương, canh phòng nghiêm ngặt trong thành.

Phượng Huyền mang theo đoàn sứ giả dừng ở ngoài thành, cầm thánh chỉ kêu người mở cửa thành, chính mình mang theo hơn mười thân vệ tiến vào thành, lại kêu mấy trăm tướng sĩ đi theo ở ngoài thành chờ tập kết. Ngoài ra, trước lúc đi gặp Uyển Lăng Vương, y đã an bài người cầm thánh chỉ đi gặp Võ Lăng quận thủ, kêu hắn triệu tập binh mã, chuẩn bị nội ứng ngoại hợp, một kích nhổ cỏ tận gốc.

Phượng Huyền ở trong triều vốn là Trung Thư xá nhân tiến thân thành ngự tiền thị độc học sĩ. Dù sau này Tuyên đế đã lệnh cho y thống lĩnh Ngự lâm quân, nhưng lúc cố sự phong phi diễn ra, người trong thiên hạ chỉ nghĩ cái chức thống lĩnh Ngự lâm quân của y là do Tuyên đế sủng hạnh mới ban cho. Uyển Lăng Vương chỉ biết y là một văn thần nhu nhược, ủy thân hầu vua, không đem y để vào trong mắt, quả nhiên thả cho y vào thành.

Sau khi vào thành, Uyển Lăng Vương liền sai binh lính đem y giam lỏng, cũng không gặp y. Phượng Huyền cầm trong tay thánh chỉ để trống, một mặt nghĩ biện pháp tìm hiểu tin tức của Tuyên đế, một mặt ở trong phòng suy nghĩ viết chiếu thư, an bài ám sát Uyển Lăng Vương xong thì nên làm thế nào để thu nạp phản quân.

Nhưng không đợi y chuẩn bị sẵn sàng, liền nghe được tin tức Tuyên đế băng hà.

Tin tức truyền đến bởi một binh sĩ giam lỏng y. Lúc nghe được tin này, Phượng Huyền cũng không tin tưởng, mày không nhăn lấy một cái, chỉ đối với binh sĩ kia nói: "Bệ hạ từ khi đăng cơ tới nay, mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp. Ngươi không biết báo đáp hoàng ân thì thôi, lại còn theo nghịch vương mưu phản, muốn ở trước mặt ta nguyền rủa bệ hạ, không sợ tương lai trời cao giáng phạt hay sao?"

Binh sĩ kia đè thấp thanh âm, lặng lẽ nói: "Ta xem ngươi đáng thương mới nói cho ngươi sự thật Uyển Lăng Vương là thân tổ phụ của hoàng thái tôn, tin tức hoàng đế băng hà vừa truyền ra, hoàng thái tôn liền sẽ đăng cơ kế vị, hoàng thái tôn tuổi lại nhỏ, đến lúc đó chuyện thiên hạ không phải đều nghe theo Vương gia hay sao? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại thế tử đã vào kinh, chỉ cần gặp được hoàng thái tôn……"

Phượng Huyền "Ong" một tiếng trong đầu, thật hối hận bản thân lúc ra đi mang theo quá nhiều binh lực, không để lại nhiều quân binh giúp Thuần Vu Gia thủ vệ kinh sư. Y cũng không tin Tuyên đế sẽ xảy ra chuyện, nhưng nghĩ đến Uyển Lăng Vương thế tử không biết đã mang bao nhiêu nhân mã vào kinh, liền lo lắng không biết thủ vệ ở kinh thành có bảo vệ được Thuần Vu Gia tay trói gà không chặt cùng tiểu hoàng tôn hay không.

Mặc kệ y thừa nhận hay không thừa nhận, hai người này đều là người Tuyên đế cực kỳ coi trọng, nếu bọn họ xảy ra chuyện ngay trong kinh, nguyên nhân lại bởi vì y không ở đó thủ vệ kinh thành, tương lai y biết phải đối mặt với Tuyên đế như thế nào đây! Uyển Lăng Vương thế tử là phụ thân của hoàng thái tôn, vạn nhất có người tin Tuyên đế đã băng hà, vì lấy lòng phụ thân của hoàng đế tương lai, tự ý mở cổng thành, để cho đại quân của hắn vào thành……

Phượng Huyền rốt cuộc đứng ngồi không yên, từ trong hành lý tùy thân lôi ra một cuộn thánh chỉ để trống, vung tay viết xuống, tay cầm thánh chỉ liền hướng ngoài cửa xông ra. Y còn nhớ phải làm bộ như văn nhân tay trói gà không chặt, lúc bị thị vệ ngoài cửa chặn lại cũng không đánh trả, chỉ hướng mọi người nghiêm mặt nói: "Phụng ý chỉ của hoàng hậu, kêu Uyển Lăng Vương lại đây tiếp chỉ. Hiện tại Hạ quốc vẫn là do hoàng hậu lâm triều nghe báo cáo và quyết định sự vụ, hắn muốn để hoàng thái tôn đăng cơ, vẫn phải cần sự ủng hộ của hoàng hậu!"

Nháo được một lúc, Uyển Lăng Vương quả nhiên cho người đem Phượng Huyền thỉnh tới chính sảnh, giả bộ thần sắc bi thương, cầm khăn tay chấm chấm mí mắt nói: "Bệ hạ nam chinh bất hạnh gặp chuyện, hiện giờ táng thân nơi dị quốc, lão phu cũng hết sức bi thống, đang chuẩn bị lãnh binh nam hạ đoạt lại di thể của bệ hạ, nhất thời vội vã, không thể nghênh đón Hiền phi…… nương…… đại nhân, thỉnh đại nhân thứ tội."

Phượng Huyền mặt trầm như nước, mắt lạnh nhìn hắn giả ngu, trong tay cầm thánh chỉ đứng ở trong sảnh. Uyển Lăng Vương thấy y không dao động, liền đem khăn tay bỏ xuống, hướng người bên cạnh liếc mắt một cái, kêu thủ hạ đem thánh chỉ trong tay Phượng Huyền tiếp nhận. Phượng Huyền nói: "Chậm đã, đạo ý chỉ này là hoàng hậu giao cho ta, muốn ta tự tay giao cho Vương gia, không cần phiền đến tay kẻ khác.

Uyển Lăng Vương nghe chỉ!"

Uyển Lăng Vương tuy không tình nguyện, nhưng hắn còn chưa dựng cờ tạo phản, trước mặt một hoàng phi như Phượng Huyền nhìn thế nào cũng thấp hơn một bậc, cuối cùng đành miễn cưỡng quỳ xuống. Phượng Huyền đi đến trước mặt hắn, chậm rãi mở ra thánh chỉ, thẳng đến một khắc cuối cùng, lộ ra một thanh chủy thủ cực kì sắc bén.

Ngón tay y vừa lật, liền cầm lấy chủy thủ kia, hướng về đỉnh đầu Uyển Lăng Vương đâm xuống. Trong phòng tuy đều là thị vệ tâm phúc của Uyển Lăng Vương, nhưng luận võ công đều so không được với Phượng Huyền, đợi cho thị vệ bên cạnh rút kiếm lao tới, Phượng Huyền đã đem chủy thủ cắm thật sâu vào huyệt Đại Chùy* của Uyển Lăng Vương. Động tác của y cũng không ngừng, trong nháy mắt liền đem trường kiếm của tên thị vệ cách y gần nhất thu vào trong tay, nước chảy mây trôi giết một lúc năm sáu thị vệ của Uyển Lăng Vương.

[**huyệt Đại Chùy là một huyệt nằm dưới đốt sống cổ thứ 7 sau gáy.*]

Đợi trong phòng không còn người sống, y mới cắt lấy đầu Uyển Lăng Vương, cầm theo đầu người đi ra ngoài cửa, giơ lên thánh chỉ, cao giọng quát: "Uyển Lăng Vương đại nghịch mưu phản, bổn cung phụng ý chỉ hoàng hậu đến diệt trừ phản tặc. Tặc nhân đã chết, kẻ nguyện ý đầu hàng sẽ không bị luận tội!"

Giết Uyển Lăng Vương xong, Phượng Huyền cũng không dám ở lại Trường Sa lâu hơn, trước tìm được Phó Tương, lại phái người mở rộng cửa thành, dẫn Ngự lâm quân tới khống chế thế cục. Đợi cho Võ Lăng quận thủ dẫn quân vào Trường Sa, y liền giao việc cứu giá lại cho Phó Tương, chính mình mang theo Ngự lâm quân vội vã chạy về kinh thành.

Cục diện đã ổn thỏa, Phó Tương liền dẫn người dọc theo lộ tuyến ban đầu của đại quân truy quét thủ hạ còn sót lại của Uyển Lăng Vương, thành ra lúc Tuyên đế dẫn quân trở về, cũng không gặp được Phó Tương.

Tuyên đế nghe được liên tiếp thở dài, nói với Từ Thanh: "Trẫm đã hiểu, khanh phái người đuổi theo Phó khanh, trẫm còn phải quay về kinh thành, để tránh có biến."

Tạ Nhân yên lặng vươn tay, ở dưới bàn nhéo Tuyên đế một phen, đợi Từ Thanh lui xuống xong mới nói: "Lúc trước Phượng lang và ta cùng vào kinh, hiện tại hắn đã được phong Hiền phi, quả nhiên có chỗ hơn người. Chỉ có điều hoàng thái tôn là thân tôn tử của Uyển Lăng Vương, tương lai bệ hạ nên đối đãi nó như thế nào?"

Tuyên đế trở tay cầm lấy tay y, trong lòng cũng một mảng ảm đạm: "Trẫm dốc lòng giáo dưỡng hoàng thái tôn lâu như vậy, hiện giờ xảy ra chuyện này, trẫm chỉ sợ tình cảm giữa trẫm và nó khó tránh khỏi bị thương tổn. Bất quá nó đã là hoàng tôn của trẫm trên danh nghĩa, lại vẫn luôn ở trong cung, cùng đám phản tặc kia tuyệt đối không có quan hệ."

Tạ Nhân hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm Tuyên đế, muốn nói lại thôi.

Y vốn không phải muốn hỏi về chuyện hoàng thái tôn, mà là muốn biết vị Phượng Hiền phi kia cùng Tuyên đế tình cảm thế nào. Bất quá Tuyên đế chỉ đề cập tới hoàng tôn, xem ra tình cảm cùng Phượng Huyền cũng chỉ như vậy ngay cả khi Tuyên đế thật sự sủng ái Phượng Huyền, cùng y lại có quan hệ gì? Y không phải nữ tử chỉ biết dựa vào sủng ái để tồn tại trong thâm cung, nếu Tuyên đế không tới tìm y, y vẫn có thể đi tìm hắn.

Nhưng thật ra không cần thiết phải dùng tới sức mạnh, dù sao Tuyên đế cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt y, chỉ cần y hơi cường ngạnh một chút là đâu lại vào đấy.

Tạ Nhân dọc theo đường đi đều cân nhắc mức độ 'cường ngạnh một chút' cho đúng mực này, bất quá việc lên đường cũng quan trọng, bọn họ trước mang theo kỵ binh trở về, ban ngày phải cưỡi ngựa, buổi tối cũng không thể làm cái việc kia, bởi vậy 'mức độ cường ngạnh đúng mực' còn chưa có đem ra thí nghiệm.

Nhưng trên đời này quả thật có quá nhiều chuyện trùng hợp, lúc bọn họ chạy đến Hán Trung thì đụng phải Phượng Huyền đang hướng về kinh thành. Phượng Huyền tuy rằng xuất phát sớm hơn so với Tuyên đế, nhưng đám người của Tuyên đế lúc hồi kinh lại mang theo nhiều ngựa, thay phiên đổi ngựa để cưỡi, thời gian chạy trên đường so với Phượng Huyền ngắn hơn rất nhiều, mới qua Hán Trung liền đụng phải y.

Đội sứ giả đi cùng Phượng Huyền đã sớm bị ném lại Trường Sa, hiện tại trên người y chỉ mặc một thân thường phục, sắc mặt đen như than chì, cằm cũng dài ra, đang ở bên ngoài khách điếm chuẩn bị ngựa. Tuyên đế đối với dáng người của y quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, không cần nhìn đến khuôn mặt, chỉ dựa vào thân hình liền nhận ra là y, cách một khoảng rất xa cao giọng hô lên: "Phượng khanh "

Phượng Huyền lỗ tai cực thính, nghe được thập phần rõ ràng, lại không dám tin tưởng thanh âm kia thật là Tuyên đế, ôm một tia hy vọng nặng trĩu, chậm rãi quay đầu lại. Nhưng chỉ nhìn thoáng qua một cái, y lập tức xác định, một thân tuyết trắng trường bào ở phương xa kia, rõ ràng chính là Tuyên đế. Phượng Huyền kích động lôi kéo ngựa xoay vài vòng tại chỗ, rồi giơ roi phóng ngựa chạy như điên trên phố xá sầm uất.

Y rốt cuộc hiểu rõ cái cảm giác khi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, Tuyên đế phóng ngựa chạy như điên, thậm chí mặc kệ có thể đụng phải người qua đường hay không. Thật sự là khi người ta chờ đợi ai đó quá lâu, sẽ vô pháp khống chế tình cảm của chính mình, cũng vô pháp khống chế hành vi của chính mình, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm là được nhìn thấy người ấy.

85. Chương 84: Kinh Thành Nguy Khốn

Đường phố nhỏ hẹp, ngày thường đều không thể phóng ngựa, nhưng lúc này Phượng Huyền đang liều mạng thúc ngựa, lại còn ngại ngựa đi quá chậm. Tuyên đế theo bản năng cũng kẹp chặt bụng ngựa một cái, chạy về phía Phượng Huyền, chạy không được mấy bước, Phượng Huyền đã đến trước mặt hắn.

Hai người đồng thời ghìm cương. Phượng Huyền đá văng bàn đạp, một tay bắt lấy ống tay áo Tuyên đế, nhún người nhảy một cái, tựa như chim yến, rơi xuống sau lưng Tuyên đế ôm chặt lấy hắn, dán vào cổ hắn lẩm bẩm: "Thánh thượng không việc gì, thánh thượng quả thực không việc gì, thật là trời cao rũ lòng thương!"

Tuyên đế xoay người vỗ vai y, dư quang nơi khóe mắt đảo qua chúng tướng sĩ, không khỏi cảm thấy như vậy có chút mất đi uy nghiêm thiên tử. Đang muốn khuyên bảo y chớ lại thất thố, nhưng nhìn đến kích động cùng vui sướng trên mặt Phượng Huyền, hắn cảm thấy chua xót, lời ra khỏi miệng liền đổi thành: "Phượng khanh vất vả rồi. Nam Cương đã phá, trẫm cùng chúng tướng sĩ đều bình an trở về, ngươi không cần lo lắng nữa."

Phượng Huyền gắt gao ôm lấy Tuyên đế, cơ hồ muốn đem hắn tiến nhập vào trong xương thịt của chính mình, hai mắt không chớp mà nhìn chằm chằm Tuyên đế, dùng thanh âm run rẩy chưa từng có nói: "Khắp nơi trên phố đều tung tin vịt bệ hạ đã bất hạnh hi sinh vì nước, ta vẫn luôn không chịu tin tưởng, quả nhiên chờ được tới ngày hôm nay. Bệ hạ có thiên mệnh che chở, há những tên tiểu nhân quỷ kế đó có thể thương tổn!"

Phượng Huyền biểu lộ chân tình như vậy, Tuyên đế cũng không đành lòng trách cứ hành động vô lễ của y, mặc cho y ôm mình hơn nửa ngày, trên mặt vẫn luôn mang theo tươi cười trấn an. Thẳng đến khi Phượng Huyền bình tĩnh trở lại, hắn mới ôn nhu mà an ủi: "Trước mắt trẫm đang ở cùng đại quân, khanh và A Nhân đều ở bên cạnh trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện. Nơi này đông người, đợi đến chỗ nghỉ tạm, chúng ta lại nói tiếp."

Phượng Huyền thoáng bình tĩnh trở lại, đem Tuyên đế thả lỏng, nhưng vẫn ôm lấy hắn từ sau lưng, tiếp nhận cương ngựa nói: "Người ta mang theo đều ở phía trước, muốn tiếp tục chạy về kinh thành hay là tạm thời nghỉ ngơi, thỉnh bệ hạ an bài."

Nhân mã mà Tuyên đế mang theo vẫn chưa dùng cơm, đúng thời điểm phải nghỉ ngơi, liền thuận miệng đáp: "Đem nhân mã của ngươi hợp một chỗ cùng đại quân của trẫm đi. Trẫm còn chưa dùng bữa, tạm thời ở trong thành nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chuẩn bị đủ lương khô nước uống lại khởi hành."

Phượng Huyền liên tục gật đầu, qua một lúc mới nhớ tới chính mình còn đang ngồi sau lưng Tuyên đế, có gật đầu hắn cũng nhìn không thấy, liền mở miệng đáp: "Tất cả đều nghe theo bệ hạ phân phó."

Phượng Huyền run lên dây cương, đang muốn đưa Tuyên đế tới khách điếm vừa rồi dùng cơm, dây cương bỗng nhiên bị người giữ lại, một thanh âm mang theo hàn ý vang lên bên cạnh y: "Phượng học…… Hiền phi tinh thông lễ nghi, phải biết đạo lý hậu cung không thể cùng cưỡi một con ngựa với thiên tử. Ngựa của Hiền phi ở bên kia, thỉnh thay ngựa."

Ánh mắt Phượng Huyền chuyển qua, liền nhìn đến khuôn mặt khiến người khác khắc sâu ấn tượng của Tạ Nhân. Phượng Huyền bỗng nhiên nhớ tới, mới vừa rồi Tuyên đế có nói một câu "khanh cùng A Nhân đều ở bên cạnh trẫm", chỉ là y vừa gặp lại Tuyên đế, vui mừng quá mức, nhất thời không nghĩ tới chữ 'A Nhân' này đại biểu cho cái gì.

Nhưng hiện tại y không muốn nghĩ cũng không được. Thời điểm y chỉ là Trung Thư xá nhân, đối với Tuyên đế còn chưa có tình cảm quá phận gì, thì Tạ Nhân đã là người Tuyên đế tâm tâm niệm niệm muốn cưới vào cung làm hoàng hậu. Khi đó vì để Tạ Nhân vào cung, Tuyên đế cường ngạnh mà chống lại phản đối của đại thần cả triều, còn từng cải trang ra kinh, phi ngựa đến ngoài thành để gặp hắn.

Nhưng sau đó Tuyên đế lại tự mình hạ chiếu để Tạ Nhân rời khỏi kinh thành.

Phượng Huyền đạm nhiên nhìn Tạ Nhân, biểu tình không chút thay đổi mà áp sát thân thể vào lưng Tuyên đế Tuyên đế xác thật đã từng vô hạn ái mộ Tạ Nhân, nhưng đó đều đã là chuyện thật lâu trước kia. Hiện tại Tạ Nhân còn chưa vào cung, mà y đã có thể quang minh chính đại ngồi ở phía sau Tuyên đế, hà tất chỉ nghĩ về chuyện quá khứ, ngay trước mặt tình địch không chiến mà lui?

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, phảng phất như ngưng tụ thành đao kiếm thật, không tiếng động mà giao chiến một trận. Tuyên đế chợt thấy trên người có chút rét run, vội vàng 'khụ' một tiếng: "Chúng ta trước tiên tìm chỗ nghỉ tạm đã, Phượng khanh làm thế nào biết Uyển Lăng Vương mưu phản? Mau cùng trẫm tỉ mỉ nói ra."

Đoàn người rốt cuộc vào khách điếm. Ân tướng quân thật có mắt nhìn, đi trước đem khách điếm dọn dẹp sạch sẽ, thay Tuyên đế an bài phòng riêng, đem ba người cung tiễn vào trong phòng xong, liền mắt không thấy tâm không loạn mà dẫn thủ hạ đi dùng cơm.

Tình huống bên trong phòng riêng cũng không hỗn loạn như bọn họ tưởng tượng.

Bởi vì hiện nay trong nước có đại sự phát sinh, chút tâm tư nhỏ nhặt giữa bọn hắn ở trước mặt chính sự đều không đáng giá nhắc tới. Sau khi đi vào phòng riêng, Tuyên đế và Tạ Nhân liền ngồi cùng nhau, Phượng Huyền chặn ngang ở giữa bồi Tuyên đế. Tạ Nhân đem chuyện Thổ Phiên đông tiến, Uyển Lăng Vương mưu phản, cùng lúc ở Trường Sa biết được Uyển Lăng Vương thế tử mang binh tiến tới kinh thành đều nói với Tuyên đế.

Hiện giờ Tuyên đế bắc phạt trở về, Uyển Lăng Vương đã chết, nhưng hành tung của Uyển Lăng Vương thế tử còn chưa nắm được, binh lực ở biên cảnh Tây Bắc lại thiếu, không đủ để đối kháng Thổ Phiên, tình huống ở kinh thành cùng tây tuyến đều thập phần nguy hiểm.

Điều duy nhất khiến Tuyên đế an tâm chính là Chu Huyên tự mình đi nghênh địch. Chỉ cần y ở đâu, quân tâm liền ở đó, ngay cả nhất thời binh lực không đủ, nhưng tướng sĩ một lòng, tổng thể sẽ không xuất hiện tình trạng không chiến mà chạy, đem lãnh thổ rộng lớn dâng cho quân địch. Còn về chuyện thân phận Chu Huyên sẽ bị bại lộ, hiện tại sợ là cả triều văn võ đều đã biết, lo lắng cũng vô dụng.

Tuyên đế cực kỳ quyết đoán mà uống cạn chén rượu gạo, đem chén rượu ném ở trên bàn, đứng dậy hỏi: "Phượng khanh, A Nhân, trẫm muốn lệnh cho Ân Chính mang đại quân trở về giải cứu Mân Châu, chi viện Chu Huyên, chỉ chừa lại năm ngàn kỵ binh cứu viện kinh thành, các ngươi có thể hay không vì trẫm đánh thắng một trận?"

Phượng Huyền hướng Tạ Nhân liếc mắt một cái, thấy hai mắt Tạ Nhân chỉ nhìn Tuyên đế, không chút do dự mà đáp ứng, lập tức cũng cúi đầu chắp tay, cao giọng đáp: "Vì quân thắng trận tất nhiên là bổn phận của Phượng Huyền."

Tuyên đế cùng Phượng Huyền ngồi rất gần nhau, vốn muốn giơ tay vỗ bờ vai của y để cổ vũ, nhưng vừa mới nâng tay liền nhìn thấy đôi mắt sáng ngời chớp động của Tạ Nhân đang nhìn chằm chằm tay hắn, cánh tay kia tức khắc nặng tựa ngàn quân. Tuyên đế muốn buông tay xuống, lại nhìn thấy thần sắc ảm đạm giữa đôi mày Phượng Huyền, lòng không khỏi rối rắm do dự.

Hắn thật sự là tiến thoái lưỡng nan, đành phải lấy ra công phu dỗ dành nữ nhân ở đời trước, mỉm cười quét mắt một vòng trên mặt hai người, chộp lấy chén rượu trên bàn giơ lên: "Hai vị ái phi…… ái khanh đều là tâm phúc của trẫm, trẫm trước kính các ngươi một chén. Đợi ngày sau bắt được Uyển Lăng Vương thế tử, bình định họa loạn ở kinh thành, trẫm đều sẽ có trọng thưởng."

Còn về chuyện bình loạn ở kinh thành xong muốn thưởng như thế nào, trong lòng ba người liền có ba chủ ý khác nhau, nhưng vì tình thế nguy cấp trước mắt, không tiện tranh luận, Phượng Huyền cùng Tạ Nhân đều đồng lòng mà tạ ân, cũng không hỏi nhiều.

Dùng xong bữa tối, Tuyên đế liền kêu Ân Chính tới, an bài việc đối phó Thổ Phiên: "Chuyện của Thổ Phiên trẫm sớm đã muốn giao cho tướng quân, chỉ là lúc trước trẫm nghĩ muốn giải cứu kinh sư xong rồi mới tính đến chuyện Thổ Phiên……"

Tuyên đế liền đem việc Chu Huyên mang binh đón đánh quân Thổ Phiên nói cho Ân Chính, đặc biệt nhắc nhở y một chút: Hiện giờ lãnh binh chống địch tám chín phần mười là hoàng hậu của hắn, hy vọng Ân Chính rộng lượng một chút, tới nơi đó cũng không cần nói năng bậy bạ.

Ân Chính đối với Chu Huyên tuy rằng sùng bái vô cùng, nhưng đối với vị hoàng hậu xuất thân từ Chu gia kia lại lòng đầy khinh thường, trước mặt Tuyên đế tuy đã tận lực thu liễm, nhưng đuôi mày khóe miệng vẫn làm bại lộ tâm tư của y. Tuyên đế không cần nhìn kỹ cũng thấy ý tứ khinh thường trong mắt y, nhưng lại không nói thẳng cho Ân Chính biết vị hoàng hậu kia chính là người mà y một lòng đi theo Chu Huyên, chỉ nhắc nhở y ở trước mặt hoàng hậu phải chú ý cung kính, không thể đánh mất lễ nghi của một thần tử.

Điều nên dặn dò hắn đã dặn dò, tới bên kia rồi thì mặc cho Chu Huyên làm chủ đi.

Qua ngày hôm sau, Tuyên đế liền cùng Phượng Huyền hợp binh một chỗ. Ân Chính chỉ dẫn theo năm mươi thân vệ trang bị nhẹ nhàng, quay đầu trở lại hướng cũ nghênh đón phần lớn bộ binh ở phía sau, còn dư lại năm ngàn kỵ binh thì theo Tuyên đế hướng về kinh thành. Hán Trung cách Trường An không xa, ngày đêm di chuyển, đội quân tiên phong của Tuyên đế liền đã lẻn vào tới phạm vi đóng quân của Uyển Lăng Vương thế tử, bắt sống một thám tử.

Thám tử kia thấy Tuyên đế liền ngã khụy xuống mặt đất, lắp bắp trình bày: "Thế tử cũng không phải muốn tạo phản, chỉ là tin lầm lời gian, cho rằng bệ hạ đã gặp nạn ở Nam Cương, cho nên mới vào kinh phúng viếng…… Đều, đều là gian phi Thuần Vu Gia thâu tóm triều chính, cầm tù thái tôn, mưu đồ gây rối! Chủ, chủ tử của ta chỉ là thanh quân trắc*……"

[**thanh trừ kẻ gian, nịnh thần bên cạnh vua.*]

Phượng Huyền cười lạnh nói: "Uyển Lăng Vương mưu phản, ý đồ cản trở đại quân của bệ hạ quay về, Uyển Lăng Vương thế tử mang binh áp sát kinh thành, còn dám vu hãm Thuần Vu đại nhân? Bệ hạ, binh mã trong kinh bị ta mang đi không ít, Thuần Vu đại nhân cùng Chu lão tướng quân sợ là khó lòng duy trì, chúng ta không chắc có thể một trận là tóm gọn được phản quân, nhưng ít nhất phải đem tin tức bệ hạ chiến thắng truyền về kinh thành, miễn cho mọi người bị phản tặc mê hoặc."

Tuyên đế ngược lại có chút cảm khái trong lòng.

Thuần Vu Gia kiếp trước kết bè kết cánh, lén bị người hô là gian thần, kiếp này vừa có được vài phần bộ dáng lương thần, lại mơ hồ bị người kêu là gian phi. Uyển Lăng Vương thế tử không biết đường ngay nẻo gian, muốn đem y ra làm bàn đạp, còn dám nói đến thanh quân trắc!

Tuyên đế âm thầm cười lạnh: Hắn không phải Đường Minh Hoàng, Thuần Vu Gia càng không phải Dương Quý Phi. Người bên cạnh hắn, cho dù có sai cũng không tới phiên bọn nghịch thần đến thanh trừ!

Tuyên đế đứng dậy, mặt vô biểu tình mà phân phó: "Đem người này thả đi, để gã mang tin chiến thắng của trẫm trở về truyền báo cho Uyển Lăng Vương thế tử, trẫm niệm tình y là phụ thân của hoàng thái tôn, cho y một cơ hội thỉnh tội. Phượng khanh, ngươi mang hai ngàn nhân mã vòng đến Cảnh Long Môn, vào thành yên ổn nhân tâm trước, trẫm cùng A Nhân sẽ từ Chu Tước Môn tiến vào sau."

Thời điểm Phượng Huyền vào thành, cơ hồ trong kinh đã bước đến thời khắc gian nan nhất.

Tin tức Tuyên đế băng hà trong lúc nam chinh lan truyền đến ngợp trời, đa số triều thần đều tin không chút nghi ngờ. Đặc biệt là sau khi Chu Huyên cùng Phượng Huyền đi rồi, Thuần Vu Gia đem hoàng thái tôn giữ lại trong cung của mình, không cho tiếp xúc với đại thần, càng ngày càng nhiều người ở trên triều hướng Thuần Vu Gia gây áp lực, muốn y để tiểu hoàng tôn ra nghe báo cáo và quyết định mọi chuyện.

Vì Uyển Lăng Vương vẫn chưa công khai dựng cờ tạo phản, lúc Thuần Vu Gia nói ra chuyện hắn muốn mưu hại Tuyên đế, có rất nhiều người khịt mũi coi thường, cho rằng hoàng thái tôn là cháu ruột của Uyển Lăng Vương, hắn không tất yếu phải mưu phản. Mà Uyển Lăng Vương thế tử đến ngoài thành yêu cầu phúng viếng, bị Thuần Vu Gia cự tuyệt giữ ở bên ngoài không cho vào, càng lúc càng nhiều người nghi ngờ y muốn khống chế ấu chủ, có tâm làm phản. Nếu không phải Chu Huyên đem binh quyền trong kinh giao cho Chu Hoài và Chu Hằng, ví trí hiện tại ở trong cung của Thuần Vu Gia sợ là đã sớm ngồi không yên.

Sau đó toàn bộ hoả lực của Uyển Lăng Vương thế tử đều tập trung ngoài Chu Tước Môn, giương cờ thảo phạt gian phi, chúng thần trong triều rốt cuộc mới nhận rõ bộ mặt thật của Uyển Lăng Vương từ xưa đến nay giương cờ thanh quân trắc, không phải muốn mượn lý do này để bức hoàng đế xuống đài, thì chính là để tự mình đăng cơ vi đế. Nhưng hiện tại Tuyên đế sinh tử không rõ, Uyển Lăng Vương thế tử lại là cha ruột của tân quân tương lai, không ít người vẫn có khuynh hướng nghênh đón hắn vào thành.

Mắt thấy tướng sĩ thủ thành tử thương ngày một thảm trọng, trong triều nhân tâm lại tan rã, Thuần Vu Gia rốt cuộc hạ quyết tâm, gọi hoàng thái tôn đến bên cạnh mình, đem chuyện mưu phản của phụ thân và tổ phụ nó lẫn mưu đồ làm hại Tuyên đế, từ đầu đến đuôi đều nói cho Hạ Thành.

Thuần Vu Gia quỳ xuống, hướng về hoàng thái tôn dập đầu nói: "Điện hạ là do thánh thượng tự thân tuyển vào cung, muốn để người kế thừa đại thống. Thần tuy là hậu phi, nhưng trước mặt điện hạ cũng là thần tử. Muốn mở cửa nghênh đón phụ thân của người hay là quyết tâm thủ thành đến cùng, việc trọng đại này, thần không thể thay điện hạ quyết đoán, thỉnh điện hạ suy nghĩ, thần nguyện nghe theo mệnh lệnh của điện hạ."

Hoàng thái tôn đã có chút ngốc lăng, nhút nhát sợ sệt hỏi y: "Phụ thân của ta…… phụ tử Uyển Lăng Vương làm phản, vậy hoàng tổ phụ còn trở về được không?"

Thuần Vu Gia đứng dậy nhìn thẳng vào hoàng thái tôn, bình tĩnh mà nói: "Nếu Uyển Lăng Vương thế tử công phá vào thành, ủng lập điện hạ đăng cơ, hoặc là tự mình đăng cơ, bệ hạ liền không thể trở về. Hiện giờ kinh thành đã sắp ngăn không được đại quân của thế tử, chẳng mấy chốc hắn sẽ vào cung chiếm lấy ngôi vị hoàng đế này. Điện hạ nếu muốn thủ thành, thần liền bồi điện hạ thủ đến cùng, điện hạ nếu muốn để thế tử vào kinh, thần tuy không dám trái mệnh, nhưng cũng sẽ không chờ đến một khắc cổng thành bị mở ra kia…… Thần tự nhiên sẽ vì thánh thượng tuẫn tiết."

Hoàng thái tôn liền hỏi: "Thuần Vu thúc tổ mấy ngày nay không cho ta thượng triều, là bởi vì Uyển Lăng Vương mưu phản sao?"

Thuần Vu Gia đáp: "Thần sợ điện hạ biết việc này, trong lòng bất an."

Hoàng thái tôn lại hỏi: "Phụ thân của ta nếu không mưu phản thì sao? Ta đi khuyên nhủ ngài ấy, kêu ngài ấy…… thả hoàng tổ phụ trở về."

Thuần Vu Gia đối với Uyển Lăng Vương thế tử không ôm hy vọng, nhưng y đối với hoàng thái tôn lại ôm hy vọng. Chỉ cần tiểu hoàng tôn nói một tiếng Uyển Lăng Vương mưu phản, khiến tướng sĩ ngăn không cho hắn vào thành, sĩ khí liền có thể dâng cao rất nhiều. Nếu tiểu hoàng tôn luẩn quẩn trong lòng…… dù sao y cũng là người cách nó gần nhất, đến lúc đó thay nó nói chuyện là được.

Thuần Vu Gia tự tay dắt hoàng thái tôn bước lên đầu tường thành, ôm nó nhìn xuống chiến hỏa phía dưới. Hoàng thái tôn nghe phía dưới truyền đến tiếng kêu gọi "Trừ gian phi" "Cứu hoàng tôn", liền có chút nhút nhát nhìn về phía nam tử mặc một thân hoàng kim khôi giáp dưới thành, đang ngồi ở phía sau đại quân. Thuần Vu Gia đem chỗ của Uyển Lăng Vương thế tử chỉ cho nó, cũng nói cho nó biết lời kêu gọi của những quân sĩ dưới kia có ý tứ gì.

Thân ảnh kia trong mắt nó đã thập phần xa lạ. Tiểu hoàng tôn nhìn vài lần, liền cau mày nhìn về phía Thuần Vu Gia: "Thuần Vu thúc tổ đối đãi ta rất tốt. Ta cũng muốn hoàng tổ phụ có thể trở về……" Tiểu hoàng tôn nắm chặt ống tay áo của Thuần Vu Gia, đem mặt chôn vào trong lòng ngực y: "Ta muốn hoàng tổ phụ, ta không muốn để bọn họ đánh nhau……"

Thuần Vu Gia đem tiểu hoàng tôn từ trong lòng kéo ra, đứng ở trên tường thành cao giọng hỏi: "Điện hạ là muốn hoàng tổ phụ, muốn giống như hiện tại duy trì đến cùng, hay là muốn Uyển Lăng Vương thế tử vào thành, về sau sẽ không còn được gặp lại hoàng tổ phụ cùng ta và các thúc tổ khác nữa?"

Tiểu hoàng tôn chớp chớp hàng mi, một chuỗi nước mắt liền rơi xuống: "Ta muốn hoàng tổ phụ, ta không muốn phụ thân mưu phản, ta muốn hoàng tổ phụ hồi cung……"

Thanh âm của tiểu hoàng tôn cực lớn, quân sĩ coi giữ đầu tường thành đều nghe thấy rành mạch. Thuần Vu Gia móc ra khăn tay từ trong vạt áo, ôn nhu mà lau khô nước mắt cho nó, mỉm cười nhắc nhở Chu Hoài vừa chạy tới bảo hộ y cùng tiểu hoàng tôn: "Lão tướng quân, để chúng tướng sĩ đem lời nói của hoàng

thái tôn truyền xuống đi thôi!"

86. Chương 85: Đức Phi

Có một lời của hoàng thái tôn, chuyện Uyển Lăng Vương thế tử mưu phản liền định xuống. Quân coi giữ trên tường thành sĩ khí dâng trào, không hề như trước lo lắng làm bị thương cha ruột của hoàng đế tương lai, đồng thời quân sĩ phía dưới của Uyển Lăng Vương thế tử cũng bởi vậy mà chần chờ tiến lên. Danh bất chính ắt ngôn bất thuận, hoàng thái tôn chính miệng nói bọn họ là nghịch thần, làm cho đáy lòng chúng tướng sĩ chuẩn bị diệt trừ gian phi, ủng hộ tân quân đều có chút bất an.

Người tức giận nhất chính là Uyển Lăng Vương thế tử. Hoàng thái tôn trước khi vào cung là thế tôn của Uyển Lăng Vương, vẫn luôn là người mà y cùng Uyển Lăng Vương ký thác nhiều hy vọng nhất. Lúc này mới bị Tuyên đế ôm đi nuôi dưỡng hai năm, đã dám gọi thẳng y là phản tặc, quả thực đại nghịch bất đạo! Uyển Lăng Vương thế tử lập tức hô quát binh lính gia tăng công kích, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng thái tôn trên tường thành, thần sắc tương đối không tốt, kết hợp với dung mạo không đẹp đẽ gì của y, quả thật đã hung hăng dọa tiểu hoàng tôn một phen.

Thuần Vu Gia ôm hoàng thái tôn đứng ở sau lỗ châu mai quan sát tình hình, thỉnh thoảng tránh né mũi tên bay loạn từ dưới thành. Chu Hoài cầm tấm chắn thủ hộ ở bên cạnh bọn họ, khổ khuyên Thuần Vu Gia mang theo tiểu hoàng tôn hồi cung. Thuần Vu Gia ôm Hạ Thành hướng lên trên một chút, chịu đựng cánh tay nhức mỏi, kiên định mà đáp: "Không thể. Ý tốt của lão tướng quân ta biết, nhưng ta là hoàng phi, điện hạ là hoàng thái tôn, nghịch tặc mưu phản là vì soán vị đăng cơ, loạn quân nếu vào được thành, nhất định sẽ giết chúng ta đầu tiên, sau đó mới có thể lấy thân phận tôn thất mà đăng cơ. Thay vì chịu nhục trước nghịch tặc, ta và hoàng tôn thà rằng cùng tồn vong với kinh thành!"

Vốn dĩ hoàng thái tôn chính là trữ quân, Uyển Lăng Vương thế tử mưu phản, thế nhưng vị trí trữ quân của nó lại ngồi không xong. Nghĩ đến đôi phụ tử bị quyền lực cùng dục vọng làm mờ mắt kia đối với đứa nhỏ này cũng không có ý tốt gì. Thay vì để bọn họ lấy thân phận hoàng tôn làm bàn đạp mà trèo lên, có được danh phận chính thống để đăng cơ, không bằng chính mình mang theo đứa nhỏ này trấn giữ tại đầu tường thành, ủng hộ sĩ khí. Thời khắc thành bị công phá cũng là lúc y ôm hoàng thái tôn cùng nhau tự sát, Uyển Lăng Vương cho dù có lên làm hoàng đế cũng không thể danh chính ngôn thuận.

Hy sinh thân mình vì quốc nạn, coi như chết có ích. Đây mới là khí tiết của người đọc sách.

Chu Hoài khuyên Thuần Vu Gia không được, đành phải lưu lại bên cạnh bảo vệ bọn họ. Trên thành lâu nhiễm đầy máu tươi, đầu tường thành cũng đầy vết kiếm, cách đó không xa còn có binh sĩ của Uyển Lăng Vương phủ đang trèo lên tường thành, cùng tướng sĩ thủ thành chém giết lẫn nhau. Đầu tiểu hoàng tôn gắt gao chôn ở trên vai Thuần Vu Gia, cũng không dám kêu y ôm mình hồi cung, thanh âm thút thít cực nhỏ, Chu Hoài ở bên cạnh nhìn, đau lòng đến hận không thể tự mình đem hoàng tôn kéo xuống.

Đáng tiếc hài tử kia không thể tính là tôn nhi của y…… Tằng tôn tử, người đang ôm nó vẫn là tổ phụ danh chính ngôn thuận nhất của nó. Chu lão tướng quân trong lòng thương hại khôn xiết, tận lực gọi người ngăn trở tầm mắt của tiểu hoàng tôn, không cho nó nhìn đến cảnh tượng giết chóc đầy máu me xung quanh. Thuần Vu Gia lại không có tâm tư làm tổ phụ, đối đãi hoàng thái tôn giống như một thần tử khắc nghiệt

đối đãi quân chủ không thành thục, buộc nó phải đối mặt với sự thật tàn khốc nhất.

Tuyên đế chưa về, hoàng thái tôn buộc phải có trách nhiệm bảo vệ Hạ quốc, bảo vệ kinh thành, mặc kệ hiện tại nó bao nhiêu tuổi, càng mặc kệ cha ruột của nó là ai.

Thuần Vu Gia tinh thần thập phần phấn khởi, thậm chí quên mất mỏi mệt đói khát, mang theo hoàng thái tôn đứng ở đầu tường thành thủ vững năm sáu ngày. Hoàng thái tôn lúc bắt đầu còn vô tri sợ hãi, sau đó thế nhưng lại có thể học bộ dáng của Thuần Vu Gia đi an ủi binh lính, kêu gọi bọn họ cố thủ cửa thành, thề tồn vong cùng kinh thành.

Ngay tại thời khắc tồn vong đến, Thuần Vu Gia liền ở trên đầu tường thành thấy được hy vọng lúc đầu y còn tưởng là do bản thân ảo giác, nhưng nội thị đi theo bên cạnh bảo hộ hoàng tôn lại hô to: "Là cờ thiên tử! Bệ hạ, bệ hạ hồi loan!"

Chỉ một câu đơn giản nhưng làm kinh động hết thảy mọi người trên tường thành, ngay cả binh lính công thành cũng nhịn không được ở ngay trên thang mây ngoái đầu nhìn lại, thấy binh mã từ đằng xa cuồn cuộn mà đến, cùng với lá cờ đi đầu thêu kim long ba mặt đỏ thắm tung bay phất phới.

Thuần Vu Gia kinh hỉ đón lấy hoàng thái tôn từ trong lòng nội thị, phân phó người chạy về thông tri đại sự này, một tay ôm hoàng thái tôn, một tay chỉ hướng lá cờ kia: "Thành nhi, hoàng tổ phụ của ngươi đã trở lại, kinh thành bình an rồi!"

Tiểu hoàng tôn cũng thực lòng mà cao hứng theo, mấy ngày nay nó bị chiến trận công thành làm cho sợ hãi quá mức, tuy rằng sau đó dần dần cũng quen, nhưng vẫn ngóng trông Tuyên đế sớm ngày quay về, khiến mọi người có thể trở lại ngày tháng yên ổn như trước kia. Mắt thấy binh mã của Tuyên đế đã xông tới binh lính vây thành, tổ tôn hai người càng không muốn rời đi, đều mỏi mắt trông mong mà nhìn chằm chằm phía dưới. Đặc biệt là khi thấy được lá cờ thiên tử cùng với thân ảnh quen thuộc khoác áo choàng đỏ rực, thấp thoáng bên dưới là chiến giáp hoàng kim.

Kinh hỉ của Thuần Vu Gia đồng thời cũng là ưu phiền của Uyển Lăng Vương thế tử.

Cờ xí của Tuyên đế vừa xuất hiện, không ít thủ hạ tướng sĩ dưới trướng Uyển Lăng Vương thế tử liền sinh ra ý tứ lui quân, càng không dám phóng ngựa sát nhập vòng vây giao thủ cùng Tạ Nhân. Đặc biệt khi nhìn thấy Tạ Nhân xuống tay tàn nhẫn, thời điểm lướt qua đều lưu lại thi thể đầy đất, tướng sĩ Uyển Lăng càng tăng thêm sợ hãi, thấy y vọt tới liền chủ động tránh ra.

Tuyên đế ngồi ngay ngắn nhìn tư thế oai hùng của y, quân sĩ theo bên cạnh đều chỉnh tề mà hô to: "Thánh thượng đã đến, nghịch thần còn không mau thúc thủ chịu trói!"

Thuần Vu Gia nhìn không chớp mắt tình thế bên dưới, một tay nắm chặt tường thành, kích động đến cơ hồ không thể hô hấp. Hai quân lại chém giết một trận, từ dưới thành truyền đến tin tức càng phấn chấn nhân tâm Phượng Huyền đã từ Cảnh Long Môn tiến vào trong thành, hiện tại đang hướng về Chu Tước Môn, muốn từ trong thành lao ra, cùng Tuyên đế trong ngoài giáp công phản quân.

Thuần Vu Gia nghe vậy, lật đật ôm tiểu hoàng tôn chạy đến một mặt khác bên trong tường thành, hướng về Phượng Huyền đang gấp gáp phóng ngựa tới trước cửa thành hô lớn: "Phượng học sĩ vất vả, phiền Phượng học sĩ ra ngoài nói cho bệ hạ biết, hoàng thái tôn cùng ta ở ngay trên đầu tường thành vì bệ hạ phất cờ cổ vũ, chờ bệ hạ trở về!"

Đợi đến khi Phượng Huyền lao ra khỏi cổng thành, trận này đã vô pháp quay đầu. Tướng sĩ do Uyển Lăng Vương thế tử mang tới sôi nổi xin hàng, riêng Uyển Lăng Vương thế tử thì bị chính thủ hạ của mình bắt trói, giải tới trước mặt Tuyên đế. Tuyên đế lạnh lùng nhìn Uyển Lăng Vương thế tử mặt đầy tiếc hận không có một tia hối cải, cảm thán một câu: "Trẫm lúc trước suýt nữa từ trong tôn thất tuyển ngươi làm con nối dòng, cũng may trời cao phù hộ, khiến trẫm không sai lầm mà chọn phải ngươi."

Phượng Huyền phái người đem thế tử mang đi, dọn dẹp lối vào thành, thỉnh Tuyên đế tiến vào trước. Lúc đến cửa thành, y liền nhìn thấy Thuần Vu Gia nắm tay hoàng thái tôn, suất lĩnh chúng tướng sĩ đứng ở ngoài Chu Tước Môn nghênh đón. Ánh mắt Tuyên đế đảo qua dàn công thần thủ thành, khen ngợi bọn họ một trận, sau đó giục ngựa đi đến trước mặt Thuần Vu Gia, hướng y vươn ra một bàn tay.

Thuần Vu Gia kích động không thôi, hai tròng mắt sáng ngời như có ngọn lửa rung động, khẩn trương bắt lấy tay Tuyên đế, xoay người phóng lên ngựa, ngồi xuống phía sau lưng Tuyên đế.

Thân thể Tuyên đế hơi cương cứng một chút.

Hắn vốn là muốn Thuần Vu Gia đem hoàng tôn đưa cho hắn, mang theo tiểu hoàng tôn vào thành, thể hiện chính mình cùng hoàng tôn không hề khúc mắc, sẽ không bởi vì chuyện của Uyển Lăng Vương mà liên lụy đến tôn tử trên danh nghĩa này. Nhưng Thuần Vu Gia lại không lý giải được ý tứ của hắn, ngược lại tự mình lên ngựa.

Y nếu đã leo lên, Tuyên đế cũng không thể bắt y leo xuống trước mặt ba quân, hắn cần phải giữ mặt mũi cho y. Vì thế Tuyên đế kéo dây cương, đem động tác điều chỉnh cho thật tự nhiên, quay đầu phân phó Phượng Huyền: "Phượng khanh ôm hoàng tôn lên ngựa, A Nhân cũng theo trẫm hồi cung đi."

Giọng nói vừa dứt, Tuyên đế liền cảm giác có một đôi tay nhẹ nhàng vòng qua eo đặt xuống bụng mình, sau cổ cũng thổi tới một luồng hơi thở ấm áp, một thanh âm cực thấp theo gió truyền vào tai hắn: "Trời phù hộ Đại Hạ ta, bệ hạ rốt cuộc hồi kinh. Thần không phụ phó thác của bệ hạ, bảo vệ được kinh thành đến thời khắc cuối cùng, chưa từng để phản tặc lọt vào kinh thành. Hoàng thái tôn cũng có thể cổ vũ chúng tướng sĩ vì bệ hạ mà chiến đấu, không vì nghịch tặc là phụ tử Uyển Lăng Vương mà mềm lòng, suy cho cùng vẫn là bệ hạ cùng Đại tướng quân dạy dỗ tốt."

Lúc nghịch quân vây thành, Thuần Vu Gia thật ra đã có suy nghĩ nếu phản tặc thành công tiến vào, y sẽ kéo hoàng thái tôn cùng nhau tự sát. Nhưng hiện giờ đã chờ được Tuyên đế trở về, y liền nghĩ đến chỗ tốt của hoàng tôn, muốn thay nó giải vây vài câu hoàng thái tôn sớm đã được định là người kế vị Tuyên đế, nuôi dưỡng trong cung hai năm, ấn theo luật lệ cùng lễ pháp, đều không nên bị phụ thân cùng tổ phụ liên lụy.

Tuyên đế lặng lẽ chuyển tay qua bụng, nắm chặt lấy tay Thuần Vu Gia: "Ấu Đạo không cần lo lắng, trẫm đã trở về, ngươi có thể an tâm nghỉ ngơi. Hoàng tôn đã nhiều ngày bị chấn kinh, ngươi giúp trẫm an ủi nó,

mọi chuyện còn lại trẫm sẽ xử trí, ngươi cứ yên tâm."

Hai người vậy mà ngang nhiên tán tỉnh nhau ngay giữa phố xá đầy tướng sĩ. May mà cửa thành hiên tại cũng không có bá tánh, bằng không Tuyên đế cùng Thuần Vu Gia sao thoát được cái danh hôn quân cùng gian phi?!

Tướng sĩ thủ thành kiến thức còn thiếu, không ít người ngốc lăng mà nhìn chằm chằm đôi quân thần này, chúng quan quân đi theo phía sau cùng vào thành thì đều đã học tập đạo lý 'sắc tức thị không, không tức thị sắc' đến xuất thần nhập hóa, đem cảnh sắc trước mắt hóa thành hư không trong đầu. Nhưng hai người đi theo bên cạnh Tuyên đế Phượng Huyền cùng Tạ Nhân, lại không giống như những người khác, chỉ là hoàng cung ngay ở trước mắt, chung quanh lại có vô số tướng sĩ, bọn họ cũng không thể tại thời điểm này làm ra cử chỉ mất hình tượng.

Sau khi trở lại trong cung, Tuyên đế lập tức hạ chiếu trấn an tứ phương, gia phong tướng sĩ có công cùng quan viên trong triều, hủy bỏ vương tước của Uyển Lăng Vương, đem thế tử đưa cho Tông Chính Tự xử lý. Thê thiếp và con cái của Uyển Lăng Vương đều bị biếm làm thứ dân, nhưng vẫn cho ở lại trong phủ của mình, để Uyển Lăng quận thủ phái người trông giữ.

An bài xong sự vụ trong triều, hắn liền trực tiếp bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý của ba vị ái phi, đem tiểu hoàng tôn ôm đến bên cạnh, hỏi thăm nó mấy ngày nay học được những gì. Tiểu hoàng tôn thấy Tuyên đế liền như tìm được thân nhân, ôm hắn khóc một buổi chiều, nức nở đem chuyện mấy ngày nay theo Thuần Vu Gia lên đầu tường thành xem chiến hỏa nói một hồi.

Tiểu hoàng tôn còn hỏi: "Uyển Lăng Vương mưu phản, có phải cả nhà đều phải chết hay không? Bọn họ về sau còn có thể tiến cung gặp ta hay không?"

Tuyên đế đau lòng muốn chết, nhưng lại không thể không cứng rắn mà nói cho nó biết: "Thành nhi là hoàng thái tôn, tương lai phải làm hoàng đế, đã định là người thuộc về chi tộc của trẫm, ngươi chỉ có trẫm và ba…… bốn vị thúc tổ là thân nhân mà thôi. Người thuộc chi tộc của Uyển Lăng Vương tội tuy nặng, nhưng triều ta không có tiền lệ sát hại tôn thất, trẫm có thể cho bọn họ ở bên ngoài tiếp tục sinh hoạt, nhưng không thể để bọn họ tiến cung thăm ngươi." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương hề hề của hoàng thái tôn, Tuyên đế có chút không nói thành lời, xoa xoa nước mắt trên mặt hoàng tôn, hỏi: "Mấy ngày nay hoàng tổ phụ không ở trong cung, ngươi đã đọc được sách gì rồi? Nói cho tổ phụ nghe xem!"

Hạ Thành được rèn luyện trong máu lửa mấy ngày, lén lút cũng nghe được không biết bao nhiêu lời đồn đãi, tâm tư cũng trưởng thành không ít, so với trước lúc Tuyên đế trở về đã trầm ổn hiểu chuyện hơn rất nhiều. Gặp Tuyên đế hỏi han chuyện học vấn, liền thu hồi nước mắt giảng giải mấy chương sách mà chính mình đã học, cùng với bài thơ mà Thuần Vu Gia đã dạy nó trên đầu tường thành: "Tân khổ tao phùng khởi nhất kinh, can qua liêu lạc tứ châu tinh…… Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh*."

[**đây là bài Quá Linh Đinh dương (Qua biển Lênh Đênh) của Văn Thiên Tường*:

Tân khổ tao phùng khởi nhất kinh,

Can qua liêu lạc tứ châu tinh.

Sơn hà phá toái phong phiêu nhứ,

Thân thế phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

Linh Đinh dương lý thán linh đinh.

Nhân sinh tự cổ thuỳ vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh.

Dịch thơ:

Cay đắng do từ một sách kinh

Bốn năm quạnh quẽ cảnh đao binh

Bông tung gió: vỡ tan sông núi

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh

Xưa nay hỏi có ai không chết

Hãy để lòng son chiếu sử xanh.

Nguồn: wikipedia. Editor tìm cả buổi mà vẫn không biết người dịch là ai .]

Đây là bài thơ tuyệt mệnh của Văn Thiên Tường, Tuyên đế vừa nghe liền hiểu được tình hình nguy cấp lúc ấy của Thuần Vu Gia. Dưới tình huống gian nan như thế, y vẫn có thể bảo vệ kinh thành, chờ đại quân trở về cứu viện, bản lĩnh này quả thật ít người có được.

Đáy lòng Tuyên đế cuồn cuộn một mảng nhu tình, liền muốn đi khen thưởng cùng an ủi y một hồi. Hắn xoa đầu tiểu hoàng tôn, đem nó đặt lên giường, phân phó nội thị hầu hạ cho tốt, chính mình thay đổi xiêm y, tính toán đi đến Di Thanh điện của Thuần Vu Gia.

Nhưng mới vừa ra tới cửa, Vương Nghĩa liền thấp giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, Thuần Vu đại nhân, Phượng học sĩ cùng Tạ tướng quân đều đang chờ ở thiên điện, không biết bệ hạ muốn triệu vị nào……"

Hai chữ cuối cùng tuy Vương Nghĩa chưa nói ra, nhưng biểu tình của y đã thể hiện rõ ràng tất cả. Tuyên đế không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng thoáng chốc chuyển qua trăm ngàn ý niệm, lấy lại bình tĩnh nói: "Hoàng thái tôn mấy ngày nay chấn kinh rất nặng, trẫm tính bồi nó ngủ mấy ngày. Ngươi mang hoàng thái tôn đến bên ngoài thay y phục, thuận tiện thay trẫm triệu Thuần Vu Gia tiến vào, trẫm có việc muốn bàn bạc cùng y."

Vương Nghĩa cúi đầu rời khỏi nội điện, hai tiểu nội thị đem hoàng thái tôn đưa ra ngoài, Tuyên đế ngồi vào bàn chậm rãi nghiên cứu thư tịch để tĩnh tâm, chờ đợi một hồi, liền có người dẫn Thuần Vu Gia đi vào trong điện. Lúc y tiến vào còn muốn hành lễ, Tuyên đế liền phất tay nói: "Ấu Đạo không cần đa lễ, trẫm triệu ngươi tới, một là vì ngợi khen công lao cố thủ kinh thành của ngươi, hai là vì muốn ngươi thay trẫm nghĩ một đạo ý chỉ."

Thuần Vu Gia đứng dậy, thoả mãn mà đi đến bên cạnh Tuyên đế, từ trên giá bút rút ra một cây bút lông, chấm mực, ánh mắt giống như câu hồn rơi xuống trên mặt Tuyên đế, cười hỏi: "Nghĩ chỉ tất nhiên là bổn phận của thần, nhưng thần trước tiên muốn nghe bệ hạ nói về chuyện…… bệ hạ muốn ngợi khen ta như thế nào?"

Nụ cười của Thuần Vu Gia tuy sáng ngời, nhưng lại dấu không được hai má gầy yếu cùng sắc mặt phong trần. Tuyên đế theo bản năng nâng tay, vuốt ve hai má lõm xuống của y, thương tiếc nói: "Ấu Đạo gầy đi rất nhiều, kinh thành nhờ ngươi mới có thể giữ được, trẫm ban thưởng cho ngươi thế nào cũng cảm thấy không đủ. Ngươi trước thay trẫm nghĩ chỉ, triệu Tạ Nhân vào cung làm phi, đợi ý chỉ ban xuống xong, liền ở trong điện theo trẫm cùng nhau dùng bữa tối đi. Trẫm kêu Ngự Thiện Phòng làm chút dược thiện cho ngươi bồi dưỡng thân thể."

Khóe mắt Thuần Vu Gia bỗng nhiên co rút vài cái, trên mặt lại phủ một tầng ý cười nhàn nhạt: "Đa tạ bệ hạ ban dược thiện. Tạ tướng quân quả nhiên lại muốn vào cung, tâm nguyện của bệ hạ đã được đền bù, thần tại đây chúc mừng bệ hạ. Chỉ là thời gian vừa qua bệ hạ chịu nhiều mưa gió, cũng nên bồi bổ thân thể, lát nữa ta đi dặn Vương công công một tiếng, kêu Ngự Thiện Phòng làm nhiều món ngon bổ dưỡng một chút."

Chiếu chỉ tấn phong cho y cùng Phượng Huyền đều là do y tự thân suy nghĩ, bởi vậy viết loại chiếu chỉ này tự nhiên là cưỡi xe nhẹ đi đường quen. Thuần Vu Gia viết một hơi không ngừng rồi giao cho Tuyên đế đóng dấu, sau đó tự mình đứng dậy ra cửa điện, thì thầm với Vương Nghĩa rằng hôm nay Tuyên đế muốn lưu y lại, kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị chút món ngon đặc chế để bồi bổ cho Tuyên đế.

Vương Nghĩa ngầm hiểu, gọi người đi Ngự Thiện Phòng an bài, chính mình lại cầm thánh chỉ của Tuyên đế đi đến thiên điện tuyên chỉ, tấn phong Tạ Nhân làm Đức phi, một trong tam phu nhân, địa vị ngang hàng với Thuần Vu Thục phi và Phượng Hiền phi, nhập chủ Thanh Bình điện. Đợi Tạ Nhân lĩnh chỉ tạ ơn xong, Vương Nghĩa liền xoa tay cười nói: "Tạ đại nhân hôm nay vào cung, đồ đạc cần thu dọn cũng không ít,

Phượng đại nhân một đường vất vả, bệ hạ hôm nay muốn bồi hoàng tôn cùng ngủ, nên không lưu hai vị lại được."

Tạ Nhân cầm thánh chỉ đi trước để lo việc chuyển đồ đạc vào cung, Phượng Huyền so với Tạ Nhân chậm một bước, ý tứ sâu xa mà nói với Vương Nghĩa: "Thỉnh Vương công công giúp ta thăm hỏi Thuần Vu đại nhân, bệ hạ một đường thức khuya dậy sớm, ngày đêm không nghỉ gấp rút lên đường để tiếp viện kinh thành, hiện giờ nhất định đã vô cùng mệt mỏi, thỉnh hắn tuân giữ đúng mực vai trò của một thần tử."

87. Chương 86: Vấn Tóc

Công lao cố thủ kinh thành của Thuần Vu Gia, vượt xa lần cứu giá trước ở yến tiệc chiêu đãi sứ giả, mấy ngày nay y đã chịu nhiều kinh hách vất vả, so với bị thương cũng chẳng kém là bao. Tuyên đế ngồi trên ghế xem Thuần Vu Gia phác thảo thánh chỉ ngợi khen công thần, lơ đãng thấy bên mái của y có một sợi tóc bạc, than thở một tiếng: "Ấu Đạo tuổi trẻ như vậy lại đã có tóc bạc, quả nhiên là nhiều ngày trẫm không ở trong kinh, khiến ngươi phải lao tâm lao lực rồi."

Thuần Vu Gia giơ tay sờ soạng một phen, thả lỏng mà cười cười: "Chờ lát nữa nghĩ xong chiếu chỉ, ta liền đem chúng nó đều rút xuống, sẽ không khiến bệ hạ nhìn ra ta đã già."

"Ấu Đạo sao lại già, là trẫm liên lụy ngươi mới phải." Tuyên đế đứng dậy đi đến bên cạnh Thuần Vu Gia, tự mình động thủ đem phát quan trên đầu y tháo xuống, nhổ bỏ sợi tóc bạc kia.

Thuần Vu Gia yên tĩnh ngồi trên ghế, để Tuyên đế vì y làm hết thảy, trong mắt đều là thần sắc ôn nhu. Chờ đến khi Tuyên đế đem sợi tóc bạc kia ném xuống đất, y mới ngẩng đầu, ấn giữ tay Tuyên đế nói: "Ta tự mình vấn tóc lên lại là được rồi, không dám để bệ hạ mệt nhọc……"

Thuần Vu Gia nếu không nói, Tuyên đế vốn dĩ muốn để cho nội thị vấn tóc thay y, nhưng vì đã nghe ra Thuần Vu Gia có tâm tư như vậy, hắn liền chịu khó mà thỏa mãn y, nắm mớ tóc dài khô sạm đi không ít so với trước kia, chân thành cười nói: "Ngươi đừng cử động, ngồi ở nơi này chờ trẫm vấn tóc cho ngươi."

Thuần Vu Gia mặt đầy chờ mong, cầm bút tiếp tục viết chiếu chỉ. Tuyên đế gọi người đưa lên gương lược, đứng ở phía sau Thuần Vu Gia thay y tỉ mỉ chải tóc, rồi vấn lên đỉnh đầu thành một búi. Có tiểu thái giám bên cạnh cầm gương, Tuyên đế ở phía sau quan sát hồi lâu, lại cúi người nhìn búi tóc trong gương đã ngay thẳng hay chưa, chỉnh sửa vài lần, cho đến khi nhìn ngay ngắn đến không thể bắt bẻ, mới từ trong tay Vương Nghĩa cầm lấy dải lụa buộc tóc.

Thuần Vu Gia cũng lòng đầy vui mừng, quan sát chính mình trong gương một hồi, duỗi tay muốn Vương Nghĩa đem phát quan đưa cho y. Tuyên đế lại đứng ở sau lưng đè lại cánh tay Thuần Vu Gia, từ trong tay Vương Nghĩa tiếp nhận phát quan kia, tự mình đặt vào trên búi tóc của y.

Tuyên đế lần đầu tiên thay người khác chải đầu vấn tóc, nhưng lại chải đến thập phần chỉnh tề, bản thân cũng rất là đắc ý, đứng ở trước mặt Thuần Vu Gia nhìn ngắm một hồi lâu. Nhóm nội thị đem gương lược

lui xuống, cụp mi rũ mắt, ai về chỗ nấy. Thuần Vu Gia vuốt phát quan trên đầu, đứng lên cầm lấy tay Tuyên đế, tiến đến bên tai hắn nói nhỏ: "Trương Kinh Triệu nói thú vui khuê phòng, có thể sánh được với việc kẻ mày, chính là việc này a."

Tuyên đế chỉ cảm thấy một trận tê dại bên tai, không khí có chút quá mức ái muội, vội vàng 'khụ' một tiếng, sau đó lùi hai bước. Đúng lúc này thanh âm Vương Nghĩa truyền đến, hỏi hắn có muốn truyền thiện hay không. Tuyên đế như được đại xá*, vội vàng đáp: "Nguyên lai đã đến thời điểm dùng bữa? Mau truyền thiện đi. Hôm nay đưa lên chút rượu ngọt là được, miễn cho trẫm say đến lú lẫn, không thể chiếu cố hoàng tôn."

[**tha hết tất cả hình phạt cho phạm nhân. Ngày xưa vua chúa hễ có việc vui lớn thường đại xá thiên hạ.*]

Thuần Vu Gia không rên một tiếng, đứng ở một bên cười như không cười mà nhìn Tuyên đế, theo hắn đi ra ngoài phòng khách dùng bữa.

Lúc dùng bữa y cũng không cố ý kính rượu Tuyên đế, mà là đem từng món dược thiện trên bàn đều thử qua một lần, chọn mấy món bỏ vào chén Tuyên đế, tha thiết khuyên nhủ: "Bệ hạ đại phá Nam Cương, lại cùng Phượng học sĩ và Tạ tướng quân ngàn dặm gấp rút lên đường tiếp viện kinh thành, mấy ngày nay đều bôn ba vất vả bên ngoài. Mấy món này ta đã thử qua, xác thật là vô cùng bổ dưỡng, bệ hạ ăn nhiều một chút."

Đồ ăn y gắp, Tuyên đế tự nhiên đều vui lòng nhận lấy. Chỉ có hai người bọn họ, cũng không cần chú ý quy củ lễ nghi gì, một mặt dùng bữa, một mặt liền bắt đầu bàn bạc chuyện khen thưởng quân sĩ cùng chi viện cho tây tuyến. Thuần Vu Gia khiêm nhường nói: "Việc này không thể chỉ hỏi ý kiến của ta, bệ hạ nên triệu kiến Hà thừa tướng, Nhạc thái úy hai vị lão thần cùng thương nghị. Huống chi ta chỉ là Trung Thư thị lang, vì bệ hạ nghĩ chỉ là bổn phận của ta, nhưng ta lại không thể cậy vào thân phận, phán đoán lung tung."

Tuyên đế cười nói: "Ai nói ngươi chỉ là Trung Thư thị lang. Thời điểm chiến tranh không thể so với ngày thường, ngươi đã có thể gánh vác việc bảo vệ kinh thành, tự nhiên cũng coi như có năng lực đảm nhận chức Trung Thư lệnh. Chức Trung Thư lệnh này trẫm đã hứa với Ấu Đạo lâu rồi, hiện giờ vừa lúc lấy nó làm phần thưởng cho công tích của ngươi."

Thuần Vu Gia vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy tạ ân, sau đó rót một ly rượu ngọt cho Tuyên đế: "Bệ hạ thánh ân, thần không có gì báo đáp. Mới vừa rồi thần nghĩ tới nghĩ lui, tất cả sở hữu trên người thần đều là do bệ hạ ban tặng, thứ duy nhất có thể dùng để báo đáp thánh ân, chỉ có một tấm thân này."

Tuyên đế mấy ngày nay bị xóc nảy trên ngựa quá mức, sớm ngóng trông hồi cung xong có thể nghỉ ngơi mấy ngày, không nghĩ đến việc sủng hạnh hậu cung. Thuần Vu Gia thổ lộ như vậy, hắn cũng không dám đáp lại, cúi đầu uống ly rượu đưa tới bên môi kia, làm bộ nghe không hiểu y nói cái gì.

Thuần Vu Gia cũng không bóc trần, tiếp tục thay hắn múc một chén dược thiện. Hai người đều đã mấy ngày chưa được ăn uống ngon lành cái gì, lúc này tốc độ dùng cơm so với ngày thường nhanh hơn rất nhiều. Đợi cho động tác của Tuyên đế chậm lại, Thuần Vu Gia liền hướng về cung nhân hầu hạ bên cạnh liếc mắt một cái, tiếp nhận nhiệm vụ chia thức ăn, tự tay hầu hạ Tuyên đế.

Chỉ là y hầu hạ thật có chút quá mức ân cần. Đồ ăn thì dùng đũa đưa đến bên môi Tuyên đế, nước canh thì tự mình ngậm lấy, miệng đối miệng mà đút vào. Tuyên đế lúc đầu còn khuyên y không cần đút như vậy, miễn cho nhóm nội thị nhìn thấy chê cười. Nhưng lúc môi lưỡi hai người tương tiếp, không biết vì sao có một ngọn lửa từ trong lòng Tuyên đế toát ra, cảm thấy trên người Thuần Vu Gia thập phần mát lạnh, nước canh ngậm trong miệng tựa như cam lộ, cơ hồ kìm nén không được muốn thân cận y.

Thuần Vu Gia cúi người hôn lấy Tuyên đế thật sâu, một tay khẩn trương bắt lấy eo lưng Tuyên đế, một tay ấn cái gáy của hắn, dùng sức liếm mút môi lưỡi hắn. Tuyên đế nguyên bản còn có ý chống đẩy, nhưng theo ngọn lửa nóng cháy dâng lên trong cơ thể, đôi tay vốn ấn ở trước ngực Thuần Vu Gia chuyển thành ôm lấy y, nắm chặt trường bào tơ lụa trên người y.

Ánh đèn trong điện không biết là người nào điểm, thế nhưng thập phần không hiểu lý lẽ, đồ vật xa một chút đều nhìn không rõ, ngay cả người đối diện cũng mông lung tựa như cách một tầng sa, khuôn mặt trở nên mơ hồ.

Tuyên đế bỗng nhiên có loại cảm giác đang ở trong mộng, giơ tay sờ lên mặt Thuần Vu Gia, theo lông mày của y từng chút một vuốt ve đi xuống. Thuần Vu Gia buông ra lưng Tuyên đế, nắm cái tay đang phiêu du trên mặt của mình, rồi lại buông tay, chạm vào mặt Tuyên đế, theo cổ áo của hắn chậm rãi tìm kiếm xuống dưới.

Đợi đến khi nụ hôn kết thúc, Tuyên đế liền cảm thấy thân thể đã xảy ra chút biến hóa không nên phát sinh. Hắn hơi ngửa người về phía sau, dựa vào cạnh bàn thở dốc một trận, cố đè xuống ngọn lửa trong cơ thể, buông ra xiêm y Thuần Vu Gia.

"Ấu Đạo, trẫm hiện tại thật sự mệt mỏi, chờ lát nữa còn phải bồi hoàng thái tôn, việc này không bằng để hôm khác……"

Thuần Vu Gia nhẹ nhàng gật đầu, đem tay rút ra khỏi lòng ngực Tuyên đế, nghiêm mặt nói: "Ta cũng nhìn ra bệ hạ mệt mỏi. Vừa lúc đã nhiều ngày ta ở đầu tường thành đốc chiến, liên tục ôm hoàng tôn, thể lực đã luyện ra không ít, để ta ôm bệ hạ đến long sàng đi."

Lời vừa dứt liền lập tức hành động, khom lưng bế lên Tuyên đế, xoay người hướng nội điện bước tới. Trên đường đi, Tuyên đế vài lần giãy giụa muốn xuống đất, đều bị y gắt gao vây khốn không thể nhúc nhích. Thẳng đến lúc chân chạm long sàng, Thuần Vu Gia mới buông Tuyên đế, hơi có chút tự đắc hỏi: "Ta mấy ngày nay có lúc cũng theo tướng sĩ giết địch, lại phải ôm hoàng tôn, thể lực so với trước kia rất có tiến bộ đi?"

Thuần Vu Gia vốn là muốn khoe khoang một chút, nhưng rơi vào trong tai Tuyên đế, lại chỉ cảm thấy đau lòng. Vốn dĩ Thuần Vu Gia là một văn thần vai không thể gánh, tay không thể nâng, lại phải ở trên thành dãi gió dầm mưa, chống đỡ phản tặc như sói như hổ, không cẩn thận một chút, kiếp này liền không thể gặp lại nhau. Tuyên đế cùng y da thịt tương thiếp, ngửi lấy huân hương trên người y, ngọn lửa bị ép xuống lúc nãy liền cuồn cuộn dâng trào, thiêu đốt nơi nào đó dưới thân đến khiến nó lặng lẽ đứng lên.

Thuần Vu Gia cũng hơi có cảm giác, duỗi tay đến chỗ kia nhẹ nhàng xoa nắn, mỉm cười tiến đến bên tai Tuyên đế hỏi: "Bệ hạ thật không thành thật. Nơi này vốn không thấy mỏi mệt chút nào, bệ hạ sao lại nghĩ

đuổi ta ra ngoài? Khổng Tử viết: Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên*. Hiện giờ ăn uống đã no nê, vậy cũng nên làm chút chuyện vợ chồng đi thôi."

[**ăn uống và chuyện nam nữ, là dục vọng lớn của con người.*

Đằng sau còn một đoạn dài nữa, khuyên nhủ con người phải tu thân dưỡng tánh, dùng lễ nghĩa mà khắc chế những dục vọng lớn của bản thân. Ở đây tác giả đã chơi trò cắt câu lấy nghĩa, đổi trắng thay đen.]

Thuần Vu Gia đối với thân thể Tuyên đế đã vô cùng quen thuộc, động tác trên tay vô cùng thành thục, dán sát vào vành tai Tuyên đế liếm láp, khơi mào dục hỏa vốn đã tàn sát bừa bãi trong cơ thể Tuyên đế. Tuyên đế nhịn không được nâng lên thân mình phối hợp với động tác của y, trong đầu lại ý thức được hành động của mình, lập tức vươn tay nắm lấy cổ tay y, dùng sức ngăn lại động tác của y: "Ấu Đạo, trẫm thật sự mệt mỏi, ngày mai, không, hai ba ngày nữa, trẫm nhất định chìu theo ngươi……"

Thuần Vu Gia ngẩng đầu dậy, nhìn thật sâu vào Tuyên đế, thấp giọng đáp: "Được."

Y làm bộ đứng dậy, đợi Tuyên đế buông tay ra xong, lại đem tay nhẹ nhàng khảy một cái ở nơi chính mình vừa âu yếm. Tuyên đế nhẹ rên một tiếng, dùng sức kẹp chặt hai chân, trên vạt áo đã ướt thành một mảng nhỏ. Thuần Vu Gia thuận thế áp người xuống nhẹ nhàng cắn lấy chỗ kia, đôi tay đè lại chân Tuyên đế, cách lớp vải ngậm vào vật kia.

Dược thiện ban nãy quả nhiên lộ rõ hiệu quả. Một cỗ chất lỏng tanh nồng trào ra dưới lớp y phục, dính tới trong miệng y. Thuần Vu Gia ngẩng đầu, cởi bỏ đai lưng Tuyên đế, một tay thăm dò đi vào vuốt ve long căn mềm rũ, thân mật hỏi Tuyên đế: "Bệ hạ còn muốn mạnh miệng sao? Mấy ngày nay trong quân nào có ai hầu hạ bệ hạ, hiện tại đã tích trữ nhiều đến như vậy, một lần phóng tiết sao đủ."

Trên mặt Tuyên đế cùng với nửa thân trên đều đã hồng thấu, may mắn ánh nến vốn mờ ảo không đủ sáng, lại đang ở trên giường, càng thêm tối tăm, ngay cả Thuần Vu Gia cũng không thấy rõ bộ dáng hiện tại của hắn. Hắn còn nghĩ muốn cứng rắn buộc Thuần Vu Gia lui xuống, nhưng chỗ bị người nắm trong tay không ngờ lại không biết cố gắng mà lần nữa ngẩng đầu, ngọn lửa hứng khởi cũng không hề mất đi.

Thuần Vu Gia cắn lấy đai lưng trên người Tuyên đế, từng chút một kéo xuống, lại từ phía dưới bụng nhỏ của hắn hôn lên. Trên người Tuyên đế có rất nhiều dấu hôn chưa rút đi, Thuần Vu Gia trong lòng biết rõ là chuyện gì đã xảy ra, cố ý ở trên những dấu vết đó càng ra sức mút hôn, đến khi làm cho chúng tươi sáng oánh nhuận, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết bên dưới mới thôi.

Tiền diễn lâu như vậy khiến thân thể Tuyên đế không thể thừa nhận, tuy rằng vừa phát tiết hai lần, cảm giác hư không khát cầu trong cơ thể lại càng thêm rõ rệt. Ngón chân Tuyên đế gắt gao cuộn tròn, đem nửa bên mặt vùi vào trong gối, hé miệng thở hổn hển, bất đắc dĩ mà khẩn cầu: "Ấu Đạo, ngươi……"

Thuần Vu Gia chống đỡ thân thể, phân thân sớm đã dâng trào đứng thẳng như có như không cọ qua chỗ giữa hai chân Tuyên đế, cố ý hỏi: "Bệ hạ có chuyện gì muốn phân phó ta?"

Y vừa rời khỏi, Tuyên đế liền cảm thấy trên người càng thêm khó chịu, thân thể không khỏi hướng về phía trước, duỗi tay bắt lấy y. Thuần Vu Gia ấn giữ tay Tuyên đế, nhẹ nhàng hôn lên gò má hắn, thấy hai mắt Tuyên đế đã ngân ngấn ánh nước, mới hỏi lại lần nữa: "Bệ hạ có chuyện gì muốn phân phó ta?"

Trước mắt Tuyên đế đã một mảng hơi nước, cố nén cảm giác hổ thẹn nói: "Ấu Đạo, ngươi tới…… đi vào, đi vào nơi đó của trẫm……"

Thuần Vu Gia lúc này mới buông ra Tuyên đế, cũng không tìm thuốc mỡ, chỉ quệt lấy long tinh chưa khô trên người Tuyên đế, hướng về hậu đình của hắn khai thác. Thế nhưng nơi đó đã ướt đẫm một mảng, đầu ngón tay mới đi vào liền bị chỗ mềm mại kia gắt gao hút lấy, nuốt vào bên trong.

Bản thân Thuần Vu Gia cũng nhẫn nhịn đến thập phần vất vả, lập tức kéo ra hai chân Tuyên đế, thúc người tiến vào. Y chờ đợi giờ khắc này đã lâu, hiện giờ rốt cuộc có được, thật vô pháp khống chế sâu cạn, chỉ biết đè lấy Tuyên đế, từng chút từng chút mà đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất, hưởng thụ mỹ vị đã lâu chưa nếm trải.

Thân thể Tuyên đế hoàn toàn bị mở ra, eo chân đều đau đớn bủn rủn, chỗ xương cùng dần dần bị va chạm đến chết lặng. Nhưng cái loại chết lặng này lại chỉ là xương thịt chết lặng, chỗ nhỏ hẹp kia lại không ngừng bị Thuần Vu Gia ra vào mà có chút đau đớn, còn nơi sâu thẳm bên trong lại hoàn toàn là tư vị vui vẻ.

Đủ loại cảm xúc đan xen lẫn nhau, Tuyên đế cảm thấy bản thân cơ hồ muốn chết đi, mỗi một lần bị tiến vào giống như xương cốt toàn thân bị nghiền nát, mà mỗi lần rời đi lại tựa như đem linh hồn nhỏ bé của hắn cùng mang theo đi ra ngoài. Tuyên đế ôm chặt lưng Thuần Vu Gia, nước mắt theo hốc mắt rơi xuống gối, thấm ướt khăn trải giường.

Thuần Vu Gia trìu mến mà vuốt ve khuôn mặt hắn, hôn lên những giọt nước mắt ấy, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ có chỗ nào không thoải mái?"

Thời điểm y hỏi ra lời này, vật đang di chuyển trong cơ thể Tuyên đế cuối cùng cũng phóng tiết, nhưng vẫn như cũ không ngừng thúc mạnh vào điểm mẫn cảm chết người kia của Tuyên đế. Ánh mắt Tuyên đế tan rã, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải biểu đạt làm sao hắn thậm chí không biết chính mình rốt cuộc là sung sướng hay khó chịu, chỉ có thể dùng sức bám lấy Thuần Vu Gia, theo động tác đưa đẩy của y phát ra từng tiếng ngâm khẽ.

Mãi đến khi Thuần Vu Gia rút ra, thân thể Tuyên đế vẫn không ngừng run rẩy, ngay cả một ngón tay cũng nâng lên không nổi. Nhưng Tuyên đế vẫn cố giãy giụa mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng khàn khàn vô lực: "Đi đem…… Thành nhi…… ôm lại đây, trẫm còn muốn, còn muốn bồi nó……"

Thuần Vu Gia đứng dậy muốn đi lấy nước, lập tức trở về khuyên Tuyên đế: "Đã gần canh ba, bệ hạ tắm rửa xong, liền phải chuẩn bị thượng triều, không cần kinh động hoàng thái tôn. Huống chi……" Y nắm tay Tuyên đế, vuốt ve dấu hôn trên cơ thể hắn, ái muội mà nói: "Huống chi thân thể bệ hạ đang bị thương tổn thế này, dù bệ hạ không thèm để ý, nhưng thần vẫn luyến tiếc để người khác nhìn thấy."

Tuyên đế tức khắc bỏ qua tính toán đi gặp hoàng tôn, tắm rửa xong, liền chịu đựng buồn ngủ mà đi thượng

triều. Trên triều thế nhưng lại có tin tức tốt đang chờ hắn hoàng hậu của hắn đã tiêu diệt năm ngàn quân Thổ Phiên ở Mân Châu, đêm qua chiến báo truyền đến, Binh bộ sợ quấy rầy Tuyên đế, đợi đến lúc lâm triều mới báo lên.

Tuyên đế mừng đến nỗi quên mất thân thể đang không khoẻ, vỗ tay vịn bật người đứng dậy: "Trẫm biết mà, khụ, hoàng hậu là nhân tài hiếm gặp, tất nhiên có thể đại phá Thổ Phiên. Cũng không biết Ân Chính đã tới Mân Châu hay chưa…… Hà thừa tướng, Hàn ái khanh, thay trẫm chuẩn bị lương thảo dê bò đưa ra tây tuyến để động viên tinh thần tướng sĩ, đồng thời đem mấy ngàn tinh binh mà trẫm mang về kinh thành cũng đưa đến quân doanh cho hoàng hậu đi!"

Trên mặt Hàn Cánh cũng lộ ra thần sắc vui mừng, hướng về Tuyên đế khom mình hành lễ, cao giọng đáp: "Thần tuân chỉ!"

88. Chương 87: Chu Hoàng Hậu...?!

Hạ quân tháng chạp xuất chinh, tháng hai hồi trình. Nhưng mùa xuân ở phương bắc còn lạnh hơn cả mùa đông ấm áp của Nam Cương, Ân Chính đã phát cho tướng sĩ áo ấm, nhưng vẫn cảm thấy gió lạnh xuyên thấu qua lớp lớp y phục mà xâm nhập vào trong da thịt. Càng đi về hướng Tây Bắc, gió cát thổi càng lợi hại, Mân Châu lại là vùng đất trải đầy cát vàng, khiến con người cơ hồ không thể mở mắt.

Nhưng khí hậu cùng hoàn cảnh như vậy, mới là thứ mà Ân Chính và đại quân phía sau quen thuộc. Nhiều năm ở biên quan chống lại Tây Nhung, khiến cho thân thể bọn họ sớm đã quen với cái khí hậu rét lạnh khô ráo, nửa năm qua sinh hoạt ở phía nam ngược lại làm cho bọn họ cảm thấy nóng bức khó chịu vô cùng.

Ân Chính hút một ngụm khí lạnh thật sâu, nhìn vạn dặm không trung không mây, hướng về phía tướng sĩ gào to một câu: "Chúng ta rốt cuộc về nhà! Một trận này cần phải đánh cho tốt, để thánh thượng nhìn xem, quân Tây Bắc chúng ta mới là binh mã hoàn mỹ nhất Đại Hạ. Những người phía nam đó biết bơi, nhưng chúng ta ở trên đất liền so với bọn chúng còn mạnh hơn rất nhiều!"

Chúng tướng sĩ cũng bắt chước theo Ân Chính hô to, sĩ khí sôi trào, trên mặt mỗi người đều bị gió thổi đến đỏ ửng, nhưng tinh thần lại thật phấn chấn, khí thế ngất trời. Ân Chính vừa lòng mà vuốt chòm râu ngắn ngủn trên cằm, lần thứ hai quát: "Lúc tới nơi, tất cả nghe theo sự chỉ huy của ta mà chiến đấu, Giang phó tướng mang năm trăm người hộ tống hoàng hậu hồi kinh, không thể để một nữ nhân…… Khụ khụ, hoàng hậu mạo hiểm đốc chiến, đã rõ chưa?"

Chúng quân sĩ phía sau bỗng nhiên nở nụ cười, phó tướng Giang Bân của Ân Chính bất mãn đáp: "Khó khăn lắm mới trở lại được chiến trường, đại nhân sao có thể kêu ta quay về kinh? Hoàng hậu không phải có dẫn theo binh mã tới Mân Châu hay sao? Bọn họ đều vất vả, để bọn họ đưa hoàng hậu trở về mới phải, ta muốn đi theo đại nhân đánh giặc a!"

Hai người giống như đang ở chợ rau cò kè mặc cả, tướng sĩ phía dưới đều ngầm hiểu mà cười. Đang lúc nói giỡn, đằng trước bỗng nhiên có hai kỵ binh mặc trang phục Hạ quốc chạy như bay đến, từ xa hô lớn: "Người tới có phải là Ân tướng quân?"

Ân Chính vội vàng thay đổi thành bộ mặt nghiêm túc, hướng về thân binh bên cạnh khoát tay, thân binh kia liền đáp: "Đây đúng là đội quân của Trấn Nam tướng quân, các ngươi là thủ hạ của hoàng hậu hay là thủ hạ của Dương lão tướng quân?"

Trên mặt hai gã kỵ binh kia bỗng nhiên hiện ra một nụ cười thần bí, chắp tay đáp: "Chúng ta tất nhiên là thủ hạ của hoàng hậu."

Ân Chính cũng không thèm để mắt đến người thân là nam tử còn vào cung làm hậu, trong lòng đã tuôn ra một tràn nói xấu sau lưng, trên mặt lại vẫn tỏ ra thần sắc tôn kính: "Nguyên lai hai vị là người bên cạnh hoàng hậu, thất kính. Hoàng hậu đã biết ta dẫn người tới đây sao? Vậy chúng tướng sĩ nên hạ trại ở đâu cho thỏa đáng?"

Trong hai gã kỵ binh kia có một người mở miệng đáp: "Hoàng hậu cùng Dương đại nhân nghe nói Ân tướng quân mang theo đại quân nam chinh đến đây chi viện, đã phái người chuẩn bị doanh trại, thỉnh đại quân đi theo vị huynh đệ này của ta. Hoàng hậu còn có việc muốn cùng Ân tướng quân thương lượng, thỉnh Ân tướng quân cùng ta đến trong quân trướng kiến giá."

Trong lòng Ân Chính có chút mâu thuẫn, giả bộ cười hỏi hai người kia: "Ta là ngoại thần, sao có thể đơn độc gặp hoàng hậu. Không biết Dương lão tướng quân có ở đó không, thật ra ta có một số việc muốn thương lượng cùng ngài ấy."

Binh lính kia cười cười, thúc ngựa quay đầu, nói "Tướng quân, thỉnh." Nói xong liền giục ngựa đi trước. Ân Chính bất đắc dĩ theo sau y, đi được mười mấy dặm, liền thấy quân doanh. Trong doanh còn có mấy thân ảnh quen thuộc đi qua đi lại, nhìn thấy Ân Chính liền hô: "Ân huynh sao tới trễ như vậy? Kỵ binh trong kinh đều tới mấy ngày trước rồi, chúng ta ngày đêm ngóng trông ngươi, ngươi hành động ngược lại thật nhàn nhã."

Ân Chính cũng không kiên nhẫn giải thích cùng bọn họ, cười mắng: "Mấy chục vạn đại quân từ Nam Cương đuổi tới Tây Bắc, sao có thể nhanh được? Hiện tại người mà ta mang đến đều là kẻ có bản lĩnh, nếu đổi lại các ngươi, sợ còn kéo dài thêm cả nửa tháng. Trước mắt ta phải vội vã đi gặp hoàng hậu, đợi trở về lại cùng các ngươi nói chuyện."

Vài tên tướng lãnh kia sắc mặt hơi có chút phức tạp, nhưng ánh mắt nhìn về phía hắn lại hàm chứa vài phần vui sướng khi người gặp họa, sôi nổi cùng hắn cáo từ. Ân Chính bị bọn họ làm cho không rõ nguyên do, bất quá nhìn mấy chữ 'Đại Hạ Chu hoàng hậu' trên lá cờ dựng trước đại doanh, mặt liền nóng lên, âm thầm thở dài, đi theo tên lính liên lạc kia vào đại trướng.

Trong trướng chỉ có hai người, một người dựa vào bàn đang viết gì đó, một người khác đứng ở bên cạnh thấp giọng nói chuyện cùng người nọ. Ân Chính liếc mắt một cái liền nhận ra lão nhân tóc bạc đang đứng nói chuyện chính là lão sư của mình Dương Thanh, vội vàng kêu lên: "Lão sư cũng ở trong trướng sao? Đệ tử vâng mệnh tới gặp hoàng hậu, bất quá theo quy củ Đại Hạ, ngoại thần và nội cung không được thông hỏi, có chuyện gì không bằng thỉnh lão sư chuyển đạt giùm……"

Dương Thanh xoay người lại, hung hăng mắng hắn: "Đồ không biết tốt xấu, nói mê sảng cái gì đó! Còn không mau lại đây tham kiến…… Chu hoàng hậu."

Ân Chính cúi đầu nghe giáo huấn, sau khi nghe xong mới ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn thoáng qua người sau bàn. Người nọ đã ném bút xuống, ngẩng đầu dậy, đang đối diện cùng Ân Chính. Ân Chính đột nhiên lộp bộp trong lòng, nhảy dựng lên bộ dáng của người nọ sao lại giống như đúc Đại tướng quân Chu Huyên sớm đã chết!

Ân Chính lập tức cứng họng, cơ hồ muốn thét to thành tiếng, người phía sau bàn lại bước một bước đến trước mặt Ân Chính, quát: "Bổn cung là đương triều hoàng hậu, tên là Chu Tuyên, ân…… chữ Tuyên trong Tuyên Phủ. Ân tướng quân lần đầu gặp ta, có chút thất thố, ta không so đo cùng ngươi, hành lễ xong liền đến bên này, ta còn có việc muốn hỏi ngươi."

Ân Chính hít ngược vào một hơi khí lạnh, tựa như nằm mơ mà bước chân nặng chân nhẹ đi về phía trước, trong đầu liền đem mặt của Chu Huyên cùng 'Chu Tuyên' này chuyển đổi vài lần, run rẩy kêu lên: "Đại tướng……"

Chu Huyên 'khụ' một tiếng: "Hoàng hậu!"

Dương Thanh từ sau lưng đạp Ân Chính một cái, mười phần khí thế mà hô: "Ngây ngốc làm gì, còn không mau tham kiến hoàng hậu!"

Ân Chính lại không hành lễ, mà giơ tay nắm lấy hai tay Chu Huyên, đánh giá một lượt từ đầu đến chân người trước mặt mình, bi phẫn mà kêu lên: "Đại…… ngươi chịu ủy khuất rồi! Nhất định là tên hôn quân kia thấy sắc liền phấn khởi, coi trọng ngươi, cố ý vu hãm ngươi mưu phản, sau đó đem ngươi nạp vào cung……"

Không chờ Dương Thanh đá hắn, Chu Huyên đã hung hăng đánh một chưởng xuống đỉnh đầu hắn: "Nói bậy bạ gì đó! Ngươi là càng sống càng thụt lùi phải không? Thánh thượng sao lại ủy khuất ta, bệ hạ đối với ta thật sự là một khối tình si, nhưng cũng không làm ra chuyện bức bách, ta cùng với bệ hạ là…… lưỡng tình tương duyệt, ngươi ở bên ngoài không được nói năng bậy bạ!"

Ân Chính ủy khuất mà vuốt đầu, nghe Chu Huyên nói đến câu 'lưỡng tình tương duyệt', rốt cuộc nhịn không được: "Hoàng đế nếu không háo sắc, sao lại cưới một hậu cung đầy phi tử, còn làm trò trước mặt mấy chục vạn quân sĩ, cùng Tạ tướng quân ôm ôm ấp ấp……"

Dương Thanh lập tức từ sau lưng che lại miệng hắn, oán hận mắng: "Hỗn tiểu tử, ngươi câm miệng cho ta!"

Chu Huyên thần sắc bất động, tách Dương Thanh ra khỏi Ân Chính, khuyên giải nói: "Lão tướng quân không cần tức giận, A Chính cũng là có ý tốt nên mới nói cho ta biết. Bất quá việc thánh thượng nạp phi không phải là việc ngoại thần có thể quản được, các ngươi sau khi ra ngoài đừng nhắc tới việc này. Hiện giờ chuyện Mân Châu càng quan trọng hơn, đại quân đã đến, trước tiên chúng ta vẫn nên thương thảo kế sách đẩy lui quân địch đi."

Đợi đến khi thương nghị xong quân vụ, Ân Chính cùng Dương Thanh đều rời khỏi đại trướng, Chu Huyên mới chậm rãi siết chặt nắm tay, nhìn tay của mình thản nhiên tự nói: "Tạ Nhân quả nhiên có chút tài cán, có thể khiến bệ hạ ở trước mặt tướng sĩ cùng hắn thân cận. Xem ra hắn cũng đã quyết tâm."

Thần thái Chu Huyên bình tĩnh tự nhiên, khóe miệng hơi cong lên, trong nụ cười đó lại chứa đựng một tia sát ý.

Đại quân vừa đến, Chu Huyên liền có tự tin, không tiếp tục phòng thủ nữa mà muốn bày ra tiền trận, dụ đại quân Thổ Phiên vào trận sau đó bao vây tiêu diệt. Nhưng kế này muốn thành, quan trọng nhất là dụ địch. Đội quân dụ địch yêu cầu phải tinh nhuệ và chuẩn xác, nắm chắc thời cơ, tiến thoái đều phải phối hợp nhịp nhàng với đại trận, càng phải có đủ phân lượng, mới có thể dẫn dụ Thổ Phiên vương dồn lực truy đuổi.

Cho nên con mồi thích hợp nhất, đương nhiên chính là bản thân Chu Huyên.

Có cái danh hoàng hậu này, ngay cả tướng sĩ Hạ triều thấy y cũng không dám tin tưởng y chính là người năm đó đánh đến tận vương trướng Tây Nhung, khiến quân địch bỏ chạy tán loạn Đại tướng quân Chu Huyên, càng không nói đến người Thổ Phiên ở thảo nguyên xa xăm. Chỉ cần đại kỳ của y xuất hiện, nhất định có thể hấp dẫn quân địch, còn về việc dụ địch như thế nào, rút đi như thế nào, bằng vào kinh nghiệm giao chiến của y, có thể tùy cơ ứng biến.

Nếu y thật sự chỉ là hoàng hậu, kế sách lớn mật như vậy ai cũng không dám đồng ý. Nhưng Chu Huyên vào quân ngũ từ thời niên thiếu, vẫn luôn chinh chiến cho tới tận bây giờ, luận về võ công binh pháp đều hơn xa đám tướng lãnh Mân Châu, người Thổ Phiên nếu thật khinh thường y, mang binh truy kích…… Không ít người trong lòng âm thầm nghĩ đến: Cho dù phía sau không có đại quân tiếp ứng, chỉ dựa vào một mình Chu Huyên chỉ huy những tướng sĩ đó, cũng đủ đánh giết đến khiến bọn họ sợ hãi.

Đại trận vô thanh vô tức mà được bố trí tỉ mỉ xong, Chu Huyên liền mang theo một đội nhân mã, khiêng một cây đại kỳ phất phới năm chữ 'Đại Hạ Chu hoàng hậu', rầm rộ rời khỏi quân doanh, cùng quân Thổ Phiên chính diện giao tiếp. Y cũng là lần đầu hiện thân trước trận chiến, vì sợ có người nhận ra, còn ngồi riêng trong xe ngựa, trước xe rũ mành trúc, che khuất diện mạo và thân thể.

Thổ Phiên vương quả nhiên có tâm muốn bắt sống y, ở phía đối diện lập tức cao giọng cười nói: "Đại Hạ hoàng đế quả nhiên buồn cười, thế nhưng để hoàng hậu của mình mang binh đánh giặc, càng buồn cười hơn chính là, vị hoàng hậu này lại là một nam nhân. Hạ triều các ngươi tự xưng là quốc gia coi trọng lễ nghi, hoàng đế lại hoang dâm vô đạo như vậy, xem ra trời cao muốn Hạ quốc vong, bản vương nếu không thuận theo lòng trời, bắt lấy hoàng hậu của các ngươi, thẳng tiến kinh đô của các ngươi, quả thực là cô phụ ý trời!"

Chu Huyên ở trong xe chỉ huy quân sĩ tác chiến, thể hiện ra bại thế, lại an bài cho quân sĩ tán mà không loạn bày ra thế trận bỏ chạy tán loạn, dụ đại quân Thổ Phiên truy đuổi phía sau bọn họ, hướng về đại trận đã bày bố trên bình nguyên. Dọc theo đường đi, phượng kỳ của hoàng hậu thế nhưng chưa từng ngã xuống, Chu Huyên trước sau vẫn ngồi ở trong chiếc xe kia, thoạt nhìn có vẻ thập phần trói buộc, tốc độ triệt thoái không nhanh không chậm, khiến cho quân Thổ Phiên có cảm giác duỗi tay là có thể bắt được y.

Thẳng đến khe núi Ma Hạ, kỵ binh do Chu Huyên thống lĩnh bỗng nhiên dừng chân, hậu quân biến thành tiền quân, một lần nữa hướng về quân Thổ Phiên đánh tới. Thổ Phiên vương Ái Du Thức Lý Đáp Tịch cả kinh, trong lòng biết nhất định là có biến, nhưng nhìn phượng kỳ cùng xe ngựa hoa lệ giữa đám quân sĩ Hạ quốc kia, lại luyến tiếc bỏ qua mà muốn thử một lần.

Hắn vung tay lên, liền có một loạt dũng sĩ Thổ Phiên tay cầm loan đao lập tức nhảy tới trước, thẳng hướng chỗ đang phất phới đại kỳ của hoàng hậu Hạ quốc.

Qua vài lần giao thủ ngắn ngủi, Hạ quân vẫn luôn mai phục bốn phía liền vọt lên, đem quân Thổ Phiên vây đến kín kẽ. Lúc Thổ Phiên vương muốn lui về phía sau, đại quân đã bị chia tách thành hai phía, hắn cùng mấy ngàn nhân mã bị người bao vây triệt để, mà dũng sĩ do Chu Huyên mang đến đã bắt đầu vung đao chém tới.

Chu Huyên lúc này mới chậm rì rì từ trong xe ngựa bước ra, ngồi lên chiến mã do thủ hạ dắt tới, thúc ngựa vung đao phóng đến trận tiền, khẽ nâng cằm, mặt đầy khinh miệt mà nhìn về phía đám tướng sĩ Thổ Phiên cùng Thổ Phiên vương đang được người gắt gao bao bọc ở giữa.

Chu Huyên nhìn kỹ trận hình của đối phương, tìm ra được nhược điểm, liền chỉ huy tướng sĩ bên cạnh, đánh vào điểm yếu của quân Thổ Phiên. Ngựa của bọn họ đều là Tây Nhung hảo mã, cao lớn béo tốt, tốc độ lại cực nhanh, mấy trăm nhân mã nhảy vào trong trận hình của đối phương, lập tức mở ra một đường máu.

Binh lính Thổ Phiên bị đánh đến rối tinh rối mù, kỵ binh biến hóa không linh hoạt, có người chưa kịp giơ đao đã bị giết chết. Thi thể chồng chất càng lúc càng nhiều, quân Thổ Phiên không làm cách nào thoát khỏi được vòng vây, Chu Huyên lại suất binh xuất nhập vài lần, đem quân Thổ Phiên giết tới rơi rớt tan tác, Thổ Phiên vương Ái Du Thức Lý Đáp Tịch cũng bị ngăn cách với đại quân, bên cạnh chỉ còn mấy tên dũng sĩ vây quanh.

Chu Huyên cầm đao lao thẳng đến chỗ Ái Du Thức Lý Đáp Tịch, chém giết ác liệt đến khiến hắn phải trốn tránh khắp nơi. Bốn phía đều đã bị Hạ quân bao vây, những thân vệ Thổ Phiên đều bị giết chết, Thổ Phiên vương rốt cuộc cũng kiệt lực mà bị bắt giữ.

Hắn tuy rằng bị túm trong tay Chu Huyên, dũng khí ngược lại vẫn còn lớn, oán hận mắng: "Hạ quốc các ngươi đều biết gạt người! Ta hôm nay bại trận cũng đáng tội, bởi vì không xảo trá bằng người Hán các ngươi!"

Chu Huyên cười lạnh nói: "Binh giả, quỷ đạo dã*. Ngay cả kế dụ địch cũng nhìn không ra, còn dám xuất binh đánh Đại Hạ, giao chiến với ngươi, quả thực là bôi nhọ bản lĩnh của ta."

[**tương tự như câu 'Binh bất yếm trá'.*]

Thổ Phiên vương mắng: "Nếu ngươi không giả mạo hoàng hậu, ta há có thể dễ dàng trúng kế! Ngươi rõ ràng là Đại tướng quân Hạ quốc, nguyên lai ngươi cùng hoàng đế Hạ quốc đã sớm có âm mưu diễn kịch, chỉ vì dụ bổn vương xuất binh……"

Thổ Phiên vương còn đang thao thao chửi bậy, Chu Huyên lại đã không thể nhịn được cười, chỉ vào hắn nói: "Ngươi quả thật ảo tưởng bản thân là đại nhân vật. Ta vốn dĩ chính là hoàng hậu, cần gì phải giả mạo? Nếu ta muốn diễn kịch, cũng không phải vì ngươi một quân vương tiểu quốc, những lời hôm nay ta cũng không cùng ngươi so đo, ngươi muốn mắng, liền vào trong xe tù mà mắng cho đủ đi."

Chu Huyên phất tay, phân phó người đem Thổ Phiên vương cùng tướng lãnh bị bắt trói lại, chuẩn bị áp giải về kinh thành. Về phần phản công vào lãnh thổ của Thổ Phiên như thế nào, liền giao cho thầy trò Dương Thanh và Ân Chính, cùng với phụ tử Lý Thế Trinh mà y mượn tới từ thảo nguyên phương bắc.

Tuy nói Chu Huyên sớm đã nóng lòng về nhà, nhưng trong quân còn rất nhiều sự vụ phải bàn giao rõ ràng, bởi vậy lúc y mang theo Thổ Phiên vương cùng chúng tướng lãnh Thổ Phiên trở lại kinh thành, đã là chuyện của một tháng sau.

Trong quãng thời gian này, Tuyên đế đã chính thức sắc phong Tạ Nhân làm Đức phi, chức quan cũng thăng làm Vệ tướng quân, xem như ban thưởng cho công tích bình định Nam Cương của y. Thuần Vu Gia thăng làm Thượng Thư lệnh, một trong tam công, tuy so ra còn kém chức thái phó ở kiếp trước, nhưng lại thắng ở khoảng cách càng gần thiên tử.

Chỉ có Phượng Huyền là khác xa so với kiếp trước, vẫn chưa chuyển thành quan võ. Nhân vì công lao bình định Uyển Lăng Vương mưu phản của y, Tuyên đế đặc biệt thăng cho y làm thái phó của hoàng thái tôn, để y cùng thái tôn thân cận nhiều hơn. Tuyên đế lo lắng tương lai có một ngày mình băng hà sớm hơn chúng phi tần, an bài như vậy, dựa vào địa vị Hiền phi tiền triều cùng thân phận thái phó của hoàng thái tôn, tân quân liền không thể khó xử Phượng Huyền.

Dàn xếp tốt cho ba vị ái phi xong, Tuyên đế liền tập trung toàn lực để khôi phục dân sinh, chi viện tây tuyến, chờ đợi Chu Huyên hồi triều.

Thẳng đến đầu tháng ba, Chu Huyên cuối cùng cũng mang theo đại quân trở về, áp giải Thổ Phiên vương cùng chúng tướng vào kinh. Tuyên đế đứng trên Ngọ Môn xem lễ hiến phù, Hình bộ thượng thư Ngụy Uyên liền ở phía dưới thỉnh chỉ chặt đầu tù binh. Tuyên đế quát: "Sát!" Tả hữu đại thần đều lặp lại tiếng hô ấy, thanh âm càng lúc càng lớn, cộng hưởng với tiếng hét to của chúng tướng sĩ, tiếng 'giết' liền vang vọng khắp thành.

Ngay tại thời khắc đó, Chu Huyên ngẩng đầu nhìn về phía Tuyên đế, bước từng bước một lên thành lâu, hướng về vị quân vương uy nghi hiển hách đang chờ đón y.

89. Chương 88: Đại Kết Cục

Lúc Tây Nhung chiến bại, vương tộc bị Chu Huyên chém chết ngay tại chỗ, Nam Cương vương sau khi bị Tạ Nhân giết, cũng ở dưới cái nóng thiêu đốt hóa thành một khối xương khô, chỉ có Thổ Phiên vương bị bắt sống áp giải về kinh, xử trảm tại Ngọ Môn, người người tranh nhau vây xem đao phủ hành hình.

Tuyên đế cũng đứng ở đầu thành quan sát, ánh mắt hiếm khi dừng ở chỗ hành hình, mà phần lớn lại dừng trên mặt người vừa mới hồi kinh Chu Huyên. Tuy rằng hắn biết rõ Chu Huyên lần này xuất chinh thập phần thuận lợi, cũng không bị thương, nhưng vẫn nhịn không được đem y nhìn một lượt từ đầu đến chân, xem y có gầy đi hay không, có bị gió cát thổi bị thương hay không.

Kỳ thật hắn càng muốn biết ở Tây Bắc có người nào chê trách thân phận Chu Huyên, lén lút khó xử y hay không.

Chút động tác nhỏ này, chúng thần xung quanh cùng bá tánh dưới thành tất nhiên nhìn không thấy, nhưng lại không thể gạt được Chu Huyên đứng ngay bên cạnh Tuyên đế. Sắc mặt Chu Huyên tuy không thay đổi, tay lại linh hoạt mà lén lút nắm lấy tay Tuyên đế, ở trong lòng bàn tay hắn hơi dùng sức ấn một cái. Tươi cười trên mặt Tuyên đế càng sâu vài phần, cũng dùng sức nắm lại tay y. Hai người đứng cạnh nhau, lại có tay áo che lấp, động tác cũng không rõ ràng.

Nhưng mà động tác không rõ ràng ấy, dừng ở trong mắt kẻ có tâm, lại rõ ràng như ban ngày. Trừ bỏ Chu Huyên tạm thời không có chức vụ gì, lấy thân phận hoàng hậu mà đứng cùng Tuyên đế, ba vị phu nhân còn lại đều ấn theo quan chức mà đứng trong hàng ngũ văn võ bá quan, khoảng cách xa hơn một chút, tuy rằng thấy được rõ ràng, nhưng lại không cách nào động thủ ngăn cản, chỉ phải đau khổ ức chế ghen tuông trong lòng.

Đợi Thổ Phiên vương bị xử trảm xong, trong cung liền theo lệ mở tiệc ăn mừng. Tuyên đế mang theo hậu phi vào Tập Anh Điện, liền thấy bên trái long án là chỗ ngồi của Chu Huyên, phía dưới theo thứ tự an bài là chỗ ngồi của Thuần Vu Gia, Phượng Huyền và Tạ Nhân. Mấy ngày nay Chu Huyên không ở trong cung, Thuần Vu Gia liền dùng đặc quyền 'cùng nhau giải quyết hậu cung' và 'chưởng quản lục cung' của mình để an bài yến hội.

Toàn bộ bài bố này đều là xuất phát từ công tâm, không chỉ đem Chu Huyên an bài ở bên cạnh Tuyên đế, chỗ ngồi của ba vị phu nhân cũng thuần túy là ấn theo thời gian nhập cung và địa vị mà an bài, không cố ý thiên vị bản thân, mọi người tất nhiên là không thể chỉ trích, theo vị thứ của mình mà ngồi xuống. Hoàng thái tôn theo thường lệ ngồi ở trong lòng Tuyên đế, cũng không sắp xếp bàn khác, chờ sau khi văn võ bá quan đều vào điện, Tuyên đế liền lệnh cho giáo phường dâng lên ca vũ, chính thức khai yến.

Mỹ nữ xuất thân từ giáo phường đã bị Tuyên đế tống đi không ít, một năm nay lại không thu vào người mới, bởi vậy ca vũ có chút không đủ thưởng thức. Càng khiến người mất hứng chính là, Hồng Lư Tự khanh lại nhắc tới vị Lục Kiều cô nương còn đang bị nhốt ở trong Hồng Lư Tự kia. Tuyên đế hiện giờ vừa không dám vừa không muốn đem nàng nạp vào cung, vội vàng hạ chỉ đưa nàng ra khỏi Hồng Lư Tự, đến chỗ của hậu phi Nam Cương.

Không thể thay Tuyên đế tác hợp một mối lương duyên, Lục Kỳ cảm thấy thập phần đáng tiếc. Y một mặt uống rượu một mặt nhìn về phía chỗ ngồi của một hậu ba phi, nhìn thế nào cũng cảm thấy không có bộ dáng mà hậu phi nên có. Nếu y có cơ hội hiến dâng mỹ nhân cho Tuyên đế, tuyệt đối sẽ không chọn mấy người này…… Ngay cả Tạ Nhân người được xem là mỹ mạo nhất, cũng không có cốt cách mềm mại và tư thái của một mỹ nhân, sao có thể hầu hạ Tuyên đế vừa lòng?

Thấy y cứ liếc nhìn về phía bên này, Tuyên đế liền tự mình quan tâm hỏi: "Lục khanh có việc muốn thượng tấu sao?" Chẳng lẽ Lục Kỳ cũng có ham mê đoạn tụ, muốn đào góc tường nhà trẫm?

Lục Kỳ kích động một trận trong lòng, cảm thấy Tuyên đế là nhìn ra được ý tốt của mình, cho mình một cơ hội, vội vàng đứng dậy đáp: "Bệ hạ hiện giờ đã có được uy danh vang dội thiên hạ, man di bốn phương đều phục tùng, Đường tông Tống tổ cũng không thể sánh kịp. Chỉ có một chuyện đáng lo là……" Lục Kỳ hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực, cực kỳ hùng dũng mà chắp tay nhìn về phía Tuyên đế: "Bệ hạ đăng cực đến

nay đã ba năm, trong cung thế nhưng vẫn chưa từng nạp thêm cung nữ nội thị, hiện giờ hậu phi đông đảo, kẻ hầu người hạ lại không đủ dùng. Thần cả gan, thỉnh bệ hạ chọn lựa thục nữ tại dân gian, làm phong phú cung thất!"

Hầu hết chúng thần đều tự tin trong nhà không còn nữ nhi chưa xuất giá, đối với lời nói của Lục Kỳ cũng không có phản ứng gì lớn, thế nhưng thần sắc của một hậu ba phi đang ngồi ở phía trên lại đều có chút khó coi.

Lục Kỳ tự nhiên cũng nhìn ra được thần sắc không tốt của bốn người kia, nhưng gần đây y bị phu nhân trong nhà uy hiếp quá mức, ngày ngày đối diện với phu nhân, áp lực từ chút uy hiếp ấy sớm đã không thấm thía gì, thứ hai là bởi vì Tuyên đế càng nghe thần sắc càng thả lỏng, y liền tin tưởng chính mình đã nói trúng tâm sự nơi đáy lòng Tuyên đế.

Lục Kỳ vui vẻ trong lòng, đang muốn đem luận điểm về hình thái hiền lương thục đức, yểu điệu thục nữ của nữ nhân mà bản thân bị uất nghẹn nhiều năm, vẫn luôn không có chỗ phát tiết giảng giải một phen, bỗng nhiên nghe được giọng nói ôn hòa xem lẫn chút thương hại của Tuyên đế vang lên: "Gia sự của hoàng thất, Lục khanh không cần quản quá nhiều. Hậu cung của trẫm đều là nam phi, triệu những nữ tử đó vào cung sẽ gây ra nhiều điều bất tiện, trong cung có thái giám là đủ rồi. Nếu Lục khanh rảnh rỗi, không bằng thay trẫm hướng đại sứ Tây Vực hỏi thăm chút việc hiện giờ Tây Nhung, Thổ Phiên toàn bộ đều đã vong, trẫm đang muốn noi theo tiền triều, phái người mở ra con đường tơ lụa……"

Thuần Vu Gia lập tức tiếp lời Tuyên đế: "Lục đại nhân tinh thông ngôn ngữ Tây Vực, là đặc sứ thích hợp nhất. Việc này thần đã sớm suy tính kế sách, đợi nghĩ xong tấu chương sẽ trình lên bệ hạ."

Lục Kỳ sắc mặt khẽ biến, đang muốn cầu tình, nhưng nhìn thấy thần sắc quỷ dị của Thuần Vu Gia, cùng ánh mắt lạnh lẽo của đám người Chu Huyên, trong lòng bỗng nhiên rét run từng trận, không tự chủ được mà hối hận bản thân nhiều chuyện đi khuyến khích Tuyên đế tuyển mỹ nhân. Cũng may nhờ có Hà đại nhân người từng được y làm mai mối trên đường rút đao tương trợ, đứng dậy khuyên nhủ: "Lục đại nhân tuy thông hiểu ngôn ngữ Tây Vực, nhưng ngài ấy thân là nhất phẩm cửu khanh, sao có thể rời bỏ chức vụ hiện tại mà đi sứ ngoại quốc? Vẫn nên tuyển chọn hiền tài khác từ trong Hồng Lư Tự."

Tuyên đế nghe vậy lập tức đáp: "Người được chọn sẽ giao cho Lục khanh quyết định, trong vòng mười ngày trẫm muốn nhìn thấy tấu chương của ngươi."

Nếu Lục Kỳ không phải muốn câu dẫn hậu phi, lại có ý tốt muốn Tuyên đế làm phong phú hậu cung, Tuyên đế cũng liền không so đo chuyện y lén nhìn đám người Chu Huyên, trái lại giúp y hóa giải vòng vây một phen. Có Lục Kỳ làm chim đầu đàn thử lửa, trong lòng bá quan văn võ rốt cuộc rút ra kết luận hậu phi văn võ toàn tài như vậy, tự nhiên so với nữ tử thế gia càng biết cách ghen tuông, ngay cả thánh thượng còn chưa chắc quản được, đám thần tử bọn họ vẫn không nên đưa đầu tới cửa tự tìm chết.

Tiệc rượu quá nửa, hoàng thái tôn liền buồn ngủ không thôi. Tuyên đế để người đưa nó hồi cung, chính mình ở lại vui vẻ cùng chúng thần một lát, cũng đứng dậy rời đi. Bốn vị hậu phi càng không tiếp tục ở lại, cùng nhau đứng dậy rời khỏi Tập Anh Điện, đuổi theo phía sau Tuyên đế, muốn đồng hành cùng hắn. Tuyên đế tuy rằng trong tiệc có uống chút rượu, nhưng trong lòng vẫn còn tỉnh táo lắm. Thấy bốn người rào rạt khí thế mà tới, ngay cả người văn nhã như Thuần Vu Gia trong nụ cười cũng mang theo vài phần tính kế, không biết là nhằm vào người nào, Tuyên đế liền cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường, có loại

dự cảm không ổn.

Chu Huyên chắn ở trước mặt mọi người, ôm hai tay cười như không cười mà nhìn ba vị kia, ánh mắt xoay chuyển hai vòng trên mặt Tạ Nhân: "Ta đã lâu chưa hồi kinh, mấy ngày nay ba vị đại nhân cũng đã thân cận thánh thượng đủ rồi, hôm nay vẫn là để ta đồng hành cùng bệ hạ đi thôi."

Tạ Nhân lạnh lùng mà trừng mắt lại với Chu Huyên, duỗi tay kéo lấy Tuyên đế. Tuyên đế đối với tình hình này liền có chút quen thuộc, bất đắc dĩ thở dài, muốn trấn an Tạ Nhân trước. Tay hắn vừa mới vươn ra, liền bị hai cánh tay khác cản lại, Phượng Huyền nhìn chằm chằm Chu Huyên cười nói: "Hoàng hậu mới hồi kinh, không bằng trước tiên đi rửa mặt chải đầu một phen, người đầy phong trần như thế, sao có thể kiến giá?"

Chu Huyên đang muốn đáp lại, trên ngự liễn bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Thuần Vu Gia: "Thần hôm nay chưa được ngồi ngự liễn, muốn cùng bệ hạ đồng hành một lát, thỉnh bệ hạ chớ bỏ rơi ta."

Tranh sủng như vậy nếu ở ngày thường, Tuyên đế tự nhiên sẽ buông xuống uy nghiêm mà dỗ dành từng người một. Thế nhưng lúc hắn nhìn qua Thuần Vu Gia, thình lình lại phát hiện một bóng người lấp ló trên hành lang, ngặt nỗi vì sắc trời quá tối, nhận không ra rốt cuộc là ai.

Bất luận người nọ là ai, thì trước mặt đại thần, Tuyên đế vẫn phải giữ uy nghiêm của chính mình, không thể dung túng hậu cung ghen tuông tranh sủng, bởi vậy hắn liền vung tay áo, lãnh khốc nói: "Tất cả đều câm miệng cho trẫm, trẫm còn phải đi Văn Đức Điện xem tấu chương. A Huyên mới hồi cung, nên sớm trở về nghỉ ngơi, Phượng Khanh và A Nhân cũng vậy, các ngươi cùng Ấu Đạo ngồi ngự liễn trở về đi, sắc trời đã tối, không có việc gì thì đừng trì hoãn ở trước mặt trẫm!"

Bốn người đều chưa từng thấy qua thái độ như vậy của Tuyên đế, bị hắn mắng đến ngây ngốc cả người, trong lòng không khỏi cảnh tỉnh bản thân có phải đã tranh sủng quá mức hay không. Tuyên đế giả bộ sinh khí, xoay người ngồi lên một ngự liễn khác, kêu nội thị đưa hắn tới Văn Đức Điện. Tuyên đế đột nhiên lạnh lùng sắc bén khiến cả bốn người đều phải suy nghĩ lại, xem bản thân rốt cuộc đã chọc đến điểm nào của hắn khiến hắn không vui.

Thẳng đến lúc thân ảnh Tuyên đế biến mất trong màn đêm, bốn người vẫn không nghĩ ra bản thân đã làm việc gì không đúng, đứng ở trong gió lạnh bốn mặt nhìn nhau. Sau một lúc lâu, Thuần Vu Gia rốt cuộc nghĩ ra một lý do: "Chẳng lẽ bệ hạ vì Lục Kỳ nên mới tức giận?"

Phượng Huyền lập tức đáp: "Nếu là bởi vì Lục Kỳ, thì cũng chỉ nên sinh khí với Đại tướng quân, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?"

Chu Huyên nói: "Trong yến tiệc ban nãy, Thất lang và ta còn thân mật cầm tay nhau, nhất định là tiệc rượu xảy ra vấn đề." Y tỉ mỉ hồi tưởng một phen, vẫn cảm thấy trong bữa tiệc ngoại trừ Lục Kỳ thì không còn ai làm ra việc gì khác thường cả, liền thử thăm dò nói: "Chẳng lẽ là vì chuyện không thể tuyển mỹ nhân vào cung hầu hạ?"

Ba người còn đang sôi nổi thảo luận xem đến tột cùng là người phương nào chọc giận Tuyên đế, Tạ Nhân

đã lặng lẽ xoay người rời khỏi, theo phương hướng Tuyên đế rời đi bước nhanh về phía Văn Đức Điện. Tạ Nhân hành động cực nhanh, tuy sợ Tuyên đế tức giận, nhưng cũng chần chừ không được bao lâu, liền tận lực đuổi theo, chỉ qua một chén trà nhỏ đã đuổi tới Văn Đức Điện.

Tuyên đế lại không ở Văn Đức Điện. Lúc Tạ Nhân tiến vào trong điện không bị người ngăn trở, nhưng tìm một vòng cũng không thấy Tuyên đế đâu, đành phải ra hỏi tiểu thái giám. Nội thị canh gác lại hoàn toàn không biết gì: "Bệ hạ hôm nay chưa từng tới Văn Đức Điện, chắc là đã quay về hậu cung rồi? Đức phi nương nương không bằng đi hỏi thị vệ bên ngoài, dù sao vẫn phải có ai đó gặp qua bệ hạ."

Tạ Nhân gật đầu, xoay người liền đi. Đang muốn trở về Tập Anh Điện hỏi thăm thị vệ canh gác, ngoài cửa lại xông tới đám người Chu Huyên, ba người kia thấy y đều ngạc nhiên: "Bệ hạ thật sự tức giận đến vậy sao, ngay cả ngươi cũng bị đuổi ra?"

Tạ Nhân nóng lòng muốn biết Tuyên đế đã đến nơi nào, không có tâm trạng cùng Chu Huyên cãi nhau, đem chuyện Tuyên đế không ở trong điện lập tức nói ra. Tình huống lúc này càng thêm nghiêm trọng, trên mặt mọi người đều là thần sắc mông lung lo lắng, ngay cả Chu Huyên cũng nhịn không được nói: "Thất lang chưa bao giờ có thời điểm không vui như vậy, trước kia vài lần không được nạp phi tuyển mỹ, cũng chỉ im lặng cho qua. Thế nhưng hiện tại đến tột cùng là vì cái gì……"

Tuy là nói như vậy, y cũng không tính toán cho Tuyên đế nạp thêm người vào trong cung. Ba tên trước mặt là thật sự không có biện pháp, nhưng còn những nữ tử kia…… Tuyên đế dám đem vào cung, y liền dám khiến cho hắn không còn tinh lực mà chạm vào bọn họ!

Bốn người bốn tâm trạng, một đường trở về Tập Anh Điện. Hỏi thị vệ nơi đó mới biết Tuyên đế đã ra cung, trước lúc rời khỏi còn lưu lại ý chỉ, nói rằng bởi vì thiên hạ thái bình, trong triều không còn việc gì, hắn muốn nghỉ thượng triều ba ngày, mang theo hoàng thái tôn đi Duyên Phúc Cung thư giãn.

Thị vệ kia nhạy bén mà cảm nhận được trong không gian bao trùm một cỗ sát khí, thu lại vạt áo, lấy hết can đảm đem nửa đoạn ý chỉ còn lại nói ra: "Bệ hạ còn có chỉ, kêu hoàng hậu cùng ba vị hoàng phi không cần ra cung tìm bệ hạ, đợi ba ngày sau, bệ hạ tự nhiên về cung thượng triều."

Chu Huyên híp mắt gật đầu, kéo dài thanh âm đáp: "Thì ra là thế, bất quá ý chỉ trong cung luôn là từ nội thị truyền đạt, không có chuyện thị vệ truyền chỉ. Ta sợ có người ngụy tạo thánh chỉ, tất nhiên phải tìm Thất lang chứng thực."

Tạ Nhân nói: "Đại tướng quân hà tất lấy cớ nhiều như vậy, bệ hạ không ở trong cung, ta tự nhiên phải đi tìm hắn. Cũng muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là ai làm thánh thượng tức giận, khiến hắn không nhịn được nữa, rời cung trốn đi!"

Bọn họ tranh chấp một hồi, liền muốn nội thị chuẩn bị ngựa, đi Duyên Phúc Cung diện thánh. Tuyên đế thế nhưng lại truyền chỉ cho nhóm thái giám nội thị không được chuẩn bị xe ngựa cho bọn họ, nhóm thái giám nội thị đành phải đau khổ khuyên bọn họ không cần rời cung. Nhưng bốn người này cũng không phải hạng người có thể khuyên được, ở ngoài cửa điện trì hoãn một trận, đợi đến khi yến tiệc tan, chúng thần từ trong điện đi ra, liền lẫn vào giữa đám thần tử, từ cửa sau đoạt lấy xe ngựa của người quen, hướng về Duyên Phúc Cung mà chạy.

Lúc này Tuyên đế sớm đã mang theo hoàng thái tôn tới Duyên Phúc Cung, trước tiên đem tiểu hoàng tôn sắp xếp ở Phương Ninh trắc điện, sau đó sai người dâng lên rượu ngon và thức ăn tinh xảo, vừa ngâm mình trong suối nước nóng lộ thiên ngoài Phương Ninh điện vừa thưởng thức. Trên người hắn nơi nơi đều là dấu hôn, cũng không dám để người khác nhìn thấy, bởi vậy lúc tắm rửa vẫn mặc áo trong, dựa vào trên vách đá bóng loáng ấm áp, tự rót tự uống hết chén này đến chén khác.

Hiện giờ tứ phương man di đều đã bình định, so với kiếp trước còn sớm hơn mấy năm, dàn tướng lãnh tài ba cũng không theo Chu Huyên làm phản như kiếp trước, từ nay về sau thiên hạ thái bình, hậu cung phi tần lại không nhiều, tiết kiệm được bao nhiêu tiền tài châu báu, trong triều cũng ít tham quan ô lại, bá tánh an cư lạc nghiệp, đời sống ngày càng tốt đẹp.

Đợi những hao tổn do chiến tranh được phục hồi, hắn sẽ cho mở cửa thông thương, Đại Hạ nhất định phồn vinh hưng thịnh, hoàng đế hắn đây tương lai nhất định có thể danh lưu sử sách, so với tiền triều Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông cũng không thua kém là bao. Thụy hào của Tuyên đế vẫn luôn không tốt, đời này nếu hắn sống được lâu dài thêm một chút, sau khi chết liệu có thể nào đạt được một chữ 'Văn'?

Cẩn thận ngẫm lại, đời này thành công của hắn càng vượt xa so với kiếp trước, ngoại trừ…… Tuyên đế đem chén rượu đặt vào khay gỗ phiêu diêu trên mặt nước, nhíu mày đấm đấm eo. Mấy vị trong hậu cung quả thực không hề có phụ đức. Vạn ác dâm vi thủ, trăm hạnh đức vi tiên*, thế nhưng hậu cung của hắn lại không có lấy một người tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức, khuyên hắn kiềm chế tình cảm, ngược lại ai nấy đều giống như không ép khô hắn sẽ không bỏ qua?!

[**trong vạn cái ác thì dâm đứng đầu, trong trăm cái hạnh thì đức đi trước.*]

May là hắn chạy trốn nhanh, hôm nay nếu lại bị Chu Huyên không biết tiết chế mà làm hắn, cho dù hắn có nghỉ ngơi ba ngày cũng sẽ không bù lại được. Tuyên đế than nhẹ một tiếng, muốn vươn tay lấy bầu rượu tiếp tục rót, nhưng hiện tại hắn đã có chút say, động tác cũng không chuẩn, giơ tay không thể với tới khay, ngược lại càng khiến nó bị đẩy đi xa hơn. Tuyên đế bất đắc dĩ đứng dậy, đi về phía trước vài bước, chân lại mềm đến không chống đỡ được thân mình, cơ hồ muốn ngã nhào vào trong nước.

Tuyên đế cố sức giãy giụa lướt tới, phía sau bỗng nhiên nghe thấy một tiếng 'thình thịch', có người từ sau lưng gắt gao ôm hắn, thanh âm khàn khàn vang lên từ trong màn hơi nước mờ ảo: "Thất lang dám ném ta lại một mình ở chỗ này sung sướng, thật sự nên phạt!"

Tuyên đế cả kinh trong lòng, xoay đầu nhìn người phía sau. Ngặt nỗi ánh trăng mông lung, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ hình dáng, Tuyên đế dò hỏi: "A Huyên?"

Đáp lại hắn lại là một nụ hôn dài khiến người hít thở không thông.

Cách đó không xa tiếp tục vang lên tiếng người đạp xuống nước, phảng phất như có người ở bên tai hắn cười nói: "Nguyên lai bệ hạ đã an bài tốt chỗ phong nhã thế này để chiêu đãi chúng ta, ta nhất định sẽ không cô phụ tâm ý của bệ hạ."

Từng mảnh y phục ẩm ướt dính vào người Tuyên đế, từng đôi tay nóng rực phiêu du trên da thịt hắn, đảo

mắt liền bao quanh hắn đến không còn một kẽ hở. Thanh âm Tạ Nhân như gió mát vang lên bên tai hắn, lời thốt ra lại là những câu từ dâm mỹ hắn chưa từng nghe qua: "Ta lúc trước chịu thiệt vì không trông coi bệ hạ cẩn thận, lại bởi vì da mặt mỏng, mới bị người khác đẩy ra ngoài. Thay vì để bệ hạ nạp vị Lục gì đó ở Hồng Lư Tự tiến cung, hoặc lại tuyển mỹ nhân gì đó, không bằng ta tự đem mình lấp kín cái lỗ nhỏ kia của bệ hạ, để bệ hạ không rảnh mà chạm vào người khác."

Sắc mặt Tuyên đế trướng đến đỏ bừng, chỗ dưới thân bị người nắm lấy liền phấn chấn tinh thần, khiến hắn không cách nào nói chuyện, đành phải "Ân Ân" mà hừ nhẹ, thể hiện tâm tình phẫn uất. Phượng Huyền nhẹ nhàng tươi cười, động tác tay phía dưới lại nhanh hơn vài phần: "Bệ hạ thích nghe dạng lời nói này của Tạ thái thú sao? Vậy thần cũng sẽ nói dù sao bệ hạ đã ban xuống ý chỉ nghỉ thượng triều ba ngày, chi bằng để thần làm cho long hành của bệ hạ cao hứng suốt ba ngày ba đêm luôn, bệ hạ thấy thế nào?"

CHÍNH VĂN HOÀN

90. Chương 89: Phiên Ngoại 1. Giáo Dục Lễ Nghi

Mạnh Tử hỏi Lương Huệ Vương: "Vui vẻ một mình với vui vẻ cùng người, cái nào vui hơn?"

Vương rằng: "Vui một mình không bằng vui cùng người."

Mạnh Tử hỏi: "Cùng ít người vui vẻ với cùng nhiều người vui vẻ, cái nào vui hơn?"

Vương rằng: "Ít người không bằng nhiều người."

Tuyên đế nghỉ thượng triều ba ngày, bốn vị hậu phi liền ngủ lại Duyên Phúc Cung, tỉ mỉ ra vào, không quản khó nhọc mà giảng giải đạo lý này cho Tuyên đế. Tuyên đế bị tấm lòng chân thành của bọn họ làm cho cảm động, đúng sai gì cũng ôm hết vào người, không chọn ba lấy bốn, còn về phần người sướng hay ta sướng, kết cục của việc cùng hậu phi hoan ái, chính là cuối cùng năm người đạt được cuộc sống mới vô cùng 'hài hòa'.

Vì sợ ảnh hưởng tiểu hoàng tôn đọc sách, Chu hoàng hậu liền làm chủ cho phép hoàng tôn cũng nghỉ ngơi, gọi người mang nó rời xa khỏi tầm mắt Tuyên đế. Tuyên đế nguyên bản còn tưởng được ngậm kẹo đùa cháu, nhưng vì bản thân lại đi lâm hạnh thái phó của hoàng tôn, sợ hoàng tôn chẳng những không học được tôn sư trọng đạo, ngược lại còn bị ảnh hưởng không tốt, đành phải nhịn đau đáp ứng đem tôn nhi đưa về cung.

Đã nhiều ngày hoang đường ở trong Duyên Phúc Cung, hắn ngay cả giường cũng cơ hồ không bước xuống, thức ăn đều do mấy vị hậu phi không tu phụ đức kia đưa vào trong miệng. Tuy rằng bốn người kia đem hắn chiếu cố thật cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí cả lời cũng không cần nói, một ánh mắt là có thể lý giải ý tứ của hắn. Nhưng giữa lý giải và làm được còn kém một khoảng cách cực kì xa tỷ như nói: Tuyên đế hy vọng mọi người hoà bình ở chung, không cần ở trên giường động thủ, càng không cần dùng thân mình hắn làm tiền đặt cược, nhưng không ai chịu làm theo ý hắn.

Gia môn bất hạnh, vì có hãn…… phi!

Đêm trước ngày thượng triều, Tuyên đế cuối cùng cũng được chút nghỉ ngơi nhàn rỗi, lại vì mấy ngày nay hoang dâm quá độ, nhất thời thanh tĩnh xuống ngược lại khiến hắn ngủ không được, liền dựa vào đầu giường chậm rãi suy nghĩ nên xử trí như thế nào bốn vị hậu phi chẳng phân biệt tôn ti trên dưới, đối với hoàng đế hắn đây không hề biết kính sợ.

Ngày mai sau khi thượng triều, liền hạ chỉ khiển trách cả bốn người bọn họ, sau đó cấm đoán bọn họ ở trong cung điện riêng của mỗi người! Còn phải tước phong hào của bọn họ…… Không đúng, còn chưa có ban phong hào, vậy đoạt quyền lực quản lý cung vụ của Chu Huyên và Thuần Vu Gia! Phế hậu thì liên lụy quá lớn, Chu Huyên cũng chỉ có thể bế môn ở trong cung, tất cả chi tiêu đều ấn theo phân lệ của Hoán Y Cục*, ba cái phi tử trực tiếp biếm làm cung nhân Hoán Y Cục, để bọn họ ở trong cung cảnh tỉnh cho tốt!

[**phòng giặt đồ, ai hay coi phim cổ trang thì biết, bao nhiêu quần áo trong cung đều dồn về đây, ngày ngày chà chà chà…… hahaha!*]

Tuyên đế càng nghĩ càng cảm thấy thống khoái, đáy lòng liên tục phác hoạ hình ảnh mấy tên hậu phi kia bị dạy dỗ đến thành thật nghe lời, bộ dáng tiểu tức phụ mà lấy lòng hắn. Thẳng đến hừng đông, hắn lại bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng ba ngày nay hắn đều mang theo hậu phi sinh hoạt tại li cung, vừa trở về triều liền hạ chỉ khiển trách bốn người kia, bộ dáng giống như bị người ta lăn qua lăn lại quá độ, các đại thần trong triều sẽ không nhìn ra hắn mới là người bị đè ở dưới đi?

Vạn nhất bị người nhìn ra được, hoàng đế hắn đây còn cái gì là uy nghiêm, còn cái gì là thể diện, làm sao đối mặt với triều đình quan viên cùng thiên hạ bá tánh? Thôi, áo trong đã không có, ít nhất phải giữ cho được mặt mũi……

Hắn đem thuật khống chế hậu cung ở kiếp trước nghĩ rồi lại nghĩ, phát hiện ra kiếp trước hậu cung không cần hắn lo lắng, những nữ tử đó đều là trời sinh rộng lượng hiền lương. Ngay lúc Tuyên đế cơ hồ muốn tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện những nữ tử đó sau khi vào cung, liền được dạy dỗ cung quy cung lễ, mà đám người Chu Huyên lại đều là nam tử, nên hắn hoàn toàn đã quên mất điểm này.

Chính bởi vì có nữ quan dạy dỗ, kiếp trước những ái phi đó mới người người tuân theo khuôn phép, ôn nhu hiền thục? Nếu để cung nhân điều giáo bọn Chu Huyên học lễ nghi…… Trong đầu Tuyên đế bỗng nhiên toát ra hình ảnh bốn người kia đập phá Thượng Cung Cục, hầm hầm mà chạy tới chất vấn hắn vì sao bắt mình học quy củ nữ nhân…… trên đầu Tuyên đế toát ra một tầng mồ hôi lạnh, không dám nghĩ tiếp.

Bốn vị hậu phi cũng thật có bản lĩnh, nhưng bản lĩnh quá mức, chịu khổ lại là hoàng đế hắn đây.

Bên ngoài đã gõ trống canh bốn, Tuyên đế vẫn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, trên người nơi chốn đều nhức mỏi, hận không thể nghỉ thêm mấy ngày không vào triều. Nhưng lấy kinh nghiệm tự mình trải qua nhiều ngày nay, nếu thật sự tiếp tục nghỉ ngơi, sẽ lại biến thành nghỉ ngơi không được. Hắn quyết tâm, từ trên giường ngồi dậy, vừa chậm rãi mặc quần áo, vừa quyết định chủ ý: Cho dù có bị người biết chuyện khiến hắn mất mặt cũng đành vậy, vẫn nên hướng đại thần có kinh nghiệm hỏi thăm, dù gì bọn họ cũng không dám đem chuyện tư mật nội cung nói ra ngoài.

Hạ triều ngày hôm sau, Tuyên đế liền triệu Hà thừa tướng vào Văn Đức Điện. Lão thừa tướng không chỉ đức cao vọng trọng, ở trong triều địa vị tôn kính, càng quan trọng hơn là lão cưới Hạ quốc trưởng công chúa, cũng coi như là cô tổ phụ của Tuyên đế. Loại sự tình này liên quan đến hoàng gia tư mật, tìm thần tử tự nhiên có nhiều bất tiện, nhưng tìm trưởng bối nhà mình, hẳn là có thể có được chút chủ ý tốt đi?

Đem Hà thừa tướng triệu vào trong điện, Tuyên đế khuôn mặt âm trầm suy xét nên mở miệng như thế nào. Hà thừa tướng ngồi nửa ngày, thấy Tuyên đế sắc mặt càng nhìn càng khó xem, không khỏi âm thầm hồi tưởng, gần nhất tỉnh nào có tai hoạ hay là trong triều lại lòi ra tham quan dù sao bản thân lão thanh chính liêm minh, xử sự công bằng, Tuyên đế không có khả năng đối với lão có cái gì bất mãn.

Đợi cho chén trà trong tay lão Hà thừa tướng lạnh ngắt, Tuyên đế vẫn không nói ra ý tứ của mình. Hà thừa tướng rốt cuộc chờ không nổi nữa, đứng dậy chắp tay hỏi: "Thánh thượng triệu lão thần tới đến tột cùng là vì chuyện gì? Bất luận nghiêm trọng cỡ nào, cũng đừng ngại nói ra để lão thần thay thánh thượng tham tường."

Tuyên đế bị một câu của lão làm cho bừng tỉnh, nhìn chằm chằm Hà thừa tướng nửa ngày, rốt cuộc quyết tâm khẽ cắn môi hỏi: "Lão thừa tướng không cần đa tâm, trẫm hôm nay gọi ngài tới, là muốn cùng ngài nói về gia sự. Không biết thân thể trưởng công chúa vẫn khỏe chứ, cùng thừa tướng ở chung có tốt không?"

Hà thừa tướng nghe nhưng không hiểu, lại vẫn nghiêm túc đáp: "Thân thể công chúa cực tốt, cùng lão thần tôn kính như tân, đa tạ bệ hạ quan tâm."

Tuyên đế châm chước dùng từ, trước khen vài câu Hà thừa tướng có thuật ngự thê, sau đó thật cẩn thận mà đem câu chuyện chuyển vào vấn đề chính: "Nếu công chúa cùng thừa tướng có xung đột, thì giải quyết thế nào?"

Hà thừa tướng nhắc tới việc này, bỗng nhiên vẻ mặt tang thương, thổn thức đáp: "Thuở thiếu niên mỗi khi xung đột, gia phụ gia mẫu đều sẽ hung hăng phạt ta một trận, bức ta xin lỗi công chúa. Lúc ấy lão thần thường nghĩ, tương lai có một ngày không còn người quản thúc ta, ta nhất định phải vùng dậy, trọng chấn phu cương. Mấy mươi năm sau, gia phụ gia mẫu quả thật đều không còn nữa, nhưng khi đó ta cùng công chúa đã không còn thường xuyên cãi nhau…… Tuổi lớn, cũng không còn bồng bột, cảm tình cũng so với trước đây càng sâu đậm……"

Lão nâng tay áo lau lau khóe mắt, hướng Tuyên đế thỉnh tội: "Thỉnh bệ hạ thứ cho thần thất lễ, người già rồi, ngược lại càng dễ dàng rơi lệ."

Tuyên đế từ trong lời của lão thừa tướng nghe ra được một kinh nghiệm hữu dụng, hiện tại ban thưởng còn không kịp, sao lại trách tội thất lễ của lão? Không những khuyên lão không cần quá mức cẩn thận gò bó, còn theo lão cảm khái một hồi: "Trời cao vong tình, tình không chỗ trú ngụ, nên cuối cùng đều rơi xuống đầu chúng ta."

Hai người thổn thức tuy không giống nhau, nhưng trình độ sợ vợ như sợ hổ cũng thật không phân cao thấp. Hà thừa tướng vừa rời đi xong, Tuyên đế liền gấp đến không chờ nổi mà tự tay viết xuống thánh chỉ, tuyên triệu cha mẹ bốn người kia vào cung.

Tuyên đế cẩn thận lựa chọn từ ngữ, viết rằng: vì cung quy ngăn cách, nên cốt nhục phân ly, quả thật có chút trái với luân thường, hắn tự nghĩ hoàng hậu cùng các vị ái phi đều là nam tử, lại là trọng thần triều đình, không thể cùng nữ tử quơ đũa cả nắm, nên muốn triệu cha mẹ bốn người vào cung thăm hỏi nhi tử.

Tuyên đế thậm chí không dám đem ý chỉ này đưa đến Trung Thư tỉnh, mà trực tiếp triệu nội thị tiến vào, ban cho lệnh bài, để bọn họ phi ngựa ra cung truyền tin. Giữa bốn vị hậu phi, cha mẹ Chu Huyên và Thuần Vu Gia đều ở kinh thành, sau khi tiếp chỉ liền lập tức thay đổi lễ phục vào cung, còn người nhà Phượng Huyền và Tạ Nhân thì vẫn chưa vào kinh, nhóm nội thị liền chuẩn bị hành trang lên đường, ra kinh đến cố hương của bọn họ tìm người.

Chu lão tướng quân giáo huấn nhi tử giáo huấn đến thuận tay, vừa vào cung liền bất chấp tất cả mà bắt đầu la mắng, mẫu thân Chu Huyên đem y che chở ở phía sau, sau đó vận khí đan điền, bắt đầu mắng ngược trở lại phụ thân y vô dụng, để nhi tử vào cung làm hoàng hậu. Một nhà ba người này chính là đánh mắng đến náo nhiệt, Tuyên đế cho nữ quan qua đó, làm trò mà tự giới thiệu trước mặt cha mẹ Chu Huyên: "Nô tì là nữ quan Thượng Cung Cục, hoàng hậu sau khi vào cung vẫn chưa từng chính thức học qua cung quy lễ pháp, bệ hạ phái nô tì tới làm giáo dẫn. Truyền khẩu dụ của bệ hạ, vì đề phòng hoàng hậu không quen, quốc trượng cùng phu nhân hãy tạm thời lưu lại Khôn Ninh Cung một thời gian, đợi hoàng hậu quen thuộc cung quy rồi hẳn trở về."

Chu Hoài lập tức thay đổi sắc mặt, nắm quải trượng mà rượt theo đánh Chu Huyên, sau đó bị phu nhân đoạt lấy quải trượng mà đánh một trận. Lão tướng quân tuy rằng không dám đánh trả, nhưng vẫn dám giáo huấn nhi tử, vừa trốn quải trượng đập xuống của phu nhân vừa mắng: "Đồ bất hiếu! Vào cung còn dám gây rắc rối! Khẳng định là ngươi không hiểu chuyện, thánh thượng mới cho người tới giáo huấn ngươi……"

Nữ quan trốn ở trong góc nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phu nhân, quốc trượng, hoàng… hoàng hậu……"

So với Chu gia võ công gia truyền, Thuần Vu lão gia cùng phu nhân lại bình thản hiểu biết lễ nghi hơn nhiều. Gia tộc Thuần Vu bất quá chỉ là một gia tộc mới nổi, hai vợ chồng già đều không quen với cung điện xa hoa, động tác thập phần câu nệ, càng không dám làm trò đánh nhi tử trước mặt nữ quan, chỉ dùng lời nói thấm thía mà khuyên nhủ: "Ngươi làm đại quan, vi phụ cũng quản không được ngươi, chỉ có một điều cần phải dặn dò ngươi tài phú một nhà chúng ta đều là do thánh thượng ban tặng, ngươi phải biết tri ân báo đáp, không thể có tâm tư khinh thường."

Thuần Vu Gia không thẹn với lương tâm, lập tức đáp: "Ta tất nhiên là hết lòng hết sức, chỉ sợ hầu hạ không chu toàn." Còn về chuyện chu toàn ra làm sao, vậy thì phải tùy theo cách nghĩ của mỗi người. Thuần Vu Gia tìm hiểu thì biết được bên phía Chu Huyên, Phượng Huyền cùng Tạ Nhân cũng phái tới người giáo dẫn, liền an tâm đưa cha mẹ vào thiên điện nghỉ ngơi, chính mình thì hướng nữ quan kia lãnh giáo thuật mị quân lưu truyền trong cung.

Mẫu thân Tạ Nhân tới cũng không chậm, Tạ Nhân vào cung xong liền cho người quay về Hội Kê rước nàng vào kinh, chỉ là đường xá xa xôi, lúc Tuyên đế sai nội thị đi tìm người thì còn chưa kịp đến kinh thành. Mấy ngày sau khi nàng vào kinh, liền được Tuyên đế phái người mang vào trong cung đoàn tụ cùng nhi tử. Tạ phu nhân vừa thấy nhi tử liền giáo huấn: "Chuyện vào cung là chính ngươi cầu xin, về sau có ủy khuất cũng phải tự mình nuốt xuống, không được hướng ta oán giận!"

Tạ gia lấy quân quy trị gia, Tạ Nhân ở trước mặt mẫu thân thập phần thành thật, nghiêm chỉnh chắp tay

trước ngực, nghiêm chỉnh ngồi, nghiêm chỉnh tuân thủ lễ nghi. Lại thêm Tạ Nhân giỏi nghe giỏi nhớ, lời nói của nữ quan kia vào tai liền không quên, mới dạy có nửa ngày, nữ quan đã không còn gì để dạy, trở về hướng Tuyên đế phục mệnh. Tuyên đế bị đè nén đến thở dài một tiếng, cúi đầu suy nghĩ một trận, liền phân phó: "Ngươi trở về, thỉnh Tạ phu nhân ở lại trong cung một thời gian, lấy cớ an ủi A Nhân."

Vào cung cuối cùng lại là người nhà Phượng Huyền. Phụ thân Phượng Huyền vì việc nhi tử vào cung mà lấy làm hổ thẹn, mẫu thân tuy rằng thương yêu nhi tử, nhưng lại không lay chuyển được trượng phu. Ngay cả nội thị do Tuyên đế phái tới cũng không khuyên giải được lão nhân bướng bỉnh này, đành phải đi gặp quan phủ địa phương mượn người, nửa mời nửa áp giải mà đem cha mẹ Phượng Huyền lôi vào kinh.

Phượng lão tiên sinh tuy đã vào cung, nhưng khí tiết lại không thiếu, ngay cả mặt nhi tử cũng không chịu nhìn. Phượng phu nhân ở một bên ôm nhi tử khóc lóc một hồi, liền khuyên Phượng Huyền đi cầu xin phụ thân y tha thứ. Phượng Huyền tính tình cũng ngay thẳng cứng đầu, không rên một tiếng mà quỳ gối ngoài thiên điện, khiến nữ quan và đám cung nhân hoảng sợ đến độ chết khiếp, mặc cho ai cũng không đỡ được y đứng dậy.

Việc này sau khi được báo lên, Tuyên đế rốt cuộc ngồi không nổi nữa. Hắn trước đây đối với gia tộc Phượng thị đã không có ấn tượng tốt, chỉ là sau khi Phượng Cảnh bị đày rời khỏi kinh, Phượng gia cũng không còn dám nháo động chuyện Phượng Huyền nữa, sau đó hắn vội vã chỉnh phạt nước láng giềng, nhất thời quên giáo huấn người Phượng gia. Hiện tại nghe thấy Phượng Huyền chịu ủy khuất lớn như thế, Tuyên đế liền bất chấp tất cả, vội vàng di giá đến Tuyên Hoà Điện.

Thời điểm Tuyên đế đến nơi, Phượng Huyền chính là đang quỳ trên nền đá xanh, sắc mặt ngưng trọng, thân mình thẳng tắp, hai đầu gối đặt trên mặt đá, Tuyên đế vừa nhìn liền cảm giác đầu gối phát đau, lập tức tiến tới đem người đỡ dậy. Phượng Huyền mặt đầy thần sắc kinh hỉ, nhưng kinh hỉ xong lại ảm đạm nói: "Bệ hạ lấy nhân hiếu trị thiên hạ, ta lại không thể khiến phụ thân vừa lòng, còn để cho bệ hạ vì ta lo lắng……"

Mẫu thân Phượng Huyền ở bên cạnh kiến giá, Tuyên đế khoan dung mà khuyên nàng đứng dậy, lại khen nàng vì quốc gia giáo dưỡng ra một vị hiền tài lương đống. Phượng lão tiên sinh trong điện nghe thấy Tuyên đế tới, tuy rằng trong lòng bất mãn hắn đem nhi tử nhà mình vào cung làm nam phi, nhưng lại không thể thất lễ trước thiên tử, vội vàng ra cửa nghênh đón.

Tuyên đế miễn lễ cho lão, trên mặt mang theo vài phần ý cười uy nghiêm, đạm nhiên hỏi: "Phượng công đọc qua đủ loại thi thư, trẫm có một chuyện muốn hỏi ngươi. Không biết quân cùng phụ bên nào thân hơn, trung cùng hiếu bên nào nặng hơn?"

Phụ thân Phượng Huyền hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức đáp: "Quân thần phụ tử, tất nhiên là quân đứng trước phụ, trung nặng hơn hiếu."

Tuyên đế liền cười nói: "Phượng khanh tận trung với quân, luôn hoàn thành tốt trọng trách được giao, không phải chính là tuân theo lời dạy dỗ của lão tiên sinh hay sao? Có con như thế, lão tiên sinh còn gì bất mãn, vì sao ngược lại không chịu gặp y?"

Phượng phụ liền muốn quỳ xuống, Tuyên đế vội bảo Phượng Huyền ngăn lại. Lão tiên sinh không thể quỳ,

liền cúi đầu đáp: “Gia tộc Phượng thị truyền đời đến nay đã hơn trăm năm, chưa bao giờ làm ra chuyện lấy sắc thị quân……”

Tuyên đế trách mắng: “Phượng công ăn nói cẩn thận! Người trong cung của trẫm, đều là lấy đức thị quân, không có ai lấy sắc thị quân cả!”

Phượng Huyền cũng nói theo: “Bệ hạ là thánh minh thiên tử, há chứa chấp loại người lấy sắc mời sủng? Thần tử thị quân vốn như vợ hầu chồng, thần dân thiên hạ có ai không yêu vua, ta có thể vào cung hầu bệ hạ là may mắn mà trời cao ban cho, phụ thân lúc này nên lấy ta làm vinh, cớ sao lại coi đây là nhục?”

Tuyên đế nghe được thập phần vừa lòng, tầng băng sương trên mặt cũng theo gió bay đi, mỉm cười nói với Phượng Huyền: “Phượng khanh có tấm lòng trung nghĩa, trẫm vẫn luôn minh bạch, khúc mắc giữa ngươi và cha mẹ trẫm cũng ngóng trông có thể sớm ngày cởi bỏ. Đợi việc này hóa giải xong, khanh liền không cần phân tâm với gia sự, chuyên tâm vì trẫm dạy dỗ hoàng thái tôn.”

Hai người càng nói càng đứng đắn, phụ thân Phượng Huyền nghe vào đều cảm thấy chính mình oan uổng nhi tử. Tuyên đế đi rồi, cung nhân lại nhào tới khuyên giải, đem công tích Phượng Huyền lập được khen rồi lại khen, trong lòng Phượng công âm thầm vì nhi tử mà kiêu ngạo, thái độ chậm rãi mềm xuống.

Tuyên đế nghe nội thị báo cáo việc này, trong lòng cực kì đắc ý, âm thầm đem Hà thừa tướng khen rồi lại khen, thuận tay liền ban mấy xấp vải thượng đẳng cùng trăm lượng hoàng kim xuống. Hậu cung có vài vị nhạc phụ nhạc mẫu tọa trấn, Tuyên đế rốt cuộc có thể nghỉ ngơi mấy ngày, không cần lo lắng có người xông vào tẩm cung của hắn hay Văn Đức Điện cùng Ngự Hoa Viên gì đó, giữa ban ngày ban mặt mà a dua mời sủng.

Tuyên đế chuyên tâm phê duyệt tấu chương, trong điện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ, trên ngự án liền xuất hiện một chén canh. Tuyên đế cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: “Đi xuống đi, lát nữa trẫm ăn sau.”

Cái muỗng trong chén bỗng nhiên dán tới giữa môi Tuyên đế, nước canh ngọt ngào liền theo kẽ răng chảy vào trong miệng hắn. Tuyên đế ngẩng đầu đang muốn mắng tên nội thị không hiểu chuyện kia, thế nhưng lúc vừa nhìn thấy mặt người nọ, lập tức sửng sốt kẻ đút canh cho hắn lại là Thuần Vu Gia!

Trong lúc hắn ngây người, muỗng canh đã được đưa vào trong miệng hắn. Tuyên đế nuốt nước canh, kinh ngạc hỏi: “Ngươi không phải đang học quy củ……”

Thuần Vu Gia cười đến thập phần ôn nhu, hai mắt cong cong, ánh mắt lại gắt gao dính chặt vào đôi môi ướt át của Tuyên đế: “Bệ hạ nói đúng, ta chính là đang theo nữ quan học tập đạo thị quân. Nàng dạy ta phải thời thời khắc khắc quan tâm thân thể bệ hạ, vậy nên ta liền kêu phòng bếp nấu canh bổ dưỡng, đưa đến cho bệ hạ.”

Y dán sát người tới, miệng ngậm một muỗng canh đút vào trong miệng Tuyên đế, ngẩng đầu dụ hoặc mà nói: “Ta đã học được rất nhiều biện pháp thị quân. Đã nhiều ngày nay bệ hạ chưa từng nghỉ ngơi tại hậu cung, đối với thân thể cực kỳ bất lợi, ta lại không thể làm ngơ bỏ mặc long thể vì cấm dục mà chịu thương

tổn, nên đành phải mặt dày không biết xấu hổ tự mình hiến dâng."

Tuyên đế: trẫm muốn trọng chấn phu cương!

Bốn vị hậu phi:……!!! được thôi ~~

Editor: hahaha!

91. Chương 90: Phiên Ngoại 2 – Hậu Cung Chân Loan Truyện (1)

Thuần Vu Gia từng ngụm đút Tuyên đế uống canh, tuy rằng không có nhiều động tác ái muội, nhưng nhiệt độ giữa hai người vẫn không ngừng bay lên, đến lúc chén canh uống được hơn phân nửa, Tuyên đế đã quên mất chuyện Thuần Vu Gia phải quay về Di Thanh Điện tiếp tục học lễ nghi.

Thuần Vu Gia thuận tay đem canh chén đặt lên ngự án, chính mình chen vào giữa án thư và long ỷ, đem đầu Tuyên đế đặt vào lưng ghế, triền miên mà hôn môi. Trong miệng hai người còn dư vị của chén canh lúc nãy, lúc môi lưỡi giao triền, cảm giác ấm áp tốt đẹp hòa cùng hương vị thanh ngọt, một nụ hôn này ngọt tới tận tâm Tuyên đế.

Tay Thuần Vu Gia cực kì xảo diệu mà dò xét vào trong vạt áo Tuyên đế, linh hoạt cởi bỏ đai lưng, theo lưng quần trượt xuống phía dưới, đụng phải hai viên tiểu cầu nặng trĩu của Tuyên đế. Y đem hai viên tiểu cầu kia cầm vào trong tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nhéo hai cái, liếm sạch chỉ bạc nơi khóe môi Tuyên đế, trêu đùa: "Nơi này của bệ hạ đã nặng như vậy, chẳng lẽ còn muốn nhịn tiếp hay sao? Ta một thân đảm nhiệm trọng trách cùng nhau giải quyết lục cung, lúc hoàng hậu không thể chủ sự, ta đương nhiên phải chiếu cố thân thể bệ hạ gấp bội……"

Ngón tay của y ở trên người Tuyên đế đã vội vã vô cùng, đôi môi cũng từ trên mặt Tuyên đế di chuyển xuống dưới, một tay đè nặng bả vai Tuyên đế, cách tầng y phục gặm cắn song châu đã lặng yên đứng thẳng trước ngực. Y phục mùa xuân mỏng manh bị nước miếng làm cho ướt đẫm.

Thân thể Tuyên đế sớm đã bị hậu phi hầu hạ đến thập phần mẫn cảm, chỉ hơi chút chạm vào, đã cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ dưới bụng dâng lên, nửa người trên tự động hướng về phía trước, đem chính mình đưa vào đôi môi ướt nóng kia. Thuần Vu Gia dùng sức liếm mút một chút, Tuyên đế liền cảm thấy tê dại khó nhịn, dùng sức nắm chặt dây buộc tóc sau đầu y kéo xuống phía dưới, lại lôi kéo tay y sờ tới bên đầu nhũ còn chưa được chiếu cố.

Thuần Vu Gia liền chìu theo ý tứ của hắn, vừa lòng mà nói: "Bệ hạ quả nhiên rất nhớ nhung ta, như thế vừa lúc, ta đang định đem một thân sở học đều thi triển ra, để bệ hạ xem xét bình luận." Hô hấp ấm áp của y thổi vào trên y phục ướt đẫm, khiến da thịt trước ngực Tuyên đế bị kích thích, đầu óc cũng tỉnh táo lại hai phần.

Vừa mới nghỉ ngơi không tới hai ngày, thế nhưng chính mình đã cơ khát tới nông nỗi này…… Tuyên đế cảm thấy vô cùng xấu hổ, dùng sức kẹp chặt hai chân, muốn che lại chỗ bất nhã kia. Nhưng tay Thuần Vu Gia vẫn còn đặt ở giữa hai chân hắn, thành ra động tác biến thành kẹp chặt tay y. Tuyên đế vội vàng mở chân buông ra tay y, hơi dùng sức đẩy y: "Dừng tay…… Nơi này là chỗ trẫm phê duyệt tấu chương, không phải hậu cung. Ngươi trở về đi, trẫm nếu muốn sẽ triệu ngươi lâm hạnh……"

Trong lúc nói chuyện, Thuần Vu Gia đã nâng lên hai chân hắn, đem quần dài cùng quần trong đều cởi ra, cúi đầu mút nhẹ trên đỉnh long căn. Thân mình Tuyên đế bỗng nhiên run rẩy, nói không nên lời. Thuần Vu Gia nâng mắt nhìn hắn, mị hoặc mà cười cười, đem hai chân hắn đặt lên đầu vai, tách ra cánh mông, cúi đầu nhìn chằm chằm chỗ nếp nhăn uốn lượn hồng nhạt vẫn co chặt kia: "Hậu cung vốn không nên ra vào chỗ triều chính, nhưng thần là Trung Thư lệnh, phải nên hầu hạ ở bên cạnh thiên tử, tùy thời viết chỉ nghị sự. Thần hiện tại cũng không phải đang chờ bệ hạ lâm hạnh, mà là cùng bệ hạ làm rõ lễ nghi quy chế hậu cung."

Y một tay cầm lấy long căn, dùng đôi môi mỏng của mình hôn lên, một cái tay khác tìm xuống phía dưới, ấn vào long môn, thần sắc lại có vẻ thập phần trịnh trọng cẩn thận: "Thần muốn thỉnh chỉ gia tăng số đồng sử ở Thượng Nghi Cục, mấy ngày nay vẫn luôn không có nữ quan ghi chép số lần cùng thời gian được sủng hạnh của hậu cung, khiến cho thần cực kì bất tiện trong việc an bài hậu phi thị tẩm……"

Lúc nói những lời này, tay y còn thỉnh thoảng mơn trớn thân thể Tuyên đế, chỉ là động tác cực kì nhỏ bé, như có như không. Tuyên đế mới vừa nếm trải một chút vui vẻ, lập tức lại bị vắng vẻ, dục vọng trong cơ thể tích lũy kéo tới, không chỗ phát tiết, khó chịu đến phải dựa chặt vào lưng ghế, đầu cực lực ngửa ra phía sau, há miệng thở dốc, đứt quãng mà đáp: "Ghi chép làm cái gì…… Đều là nam tử…… Cũng sẽ không có thai……"

Thuần Vu Gia bỗng nhiên nhướng mày, ngọn lửa trong mắt càng thêm sáng ngời, chậm rãi đứng dậy, áp người về phía Tuyên đế, vuốt ve gương mặt hắn: "Người quân tử phải biết lo nghĩ mà đề phòng trước mọi sự. Vạn nhất bệ hạ thực sự có hoàng tử công chúa, đến lúc đó có sổ sách ghi chép thì mới biết là do vị phi tần nào làm ra chứ? Thần bất tài, nguyện làm gương cho hậu phi, đợi sau khi được lâm hạnh sẽ tự tay ghi chép cho mình đầu tiên."

Tuyên đế lòng đầy cảm giác hổ thẹn, rồi lại không thể ức chế mà hưng phấn. Thuần Vu Gia nâng cằm hắn hôn lên, cởi ra y phục của chính mình, lộ ra tính khí dùng để hầu hạ thiên tử, cầm tay Tuyên đế sờ soạng lên. Tuyên đế cảm thấy vật ở trong tay mình dần dần dài ra to lên, gân xanh lộ rõ, nhớ lại những lần bị vật ấy tận lực hầu hạ, khiến hắn động tình khó ức.

Thân thể Tuyên đế đã mềm nhũn dựa vào long ỷ, nỉ non kêu lên: "Ấu Đạo, đừng như vậy, trẫm, mau cho trẫm……" Hắn cơ hồ nói năng lộn xộn, mắt long lanh như nước hồ thu, ánh mắt đã không tự chủ được mà chuyển xuống phía dưới.

Thuần Vu Gia vừa muốn phụng chỉ thị tẩm, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to: "Bệ hạ, Binh bộ thượng thư Hàn Cánh cầu kiến!"

Một tiếng này chấn động khiến cả hai đều đột ngột cứng đờ, Tuyên đế lập tức đề cao thanh âm hô: "Không gặp……" Một câu chưa dứt, cửa điện đã bị người phá mở, thanh âm Hàn Cánh ngoài cửa cao giọng vang lên: "Bệ hạ đại hỉ! Ân tướng quân đã đánh vào Thổ Phiên, hoàng tộc Thổ Phiên còn sót lại đều đồng loạt đầu

hàng……”

Cũng may Thuần Vu Gia phản ứng cực nhanh, lúc Hàn Cánh bước vào liền buông ra Tuyên đế, chính mình chui xuống dưới ngự án, còn không quên giơ tay sửa sang lại long bào. Tuyên đế cũng vội vàng ngồi thẳng, nâng tay áo hủy diệt vết tích trên mặt, hai khủy tay chống ở trên bàn, chờ đợi tình dục dưới thân bình phục.

Hàn Cánh sải bước mà tiến vào điện, đứng ở dưới bậc cao giọng cười nói: “Bệ hạ, đây là chiến báo từ Thổ Phiên, thỉnh bệ hạ xem qua. Ân tướng quân muốn vào kinh làm lễ hiến phù, nhưng trước đó phải đem quân mã đưa trở về bổn quận, thần là tới cùng bệ hạ thương nghị, khi nào thì để y vào kinh, nghi thức hiến phù có cần đối chiếu với lúc Đại tướng quân bình định Tây Nhung? Còn về lãnh thổ của Thổ Phiên, có muốn lưu lại một đội quân để trấn giữ hay không……”

Hàn Cánh đĩnh đạc mà nói, thế nhưng Tuyên đế đã hoàn toàn không nghe lọt vào tai. Thuần Vu Gia tuy rằng núp phía dưới ngự án, lại còn không quên bổn phận của mình, nằm giữa hai chân Tuyên đế thổi tiêu. Tuyên đế chỉ lo chú ý đến động tác môi lưỡi của Thuần Vu Gia, nương theo nhịp điệu của y mà tiến thoái, nhưng ở trước mặt Hàn Cánh lại không thể không tận lực trấn định, một thân cơ bắp đều nhẫn nhịn đến cương cứng, nhiệt độ trên mặt càng lúc càng nóng lên, cơ hồ không dám ngẩng đầu.

Tuyên đế cắn chặt môi dưới, cố nuốt xuống từng tiếng rên rỉ chực chờ muốn thốt ra, khống chế hô hấp, cực lực bảo trì dáng vẻ. Hàn Cánh đứng ở dưới bậc, cõi lòng đầy chờ mong mà nhìn Tuyên đế: “Ý của bệ hạ thế nào?”

Ý của Tuyên đế, chính là muốn y sớm chút đi ra ngoài. Vừa vặn bên dưới truyền đến từng đợt kích thích khiến hắn không dám mở miệng nói chuyện, chỉ tận lực chống đỡ thân mình, giả bộ híp mắt, làm ra vẻ cao thâm khó lường. Hàn Cánh cũng có chút phát ngốc, cho rằng bản thân mới vừa rồi nói không đủ rõ ràng, liền nói lại một lần nữa.

Tuyên đế cúi đầu nhìn về phía chiến báo trên mặt bàn, trước mắt đã một mảng mơ hồ. Ngón tay Thuần Vu Gia không biết từ khi nào đã xâm nhập vào trong thân thể hắn, đang ở trên thành nội bích tìm kiếm điểm mẫn cảm của Tuyên đế. Tuyên đế rốt cuộc nhẫn nại không được, từ trong cổ họng phát ra một chút nức nở.

Hàn Cánh mơ hồ nghe được động tĩnh, vội vàng ngậm miệng lắng nghe Tuyên đế chỉ thị. Tuyên đế nuốt xuống thanh âm, dưới chân dùng sức đạp Thuần Vu Gia một cái, tay rơi xuống trên đùi hung hăng nhéo một phen, nương theo đau đớn mà tỉnh táo lại. Hắn ‘khụ’ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hàn Cánh: “Ân Chính có thể đại thắng, lòng trẫm rất an ủi…… Việc này liền giao cho Binh bộ toàn quyền xử trí, ngươi ngày mai dâng lên tấu chương……”

Tuyên đế cúi đầu thở hổn hển một trận, cảm thấy trước mắt từng đợt trắng bệch, rốt cuộc chống đỡ không được, cắn chặt răng nói: “Ngươi trước tiên lui xuống, ngày mai thượng triều rồi nói sau.”

Hàn Cánh tuy không rõ nguyên do, nhưng vẫn theo lời lui xuống. Cửa Văn Đức Điện vừa khép lại, Tuyên đế liền lấy tay che miệng, kêu lên một tiếng, tiết ra trong miệng Thuần Vu Gia. Hắn nửa nằm ở trên ngự án, hô hấp thật sâu một trận, ách thanh trách mắng: “Chính ngươi tự phạt bổng lộc ba tháng, cấm đoán……”

Thuần Vu Gia từ dưới ngự án bò ra, đem phân thân của mình đưa tới trước mặt Tuyên đế, cười nói: "Thần còn phải vào triều, làm thế nào cấm đoán? Không bằng bệ hạ đem vật này cấm đoán đi, phạt không cho nó rời khỏi chỗ tối tăm không thấy ánh mặt trời kia?"

Vật nọ cơ hồ dán đến bên môi Tuyên đế, Thuần Vu Gia lại đem tay Tuyên đế đặt lên trên nó, một mặt trêu đùa một mặt muốn Tuyên đế cầm lấy nó kéo đến trước mặt chính mình. Tuyên đế giống như tẩu hỏa nhập ma, cầm vật kia vuốt ve qua lại, sửa thành mở miệng đem nó nuốt vào. Tuy chỉ ngậm lấy một đoạn, đã khiến Thuần Vu Gia kích động vô cùng, ôm mặt Tuyên đế nhẹ nhàng trừu động.

Miệng Tuyên đế bị căng đến cực độ, dưới thân lại hư không trống rỗng, đợi thích thú qua đi, liền "ô ô" mà trách cứ Thuần Vu Gia, muốn y đem vật nọ đưa vào nhà giam dùng để cấm đoán kia. Thuần Vu Gia biết ý, lưu luyến mà bứt ra, lại hướng dưới thân Tuyên đế dò xét tìm tòi, thấy chỗ cửa động đã chảy ra chất dịch trong suốt, liền đem Tuyên đế kéo ra phía ngoài. Đôi chân của Tuyên đế tự nhiên mà vòng lấy eo Thuần Vu Gia, đặng lên trên ngự án mượn lực. Thuần Vu Gia nâng cặp mông Tuyên đế, từng tấc một thúc người tiến vào.

Lúc kết hợp đến mức chặt chẽ nhất, hai người đồng thời thở ra một hơi. Thuần Vu Gia thấy thân thể Tuyên đế đã hoàn toàn mở rộng, liền gấp gáp không chờ nổi mà động thân phóng túng đưa đẩy, thúc từng cái đến chỗ sâu bên trong. Mỗi một động tác bứt ra cực kì thong thả, một một động tác đẩy vào tốc độ lại cực nhanh. Có lúc trằn trọc bên trong ngục giam kia một khoảng thời gian, thẳng đến khi đem bốn vách tường lồng giam ma sát đến nảy lửa, mới bằng lòng mà rút ra.

Hai cánh tay Tuyên đế chống xuống tay vịn long ỷ, thân mình một nửa treo giữa không trung, tư thế vặn vẹo khó chịu, thúc giục Thuần Vu Gia nhanh một chút, đừng ở bên trong cọ xát lâu quá. Thuần Vu Gia tự nhiên không dám trái mệnh, liền giữ tư thế kết hợp mà đem Tuyên đế ôm lên, chính mình ngồi vào long ỷ, đem hai chân Tuyên đế đặt vào trên tay vịn, ôm hắn mà thúc lên từ phía dưới.

Tư thế như vậy, Thuần Vu Gia thoáng khom lưng liền có thể hôn đến vùng da thịt trước ngực Tuyên đế, lại có thể khiến hắn ngồi vào chỗ sâu nhất, trên dưới giáp công, đem hắn từ trong ra ngoài đều ăn sạch sẽ.

Khoảnh khắc tiết ra trong cơ thể Tuyên đế, Thuần Vu Gia cúi đầu nhìn biến hóa nơi hai người kết hợp, lấy tay quệt lấy chất lỏng tràn ra, đưa đến bên miệng Tuyên đế. Tuyên đế vô ý thức mà liếm mút đầu ngón tay y, đem hương vị không thể sánh với chén canh lúc nãy nuốt xuống. Thuần Vu Gia nhìn đến lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, tỉ mỉ hôn đôi môi của hắn, bất quá vật đang chịu cấm đoán bên dưới lại thúc mạnh vài cái, thấp giọng cười hỏi Tuyên đế: "Bệ hạ, tội của vật này rất nặng, chỉ cấm đoán một hồi sợ không thể khiến nó hối cải, không bằng để nó ở trong lao chịu chút giáo huấn đi?"

Tuyên đế đầu óc đần độn, cảm thấy dưới thân lại bị căng đầy thêm vài phần, hung hăng cắn một phát lên đầu ngón tay y, giận dữ nói: "Trẫm sẽ phái người niêm phong Di Thanh Điện……"

Thuần Vu Gia vỗ về gương mặt Tuyên đế, không hề sợ hãi mà đáp: "Bệ hạ nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao thần vẫn còn chỗ khác để ở, cùng lắm thì mỗi lần chúng ta đều làm ở Văn Đức Điện……"

Sau khi thoả mãn, Thuần Vu Gia quả nhiên dùng quyền lực 'cùng nhau giải quyết lục cung' tuy rằng quyền lực này vừa bị Tuyên đế thu hồi, kêu đồng sử tới, tự thân nhớ kỹ chính mình khi nào thì thị tẩm, thị

tẩm như thế nào, sau đó đem sổ sách ghi chép thu vào trong tay, phân phó nữ quan: "Về sau hậu cung phàm có người được lâm hạnh, toàn bộ đều phải ghi chép xuống, báo đến chỗ của ta, việc này bệ hạ đã lệnh cho ta đi làm, không cần phải hỏi qua hoàng hậu."

Editor: lộng quyền, quá sức lộng quyền…… muốn qua mặt hoàng hậu đây mà, nhưng đáng tiếc, hoàng hậu cũng không phải hổ giấy :)))

Nữ quan vâng lời đồng ý, nhưng lại đi chuẩn bị một quyển sổ khác, hướng hoàng hậu báo cáo một tiếng. Chu Huyên cười lạnh gật đầu: "Tốt lắm, Thuần Vu, khụ, Thục phi không phải muốn thể hiện bản sắc hiền thần của mình sao? Nếu y đã muốn tuân thủ nghiêm ngặt cung quy…… Hừ, vậy chúng ta liền ấn theo cung quy mà tới. Đi đem quyển cung quy kia lấy tới đây, đọc cho ta nghe, phi tử ở trước mặt hoàng hậu thì có đặc quyền gì!"

Hai ngày nay nữ quan bị một nhà ba người Chu gia làm cho sợ tới mức không dám bước vào thiên điện rốt cuộc cũng run rẩy mà bò ra, ôm quyển cung quy nói: "Phi tần mỗi ngày vào buổi sáng phải hướng hoàng hậu thỉnh an, mùng một mười lăm hoàng thượng cần phải nghỉ ngơi trong cung hoàng hậu……"

Chu Huyên rũ mắt trầm tư một hồi, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Mùng một mười lăm, ai chờ được đến mùng một mười lăm. Không tồi, mấy tên kia thật quá nhàn rỗi, nhàn rỗi đến mức có thời gian rảnh chạy đến Văn Đức Điện……" Khóe miệng Chu Huyên lộ ra một nụ cười nhạt, đáy mắt lại một mảng hàn ý, liếc nhìn nữ quan kia một cái: "Cho người truyền lời đến các cung, ta hoàng hậu muốn nghiêm túc chỉnh đốn lại không khí hậu cung, để cho bọn họ mỗi ngày sau khi hạ triều đều phải tiến cung thỉnh an ta, ai dám không tới liền ấn theo cung quy xử trí!"

92. Chương 91: Phiên Ngoại 2 – Hậu Cung Chân Loan Truyện (2)

Mệnh lệnh của Chu Huyên lập tức truyền khắp lục cung, hạ triều ngày hôm sau, Tạ Nhân liền thay đổi một bộ trường bào tơ lụa thanh sắc, tay cầm phất trần, tiên khí lượn lờ mà bước vào Khôn Ninh Cung.

Chu Huyên ngồi trên phượng ỷ cao cao phía trên, một tay gõ nhịp, lười biếng mà nhìn Tạ Nhân. Nội thị dẫn Tạ Nhân vào trong điện, nữ quan được phái đến dạy dỗ Chu Huyên cung quy lúc trước liền đứng ra chỉ dẫn: "Thỉnh Đức phi hướng Hoàng hậu vấn an."

Tạ Nhân đem phất trần vung lên, ngẩng đầu cùng Chu Huyên liếc nhau, thân hình như cũ ổn định vững chắc, đĩnh bạt phong lưu, giống như hàn thiết dùng để rèn trường thương. Vị nữ quan giáo dẫn kia sắc mặt ửng đỏ, lại mềm giọng hô một tiếng: "Đức phi, nên hướng Hoàng hậu vấn an."

Hai mắt Chu Huyên rơi xuống, nhìn chằm chằm đầu gối Tạ Nhân, hơi mỉm cười: "Thế nào, Tạ đại nhân mấy ngày nay học tập cung quy, lại không biết cách thỉnh an sao? Ta thấy ngươi bước vào cung điện của Hoàng hậu rất thống khoái, không phải dạng người không hiểu quy củ."

Tạ Nhân cũng không tranh luận cùng Chu Huyên, ôm quyền thi lễ, bất động thanh sắc hỏi: "Đại tướng

quân triệu ta tới Khôn Ninh Cung là vì chuyện gì, không ngại cứ nói thẳng ra. Giữa ta và ngươi tuy có mâu thuẫn, nhưng hiện giờ ta đã là…… phi tử một cung, vẫn nên giải quyết một trận cho xong. Phàm là điều kiện Đại tướng quân đưa ra, Tạ Nhân không dám không ứng chiến. Ta kính Đại tướng quân là anh hùng, hà tất dấu đầu lộ đuôi, làm ra chuyện mệt nhọc tâm trí, không duyên không cớ, như vậy có vẻ không phóng khoáng."

Chu Huyên gật đầu cười nói: "Tạ tướng quân ngược lại thật sảng khoái, biết ta xem ngươi không vừa mắt đã lâu. Bất quá đây là Khôn Ninh Cung của ta, có thế nào cũng không phải do ngươi định đoạt, ngươi cứ thành thật ngồi ở chỗ này cho ta, chờ hai tên kia tới thỉnh an rồi lại nói sau."

Thân hình Tạ Nhân như cũ bất động, hai mắt nheo lại, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng. Chu Huyên nhấp một ngụm trà, đạm nhiên nói: "Ấn theo cung quy, nhóm phi tử các ngươi mỗi ngày đều phải đến thỉnh an ta, nếu ta không chịu thả người, các ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi thị vệ Khôn Ninh Cung lúc trước đều là đi theo ta từ Tây Nhung đánh giết mà ra, ngươi nếu muốn thử xông ra ngoài, ta thành toàn ngươi!"

Nội thị một bên đã bưng trà tới, nơm nớp lo sợ mà khuyên nhủ: "Ý chỉ của Hoàng hậu không thể trái, thỉnh Đức phi an tọa."

Trên mặt Tạ Nhân hiện ra chút thần sắc mất mát, từ trên khay cầm lấy chén trà: "Ta vì lĩnh giáo võ công Đại tướng quân mới cố ý đổi trang phục mà đến, Đại tướng quân cứ như vậy đáp lại ta? Khoan nói thủ hạ của ngươi là từ Tây Nhung đánh giết ra, cho dù mỗi người đều có bản lĩnh của ngươi, Tạ mỗ cũng không sợ. Chỉ là không thể lĩnh giáo tài nghệ của Đại tướng quân, thật khiến cho người ta tiếc nuối."

Y quơ quơ chén trà trong tay, một ngụm uống cạn nước trà, chắp tay nói: "Tạ Nhân còn phải về cung phụng dưỡng mẫu thân, không thể trì hoãn thời gian cùng Hoàng hậu." Xoay người liền muốn đi, nội thị trong phòng tiến lên muốn cản, bước chân Tạ Nhân hơi xoay chuyển, liền nhẹ nhàng xuyên qua giữa đám người, thân ảnh trong tích tắc sắp rời khỏi điện.

Trong điện bỗng nhiên vang lên tiếng va chạm thanh thúy của đồ sứ. Thân hình Tạ Nhân dừng lại, quay đầu nhìn về phía Chu Huyên, thân thể nhìn như thả lỏng, thật ra đã vận sức đề phòng. Y mặt ngoài đạm mạc, nhưng trong mắt đã nảy lên một tia kích động, nói thẳng: "Đại tướng quân thay đổi chủ ý, muốn chỉ giáo một phen sao?"

Chu Huyên lại chỉ đem chén trà buông xuống, ý tứ thản nhiên mà nói: "Lúc ấy cùng làm khách tại kinh thành, cả hai tựa hồ đều còn là thiếu niên. Ta nhớ tới Tạ tướng quân cùng Phượng thái phó lúc mới vào kinh, khi ấy thanh danh Phượng Huyền còn chưa hiển lộ, ngươi ở trong Lâm Xuyên vương phủ nói với ta rằng bản thân không muốn thị quân. Đảo mắt vậy mà đã hơn hai năm trôi qua, hai người các ngươi ngược lại đều ngồi cùng một bàn với ta."

Tạ Nhân nhớ tới việc lúc ấy, cũng khó có được lúc sinh ra vài phần cảm khái, cởi bỏ chiến ý, gật đầu: "Lúc ấy ta quả thật không có ý vào cung…… Nhưng sau đó ta lại từ trong cung bị Đại tướng quân bức rời khỏi, đến lúc trở về gặp lại ngươi thì ngươi đã thành Hoàng hậu, trong lòng thật giống như có sóng cuộn biển gầm……" Trên mu bàn tay Tạ Nhân đã hiện lên mấy đường gân xanh, phất trần vung tới, một cỗ khí lực xé gió đâm thủng hai bên màn lụa: "Đại tướng quân xuân phong đắc ý như vậy, ta làm sao có thể xem thuận mắt?"

Chu Huyên cười nói: "Cũng thế cũng thế. Lúc ấy Thất lang cùng ta đã định ra minh ước, thề rằng vĩnh viễn không phân ly và phụ bạc nhau. Vậy mà bất quá ta chỉ đi Tây Nhung một chuyến, hắn liền triệu ngươi vào kinh. Nếu nói không vừa mắt, thì phải là ta xem ngươi càng không vừa mắt mới đúng."

Bởi vì hai mặt một lời nói rõ ràng tất cả, Tạ Nhân ngược lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm thông suốt rất nhiều, xoay người tiến về phía trước, thong dong đáp: "Nếu ngươi và ta đều có ý này, sao không chọn lấy một món binh khí, đi Ngự Hoa Viên đánh một trận? Cao thấp thế nào không đề cập tới, ít nhất cũng giải tỏa được nỗi oán giận trong lòng."

Chu Huyên nhìn bộ dáng kiên quyết của Tạ Nhân, thầm than một tiếng, ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng gõ hai cái: "Gấp gáp cái gì? Thất lang đặc biệt phái nữ quan tới dạy ta quy củ, còn gọi cha ta đến nhìn ta học, không phải là vì sợ ta động thủ với các ngươi hay sao. Hiện tại ta đã có thể nhẫn, ngươi sao lại không thể nhẫn. Trước tiên cứ ấn theo quy củ thỉnh an cho ta, chờ ta thả ngươi trở về. Còn việc thị tẩm, cũng phải do Hoàng hậu ta đây an bài……"

Mấy câu đầu Tạ Nhân còn nhíu mày lắng nghe, đến khi hai chữ "thị tẩm" xuất hiện, y bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, vịnh một câu: "Nhập bất ngôn hề xuất bất từ, thừa hồi phong hề tái vân kỳ", quay đầu liền hướng ngoài điện mà bước đi.

Sau lưng bỗng nhiên ập tới một trận kình phong, Tạ Nhân cũng không quay đầu lại, ném phất trần, chỉ nghe một tiếng giòn vang, chén trà đã bị quăng vỡ trên mặt đất. Y cúi đầu nhìn lướt qua, châm chọc cười nói: "Đại tướng quân giả bộ không nổi nữa rồi sao?"

Chu Huyên nhẹ nhàng lắc đầu, người đã bay tới giữa điện: "Bổn cung thân là Hoàng hậu, tự nhiên có quyền lực trách phạt một phi tử như ngươi tội chống đối Hoàng hậu, ở Khôn Ninh Cung làm loạn. Đã là chức trách, Thất Lang cũng sẽ không nói được gì."

Trong tay Chu Huyên không biết từ khi nào đã cầm một cây roi mây, Tạ Nhân cũng không hề nhượng bộ, quay người bay vào điện. Hai người quan sát khí tức trên người đối phương, chỉ chờ đối phương lộ ra sơ hở, một kích chế địch. Cung nhân nội thị trong phòng đều sợ tới mức cuộn thành một đoàn, ngay cả thanh âm cũng không dám phát ra, giữa lúc đang giằng co, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng giòn vang, phá vỡ thế cân bằng giữa hai người.

Chu Huyên cùng Tạ Nhân đều dùng đòn sát thủ đánh phủ đầu, thanh âm xông tới cùng lúc, vung binh khí đâm về phía trước, chớp mắt đã giao thủ năm sáu hiệp. Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng gần, ngay sau đó một thanh âm bén nhọn cao vút hô lên: "Hiền phi đến!"

Tạ Nhân vừa phân tâm, roi mây đã mang theo tiếng gió đánh vào trên mặt y. Tạ Nhân lập tức di chuyển thân hình, nhưng vẫn bị cây roi kia đánh vào đầu vai, lập tức lùi lại hai bước mới miễn cưỡng đứng vững, một lần nữa vung lên phất trần nhào tới.

Cửa điện bị người từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra, Phượng Huyền một thân hồng bào ô sa cụp mi rũ mắt đi vào, chính là một đường bước thẳng tới giữa hai cỗ kình phong kia. Phượng Huyền phản ứng cực nhanh, lúc hai cỗ kình phong kia ập đến trước mặt liền nhanh chân lùi lại mấy bước, đáng tiếc đằng sau là bậc cửa, đã nhấc chân không kịp, liền ngã một cái thật mạnh xuống đất, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai vị hậu

phi kia.

Lúc này bọn cung nhân nội thị trong điện mới hoàn hồn, đúng là họa từ trên trời giáng xuống mà!

Phượng Huyền cùng Chu Huyên quan hệ luôn không tốt, ít khi nói chuyện với nhau, lúc này liền đứng dậy ấn giữ binh khí trong tay hai người, lạnh giọng quát: "Hai vị còn không dừng tay, ta liền thượng tấu buộc tội hậu cung vô lễ với triều thần!"

Chu Huyên đem roi mây thu hồi, cầm trong tay nhẹ nhàng ước lượng: "Phượng Hiền phi dường như đã quên chính mình cũng là hậu cung. Ta làm Hoàng hậu quản thúc phi tử là chuyện nội bộ, ngươi muốn tố cáo thì nên đi tìm Ngự Sử thay ngươi tố cáo chỉ cần ngươi không chê cái danh tranh sủng không được liền mượn lực người ngoài khiến cho bản thân mất mặt."

Tạ Nhân thu hồi phất trần, xoa chỗ bị thương trên đầu vai để lưu thông máu, thân hình lại như cũ thẳng tắp: "Phượng đại nhân cứ qua bên kia ngồi chờ một lát, trận này giữa ta và Đại tướng quân còn chưa có xong đâu."

Phượng Huyền cũng lười ngây ngốc ở chỗ này, chắp tay nói: "Ta còn phải đi xem thái tôn, nhị vị nếu không có việc gì, Phượng mỗ liền cáo từ trước."

"Sao lại không có việc gì." Ánh mắt Chu Huyên di chuyển trên mặt Phượng Huyền, rồi lập tức phòng bị mà nhìn chằm chằm Tạ Nhân: "Phi tần thỉnh an Hoàng hậu là lễ chế trong cung, Hiền phi xuất thân thế tộc, hẳn là hiểu được lễ nghĩa. Ngươi còn chưa hướng ta thỉnh an, như thế nào đã muốn rời đi."

Phượng Huyền bật cười một tiếng: "Hoàng hậu muốn nói với ta, các ngươi đây là đang hành cung lễ sao? Thứ cho Phượng mỗ không dám thực thi loại cung lễ này, cáo từ!" Y xoay người muốn đi, trước mặt liền rơi xuống một đạo lệ phong, bức y lùi lại hai bước, rút ra đoản côn bên hông nghênh tiếp.

Chu Huyên một tay bắt lấy đoản côn, không truy tội bất kính của y, trước hỏi tình hình của Thuần Vu Gia: "Các ngươi cùng hạ triều, như thế nào mà Tạ tướng quân cùng ngươi đều đã tới, hắn còn chưa qua đây?"

Phượng Huyền nói: "Hắn là văn thần, qua đây để bị Hoàng hậu ngươi giết sao? Ngươi phô trương quyền lực cũng tốt, động thủ cho hả giận cũng được, nhưng không cần làm quá mức, thánh thượng tất sẽ không cho phép."

Chu Huyên kinh ngạc nói: "Ngươi thế nhưng lại nói lời tốt cho Thuần Vu Gia, xem ra gia giáo Phượng gia quả nhiên bất đồng. Cha mẹ ngươi mới tiến cung mấy ngày, tiểu Phượng học sĩ vậy mà đã học được huynh đệ hữu ái? Vậy sao ngươi lại không biết hướng Hoàng hậu ta đây thỉnh an?"

Phượng Huyền bất đắc dĩ tiếp nhận chén trà nội thị dâng lên, nhấp một ngụm. Đánh qua một trận, ngay cả chiến ý của Tạ Nhân cũng đã được giải tỏa, xoa vai hỏi: "Đại tướng quân đây là muốn làm cái gì, gióng trống khua chiêng đem mọi người đều gọi tới? Bốn người chúng ta ai nhìn ai cũng không thuận mắt, nhưng cũng không cần học những nữ tử kia thái bình giả tạo, ít gặp mặt thì tự nhiên sẽ thanh tĩnh không có việc

gì."

Ngoài cửa lại có tiếng bước chân vang lên, ba người tưởng Thuần Vu Gia tới, đều nghiêng đầu qua xem. Không nghĩ rằng tiến vào lại là một nữ tử, hướng về Chu Huyên thi lễ nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu, Thục phi bị thánh thượng cấm đoán trong Di Thanh Điện, cấm túc ba tháng, thánh thượng có chỉ, không cho phép ngài ấy rời cung của mình, sợ là mấy tháng này đều không thể tới thỉnh an."

Chu Huyên nghe vậy, tinh thần liền rung lên, cười nói: "Thì ra là thế, bệ hạ nếu đã quyết định, ta cũng không cần quản nữa. Đã là cấm đoán, ba tháng này hắn cũng không thể thị tẩm." Đem người tống cổ đi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía hai vị còn lại: "Nhị vị trà cũng đã uống qua, an cũng không tính thỉnh, vậy còn ở lại Khôn Ninh Cung của ta làm cái gì? Muốn đánh tiếp một trận nữa hay sao?"

Tạ Nhân lập tức đáp: "Cầu mà không được!"

Phượng Huyền như có điều suy ngẫm hỏi: "Đại tướng quân triệu chúng ta tới thỉnh an, chính là vì Thuần Vu đại nhân? Hắn rốt cuộc đã làm ra chuyện gì……" Không cần hỏi cũng biết, hắn còn có thể làm ra chuyện gì. Phượng Huyền nuốt xuống nửa câu sau, cầm chén trà đề nghị: "Ý tứ của Đại tướng quân, bất quá là muốn độc chiếm quân sủng, này tuyệt đối không thể. Ta cùng với Tạ tướng quân tuy là hậu sinh vãn bối, lại không phải hạng người có thể đem bệ hạ chắp tay dâng cho kẻ khác."

Tạ Nhân gật đầu phụ họa: "Ta cũng như thế."

Phượng Huyền nhìn phất trần trong tay Tạ Nhân cùng roi mây trong tay Chu Huyên, trong đầu tự nhiên hiện ra mấy thứ linh tinh mà mấy ngày nay học được, tỷ như phải ôn nhu thuận theo như thế nào khi thị quân, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác cổ quái vớ vẩn. Phượng Huyền lặng yên đem đai lưng xốc lại, rộng lượng mà kiến nghị: "Thay vì tranh chấp động thủ, không bằng chúng ta định ra một hiệp ước quân tử, không dựa vào vũ lực tranh đoạt, ví dụ như tỷ thí cầm kỳ thư họa linh tinh này nọ, người thắng liền có thể……"

Chủ ý này cũng có chút đạo lý. Nếu đánh nhau dữ quá, buổi tối không còn thể lực…… Khụ, thế thì sẽ mất nhiều hơn được. Chu Huyên ngồi trở lại trên phượng ỷ, nhịp roi suy nghĩ một trận, chậm rãi ngẩng đầu: "Việc này đã do Phượng học sĩ khởi xướng, không bằng ngươi làm mẫu trước một trận, nếu tốt liền lấy cái này làm lệ, nếu không tốt……" Khóe miệng y lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Không chỉ thánh thượng có quyền cấm đoán cung phi, mà Hoàng hậu ta đây cũng có quyền đó."

Phượng Huyền không chút do dự đáp: "Vậy ta liền thử trước một chút."

Y hành động cực nhanh, không tới hai ba ngày liền bày ra một bữa tiệc tinh xảo, thiết yến giữa rừng hoa thơm cỏ lạ của Ngự Hoa Viên, treo vài dặm màn trướng, dẫn suối nước thành khe uốn lượn quanh co khúc khuỷu, diễn thành bộ dáng như Khúc Thủy Lưu Thương. Y lại kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn và rượu, từ giáo phường chọn ra nhạc công ca kĩ, ở ngoài trướng tấu nhạc ca xướng, thỉnh Tuyên đế và Chu Huyên, Tạ Nhân tới cùng thưởng thức bữa tiệc.

Tuyên đế vì chuyện hậu cung vẫn luôn không yên trí, lại vì chiến tranh liên tiếp ập tới, thân tâm đều mệt

mỏi, lúc trước không có ai vì hắn an bài yến hội như vậy, hiện tại tất nhiên là hắn rất vui vẻ tham dự bữa tiệc, đối với bài trí tại lâm viên càng thêm tán thưởng: "Không ngờ Phượng khanh lại khéo léo như vậy. Trẫm đã lâu chưa thư thả du ngoạn, hiện giờ chiến sự đã bình, tin mừng kéo tới liên tục, có cơ hội phải nên ăn mừng một phen."

Cao hứng một hồi, Tuyên đế lại nghĩ tới Thuần Vu Gia lúc này đang bị cấm túc trong Di Thanh Điện, lòng pha chút cảm giác không nỡ, muốn đem y thả ra để cùng chung vui với mọi người. Nhưng hắn lại sợ bản thân thay đổi chủ ý xoành xoạch như thế, về sau sẽ càng không có uy nghiêm trước dàn hậu phi…… Cân nhắc một trận, hắn vẫn quyết định không truyền chỉ thả Thuần Vu Gia.

Ngày đó suýt nữa liền ở trước mặt Hàn Cánh kêu rên thành tiếng, mỗi khi hắn nghĩ tới liền cảm thấy hoảng sợ không thôi, nếu không xử phạt nghiêm khắc Thuần Vu Gia, chỉ sợ về sau y liền được một tấc lại muốn tiến một thước, làm trò trước mặt triều thần đem chính mình ăn sạch sẽ!

Tuyên đế còn đang do dự trong lòng, Phượng Huyền đã lệnh cho nhạc sư tấu nguyệt, ca kĩ cất tiếng hát, thanh âm cách suối nước theo gió thổi bay đến, như có như không, giống như lạc vào cõi tiên.

Theo khe nước nhỏ bắt đầy chảy xuống rất nhiều khay gỗ, trong các khay đó đựng đầy đồ ăn tinh xảo và rượu ngon, bốn người ngồi ở trên đệm duỗi tay vớt lên, Tuyên đế liền hỏi: "Trẫm nghe A Huyên nói, các ngươi dường như muốn tỷ thí cái gì đó, Phượng khanh thiết kế đề mục như thế nào?"

Phượng Huyền cười nói: "Thần đã đem đề mục đặt trong hộp, để nội thị đặt vào trên khay. Đợi yến tiệc hơn nửa, đề mục sẽ theo dòng nước trôi xuống, ba người chúng ta vớt lên rồi tự thân vận động theo đề mục, bệ hạ ở giữa làm trọng tài, thế nào?"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/be-ha-nhan-menh-di